

Tom Clancy

FURTUNA ROȘIE

Tom CLANCY

———————————————————————

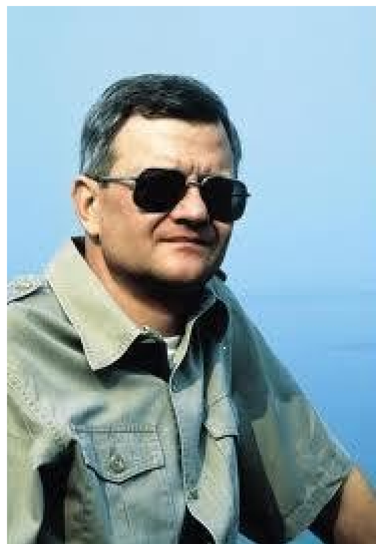
FURTUNA ROŞIE

Traducerea: BOGDAN NICOLAE MARCHIDANU

V.2.0

ISBN:
973-576-718-X

TOM CLANCY
Red Storm Rising
1986
Editura RAO
2006

Tom Clancy a urcat dezinvolt în clasamentele literare americane cu fiecare din cele opt romane publicate până în prezent – *Red Stomi Rising, The Cardinal of Kremlin, The Sum of All Feare, Without Remorse, OP-Center, The Hunt for Red October, Clear and Present Danger* şi *Patriot Games* – ultimele trei cunoscând ecranizări cu distribuţii de ţinută şi box-office pe măsură. Care ar fi posibilele explicaţii ale popularităţii scriitorului în ochii unui public care nu acordă bilete de favoare?

De la bun început, se impune sublinierea că primul său roman, *The Hunt for Red October,* a marcat naşterea unui nou gen literar şi anume *techno-thriller-ul,* respectiv un amestec de literatură de război tradiţională cu elemente de tehnică din arsenalul literaturii de anticipaţie, la care se adaugă, ca ingrediente, elemente specifice romanelor de spionaj, precum şi o mare doză de realism social.

În al doilea rând, în romanele sale Tom Clancy reabilitează complexul militaro-industrial, după ce, o lungă perioadă, în producţiile literare şi cinematografice americane nu invadatorii străini erau duşmanii, ci americanii înşăşi – prin instituţii precum CIA, FBI, Pentagonul, guvernul sau chiar preşedintele SUA.

În al treilea şi nu în ultimul rând, popularitatea lui Tom Clancy se datorează remarcabilului său talent narativ, capacităţii de a construi personaje puternice, confruntate cu întâmplări perfect verosimile. Forţa romanelor sale şi influenţa exercitată de acestea au fost atât de mari, încât în anii ’80 Clancy ajunsese să fie considerat de unii reprezentanţi ai mass-media drept purtător de cuvânt al administraţiei Reagan.

Mulţumiri

Ne este imposibil, mie şi lui Larry, să le mulţumim tuturor celor care ne-au ajutat la pregătirea acestei cărţi. Dacă ar fi să încercăm aşa ceva, am lăsa cu siguranţă pe dinafară numele unor oameni a căror contribuţie a fost mai mult decât importantă. Tuturor celor care au renunţat de bunăvoie la o parte din timpul lor, răspunzând unui şir nesfârşit de întrebări, apoi detaliindu-şi pe larg răspunsurile – ştim cine sunteţi şi ce aţi făcut. Vă regăsiţi cu toţii în această carte. Datorăm însă mulţumiri speciale comandantului, ofiţerilor şi echipajului de pe FFG-26, care, timp de o săptămână, au demonstrat unui individ mult prea legat de sol un pic din ceea ce înseamnă să fii marinar.

„Din vremuri imemoriale, scopul unei flote militare a fost acela de a influenţa şi, uneori, de a decide bătăliile terestre. Aşa s-a întâmplat cu grecii antici; cu romanii, care au creat o flotă pentru a înfrânge Cartagina; cu spaniolii, a căror Armada a încercat să cucerească Anglia, fără a reuşi; mai aproape de noi, cu participanţii la bătăliile din Atlantic şi Pacific în timpul celor două conflagraţii mondiale ale secolului trecut. Marea a oferit dintotdeauna omului un mijloc de transport ieftin şi o cale uşoară de comunicare pe distanţe lungi. Tot ea a furnizat adăpost, pentru că a te găsi dincolo de orizont înseamnă a fi în afara razei vizuale şi a te găsi efectiv în afara distanţei de ochire. Marea a oferit mereu mobilitate, capacităţi ofensive şi suport de-a lungul întregii istorii a Vestului, iar cei care au ratat testul de deţinere a forţei pe mare – mai ales Alexandru cel Mare, Napoleon şi Hitler – au ratat şi testul de longevitate la putere.”

Edward L. Beach,
Keepers of the Sea

Nota autorului

Am început acest roman cu ceva vreme în urmă. L-am cunoscut pe Larry Bond prin intermediul unui anunţ din revista *Proceedings,* scoasă de U.S. Naval Institute, când i-am cumpărat jocul lui de război, intitulat *Harpoon.* Jocul s-a dovedit a fi extrem de util şi mi-a servit drept sursă de inspiraţie pentru cartea mea, *Vânătoarea lui Octombrie Roşu.* Jocul m-a intrigat suficient de mult ca să particip în acea vară (din 1982) la o convenţie a jucătorilor de jocuri de război, special ca să-l cunosc personal. Am sfârşit prin a deveni prieteni apropiaţi.

În cursul anului 1983, în vreme ce *Vânătoarea lui Octombrie Roşu* se găsea în faza de pregătire a producţiei, eu şi Larry am început să discutăm pe marginea unuia din proiectele lui: *Convoi-84,* un joc de strategie de război de mari dimensiuni sau, mai bine spus, un joc de tip „campanie militară” care, pe baza sistemului *Harpoon,* ar fi prezentat o nouă bătălie a Atlanticului de Nord. Mi-am zis că un asemenea joc este fascinant şi am început amândoi să discutăm despre proiectul de a clădi un roman în jurul acestei idei, mai ales că amândoi am fost de acord că nimeni din afara Departamentului Apărării nu examinase vreodată în detaliu ce ar fi însemnat o asemenea campanie militară cu arme moderne. Cu cât discutam mai mult, cu atât mai bine se contura ideea. Curând ne-am trezit cochetând cu un model al romanului şi cu încercarea de a găsi o cale de a limita scenariul la un obiectiv gestionabil – prin asta nerenunţând la elemente esenţiale din decor. (A reprezentat însă o problemă serioasă, fără o soluţie adecvată, în ciuda nenumăratelor discuţii şi a certurilor pe alocuri violente dintre noi!).

Cu toate că numele lui Larry nu apare pe copertă, această carte îi aparţine lui în aceeaşi măsură ca şi mie. Nu ne-am formalizat niciodată în ceea ce priveşte diviziunea muncii, însă eu şi Larry am reuşit să finalizăm, un roman în calitate de coautori, în condiţiile în care singurul contract dintre noi a fost o strângere de mână – şi ne-am mai şi distrat pe cinste în tot acest timp! Cititorul va fi cel care va decide cât de bine am reuşit împreună.

1
Fitilul lent

NIJNEVARTOVSK, R.S.F.S.R

Se deplasau cu agilitate, tăcuţi, hotărâţi, sub un cer înstelat, în aerul cristalin al nopţii din vestul Siberiei. Erau musulmani, deşi cu greu şi-ar fi dat cineva seama de asta auzindu-i vorbind ruseşte, chiar dacă vorbele lor aveau acel accent cântat tipic azerilor pe care membrii echipei de ingineri îl găseau în mod greşit ca fiind amuzant. Cei trei tocmai finalizaseră o sarcină dificilă de teren – deschiderea a sute de valve de încărcare. Liderul lor se numea Ibrahim Tolkaze, însă cel care conducea grupul era Rasul, un fost sergent în Ministerul Securităţii Interne extrem de solid, care deja ucisese şase oameni în acea seară – trei cu un pistol ascuns sub haină şi trei cu mâinile goale. Nimeni nu îi auzise. O rafinărie este un loc extrem de zgomotos. Cadavrele fuseseră ascunse vederii, iar pentru faza următoare a misiunii, cei trei urcaseră în maşina lui Tolkaze.

Corpul central de control era adăpostit într-o clădire modernă, cu trei etaje, amplasată în mijlocul complexului. Pe o distanţă de cel puţin cinci kilometri în toate direcţiile se întindeau turnurile de cracare, depozitele de combustibil, instalaţiile de cataliză şi, mai ales, miile de kilometri de conducte de mare diametru care făceau din Nijnevartovsk una dintre cele mai mari rafinării din lume. Cerul era luminat la intervale neregulate de deşeuri gazoase incandescente, iar aerul era încărcat de mirosul greu al produselor de distilare din petrol: kerosen, benzină, motorină, tetraoxid de azot pentru rachetele intercontinentale, uleiuri lubrifiante de diverse grade şi produse petrochimice complexe, identificabile numai prin prefixele lor alfanumerice.

Se apropiară de clădirea din cărămidă, lipsită de ferestre, în Jiguli-ul personal al lui Tolkaze. Inginerul parcă pe locul rezervat lui, apoi se îndreptă singur spre uşa de la intrare, în vreme ce camarazii lui se ghemuiră pe bancheta din spate a maşinii.

Ibrahim trecu de uşa din sticlă şi îl salută pe paznic, care îi zâmbi şi întinse mâna după permisul de acces al lui Tolkaze.

Nevoia de securitate era cât se poate de reală în acel loc, dar, cum o astfel de nevoie data de mai bine de patruzeci de ani, nimeni nu o socotea mai mult decât o altă măsură birocratică tipică Uniunii Sovietice. Paznicul era băut. Băutura reprezenta singura companie posibilă într-un astfel de ţinut aspru şi rece. Avea privirea tulbure, iar zâmbetul de pe chip era deja prea rigid. Tolkaze se prefăcu că, are probleme cu scoaterea permisului, aşa că paznicul se aplecă să îl ajute. Nu se mai ridică la loc. Ultimul lucru pe care îl simţi fu pistolul lui Tolkaze, un cerc rece la baza craniului. Muri fără a şti măcar de ce – sau cum. Ibrahim se duse în spatele biroului paznicului ca să ia arma pe care omul o afişa bucuros faţă de inginerii pe care îi proteja. Ridică leşul de jos şi îl lăsă sprijinit de birou – un alt paznic adormit în post – apoi le făcu semn camarazilor săi. Rasul şi Mohammet porniră în fugă spre clădire.

— A sosit clipa, fraţilor.

Tolkaze îi dădu puşca AK-47 şi cartuşiera aferentă prietenului său mai înalt.

Rasul ridică arma fără efort şi îi verifică încărcătura şi siguranţa. Apoi îşi petrecu cartuşiera peste umăr şi fixă baioneta în vârful armei, după care scoase primele lui cuvinte din acea seară:

— Ne aşteaptă paradisul.

Tolkaze luă o mină serioasă, îşi netezi părul, îşi îndreptă cravata şi îşi prinse permisul de acces de halatul alb de laborator, după care îşi conduse tovarăşii în sus pe cele şase rânduri de scări.

Procedura obişnuită spunea că, pentru a intra în camera principală de comandă, oricine trebuia recunoscut de un membru al personalului de acolo. Aşa se şi întâmplă. Nicolai Barsov păru surprins să îl vadă pe Tolkaze prin ferestruica de veghe a încăperii.

— În seara asta nu eşti de serviciu, Isha.

— Una dintre valve a luat-o razna în după-amiaza aceasta şi am uitat să verific starea reparaţiei înainte de a ieşi din tură. Ştii tu care – valva auxiliară de alimentare cu kerosen numărul opt. Dacă mâine va fi tot defectă, va trebui să redirecţionăm fluxul şi ştii şi tu ce înseamnă asta.

Barsov mârâi ceva a aprobare.

— Ai dreptate, Isha. Inginerul de vârstă mijlocie avea impresia că lui Tolkaze îi plăcea diminutivul pe jumătate rusesc cu care

era apelat. Se înşela amarnic. Dă-te înapoi să deschid blestemata asta de trapă.

Uşa masivă din oţel se roti înspre exterior. Barsov n-avusese cum să-i vadă pe Rasul şi pe Mohammet. Abia dacă avu timp să-i zărească acum. Pieptul îi fu străpuns de trei gloanţe de Kalaşnikov.

Camera principală de comandă era ocupată de un personal de supraveghere numărând douăzeci de persoane. Semăna foarte mult cu camerele de control din centrele de trafic feroviar şi din uzinele electrice. Pereţii înalţi erau acoperiţi cu scheme de conducte petroliere, înzestrate cu sute de luminiţe care indicau ce făcea fiecare valvă de control. Acela era doar afişajul principal. Anumite segmente ale sistemului erau detaliate pe planşe separate, controlate de computer, dar monitorizate permanent de jumătate din personalul de supraveghere. Nici unui angajat nu-i scăpă zgomotele produse de cele trei focuri de armă.

Însă nici unul dintre ei nu era înarmat.

Cu răbdare şi meticulozitate, Rasul începu să-şi croiască drum prin încăpere, folosindu-se de Kalaşnikov cu pricepere. Câte un glonţ pentru fiecare membru al personalului. La început oamenii căutară să fugă – până ce îşi dădură seama că Rasul îi mâna ca pe vite spre un colţ al încăperii, ucigând în stânga şi-n dreapta în timp ce se deplasa. Curajoşi, doi bărbaţi se repeziră spre telefoanele de alertare a trupelor de securitate cantonate în incinta rafinăriei. Rasul îl împuşcă pe unul chiar la postul lui de lucru. Celălalt bărbat însă reuşi să se ascundă în spatele liniei de console de comandă şi ţâşni spre uşă, unde îl aştepta Tolkaze. Acesta văzu că era vorba de Boris, favoritul Partidului, şeful colectivului local, omul care îl „apropiase” pe el, transformându-l în jucăria preferată a inginerilor ruşi. Ibrahim îşi amintea de fiecare ocazie când acel porc fără de Dumnezeu îl luase peste picior pe el, străinul sălbatic adus acolo doar pentru amuzamentul stăpânilor ruşi. Tolkaze îşi înălţă pistolul.

— *Ishaa*! urlă omul, îngrozit şi şocat.

Tolkaze îi trase un glonţ drept în gură, sperând ca Boris să nu moară înainte de-a-i auzi dispreţul din vocea cu care îi spuse:

— Necredinciosule.

Era mulţumit că Rasul nu-l ucisese şi pe acest individ. Îi putea omorî pe toţi ceilalţi.

Ceilalţi tehnicieni urlau, aruncau cu ceşti, scaune, manuale

tehnice. N-aveau scăpare. Nu puteau trece nicicum pe lângă ucigaşul masiv din calea lor. Câţiva ridicară mâinile în sus, într-un gest inutil de predare. Alţii se apucară chiar să se roage cu voce tare – *dar nu lui Allah, fapt care i-ar fi putut salva.* Zgomotele se diminuară pe măsură ce Rasul se apropia de colţul fatidic. Omul zâmbi lichidând ultimul oponent, ştiind că acel porc de necredincios avea să-i fie slugă în paradis. Îşi reîncărcă arma, apoi se înapoie în camera de comandă. Împunse fiecare cadavru cu vârful baionetei şi trase din nou câteva focuri în cele patru trupuri care mai dădeau vagi semne de viaţă. Pe chip i se citea o expresie de satisfacţie încruntată. Cel puţin douăzeci şi cinci de porci atei muriseră. Douăzeci şi cinci de cotropitori străini care nu aveau să se mai interpună între poporul lui şi Dumnezeul lor. Chiar că înfăptuise lucrarea lui Allah!

Cel de-al treilea om, Mohammet, se apucase deja de treabă în vreme ce Rasul ocupă poziţie în capul scărilor. Lucrând în spatele încăperii, Mohammet comută sistemul de control de pe modul automat pe manual de urgenţă, scurtcircuitând toate sistemele automate de siguranţă.

Metodic de felul său, Ibrahim plănuise şi memorase fiecare detaliu al misiunii de-a lungul mai multor luni, însă pentru siguranţă avea şi o listă de verificare în buzunar. Desfăcu lista şi şi-o aşeză aproape de mână, pe panoul principal de comandă. Tolkaze privi afişajele din jur pentru orientare, apoi se opri.

Din buzunarul de la spate scoase cel mai important obiect personal, jumătate din Coranul ce-i aparţinuse bunicului său şi îl deschise la o pagină oarecare. Era un pasaj din Sura Prăzii. După ce bunicul lui fusese ucis în rebeliunea inutilă contra Moscovei, după ce tatăl lui se făcuse de râs servind ca o slugă statul necredincios, Tolkaze fusese sedus de profesorii ruşi să se alăture sistemului lor lipsit de orice Dumnezeu. Alţii îl instruiseră ca inginer petrolist pentru a lucra la cea mai importantă rafinărie de stat din Azerbaidjan. Abia atunci fusese mântuit de Dumnezeul strămoşilor lui, prin intermediul cuvintelor sfinte ale unui unchi, un imam „neoficial", care rămăsese credincios lui Allah şi reuşise să salveze acel fragment al Cărţii Sfinte, care acompaniase unul dintre războinicii lui Allah. Tolkaze se apucă să citească pasajul la care se deschisese cartea:

„Când cei ce tăgăduiesc urzesc vicleşuguri asupra ta ca să te înlănţuiască, ca să te omoare ori ca să te izgonească, ei viclenesc, însă şi Dumnezeu vicleneşte! Dumnezeu este Cel mai

bun viclenitor."[1]

Tolkaze zâmbi, convins că era Semnul final al unui plan executat de mâini mai presus de ale sale. Încrezător şi senin porni să-şi îndeplinească destinul.

Mai întâi benzina. Închise şaisprezece valve de control – cele mai apropiate se aflau la trei kilometri depărtare – şi deschise alte zece, astfel încât peste optzeci de milioane de litri de benzină ţâşniră în aer dintr-un şir de pompe de încărcare a cisternelor. Benzina nu se aprinse imediat. Cei trei nu lăsaseră în urmă nici un fel de dispozitive pirotehnice care să explodeze şi să provoace primul dezastru dintr-un şir întreg de nenorociri. Tolkaze se gândise că, dacă îndeplineau cu adevărat lucrarea lui Allah, atunci acesta avea să se ocupe singur de rezolvarea problemei.

Aşa se şi întâmplă. Un mic camion care se deplasa prin zona de încărcare luă prea repede o curbă, alunecă pe stratul de combustibil şi se ciocni cu partea laterală de o magazie utilitară. O scânteie… şi zona de încărcare se aprinse ca o torţă imensă.

Tolkaze avea un plan special cu principalele comutatoare ale conductelor. Tastă cu repeziciune o comandă pe consola calculatorului, mulţumindu-i lui Allah că rusul fusese suficient de înţelept să nu distrugă nimic important cu arma lui. Conducta principală a câmpului petrolifer învecinat avea un diametru de doi metri şi dispunea de multe legături către toate puţurile de extracţie. Petrolul care curgea prin aceste conducte avea o masă şi un moment proprii, generate de staţiile de pompare de pe teren. Comenzile lui Ibrahim deschiseră şi închiseră vanele cu rapiditate. Conducta principală se rupse în mai multe locuri. Staţiile de pompare rămaseră activate. Petrolul eliberat năvăli ca un val peste câmpul petrolifer, unde mai era nevoie de o singură scânteie pentru a genera un holocaust alimentat după aceea de vântul puternic de iarnă. O altă ruptură majoră se produse la intersecţia conductelor de petrol şi gaz de peste fluviul Obi.

— Au venit verzii! strigă Rasul, cu o clipă înainte ca bocănitul greu al cizmelor trupelor de pază KGB să se audă pe scările de acces. O rafală de Kalaşnikov ucise primii doi soldaţi. Restul trupei se opri la adăpostul unui cot al scării, în vreme ce sergentul care îi conducea se întrebă în ce naiba se vârâseră acolo.

---

1 Coranul, traducere, prezentare, note şi index de George Grigore, Editura Kriterion, Bucureşti, 2000, p. 147. (n. red.).

Sirenele automate de alarmă se treziseră deja la viaţă în jurul lui Ibrahim. Panoul principal de control indica patru incendii în dezvoltare, ale căror graniţe erau trasate de orbitoare lumini roşii pâlpâitoare. Tolkaze se duse la computerul principal şi rupse sigiliul de pe cutia cu codurile de control digital. Codurile de rezervă se găseau în seif la subsol, iar singurii oameni pe o rază de zece kilometri care ştiau combinaţia seifului se găseau în acea încăpere – morţi. Mohammet era ocupat cu smulgerea tuturor telefoanelor din încăpere. Întreaga clădire fu zguduită de explozia unui rezervor de depozitare a benzinei aflat la doi kilometri depărtare.

Zgomotul asurzitor al unei grenade de mână anunţă o nouă mutare a trupelor KGB. Rasul răspunse cu foc, iar urletele oamenilor atinşi de gloanţe aproape că egală sunetele scoase de sirenele de alarmă. Tolkaze porni în grabă spre colţul camerei. Podeaua era năclăită cu sânge. Deschise uşa tabloului cu siguranţe electrice, deconectă întrerupătorul principal, apoi trase o rafală de gloanţe în panou. Oricine ar fi încercat să îndrepte dezastrul produs ar fi trebuit să o facă pe întuneric.

Terminase. Ibrahim văzu că prietenul lui masiv era rănit mortal în piept de fragmente de grenadă. Se clătina, încercând să stea înfipt pe picioare lângă uşă şi să-şi păzească tovarăşii până la ultima suflare.

— „Îmi voi găsi adăpostul la Domnul întregii lumi”, strigă Tolkaze în direcţia trupelor de securitate, care nu ştiau o boabă de arabă. „Regele oamenilor, Dumnezeul oamenilor, din răul diavolului şopotitor...”

Sergentul KGB se strecură pe lângă cotul scării. Prima lui rafală smulse arma din mâinile lipsite de viaţă ale lui Rasul. Două grenade de mână se arcuiră prin aer în vreme ce sergentul se înapoie la siguranţa cotului scării.

Nu exista nici un motiv – şi nici spaţiul necesar – de fugă. Mohammet şi Ibrahim rămaseră nemişcaţi în uşă, privind grenadele cum se rostogolesc pe pardoseală. În jurul lor întregul univers părea cuprins de flăcări, *iar datorită lor, lumea întreagă avea să fie cu adevărat trecută prin foc*.

— Alahu akhbar![2]

SUNNYVALE, CALIFORNIA

2 „Dumnezeu e mare!“ (n. red.).

— Dumnezeule atotputernic! exclamă sergentul major.

Incendiul care pornise în sectorul benzină/motorină al rafinăriei devenise suficient de mare ca să alerteze un satelit de recunoaştere strategică aflat pe orbită geosincronă la douăzeci şi patru de mii de mile deasupra Oceanului Indian. Semnalul de avertisment fusese descărcat instantaneu în calculatoarele unei baze aeriene americane secrete.

Ofiţerul de serviciu din Unitatea de Control a Satelitului era un colonel de aviaţie. Omul se întoarse spre tehnicianul-şef şi zise:

— Pune semnalul pe hartă.

— Da, domnule.

Sergentul tastă o comandă la consola calculatorului, comandă prin care camerele de luat vederi ale satelitului îşi modificau sensibilitate. Odată ce iluminarea ecranului se reduse, satelitul indică imediat sursa de energie termică. O hartă controlată de computer de pe ecranul alăturat afişajului grafic le oferi locaţia exactă.

— Domnule, este un incendiu de câmp petrolifer. Iisuse, arată ca un adevărat dezastru! Domnule colonel, în douăzeci de minute peste zonă va trece o „pasăre” de-a noastră şi atunci vom afla locaţia cu o precizie mai mare.

— Îhî, îngână colonelul a aprobare.

Urmări îndeaproape ecranul ca să se asigure că sursa de căldură nu se deplasa. Cu mâna dreaptă apucă telefonul auriu către sediul NORAD din Munţii Cheyenne, Colorado.

— Aici Argus. Am un mesaj urgent către CINC-NORAD.

— O clipă, rosti o voce.

— CINC-NORAD aici, rosti o a doua voce.

Denumirea reprezenta o abreviere pentru comandantul Centrului de Apărare Aerospaţială Nord-Americană.

— Domnule, sunt colonelul Burnette de la Centrul de control Argus. Avem un semnal masiv de energie termică pe coordonatele şaizeci de grade şi cincizeci de minute nord, şaptezeci şi şase de grade şi patruzeci de minute est. Locaţia este cunoscută ca rafinărie POL. Sursa termică nu se mişcă, repet, nu se mişcă. Aproape de zonă va trece un KH-11 în douăzeci de minute. Prima mea estimare, domnule general, este că avem de a face cu un incendiu major pe un câmp petrolifer.

— Nu cumva pasărea voastră este testată cu fascicule laser? întrebă CINC-NORAD.

Exista întotdeauna posibilitatea ca sovieticii să încerce să se

joace cu sateliţii americani.

— Negativ. Sursa de lumină acoperă spectrul de infraroşii şi tot spectrul de lumină vizibilă. Nu este, repet, nu este lumină monocromatică. Vom şti mai multe în câteva minute, domnule. Până acum totul indică un incendiu masiv la sol.

Treizeci de minute mai târziu erau siguri. Satelitul de recunoaştere KH-11 trecu suficient de aproape de orizontul de recunoaştere pentru ca toate cele opt camere de luat vederi ale lui să certifice dezastrul. Printr-o legătură de mare capacitate, semnalul fu transmis unui alt satelit de comunicaţii geosincron, astfel încât Burnette putu observa totul „în timp real”. Pe viu şi în culori. Incendiul cuprinsese deja jumătate din complexul petrolier şi mai mult de jumătate din câmpul petrolifer învecinat. Alte valuri de petrol arzând se împrăştiau din conducta ruptă deasupra fluviului Obi. Putură vedea cum se întinde focul din pricina unui vânt turbat care sufla cu o viteză de patruzeci de noduri. Fumul masca o mare parte din zonă pe spectrul luminii vizibile, dar senzorii în infraroşu penetrau suficient de adânc pentru a prezenta mai multe surse de căldură care nu puteau fi altceva decât bazine imense de produse petroliere arzând cu furie pe sol. Sergentul lui Burnette era de origine din estul Texasului şi lucrase de tânăr în mijlocul câmpurilor petrolifere. Omul se uită la instantaneele dezastrului şi le compară cu afişajul electronic pentru a determina care părţi ale rafinăriei luaseră deja foc.

— La naiba, domnule colonel. Sergentul clătină din cap cu reverenţă. Vorbea lent, cu vocea experienţei. Rafinăria – ei bine, s-a dus naibii, domnule. Focul ăla se împrăştie din cauza vântului, aşa că e imposibil să fie oprit. Rafinăria s-a dus complet. Va arde trei, poate chiar patru zile – unele părţi din ea chiar o săptămână. Iar dacă nu vor găsi o cale să oprească dezastrul, se pare că şi câmpul petrolifer se duce naibii, domnule. La următoarea trecere a satelitului totul va arde, domnule, toate puţurile şi pompele alea pline de petrol... Doamne, cred că nici măcar Red Adair nu s-ar băga să salveze ceva de aici!

— Nu va rămâne nimic din rafinărie? Hmm. Burnette urmărea deja o reluare înregistrată a trecerii satelitului. E cea mai mare şi mai nouă rafinărie a ruşilor. Asta le va lovi serios producţia de carburanţi până ce vor reconstrui rafinăria de la zero. Iar după ce vor stinge focurile alea de pe câmp, vor cam trebui să îşi

reconsidere puţin producţia totală de benzină şi de motorină. Cu Ivan ăsta un lucru e sigur. Când se iveşte câte un accident industrial, dezastrul nu poate fi decât imens. Mare neplăcere pentru amicii noştri ruşi, sergente.

A doua zi, CIA confirmă analiza. A treia zi veni rândul serviciilor secrete britanice şi franceze să o confirme.

Se înşelau cu toţii.

2
Individul bizar

DATA-ORA 01/31-06:15 COPIA 01 din 01 INCENDIU SOVIETIC

BC – Incendiu sovietic, Bjt, 1809*FL*

Un incendiu devastator a fost depistat la câmpul petrolifer sovietic Nijnevartovsk*FL*

EDS: Mutat în avans pentru MIERCURI PMs*FL*

DE: William Blake *FC*

Ziarist AP pe probleme militare şi de spionaj WASHINGTON (AP) – „Cel mai serios incendiu petrolier de la dezastrul din Mexico City din 1984 sau chiar de la incendiul din Texas City din 1947” a luminat astăzi bezna regiunii centrale a Uniunii Sovietice, conform unor surse militare şi de contraspionaj din Washington.

Incendiul a fost detectat de „mijloacele tehnice naţionale” americane, un termen care defineşte în general sateliţii de recunoaştere operaţi de CIA. Agenţia a refuzat să comenteze incidentul.

Surse din Pentagon au confirmat această informaţie, precizând că nivelul de energie declanşat de incendiu a fost suficient de mare pentru a provoca agitaţie în cadrul NORAD, din cauza îngrijorării ca focul să nu provină de la o posibilă rachetă intercontinentală lansată direct împotriva Statelor Unite sau de la o tentativă de a orbi sateliţii americani de recunoaştere timpurie printr-un fascicul laser sau printr-un alt dispozitiv de la sol.

Aceeaşi sursă a afirmat că nu s-a pus nici o secundă problema creşterii gradului de alertă americană sau de alarmare a forţelor nucleare americane. „Totul s-a sfârşit în mai puţin de treizeci de minute”, a spus sursa citată.

Agenţia rusă de ştiri, TASS, nu a oferit nici un fel de confirmare, însă sovieticii publică foarte rar relatări despre astfel de incidente.

Faptul, că oficialităţile americane s-au referit la două accidente industriale majore reprezintă un indiciu al posibilelor efecte serioase generate de acest incendiu.

Surse ale Apărări au refuzat să facă speculaţii asupra posibilelor victime din rândul civililor. Oraşul Nijnevartovsk este mărginit de complexul de prelucrare a ţiţeiului.

Câmpul petrolifer Nijnevartovsk are o pondere de circa 31,3 din totalul rezervelor sovietice de ţiţei, conform American Petroleum Institute, iar nou-construită rafinărie de la Nijnevartovsk deţine aproximativ 17,3 din întreaga producţie sovietică de produse petroliere.

„Din fericire pentru ei, ţiţeiul de sub pământ arde foarte greu, a declarat Donald Evans, purtător de cuvânt al institutului. Ne putem aştepta ca incendiul să se stingă de la sine în câteva zile.” În orice caz, în funcţie de gradul de afectare, rafinăria ar putea constitui o imensă pierdere. „Când o păţesc, astfel de complexe industriale sunt destul de serios avariate, a mai spus Evans. Însă ruşii au suficientă capacitate de prelucrare în exces ca să acopere paguba, mai ales prin prisma lucrărilor efectuate la complexul lor petrochimic de la Moscova.”

Evans nu a putut estima care a fost cauza incendiului, afirmând doar că „e posibil ca şi clima de acolo să aibă vina ei. Şi noi am avut ceva probleme cu câmpurile petrolifere din Alaska şi ne-a luat ceva timp să le rezolvăm. Dincolo de asta, orice rafinărie reprezintă un teren de joacă ideal pentru un incendiu. Pur şi simplu, nu există un substitut pentru nişte echipe inteligente, atente şi bine antrenate de oameni care să le opereze.”

Incidentul este cel mai recent dintr-o serie neagră pentru industria petrolieră sovietică. Toamna trecută s-a recunoscut, în cadrul Plenarei Comitetului Central al Partidului Comunist, că obiectivele legate de producţie în ambele câmpuri petrolifere din Estul Siberiei „nu au atins înălţimea aşteptărilor”.

Această declaraţie aparent blândă este socotită în cercurile occidentale ca o condamnare dură a politicilor promovate de recent îndepărtatul ministru al industriei petroliere, Zatîijin, înlocuit cu Mihail Sergetov, fostul şef al aparatului de partid din Leningrad, privit actualmente ca o stea în ascensiune în sânul partidului. Un tehnocrat cu o solidă educaţie în inginerie şi munca de partid, Sergetov va avea sarcina de a reorganiza industria petrolieră sovietică, o sarcină care ar putea dura ani de zile.

AP-BA-01-31 0501EST*FL*
SFÂRŞITUL ARTICOLULUI

MOSCOVA, URSS

Mihail Eduardovici Sergetov nu apucă să citească serviciul de ştiri prin telex. Chemat de urgenţă de la reşedinţa lui oficială aflată în mijlocul pădurilor de mesteacăn care înconjurau Moscova, Sergetov zburase imediat către Nijnevartovsk, unde stătuse doar zece ore înainte de a fi rechemat la raport în Moscova. „Am slujba asta doar de trei luni, îşi zise el, stând în cabina pustie a aeronavei IL-86 şi trebuia să se întâmple porcăria asta!”

Îşi lăsase în urmă cei doi adjuncţi principali, doi tineri ingineri talentaţi. Aceştia încercau şi acum să discearnă ceva în acel haos, să salveze ce se mai putea salva. Aşa scrisese şi el în raportul pe care avea să-l prezinte şedinţei Biroului Politic care urma să aibă loc mai târziu în cursul acelei zile. Se ştia că muriseră trei sute de oameni în lupta cu flăcările şi, ca prin minune, mai puţin de două sute de cetăţeni ai oraşului Nijnevartovsk. Era un eveniment nefericit, dar nu constituia o chestiune de mare importanţă, cu excepţia faptului că acei oameni instruiţi care muriseră la datorie trebuiau înlocuiţi de alţi oameni instruiţi luaţi de la alte mari rafinării.

Rafinăria era aproape complet distrusă. Reconstrucţia avea să dureze cel puţin doi sau trei ani şi avea să fie nevoie de o bună parte din producţia naţională de conducte de oţel, plus celelalte utilaje de specialitate necesare unui complex industrial de asemenea gen. *Cincisprezece miliarde de ruble.* Şi câte echipamente speciale trebuiau cumpărate din afara ţării – câtă valută forte preţioasă şi cât aur aveau să se irosească?

Iar asta reprezenta vestea bună.

Vestea proastă era ca incendiul care cuprinsese câmpul petrolifer topise complet puţurile de forare. Înlocuirea lor avea să dureze cel puţin treizeci şi şase de luni!

„Treizeci şi şase de luni, îşi spuse amărât Sergetov şi asta dacă putem folosi toate echipamentele de forare şi echipele de petrolişti disponibile ca să forăm la loc fiecare blestemat de puţ şi în acelaşi timp să reconstruim sistemele EOR. Timp de cel puţin optsprezece luni, Uniunea Sovietică va înregistra o gaură

enormă în producţia de petrol. Probabil că va dura mai mult de treizeci de luni. Ce se va întâmpla cu economia noastră?”

Scoase un carneţel cu foi liniate din geanta diplomat şi începu să efectueze câteva calcule. Zborul dura trei ore. Sergetov îşi dădu seama de trecerea timpului abia când pilotul veni la el să-l informeze că aterizaseră.

Privi cu ochii mijiţi peisajul de iarnă tipică de pe Vnukovo-2, aeroportul de lângă Moscova folosit numai de VIP-uri şi apoi coborî scara către o limuzină ZIL care îl aştepta. Maşina demară în trombă, fără a mai opri la punctele de verificare. Miliţienii zgribuliţi luară poziţie de drepţi la trecerea limuzinei, după care reveniră la preocuparea lor de a-şi menţine cumva căldura corpului intactă la temperatura aceea de sub zero grade Celsius. Soarele strălucea pe un cer aproape senin, pătat doar de câţiva nori subţiri, la mare înălţime. Sergetov privi în gol pe fereastra portierei, mestecând în gând cifrele pe care deja le verificase de mai multe ori. Biroul Politic îl aştepta, aşa cum de altfel îi spuse şi şoferul limuzinei, agent KGB.

Sergetov fusese „candidat” sau membru supleant al Biroului Politic, timp de doar şase luni, ceea ce însemna că, împreună cu cei opt colegi subalterni ai lui, ajunsese să-i consilieze pe cei treisprezece bărbaţi care luau deciziile cu adevărat importante în Uniunea Sovietică. Domeniul lui de expertiză se referea la producţia şi distribuţia de energie. Deţinea postul din septembrie şi se găsea abia la începutul muncii de stabilire a unui plan de reorganizare totală a celor şapte ministere regionale care deţineau atribuţii în domeniul energetic – şi care, uşor de anticipat, îşi cheltuiau cea mai mare parte din timp bătându-se unul cu celălalt – într-un singur departament care raporta direct Biroului Politic şi Secretariatului Partidului, în loc să trebuiască să treacă prin întreaga birocraţie a Consiliului de Miniştri. Îşi închise ochii pentru a-i mulţumi lui Dumnezeu – în sinea lui credea că era posibil să existe o asemenea divinitate supremă – că prima lui recomandare, trimisă cu doar o lună înainte, se referise la securitate şi la încredere politică în multe domenii de activitate. Recomandase în mod special rusificarea mai intensă a forţei de muncă „străine”. Din acest motiv nu se temea pentru cariera lui, care până atunci fusese o continuă poveste de succes. Înălţă din umeri. Sarcina căreia trebuia să-i facă faţă acum avea să-i decidă oricum viitorul. Şi poate că avea să decidă chiar viitorul ţării lui.

Limuzina ZIL parcurse Leningradskîi Prospekt, care dădea în

Gor’kogo, trecând pe culoarul central, pe care miliţienii îl păstrau liber pentru uzul exclusiv al potentaţilor. Trecură în trombă de hotelul Intourist şi intrară în Piaţa Roşie, după care se apropiară în sfârşit de porţile Kremlinului. Aici şoferul se opri pentru controalele de securitate, trei la număr, conduse de trupe KGB şi soldaţi din Gărzile Taman. Cinci minute mai târziu, limuzina trase în faţa porţii de acces în clădirea Consiliului de Miniştri, singura structură modernă din cadrul acelei fortăreţe medievale. Paznicii de aici îl ştiau pe Sergetov după chip şi îl salutară în poziţie de drepţi, ţinând în acelaşi timp uşile deschise ca importantul oaspete să nu trebuiască să îndure gerul decât câteva secunde.

Biroul Politic îşi ţinea întrunirile în sala de la etajul patru doar de o lună de zile, deoarece locul obişnuit de întrunire din clădirea Arsenalului intrase în renovare, după multe amânări. Membrii mai vârstnici mormăiră îmbufnaţi din pricina pierderii vechiului confort ţarist, însă Sergetov prefera modernitatea. În sinea lui îşi spunea chiar că sosise vremea ca membrii de vază ai Partidului să se înconjoare cu realizările moderne ale socialismului şi să renunţe la capcanele pline de moliciune îmbietoare ale epocii Romanovilor.

Intră într-o încăpere în care domnea o tăcere mormântală. Dacă întrunirea s-ar fi ţinut în clădirea Arsenalului, atmosfera ar fi fost identică cu cea a unei înmormântări, eveniment care se petrecuse şi aşa de destule ori. Treptat, Partidul scăpa de bătrânii care supravieţuiseră terorii staliniste, iar actuala gaşcă de membri, cu toţii bărbaţi „tineri” la cei cincizeci sau chiar şaizeci de ani ai lor, era în sfârşit auzită. Vechea gardă se schimbase, însă prea încet, mult prea încet pentru Sergetov şi generaţia lui de lideri de partid, chiar dacă secretarul general era deja un bunic. Uneori Sergetov avea impresia că va ajunge şi el bunic la vremea la care toţi acei bătrâni aveau să dispară. Privindu-i însă acum pe oamenii din încăpere, Sergetov se simţi suficient de tânăr.

— Bună ziua, tovarăşi, zise Sergetov, dându-i paltonul unui ajutor, care se făcu imediat nevăzut şi închise uşile după el.

Ceilalţi bărbaţi se îndreptară imediat spre locurile lor. Sergetov îşi ocupă locul lui, aflat la jumătatea aripii drepte a mesei din centru.

Secretarul general al Partidului parcurse ordinea de zi a întrunirii. Omul avea vocea controlată, ca şi cum ar fi derulat o afacere.

— Tovarăşe Sergetov, vă puteţi începe raportul. Mai întâi am dori să auzim explicaţiile dumitale legate de ceea ce s-a întâmplat exact.

— Tovarăşi, ieri-noapte, în jurul orei douăzeci şi trei, ora Moscovei, trei bărbaţi înarmaţi au pătruns în camera centrală de control a complexului petrolier din Nijnevartovsk şi au comis un act extrem de sofisticat de sabotaj.

— Cine erau? interveni brusc ministrul apărării.

— Au fost identificaţi doar doi dintre ei. Unul dintre bandiţi era electrician. Cel de-al treilea, continuă Sergetov, scoţând permisul de acces al omului din buzunar şi aşezându-l pe masă, era inginerul-şef I. M. Tolkaze. Este clar că individul şi-a folosit cunoştinţele dobândite asupra sistemelor de control pentru a iniţia un incendiu masiv care s-a împrăştiat cu repeziciune din pricina vântului puternic. O echipă de securitate formată din zece grăniceri KGB a răspuns imediat la alarma declanşată. Trădătorul rămas încă neidentificat a ucis sau rănit cinci dintre membrii echipei KGB cu un pistol-mitralieră luat de la paznicul clădirii, care a fost şi el împuşcat. Trebuie să spun că, din cele aflate în urma interogării sergentului KGB, căci locotenentul a fost ucis în timp ce îşi conducea echipa în bătălie, grănicerii au răspuns repede şi eficient, l-au ucis pe trădători în câteva minute, însă n-au putut împiedica distrugerea completă a unităţii industriale, atât a rafinăriei, *cât* şi a câmpului petrolifer.

— Şi dacă grănicerii au răspuns atât de iute, cum de au eşuat în împiedicarea acestui act de sabotaj? se răţoi ministrul apărării. Omul cercetă permisul de acces al inginerului mort cu o ură vizibilă în ochi. Şi în primul rând ce căuta nemernicul ăla de musulman acolo?

— Tovarăşe, munca în câmpiile siberiene este extrem de grea, iar noi am întâmpinat serioase dificultăţi în găsirea de oameni pentru posturile pe care le avem acolo. Predecesorul meu a decis să recruteze petrolişti cu experienţă din regiunea Baku pentru Siberia. A fost o mare prostie. Poate vă amintiţi că prima mea recomandare de anul trecut a fost aceea de a schimba radical această politică.

— Am luat la cunoştinţă, Mihail Eduardovici, zise preşedintele de şedinţă. Continuaţi.

— Corpul de gardă înregistrează toate telefoanele şi toate convorbirile radio. Plutonul de intervenţie s-a pus în mişcare în mai puţin de două minute. Din nefericire, corpul de gardă este

situat lângă vechiul centru de comandă al complexului. Actuala clădire a centrului a fost construită la trei kilometri depărtare acum doi ani, când au fost importate noi echipamente computerizate de control din Occident. Ar fi trebuit construit un post suplimentar de pază, pentru care materialele necesare au fost deja alocate. Se pare că aceste materiale de construcţie au fost înstrăinate de directorul complexului şi de secretarul local de partid, cu scopul de a-şi construi reşedinţe personale de-a lungul fluviului, la câţiva kilometri depărtare de rafinărie. Amândoi au fost arestaţi din ordinul meu personal, pentru crimă împotriva Statului, relată Sergetov fără nici o inflexiune în voce.

În jurul mesei nu se înregistră nici o reacţie. Printr-un consens tacit, cei doi oameni fuseseră deja condamnaţi la moarte; formalităţile aveau să fie duse la bun sfârşit prin intermediul ministerelor de resort. Sergetov continuă:

— Am ordonat deja întărirea măsurilor de securitate peste tot unde se lucrează cu petrol. Tot din ordinul meu, familiile celor doi trădători identificaţi au fost arestate la domiciliul lor de lângă Baku şi sunt acum interogate de către Securitatea de Stat, împreună cu toţi cei care îi cunoşteau sau au lucrat cu cei doi. Înainte ca paznicii să-i poată omorî pe trădători, continuă Sergetov, aceştia au reuşit să saboteze sistemele de control ale complexului petrolier de asemenea manieră încât să genereze un dezastru major. Totodată, au putut să distrugă echipamentul de control astfel încât nici o echipă de ingineri care ar fi fost adusă în timp record de paznici să recapete controlul asupra instalaţiilor să nu mai poată salva ceva. Trupele KGB au fost obligate să evacueze clădirea, care ulterior a fost mistuită de foc. Nu puteau face nimic mai mult.

Sergetov îşi aminti faţa cumplit de arsă a sergentului, cu lacrimile curgând peste băşici în timp ce omul relata faptele.

— Şi pompierii? se interesă secretarul general.

— Mai mult de jumătate din ei au murit în lupta cu flăcările, răspunse Sergetov. Împreună cu alţi o sută de cetăţeni care s-au alăturat bătăliei pentru a salva complexul. Din acest punct de vedere nu poate fi nimeni învinovăţit, tovarăşe secretar general. Odată ce banditul ăsta, Tolkaze şi-a început opera diavolească, lucrurile au scăpat de sub orice control. Focul a fost deja stăpânit în cea mai mare parte, datorită faptului că majoritatea cantităţii de carburanţi depozitate în rafinărie s-a epuizat în decurs de cinci ore, dar şi datorită distrugerii puţurilor petroliere de pe

câmpul petrolifer.

— Dar cum de a fost posibilă o asemenea catastrofă? întrebă un membru al Biroului.

Sergetov era surprins de atmosfera tăcută din încăpere. Oare membrii Biroului se întâlniseră deja înainte între ei şi discutaseră cum să rezolve această afacere?

— Raportul meu din data de 20 decembrie a descris pericolele potenţiale. Din încăperea aceea se controlau efectiv pompele şi valvele de pe o suprafaţă de o sută de kilometri pătraţi. Acelaşi lucru este valabil pentru toate marile noastre complexe petroliere. Un individ familiarizat cu procedurile de control din centrul nervos al complexului poate manevra sistemele de pe teren aşa cum doreşte, provocând pur şi simplu autodistrugerea complexului. Tolkaze dispunea de asemenea cunoştinţe. Era un azer ales să urmeze cursuri speciale de instruire datorită inteligenţei şi presupusei sale loialităţi. A fost un student eminent al Universităţii de Stat din Moscova şi un membru bine văzut al organizaţiei locale de Partid. Se pare însă că era un fanatic religios, capabil de uluitoare acte de trădare. Toţi oamenii ucişi în acea încăpere îi fuseseră prieteni – sau cel puţin aşa credeau ei. După cincisprezece ani petrecuţi în Partid, după ce că primea un salariu bun, după ce îşi câştigase respectul profesional al tovarăşilor lui, ba chiar primise un automobil pentru uz personal, ultimele sale cuvinte au însemnat un strigăt în onoarea lui Allah, continuă Sergetov cu amărăciune. E clar că loialitatea oamenilor din acea regiune nu poate fi controlată cu precizie, tovarăşi.

Ministrul apărării dădu iarăşi din cap.

— Deci ce efect va avea toată această catastrofa asupra producţiei de petrol?

Jumătate dintre bărbaţii de la acea masă se aplecară în faţă să audă mai bine răspunsul lui Sergetov.

— Tovarăşi, am pierdut treizeci şi patru la sută din producţia noastră totală de ţiţei pe o perioadă de cel puţin un an, posibil chiar pe o perioadă de trei ani.

Sergetov îşi ridică privirea din hârtii şi observă cum se strâmbă feţele celor din jur, ca şi cum ar fi primit o palmă.

— Va fi nevoie să forăm din nou fiecare puţ petrolier şi ulterior să reconstruim conductele de pe câmpuri către rafinărie şi către reţelele de distribuţie. Pierderea rafinăriei este serioasă, dar nu reprezintă o preocupare imediată, întrucât aceasta poate fi reconstruită şi, oricum, ea nu reprezintă decât mai puţin de o

şeptime din capacitatea noastră totală de prelucrare a ţiţeiului. Gaură serioasă din economie va proveni din pierderea producţiei noastre de ţiţei. În termeni reali, datorită adaosurilor chimice necesare ţiţeiului din Nijnevartovsk, pierderea totală netă de producţie este mai mică decât impactul asupra economiei. Petrolul siberian provine din ţiţei „uşor”, ceea ce înseamnă că el conţine o cantitate disproporţionat de mare din fracţiile de cracare cele mai valoroase – cele pe care le utilizăm pentru a produce benzină, kerosen şi motorină, de exemplu. Pierderea netă în aceste zone specifice este de patruzeci şi patru la sută din întreaga noastră producţie de benzină, patruzeci şi opt la sută din producţia de kerosen şi cincizeci la sută din producţia de motorină. Aceste cifre reprezintă nişte valori aproximative pe care le-am calculat în timpul zborului de întoarcere, dar ele ar trebui să corespundă adevărului cu o marjă de eroare de circa doi la sută. Echipa mea va avea nişte cifre mai exacte în circa o zi sau două.

— Jumătate? întrebă încet secretarul general.

— Corect, tovarăşe, replică Sergetov.

— Şi cât va dura până ce producţia va fi reluată?

— Tovarăşe secretar general, dacă ducem acolo toate utilajele de forare din ţară şi le menţinem în funcţiune non-stop, estimez că putem reîncepe producţia de combustibili peste vreo douăsprezece luni. Curăţarea locului dezastrului va dura cel puţin trei luni şi alte trei vor fi necesare pentru relocarea echipamentelor şi începerea operaţiunilor de forare. Cum dispunem de informaţii exacte privind amplasamentele puţurilor şi adâncimile lor, incertitudinea nu face parte din ecuaţie. În mai puţin de un an, adică în termen de şase luni după ce reîncepem forajele, vom dispune din nou de puţurile petroliere. Operarea la întreaga lor capacitate va putea fi efectuată peste încă doi ani. În acest timp, va trebui să înlocuim şi echipamentele EOR…

— Asta ce mai înseamnă? se interesă reprezentantul apărării.

— Sisteme îmbunătăţite de recuperare a petrolului, tovarăşe ministru. Dacă puţurile ar fi fost relativ noi, presurizate datorită gazelor subterane, incendiile ar fi putut dura săptămâni întregi. Aşa cum ştiţi, tovarăşi, acestea sunt puţuri din care s-a extras deja o mare cantitate de petrol. Ca să mărim producţia am pompat apă în puţuri, care are drept efect împingerea unei mai mari cantităţi de petrol la suprafaţă. Este posibil să fi generat şi un alt efect, anume de a strica stratul de petrol din subteran. O

astfel de posibilitate este actualmente evaluată de geologii noştri. Aşa cum au stat lucrurile, odată cu pierderea energiei electrice de pompare, forţa care împingea petrolul din adâncuri a dispărut, iar incendiile de pe câmpurile petrolifere au început să rămână fără combustibil. Când m-am întors spre Moscova, cele mai multe incendii erau pe cale de-a se stinge.

— Deci este posibil ca nici peste trei ani producţia să nu fie complet restabilită? întrebă ministrul de interne.

— Corect, tovarăşe ministru. Pur şi simplu nu există o bază ştiinţifică de estimare a producţiei totale. O astfel de situaţie nu are precedent, nici în Vest şi nici în Est. În următoarele două-trei luni vom putea fora nişte puţuri de testare, care ne vor oferi nişte indicii. Inginerii pe care i-am lăsat la faţa locului aranjează lucrurile ca procedurile să pornească de îndată ce va fi posibil cu echipamente aflate deja acolo.

— Foarte bine, rosti secretarul general. Următoarea întrebare este cât de mult poate funcţiona economia în aceste condiţii.

Sergetov se întoarse la notiţele lui.

— Tovarăşi, nu există nici o îndoială că este vorba de un dezastru de o magnitudine fără precedent pentru economia noastră. Iarna ne-a redus stocurile de combustibili mai mult decât de obicei. Anumite cheltuieli energetice trebuie să rămână relativ intacte. Generarea de energie electrică de anul trecut, bunăoară, a avut o pondere de treizeci şi opt la sută din totalul consumului de carburanţi pe bază de petrol, un procent mult mai mare decât cel planificat, datorită randamentelor dezamăgitoare înregistrate la producţia de cărbune şi gaz, despre care speram că va reduce cererea de petrol. Industria cărbunelui va avea nevoie de cel puţin cinci ani ca să-şi revină, din cauza eşecurilor înregistrate în eforturile de modernizare. Iar operaţiunile de forare în domeniul gazelor naturale sunt actualmente încetinite datorită condiţiilor de mediu. Din motive tehnice este extrem de greu să se opereze cu astfel de echipamente în condiţii climatice extrem de reci…

— Atunci, puneţi-i pe leneşii ăia de la puţurile de foraj să muncească mai mult! sugeră şeful organizaţiei de partid din Moscova.

— Nu e vorba de muncitori aici, tovarăşe, oftă Sergetov. Este vorba de maşini. Temperaturile reci afectează metalul mai mult decât pe om. Uneltele şi echipamentele pur şi simplu se frâng, deoarece gerul le fragilizează. Iar condiţiile meteo fac ca

aprovizionarea cu piese de schimb până la câmpurile de extracţie să fie extrem de dificilă. Marxism-leninismul nu poate dicta asupra vremii.

— Cât de grea ar fi mascarea operaţiunilor de foraj? întrebă ministrul apărării.

Sergetov păru surprins de întrebare.

— Grea? Nu, tovarăşe ministru, ar fi imposibilă. Cum se pot masca câteva sute de puţuri de forare, fiecare cu o înălţime între douăzeci şi patruzeci de metri? Mai uşor ar fi să se încerce mascarea complexelor de lansare a rachetelor de la Pleseţk.

Sergetov observă pentru prima dată privirile schimbate între ministrul apărării şi secretarul general.

— Atunci trebuie să reducem consumul de petrol al industriei energetice, declară secretarul general.

— Tovarăşi, permiteţi-mi să vă ofer câteva cifre despre modul în care noi consumăm produsele petroliere. Vă rog să înţelegeţi că aceste cifre vi le recit din memorie, deoarece raportul departamental este la această dată calendaristică în curs de elaborare.

Anul trecut am produs 589 de milioane de tone de ţiţei. Acest nivel a însemnat un volum mai mic cu treizeci şi două de milioane de tone faţă de plan, iar cantitatea produsă a fost posibilă doar datorită măsurilor artificiale despre care am amintit deja. Aproximativ jumătate din producţie a fost semirafinată în *mazut* sau păcură, care se foloseşte în centralele electrice, la cazanele şi turbinele uzinelor şi aşa mai departe. Cea mai mare parte a acestui petrol nu poate fi altfel întrebuinţat, deoarece dispunem doar de trei, pardon, acum doar de două rafinării dotate cu instalaţiile de cracare sofisticate de care e nevoie pentru a rafina păcura în produse petroliere uşoare.

Carburanţii pe care îi producem servesc economiei noastre în mai multe moduri. Aşa cum am văzut deja, treizeci şi opt la sută se duce pe generarea de energie electrică şi a altor forme de energie. Din fericire, discutăm aici mai ales de păcură. În cazul combustibililor mai uşori, cum ar fi motorina, benzina şi kerosenul, agricultura şi industria alimentară, transporturile de bunuri şi persoane, consumul public şi, în cele din urmă, armata folosesc laolaltă peste cincizeci la sută din producţia anuală. Cu alte cuvinte, tovarăşi, odată cu pierderea complexului de la Nijnevartovsk, consumatorii finali pe care tocmai i-am menţionat reprezintă mai mult decât capacitatea rămasă de producţie,

nelăsând nimic pentru metalurgie, construcţia de maşini, industria chimică şi domeniul construcţiilor, ca să nu mai menţionăm aici exporturile frăţeşti către aliaţii noştri socialişti din Europa de Est şi din restul lumii.

Ca să răspund la întrebarea dumitale precisă, tovarăşe secretar general, poate că am reuşi să eliminăm o mică parte din consumul de carburanţi uşori din industria energetică, însă chiar şi acum suntem încercaţi de o criză de producţie a energiei electrice, ceea ce se vede prin căderile ocazionale de tensiune şi chiar prin căderile complete de energie înregistrate. Noi reduceri în producţia de energie vor afecta crucial în sens negativ activităţi esenţiale ale statului precum producţia fabricilor şi transportul feroviar. Poate vă amintiţi că acum trei ani s-a încercat modificarea tensiunii energiei generate pentru a conserva carburanţii, iar rezultatul a fost că motoarele electrice din întregul bazin industrial Doneţ au fost grav avariate.

— Cum rămâne cu gazul natural şi cu cărbunele?

— Tovarăşe secretar general, producţia de cărbune este deja cu şaisprezece la sută mai mică decât cea planificată, iar situaţia se înrăutăţeşte, fapt care a generat conversia multor turbine şi centrale electrice pe bază de cărbune către alimentarea cu petrol. Mai mult, conversia unor astfel de unităţi de la petrol înapoi la cărbune este extrem de scumpă şi mare consumatoare de timp.

Conversia la gaz natural a reprezentat o alternativă mult mai atractivă şi mai ieftină, pe care ne-o dorim cu ardoare. Producţia de gaz natural este şi ea sub indicatorii de plan, dar se îmbunătăţeşte. Ne-am aşteptat să depăşim ţintele fixate prin plan undeva în cursul acestui an. Aici trebuie să luăm în consideraţie şi faptul că o mare parte din gazul nostru natural merge spre Europa de Vest. Din exportul gazului obţinem valuta forte cu care achiziţionăm petrol din import şi, bineînţeles, grâne din import.

Membrul Biroului Politic responsabil de agricultură se strâmbă auzind săgeata. Sergetov se întrebă câţi oameni fuseseră dezavuaţi public datorită incapacităţii lor de a eficientiza industria agricolă sovietică? Bineînţeles că nu putea fi vorba de actualul secretar general, care reuşise cumva să avanseze în ierarhie, în ciuda eşecurilor înregistrate. Însă bunii marxişti nu puteau crede în miracole. Ascensiunea acestuia la puterea supremă venise cu un preţ anume, preţ pe care Sergetov de-abia

începea să-l înţeleagă.

— Deci care e soluţia pe care o propui dumneata, Mihail Eduardovici? interveni ministrul apărării cu o grabă neliniştitoare.

— Tovarăşi, trebuie să purtăm această povară cât de bine putem şi să îmbunătăţim eficienţa la fiecare nivel al economiei noastre.

Sergetov nici nu se mai obosi să vorbească despre posibile creşteri ale importurilor de petrol. Tabloul pe care tocmai îl zugrăvise însemna o creştere de peste treizeci de ori a importurilor, iar rezervele valutare ale ţării abia dacă permiteau o dublare a achiziţiilor de petrol din import.

— Va trebui să creştem producţia şi controlul de calitate la uzina de echipamente de foraj Barricade din Volgograd şi să achiziţionăm noi echipamente de foraj din Occident, astfel încât să putem extinde explorarea şi exploatarea câmpurilor petrolifere deja cunoscute. Şi mai trebuie să intensificăm construcţia de centrale nucleare. Ca să conservăm ce ne-a rămas din producţie, putem restricţiona furnizarea de combustibili către camioane şi autoturismele personale – în acest sector risipa este enormă, aşa cum o ştim cu toţii şi reprezintă circa o treime din consumul total. Totodată, putem reduce *temporar* cantitatea de combustibil consumată de forţele armate şi poate să deviem o parte din producţia militară de maşini grele către zonele industriale civile care au nevoie de aşa ceva. Ne aşteaptă trei ani foarte grei, dar doar trei, încheie Sergetov pe un ton optimist.

— Tovarăşe, experienţa dumitale în domeniile comerţului exterior şi al forţelor armate este destul de precară, nu-i aşa? întrebă ministrul apărării.

— Nici n-am pretins vreodată altceva, tovarăşe ministru, replică Sergetov cu prudenţă.

— Atunci să îţi explic eu de ce o asemenea situaţie este de neacceptat. Dacă vom proceda aşa cum sugerezi dumneata, Occidentul va afla de criza noastră. Achiziţiile sporite de echipament petrolier şi creşterea activităţilor din zona Nijnevartovsk le vor demonstra vesticilor ce se petrece cu adevărat la noi. Asta ne va face vulnerabili în ochii lor. O astfel de vulnerabilitate va fi exploatată. Şi, în acelaşi timp, continuă individul, izbind cu pumnul în masa de stejar, *dumneata propui reducerea combustibilului necesar forţelor armate care ne apără împotriva Occidentului!*

— Tovarăşe ministru al apărării, eu sunt inginer, nu soldat. Mi-

aţi cerut o evaluare tehnică, m-am conformat. Sergetov căuta să îşi menţină vocea în limite rezonabile. Această situaţie este foarte serioasă, dar ea nu afectează, de pildă, domeniul rachetelor strategice. Oare nu pot rachetele singure să ne protejeze împotriva imperialiştilor în timpul perioadei de refacere?

„Altfel de ce naiba au mai fost construite?” îşi continuă Sergetov întrebarea în gând. Toate fondurile alea băgate în găuri neproductive. Nu ajungeau rachetele pentru a distruge Vestul de zece ori? Sau poate de douăzeci de ori? Iar acum *nu erau* suficiente?

— Dar nu v-a trecut prin minte că Occidentul nu ne va permite să achiziţionăm ce avem noi nevoie? interveni teoreticianul Partidului.

— Când au refuzat capitaliştii să ne vândă…

— Când au mai dispus capitaliştii de o asemenea armă împotriva noastră? îl întrerupse secretarul general. Pentru prima dată în istorie, Vestul are capacitatea de a ne pune laţul de gât în cursul unui singur an. Şi dacă acum vor împiedica şi achiziţia de cereale?

Sergetov nu se gândise la asta. Cu o nouă recoltă proastă, a şaptea din ultimii unsprezece ani, Uniunea Sovietică trebuia să importe masiv cereale. Iar în acel an America şi Canada erau unicele surse fiabile. Vremea proastă din emisfera sudică stricase recolta Argentinei şi, într-o măsură mai mică şi pe cea a Australiei, în vreme ce Statele Unite şi Canada înregistraseră recolte record, ca de obicei. Chiar în acele momente se duceau tratative în Washington şi Ottawa pentru asigurarea unei asemenea achiziţii, iar americanii nu creau nici un fel de dificultăţi, cu excepţia faptului că nivelul ridicat al cursului dolarului scumpea exagerat cerealele din această ţară. Însă acele cereale aveau să ajungă în patrie abia peste câteva luni. Cât de uşor ar fi fost ca „dificultăţi tehnice” înregistrate în porturile cerealiere din New Orleans şi Baltimore să încetinească sau chiar să oprească complet transporturile într-un moment crucial?

Sergetov privi în jurul mesei. Douăzeci şi doi de oameni, dintre care doar treisprezece decideau cu adevărat – iar unul dintre aceştia lipsea – contemplau în tăcere perspectiva ca peste două sute cincizeci de milioane de muncitori şi ţărani sovietici să facă foamea şi să stea pe întuneric şi, în acelaşi timp, ca trupele

Armatei Roşii, ale Ministerului de Interne şi ale KGB-ului să se trezească tăiate de la porţia lor de combustibil şi, prin aceasta, să îşi vadă instruirea şi mobilitatea restricţionate.

Membrii Biroului Politic se numărau printre cei mai puternici oameni din lume, mai puternici decât oricare indivizi aflaţi în posturi similare în guvernele occidentale. Nu dădeau socoteală nimănui, nici măcar Comitetului Central al Partidului Comunist şi, cu siguranţă, nu poporului. Aceşti indivizi nu se mai plimbaseră de ani de zile pe jos pe străzile Moscovei, ci erau purtaţi de maşini cu şofer, executate manual, către şi de la apartamentele lor luxoase din Moscova, sau către reşedinţele lor de vacanţă din afara capitalei. Îşi făceau cumpărăturile, dacă preferau să le facă personal, în magazine cu acces restricţionat, erau serviţi de doctori în clinici construite special pentru nomenclatură. Datorită tuturor acestor amănunte, indivizii ajunseseră să se considere drept stăpâni ai propriilor destine.

Abia acum începeau să îşi dea seama că şi ei, precum ceilalţi muritori, se supuneau unui destin pe care imensa lor putere personală îl putea influenţa prea puţin.

De jur împrejurul lor se întindea o ţară ai cărei cetăţeni se hrăneau prost şi locuiau în condiţii mizere şi ale căror singure bunuri de care se puteau bucura din plin erau panourile şi sloganele ce ridicau în slăvi Progresul şi Solidaritatea Sovietică. Unii dintre indivizii din jurul mesei chiar credeau în aceste slogane, iar Sergetov cunoştea acest amănunt. Uneori se trezea că încă mai crede şi el, mai ales ca omagiu adus propriei tinereţi idealiste. Însă progresul sovietic nu ţinea de foame şi cât oare noi mai puteam suporta ideea solidarităţii sovietice inimile unui popor înfometat, înfrigurat şi cufundat în beznă? Ar fi fost ei mândri în atari circumstanţe de rachetele nucleare ascunse în pădurile siberiene? De miile de tancuri şi de tunuri produse în fiecare an? S-ar uita ei pe cerul care ascundea staţia spaţială Saliut simţindu-se inspiraţi şi plini de elan – sau mai degrabă s-ar întreba ce mâncare consuma nomenclatura? Cu mai puţin de un an înainte, Sergetov era o căpetenie regională de partid şi, câtă vreme stătuse în Leningrad, avusese grijă să asculte relatările oamenilor din subordinea sa legate de glumele şi înjurăturile de la cozile la care oamenii stăteau ore întregi pentru două pâini sau pentru o pastă de dinţi, sau pentru o pereche de pantofi. Detaşat chiar şi atunci de realitatea crudă a vieţii de zi cu zi în Uniunea Sovietică, Sergetov se întrebase adesea dacă într-o

bună zi povara de pe umerii muncitorului obişnuit nu va deveni prea greu de îndurat. De unde să fi ştiut atunci? De unde să ştie acum? Oare bătrânii din acea încăpere aveau să ştie vreodată?

Îi spuneau *narod*[3], un substantiv masculin violat în toate modurile cu putinţă. Era masa, adunătura lipsită de identitate personală a femeilor şi bărbaţilor care se înghesuiau zilnic în Moscova şi pe tot cuprinsul ţării în fabrici şi pe ogoarele colective, cu gândurile ascunse în spatele unor măşti rigide întipărite pe chipuri. Membrii Biroului Politic îşi spuneau că aceşti muncitori şi ţărani nu le purtau ranchiună conducătorilor pentru luxul care însoţea responsabilitatea. În definitiv, viaţa pe cuprinsul ţării se îmbunătăţise simţitor. Aceasta era percepţia de bloc compact, însă blocul compact urma să se fisureze. Ce s-ar fi întâmplat atunci? Ţarul Nicolae al II-lea n-avusese habar. În schimb, aceşti oameni, da.

Ministrul apărării sparse tăcerea:

— Trebuie să obţinem mai mult petrol. Chiar aşa. Alternativa înseamnă o economie schilodită, cetăţeni înfometaţi şi capacitate de apărare redusă. Consecinţele tuturor acestor efecte nu pot fi acceptate.

— Dar nu putem cumpăra petrol, observă un membru supleant al Biroului.

— Atunci trebuie să ni-l luăm singuri.

FORT MEADE, MARYLAND

Bob Toland se încruntă văzând porţia de tort. Îşi spuse că n-ar fi trebuit să mănânce desert. Însă cantina Agenţiei Naţionale de Securitate servea o asemenea delicatesă o singură dată pe săptămână, iar tortul era prăjitura lui favorită şi conţinea doar vreo două sute de calorii. Doar atât. Cinci minute de exerciţii în plus la bicicletă când avea să ajungă acasă.

— Ce zici de articolul din ziar, Bob? îl întrebă un coleg.

— Chestia cu câmpul petrolifer? Toland verifică din nou permisul de acces al omului. Acesta nu-i dădea dreptul să afle informaţii secrete provenite de la sateliţii de spionaj. Se pare că s-au trezit pe cap cu un incendiu destul de grav.

— N-ai văzut nimic oficial pe tema asta?

— Să spunem că scurgerea de informaţii din ziare a provenit

3 „Popor" (n. tr.).

de la o sursă aflată mai presus de poziţia mea.

— Presă… strict secretă?

Amândoi bărbaţii izbucniră în râs.

— Cam aşa ceva. Articolul conţinea informaţii de care eu nu aveam habar, zise Toland, rostind în cea mai mare parte adevărul. Incendiul fusese stins, iar oamenii din departamentul lui făceau speculaţii în privinţa repeziciunii cu care se mişcase Ivan. N-ar trebui să sufere prea rău de pe urma lui. Mai exact, ei nu au milioane de turişti pe şosele în vacanţa de vară, nu-i aşa?

— Nu prea. Cum e tortul?

— Nu-i rău.

Toland zâmbi, întrebându-se deja dacă nu va trebui să depună ceva efort în plus pe bicicletă.

MOSCOVA, URSS

Biroul Politic se întruni din nou la ora nouă şi jumătate a doua zi. Cerul de dincolo de ferestrele cu geamuri duble era cenuşiu şi pâclos de pe urma ninsorii grele care începea din nou să cadă, adăugându-se la jumătatea de metru de zăpadă deja aşternută pe sol. Sergetov îşi spuse că în seara aceea oamenii aveau să iasă la săniuş pe dealurile din parcul Gorki. Zăpada avea să fie luată de pe cele două lacuri îngheţate din parc pentru a permite patinajul sub lumina reflectoarelor în acordurile muzicii lui Ceaikovski sau Prokofiev. Moscoviţii aveau să râdă, să îşi bea votcă şi să se bucure de frig, habar neavând de ceea ce urma să se rostească în această încăpere şi de turnura pe care vieţile lor o putea lua în orice moment.

Nucleul dur al Biroului Politic se întrunise la ora patru a după-amiezii precedente, după care cei cinci oameni care constituiau Consiliul de Apărare se întâlniseră separat. Nici măcar toţi membrii plini ai Biroului Politic nu aveau acces la acest corp decizional de elită.

Din capătul îndepărtat al încăperii îi privea portretul în mărime naturală al lui Vladimir Ilici Ulianov – Lenin, sfântul revoluţionar al comunismului sovietic, cu fruntea lui bombată dată pe spate de parcă s-ar fi aflat în bătaia unei brize proaspete, cu ochii scrutători privind în zare către viitorul glorios pe care chipul lui împietrit îl proclama şi pe care „ştiinţa” marxism-leninismului îl intitula un destin inevitabil din punct de vedere istoric. Un viitor

glorios. „Care viitor? Se întrebă Sergetov. În ce s-a transformat Revoluţia noastră? Ce a devenit Partidul nostru? Oare tovarăşul Ilici s-a gândit că aşa va arăta viitorul?”

Sergetov privi înspre secretarul general, „tânărul” despre care Occidentul considera că deţine puterea supremă, omul care schimba destine chiar în acele momente. Ascensiunea lui către cel mai înalt post din partid constituise o surpriză pentru unii, printre care se număra şi Sergetov. „Vestul continuă să îl privească cu aceeaşi speranţă cu care îl priveam noi pe vremuri”, îşi spuse el. Propria venire la Moscova îi schimbase rapid percepţia dinainte. Încă un vis destrămat. Omul care aşezase o mască de satisfacţie şi fericire pe chipul zdruncinat de eşecuri repetate al agriculturii îşi exercita acum şarmul de faţada asupra unui domeniu mult mai larg. Era un muncitor sârguincios – oricine de la acea masă ar fi recunoscut asta – însă sarcina lui era imposibilă. Ca să ajungă unde se găsea acum fusese obligat să promită prea multe şi să încheie prea multe târguri cu vechea gardă. Chiar şi „tinerii” de cincizeci sau şaizeci de ani pe care el îi introdusese în Biroul Politic aveau propriile legături cu fostele regimuri. Nimic nu se schimbase cu adevărat.

Iar Occidentul nu părea să se fi obişnuit vreodată cu o astfel de idee. Cel puţin nu din vremurile în care Hruşciov tăia şi spânzura de unul singur după pofta inimii. Regula stăpânului absolut includea pericole de care generaţia mai veche a partidului îşi amintea foarte bine. Oamenii mai tineri auziseră suficient de des poveştile marilor epurări de sub Stalin ca să fi învăţat lecţia pe dinafară, iar armata păstra un soi de memorie instituţională a grozăviilor comise de Hruşciov împotriva ierarhiei acestei structuri sociale. Ca într-o junglă, singura regulă valabilă în interiorul Biroului Politic era cea a supravieţuirii şi siguranţa colectivă a tuturora se regăsea în guvernarea colectivă. Datorită acestui fapt, oamenii selectaţi pentru postul de secretar general nu erau aleşi pentru dinamismul lor personal, ci pentru experienţa lor de partid – o organizaţie care nu acorda premii celor care dovedeau prea mult individualism. Precum Brejnev, Andropov şi Cernenko, actualului şef al Partidului îi lipsea, forţa personală de a domina de unul singur încăperea. Fusese obligat la compromisuri pentru a ajunge pe acel scaun şi era obligat în continuare la compromisuri pentru a se menţine acolo. Adevăratele blocuri de forţă erau reprezentate de entităţi amorfe, de relaţii interpersonale sau de loialităţi care se

schimbau în funcţie de circumstanţe şi cunoşteau doar interesul conjuncturii. Adevărata putere se regăsea în partidul însuşi.

Partidul guverna totul, însă Partidul nu mai era expresia puterii unui singur om. Devenise o colecţie de interese reprezentate aici de doisprezece oameni diferiţi. Apărarea avea un interes aparte, la fel şi KGB-ul sau Industria Grea, sau chiar Agricultura. Fiecare interes însemna o ramură distinctă de putere, iar şeful fiecărei ramuri se alia cu alţii pentru a-şi asigura propriul loc. Secretarul general încerca să schimbe această stare de lucruri, să numească treptat oameni loiali lui în posturile eliberate prin deces. Însă avea el să afle pe această cale, la fel ca şi predecesorii lui, că loialitatea murea extraordinar de uşor în jurul acelei mese? Deocamdată el părea încă împovărat de sarcina compromisurilor făcute. Nedispunând încă de propriii oameni în poziţii-cheie, secretarul general era doar membrul cel mai vizibil al unei elite care îl putea descăuna la fel de uşor precum fusese descăunat Hruşciov. Ce ar fi spus Occidentul dacă ar fi aflat că „dinamicul” secretar general servea în principal drept executant al deciziei altora? Chiar şi acum, individul se abţinu să vorbească primul.

— Tovarăşi, începu ministrul apărării. Uniunea Sovietică trebuie să dispună de petrol, mai exact are nevoie de încă două sute de milioane de tone pe care să îl rafineze. Astfel de depozite de petrol există, la doar câteva sute de kilometri distanţă de graniţa noastră din Golful Persic – unde se află mai mult petrol decât vom avea noi vreodată nevoie. Bineînţeles că dispunem de capacităţile necesare pentru a-l lua. În mai puţin de două săptămâni putem strânge suficiente avioane şi trupe aeropurtate ca să descindem asupra acelor câmpuri petrolifere şi să punem laba pe ele.

Din nefericire, este inevitabil ca răspunsul Occidentului să fie violent. Aceleaşi câmpuri petrolifere alimentează Europa de Vest, Japonia şi, într-o mai mică măsură, America. Ţările NATO nu dispun de abilitatea de a apăra acele câmpuri prin mijloace convenţionale. Americanii au o Forţă de Intervenţie Rapidă, câteva baze militare şi câteva trupe uşoare. Nici măcar cu echipamentele instalate la baza Diego Garcia nu pot spera să oprească trupele noastre aeropurtate şi mecanizate. Dacă ar încerca şi vor fi obligaţi să facă asta, trupele lor de elită ar fi copleşite şi exterminate în câteva zile – fapt care le-ar conferi o singură alternativă: armele nucleare. Este un risc real pe care

trebuie să îl luăm serios în seamă. Ştim sigur că într-o astfel de situaţie strategia americană apelează la arme nucleare. Astfel de arme sunt depozitate masiv la Diego Garcia şi ar fi utilizate aproape sigur.

De aceea, înainte de a pune mâna pe Golful Persic, trebuie să facem altceva. Trebuie să eliminăm NATO ca forţă militară şi politică.

Sergetov se îndreptă pe scaun. Ce se întâmpla, ce vorbe erau acelea? Se luptă să îşi menţină calmul pe chip în vreme ce ministrul apărării continuă:

— Dacă NATO va fi eliminată de pe tabla de şah, America se va trezi într-o postură foarte curioasă. Statele Unite îşi vor putea împlini propriile nevoi energetice din surse aflate în emisfera vestică, dând la o parte nevoia de a apăra statele arabe, care oricum nu sunt foarte populare în rândul comunităţii sioniste de evrei americani.

Sergetov se întrebă dacă oamenii din acea încăpere chiar credeau că Statele Unite vor rămâne indiferente în faţa unei asemenea manevre? „Ce naiba s-a întâmplat la întrunirea secretă de aseară?”

Cel puţin încă o persoană îi împărtăşea grija.

— Aşadar, singurul lucru pe care îl avem de făcut este să cucerim Europa de Vest, tovarăşe? întrebă un membru supleant. Nu sunt acestea ţările care dispun de acele forţe armate convenţionale asupra cărora ne atrageţi atenţia în fiecare an? Mereu ne avertizaţi asupra ameninţării reprezentate de trupele NATO masate acolo, iar acum susţineţi senin că trebuie să le cucerim? Scuzaţi-mă, tovarăşe ministru al apărării, dar oare Anglia şi Franţa nu dispun de propriile arsenale nucleare? Şi de ce nu s-ar ţine America de promisiunea înscrisă în tratat de a folosi armele nucleare pentru protejarea NATO?

Sergetov era surprins că un membru junior al Biroului pusese atât de repede punctul pe i. Fu şi mai surprins când răspunsul fu dat de ministrul de externe. Aşadar, o altă piesă a puzzle-ului. Dar oare ce părere avea KGB-ul? De ce nu era reprezentat şi el acolo? Directorul KGB se refăcea după o operaţie chirurgicală, însă un înlocuitor al lui ar fi trebuit să se afle acolo – doar dacă de acest amănunt nu se avusese grijă în noaptea precedentă.

— Obiectivele noastre trebuie să fie limitate şi este evident de ce. O asemenea acţiune presupune câteva sarcini politice de îndeplinit. Mai întâi, trebuie să inoculăm un sentiment de

securitate în America, astfel încât americanii să nu bănuiască nimic înainte de a fi prea târziu ca să mai reacţioneze cu forţă. În al doilea rând, trebuie să încercăm dezavuarea alianţei NATO în sens politic. Ministrul de externe schiţă un zâmbet. Aşa cum ştiţi, KGB-ul lucrează la un astfel de plan de câţiva ani. Planul a ajuns acum în forma lui finală. Vi-l voi dezvălui de îndată.

Omul începu să detalieze planul, determinându-l pe Sergetov să dea din cap observând îndrăzneala lui, ca şi noua balanţă a puterii din acea încăpere. Aşadar, în spate fusese KGB-ul. Ar fi trebuit să ştie. Însă restul Biroului Politic avea să înghită nada? Ministrul continuă:

— Vă daţi seama cum va funcţiona. Lucrurile se vor aşeza la locul lor precum piesele de puzzle. Date fiind aceste condiţii preliminare, apele atât de bine tulburate şi faptul că vom proclama faptul că nu ne face deloc plăcere să ameninţăm direct cele două puteri nucleare NATO independente, noi credem că riscul nuclear, chiar dacă rămâne prezent, este mai mic decât riscul cu care ne confruntăm în economie.

Sergetov se lăsă pe spate pe fotoliul lui de piele. Deci asta era: războiul era mai puţin periculos decât o pace rece şi înfometată. Lucrurile fuseseră decise. Sau nu? Puteau alte combinaţii ale membrilor Biroului Politic inversa soarta acestei decizii? Putea el însuşi îndrăzni să se ridice împotriva acestei nebunii? Poate că era mai înţeleaptă o întrebare logică mai întâi:

— Dispunem de capacitatea de a înfrânge NATO?

Replica usturătoare îl înfioră:

— Bineînţeles, răspunse ministrul apărării. Pentru ce credeţi că dispunem de o armată? Ne-am consultat deja cu comandanţii superiori.

„Şi luna trecută când ne-ai cerut mai mult oţel pentru mai multe tancuri noi, tovarăşe ministru al apărării, scuza dumitale a fost tot aia că NATO este prea slab?” întrebă Sergetov în gând cu mânie. Ce maşinaţii avuseseră loc? Se vorbise deja cu consilierii militari sau ministrul apărării decisese să se bazeze doar pe propria expertiză supraevaluată? Oare secretarul general se lăsase călcat în picioare de Apărare? Şi de Externe? Obiectase el măcar? Aşa se luau deciziile care hotărau soarta naţiunilor? Ce ar fi zis Vladimir Ilici de aşa ceva?

— Asta este curată nebunie, tovarăşi! izbucni Piotr Bromkovskîi. Era cel mai vârstnic membru al Biroului, fragil şi trecut de optzeci de ani, cu un discurs bântuit din când în când

de vremurile idealiste din trecut, când membrii Partidului Comunist credeau cu adevărat că se aflau la cârma valului istoriei. Masacrele de la Iejovşcina puseseră capăt acelei epoci. Da, suntem într-un pericol economic major. Da, suntem într-un mare pericol din punct de vedere al siguranţei statului. Însă ce ne apucăm să facem, să înlocuim toate acestea cu un pericol şi mai mare? Gândiţi-vă la ce se poate întâmpla... Cât va dura, tovarăşe ministru al apărării, până veţi iniţia campania de cucerire împotriva NATO?

— Am fost asigurat că armata noastră poate fi gata de luptă în patru luni.

— Patru luni. Presupun că vom dispune de petrol în aceste patru luni care urmează, vreau să spun suficient ca să începem un război!

O fi fost Petia bătrân, dar nu era bătaia de joc a nimănui.

— Tovarăşe Sergetov.

Secretarul general dădu din mână, pasând iarăşi responsabilitatea altcuiva.

În ce tabără să intre? Tânărul membru supleant luă repede o decizie.

— Momentan stocurile de combustibili uşori, adică de benzină, motorină etc, sunt mari, trebui să recunoască Sergetov. Folosim întotdeauna lunile reci de iarnă, adică timpul în care consumul de astfel de carburanţi este la cote minime, ca să ne refacem stocurile. În plus, există stocurile strategice de apărare, suficiente pentru patruzeci şi cinci...

— Şaizeci! insistă ministrul apărării.

— Patruzeci şi cinci de zile este o estimare mai realistă, tovarăşe, rămase Sergetov ferm pe poziţie. Departamentul meu a studiat consumurile de carburanţi ale unităţilor militare ca parte a unui program de creştere a rezervelor strategice de combustibil, un lucru neglijat în ultimii ani. Cu economii efectuate la alte categorii de consum şi cu anumite sacrificii industriale, am putea extinde stocurile de război la şaizeci de zile, poate chiar la şaptezeci, plus alte stocuri de extindere a exerciţiilor de instrucţie. Costurile economice pe termen scurt vor fi neglijabile, dar situaţia se va schimba radical începând cu mijlocul verii.

Sergetov făcu o pauză, deranjat de uşurinţa cu care trecuse de partea deciziei nerostite oficial. „Mi-am vândut sufletul... Sau am acţionat ca un patriot? Oare am ajuns la fel cu toţi ceilalţi din

jurul mesei? Sau am rostit doar adevărul – şi ce este acest adevăr?” Nu putea fi sigur decât de faptul că supravieţuise. Deocamdată.

— Aşa cum v-am explicat ieri, dispunem de capacităţi limitate de a ne restructura producţia de combustibili de cracare. Într-o astfel de eventualitate, echipa pe care o conduc crede că se poate obţine o creştere de nouă la sută a combustibililor importanţi din punct de vedere militar, pe baza reducerii producţiei globale. Vă avertizez însă că analiştii din echipa mea spun că estimările curente privind utilizarea de combustibil în condiţii de luptă sunt mult prea optimiste.

O tentativă tardivă şi prea slabă de protest.

— Dumneata dă-ne combustibilul, Mihail Eduardovici, zise ministrul apărării zâmbind cu răceală şi noi vom avea grijă să îl folosim cum trebuie. Analiştii mei spun că ne putem atinge obiectivele în decurs de două săptămâni, poate chiar mai repede, dar vă acord dreptul de a privi cu precauţie forţa armatelor NATO şi atunci am să dublez estimările la o lună. Rămânem cu rezerve mai mult decât suficiente.

— Şi dacă NATO ne va descoperi intenţiile? interveni bătrânul Petia.

— N-o va face. Pregătim deja *maskirovka,* perdeaua de fum. NATO nu este o alianţă puternică. Nu are cum. Miniştrii cârcotesc în privinţa contribuţiei fiecărei ţări la apărarea comună. Popoarele lor sunt divizate şi moi. Nu îşi pot standardiza armele şi, din această cauză, aprovizionarea lor este un adevărat infern. Şi ce-i mai important este faptul că membrul cel mai puternic al Alianţei este separat de Europa de cinci mii de kilometri de ocean. Uniunea Sovietică se află la distanţa unei călătorii de noapte cu trenul de graniţa germană. Însă îţi voi răspunde la întrebare Petia, bătrânul meu prieten. Dacă totul se duce de râpă şi intenţiile ne sunt descoperite, atunci ne putem opri, spunând că am efectuat nişte manevre şi ne putem întoarce la situaţia de pace – iar asta nu ne va face mai mult rău decât dacă nu am întreprinde nimic. Trebuie să lovim doar dacă totul este pregătit pentru asta. Putem suna oricând retragerea.

Toată lumea de la masă ştia că era o minciună, chiar dacă una inteligentă, însă nimeni nu avea curajul să declare asta. Ce armată fusese vreodată mobilizată pentru a fi apoi retrasă de pe câmpul de bătălie? Nimeni nu avu curajul să îl înfrunte pe ministrul apărării. Bromkovskîi mormăi ceva preţ de câteva

minute, citând axiomele lui Lenin despre punerea în pericol a socialismului mondial, însă nici aceste mormăieli nu primiră răspuns. Pentru stat, ca şi pentru Partid şi pentru Biroul Politic, pericolul era evident. Nu putea deveni mai mare. Alternativa însemna război.

Zece minute mai târziu, Biroul Politic votă. Sergetov şi ceilalţi opt colegi supleanţi rămaseră doar spectatori. Votul se decise cu unsprezece la doi în favoarea războiului. Procesul începuse.

DATA-ORA 02/03-17:15 COPIA 01 DIN 01 A RAPORTULUI SOVIETIC

BC – Raport sovietic, Bjt, 2310*FL*

EDS: Mutat în avans pentru SÂMBĂTĂ PMs*FL*

DE: Patrick Flynn*FC*

Corespondent AP la Moscova

MOSCOVA (AP) – Astăzi TASS, agenţia sovietică de ştiri, a confirmat că a avut loc un „incendiu serios” în regiunea siberiană de vest a Uniunii Sovietice.

Un articol pe ultima pagină din *Pravda,* organul de presă oficial al Partidului Comunist, a relatat despre incendiu, comentând că „brigada eroică de pompieri” a salvat nenumărate vieţi datorită talentului şi devotamentului faţă de datorie, totodată prevenind provocarea altor daune mai serioase instalaţiilor petroliere învecinate locului dezastrului.

S-a relatat că incendiul a izbucnit datorită unei „greşeli tehnice de funcţionare” a sistemelor automate de control ale rafinăriei şi s-a întins cu repeziciune, însă a fost stins cu pricepere, „nu fără victime din rândul bravilor oameni care s-au luptat cu focul şi din rândul muncitorilor curajoşi care au alergat eroic în sprijinul tovarăşilor antrenaţi în lupta cu flăcările”.

Cu toate că a corespuns în mare relatărilor occidentale, incendiul din acea zonă a fost stins mai repede decât se aşteptase. Oficialităţile occidentale au emis ipoteze asupra existenţei unor sisteme sofisticate de stingere a incendiilor în cadrul complexului de la Nijnevartovsk care au permis sovieticilor să stingă focul.

AB-BA-2-3 16:01 EST*FL*

SFÂRŞITUL ARTICOLULUI

3
Corelare de forţe

MOSCOVA, URSS

— Pe *mine* nu m-a întrebat nimeni, explică şeful Statului Major, mareşalul Şavirin. Nu mi-a cerut nimeni evaluarea. Joi noaptea, când m-au chemat, decizia politică fusese deja luată. Când mi-a cerut ultima dată ministrul apărării opinia asupra unei decizii?

— Şi dumneata ce ai spus? întrebă mareşalul Rojkov, comandantul forţelor terestre.

Primi drept prim răspuns un zâmbet trist şi ironic.

— Că forţele armate ale Uniunii Sovietice pot duce această sarcină la îndeplinire, în condiţiile unei instrucţii de patru luni.

— Patru luni… Rojkov privi în gol pe fereastră. Se întoarse. Nu vom fi gata.

— Ostilităţile vor începe pe 15 iunie, răspunse Şavirin. Trebuie să fim gata, Iuri. Oricum, ce alternativă aveam la dispoziţie? Ai fi vrut să spun: „Îmi cer scuze, tovarăşe secretar general, dar armata sovietică este incapabilă să ducă la bun sfârşit această sarcină?” Aş fi fost demis pe loc şi înlocuit cu cineva mai docil, iar tu ştii cine m-ar fi înlocuit. Preferai să îi dai raportul mareşalului Buharin…

— Idiotul ăla! mârâi Rojkov.

Planul strălucit al lui Buharin, pe atunci general-locotenent, fusese cel care dusese armata sovietică în Afganistan. Dacă profesional individul era o nulitate, pe plan politic legăturile lui nu numai că îl salvaseră, dar îl sprijiniseră în ascensiunea către vârful ierarhiei militare. Băiat deştept acest Buharin! Nu se implicase niciodată personal în campaniile muntoase din Afganistan, dar arătase mereu spre planul lui de pe hârtie şi se plânsese că fusese prost executat, după care se transferase la comanda districtului militar Kiev, din punct de vedere istoric (prin tradiţie) poarta de acces către gradul de mareşal.

— Aşadar, ai prefera să îl vezi pe el în biroul ăsta, dictându-ţi planurile de acţiune? întrebă Şavirin.

Rojkov clătină din cap. Cei doi erau prieteni şi camarazi din vremea când fiecare comandase un echipaj de tanc în cadrul aceluiaşi regiment, în timpul atacului final asupra Vienei din 1943.

— Şi cum o să-i spunem acţiunii?

— Furtuna Roşie, răspunse simplu mareşalul.

Furtuna Roşie reprezenta planul unui atac mecanizat în Germania de Vest şi Ţările de Jos. Actualizat în mod constant datorită schimbărilor din structurile de forţă ale ambelor tabere, planul apela la o campanie de două sau trei săptămâni care ar fi început după o escaladare rapidă a tensiunii dintre Est şi Vest. În conformitate cu doctrina strategică sovietică, planul cerea o surpriză strategică drept precondiţie a succesului, precum şi folosirea exclusivă a armelor convenţionale.

— Cel puţin nu au discutat despre folosirea armelor atomice, mormăi încruntat Rojkov.

Alte planuri cu nume diferite se aplicau la diverse scenarii, incluzând aici unele care apelau la folosirea armelor nucleare tactice şi chiar a celor strategice, o posibilitate pe care nici un om în uniformă nu o contempla cu plăcere. În ciuda tuturor bravadelor şi agitaţiilor belicoase ale şefilor lor politici, soldaţii profesionişti erau perfect conştienţi de faptul că uzul armelor nucleare dădea naştere doar la incertitudini înfiorătoare.

— Şi cum e cu *maskirovska*? continuă Rojkov.

— Va consta din două părţi. Prima este pur politică şi va fi îndreptată împotriva Statelor Unite. Cea de-a doua parte, care se va declanşa chiar înaintea începerii ostilităţilor, va aparţine KGB-ului. Ştii tu, KGB Grupul de Nord. Am revizuit planul acum doi ani.

Rojkov se încruntă. Grupul de Nord reprezenta un comitet ad-hoc de şefi de departamente KGB, reunit pentru prima dată de Iuri Andropov, pe atunci şeful KGB-ului, la mijlocul anilor 1970. Scopul grupului era acela de a găsi metode de divizare a alianţei NATO şi, în general, de a conduce operaţiuni politice şi psihologice în direcţia subminării voinţei Occidentului. Planul special de zguduire a structurii militare şi politice a NATO ca pregătire a unui război fulger reprezenta exemplul cel mai îndrăgit de maşinaţiune vicleană a Grupului de Nord. Oare însă planul avea să funcţioneze? Cei doi ofiţeri superiori schimbară o privire ironică. Precum cei mai mulţi soldaţi profesionişti, amândoi dispreţuiau spionii şi uneltirile lor ascunse.

— Patru luni, repetă Rojkov. Avem multe de făcut. Şi dacă

şmecheria KGB-ului eşuează?

— Planul e bun. Trebuie doar să înşele Vestul timp de o săptămână, deşi două săptămâni ar fi mai bune. Elementul-cheie aici este, bineînţeles, rapiditatea cu care NATO ajunge la stadiul de operativitate deplină. Dacă putem amâna cu şapte zile procesul de mobilizare, atunci victoria este asigurată…

— Şi dacă nu? îl întrerupse Rojkov cu brutalitate, ştiind că nici măcar o amânare de şapte zile nu însemna o garanţie.

— Atunci nu este sigură, dar balanţa de forţe va fi de partea noastră. O ştii şi tu, Iuri.

Opţiunea de a demobiliza forţele adunate laolaltă nu fusese niciodată discutată cu şeful Statului Major.

— Va trebui mai întâi să îmbunătăţim disciplina în rândul forţelor noastre, zise CINC-Ground[4]. Şi mai trebuie să îi informez imediat pe comandanţii noştri. Trebuie să implementăm planuri intensive de instrucţie. Cât de groaznică este problema asta a combustibilului?

Şavirin dădu hârtiile cu calcule subordonatului său.

— Putea fi şi mai rău. Dispunem de suficient carburant pentru instrucţii intensive. Nu ai o sarcină uşoară, Iuri, dar patru luni este un timp suficient de lung pentru îndeplinirea ei, nu?

Nu era, dar n-avea nici un sens să susţină aşa ceva.

— Cum spui tu. Deci patru luni pentru a instaura disciplina de luptă. Voi dispune de mână liberă?

— În cadrul unor limite.

— Una este să faci un soldat să sară imediat la ordinul sergentului său şi alta este să îi faci pe ofiţerii obişnuiţi cu munca de birou să se transforme în lideri pe câmpul de luptă.

Rojkov căutase să transmită mesajul cât mai voalat, dar superiorul lui prinsese imediat ideea.

— Ai mână liberă în ambele privinţe, Iuri. Dar acţionează cu grijă, de dragul nostru, al amândorura.

Rojkov dădu scurt din cap. Ştia pe cine va folosi ca să ducă sarcina la îndeplinire.

— Cu trupele pe care le conduceam acum patruzeci de ani, Andrei, puteam face toate astea foarte uşor. Rojkov se aşeză. Şi adevărul este că dispunem cam de acelaşi material brut acum ca şi atunci şi de arme mai bune. Marea necunoscută rămân oamenii. Când am intrat cu tancurile în Viena, oamenii noştri erau veterani duri…

---

4 Abreviere militară pentru comandantul forţelor terestre (n. tr.).

— Şi aşa erau şi nemernicii de SS-işti pe care i-am zdrobit. Şavirin zâmbi amintindu-şi. Ţine minte că acelaşi gen de forţe se află acum în Vest, poate chiar mai abitir decât înainte. Cât de bine vor lupta dacă vor fi surprinse şi divizate? Putem reuşi. Trebuie să reuşim.

— Mă întâlnesc cu comandanţii de mari unităţi luni. Le voi povesti eu însumi.

NORFOLK, VIRGINIA

— Sper că vei avea grijă de ea, zise primarul.

Comandantul Daniel X. McCafferty avu nevoie de o secundă înainte de a reacţiona. Nava USS *Chicago* stătuse în docuri doar şase săptămâni, iar inaugurarea ei fusese amânată de un incendiu portuar şi de absenţa primarului din Chicago datorită unei greve a lucrătorilor din serviciile municipale. Întors după cinci săptămâni de exerciţii grele în Atlantic, echipajul navei încărca acum provizii pentru prima misiune operaţională. McCafferty era încă vrăjit de noua lui comandă şi nu mai obosea să admire nava. Tocmai îl condusese pe primar de-a lungul punţii superioare curbate, prima parte a oricărui tur de submarin, cu toate că aici nu prea era nimic de văzut.

— Mă scuzaţi?

— Să ai grijă de vasul nostru, repetă primarul.

— Noi le spunem nave, domnule şi vom avea grijă de ea pentru dumneavoastră. Vreţi să ne însoţiţi în interior?

— Alte scări.

Primarul se prefăcu că se strâmbă, însă McCafferty ştia că omul fusese şef la pompieri. „Ne-ar fi folosit de minune cu câteva săptămâni în urmă”, îşi zise căpitanul.

— Încotro plecaţi mâine? se interesă primarul.

— Pe mare, domnule.

Comandantul începu să coboare scara. Primarul îl urmă.

— Mi-am imaginat. Pentru un om aproape de şaizeci de ani, primarul se descurca foarte bine pe treptele înguste. Se opriră amândoi la capătul de jos al scării. Ce faceţi mai exact cu chestiile astea?

— Domnule, marina îi spune „cercetare oceanografică”.

McCafferty îi arătă drumul, zâmbind în sinea lui pentru răspunsul născocit la întrebarea indiscretă. Lucrurile se derulau

cu repeziciune pentru *Chicago.* Marina voia să afle cât de eficiente erau noile dispozitive de camuflare a sunetelor instalate pe submarin. Toate rezultatele fuseseră bune în cadrul testelor de încercare din Bahamas. Acum urmau teste pe viu în Marea Barents.

Primarul râse auzind răspunsul.

— Aha, presupun că veţi număra balene pentru organizaţia Greenpeace!

— Păi vă pot spune că, într-adevăr, există balene acolo unde mergem noi.

— Ce e cu plăcile alea de pe punte? N-am auzit niciodată de punţi cauciucate pe un submarin.

— Se numesc plăci absorbante de ecou, domnule. Cauciucul absoarbe undele sonore. Ne face mai tăcuţi şi mai greu de detectat pe sonar dacă ne caută cineva cu unde sonore. Cafea?

— S-ar zice că într-o zi ca asta...

Comandantul chicoti.

— Şi eu cred la fel. Dar e împotriva regulamentului.

Primarul ridică ceaşca şi o ciocni de cea a lui McCafferty.

— Noroc.

— Beau pentru asta.

MOSCOVA, URSS

Se întâlniră la Clubul Ofiţerilor din cadrul Districtului Militar Moscova de pe Krasnokazarmennaia, o clădire masivă şi impresionantă datând din epoca ţaristă. În această perioadă a anului comandanţii superiori ai armatei se întruneau la Moscova, iar astfel de evenimente erau întotdeauna însoţite de dineuri simandicoase. Rojkov îşi întâmpină colegii ofiţeri la intrarea principală şi, când se adunară toţi, îi conduse pe trepte în jos spre băile de abur bogat ornamentate. Erau prezenţi acolo toţi comandanţii de zone militare, fiecare dintre ei însoţit de adjunct, de comandantul forţelor aeriene alocate lui şi de comandanţii de flote aferente. O mică galaxie de stele, panglici şi decoraţii. Zece minute mai târziu, având fiecare doar cu un prosop în jurul taliei şi un mănunchi de frunze în mână, grupul nu mai semăna decât cu o adunătură de bărbaţi de vârstă mijlocie, poate un pic mai bine întreţinuţi decât cetăţenii medii ai Uniunii Sovietice.

Se cunoşteau bine între ei. Cu toate că existau rivalităţi, cu

toţii făceau parte din aceeaşi tagmă. Datorită intimităţii tipice create de băile de abur ruseşti, câteva minute se apucară să discute despre vieţile lor. Mai mulţi ajunseseră bunici, aşa că vorbeau acum cu emoţie despre continuarea spiţei lor de familie. Indiferent de rivalităţile personale, era de presupus că ofiţerii superiori aveau să se îngrijească de carierele fiilor camarazilor, aşa că se informară pe scurt care fiu aparţinea cărei structuri de comandă şi pe care poziţie anume voia să avanseze. Într-un târziu apăru şi clasica dispută rusească legată de „tăria” aburului. Rojkov reglă intempestiv disputa turnând un şuvoi subţire, dar constant, de apă rece pe cărămizile încinse din centrul încăperii. Sfârâitul rezultat trebuia să ajungă pentru a bruia posibilele dispozitive de interceptare existente în sală, asta dacă aerul ceţos nu le transformase deja în vechituri de aruncat la gunoi. Rojkov nu lăsase să se întrevadă nimic din ceea ce se petrecea. Era mai bine să îi şocheze pe toţi şi să obţină reacţii necenzurate din partea lor.

— Tovarăşi, trebuie să fac un anunţ.

Conversaţiile încetară, iar bărbaţii din încăpere priviră întrebători în direcţia lui.

„Începem”, îşi spuse Rojkov în gând, după care continuă cu glas tare:

— Tovarăşi; pe data de 15 iunie a acestui an, deci doar peste patru luni, vom lansa o ofensivă împotriva NATO.

Câteva clipe se auzi doar sfârâiala aburului. Apoi trei bărbaţi izbucniră în râs, probabil pentru că dăduseră pe gât câteva tării în izolarea limuzinelor care îi aduseseră acolo de la Kremlin. Cei care stăteau aproape de comandantul trupelor de uscat şi îi vedeau chipul nici măcar nu clipiră.

— Vorbiţi serios, tovarăşe mareşal? întrebă comandantul Zonei Militare de Vest[5]. Primind o încuviinţare scurtă din cap drept răspuns, omul continuă: Atunci poate că sunteţi amabil să ne explicaţi motivul acestei acţiuni?

— Bineînţeles. Aţi aflat cu toţii de dezastrul de la complexul petrolier din Nijnevartovsk. Ceea ce nu aţi aflat încă se referă la implicaţiile strategice şi politice ale acestui dezastru. În şase minute, Rojkov detalie întreaga decizie a Biroului Politic. Peste doar patru luni vom lansa cea mai importantă operaţiune militară din istoria Uniunii Sovietice: distrugerea NATO ca forţă politică şi militară. Şi vom reuşi.

5 Armata este structurată pe arme şi pe zone militare, (n. red.).

Terminând, se uită la ofiţeri în tăcere. Aburul inducea efectele dorite asupra adunării de ofiţeri superiori. Căldura generată asalta căile respiratorii ale oamenilor, trezindu-i pe cei care băuseră. Şi făcându-i să asude din belşug. „O să asude din plin în următoarele luni”, îşi spuse Rojkov.

Atunci vorbi Pavel Alekseiev, comandantul adjunct al Zonei Militare de Sud-Vest:

— Am auzit nişte zvonuri. Însă lucrurile stau *chiar* atât de rău?

— Da. Avem suficiente rezerve pentru douăsprezece luni de operaţiuni normale sau pentru şaizeci de zile de război după o scurtă perioadă de intensificare a instrucţiei.

Nu mai spuse că asta s-ar face cu preţul mutilării economiei naţionale până la jumătatea lui august.

Alekseiev se aplecă şi se lovi cu mănunchiul de frunze. Gestul semăna în mod ciudat cu al unui leu care plesnea din coadă. La cincizeci de ani, Alekseiev era al doilea ca tinereţe dintre ofiţerii de acolo, un militar cu un intelect respectat şi un bărbat chipeş, cu umerii laţi ca ai unui tăietor de lemne. Ochii lui negri şi intenşi priviră ţintă prin fuioarele de aburi.

— Mijlocul lui iunie?

— Da, răspunse Rojkov. Atât avem la dispoziţie pentru a ne pregăti planurile şi trupele.

Comandantul forţelor terestre privi în jurul lui. Tavanul era deja parţial mascat de ceaţa aburului.

— Presupun că ne aflăm aici ca să putem discuta deschis între noi, nu?

— Chiar aşa, Pavel Leonidovici, replică Rojkov, deloc surprins că Alekseiev fusese primul care deschisese discuţia.

Urmărise cu atenţie cariera tânărului ofiţer pe parcursul ultimilor zece ani. Era unicul fiu al unui general genial de tancuri din vremea Marelui Război de Apărare a Patriei, unul dintre mulţii oameni buni forţaţi să iasă la pensie în timpul epurărilor lipsite de violenţe de sub Nichita Hruşciov de la sfârşitul anilor 1950.

— Tovarăşi. Alekseiev se ridică şi coborî încet treptele către podeaua din marmură. Accept tot ce ne-a spus mareşalul Rojkov. Însă e vorba de patru luni! Patru luni în care putem fi detectaţi, patru luni în care putem pierde orice element de surpriză. Şi atunci ce se poate întâmpla? Nu, noi avem deja un plan pentru aşa ceva: Jukov-4! Mobilizarea imediată! Ne putem întoarce cu toţii la posturile noastre de comandă în mai puţin de şase ore. Dacă vom conduce un atac-surpriză, atunci să avem parte de

unul pe care nimeni nu îl poate detecta în timp util – în decurs de şaptezeci şi două de ore din acest moment!

Din nou, singurul sunet care se auzi câteva clipe în încăpere fu cel al apei transformându-se în abur pe cărămizile încinse, apoi se iscă hărmălaia. Jukov-4 reprezenta varianta de iarnă a unui plan de răspuns ipotetic la descoperirea accidentală a intenţiei NATO de a lansa un atac-surpriză împotriva Pactului de la Varşovia. Într-un astfel de caz, doctrina militară sovietică standard era la fel ca a tuturor: cea mai bună apărare este dată de o bună ofensivă – înfrângerea armatelor NATO prin atacarea imediată cu diviziile mecanizate de categorie A din Germania de Est.

— Dar nu suntem gata, se opuse comandantul Zonei Vest.

El era omul care comanda structurile militare situate în Berlin, cel mai important post de comandă individual din lume. Un atac împotriva Germaniei de Vest intra în mod esenţial în responsabilitatea tui.

Alekseiev ridică mâinile.

— Nici ei nu sunt. De fapt, ei sunt mai puţin pregătiţi decât noi, zise el cu calm. Haideţi să privim datele oferite de serviciile noastre secrete. Paisprezece la sută din ofiţerii lor sunt în vacanţă. La ei tocmai se încheie un ciclu de instrucţie, este adevărat, dar, din această cauză, o mare parte din echipamentele militare vor intra în revizie şi mulţi dintre ofiţerii superiori vor pleca în capitalele de care aparţin pentru consultări, aşa cum facem şi noi acum. Trupele se află în cazărmile de iarnă, pentru instrucţia de iarnă. Acum este perioada din an pentru revizii şi completarea hârţogăraiei. Instrucţia fizică este redusă la maximum – cine are chef să alerge prin zăpadă, eh? Oamenii lor sunt răciţi şi beau mai mult decât de obicei. Acum e momentul ca noi să trecem la acţiune! Ştim cu toţii că, după cum ne-o arată istoria, soldatul sovietic dă cele mai bune rezultate iarna, în aceeaşi perioadă NATO fiind la minimul ei de potenţial.

— Dar la fel suntem şi noi, tinere neghiob! mârâi comandantul Zonei de Vest.

— Putem schimba asta în patruzeci şi opt de ore, insistă Alekseiev.

— Imposibil, observă adjunctul comandantul Zonei de Vest, grijuliu să îşi sprijine superiorul.

— Ca să atingem pregătirea maximă de luptă ne va lua câteva luni, admise Alekseiev. Singura lui şansă de a izbândi era să

discute logic cu ceilalţi comandanţi. Ştia că era aproape sigur condamnat la eşec, dar trebuia să încerce. Va fi dificil, dacă nu chiar imposibil, să ascundem asemenea pregătiri.

— Aşa cum ne-a explicat mareşalul Rojkov, Pavel Leonidovici, ni s-a promis o *maskirovska* politică şi diplomatică, interveni un general.

— Nu am nici un dubiu că tovarăşii noştri din KGB ca şi măiastra noastră conducere politică vor face miracole. În definitiv, era posibil ca acea încăpere să fie plină de microfoane. Dar nu cred că vă cer prea mult dacă spun că trebuie să ne aşteptăm ca imperialiştii, oricât s-ar teme de noi şi ne-ar urî şi oricât de activi ar fi spionii şi reţelele lor de sateliţi, să observe o dublare a activităţilor noastre de instrucţie. Ştim că NATO creşte starea de alertă atunci când noi ne începem ciclurile de instrucţie, iar pregătirea lor se va accentua pe măsură ce ne apropiem de ciclul de instrucţie de primăvară. Dacă ne vom continua antrenamentele dincolo de tiparele obişnuite vor deveni şi mai vigilenţi. Dobândirea capacităţii depline de luptă cere ca noi să întreprindem prea multe lucruri ieşite din comun. Nu uitaţi că Germania de Est este împânzită cu spioni occidentali. NATO va observa. NATO va reacţiona. Ne vor întâmpina la graniţă cu tot ce au ei în arsenalele lor comune. Dacă, pe de altă parte, atacăm cu ce avem la dispoziţie – *acum!* – deţinem avantajul. Oamenii noştri nu sunt plecaţi la schi în blestemaţii ăia de Alpi! Jukov-4 este proiectat să facă trecerea de la pace la război în patruzeci şi opt de ore. Este imposibil ca NATO să reacţioneze într-un timp atât de scurt. Le va lua patruzeci şi opt de ore doar ca să îşi organizeze informaţiile şi să le prezinte ministerelor de resort din fiecare ţară. Până atunci obuzele noastre vor cădea peste linia Fulda, cu tancurile noastre venind imediat în spate!

— Sunt prea multe lucruri care pot merge prost! Comandantul Zonei Militare de Vest se ridică atât de brusc, încât prosopul aproape îi căzu de pe talie. Omul apucă veşmântul cu mâna stângă, în vreme ce îşi agită pumnul drept în direcţia colegului mai tânăr. Ce facem cu controlul traficului? Ce facem cu instruirea oamenilor în noile echipamente de luptă? Cum rămâne cu pregătirea de luptă împotriva imperialiştilor a piloţilor mei? Aici chiar că problema este insurmontabilă! Piloţii noştri au nevoie de cel puţin o lună de instrucţie intensivă. La fel şi tanchiştii mei şi artileriştii mei şi infanteriştii mei.

„Dacă ţi-ai fi făcut treaba, ar fi fost gata acum, ticălos

incompetent şi curvar ce eşti!” îl înjură Alekseiev în gând, fără a îndrăzni să zică ceva cu glas tare. Comandantul Zonei de Vest era un bărbat de şaizeci şi unu de ani, căruia îi plăcea să-şi demonstreze calităţile de mascul şi să se şi mai laude cu ele, în detrimentul sarcinilor profesionale. Alekseiev auzise destule istorii pe seama lui, şoptite cu jovialitate de alţii chiar în acea încăpere. Însă omul dispunea de un spate politic tare. „Aşa e sistemul sovietic, reflectă ofiţerul mai tânăr. Nouă ne trebuie soldaţi apţi de luptă şi cu ce ajungem să ne apărăm patria? Cu un spate politic solid!” îşi aminti cu amărăciune ce se întâmplase cu tatăl său în 1958. Însă Alekseiev nu îşi permitea să nege Partidului controlul asupra forţelor armate. În definitiv Partidul însemna Statul, iar el jurase că va servi supus Statul. Învăţase toate aceste truisme pe genunchii tatălui său. Mai avea însă o carte de jucat:

— Tovarăşe general, dispuneţi de ofiţeri buni la comanda diviziilor, a regimentelor şi batalioanelor. Aveţi încredere în ei, pentru că îşi cunosc datoria.

N-avea ce să strice dacă apela un pic la sloganele Armatei Roşii.

În acea clipă Rojkov se ridică în picioare şi toată lumea se aplecă să îi audă sentinţa.

— Ceea ce spui este just, Pavel Leonidovici, dar putem noi să riscăm siguranţa Patriei Mamă? Clătină din cap, citând precis din doctrină, aşa cum făcea de prea mulţi ani. Nu. Bineînţeles că ne bazăm pe surpriză în cazul primei lovituri care ne va deschide calea unei înaintări îndrăzneţe a forţelor noastre mecanizate. Vom avea parte de surpriză. Occidentalilor nu le va veni să creadă ce se întâmplă, iar surpriza strategică va exista chiar atunci când Biroul nostru Politic îi va linişti, în vreme ce noi ne pregătim lovitura. Vestul va avea la dispoziţie trei, poate patru zile pentru a-şi da seama ce urmează să i se întâmple şi chiar şi aşa nimeni de acolo nu va fi pregătit, din punct de vedere psihologic pentru noi.

Ofiţerii ieşiră după Rojkov afară din sală pentru a-şi îndepărta sudoarea de pe trupuri cu duşuri cu apă rece. Zece minute mai târziu, împrospătaţi şi îmbrăcaţi cu uniformele complete, ofiţerii se adunară din nou în sala de banchet de la etajul doi. Chelnerii, mulţi dintre ei informatori KGB, observară atmosfera apăsată şi conversaţiile cu ton coborât, care le împiedicau eforturile de a asculta. Generalii ştiau că închisoarea Lefortovo a KGB-ului se

găsea la mai puţin de un kilometru depărtare.

— Care sunt planurile noastre? îşi întrebă comandantul Zonei de Sud-Vest adjunctul.

— De câte ori am jucat jocul ăsta de război? răspunse Alekseiev. Toate acele hărţi şi formule pe care le-am examinat de ani de zile. Cunoaştem concentrările de tancuri şi de trupe. Cunoaştem rutele, autostrăzile, intersecţiile de drumuri pe care trebuie să le folosim, ca şi pe acelea folosite de NATO. Cunoaştem planurile noastre şi planurile lor de mobilizare. Singurul amănunt pe care nu-l cunoaştem este dacă planurile noastre atent întocmite vor şi funcţiona în realitate. Ar trebui să atacăm imediat. Atunci necunoscutul ar fi acelaşi pentru ambele tabere.

— Şi dacă atacul nostru se desfăşoară prea bine şi NATO recurge la apărarea nucleară? întrebă superiorul lui.

Alekseiev recunoscu importanţa şi impredictibilitatea unui asemenea argument.

— Ar putea recurge la asta oricum, tovarăşe. Toate planurile noastre depind în procent mare de elementul-surpriză, nu? Un amestec de surpriză şi succes va determina Occidentul să considere armele nucleare…

— Aici greşeşti, tânărul meu prieten, ripostă comandantul Zonei de Sud-Vest. Decizia de folosire a armelor nucleare este politică. Împiedicarea folosirii lor reprezintă tot un exerciţiu politic care are nevoie de timp.

— Dar dacă aşteptăm peste patru luni – *cum mai poate fi asigurata surpriza strategică*? ceru imperios să afle Alekseiev.

— Asta a fost promisiunea conducerii noastre politice.

— În anul în care am intrat la Academia Frunze, Partidul a anunţat data la care noi urma să trăim în mod sigur în „comunismul adevărat”. A fost o promisiune solemnă. Acea dată a fost acum şase ani.

— Astfel de vorbe rămân doar între noi, Paşa, căci te înţeleg. Dar dacă nu înveţi să îţi controlezi limbajul…

— Iertaţi-mă, tovarăşe general. Trebuie să luăm în consideraţie inexistenţa elementului-surpriză. „În luptă, în ciuda celei mai atente pregătiri, riscurile nu pot fi evitate, cită Alekseiev din axiomele Academiei Frunze. De aceea trebuie acordată atenţie şi trebuie pregătite cele mai minuţioase planuri pentru reuşita operaţiunii în ansamblul ei, Din acest motiv, viaţa anonimă a fiecărui ofiţer de trupă se numără printre cele mai

solicitate din rândul celor onoraţi cu servirea Statului”.

— Ai memoria unui *kulak,* Paşa. Comandantul Zonei de Sud-Vest râse, umplând paharul adjunctului său cu vin georgian. Dar ai dreptate.

— Eşecul de a obţine surpriza înseamnă o campanie militară clasică pe scară extinsă, o versiune mai tehnologizată a războiului din 1914-1918.

— Pe care o vom câştiga.

Rojkov se aşeză lângă Alekseiev.

— Pe care o vom câştiga, încuviinţă acesta.

Toţi generalii sovietici acceptau premisa că incapacitatea de a forţa un rezultat rapid ar duce la un război sângeros de uzură, care ar măcina ambele tabere în egală măsură. Sovieticii dispuneau de mult mai multe rezerve de oameni şi materiale cu care să poarte un asemenea război. Ca şi de voinţa politică de a le folosi.

— Dacă şi numai dacă vom fi capabili să impunem ritmul bătăliei şi dacă prietenii noştri din marină pot împiedica furnizarea de echipamente şi rezerve către NATO din America, continuă el. NATO dispune de stocuri de materiale de război pentru aproximativ cinci săptămâni. Scumpa noastră flotă militară va trebui să închidă Atlanticul.

— Maslov, îl chemă Rojkov pe comandantul marinei sovietice. Vrem să auzim opinia dumitale despre corelarea de forţe din Atlanticul de Nord.

— Care e misiunea? întrebă grijuliu Maslov.

— Dacă nu vom reuşi să luăm prin surprindere Vestul, Andrei Petravici, atunci va fi nevoie ca iubiţii noştri din marină să izoleze Europa de America, declară Rojkov.

Clipi iute când auzi răspunsul.

— Daţi-mi o divizie de trupe aeropurtate şi pot îndeplini această sarcină, răspunse Maslov cu calm. Ţinea în mână un pahar cu apă minerală, atent să evite alcoolul într-o astfel de seară geroasă de februarie. Întrebarea este dacă atitudinea noastră pe mare trebuie să fie ofensivă sau defensivă. Navele NATO şi mai presus de toate navele Statelor Unite, reprezintă o ameninţare directă pentru *Patrie.* Ele singure deţin avioanele şi portavioanele necesare cu care să atace pământul ţării, în peninsula Kola. De fapt, noi ştim de planurile lor de a încerca acest lucru.

— Şi ce-i cu asta? observă comandantul Zonei de Sud-Vest.

Bineînţeles că nici un atac asupra solului sovietic nu trebuie tratat cu uşurinţă, dar vom avea pierderi severe în această campanie militară, oricât de strălucit ne-am bate. Ce contează este rezultatul final.

— Dacă americanii atacă Kola cu succes, atunci vor reuşi să împiedice închiderea Atlanticului de Nord de către noi. Şi să ştiţi că greşiţi trecând cu uşurinţă peste aceste atacuri. Intrarea americanilor în Marea Barents va constitui o ameninţare directă contra forţelor noastre nucleare şi ar putea genera consecinţe mai grave decât vă puteţi închipui. Amiralul Maslov se aplecă în faţă. Pe de altă parte, dacă veţi convinge STAVKA să ne ofere resursele necesare pentru executarea operaţiunii Gloria Polară, atunci vom putea pune mâna pe iniţiativa de luptă şi vom dicta termenii după care se vor desfăşura operaţiunile din Atlanticul de Nord. Amiralul ridică pumnul închis. Astfel vom putea, mai întâi – ridică un deget – să împiedicăm un atac american naval împotriva patriei; în al doilea rând – ridică un al doilea deget – să folosim cea mai mare parte a forţelor noastre submarine din bazinul nord-atlantic pe rutele comerciale, în loc să le păstrăm într-o defensivă pasivă; şi în al treilea rând – un ultim deget – să folosim la maximum atuurile aviaţiei noastre îmbarcate. Cu o singură lovitură, această operaţiune transformă flota noastră dintr-o armă defensivă într-una ofensivă.

— Şi ca să obţineţi acest rezultat nu aveţi nevoie decât de una dintre diviziile aeropurtate de gardă? Explicaţi-ne mai în amănunt planul, vă rugăm, tovarăşe amiral, zise Alekseiev.

Maslov se conformă şi detalie totul în cinci minute. La sfârşit trase o concluzie:

— Cu noroc, cu o singură lovitură vom da navelor NATO de lucru mai mult decât pot duce, ceea ce ne va oferi o poziţie valoroasă de exploatat după război.

— Mai bine ar fi dacă am atrage portavioanele lor şi le-am distruge.

Comandantul Zonei de Vest se alăturase discuţiei.

Maslov replică:

— Americanii vor dispune de cinci sau şase portavioane împotriva noastră în Atlantic. Fiecare dintre acestea duce cincizeci şi opt de avioane care pot fi folosite pentru dobândirea superiorităţii aeriene sau pentru lovituri nucleare, lăsând la o parte rolul de apărare a flotei. De aceea spun, tovarăşi, că interesul nostru este să menţinem acele nave cât mai departe de

patrie cu putinţă.

— Sunt impresionat, Andrei Petravici, zise Rojkov gânditor, observând şi respectul din ochii lui Alekseiev. Operaţiunea Gloria Polară era simplă şi îndrăzneaţă. Vreau o informare completă asupra acestui plan mâine după-amiază. Spui că dacă putem aloca resurse, atunci succesul acestei întreprinderi are şanse mari de reuşită?

— Lucrăm la acest plan de cinci ani, punând un accent deosebit pe simplitate. Dacă se poate păstra secretul operaţiunii, trebuie ca doar două lucruri să meargă bine pentru ca succesul să fie garantat.

Rojkov dădu din cap.

— Atunci vei avea tot sprijinul meu.

4
Maskirovka 1

MOSCOVA, URSS

Ministrul de externe intră pe scenă din stânga, ca întotdeauna şi se îndreptă spre pupitru cu un pas vioi care îi contrazicea vârsta de şaizeci de ani. Înaintea lui se găsea o mulţime de reporteri aranjaţi de gărzile de palat în grupuri, presa scrisă ţinându-şi strâns carneţelele în mâini, cu fotografii înşiraţi în spate, iar presa audiovizuală aranjată în faţa camerelor de luat vederi. Ministrul de externe ura de moarte mulţimea din faţa lui. Ura presa occidentală, cu lipsa ei de maniere, întotdeauna pusă pe interogat şi pe scormonit, întotdeauna pretinzând răspunsuri pe care el nu trebuia să le dea nici măcar propriilor oameni. „Ce ciudat, îşi zise el, ridicându-şi privirea din însemnări, că trebuie să vorbesc adesea mai deschis faţă de aceşti spioni străini plătiţi decât faţă de Comitetul Central al Partidului. Nu sunt cu toţii decât nişte spioni…"

Bineînţeles că puteau fi manipulaţi, de un om talentat, cu doze atent preparate de dezinformare – exact ceea ce avea el de gând să facă. În mare însă, toţi acei indivizi reprezentau o ameninţare, pentru că nu încetau niciodată cu treburile cu care erau obişnuiţi. Era un amănunt pe care ministrul de externe nu-şi permitea niciodată să îl uite, ca şi un motiv pentru care nu îi putea dispreţui pe faţă. Discuţiile cu ei erau întotdeauna periculoase. Chiar dacă erau manipulaţi, indivizii puteau fi periculoşi prin căutarea lor neîncetată de informaţii. Ce bine ar fi fost ca şi restul Biroului Politic să înţeleagă asta.

— Doamnelor şi domnilor, începu el, vorbind în engleză. Voi face o scurtă declaraţie şi regret de pe acum că nu voi putea răspunde la nici o întrebare. Când veţi pleca vi se va înmâna un comunicat de presă complet, asta dacă sunt gata…

Făcu un gest înspre un om din spatele încăperii, care dădu din cap în semn că a înţeles. Ministrul de externe îşi aranjă din nou hârtiile şi reluă discursul cu dicţia perfectă pentru care era recunoscut:

— Preşedintele Statelor Unite cere adesea „fapte şi nu vorbe” atunci când vine vorba de controlul armelor strategice.

Aşa cum ştiţi, spre dezamăgirea întregii lumi, negocierile de dezarmare de la Viena bat pasul pe loc de peste un an, fiecare parte învinuind-o pe cealaltă pentru stagnare.

Iubitorii de pace din întreaga lume ştiu prea bine că Uniunea Sovietică nu şi-a dorit niciodată războiul şi că doar un nebun ar considera războiul nuclear drept o alternativă politică viabilă în lumea noastră modernă plină de criminalitate, războaie şi „ierni nucleare”.

— La naiba, mormăi şeful biroului AP din Moscova, Patrick Flynn.

Sovieticii recunoşteau foarte rar conceptul de „iarnă nucleară” şi nu-l menţionaseră *niciodată* într-un context atât de oficial. Ziaristul ciulise deja urechile cât pâlnia pentru a-şi da seama de sensul real al mesajului.

— A sosit vremea reducerilor substanţiale în domeniul armelor strategice. Noi am făcut propuneri numeroase, serioase şi sincere privind reducerea reală a cursei înarmării, dar în ciuda acestui fapt, Statele Unite au continuat dezvoltarea armelor lor ofensive şi destabilizatoare. Mă refer la racheta de primă lovitură MX, atât de cinic botezată „Pacificatoarea”, la racheta balistică cu lansare de pe mare Trident D-5, la două variante separate de rachete cu rază lungă de acţiune ale căror caracteristici practic determină imposibilitatea verificării controlului asupra armelor şi, bineînţeles, la aşa-numita Iniţiativă Strategică de Apărare, cea care va duce armele strategice ofensive în spaţiul cosmic. Acestea sunt faptele Americii. Îşi ridică privirea din hârtii şi continuă ironic: Şi, în ciuda acestor evidenţe, America cea evlavioasă condamnă faptele sovietice.

Începând de mâine, vom vedea o dată pentru totdeauna dacă vorbele Americii pot fi crezute sau nu. Începând de mâine vom vedea care este diferenţa între vorbele Americii despre pace şi faptele sovietice în favoarea păcii.

Căci mâine, Uniunea Sovietică va aşeza pe masa negocierilor din Viena o propunere de reducere cu cincizeci la sută a arsenalelor existente de rachete nucleare cu rază medie şi lungă de acţiune, această reducere urmând a fi realizată într-o perioadă de trei ani de la ratificarea acordului, fiind în acelaşi timp subiect al verificărilor la faţa locului conduse de echipe de inspecţie de terţi, a căror componenţă va fi aprobată de comun

acord de toate părţi semnatare.

— Vă rog să observaţi că am spus „toate părţile semnatare”. Uniunea Sovietică invită Marea Britanie, Republica Franceză şi – îşi ridică privirea – Republica Populară Chineză să ni se alăture la masa negocierilor.

Explozia bliţurilor îl făcu să privească în altă direcţie câteva clipe.

— Doamnelor şi domnilor, vă rog… Ministrul zâmbi, ţinând braţul ridicat ca să-şi protejeze faţa. Ochii mei bătrâni nu sunt obişnuiţi cu asemenea abuzuri, iar eu nu am memorat discursul… Doar dacă nu vreţi să continuu în rusă!

Se auziră mai multe hohote de râs, apoi câteva aplauze. Ticălosul ăla bătrân ştia să se comporte cu farmec. Flynn îşi lua notiţe cu înfrigurare. Discursul putea însemna o posibilă dinamită. Flynn se întrebă ce va mai urma şi mai ales îl interesau formulările exacte ale propunerilor. În trecut relatase de mai multe ori despre convorbiri pe teme de înarmare şi ştia prea bine că descrierile vagi ale unor propuneri puteau distorsiona grav detaliile esenţiale ale chestiunilor sensibile din cadrul negocierilor. Nu se putea ca ruşii să fie atât de deschişi – pur şi simplu, nu se putea.

— Să continuăm. Ministrul de externe clipi de câteva ori din ochi. Am fost acuzaţi că n-am dat niciodată dovadă de buna noastră credinţă. Falsitatea acestei acuzaţii este evidentă, dar ea continuă să producă valuri în Occident. Gata cu aşa ceva! De acum înainte nimeni nu va mai avea motiv să se îndoiască de sinceritatea luptei poporului sovietic pentru o pace justă şi durabilă.

Începând de azi, ca semn al bunei noastre credinţe, cu care aruncăm o mănuşă Statelor Unite şi oricăror altor naţiuni interesate, Uniunea Sovietică va scoate din uz o întreagă clasă de rachete nucleare cu lansare de pe submarine. Aceste submarine sunt cunoscute în Vest ca făcând parte din clasa Yankee. Noi le spunem altfel, bineînţeles, zise el cu un zâmbet nevinovat care atrase un alt val de râsete politicoase. În prezent, douăzeci de astfel de nave sunt în serviciu, fiecare dintre ele având la bord douăsprezece rachete balistice cu lansare de pe apă. Toate navele active sunt alocate Flotei Sovietice a Nordului cu baza în Peninsula Kola. Începând de astăzi vom dezactiva aceste nave în ritm de una pe lună. Aşa cum ştiţi, dezactivarea completă a unei maşinării atât de complexe precum un submarin

purtător de rachete necesită serviciul unui port, căci compartimentul de rachete trebuie îndepărtat fizic din carena navei, aşa că aceste submarine nu pot fi complet dezarmate peste noapte. În orice caz, ca nimeni să nu pună la îndoială sinceritatea intenţiilor noastre, invităm Statele Unite să facă unul din următoarele două lucruri:

Mai întâi, vom permite unei echipe de şase ofiţeri de marină americani să inspecteze aceste douăzeci de nave pentru a verifica faptul că tuburile lansatoare de rachete au fost umplute cu ciment înainte de îndepărtarea lor de pe toate submarinele. În schimb, vom cere să ni se permită ulterior, la o dată convenită de comun acord, o inspecţie similară a unui număr echivalent de ofiţeri sovietici în porturile americane militare.

În al doilea rând, ca alternativă în cazul în care Statele Unite nu doresc verificarea reciprocă a reducerilor de armament, vom permite unui alt grup de şase ofiţeri să efectueze această inspecţie, de această dată ofiţerii venind dintr-o ţară sau un grup de ţări asupra cărora Uniunea Sovietică şi Statele Unite pot cădea de acord în decursul următoarelor treizeci de zile. În principiu, Uniunea Sovietică ar accepta o echipă provenind din ţări neutre precum Suedia sau India.

Doamnelor şi domnilor, a venit momentul să punem capăt cursei înarmărilor. Nu voi repeta aici toate acele înflorituri retorice pe care le-am auzit cu toţii în decursul ultimelor două generaţii. Cunoaştem cu toţii oribila ameninţare pe care aceste arme o reprezintă pentru toate naţiunile lumii. Să nu mai existe nimeni care să afirme iarăşi că guvernul Uniunii Sovietice nu a întreprins tot ce îi stă în puteri pentru a reduce pericolul războiului. Vă mulţumesc.

În încăpere se lăsă brusc liniştea şi se auzi doar zumzetul camerelor de luat vederi. Reprezentanţii presei occidentale acreditaţi la Moscova se numărau printre cei mai buni din branşa lor. La fel de inteligenţi, de ambiţioşi şi de cinici din cauza vieţii din Moscova şi a condiţiilor în care erau obligaţi să lucreze, erau cu toţii reduşi acum la tăcere.

— Blestemată treabă! murmură Flynn după zece secunde.

— Trebuie să-ţi admir sinceritatea, bătrâne, îl secondă William Calloway, corespondentul Reuters. Nu Wilson al vostru a fost cel care a discutat deschis despre acorduri liber-consimţite?

— Mda, bunicul meu a relatat despre acea conferinţă de pace. Îţi aminteşti cât de bine a ieşit? Flynn se strâmbă, urmărindu-l pe

ministrul de externe cum pleacă, zâmbind camerelor de luat vederi. Vreau să văd comunicatul. Vrei să mergi înapoi cu mine?

— Da, la amândouă întrebările.

Era o zi teribil de geroasă la Moscova. Pe marginea drumurilor se înălţaseră troiene de zăpadă. Cerul era de un albastru dur de cleştar. Iar caloriferul maşinii nu funcţiona. Flynn conducea în vreme ce colegul lui citea cu glas tare din comunicatul de presă. Proiectul de tratat se înşira pe nouăsprezece pagini numerotate. Corespondentul Reuters era un londonez care începuse ca reporter pentru poliţie şi de atunci acoperise misiuni în întreaga lume. El şi Flynn se cunoscuseră cu mulţi ani înainte în faimosul hotel Caravelle din Saigon, iar de atunci băuseră şi schimbaseră informaţii de multe ori timp de peste douăzeci de ani. Având de înfruntat împreună iarna rusească, îşi aminteau acum de căldura sufocantă din Saigon cu un sentiment vecin cu nostalgia.

— E al naibii de corect, zise Calloway, respirând precipitat. Ăştia propun o construcţie comună cu eliminarea multor arme existente, permiţând ambelor părţi să înlocuiască lansatoarele demodate, ambele părţi să ajungă la un total de cinci mii de focoase active, iar acest număr să rămână stabil o perioadă de cinci ani după perioada de reducere de trei ani. Există o propunere separată de negociere a înlăturării complete a rachetelor „grele”, care ar urma să fie înlocuite cu rachete mobile, dar şi de limitarea testărilor de rachete la un număr fixat anual de... Dădu pagina şi parcurse cu repeziciune restul documentului pe care îl citea. Nu apare nimic în proiectul de tratat referitor la cercetările pentru Războiul Stelelor...? Nu a menţionat clar asta în discursul lui? Patrick, bătrâne, chestia asta e dinamită, cum spui tu. Chestia asta putea fi scrisă la fel de uşor în Washington. Vor trece luni de zile până la lămurirea tuturor detaliilor tehnice, dar propunerea e a naibii de serioasă şi de generoasă.

— Nimic despre Războiul Stelelor? Flynn se încruntă puţin şi se întoarse spre dreapta sa. Povestea asta însemna că ruşii cedau din pretenţii benevol? Washington-ul trebuia interogat în privinţa asta. Să ştii că aici zace un articol pe cinste, Willie. Ce titlu îi dai? Ce-ai zice de „Pacea vă prinde din urmă”?

Calloway izbucni în râs auzind asta.

FORT MEADE, MARYLAND

Agenţiile americane de informaţii monitorizează toate serviciile de ştiri, la fel ca toate celelalte agenţii din lume. Toland examina relatările *Associated Press* şi *Reuters* cu mult înaintea celor mai mulţi şefi de birouri ai respectivelor agenţii de ştiri şi le compara cu comunicatele sovietice care urmau să fie publicate în *Pravda* şi în *Izvestia.* În Uniunea Sovietică, modul de relatare a ştirilor nu urmărea decât să arate membrilor de Partid în ce toane se scăldau conducătorii lor.

— Am mai avut parte de aşa ceva, zise şeful lui Toland. Ultima dată povestea asta cu rachetele mobile a fost un eşec. Ambele părţi voiau aşa ceva, dar fiecare parte se temea de deţinerea unor asemenea arme de către cealaltă parte.

— Dar tonul discursului…

— Tu eşti *întotdeauna* optimist când e vorba de propunerile *lor* de control al armamentelor, la naiba! Ce Dumnezeu, Bob, doar ştii şi tu cum e.

— Adevărat, domnule, dar e pentru prima dată de când mă ştiu că ruşii scot unilateral din uz o platformă pentru rachete.

— Navele din clasa „Yankee” sunt depăşite.

— Şi ce dacă? Ăştia nu aruncă niciodată nimic, oricât de depăşit ar fi. Mai au încă piese de artilerie din cel de-al Doilea Război Mondial pe care le ţin în depozite în caz că au nevoie din nou de ele. Chestia asta este altceva, iar ramificaţiile politice…

— Nu discutăm de politică aici, ci de strategie nucleară, ripostă şeful secţiei unde lucra Bob.

„Ca şi cum ar exista vreo diferenţă”, îşi spuse Toland în sinea lui.

KIEV, UCRAINA

— Ei bine, Paşa?

— Tovarăşe general, ne aşteaptă o muncă serioasă, răspunse Alekseiev, stând în poziţie de drepţi în Cartierul General din Kiev al Zonei Militare de Sud-Vest. Trupele noastre au nevoie de instrucţie intensivă. La sfârşitul săptămânii am parcurs peste optzeci de rapoarte de pregătire ale regimentelor din cadrul diviziilor de tancuri şi infanterie mecanizată.

Alekseiev făcu o pauză înainte de a continua. Instrucţia tactică şi pregătirea reprezentau problemele forte ale armatei sovietice.

Trupele erau în majoritate formate din recruţi care îşi îndeplineau stagiul militar obligatoriu pe o perioadă de doi ani, iar jumătate din timpul petrecut de ei sub drapel era ocupat doar cu dobândirea deprinderilor militare elementare. Chiar şi militarii pe bază de contract, coloana vertebrală a oricărei armate încă de pe vremea Imperiului Roman, erau doar nişte recruţi selectaţi pentru academii speciale de instrucţie, după care se pierdeau imediat ce le expira durata de contract. Din acest motiv, armata sovietică se baza masiv pe ofiţeri, cei care adesea efectuau echivalentul muncii sergenţilor în Vest. Corpul ofiţeresc profesional al armatei sovietice reprezenta singura constantă fiabilă. Cel puţin teoretic. Adevărul este că *nu cunoaştem* starea de pregătire în acest moment. Coloneii noştri folosesc acelaşi limbaj în rapoartele lor, fără nici cea mai mică deviere de la standard. Toţi raportează îndeplinirea criteriilor, cu acelaşi număr de ore de instrucţie, cu aceeaşi cantitate de îndoctrinare politică, cu acelaşi număr de cartuşe trase în poligon – adică cu o rată de eroare de sub trei la sută! – şi cu acelaşi număr de exerciţii de manevră efectuate, bineînţeles, toate conform doctrinei.

— Aşa cum scrie în manualele de instrucţie, comentă generalul-colonel.

— Evident. Exact totul e al naibii de exact! Nici un fel de eroare din pricina vremii proaste. Nici un fel de eşec datorat întârzierii în livrarea combustibililor. Nici un fel de eroare. De exemplu, regimentul 703 Infanterie Mecanizată şi-a petrecut toată luna octombrie a anului trecut la strânsul recoltei undeva la sud de Harkov şi totuşi şi-au îndeplinit în acelaşi timp şi normele lunare de instrucţie a unităţii. E rău să minţi, dar astea sunt minciuni *idioate!*

— Nu poate fi chiar atât de rău precum te temi tu, Pavel Leonidovici.

— Ne permitem să presupunem altceva, tovarăşe?

Generalul privi în gol înspre biroul lui.

— Nu. Foarte bine, Paşa. Probabil că te-ai gândit la un plan. Vreau să-l aud.

— Deocamdată, veţi întocmi planul de atacare a teritoriilor musulmane. Eu trebuie să plec pe teren pentru a-i biciui puţin pe comandanţii de unităţi. Dacă vrem să ne atingem obiectivele la timp pentru a putea ataca înspre vest, atunci trebuie să dăm câteva exemple negative. În minte îmi vin acum patru

comandanţi. Comportamentul lor a fost de-a dreptul criminal. Uitaţi numele şi acuzaţiile.

Alekseiev scoase o singură foaie de hârtie.

— Dar aici sunt doi oameni buni, Paşa, obiectă generalul.

— Sunt păzitori ai statului. Se bucură de poziţii de cea mai mare încredere. Au trădat această încredere minţind, iar prin asta au pus statul în pericol, rosti Alekseiev, întrebându-se despre câţi oameni din acea ţară nu se putea spune acelaşi lucru.

Renunţă la gândul subversiv. Şi aşa existau probleme prea multe şi prea mari.

— Tu înţelegi consecinţele acuzaţiilor pe care le aduci?

— Bineînţeles. Pedeapsa pentru trădare este moartea. Am falsificat eu vreodată un raport de pregătire? Sau dumneavoastră? Alekseiev privi în altă parte pentru câteva clipe. Este o decizie grea şi nu-mi face nici o plăcere, dar dacă nu ne mobilizăm trupele prin puterea exemplului, câţi tineri vor plăti cu viaţa pentru eşecurile ofiţerilor care îi conduc? Avem nevoie de pregătire de luptă mai mult decât avem nevoie de patru mincinoşi. Habar n-am dacă există o cale mai blândă de a ne atinge scopurile. O armată fără disciplină este doar o adunătură lipsită de valoare. Dispunem de directiva STAVKA de a transforma în exemple oamenii insubordonaţi şi de a restaura autoritatea ofiţerilor. Nu uitaţi că, dacă soldaţii răspund pentru eşecuri, atunci şi coloneii care îi comandă trebuie să sufere. Responsabilitatea coloneilor e mult mai mare. Ca şi recompensa lor. Câteva exemple acum vor face mult pentru a ne ridica starea de spirit.

— Inspectoratul?

— E cea mai bună alegere, fu Alekseiev de acord. Aşa vina nu ar fi fost neapărat dată pe comandanţii superiori. Pot trimite echipe de la Inspectoratul General către aceste regimente poimâine. Memorandumul nostru privind pregătirea de luptă a fost trimis azi-dimineaţă către toate statele-majore ale diviziilor şi regimentelor. Veştile despre aceşti patru trădători vor impulsiona comandanţii de unităţi să implementeze măsurile cu maximă urgenţă. Chiar şi aşa, vor trece două săptămâni înainte de a avea o imagine clară a lucrurilor asupra cărora trebuie să ne concentrăm, însă odată ce zonele care trebuie întărite vor fi identificate, ar trebui să avem suficient timp la dispoziţie ca să ne atingem obiectivele.

— Ce va face comandamentul Zonei de Vest?

— Să sperăm că acelaşi lucru. Alekseiev clătină din cap. Ne-a cerut vreo unitate?

— Încă nu, dar o va face. Nouă nu ni se va ordona să începem operaţiuni de luptă contra flancului sudic al NATO, ca parte a planului de mascare a intenţiilor reale. Se poate presupune că multe dintre unităţile noastre de categorie B vor fi detaşate în Germania şi este posibil ca şi câteva dintre unităţile de tancuri de tip A. Oricâte divizii ar avea prostul ăla, tot va continua să ceară altele în plus.

— Aşa că noi vom avea suficiente trupe ca să punem mâna pe câmpurile petrolifere când va veni momentul oportun, observă Paşa. Şi ce plan se presupune că vom executa?

— Cel vechi. Va trebui să îl actualizăm, bineînţeles.

Planul vechi se baza pe implicarea sovietică în Afganistan, iar acum Armata Roşie dispunea de o perspectivă complet nouă asupra tacticilor de a trimite forţe mecanizate în zone ocupate de musulmani înarmaţi.

Alekseiev îşi încleştă pumnii.

— Minunat. Trebuie să formulăm un plan fără să ştim când va fi implementat sau de ce forţe vom dispune pentru executarea lui.

— Îţi aminteşti ce mi-ai povestit despre viaţa de ofiţer de stat major, Paşa?

Chicoti.

Ofiţerul mai tânăr dădu trist din cap, atins drept a ţintă de propriile vorbe.

— Aşa e, tovarăşe general. Vom apuca să dormim abia după război.

5
Marinari şi spioni

CHESAPEAKE BAY, MARYLAND

Ochii lui scrutară orizontul. Soarele era cu doar o jumătate de diametru deasupra liniei verzui-maronii a ţărmului estic al statului Maryland, amintindu-i, dacă mai era nevoie, că muncise până târziu în ziua precedentă, se dusese foarte târziu la culcare, apoi se sculase la ora patru şi jumătate, ca să poată prinde o zi de pescuit. O uşoară durere de cap, concentrată în zona sinusurilor, îi amintea şi de cele şase cutii de bere pe care le băuse în faţa televizorului.

Însă era prima lui zi de pescuit din acel an, iar lanseta din mână îi oferea un sentiment de bine. O aruncă înspre un val mic de pe suprafaţa golfului. Ce peşte urcase la suprafaţă? Orice ar fi fost, peştele nu muşcă din momeală. Nu conta, timp era destul.

— Cafea, Bob?

— Mersi, Pop.

Robert Toland îşi puse lanseta în suport şi se lăsă pe spate pe scaunul rabatabil montat la mijlocul bărcii. Socrul lui, Edward Keegan, ţinea în mână capacul de plastic al unui termos mare. Bob ştia că lichidul aromat era bun. Ned Keegan era un fost ofiţer de marină care aprecia gustul unei cafele bune, mai ales dacă era „îmbunătăţită” cu un pic de coniac sau de whisky irlandez, ceva care să menţină ochii deschişi şi să încălzească bine burta.

— Indiferent că e frig sau nu, să fiu al naibii dacă nu e plăcut să vii până aici.

Keegan sorbi din ceaşca lui, odihnindu-şi un picior pe cutia cu momeală. Amândoi bărbaţii erau de acord că nu doar pescuitul, ci şi ieşitul pe apă constituia un medicament natural contra avatarurilor civilizaţiei.

— Ar fi şi mai plăcut dacă s-ar întoarce şi peştii, observă Toland.

— Ce naiba pe-aici nu sunt telefoane.

— Cum rămâne cu pagerul tău?

— Probabil că mi l-am lăsat în ceilalţi pantaloni, chicoti

Keegan. DIA va trebui să se descurce fără mine astăzi.

— Crezi că pot?

— Ei bine, marina a putut.

Keegan era absolvent al Academiei Navale şi după treizeci de ani de muncă se retrăsese pentru a suge la două oi. Ca militar activase drept ofiţer de informaţii. Acum se ocupa în esenţă cam de acelaşi lucru, dar pe lângă salariul de civil primea şi pensie.

Toland era locotenent la bordul unui distrugător cu baza în Pearl Harbor când o observase pe Martha Keegan, studentă la Psihologie la Universitatea din Hawaii şi elevă sârguincioasă pe plajă la cursurile de surfing. În curând, aveau să împlinească cincisprezece ani de căsnicie fericită.

— Aşa deci. Keegan se ridică şi îşi înălţă undiţa. Cum merg treburile pe la Fort?

Bob Toland lucra ca analist de nivel mediu în cadrul Agenţiei Naţionale de Securitate. Plecase din marină după şase ani, când aventurile serviciului militar nu-l mai inspiraseră, dar rămăsese un rezervist activ. Munca lui de la NSA se potrivea de minune cu experienţa dobândită în serviciul militar activ. Ca expert în comunicaţii, absolvent de electronică, Toland se ocupa acum de monitorizarea semnalelor sovietice strânse de numeroasele posturi de ascultare NSA şi de sateliţii de spionaj. Între timp obţinuse şi un masterat în limba rusă.

— Am aflat ceva interesant săptămâna trecută, dar nu l-am putut convinge pe şeful meu că înseamnă ceva.

— Cine ţi-e şef de secţie?

— Căpitanul Albert Redman, din marină. Toland urmări o barcă de pescuit cu motor plutind la câţiva kilometri distanţă, căpitanul acesteia punând în apă capcane de prins crabi. E un ticălos.

Keegan râse.

— Ar trebui să fii atent când rosteşti astfel de lucruri cu glas tare, Bob, mai ales că treci pe serviciu activ săptămâna viitoare. Bert a lucrat cu mine, cred că acum vreo cincisprezece ani. A trebuit să îl pun cu botul pe labe de câteva ori. Are tendinţa de a fi uşor arogant.

— Uşor arogant? pufni Toland. Nemernicul e îngust la minte ca un catâr! Mai întâi a fost chestia asta cu noul tratat de control al armamentelor, apoi am apărut eu cu ceva într-adevăr neobişnuit miercurea trecută şi individul a arătat totul tuturor. La naiba, nu-mi dau seama de ce se mai deranjează să se uite la date noi când el şi-a fixat o opinie acum cinci ani şi o ţine întruna numai

p-aia.

— Presupun că nu-mi poţi spune despre ce era vorba?

— N-ar trebui. Bob ezită câteva secunde. La naiba, dacă nu putea discuta nici măcar cu bunicul copiilor lui... Una dintre păsările noastre de spionaj a trecut pe deasupra unui district militar sovietic săptămâna trecută şi a interceptat o convorbire telefonică pe unde ultrascurte. Era un raport către Moscova despre patru colonei din Districtul Militar al Carpaţilor care fuseseră împuşcaţi pentru că fabricaseră rapoarte false despre starea de pregătire a trupelor. Povestea despre Curtea Marţială şi execuţie era pregătită spre publicare probabil în vreo revistă a armatei din săptămâna asta.

Uitase complet de incendiul de pe câmpul petrolifer.

— Aşa? Keegan îşi arcui sprincenele. Şi ce a zis Bert?

— A spus: „Era şi timpul să-şi facă un pic de curăţenie pe acolo”. Asta a fost tot.

— Şi tu ce crezi?

— Pop, nu lucrez la Strategii şi Tendinţe, la idioţii ăia de clarvăzători, dar ştiu că nici măcar ruşii nu-şi omoară semenii pentru nimic. Când cineva moare în mod public în ţara lui Ivan, atunci există un scop foarte precis. Ăia nu au fost ofiţeri de recrutare mituiţi ca să falsifice livrete militare. N-au fost arestaţi pentru furt de motorină sau pentru construirea de case de vacanţă cu cherestea furată. Am verificat dosarele noastre şi am dat peste date privind doi dintre executaţi. Erau amândoi ofiţeri cu experienţă pe câmpul de bătălie în Afganistan şi amândoi membri de vază în Partid. Unul era absolvent al Academiei Frunze şi chiar publicase câteva articole în *Military Thought,* pentru numele lui Dumnezeu! Însă toţi patru au fost expediaţi în faţa Curţii Marţiale pentru falsificarea rapoartelor de pregătire ale regimentelor pe care le conduceau şi împuşcaţi trei zile mai târziu. Povestea va ajunge în gura lumii prin *Krasnaia Zvezda*[6] peste câteva zile, ca articol de două sau trei apariţii semnat de „Observatorul”, iar *asta* o transformă în exerciţiu politic cu P mare.

Observatorul reprezenta un pseudonim generic pentru toţi ofiţerii cu grad înalt care scriau în *Krasnaia Zvezda,* cotidianul armatei sovietice. Orice era tipărit pe prima pagină şi dedesubtul semnăturii cu pseudonim era luat foarte în serios atât de către sovietici, cât şi de către cei a căror slujbă consta în

6 „Steaua Roşie“ (n. tr.).

supravegherea sovieticilor, deoarece acel colţ de pagină era folosit în mod explicit pentru declaraţii politice aprobate atât de către comandamentul superior al armatei, cât şi de către Biroul Politic de la Moscova.

— Un articol în episoade? se miră Keegan.

— Da şi tocmai asta este interesant aici. Repetiţia înseamnă că se doreşte clar ca lecţia oferită să fie bine învăţată. Tot ce se întâmplă acolo este neobişnuit, Pop. Se petrece ceva ciudat. Se *mai împuşcă* ofiţeri şi personal militar, dar nu colonei plini şi nu pentru falsificarea câtorva cifre dintr-un raport de pregătire.

Scoase un oftat lung, mulţumit că împărtăşise cuiva povara care îi apăsa sufletul. Barca cu motor mergea spre sud, generând vălurele care învolburau suprafaţa netedă a apei în linii paralele. Imaginea îl făcu pe Toland să regrete că nu-şi luase aparatul de fotografiat.

— Are sens, mormăi Keegan.

— Ce?

— Ce ai spus. Pare cu totul ieşit din comun.

— Da. Am rămas până târziu azi-noapte, căutând date în urma unei bănuieli. În ultimii cinci ani, Armata Roşie a publicat numele a doar cinci ofiţeri executaţi, nici unul cu grad mai mare de colonel, iar cazul de colonel a fost unul singur – un ofiţer de recrutare din Georgia sovietică. Tipul lua şpagă pentru scutiri de armată. Celelalte cazuri s-au referit la spionaj, pentru noi sau pentru altcineva, nu ştiu, la trei abateri grave de la datorie sub influenţa alcoolului şi la nouă cazuri clasice de corupţie, tipi care vindeau orice, de la benzină la calculatoare mainframe, „pe stânga”, adică pe piaţa neagră. Iar acum dintr-odată sunt executaţi patru comandanţi de regimente, toţi din acelaşi district militar.

— Te-ai putea duce cu chestia asta la Redman, sugeră Keegan.

— E o pierdere de timp.

— Celelalte cazuri… parcă îmi amintesc de cei trei indivizi care…

— Da, a făcut parte din campania de punere a botniţei. Prea mulţi indivizi apărând beţi la serviciu. Aşa că au ales la întâmplare trei voluntari, *potir encourager les autres.* Bob clătină din cap. Iisuse, Voltaire i-ar fi iubit pe ticăloşii ăştia.

— Tu discuţi cu oamenii care se ocupă de informaţii civile?

— Nu, lumea mea face parte exclusiv din universul

telecomunicaţiilor militare.

— La prânz… cred că lunea trecută, vorbeam cu un tip de la Langley. Fost în armată, cu mult timp în urmă. În orice caz, omul glumea pe tema noilor lipsuri masive de la sovietici.

— Noi lipsuri?

Bob se amuză în sinea lui. Lipsurile nu reprezentau o noutate în Rusia. O lună lipsă pastă de dinţi sau hârtie igienică, sau ştergătoare de parbriz – auzise şi el multe astfel de istorii la prânz în bufetul NSA.

— Da, baterii pentru maşini şi camioane.

— Chiar aşa?

— Da, de circa o lună nu se mai găseşte nici o baterie de maşină sau de camion. Multe maşini nu se mai mişcă de pe loc, iar bateriile se fură pe rupte, aşa că oamenii îşi deconectează bateriile noaptea şi le iau cu ei în casă. Îţi vine să crezi aşa ceva?

— Dar Togliattishtadt… începu Toland, după care se opri. Voia să vorbească despre imensa uzină auto din Rusia europeană, construcţia socotită „eroică”, pentru care fuseseră mobilizaţi mii de muncitori. Numărându-se printre cel mai moderne complexe auto din lume, uzina fusese construită în principal cu tehnologie italiană. Ăştia dispun de o unitate excelentă de producţie de baterii. Doar n-a sărit în aer, nu?

— Lucrează în trei schimburi. Ce mai zici de asta?

NORFOLK, VIRGINIA

Toland se examină în oglinda imensă din complexul BOQ din Norfolk. Venise acolo cu o seară înainte. Uniforma încă i se mai potrivea, chiar dacă îl strângea puţin în dreptul taliei, dar la naiba, astea erau riscurile meseriei, nu? „Salata” de decoraţii de pe piept abia dacă acoperea un rând şi jumătate, însă i se vedeau bine insigna de ofiţer de război şi „aripile de apă” – doar nu fusese mereu numai operator radio! Pe mâneci se vedeau cele două trese şi jumătate de locotenent-comandor. O ultimă trecere a cârpei peste pantofi şi ieşi pe uşă, gata, în această dimineaţă strălucitoare de luni, să înfrunte cele două săptămâni anuale de îndeplinire a serviciului activ în cadrul flotei.

Cinci minute mai târziu conducea pe Mitcher Avenue către sediul comandantului flotei Atlanticului – CINCLANTFLT – o clădire ternă şi dreaptă, care pe vremuri servise drept spital. Obişnuit să

se trezească devreme, Toland găsi parcarea de pe Ingersoll Street pe jumătate goală, însă avu grijă să oprească maşina pe un loc nemarcat, ca să nu trezească furia vreunui ofiţer superior.

— Bob? Bob Toland! îl strigă o voce.

— Ed Morris!

Acum era comandorul Edward Morris din Marina Statelor Unite, aşa cum observă imediat Toland. O stea aurie şi sclipitoare de pe tunica uniformei îl recomanda drept comandantul unui vas militar. Înainte de a-i strânge mâna prietenului său, Toland îl salută.

— Mai joci bridge, Bob?

Toland, Morris şi alţi doi ofiţeri formaseră odinioară cel mai stabil cvartet de jucători de bridge din clubul ofiţerilor de la Pearl Harbor.

— Uneori. Mary nu prea se omoară cu jocurile de cărţi, dar avem câţiva la lucru care se întâlnesc săptămânal.

— La fel de buni cum eram noi? întrebă Morris, pornind amândoi în aceeaşi direcţie.

— Glumeşti? Ştii unde lucrez acum?

— Am auzit că ai ajuns la Fort Meade.

— Da, iar în NSA sunt doar jucători de bridge băgaţi până la urechi în blestematele de computere – nişte asasini!

— Ce-ţi face familia?

— Excelent. Dar a ta?

— Cresc prea repede şi asta mă face să mă simt ciudat.

— Adevărat grăieşti, chicoti Toland. Arătă cu degetul înspre steaua prietenului său. Acum poţi să-mi spui de ultimul tău copil.

— Ia uită-te la maşina mea.

Toland se răsuci pe călcâie. Fordul lui Morris avea o plăcuţă de înmatriculare personalizată: FF-1094. Pentru neiniţiaţi era doar un număr banal de înmatriculare, însă pentru un marinar plăcuţa spunea multe despre comanda proprietarului: fregata antisubmarin numărul o mie nouăzeci şi patru, USS *Pharris.*

— Dintotdeauna ai fost un drăguţ şi un modest, zise Toland, zâmbind. E-n regulă, Ed. De cât timp eşti la comanda ei?

— De doi ani. E mare, e frumoasă şi e *a mea!* Ar fi trebuit să rămâi, Bob. În ziua în care am primit comanda – la naiba, a fost la fel ca în ziua în care s-a născut Jimmy.

— Te înţeleg. Problema este, Ed, că am ştiut dintotdeauna că tu vei primi comanda unei nave, iar eu nu.

În dosarul personal al lui Toland se găsea o notă de

admonestare scrisă din cauza eşuării unui distrugător în vreme ce el era la comandă. Nu fusese vorba de nimic altceva decât de ghinion. O neclaritate pe hartă şi condiţii meteo nefavorabile provocaseră eroarea, însă nu era nevoie de prea mult pentru ruinarea unei cariere în marină.

— Aşadar, îţi faci cele două săptămâni?

— Corect.

— Celia s-a dus să-şi viziteze părinţii, aşa că sunt singur. Ce faci la cină diseară?

— McDonald's? propuse Toland, râzând.

— Pe naiba. E şi Danny McCafferty în oraş. A primit *Chicago,* care e amarat la dana 22. Mă gândeam că dacă atragem încă un om poate o punem de un bridge, ca în vremurile bune. Morris îl înghionti pe Toland în piept. Trebuie să o iau înainte. Hai să ne vedem în holul O-Club la cinci şi jumătate, Bob. Danny m-a invitat pe nava lui la cină la ora şase şi jumătate, aşa că am avea o oră la dispoziţie să mai trăncănim. O să luăm masa în popotă şi poate se lasă cu câteva ore de cărţi, exact ca pe vremuri.

— Am înţeles, comandante.

— În orice caz, mă găseam pe *Will Rogers,* zise McCafferty. Cincizeci de zile de patrulă continuă şi mi-a venit rândul să fiu de cart, înţelegeţi? De la sonar mi se spune că recepţionează un semnal ciudat, pe curs zero-cinci-doi. Suntem la adâncime periscopică, aşa că ridic periscopul, îl aşez pe zero-cinci-doi şi văd o barcă Gulfstream-36, mergând cu patru sau cinci noduri, pe pilot automat. Îmi zic, ce naiba, doar e o zi plicticoasă, aşa că pun lentilele pe mărire maximă şi ce credeţi că văd? Căpitanul şi copilotul – uite unul care nu se îneacă niciodată! – sunt în vârful punţii, la orizontală şi îmbrăţişaţi. Barca se afla cam la o mie de metri depărtare, aşadar, vedeam de parcă eram lângă ei. Prin urmare, am dat drumul unei camere TV cu înregistrare. Bineînţeles că a trebuit să fac nişte manevre pentru o privelişte mai bună. A durat un sfert de oră. Săptămâna următoare echipajul a pus banda non-stop. E minunat pentru moral să ştii pentru ce te baţi.

Toţi trei ofiţerii izbucniră în râs.

— Aşa cum ţi-am explicat mereu, Bob, zise Morris, cei de pe submarine sunt o adunătură de trăsniţi. Ca să nu spun de perverşi.

— De câtă vreme eşti la comanda lui *Chicago,* Danny? întrebă

Toland, la a doua ceaşcă de cafea după masă.

Cei trei aveau la dispoziţie careul doar pentru ei. Ceilalţi ofiţeri de pe navă erau de cart sau dormeau.

— De trei luni pline, ca să nu mai pun la socoteală şi timpul de stagii, răspunse McCafferty, terminându-şi de băut laptele.

Era primul comandant al noului submarin de atac, cel mai bun din branşa lui, un conducător şi un „principial”. Toland observă că Dan nu venise alături de el şi de Morris pentru „socializare” la clubul ofiţerilor de la bază, timp în care amândoi dăduseră pe gât trei tării de fiecare. McCafferty nu mai semăna cu cel de pe vremuri. Poate că nu dorise să plece de pe submarin, ca nu cumva nava de vis a carierei lui să o ia razna în vreme ce el era plecat de lângă ea.

— Nu se vede după faţa galbenă şi păstoasă tipică speologilor şi celor din submarine? glumi Morris. Ca să nu mai amintesc de uşorul licăr asociat emanaţiilor de la reactorul nuclear?

McCafferty zâmbi. Împreună aşteptară să li se alăture un al patrulea om. Era un inginer tânăr, care tocmai ieşea din cartul de veghe de la reactor. *Chicago* nu pornise încă reactorul şi se alimenta cu curent electric de pe dană, însă regulamentul cerea carturi complete, indiferent dacă maşinăria funcţiona sau nu.

— Vă spun eu, prieteni, acum patru săptămâni *chiar eram* un pic palid.

McCafferty deveni serios – pe cât de serios putea fi el.

— Cum aşa? se interesă Toland.

— Păi ştiţi cam ce facem noi cu bărcile astea, nu?

— Dacă te referi la strângerea de informaţii de pe coastă, Dan, atunci trebuie să afli că datele pe care le strângi tu ajung pe biroul meu. La naiba, e posibil chiar să cunosc o grămadă din indivizii care generează cererile de date ce dau naştere la ordinele tale de misiune!

Bob râse. Se lupta cu tentaţia de a privi în jur prea ostentativ. Nu mai fusese vreodată la bordul unui submarin nuclear. Era frig – submarinele nucleare dispun de aer condiţionat generat prin fisiune nucleară – iar aerul era încărcat de miros de ulei pentru maşini. Tot ce vedea în jur strălucea de nou şi de grija cu care McCafferty îşi pusese echipajul la treabă pentru a face lucrurile să arate impecabil pentru prietenii lui. Aşadar, asta era maşinăria de miliarde de dolari care culegea toate datele alea pentru ELINT…

— Da, în fine, ne găseam în Marea Barents, ştiţi voi, la nord

est de fiordul Kola, pe urmele unui submarin rusesc, un Oscar, la circa zece mile în spatele lui, când ne-am trezit dintr-odată în mijlocul unor manevre militare! Pe deasupra locului zburau tot felul de rachete. Au pus la bătaie trei nave vechi şi au aruncat în aer mai multe barje ţintă.

— Doar Oscarul? întrebă Morris.

— Ulterior sa dovedit că acolo mai erau şi un Mike şi un Papa. Povestea cu discreţia mare în astfel de ape este o problemă. Dacă ăia habar n-au că ne găsim acolo, ne putem trezi în mijlocul unei chestii urâte rău. În orice caz, sonarul a început să urle: „Torpile! Torpile!” auzind cum sunt inundate tuburile lanstorpile. Habar n-aveam dacă ăia nu aveau de gând să lanseze nişte torpile adevărate în apă, dar am dat drumul la radar şi am urmărit radarele lor, după care am văzut o chestie vâjâind pe deasupra capetelor noastre. La naiba prieteni, pentru vreo trei minute ni se cam sculase părul pe ceafă, mă înţelegeţi? McCafferty clătină din cap. Oricum, la două ore după aceea toate cele trei nave au tulit-o din loc cu douăzeci de noduri înapoi spre docuri. Clasicele exerciţii de manevră. Ce ziceţi de asta pentru o primă misiune reală?

— Ai avut impresia că ruşii întreprind ceva ieşit din comun, Dan? întrebă Toland, brusc interesat.

— N-ai auzit?

— Ce anume?

— Ruşii au redus patrulele lor pe motorină din nord. În general sunt greu de interceptat, dar în ultimele două luni parcă s-au evaporat complet. Am auzit un singur vas, unul singur. N-a semănat deloc cu ultima dată când am fost în nord. S-au luat câteva poze de satelit cu ele, sunt o mulţime de nave diesel ancorate la chei dintr-un motiv sau altul. De fapt, activitatea lor de patrulare de acolo s-a dus naibii. În schimb se fac multe reparaţii şi întreţineri. Bănuiala mea este că îşi schimbă ciclul de instrucţie, în mod normal, în perioada asta a anului nu se fac manevre militare. McCafferty râse. Bineînţeles că s-ar mai putea să se fi plictisit în sfârşit de vopsit şi de rostuit conservele alea vechi, aşa că au decis să le folosească – oricum e cel mai bun lucru de făcut cu o conservă.

— Vrăjeală, pufni Morris.

— Daţi-mi un motiv bun pentru care s-ar scoate brusc din serviciu o grămadă de nave diesel, zise Toland.

Acum ar fi vrut să fi sărit peste al doilea şi al treilea rând de

băuturi. Ceva important încerca să-i atragă atenţia în fundul creierilor, iar alcoolul îl făcea să gândească mai încet.

— Rahat, comentă McCafferty. N-am nici unul.

— Şi atunci ce fac cu navele diesel?

— Eu n-am văzut pozele de satelit, Bob, ci doar am auzit de ele. Oricum, activitatea din docuri e scăzută, aşa că nu poate fi vorba de ceva major.

În mintea lui Toland se aprinse în sfârşit becul.

— Cât de greu este să schimbi bateriile unui submarin?

— E o treabă urâtă şi grea. Vreau să spun că nu e nevoie de maşinării speciale sau chestii de genul ăsta. La noi durează undeva între trei şi patru săptămâni. Submarinele lui Ivan sunt proiectate pentru capacităţi de baterii mai mari decât ale noastre, dar şi pentru o înlocuire mai uşoară. Se presupune că ei îşi epuizează bateriile mai repede decât submarinele vestice, aşa că se compensează cu o înlocuire mai uşoară, cu petice dure puse pe carenă, chestii de-astea. Aşa că pentru ei totul reprezintă un soi de reparaţie capitală. Unde vrei să ajungi, Bob?

Toland le relată povestea despre cei patru colonei executaţi şi motivele execuţiei.

— După aceea aud povestea asta cu epuizarea stocurilor de baterii din Rusia. Nu există baterii de schimb pentru maşini şi camioane. Pot să înţeleg situaţia în cazul bateriilor pentru autoturisme, dar cu camioanele… la naiba, toate camioanele din Rusia sunt proprietatea statului. Toate pot fi folosite în caz de mobilizare. E acelaşi gen de baterii, nu-i aşa?

— Da, toate sunt pe bază de plumb şi acid. Vreo explozie la fabrică? întrebă Morris. Ştiu că lui Ivan îi place mai mult O Singură Fabrică Mare decât mai multe fabrici mici.

— Merge în trei schimburi.

McCafferty se îndepărtă de masă.

— Deci, cine foloseşte baterii? continuă, retoric, Morris.

— Submarinele, declară McCafferty. Tancurile, vehiculele blindate, vehiculele de comandă, generatoarele pentru avioane, o mulţime de chestii vopsite în verde. Bob, ce spui tu – la naiba, tu de fapt spui că Ivan s-a trezit brusc să îşi întărească pregătirea militară. Întrebare: Ai idee ce afirmi tu acolo?

— Pot să pun pariu pe asta, Danny. Povestea cu cei patru colonei am citit-o chiar eu dintr-un raport venit pe biroul meu. A fost recepţionată de unul dintre sateliţii noştri de comunicaţii. Ivan habar n-are cât de sensibile pot fi păsările astea, aşa că

trimite în continuare o mulţime de informaţii necodate în reţele de microunde de suprafaţă. Noi ascultăm transmisiile de voce şi cele telex în permanentă – dar chestia asta uitaţi că aţi auzit-o, bine? Toland primi încuviinţări din partea celorlalţi. Chestia cu bateriile am aflat-o din întâmplare, dar mi-a fost confirmată de un amic din Pentagon. Iar acum tu, Dan, îmi spui povestea asta cu intensificarea manevrelor militare. Tocmai ai pus piesa de puzzle care lipsea. Iar acum, dacă putem primi confirmarea că navele alea diesel chiar sunt trase la mal pentru înlocuirea bateriilor, atunci începem să ne facem o idee despre ce înseamnă toate astea. Cât de importante sunt nişte baterii noi pentru o navă diesel?

— Foarte importante, răspunse comandantul de submarin. Depind mult de controlul calităţii şi priceperea de a le întreţine, dar nişte baterii noi îţi pot oferi o rază de acţiune şi o putere duble faţă de cele vechi, iar ăsta este evident un important factor tactic.

— Iisuse, ştii cum sună porcăria asta? Ivan e întotdeauna gata să iasă în larg, dar acum pare că vrea să fie gata *cu totul,* observă Morris. Însă toate ziarele scriu că se comportă ca nişte îngeraşi nevinovaţi datorită poveştii ăsteia cu controlul armamentelor. Ceva nu se leagă aici, domnilor.

— Trebuie să ajung cu povestea asta la cineva din eşalonul superior. Aş putea lăsa totul pe un birou din Fort Meade, dar acolo s-ar putea rătăci şi pierde, zise Toland, amintindu-şi de şeful său de secţie.

— Aşa să faci, rosti McCafferty după câteva clipe de gândire. Mâine-dimineaţă am o întâlnire cu COMSUBLANT. Cred că vei veni cu mine, Bob.

Zece minute mai târziu îşi făcu apariţia şi cel de-al patrulea membru al cvartetului. Omul se declară dezamăgit de calitatea jocului de bridge. Crezuse că şeful lui se pricepea mai bine la aşa ceva.

Toland petrecu douăzeci de minute revizuindu-şi informaţiile în faţa amiralului Richard Pipes, comandantul forţelor submarine ale flotei Atlanticului, sau COMSUBLANT. Pipes era primul submarinist de culoare care ajunsese la un grad însemnat cu trei stele, un om care se remarcase prin performanţe deosebite de-a lungul întregii ascensiuni pe scara profesională a unei profesii dominate în mod tradiţional de albi. Avea reputaţia unui

comandant dur şi pretenţios. Amiralul ascultă fără să scoată vreo vorbă în timp ce îşi bea cafeaua dintr-o cană pictată cu trei stele. Fusese iritat să audă că raportul de patrulare al lui McCafferty este înlocuit de discursul unui rezervist, dar starea de spirit negativă durase doar trei minute. Acum colţurile gurii i se lăsau din ce în ce mai jos.

— Fiule, ai încălcat mai multe restricţii de securitate ca să îmi dai asemenea informaţii.

— Ştiu asta, domnule, replică Toland.

— Ai nevoie de curaj ca să faci aşa ceva, iar curajul e ceva demn de admirat la un tânăr ofiţer, mai ales când sunt atâţia care nu se gândesc decât cum să-şi protejeze fundul. Pipes se ridică. Nu-mi place ce mi-ai spus, fiule, nu-mi place deloc. Pe de o parte Ivan face pe Moş Crăciun cu toate rahaturile alea diplomatice, pe de alta îşi pune forţa submarină la punct. Ar putea fi doar o coincidenţă. Ar putea fi şi altceva. Ce-ar fi ca noi doi să mergem până la CINCLANT şi la şeful său de informaţii?

Toland se strâmbă. „În ce naiba m-am băgat?”

— Domnule, eu mă aflu aici pentru un ciclu de instruire, nu pentru…

— Mie mi se pare că stăpâneşti bine porcăria asta legată de date de spionaj, comandorule. Tu crezi că e adevărat ce mi-ai spus?

Toland înţepeni.

— Da, domnule.

— Atunci îţi ofer şansa să mi-o dovedeşti. Ţi-e frică să îţi pui pielea la bătaie sau îţi dai doar cu părerea în faţa prietenilor şi rudelor? îl repezi cu duritate amiralul.

Toland auzise că Pipes era încăpăţânat ca un catâr. Se ridică brusc în picioare.

— Haideţi să o facem, domnule amiral.

Pipes apucă telefonul şi formă un număr din trei cifre pe linia directă cu CINCLANT.

— Bill? Dick aici, în biroul meu e un băiat cu care cred că trebuie să vorbeşti. Îţi aminteşti ce discutam joia trecută? S-ar putea să avem confirmarea. O scurtă pauză. Da, exact asta spun şi eu… Am înţeles, Domnule, am şi pornit. Pipes lăsă telefonul în furcă. McCafferty, îţi mulţumesc că l-ai adus pe acest domn cu tine. O să trecem în revistă raportul tău de patrulare după-amiază. Să fii aici la 15.30. Toland, tu vii cu mine.

O oră mai târziu, locotenentul-comandor Robert M. Toland,

rezervist al marinei americane, fu informat că fusese trecut în serviciu activ la ordinul secretarului apărării. De fapt era ordinul CINCLANT, dar formalităţile aveau să fie corect îndeplinite peste circa o săptămână.

La prânz în acea zi, în cadrul Clădirii Unu a complexului militar, CINCLANT îşi convocă la masă toţi comandanţii de mari unităţi – amirali de trei stele care controlau avioanele, navele de suprafaţă, submarinele şi navele de întreţinere. Conversaţia se purtă pe ton scăzut, apoi încetă complet la intrarea ospătarilor pentru schimbarea felurilor de mâncare. Toţi cei de acolo erau oameni la cincizeci şi ceva de ani, experimentaţi, serioşi, care concepeau şi implementau politici, pregătindu-se pentru ceva ce sperau că nu va veni niciodată. Rămaseră cu speranţa în suflet, dar atunci când ajunseră la a doua ceaşcă de cafea se decisese deja intensificare ciclurilor de instrucţie şi efectuarea câtorva inspecţii-surpriză. CINCLANT stabili o întâlnire cu şeful operaţiunilor navale pentru a doua zi de dimineaţă, iar adjunctul său pe probleme de informaţii se îmbarcă la bordul unei curse comerciale pentru un scurt drum către Pearl Harbor, ca să se întâlnească cu omologul său din Pacific.

Toland fu eliberat din funcţia pe care o avea şi transferat la departamentul Intenţii, parte componentă a personalului CINCLANT de consiliere în materie de informaţii.

6
Observatorii

NORFOLK, VIRGINIA

Secţia Intenţii era doar un birou mic de la etajul doi ocupat în mod normal de patru ofiţeri. Mutarea lui Toland acolo se petrecu cu dificultate, în principal pentru că toate materialele secrete trebuiau ascunse vederii câtă vreme muncitorii civili amenajară încăperea pentru a primi un nou birou. După plecarea acestora, Bob descoperi că îi mai rămăsese spaţiu de manevră doar cât să se aşeze şi să se ridice de pe scaunul rotativ. Uşa biroului avea o broască cifrată cu cinci încuietori ascunse într-un container de oţel. Situate în colţul de nord-vest al sediului CINCLANT, ferestrele cu gratii ale biroului dădeau înspre o autostradă. Oricum nu conta, pentru că erau în permanentă acoperite de nişte draperii groase. În interior, probabil că pereţii fuseseră zugrăviţi în bej odinioară, însă zugrăveala se albise în timp de la uzură astfel încât camera avea acum un aer de salon pentru bolnavii de friguri.

Şeful biroului era un colonel de marină pe nume Chuck Lowe. Acesta urmărise întreg procesul de mutare cu o iritare tăcută pe care Bob o înţelese abia când omul se ridică în picioare.

— S-ar putea să nu mai pot ajunge la toaletă acum, mormăi Lowe, târându-şi piciorul în gips pe lângă colţul biroului.

Cei doi îşi strânseră mâinile.

— Ce-aţi păţit la picior, domnule colonel?

— Instruire de vânători de munte în California, la o zi după Crăciun, în timp ce schiam în blestematul meu de timp liber. Doctorii spun că nu e bine să-ţi fracturezi tibia aproape de laba piciorului, explică Lowe cu un zâmbet ironic. Şi niciodată nu te poţi obişnui cu mâncărimea. Ar trebui să mi se scoată porcăria asta peste trei sau patru săptămâni. După aia o să trebuiască să mă obişnuiesc din nou să alerg. Ştii, am încercat timp de trei ani să mă cărăbănesc din munca de informaţii, apoi mi-am primit în sfârşit un blestemat de regiment şi se întâmplă porcăria *asta.* Bine ai venit la bord, Toland! Ce-ar fi să ne aduci la amândoi câte

o ceaşca de cafea?

În dreptul celui mai îndepărtat fişier se găsea o cafetieră. Lowe îi spuse că ceilalţi trei ofiţeri erau la un raport.

— Am văzut raportul pe care i l-ai dat şefului cel mare. Interesantă poveste. Ce crezi că are de gând Ivan?

— Se pare că îşi intensifică pregătirea, domnule colonel…

— Aici poţi să-mi spui Chuck.

— Bine, atunci eu sunt Bob.

— Tu te ocupai de interpretarea semnalelor la NSA, nu? Am auzit că eşti unul dintre specialiştii în sateliţi.

Toland încuviinţă.

— În sateliţii noştri şi ai lor, dar mai mult în ai noştri. Din când în când interpretez fotografii, dar cel mai mult lucrez cu traficul radio. Aşa am dat peste relatarea cu cei patru colonei. A mai fost vorba şi de nişte manevre militare mai intense decât ar fi fost normal pentru această parte a anului. Totodată, Ivan a fost puţin mai neglijent cu deplasările de tancuri şi a avut mai puţină grijă cu acoperirea trecerilor peste un câmp însămânţat, de pildă.

— Iar tu presupun că trebuie să urmăreşti tot ce e neobişnuit, indiferent cât de ciudat ar părea, nu-i aşa? Asta îţi dă o plajă cam mare de acţiune, corect? Am primit ceva interesant de la DIA în sensul ăsta. Ia uită-te la astea.

Lowe scoase două fotografii 20/25 dintr-un plic şi i le dădu lui Toland. Acestea păreau să arate aceeaşi parcelă de teren, dar din unghiuri uşor diferite şi la momente diferite din an. În colţul din stânga sus se vedeau două colibe tipice satelor ruseşti. Toland îşi ridică privirea.

— O fermă colectivă?

— Da. Numărul 1196, o cooperativă micuţă la vreo două sute de kilometri nord-vest de Moscova. Spune-mi care e diferenţa dintre poze.

Toland privi din nou fotografiile. Într-una se vedea un şir drept de grădini împrejmuite, cu o suprafaţă cam de un acru fiecare. În cealaltă se vedeau garduri noi pentru patru dintre grădini, iar în cazul uneia dintre grădini gardul fusese dublat.

— Un colonel de armată cu care am lucrat mi-a trimis pozele. Mi s-au părut amuzante. Eu am crescut la o fermă de porumb din Iowa, să ştii.

— Aşadar, Ivan sprijină gospodăriile private ca ţăranii să lucreze pe cont propriu, corect?

— Aşa se pare.

— Nu s-a anunţat oficial, nu? Eu n-am citit nimic despre asta.

Toland nu citise publicaţia guvernamentală secretă de uz exclusiv intern, *National Intelligence Digest*, însă bârfele din bufetul NSA de obicei tratau astfel de subiecte inocente precum acesta. Indivizilor din serviciile secrete le plăcea cleveteala la fel de mult ca tuturor celorlalţi oameni.

Lowe clătină uşor din cap.

— Nţţ, iar asta e puţin cam ciudat. Era o chestie care trebuia anunţată. Ziarele ar spune că este un nou indiciu al „tendinţei de liberalizare” la care suntem martori.

— Socotind doar exemplul unei singure ferme?

— De fapt, acelaşi lucru a fost observat în alte cinci locuri, însă noi nu ne folosim de obicei sateliţii de recunoaştere pentru astfel de lucruri. Presupun că s-au ocupat de astfel de poveşti în zilele în care nu prea era de lucru. Probabil că lucrurile interesante erau acoperite de nori.

Toland dădu din cap. Sateliţii de recunoaştere erau folosiţi pentru a evalua recoltele sovietice, dar asta se întâmpla ceva mai târziu în cursul unui an. Şi ruşii o ştiau, deoarece despre recoltele sovietice se vorbea deschis în presă de peste zece ani, acest fapt explicând totodată şi de ce exista o echipă de experţi agronomi în cadrul Departamentului american pentru Agricultură cu acces la informaţii secrete de o anumită factură.

— Cam târziu pentru astfel de măsuri, nu? Vreau să spun că mă întreb dacă oamenilor li se face vreun bine dându-li-se pământ în această perioadă a anului?

— Pe astea le-am primit acum o săptămână. Cred că sunt ceva mai vechi. Cam asta e perioada anului în care cele mai multe ferme încep însămânţările. Aminteşte-ţi că acolo perioada de frig e destul de lungă însă la latitudinile mai ridicate şi zilele de vară sunt mai lungi. Să presupunem că din partea lor e o mişcare la scară naţională. Evaluează aşa ceva pentru mine, Bob.

Colonelul îngustă uşor ochii.

— Este evident că e o mutare inteligentă din partea lor. Ar putea rezolva o mulţime dintre problemele lor alimentare, mai ales în ceea ce priveşte legumicultura, cum ar fi roşiile, ceapa, genul ăsta de alimente.

— Posibil. Poţi să observi că genul ăsta de agricultură foloseşte intensiv munca manuală şi mai puţin pe cea mecanizată. Ce crezi despre aspectul demografic al mutării?

Toland clipi. În Marina Statelor Unite exista tendinţa de a

presupune că, datorită faptului că atacau folosind intens focurile de arme automate, puşcaşii marini erau nişte tâmpiţi.

— Cei mai mulţi colhoznici sunt indivizi relativ bătrâni. Vârsta medie se apropie de cincizeci de ani, poate chiar trece de ea. Ca atare, cele mai multe terenuri particulare sunt îngrijite de vârstnici, în vreme ce lucrul mecanizat, cum ar fi cel efectuat cu combinele şi camioanele…

— Care se şi plăteşte mult mai bine.

— … este făcut de muncitorii mai tineri. Vrei să îmi spui că aşa se poate creşte într-un fel producţia agricolă fără muncitori tineri… mai ales fără cei de vârstă militară.

— E un mod de a privi situaţia, zise Lowe. Din punct de vedere politic este o dinamită. Nu le poţi lua oamenilor ceea ce ei au deja. La începutul anilor şaizeci s-a lansat un zvon, care nu s-a dovedit adevărat, că Hruşciov intenţiona să reducă sau să elimine loturile private pe care le aveau amărâţii ăia. Ce iad s-a dezlănţuit! Eram în şcoală la Monterey pe vremea aceea şi îmi amintesc de ziarele ruseşti care veneau la şcoală. Săptămâni întregi s-au chinuit să nege zvonul. Loturile private se numără printre cele mai productive zone din sistemul lor agricol. Deşi ocupă mai puţin de doi la sută din terenul arabil, acestea produc circa jumătate din producţia de fructe şi cartofi şi mai mult de o treime din cea de ouă, legume şi carne. La naiba, e singura zonă din blestematul lor sistem de agricultură socialistă care funcţionează. Mărimile politice de acolo ştiu de ani de zile că prin loturile private ar putea rezolva problemele lipsurilor alimentare, dar *continuă* să nu întreprindă nimic în acest sens din raţiuni politice. Nu ar putea suporta riscul ca statul să sponsorizeze o întreagă nouă generaţie de *culaci.* Până acum. Se pare însă că au luat această măsură fără a face vreun anunţ formal. Şi tocmai se întâmplă ca în acelaşi timp să îşi intensifice şi pregătirea militară. Eu nu cred niciodată în coincidenţe, nici măcar atunci când sunt doar un ofiţer prost care aleargă pe o plajă.

Tunica uniformei lui Lowe atârna în cuier. Toland luă o gură de cafea şi se uită la cele patru rânduri de decoraţii de pe pieptul hainei. Pe panglica decoraţiei din Vietnam se vedeau trei stele. Mai era acolo o Cruce Navală. Îmbrăcat cu puloverul oliv-verzui al ofiţerilor de marină, Lowe nu era deloc un individ masiv, iar accentul din Midwest îi conferea un aer relaxat, aproape plictisit în privinţa problemelor vieţii. Însă ochii lui căprui spuneau cu totul altceva. Colonelul Lowe deja gândea la fel ca Toland şi nu

era deloc mulţumit de asta.

— Chuck, dacă ăştia se pregătesc cu adevărat de acţiune pe scară largă, nu se pot împiedica de câţiva colonei. E clar că va ieşi şi altceva la suprafaţă. Vor trebui să întreprindă nişte acţiuni şi la nivelurile de jos.

— Mda, ăsta e următorul aspect pe care trebuie să-l monitorizăm. Ieri am trimis o cerere la DIA. De acum înainte, când va ieşi *Steaua Roşie* pe piaţă, ataşatul nostru de la Moscova ne va trimite o copie foto prin satelit. Dacă se întâmplă ceva, mai mult ca sigur că va fi dat la ziar. Bob, cred că ai deschis o foarte interesantă cutie cu surprize şi nu vei fi singurul care le va analiza.

Toland îşi termină cafeaua. Sovieticii scoseseră din uz o întreagă clasă de submarine purtătoare de rachete balistice. Negociau tratate privind înarmările în Viena. Cumpărau cereale din America şi Canada în condiţii surprinzător de favorabile, permiţând chiar vaselor comerciale americane să se ocupe de 20 la sută din mărfuri. Cum se împăcau toate acestea cu indiciile pe care le observase el? În mod logic nu se împăcau, cu excepţia unui singur caz anume; dar acesta nu era posibil. Sau era?

ŞPOLA, UCRAINA

Bubuitul tunului de 125 de milimetri era suficient de puternic ca să îţi facă părul măciucă. Cel puţin aşa gândea Alekseiev, dar, după cinci ore de executare a exerciţiului, bubuitul nu mai ajungea la urechile lui protejate de căşti decât ca un bâzâit monoton. De dimineaţă pământul fusese acoperit cu iarbă şi puieţi de copaci, însă acum ajunsese un imens terci noroios, brăzdat doar de dârele lăsate de imensele tancuri T-80 şi de maşinile de luptă ale infanteriei. Regimentul repetase exerciţiul de trei ori, simulând un asalt frontal al tancurilor şi al infanteriei blindate asupra unui inamic la fel de puternic. Nouăzeci de tunuri autopropulsate furnizaseră sprijinul de artilerie, împreună cu o baterie de lansatoare de rachete. De trei ori la rând.

Alekseiev se întoarse, îşi scoase cascheta de protecţie şi căştile de pe urechi şi se uită la comandantul regimentului.

— Regiment de gardă, ei, tovarăşe colonel? Soldaţi de elită ai Armatei Roşii? Copiii ăştia de ţâţă n-ar putea păzi nici un bordel turcesc, *darămite să mai facă ceva bărbătesc înăuntrul lui!* Şi ce

ai făcut *dumneata* în ultimii patru ani la comanda acestui circ ambulant, tovarăşe colonel? Ai învăţat să îţi ucizi întreaga structură de comandă *de trei ori!* Observatorii de artilerie nu sunt poziţionaţi corect. Tancurile şi transportoarele dumitale nu-şi pot coordona mişcările, iar tunarii de pe tancuri nu găsesc ţinte înalte de trei metri! Dacă podul ăla ar fi fost păzit de trupe NATO, dumneata şi întregul dumitale comandament aţi fi fost *morţi!* Alekseiev examină chipul colonelului. Culoarea i se schimba de la roşu, semn al fricii, la alb de mânie. Foarte bine. Pierderea oamenilor nu e importantă pentru stat, dar mai e vorba şi de echipamente valoroase, de arderea unei cantităţi nepreţuite de combustibil şi de *consumarea timpului meu preţios!* Acum trebuie să plec, tovarăşe colonel. Mai întâi am să vomit. Apoi o să zbor până la comandament. Mă voi întoarce. Când o s-o fac, vom relua acest exerciţiu. Oamenii dumitale se vor descurca bine, tovarăşe colonel, sau îţi vei petrece tot restul vieţii dumitale mizerabile numărând copaci!

Alekseiev plecă în trombă, fără să se obosească să răspundă la salutul colonelului. Adjutantul lui, un colonel de tancuri, îi deschise uşa maşinii şi urcă lângă şeful lui.

— Se formează destul de bine, nu? întrebă Alekseiev.

— Nu suficient de bine, dar există progrese evidente, răspunse colonelul. Mai au doar şase săptămâni înainte de a începe să se deplaseze spre vest.

Mare greşeală din partea adjunctului să spună asta. Alekseiev petrecuse două săptămâni cu pregătirea acestei divizii pentru luptă, ca să afle cu o zi în urmă că divizia fusese alocată frontului din Germania, în loc să rămână ataşată planului încă incomplet de invadare a Iranului şi Irakului. Patru divizii – *toate unităţile lui de tancuri de elită* – îi fuseseră deja luate, iar fiecare schimbare în ordinele de luptă emise de Comandamentul Zonei de Sud-Vest îl forţau să-şi restructureze propriul plan de ocupare a Golfului Persic. Era un cerc vicios care nu se mai sfârşea. Fusese obligat să selecteze unităţi mai puţin pregătite şi să îşi dedice mai mult timp instruirii unităţilor şi mai puţin completării planului propriu de atac, care trebuia să fie gata peste două săptămâni.

— Oamenii ăştia vor fi extrem de ocupaţi în următoarele şase săptămâni. Cum rămâne cu comandantul? întrebă colonelul.

Alekseiev ridică din umeri.

— E în slujba asta de prea mult timp. La patruzeci şi cinci de ani e prea bătrân pentru acest gen de comandă. Îşi citeşte

blestematele de manuale de paradă prea mult, în loc să iasă pe teren. Însă e un om bun. Prea bun ca să fie trimis la numărarea de copaci. Alekseiev chicoti. Zicala rusească data de pe vremea ţarilor. Se spunea despre oamenii exilaţi în Siberia că n-aveau nimic altceva de făcut decât să numere copaci. Un alt lucru schimbat de Lenin. Acum oamenii din Gulag aveau multe de făcut. Cred că ultimele două încercări au fost suficient de bune pentru a reuşi. Regimentul ăsta va fi gata la timp, împreună cu întreaga divizie.

USS PHARRIS

— Puntea, aici e sonarul. Avem un contact, relevment zero-nouă-patru! anunţă o voce în difuzorul montat deasupra capetelor.

Comandantul Morris se răsuci pe scaunul lui rotativ şi îşi urmări ofiţerul de punte (OOD)[7] răspunzând.

Ofiţerul îşi îndreptă binoclul în direcţia contactului. Nu se vedea nimic.

— La suprafaţă e curat.

Morris se ridică de pe scaun.

— Treceţi pe 1-AS.

— 'Nţeles, ne pregătim pentru luptă, răspunse OOD.

Şeful de echipaj de pe punte se duse la sistemul de avertizare şi acţionă un fluier pe trei note.

— Toate carturile. Toate carturile, oamenii la posturile de luptă. Posibil contact submarin.

Morris coborî scara până în CIC[8] sau centrul de informaţii de luptă. Secundul avea să preia comanda pe punte, permiţând comandantului să conducă sistemele de senzori şi de armament ale navei chiar din centrul nervos tactic al acesteia. Pe întreaga navă oamenii alergau la posturi. Uşile şi ecluzele etanşe fură coborâte sau aşezate pe locul lor şi asigurate, pentru a conferi navei etanşeitatea necesară. Echipele de control al avariilor scoaseră echipamentele de urgenţă. Totul dură cu puţin peste patru minute. Morris observă cu satisfacţie că lucrurile se îmbunătăţeau, în vreme ce difuzorul CIC transmitea pe rând

7 *Officer of the deck* (n. red.).

8 *Combat Information Center* (n. red.).

intervenţiile de „gata de luptă”. De când plecase din Norfolk, cu patru zile înainte, *Pharris* efectua în medie trei alarme generale pe zi, aşa cum ordonase comandamentul forţelor navale de suprafaţă din Atlantic. Nimeni nu o confirmase, dar Morris îşi imagina că informaţiile prietenului săi stârniseră un adevărat viespar. Manevrele de instrucţie se dublaseră, iar ordinele de intensificare a activităţii căpătaseră cea mai înaltă prioritate posibilă. Mai mult, creşterea tempoului de instrucţie se interfera cu programările pentru întreţinere, o problemă deloc uşor de rezolvat.

— Toate posturile sunt gata de luptă! anunţă în sfârşit difuzorul. Starea de alertă Zebra instaurată pe întreaga navă!

— Foarte bine, replică ofiţerul tactic (TAO)[9].

— Raportează, ordonă Morris.

— Domnule, navigaţia şi căutarea aeriană radar sunt în stand-by, iar sonarul a trecut în modul pasiv, răspunse TAO. Contactul seamănă cu un submarin la adâncime periscopică. S-a ivit brusc. Tocmai efectuăm analiza deplasării ţintei. Cursul i se schimbă destul de repede pe direcţia prova-pupa. E prea devreme să fim siguri, dar se pare că şi el caută ţinte şi probabil că nu se află la mai mult de zece mile depărtare.

— Aţi raportat contactul către Norfolk?

— Vă aşteptam ordinul.

— Foarte bine. Haideţi să vedem cât de bine putem executa un exerciţiu de menţinere a ţintei la fund, domnilor.

În mai puţin de cincisprezece minute elicopterul navei lansa balize sonar asupra submarinului, iar fregata îl căuta cu puternicul ei sonar activ. N-aveau să se oprească până ce submarinul sovietic n-avea să se recunoască învins revenind la adâncime periscopică sau reuşind să evite fregata, ceea ce ar fi însemnat o notă proastă pentru Morris. Obiectivul acestui exerciţiu, chiar dacă nu viza distrugerea adversarului, era suficient de ticălos: subminarea încrederii comandantului submarinului în nava şi în echipajul său, precum şi în sine însuşi.

USS CHICAGO

Se găseau la o mie de mile în larg, îndreptându-se spre nord-est cu o viteză de douăzeci şi cinci de noduri. Echipajul nu era

9 *Tactical actions officer* (n. red.).

deloc încântat, deşi mai trecuse prin aşa ceva înainte. Ceea ce ar fi trebuit să fie o permisie de trei săptămâni la Norfolk se redusese la doar opt zile, o pilulă tare amară după lungul voiaj anterior. Vacanţele şi excursiile fuseseră întrerupte, iar câteva intervenţii minore de mentenanţă care ar fi trebuit făcute de tehnicienii din port erau acum executate chiar de către mecanicii navei. McCafferty anunţase echipajului ordinele misiunii la două ore după imersiunea submarinului. Trebuiau să efectueze două săptămâni de exerciţii intense de urmărire şi torpilare, apoi să plece spre Marea Barents, unde aveau să strângă noi informaţii despre adversar. Comandantul explică echipajului cât de importantă era misiunea. Numai că oamenii mai auziseră asta şi înainte.

7
Observaţii preliminare

NORFOLK, VIRGINIA

Toland speră că uniforma îi stătea bine. Era ora şase şi treizeci de minute a unei dimineţi de miercuri şi el se trezise la ora patru ca să-şi repete prezentarea, înjurându-l în acelaşi timp pe comandantul flotei din Oceanul Atlantic pentru că era un individ atât de matinal, dornic probabil să facă o partidă de golf în acea după-amiază. În timp ce el avea să-şi petreacă după-amiaza la fel ca în ultimele câteva săptămâni, trecând în revistă nenumărate documente secrete şi copii ale publicaţiilor sovietice în biroul lui minuscul din cealaltă parte a clădirii.

Camera de informare a ofiţerilor superiori părea un univers complet diferit de restul clădirii cenuşii, însă asta nu constituia o surpriză. Amiralilor le plăcea confortul. Bob se duse repede la toaletă să elimine surplusul de lichid datorat prea multor cafele de dimineaţă. Când se întoarse, amiralii se aşezau deja în jurul mesei. Aceştia se salutară între ei, fără să glumească şi fără să arate în vreun fel buna dispoziţie care ar fi fost de aşteptat la o asemenea oră matinală. Ofiţerii îşi ocupară fotoliile de piele în conformitate cu gradul lor. Cei puţini care fumau aveau scrumiere în faţa lor. Fiecare dispunea de un carnet. Stewarzii aduseră câteva cafetiere mari, frişcă şi zahăr pe tăvi de argint, apoi se retraseră. Ceştile se găseau deja la locul lor. Fiecare ofiţer îşi turnă cafea, ca parte a ritualului de dimineaţă. CINCLANT îi făcu un semn cu capul lui Toland.

— Bună dimineaţa, domnilor. Cam cu o lună în urmă, patru colonei din armata sovietică, toţi comandanţi de regimente în cadrul diviziilor mecanizate, au fost condamnaţi de Curtea Marţială şi executaţi pentru falsificarea datelor din rapoartele de pregătire ale unităţilor lor, începu Toland, explicând şi semnificaţia acestei introduceri.

Ceva mai devreme în cursul acestei săptămâni, *Krasnaia Zvezda,* sau *Steaua Roşie,* cotidianul forţelor militare sovietice, a publicat informaţii despre executarea unui număr de soldaţi din

armata sovietică. Cu excepţia a doi indivizi, toţi se găseau în ultimele şase luni ale perioadei lor de satisfacere a stagiului militar şi toţi au fost acuzaţi de nerespectarea ordinelor primite de la sergenţi. De ce este un astfel de amănunt semnificativ?

Se ştie de multă vreme că armata rusească este foarte disciplinată dar, la fel ca în cazul multor aspecte ale vieţii din Uniunea Sovietică, nu totul este în realitate aşa cum pare. Un sergent din armata sovietică nu este un soldat profesionist ca în cazul multor alte armate. Este un recrut, la fel ca un soldat, selectat de la începutul ciclului de instrucţie pentru o pregătire specială datorită inteligenţei, încrederii politice sau posibilelor abilităţi de conducere depistate. Individul este trimis la un curs dur, cu durata de şase luni, care îl transformă automat în sergent, după care se întoarce la unitatea lui operaţională. De fapt, el dispune de tot atâta experienţă practică precum subordonaţii lui, iar cunoştinţele lui superioare despre tactică şi uzul armelor se datorează mai degrabă teoriei învăţate, dându-se astfel naştere la diferenţe mai dramatice decât există între sergenţii şi noii recruţi din armatele occidentale.

Datorită acestui fapt, ierarhia reală din armata terestră sovietică derivă nu din grade, ci din timpul petrecut în cadrul serviciului militar. Sovieticii îşi împrospătează trupele de două ori pe an, în decembrie şi iunie. Cu un serviciu militar în medie de doi ani, se observă că în orice formaţie militară există patru „clase”. Cea mai slabă clasă se găseşte în cursul primului ciclu de şase luni, iar cea mai puternică în cursul ultimului ciclu.

Tinerii care au statutul actual de sergenţi în companiile sovietice de infanterie se găsesc în ultimul ciclu semestrial de instrucţie, în mod tipic ei pretind şi primesc cele mai bune – sau măcar cele mai multe – alimente, uniforme şi unelte de lucru. Tot în mod tipic, ei subminează autoritatea subofiţerilor companiei. De fapt, ordinele vin direct de la ofiţeri şi nu de la comandanţii de pluton sau de grupă şi sunt de obicei duse la îndeplinire fără nici un fel respect pentru ceea ce noi considerăm disciplină militară convenţională la nivel de subofiţer. Aşa cum vă puteţi lesne închipui, o astfel de situaţie creează o presiune enormă pe umerii tinerilor ofiţeri şi îi obligă de multe ori să îşi ducă viaţa suportând diverse chestiuni care nu le fac nici un fel de plăcere.

— Dumneata spui că formaţiile lor militare operează conform principiului anarhiei organizate, observă comandantul forţei de atac din Atlantic. Dar marina lor cu siguranţă că e altfel.

— Adevărat, domnule. Din câte ştim, marinarii lor au un serviciu militar de trei ani în loc de doi, iar situaţia lor, deşi prezintă similarităţi, este cu mult diferită de cea a armatei terestre. S-ar părea însă că şi în armata terestră lucrurile sunt pe cale să se schimbe, întrucât disciplina la nivel de subunitate este pe cale să fie restabilită cu iuţeală şi vigoare.

— Câţi soldaţi au fost împuşcaţi? întrebă generalul comandant al Diviziei a 2-a de Infanterie Marină.

— Unsprezece, domnule, listaţi după nume şi unitate. Informaţia se găseşte în mapele dumneavoastră. Cei mai mulţi se găseau în „clasa a patra”, adică în ultimele şase luni de serviciu obligatoriu.

— Articolul pe care l-aţi citit trăgea şi o concluzie? se interesă CINCLANT.

— Nu, domnule amiral. În cadrul publicaţiilor sovietice există o regulă nescrisă, care se aplică atât în domeniu militar cât şi civil, conform căreia se poate critica ceva, dar nu se poate generaliza. Asta înseamnă că greşelile individuale pot fi identificate şi pedepsite cu asprime, dar din motive politice este inacceptabil să apară critici generale aplicabile la o întreagă instituţie. Vedeţi dumneavoastră, o critică îndreptată asupra unei stări anume ar critica în sine societatea sovietică în întregul ei şi prin aceasta Partidul Comunist, care supraveghează fiecare aspect al vieţii sovietice. Este o distincţie extrem de fină, dar pentru ei foarte importantă. De fapt, când sunt numite persoane care au greşit, întregul sistem este criticat în ansamblu, dar de o manieră acceptabilă politic. Acest articol reprezintă un semnal pentru fiecare ofiţer, subofiţer şi soldat din sistemul militar sovietic, că se schimbă vremurile. Întrebarea pe care ne-am pus-o în cadrul departamentului Intenţii a fost: De ce?

S-ar părea, ca nu este vorba de un caz izolat de schimbare a vremurilor. Toland porni un proiector şi afişă un grafic pe perete, în interiorul marinei sovietice, numărul tragerilor de antrenament cu rachete mare-mare au crescut cu şaptezeci la sută faţă de anul trecut, ceea ce nu înseamnă un record absolut, dar se apropie de aşa ceva, aşa cum puteţi observa din acest grafic. Misiunile curente ale submarinelor, mai ales ale celor diesel, au scăzut dramatic în intensitate, însă rapoartele de informaţii secrete spun că un număr neobişnuit de ridicat de submarine se află amarate la mal pentru ceea ce pare a fi o operaţiune de mentenanţă de rutină, dar neprogramată. Avem motive să

credem că această situaţie este legată de o lipsă naţională de baterii cu plumb şi acid. Este foarte probabil ca toate submarinele sovietice să deruleze actualmente un program de înlocuire a bateriilor şi ca producţia obişnuită de baterii să fie redirecţionată către segmentele economiei sovietice importante din punct de vedere militar.

Totodată am mai observat nivele mai ridicate de activitate ale forţelor navale sovietice de suprafaţă, ale aviaţiei îmbarcate şi a celei cu rază lungă de acţiune, din nou fiind vorba de trageri intense de muniţie reală. Nu în ultimul rând, s-a observat o creştere a numărului de zile petrecute în largul mării de forţele sovietice de luptă de suprafaţă. Cu toate că acest număr este doar uşor crescut, tiparele operaţionale sunt diferite de cele cu care am fost noi obişnuiţi. În loc să navigheze dintr-un loc în altul şi să lase ancora la întâmplare, aceste forţe de suprafaţă par să desfăşoare exerciţii mult mai apropiate de realitate. Au mai făcut aşa ceva şi înainte, dar niciodată fără să o anunţe oficial.

Deci, ceea ce se poate observa în cadrul marinei sovietice este o creştere accentuată a nivelului de pregătire de luptă, însoţită de intensificarea exerciţiilor de luptă desfăşurate. Punând cap la cap aceste detalii cu ceea ce se observă în cadrul forţelor aeriene şi terestre sovietice, ajungem la concluzia că pregătirea lor militară este întărită în ritm accelerat. În acelaşi timp în care ei propun reduceri ale arsenalului nuclear strategic, forţele lor convenţionale îşi cresc cu repeziciune capacitatea de a se angaja în operaţiuni de luptă. Noi, la Intenţii, privim această combinaţie de factori ca potenţial periculoasă.

— Mie mi se pare totul cam ceţos, rosti un amiral, scoţând rotocoale de fum din pipă. Cum am putea convinge pe cineva că toate astea au vreo semnificaţie?

— Bună întrebare, domnule. Oricare dintre aceste indicii luate izolat par logice în sine. Ce ne preocupă pe noi este de ce se petrec toate dintr-odată. Problema utilizării oamenilor în armata sovietică se pune de generaţii întregi. Nici problema normelor de instrucţie şi a integrităţii corpului ofiţeresc nu e nouă. Ce mi-a atras atenţia a fost povestea cu bateriile. Suntem martorii începuturilor a ceea ce ar putea deveni o prăpastie majoră în interiorul economiei sovietice. Ruşii planifică totul centralizat în cadrul economiei, pe bază politică. Principala uzină care fabrică baterii lucrează în trei schimburi, în loc de obişnuitele două, aşa că producţia e în creştere, însă furnizarea de echipamente către

economia civilă a scăzut. În orice caz, domnule amiral, aveţi dreptate. Luate individual, aceste amănunte nu înseamnă nimic. Abia împreună aceste lucruri generează un tablou care produce îngrijorare.

— Dumneata eşti îngrijorat, zise CINCLANT.

— Da, domnule.

— Şi eu, fiule. Ce-ai mai descoperit în privinţa asta?

— Am depus o cerere la SACEUR de a fi notificaţi cu privire la orice li se pare lor neobişnuit în activităţile curente ale grupului de forţe sovietice din Germania. Norvegienii şi-au întărit supravegherea în Marea Barents. Începem să primim mai mult acces la fotografii de satelit ale porturilor şi bazelor navale. DIA a fost informată cu privire la datele noastre şi derulează propria investigaţie. Tot mai multe detalii ale imaginii generale încep să apară.

— Cum rămâne cu CIA?

— DIA se ocupă de această relaţie pentru noi prin sediul lor din Arlington Hall.

— Când încep manevrele lor de primăvară? întrebă CINCLANT.

— Domnule, exerciţiul de primăvară al Pactului de la Varşovia, care în acest an se numeşte Progres, este programat să înceapă peste trei săptămâni. Există indicii conform cărora, pentru a menţine atmosfera de detensionare, sovieticii vor invita reprezentanţi militari NATO pentru a supraveghea exerciţiile şi vor mai invita echipe de ştiri occidentale…

— Să vă spun eu ce e de speriat aici, mârâi comandantul forţelor de suprafaţă din Atlantic. Dintr-odată ei au început să facă ceea ce noi le-am cerut întotdeauna.

— Încearcă să spui asta ziarelor, îi sugeră comandantul forţelor aeriene navale din Atlantic.

— Recomandări? îl întrebă CINCLANT pe ofiţerul său de operaţii.

— Deja rulăm noi înşine un program de instruire destul de activ. Presupun că n-ar strica să îl întărim. Toland, ai afirmat că te-a frapat cel mai mult situaţia asta cu bateriile în economia civilă. Cauţi şi alte disfuncţionalităţi?

— Da, domnule. Există raportul DIA, iar contactul meu din Arlington Hall a cerut CIA să facă nişte verificări suplimentare. Dacă îmi permiteţi să elaborez un pic în acest moment, domnilor, am să revin asupra faptului că economia sovietică este gestionată de la nivel central, aşa cum am declarat înainte.

Planurile lor industriale sunt destul de rigide. Nu deviază cu nimic de la aceste planuri, căci astfel de devieri tind să genereze un efect de ruptură în cadrul întregii economii. „Disfuncţionalitate” ar putea fi un cuvânt prea tare acum…

— Ai doar o bănuială urâtă, îl întrerupse CINCLANT. Bine, Toland, de asta te plătim. Bună informare.

Bob prinse indicaţia din zbor şi plecă. Amiralii rămaseră să pună lucrurile cap la cap.

Era o uşurare să plece de acolo. Oricât i-ar fi plăcut să fie în centrul atenţiei, să fie studiat de ofiţeri superiori ca o insectă îi dăduse sentimentul că îmbătrânise instantaneu cu câţiva ani. Parcurse o traversă de legătură acoperită înapoi spre biroul lui, după care urmări ultimii sosiţi în complex învârtindu-se pe loc în căutarea unui loc de parcare. Iarba începea să răsară. O echipă de muncitori civili săpa pământul în vreme ce o alta îl însămânţa. Lăstărişul începea să crească. Bob spera ca oamenii să lase arbuştii să se extindă puţin înainte de a-i tunde. Norfolk putea fi foarte plăcut primăvara, plin de aroma azaleelor în aerul sărat de mare. Bob se întrebă cât de plăcut era şi vara acolo.

— Cum a mers? întrebă Chuck.

Toland îşi dădu tunica jos şi făcu un gest teatral de tremurat din genunchi.

— Destul de bine. Nimeni nu mi-a tăiat capul încă.

— N-am vrut să te sperii înainte, dar se ştie că acolo sunt oameni cărora le place să taie capete. Se spune că delicatesa favorită pentru CINCLANT la micul dejun este carne prăjită de comandor garnisită cu felii de locotenent.

— Mare scofală. Doar e amiral, nu? Am mai ţinut prezentări înainte, Chuck.

Toland îşi aminti că toţi puşcaşii marini aveau impresia despre marinari că sunt nişte pămpălăi. N-avea nici un sens ca Chuck să fie încurajat în sensul ăsta.

— Vreo concluzie?

— Responsabilul CINCLANT cu Operaţiunile a vorbit despre programe de instrucţie intensificate. Am fost scuzat imediat după asta.

— Bine. Ar trebui să primim un pachet de fotografii de satelit mai târziu în cursul zilei de astăzi. O să sosească şi nişte întrebări de la Langley şi Arlington. Nu se ştie nimic ferm încă, dar cred că au dat peste nişte informaţii bizare. Dacă se dovedeşte că ai dreptate, Bob… în fine, ştii şi tu cum funcţionează treaba.

— Sigur. Cineva mai apropiat de Washington va face Descoperirea. La dracu, nu-mi pasă de aşa ceva, Chuck. Eu vreau să *mă înşel!* Vreau ca toată aceste poveste înspăimântătoare să dispară, după care mă pot duce acasă să mă joc în grădină.

— Păi atunci s-ar putea să am nişte veşti bune pentru tine. Am reuşit să ne conectăm televizorul la un nou receptor de satelit. I-am convins pe tipii de la Comunicaţii să ne permită să spionăm emisiunile informative ruseşti de seară. Nu vom afla nimic senzaţional, dar e o bună metodă de a ne da seama de atmosfera de acolo. Tocmai am încercat receptorul înainte de a apărea tu aici şi am descoperit că Ivan a organizat un festival de film dedicat operelor clasice ale lui Serghei Eisenstein. În seara asta rulează *Crucişătorul Potemkin,* apoi urmează toate celelalte şi totul se încheie pe treizeci mai cu *Alexandr Nevsky.*

— Oh? Am *Nevsky* pe bandă.

— Mda, mă rog, ei au luat negativele originale, le-au dus la studiourile EMI din Londra ca să facă matriţe digitale şi le-au reînregistrat folosind muzica originală a lui Prokofiev în format Dolby. O să înregistrăm totul. Aparatul tău e VHS sau Beta?

— VHS. Toland râse. Poate că slujba asta are şi ceva beneficii la urma urmei. Deci ce amănunte noi avem?

Lowe îi dădu un dosar cu documente gros de cincisprezece centimetri. Era timpul să se întoarcă la lucru. Toland se aşeză pe scaunul lui şi începu să răsfoiască hârtiile.

KIEV, UCRAINA

— Lucrurile arată mai bine, tovarăşe, raportă Alekseiev. Disciplina în corpul ofiţeresc s-a îmbunătăţit considerabil. Exerciţiul Regimentului 261 de Gardă a mers foarte bine în această dimineaţă.

— Şi 173? întrebă comandantul Zonei Militare de Sud-Vest.

— Şi ei mai au nevoie de instrucţie, dar ar trebui să fie gata la timp, rosti Alekseiev încrezător în sine. Ofiţerii se comportă ca nişte ofiţeri. Acum trebuie să îi facem şi pe recruţi să se comporte ca nişte soldaţi. O să ne dăm mai bine seama când vor începe manevrele Progres. Trebuie să ne convingem ofiţerii să renunţe la manevrele coregrafice obişnuite şi să conceapă nişte scenarii de luptă mai realiste. Putem folosi aplicaţia Progres pentru a identifica liderii care nu se pot adapta la un mediu real

de luptă, pe care să-i înlocuim cu tineri apţi de aşa ceva.

Se aşeză în faţa biroului comandantului său. Alekseiev calculă că rămăsese în urmă cu somnul exact cu o lună de zile.

— Pari foarte obosit, Paşa, observă comandantul Zonei de Sud-Vest.

— Nu, tovarăşe general, n-am avut timp pentru asta, chicoti Alekseiev. Însă dacă mai fac vreun drum cu elicopterul cred că o să încep să scuip elice.

— Paşa, vreau să te duci acasă şi să nu te întorci douăzeci şi patru de ore.

— Eu…

— Dacă ai fi fost un cal, comentă generalul, până acum ai fi căzut răpus. Este un ordin de la comandantul tău: douăzeci şi patru de ore de odihnă. Aş prefera să ţi le petreci dormind, dar nu pot să-ţi impun. Gândeşte-te, Pavel Leonidovici. Dacă ar fi să fim acum angajaţi în operaţiuni militare ar fi bine să fii odihnit – aşa cum cer regulamentele, ca o lecţie dură învăţată din ultimul nostru război cu nemţii. Am nevoie de talentele tale intacte, dar dacă te epuizezi prea tare acum n-o să mai fii bun de nimic când o să am cu adevărat nevoie de tine. Ne revedem mâine la ora şaisprezece ca să trecem în revistă planul despre Golful Persic. O să ai ochii limpezi şi spatele odihnit.

Alekseiev se ridică în picioare. Şeful lui era un urs bătrân şi rigid, ca şi propriul lui tată. Şi un soldat adevărat.

— Vreau să se consemneze oficial că mă supun ordinelor comandantului meu.

Amândoi bărbaţii izbucniră în râs. Amândoi aveau nevoie de asta.

Alekseiev plecă din birou şi coborî până la maşina de serviciu. Când ajunse la apartamentul lui, aflat la câţiva kilometri depărtare, şoferul abia reuşi să îl trezească.

USS CHICAGO

— Procedură de apropiere, ordonă McCafferty.

McCafferty urmărea o navă de suprafaţă de aproape două ore, de când sonarul o detectase la o distanţă de patruzeci şi patru de mile. Apropierea se efectuase doar pe baza sonarului. La ordinele comandantului, sonarul nu comunicase controlului tragerii ce anume urmărea submarinul. Deocamdată, orice contact de

suprafaţă era tratat drept navă de război ostilă.

— Distanţa între trei şi cinci sute de metri, raportă secundul. Relevment unu-patru-doi, viteza optsprezece noduri, curs doi-şase-unu.

— Sus periscopul! ordonă McCafferty.

Periscopul de atac alunecă prin tub pe partea dinspre tribord a turelei. Un marinar se postă în spatele instrumentului, coborî mânerele la locul lor, apoi reglă luneta pe cap compasul adecvat. Comandantul fixă reticulul lentilei pe prova ţintei.

— Ţinta – *fixată!*

Marinarul apăsă un buton şi transmise coordonatele computerului MK-117 care controla sistemul de tragere.

— Fixare pe prova, tribord douăzeci.

Tehnicianul de la pupitrul de control al tirului introduse datele în computer. Microprocesorul calculă repede distanţele şi unghiurile.

— Soluţia încărcată. Gata pentru tuburile trei şi patru!

— Bine. McCafferty se dădu înapoi şi privi spre secund. Vrei să vezi ce am distrus?

— La naiba! Secundul râse şi coborî periscopul. Dă-te mai încolo, Otto Kretchmer![10]

McCafferty apucă microfonul prin care comunica cu întreg echipajul submarinului.

— Vă vorbeşte comandantul. Tocmai am încheiat exerciţiul de urmărire. Pentru cine e interesat, nava pe care tocmai am „distrus-o” se numeşte *Universe Ireland* şi e un petrolier de trei sute patruzeci de mii de tone. Asta-i tot.

Puse microfonul înapoi în furcă.

— Vreo critică, secundule?

— A fost prea uşor, domnule, zise secundul. Viteza şi cursul au fost constante. Am fi putut să ne jucăm patru sau cinci minute cu analiza de mişcare a ţintei imediat după ce l-am avut în lentile. Noi căutăm ţinte care se mişcă în zigzag mai degrabă decât nave pe un curs constant. Ar fi mai bine să procedăm aşa cu ţintele lente. Altfel aş spune că lucrurile merg destul de bine.

McCafferty dădu aprobator din cap. O ţintă de mare viteză precum un distrugător s-ar fi putut îndrepta direct spre ei. Navele mai lente şi-ar fi modificat periodic cursul în condiţii de război.

— O să ajungem şi acolo. Comandantul privi spre echipa de

---

10 Celebru comandant de submarin german în timpul celui de al Doilea Război Mondial (n. tr.).

control a tragerii. V-aţi descurcat bine. Să ne menţinem aşa.

McCafferty îşi spuse că data viitoare avea să aranjeze ca sonarul să nu raporteze ţinta decât atunci când aceasta avea să fie cu adevărat aproape. Atunci avea să se vadă cât de repede se puteau descurca oamenii lui. Până atunci decise să efectueze o serie întreagă de exerciţii simulate pe computer.

NORFOLK, VIRGINIA

— Alea sunt baterii. În regulă, s-a confirmat.

Lowe lăsă din mână fotografiile de satelit. Se vedeau mai multe camioane şi, cu toate că cele mai multe erau acoperite cu prelate etanşe, în cazul a trei dintre ele prelatele se dăduseră la o parte, lăsând să se vadă forma cilindrică a celulelor supradimensionate de baterii şi mulţimi de marinari mânuindu-le de-a latul unei dane.

— Când au fost luate aceste instantanee? întrebă Toland.

— Acum optsprezece ore.

— Mi-ar fi folosit de minune azi-dimineaţă, mormăi Toland. Se pare că sunt trei nave Tango grupate laolaltă. Astea sunt camioane de zece tone. În număr de nouă. Am verificat niţel şi fiecare celulă de baterie cântăreşte două sute optsprezece kilograme fără încărcătură…

— Aoleu! Câte ajung să umple un submarin?

— Multe! Toland zâmbi. Nu ştim cu exactitate. Am dat peste patru estimări diferite, cu o marjă de eroare de treizeci la sută. Probabil că oricum diferă de la navă la navă. Cu cât proiectul navei este mai sofisticat, cu atât e mai mare tentaţia de a băga mai multe în el. Cel puţin aşa facem noi. Îşi ridică privirea. Avem nevoie de acces mai mare la astfel de imagini.

— Am avut deja grijă de asta. De acum încolo suntem pe listele de distribuţie ale tuturor instantaneelor din porturile navale. Ce crezi despre activitatea navelor de suprafaţă?

Toland ridică din umeri. Fotografiile arătau cam o duzină de nave de suprafaţă, de la crucişătoare la corvete. Punţile tuturor navelor erau pline de cabluri şi scripeţi; se vedea un mare număr de oameni.

— Nu se poate trage o concluzie din poze. Nu se văd macarale, deci nimic masiv nu e descărcat sau încărcat, însă şi macaralele se pot deplasa. Asta e problema cu navele. Tot ce ai

nevoie să ştii se găseşte sub acoperire. Din aceste fotografii nu putem spune cu siguranţă decât că navele sunt acostate laolaltă. Orice altceva este pură presupunere. Chiar şi în cazul submarinelor, este doar o estimare a noastră că la bordul lor se încarcă baterii.

— Fii serios, Bob, pufni Lowe.

— Gândeşte-te, Chuck, replică Toland. *Ei ştiu* la ce servesc sateliţii noştri, nu? Le cunosc traiectoriile orbitale şi mai ştiu unde se găsesc în spaţiu în orice moment. Cât de greu poate fi să ne păcălească dacă îşi doresc asta cu adevărat? Dacă misiunea *ta* ar fi fost să păcăleşti sateliţi, ştiind ora apariţiei lor, nu te-ai gândi să te joci un pic cu mintea celuilalt? Depindem prea mult de chestiile astea. E clar că sunt utile, dar au limitele lor. Ar fi drăguţ să obţinem ceva confirmări şi de la oameni în privinţa asta.

POLIARNÎI, URSS

— E ceva ciudat să urmăreşti cum un individ toarnă ciment într-o navă, comentă Flynn pe drumul de înapoiere către Murmansk.

Nimeni nu îi mai povestise vreodată despre balast.

— A, dar poate fi o chestie foarte interesantă! exclamă însoţitorul lor, un tânăr căpitan din marina sovietică. Dacă şi navele voastre ar face la fel!

Micului grup de ziarişti i se permisese să stea la o dană şi să urmărească neutralizarea primelor submarine purtătoare de rachete balistice din clasa Yankee, efectuată, aşa cum îşi notaseră Flynn şi Calloway, cu mare grijă. Fuseseră conduşi de colo-colo în grupuri de doi sau trei, fiecare grup fiind însoţit de un ofiţer de marină şi de un şofer. Nimic neobişnuit. În orice caz, amândoi jurnaliştii erau destul de uimiţi că li se permisese totuşi accesul într-un loc atât de sensibil precum o bază navală.

— Ce păcat că preşedintele vostru nu a permis unei echipe de ofiţeri americani să observe aşa ceva, continuă însoţitorul.

— Da, aici trebuie să fiu de acord cu dumneavoastră, căpitane, încuviinţă Flynn.

Articolul ar fi fost mult mai bun în alte condiţii. Aşa cum se petrecuseră lucrurile, un ofiţer indian şi unul suedez, nici unul submarinist, urmăriseră îndeaproape ceea ce reporterii

botezaseră „ceremonia cimentării” şi relataseră gravi după aceea că da, cimentul fusese turnat în fiecare tub de lansare a rachetelor de pe cele două submarine. Flynn cronometrase durata fiecărei turnări şi urma să efectueze câteva cercetări când avea să se întoarcă acasă. Care era volumul unui tub? De cât ciment era nevoie pentru a-l umple?

— Chiar şi aşa, căpitane, trebuie să recunoaşteţi că răspunsul american la poziţiile de negociere ale ţării dumneavoastră a fost pozitiv.

În vreme ce asculta conversaţia din jur, William Calloway rămase tăcut, preferind să privească pe fereastra maşinii. Fusese corespondent de presă în timpul războiului din insulele Malvine pentru serviciul său de ştiri şi petrecuse mult timp alături de Marina Regală Britanică atât pe mare, cât şi pe uscat urmărind pregătirile de trimitere a flotei Reginei în sud. Treceau acum pe lângă docuri şi zone de lucru pentru mai multe nave militare de suprafaţă. Ceva era în neregulă acolo, dar nu putea spune exact ce anume. Ceea ce nu ştia Flynn era faptul că amicul lui adesea opera la nivel neoficial pentru Serviciul Britanic de Spionaj. Niciodată nu servise în serviciul activ, căci omul era corespondent de presă, nu spion, dar, precum cei mai mulţi reporteri, era un individ viclean, cu spirit de observaţie, atent să îşi noteze diverse lucruri pe care editorii nu îl lăsau niciodată să le introducă în articolele lui. Nici măcar nu ştia cine era directorul filialei de la Moscova a agenţiei de ştiri, dar putea relata observaţiile sale unui prieten de la ambasada Maiestăţii Sale din Moscova. Informaţiile aveau să ajungă la cine trebuia.

— Deci ce crede prietenul nostru englez despre porturile sovietice? se interesă căpitanul cu un zâmbet larg pe chip.

— Sunt mult mai moderne decât ale noastre, răspunse Calloway. Şi mai presupun că nu aveţi sindicate-portuare, nu-i aşa, căpitane?

Ofiţerul râse.

— În Uniunea Sovietică nu e nevoie de sindicate. Aici muncitorii deja deţin totul.

Amândoi reporterii observară că individul adoptase linia standard a Partidului. Firesc, de altfel.

— Sunteţi ofiţer de submarin? întrebă englezul.

— Nu! exclamă căpitanul. Un râset din toată inima. „Ruşii ştiu să râdă din tot sufletul când vor”, îşi spuse Flynn. Eu provin din stepe. Îmi plac cerul albastru şi orizonturile nemărginite. Am un

mare respect pentru tovarăşii mei de pe submarine, dar n-am nici o dorinţă de a mă alătura lor.

— Exact aşa simt şi eu, căpitane, oftă Calloway. Noi, britanicii mai în vârstă, iubim parcurile şi grădinile noastre. Ce fel de marinar sunteţi?

— Acum am misiuni la mal, dar ultimul meu vas a fost *Leonid Brejnev,* un spărgător de gheaţă. Făceam ceva muncă de cercetare a terenului şi mai pregăteam calea de navigaţie pentru vasele comerciale de-a lungul coastei Arcticii către Pacific.

— Trebuie să fi fost o muncă tare pretenţioasă, zise Calloway. Şi periculoasă în acelaşi timp.

„Continuă să vorbeşti, băiete…”

— Cere prudenţă, da, dar noi, ruşii, suntem obişnuiţi cu frigul şi gheaţa. Este o sarcină plină de mândrie să ajuţi la creşterea economică a ţării tale.

— Eu n-aş putea fi niciodată marinar, continuă Calloway. Zări o privire curioasă în ochii lui Flynn: „Pe dracu’ n-ai putea…” Prea mult de lucru, chiar dacă te afli în port. Ca acum. Porturile voastre sunt întotdeauna aşa de aglomerate?

— Ah, asta nu înseamnă aglomeraţie, răspunse căpitanul fără a se gândi prea mult.

Reporterul de la Reuters dădu din cap. Navele erau adunate laolaltă, dar nu se vedea o activitate prea intensă. Nu se zăreau prea mulţi oameni deplasându-se. Multe macarale zăceau nemişcate.

Camioanele erau parcate în ordine. Însă navele de suprafaţă şi cele auxiliare erau strânse laolaltă ca şi cum… îşi verifică ceasul. Trei şi treizeci de minute după-amiaza. Ziua de lucru era departe de a se termina.

— O zi mare pentru detensionarea relaţiilor Est-Vest, rosti el ca să-şi mascheze adevăratele sentimente. Un articol excelent pentru ca eu şi Pat să îl relatăm cititorilor noştri.

— Asta e bine. Căpitanul zâmbi din nou. A venit vremea păcii adevărate.

Ziariştii ajunseră înapoi la Moscova patru ore mai târziu, după obişnuita călătorie mizerabilă cu un avion Aeroflot, cu scaune menite parcă schingiuirii pasagerilor. Cei doi reporteri luară maşina lui Flynn, căci a lui Calloway avea probleme mecanice, ceea ce îl determina mereu să mormăie că primise o maşină sovietică, în loc să i se permită să îşi aducă Morris-ul în Rusia. Era pur şi simplu imposibil să găseşti piese de schimb în această

ţară.

— Bună povestea de azi, nu, Patrick?

— Categoric. Dar aş fi vrut să putem face şi o poză sau două.

Li se promiseseră poze Sovfoto de la „ceremonia cimentării”.

— Ce crezi despre şantierul naval?

— Destul de mare. Odată am petrecut o zi la Norfolk. Mie toate mi se par la fel.

Calloway dădu gânditor din cap. Şantierele navale şi porturile seamănă între ele, dar de ce Poliarnîi părea ciudat? Să fi fost doar mintea lui bănuitoare de reporter? Mereu aceeaşi întrebare: Ce ascunde el sau ea sau obiectul în cauză? Însă sovieticii nu-i permiseseră niciodată accesul într-o bază navală, iar aceasta era a treia oară când pleca din Moscova. Mai fusese la Murmansk. O dată discutase cu primarul de acolo şi îl întrebase cum afectează prezenţa personalului de la baza navală administrarea oraşului. Pe străzi se vedeau uniforme la tot pasul. Primarul încercase să evite răspunsul direct şi în cele din urmă zisese:

— În Murmansk nu există nave militare.

Un răspuns tipic rusesc faţă de o întrebare dificilă – iar acum permiseseră mai multor reporteri occidentali să intre într-una dintre cele mai sensibile baze militare ale lor. Ceea ce însemna că nu ascundeau nimic. Sau o făceau? Calloway decise ca, după ce avea să-şi termine articolul, să bea un coniac cu prietenul lui la ambasadă. În plus, acolo era permanent câte o petrecere în care se sărbătorea una sau alta.

Ajunse la ambasadă, pe Morisa Toreza Embankment, pe malul opus zidurilor Kremlinului, puţin după ora nouă a acelei seri. Dorinţa se transformă în patru pahare de coniac băute. La al patrulea, ziaristul privea o hartă a bazei navale şi se folosea de memoria lui exersată pentru a arăta ce gen de activităţi observase acolo. O oră mai târziu informaţiile erau criptate şi trimise la Londra.

8
Alte observaţii

GRASSAU, REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

Echipa de ştiri TV se distra de minune. Trecuseră mulţi ani de când li se permisese să filmeze o unitate militară sovietică în acţiune, iar valoarea de amuzament a greşelilor pe care le vedeau condimenta din plin materialul pentru NBC Nightly News. Urmăriră cum un batalion de tancuri se înţepeneşte într-o intersecţie de pe Autostrada 101, la cincizeci de kilometri sud de Berlin. Undeva cotiseră greşit, iar acum comandantul batalionului urla la subordonaţi. După două minute de urlete, un căpitan păşi în faţă şi gesticulă înspre hartă. Un maior fu imediat concediat de la faţa locului, căci ofiţerul mai tânăr păru să fi rezolvat problema. Camera de luat vederi îl urmări pe maiorul demis cum urcă într-o maşină de comandament, care o luă spre nord de-a lungul drumului principal. Cinci minute mai târziu, batalionul pornise din loc. Echipa de ştiri îşi reîncărcă echipamentele fără să se grăbească, iar şeful echipei se duse până la un ofiţer francez care observase şi el procedurile.

Francezul era membru al Grupului Unit Militar de Legătură, o rămăşiţă a celui de-al Doilea Război Mondial, care permitea ambelor părţi să se spioneze una pe alta. Un bărbat cu chip supt, de cartofor, francezul purta insigna cu aripi a trupelor de paraşutişti pe uniformă şi fuma Gauloises. Bineînţeles că era ofiţer de contrainformaţii.

— Ce înţelegeţi din toate astea, domnule maior? îl întrebă reporterul NBC.

— Au făcut o greşeală cu patru kilometri în urmă. Ar fi trebuit să rotească spre stânga, dar n-au făcut-o.

O ridicare din umeri tipică pentru un reprezentant al cocoşului galic.

— O performanţă nu foarte lăudabilă pentru ruşi, nu-i aşa?

Reporterul izbucni în râs. Francezul părea mai încordat.

— Aţi observat că aveau un ofiţer german cu ei?

Reporterul observase uniforma diferită, dar nu îşi dăduse seama de semnificaţia ei.

— Oh, asta era? De ce nu i-au cerut lui ajutorul?

— Da, răspunse maiorul francez.

Nu spuse că era a patra oară că văzuse un ofiţer sovietic abţinându-se să ceară asistenţă ghidului său est-german… totul în ultimele două zile. Rătăcirea unităţilor sovietice nu constituia o noutate. Pe lângă folosirea unei alte limbi, ruşii foloseau şi un alt alfabet. Asta înlesnea erorile de navigaţie, iar sovieticii erau mereu însoţiţi de ofiţeri din RDG pentru a-i ajuta să găsească drumul. Până acum. Francezul aruncă ţigara pe drum.

— Ce altceva aţi mai observat, *monsieur?*

— Colonelul urla din toţi bojocii la maiorul ăla. După aceea un căpitan, cred, i-a arătat greşeala sau cel puţin aşa îmi închipui şi cum s-o corecteze.

— Cât a durat?

— Mai puţin de cinci minute după ce au oprit.

— Foarte bine.

Francezul zâmbi. Maiorul plecase înapoi la Berlin, iar acum batalionul acela avea un nou ofiţer responsabil cu operaţiile. Zâmbetul îi dispăru.

— Pare o tâmpenie să te rătăceşti în halul ăsta, nu?

Francezul se urcă la loc în maşina lui pentru a se lua după ruşi.

— V-aţi rătăcit vreodată într-o ţară străină, *monsieur?*

— Da, cui nu i s-a întâmplat?

— Dar şi-au descoperit repede greşeala, nu?

Maiorul îi făcu semn şoferului să pornească. „Şi de această dată s-au descurcat repede, îşi zise el. Interesant…”

Reporterul TV ridică din umeri şi se duse înapoi la vehiculul lui. Se luă după ultimul tanc din şir, iritat că unitatea de blindate se deplasa cu doar treizeci de kilometri pe oră. Tancurile o luară spre nord-vest cu viteză constantă până ce ajunseră la Autostrada 187, unde se întâlniră ca prin minune cu o altă unitate sovietică, după care, revenind la viteza lor obişnuită de douăzeci de kilometri pe oră, îşi reluară înaintarea spre vest către zona de manevre.

NORFOLK, VIRGINIA

Era impresionant. În vreme ce urmăreau programul de ştiri al televiziunii moscovite, văzură cum un întreg regiment de tancuri avansează de-a lungul unui imens câmp. Obiectivul camerei se întoarse spre o adevărată arteziană de noroi în vreme ce un baraj de artilerie măcina poziţiile inamice simulate. Pe cer se iviră avioane de vânătoare-bombardament şi elicoptere care lansară propriul atac mortal. Vocea din fundal proclama pregătirea armatei sovietice pentru întâmpinarea oricărei ameninţări străine. Cu siguranţă că lucrurile păreau a sta aşa.

Următorul segment de ştiri se concentra cinci minute asupra convorbirilor de la Viena privind înarmările. Se auziră obişnuitele lamentări legate de modul în care Statele Unite se opuneau anumitor aspecte ale propunerii sovietice extraordinar de generoase, însă crainicul continuă prin a spune că se remarcau progrese evidente în ciuda intransigenţei americane şi că era posibil să se ajungă la un acord substanţial până la sfârşitul verii. Toland era uimit de felul în care sovieticii descriau natura negocierilor. Nu acordase vreodată până atunci prea multă atenţie acestui gen de retorică şi acum găsea curioasă această tactică de tip poliţistul rău-poliţistul bun.

— Chestii destul de fireşti, răspunse Lowe la întrebare. Vei şti când se apropie semnarea tratatului când vor dispărea exagerările. După aceea vor vorbi de cât de iluminat este preşedintele nostru ca duşman de clasă. În jurul datei semnării vor deveni de-a dreptul euforici. Zău, povestea de acum e apă de ploaie. Gândeşte-te un pic. Ce gen de limbaj folosesc de obicei despre noi?

— Exerciţiul părea normal?

— Da, cât se poate de normal. Te-ai gândit vreodată cât de distractiv este să te trezeşti în faţa a o sută de tancuri? Ai observat că toate au tunuri de 125 mm? Apoi gândeşte-te la sprijinul de artilerie pe care îi primesc. Apoi la aviaţie. Ruşii cred cu adevărat în chestia asta cu armele reunite. Când vin spre tine, vin cu tot ce au. Şi-au fixat tactică asta de zeci de ani.

— Cum o contrabalansăm?

— Luăm iniţiativa. Dacă îl laşi pe celălalt să îşi poarte lupta în felul lui, fiule, mai bine te-ai preda.

— Aceeaşi poveste e valabilă şi pe mare.

— Mda.

KIEV, UCRAINA

Alekseiev renunţă la rutină şi îşi turnă o ceaşcă de ceai înainte de a se apropia de biroul comandantului său. Când intră, pe chip i se lăţea un zâmbet imens.

— Tovarăşe general, Operaţiunea Progres merge bine!

— Aşa am constatat şi eu, Pavel Leonidovici.

— N-aş fi crezut niciodată. Progresele din corpul ofiţeresc sunt extraordinare. Ne-am debarasat de uscături, iar oamenii pe care i-am avansat în posturi noi sunt ambiţioşi şi capabili.

— Deci împuşcarea acelor patru colonei a dat roade? rosti ironic comandantul Zonei de Sud-Vest.

Condusese primele două zile de manevre din interiorul Statului-major şi acum ardea de nerăbdare să iasă pe teren, unde se desfăşură adevărata acţiune. Însă nu asta era treaba unui comandant de zonă militară. Alekseiev era cel mai nimerit ca să-i slujească drept ochi şi urechi pentru ce se întâmpla acolo.

— O alegere grea, dar bună. Rezultatele vorbesc de la sine.

Diferenţa provenea din entuziasmul tinerilor. Conştiinţa îi amintea în permanenţă de asta. Nu să iei decizii grele constituia problema, ci să te înveţi cu consecinţele lor, oricât de dure şi de necesare ar fi fost. Lăsă din nou gândul deoparte.

— Încă două săptămâni de exerciţii intense şi Armata Roşie va fi gata. O putem face. Putem învinge NATO.

— Nu trebuie să luptăm contra NATO, Paşa.

— Atunci Allah să-i ajute pe arabi! zise Alekseiev.

— Allah să ne ajute pe noi. Comandamentul Zonei de Vest primeşte încă una dintre diviziile noastre de tancuri. Generalul ridică o telegramă. De fapt, chiar divizia cu care ai fost tu azi. Mă întreb cum îi merge lui.

— Spionii mei îmi spun că foarte bine.

— Şi tu ai intrat în KGB, Paşa?

— Un coleg de-al meu face parte din Comandamentul Zonei de Vest. Şi ei au adoptat o politică de eliminare a incompetenţilor. Am văzut beneficiile. Un om nou într-un post are mult mai multe stimulente de a-şi face treaba bine decât unul pentru care totul a devenit rutină.

— Cu excepţia vârfurilor, bineînţeles.

— Comandantul Zonei de Vest nu se numără printre oamenii

pe care m-aş fi aşteptat să-i apăr, dar din tot ce mi s-a spus am convingerea că şi el îşi pregăteşte forţele în aceeaşi manieră ca şi noi.

— Chiar că lucrurile stau mai bine dacă eşti atât de generos.

— Chiar stau, tovarăşe. Încă o divizie de tancuri pierdută în favoarea Germaniei. Ei bine, el are nevoie de ea mai mult decât noi. Vă spun eu că o să-i măturăm pe arabi din calea noastră ca praful de pe gresie. De fapt am fi putut s-o facem demult. Nu sunt chiar atât de numeroşi, iar dacă arabii ăştia sunt la fel ca libienii pe care i-am văzut acum trei ani... ăştia n-au munţi în spatele cărora să se ascundă. Nu e Afganistan. Misiunea noastră e să cucerim, nu să pacificăm. Aşa ceva putem face. Eu estimez că ne vor trebui două săptămâni. Singura problemă pe care o întrevăd este distrugerea câmpurilor petrolifere. Pot folosi tactica pământului pârjolit, aşa cum am folosit-o şi noi, iar o astfel de eventualitate cu greu o putem preveni, chiar şi folosindu-ne de trupe aeropurtate. Cu toate astea, obiectivul nostru poate fi atins. Oamenii noştri vor fi gata.

9
O ultimă privire

NORFOLK, VIRGINIA

— Ceva trebuie rostit în cinstea tradiţiilor stabilite ad-hoc, Chuck.

Erau la cel de-al patrulea film rusesc via satelit. Toland întinse mâna cu castronul cu floricele.

— Va fi mare păcat să te pierd.

— Muşcă-ţi limba! Marţi la ora şaisprezece, colonelul Charles Dewinter Lowe se întoarce în marină. Vă voi lăsa să frunzăriţi voi hârtiile, sepiilor.

Toland râse.

— Şi nu-ţi va lipsi filmul de seară?

— Poate un pic.

La aproape un kilometru depărtare, un receptor de satelit urmărea un satelit de comunicaţii sovietic. De săptămâni întregi interceptau semnale de la acest satelit şi de la alţi doi pentru a se menţine la curent cu ştirile de televiziune sovietice, dar şi ca să prindă filmul de seară. Amândoi bărbaţii admirau opera lui Serghei Eisenstein.

Iar *Alexandr Nevsky* era capodopera supremă.

Toland deschise o cutie de Coca-Cola.

— Mă întreb cum ar reacţiona Ivan la un western de-al lui John Ford? Cumva am sentimentul că tovarăşul Eisenstein s-a inspirat dintr-una sau din mai multe filme ale lui.

— Mda, Ducele s-ar fi potrivit de minune în peisaj. Sau şi mai bine Errol Flynn. Te duci acasă în seara asta?

— Imediat după film. Dumnezeule, o permisie de weekend de patru zile! Oare o să rezist stresului?

Titlurile arătau o nouă montare, diferită de cea de pe banda lui video de acasă. Dialogurile sonore originale fuseseră păstrate şi curăţate cumva, însă muzica fusese refăcută după interpretarea Orchestrei şi Corului de Stat din Moscova. Se făcuse dreptate compoziţiei magnifice al lui Prokofiev.

Filmul începea cu un cadru al... stepei ruse? Toland se

minună. Sau aia se presupunea că ilustrează sudul ţării? În orice caz, imaginea prezenta un câmp înverzit plin cu oase şi arme de pe urma unei vechi bătălii împotriva mongolilor. Ciuma galbenă, marele bau-bau al ruşilor. Uniunea Sovietică absorbise o bună parte din teritoriul mongol, însă acum chinezii dispuneau de arme nucleare şi de cea mai mare armată din lume.

— Scrisul e oribil, observă Lowe.

— E mult mai bun decât pe banda mea, îl aprobă Toland.

Câteva video-recordere VHS înregistrau transmisia, deşi nu marina era cea care furniza benzile video. Fiecare ofiţer îşi cumpărase o casetă video goală. Inspectorul general SACLANT avea reputaţia unui călău.

Toland îşi aminti că toate scenele din film se petreceau destul de aproape de coasta Balticii. Introducerea personajului principal era făcută prin intermediul unui cântec, în vreme ce individul dirija în mod evident câţiva oameni cu o plasă de pescuit. O bună introducere socialistă. Eroul la munca de jos. O scurtă confruntare verbală cu mongolii, apoi câteva reflecţii legate de care pericol era mai mare pentru integritatea rusească, cel german sau cel mongol.

— Iisuse, ştii că ăştia *continuă* să gândească aşa? izbucni Toland.

— Cu cât lucrurile se schimbă mai mult…

Lowe îşi desfăcu propria cutie de Cola.

— Mă cam pune pe gânduri tipul ăsta totuşi. Când s-a dus în apă după plasă alerga ca o fată, cu braţele învârtindu-se.

— Ar trebui să încerci să alergi în apă până la genunchi, mârâi Lowe.

Scena se mută asupra Pericolului German.

— O grămadă de cavaleri ferchezuiţi, la fel ca şi cruciaţii. La naiba, ca în filmele cu indieni din anii treizeci. Oameni spintecaţi, bebeluşi aruncaţi în foc.

— Chiar crezi că au făcut aşa ceva?

— Bob, ai auzit de un loc intitulat Auschwitz? întrebă Lowe. Mai ştii, în civilizatul secol douăzeci?

— Tipii ăia nu au venit cu episcopul după ei.

— Încearcă să reciteşti eliberarea Ierusalimului de către cruciaţi. Fie au ucis, fie mai întâi au violat şi după aia au ucis, totul pentru Gloria Nemăsurată a lui Dumnezeu, cu episcopii şi cardinalii încurajându-i să dea şi mai tare. Ce gaşcă drăguţă. Mda, probabil că e destul de adevărat. Numai Hristos ştie câte

oribilităţi s-au petrecut şi de o parte şi de cealaltă pe Frontul de Est între 1941 şi 1945. A fost o campanie tare urâtă. Mai vrei nişte floricele?

În cele din urmă, masele de oameni din film, în special ţăranii, se mobilizară la luptă:

Vstavaitîie, liudi ruskîie,
Na slavni boi, na smiertnîi boi…

— La naiba! Toland se aplecă în faţă. Cântecul ăsta l-au modificat complet.

Coloana sonoră era aproape perfectă, în ciuda dificultăţilor de transmisie prin satelit.

Ridică-te, Popor Rus
La bătălie dreaptă, la luptă până la moarte:
Ridică-te, tu popor liber şi brav,
Apără-ţi patria natală!

Toland numără mai mult de douăzeci de utilizări specifice ale cuvintelor „Rusia” sau „rus”.

— Ciudat, observă el. Doar încearcă să scape de chestia asta. Uniunea Sovietică se presupune a fi o mare familie fericită, nu Noul Imperiu Rus.

— Cred că poţi să-i spui o găselniţă istorică, comentă Lowe. Stalin a comandat filmul ca să-şi avertizeze poporul asupra ameninţării naziste. Bătrânul Joe era georgian, dar s-a dovedit până la urmă un naţionalist rus al naibii de înverşunat. Ciudat, dar şi el era o mare poamă bizară.

Filmul era clar o producţie a anilor 1930. Personajele stridente păreau desprinse din filmele lui John Ford sau Raoul Walsh. Prinţul Alexandr Nevsky era o figură eroică individuală, ajutat de două personaje curajoase, dar comice, totul pigmentat cu nelipsita intrigă de dragoste. Inamicii germani erau aroganţi şi în mare parte invizibili în spatele unor coifuri de război nefireşti, proiectate de însuşi Eisenstein. Germanii invadatori divizaseră deja Rusia între ei, un cavaler se autointitulase „prinţ” de Pskov, iar într-un oribil exemplu de pacificare invadatorii măcelăriseră bărbaţi, femei şi copii – copiii fiind aruncaţi în foc – pentru a arăta tuturor cine era şeful acolo. Marea scenă de bătălie se petrecu pe un lac îngheţat.

— Ce lunatic se bate pe un lac îngheţat, când e îmbrăcat cu o platoşă de oţel de jumătate de tonă? gemu Toland.

Lowe îi explică faptul că lucrurile se petrecuseră mai mult sau mai puţin aşa în realitate.

— Sunt convins că s-au jucat un pic la scenariu, ca în *They Died With Their Boots On,* observă colonelul. Însă bătălia chiar s-a petrecut în realitate.

Lupta se desfăşură în cadrul unei scene cu adevărat epice. Cavalerii germani atacară cu obişnuita nepăsare faţă de tactica adecvată, în vreme ce ţăranii ruşi, conduşi cu pricepere de Alexandr şi cele două ajutoare ale sale, îi încercuiră cu o manevră de învăluire ca la Cannae. După aceea, bineînţeles, apăru scena luptei individuale dintre prinţul Alexandr şi căpetenia germană. Nici o îndoială asupra rezultatului. Cu comandantul lor dispărut în lupta corp la corp, rândurile germane se sparseră, iar când germanii încercară să se replieze pe marginea lacului, gheaţa cedă, înecând aproape pe toată lumea.

— Destul de realist, chicoti Lowe. Gândeşte-te câte armate au fost înghiţite de pământul rusesc!

Restul filmului rezolvă intriga de dragoste (fiecare din cele două ajutoare comice îşi găsi o fată drăguţă) şi se ocupă de eliberarea Pskov-ului. Curios, în vreme ce adună o liotă de copii pe şaua calului său pentru o plimbare, prinţul nu dovedi nici un fel de interes faţă de o companie feminină. Pelicula se termină cu o predică, cu Alexandr stând singur şi vorbind despre ce li se întâmplă oamenilor care invadează Rusia.

— Încearcă să îl facă pe Nevsky să arate ca Stalin, nu?

— E ceva adevăr în asta, fu Lowe de acord. Bărbatul puternic, singur-singurel, tatăl binefăcător şi ce mai binefăcător! Oricum ai lua-o, ăsta este cel mai bun film de propagandă turnat vreodată. Numai că atunci când Rusia şi Germania au semnat pactul lor de neagresiune la un an după lansarea filmului, Eisenstein a fost instruit să regizeze o producţie de teatru după *Valkiriile* lui Wagner. Să spunem că a fost un act de penitenţă pentru ofensarea sensibilităţilor germane.

— Oof. Tu îi studiezi pe tipii ăştia mai mult decât mine, Chuck.

Colonelul Lowe scoase o cutie de sub birou şi începu să-şi pună în ea efectele personale.

— Mda, păi dacă trebuie să înfrunţi eventualitatea de a te bate cu un om, atunci trebuie să înveţi cât mai multe despre el.

— Crezi că vom reuşi?

Lowe se încruntă uşor.

— Am văzut destule în Vietnam, dar de-asta suntem plătiţi, nu?

Toland se ridică şi îşi întinse oasele. Îl aşteptau patru ore bune de condus.

— Domnule colonel, această sepie s-a simţit onorată să lucreze alături de dumneavoastră.

— Nici pentru mine onoarea nu a fost mai mică. Hei, ştii ce, când o să-mi stabilesc familia în Lejeune, ce-ar fi să treci pe la mine într-o zi? Se pescuieşte de minune acolo.

— S-a făcut. Cei doi îşi strânseră mâinile. Mult noroc cu regimentul tău, Chuck.

— Şi ţie mult noroc aici, Bob.

Toland se îndreptă spre maşina lui. Deja împachetase, aşa că porni repede pe Terminal Boulevard către autostrada Interstate 64. Cea mai proastă parte a drumului spre casă o constituia aglomeraţia până la tunelul Hampton Roads, după care situaţia intra în normalul unei autostrăzi. Pe drumul spre casă, gândurile lui Toland se învârtiră în jurul filmului lui Eisenstein. Scena care îi revenea mereu în minte era şi cea mai oribilă, în care un cavaler teuton purtând pe piept o cruce smulgea un bebeluş de la sânul mamei sale şi îl arunca în foc. Cine putea urmări o asemenea scenă fără a se înfuria? Nu era de mirare că acel cântec patriotic „Ridică-te, popor rus” devenise şlagăr popular autentic timp de ani de zile. Unele scene cereau imperativ o răzbunare sângeroasă, de unde şi chemarea patriotică la arme a lui Prokofiev. Curând Toland se trezi fredonând cântecul. „Ce mai ofiţer de contrainformaţii eşti...” Toland îşi zâmbi în oglinda retrovizoare, căci gândea exact la fel ca oamenii pe care se presupunea că trebuie să îi studieze... „Apăraţi patria noastră... *za naşu zemliu cestnuiu!”*

— Mă scuzaţi, domnule? îl întrebă femeia care încasa taxa pentru autostradă.

Toland clătină din cap. Oare cântase cu glas tare? Înmână cei şaptezeci şi cinci de cenţi cu un zâmbet sfios. Ce ar fi zis acea femeie dacă ar fi ştiut că el, un ofiţer de marină american, cânta în rusă?

MOSCOVA, URSS

Abia trecuse de miezul nopţii când camionul o luă spre nord, peste podul Kemenny, către Piaţa Borovitskaia, după care coti la dreapta, spre Kremlin. Şoferul opri pentru inspecţia primului grup de gărzi ale Kremlinului. Bineînţeles că actele erau în regulă, aşa că li se făcu semn să treacă. Camionul ajunse la al doilea punct de control lângă Palatul Kremlinului, unde actele trecură iarăşi fără probleme. De acolo rămâneau cinci sute de metri până la intrarea de serviciu în clădirea Consiliului de Miniştri.

— Ce livraţi la ora asta, tovarăşe? întrebă un căpitan al Armatei Roşii.

— Rezerve pentru curăţătorie. Veniţi, vă arăt imediat. Şoferul coborî şi înconjură încet vehiculul prin spate. Trebuie să fie nemaipomenit să munceşti într-un astfel de loc noaptea când lucrurile sunt atât de paşnice.

— Adevărat, încuviinţă căpitanul.

Avea să iasă din tură peste nouăzeci de minute.

— Uitaţi.

Şoferul trase copertina de pânză. Înăuntru se găseau douăsprezece cutii de solvent industrial şi o cutie mare cu mai multe piese de echipament.

— Marfa germană?

Căpitanul era surprins. Era de serviciu la Kremlin doar de două săptămâni.

— Da. Nemţii produc maşinării foarte eficiente de făcut curat, iar *vlasti* le folosesc. Ăsta e un lichid de curăţare a covoarelor. Ăsta este pentru pereţii toaletelor, Ăsta de aici e pentru ferestre. Cutia… în fine, o s-o deschid şi pe ea. Capacul se roti cu uşurinţă, căci şuruburile fuseseră deja slăbite. Aşa cum puteţi vedea, tovarăşe căpitan, sunt piese pentru diverse maşini. Şoferul rânji. Chiar şi maşinile germane se mai rup.

— Deschide una dintre cutii, ordonă căpitanul.

— Desigur, dar n-o să vă placă mirosul. Pe care vreţi să o deschid?

Şoferul apucă un levier mic.

— Pe aia.

Căpitanul arătă înspre o cutie cu detergent de baie.

Şoferul râse.

— Aia miroase cel mai rău. Daţi-vă înapoi, tovarăşe, căci n-aş vrea ca vreo picătură din lichidul ăsta infect să vă murdărească uniforma.

Căpitanul era destul de nou în post ca să nu respecte indicaţia

şoferului. „Bun”, îşi spuse acesta. Introduse levierul sub capacul cutiei, răsuci şi luă cu mâna liberă capătul. Capacul căzu şi căpitanul fu stropit de câteva picături de solvent.

— Rahat!

Lichidul mirosea îngrozitor.

— V-am *avertizat*, tovarăşe căpitan.

— Ce e gunoiul ăsta?

— E folosit pentru a curăţa murdăria de pe podelele băilor. Va ieşi imediat de pe uniformă. Însă trebuie să o daţi la o curăţătorie uscată în curând. Mă înţelegeţi, e o soluţie acidă şi ar putea strica lâna.

Căpitanul ar fi vrut să-şi descarce mânia, dar omul îl avertizase, nu? „Data viitoare am să ştiu mai bine”, îşi zise el.

— Foarte bine, puteţi intra.

— Mulţumesc. Îmi pare rău de uniformă. Nu uitaţi să o daţi la curăţătorie.

Căpitanul îi făcu semn unui soldat şi plecă de acolo. Soldatul descuie poarta. Şoferul şi ajutorul lui intrară să ia o roabă.

— L-am avertizat, rosti şoferul înspre soldat.

— Asta e sigur, tovarăşe.

Soldatul era amuzat. Şi el abia aştepta să iasă din gardă şi nu se întâmpla prea des să vadă un ofiţer prins pe picior greşit.

Şoferul îşi urmări ajutorul cum încarcă cutiile în roabă şi se luă după el. Intrară în clădire şi se urcară în liftul de serviciu. După care se întoarseră amândoi pentru a doua încărcătură.

Luară liftul până la etajul trei, unde îşi duseră încărcătura într-o cămară aflată chiar sub imensa sală de conferinţe de la etajul patru.

— Chestia aia cu căpitanul a fost tare bună, zise ajutorul. Acum să trecem la treabă.

— Da, tovarăşe colonel, răspunse imediat şoferul.

Cele patru cutii cu lichid pentru covoare aveau părţi superioare false, pe care locotenentul le desprinse şi le puse deoparte. După aceea scoase fitilele de detonare. Colonelul îşi întipărise în memorie planurile clădirii. Stâlpii pereţilor se găseau în colţurile exterioare ale încăperii. Fiecare stâlp primi o încărcătură, fixată pe partea interioară. Cutiile golite fură plasate lângă încărcăturile explozive, ascunzându-le. Apoi locotenentul scoase două plăci din tavanul fals, dezvelind armătura de oţel care susţinea podeaua etajului patru. Încărcăturile detonante rămase fură ataşate armăturilor, după care panourile fură fixate

la loc. Încărcăturile fuseseră deja prevăzute cu detonatoare. Colonelul scoase dispozitivul electronic de declanşare, îşi verifică ceasul şi aşteptă trei minute înainte de a activa ceasurile detonatoarelor. Bombele aveau să explodeze exact peste opt ore.

Colonelul îl privi pe locotenent cum face curăţenie, apoi duse roaba înapoi la lift. Două minute mai târziu ieşeau amândoi din clădire. Căpitanul se întoarse la ei.

— Tovarăşe, se adresă el şoferului. N-ar trebui să laşi toată treaba pe umerii bătrânului ăstuia. Dovedeşte niţel respect.

— Sunteţi amabil, tovarăşe căpitan. Colonelul zâmbi viclean şi scoase o jumătate de litru de votcă din buzunar. Beţi?

Atitudinea binevoitoare a căpitanului se schimbă abrupt. Un muncitor care bea în timpul serviciului – în Kremlin!

— Daţi-i drumul de aici imediat!

— O *zi* bună, tovarăşe.

Şoferul urcă la volanul camionului şi plecă. Trebuiră să treacă prin aceleaşi puncte de control, însă documentele în ordine le deschiseră fără probleme calea.

După ce părăsi Kremlinul, camionul coti spre nord pe Marksa Prospekt şi merse drept spre sediul KGB din Piaţa Dzerjinski numărul 2.

CROFTON, MARYLAND

— Unde sunt copiii?

— Dorm.

Martha Toland îşi îmbrăţişă soţul. Purta o lenjerie subţire şi atrăgătoare.

— I-am dus la înot toată ziua, aşa că au adormit imediat.

Un zâmbet provocator. Toland îşi aminti de primul zâmbet provocator, pe plaja Sunset din Oahu, ea cu o planşetă de surf şi îmbrăcată cu un costum de baie sexi. Ei încă îi plăcea apa la nebunie. Şi încă-i mai stătea bine în bikini.

— De ce am impresia unei lucrături aici?

— Probabil pentru că ai o minte bănuitoare şi pusă pe perversiuni. Marty intră în bucătărie şi se întoarse cu o sticlă de Lancers Rose şi două pahare frapate. Acum ce-ar fi ca tu să faci un duş bun şi fierbinte şi să te bălăceşti un pic. După ce termini ne putem relaxa.

Suna îngrozitor de bine. Iar ceea ce avea să urmeze era şi mai bun.

10
Amintiri, amintiri

CROFTON, MARYLAND

Toland se trezi la auzul soneriei telefonului în întuneric. Era încă ameţit de pe urma drumului din Norfolk şi a vinului băut. Telefonul sună de câteva ori înainte ca el să reacţioneze. Prima dată verifică afişajul ceasului de pe noptieră – 2.11. „Ora două noaptea!” gemu el în sinea lui, convins că telefonul era o farsă sau o greşeală. Ridică receptorul.

— Alo, rosti el cu voce cleioasă.

— Cu locotenentul-comandor Toland, vă rog.

„Uh-oh”.

— La telefon.

— Aici este ofiţerul de serviciu CINCLANT, rosti vocea impersonală. Vi se ordonă să vă întoarceţi imediat la postul dvs. Vă rog să confirmaţi ordinul, domnule comandor.

— Înapoi la Norfolk de îndată. S-a înţeles.

Din instinct, Bob se roti şi se aşeză în fund pe marginea patului, cu picioarele goale atingând podeaua dormitorului.

— Foarte bine, domnule.

Linia telefonică muri.

— Ce e, iubitule? întrebă Marty.

— Au nevoie de mine în Norfolk.

— Când?

— Acum.

Răspunsul o trezi de tot pe femeie. Martha Toland sări în capul oaselor pe pat. Pătura îi căzu de pe piept, lăsând lumina lunii care pătrundea prin geamul ferestrei să o îmbrace într-o aură gălbuie, eterică.

— Dar abia ai venit!

— Ca şi cum n-aş şti.

Bob se ridică şi merse împleticit spre baie. Trebuia să facă un duş şi să bea cafea dacă voia să mai ajungă viu înapoi în Norfolk. Zece minute mai târziu, când se întoarse ştergându-şi faţa, observă că nevastă-sa dăduse drumul la televizor pe CNN.

— Bob, ar fi bine sa asculţi chestia asta.

— Aici e Rich Suddler transmiţând *în direct* de la Kremlin, rostea un reporter îmbrăcat cu o haină albastră.

În spatele individului se vedeau zidurile mohorâte ale vechii citadele fortificate de Ivan cel Groaznic, pe lângă care acum patrulau soldaţi înarmaţi şi îmbrăcaţi cu uniforme de luptă. Toland se opri şi se duse spre televizor. Se petrecea ceva extrem de ciudat. O companie de soldaţi înarmaţi în Kremlin putea însemna multe lucruri, toate rele.

— A avut loc o explozie în clădirea Consiliului de Miniştri de aici, din Moscova, continuă reporterul. În jurul orei nouă şi jumătate în această dimineaţă, ora Moscovei, în vreme ce scriam un articol nu foarte departe de locul unde mă aflu acum, am fost cu toţii surprinşi să auzim un zgomot puternic venind dinspre noua structură de oţel şi sticlă; şi…

— Rich, aici Dionna Megee de la biroul central.

Imaginea cu Suddler şi zidurile Kremlinului se micşoră într-un colţ al ecranului, în vreme ce regizorul de emisie mută camera pe atractiva prezentatoare de culoare care era gazda ştirilor de noapte pentru CNN.

— Presupun că lângă tine se aflau în acel moment oameni din securitatea sovietică, zise femeia. Cum au reacţionat ei?

— Ei bine, Dionna, vă putem demonstra că, dacă aveţi răbdare un minut ca tehnicienii mei să aranjeze un pic banda cu pricina, eu…

Individul îşi apăsă mai bine casca telefonică în ureche.

— Bun, transmitem imediat, Dionna…

Banda înregistrată înlocui imaginile în direct, umplând întreg ecranul. Imaginea era pusă pe pauză, cu Suddler încremenit în mijlocul unui gest adresat cuiva sau către ceva, cel mai probabil ţinta fiind partea zidului Kremlinului unde erau îngropaţi comuniştii de frunte ai istoriei sovietice. Banda începu să curgă.

Simultan, Suddler se strâmbă şi se roti în vreme ce un zgomot ca de tunet se auzi peste întreaga întindere a pieţei. Din instinct profesional, cameramanul se întoarse şi el spre sursa sunetului. După un moment de neclaritate, imaginea se focaliză pe o minge de fum şi praf care se extindea şi se îndepărta de clădirea ciudat de modernă din interiorul complexului kremlinian în stil rococo slav. O secundă mai târziu imaginea începu să se mişte în stânga şi în dreapta scenei exploziei. Trei etaje întregi din clădire fuseseră văduvite instantaneu de peretele-cortină de sticlă.

Camera de luat vederi urmări o imensă masă de conferinţă cum cade de pe nişte armături metalice care păreau să atârne de o grămadă de moloz. Camera coborî la nivelul străzii, unde se vedea în mod clar un cadavru şi poate şi un al doilea, alături de o întreagă serie de automobile zdrobite de molozul rezultat din explozie.

În câteva secunde, întreaga piaţă se umplu de oameni în uniformă care alergau şi se ivi şi prima maşină oficială. O siluetă neclară, care nu putea aparţine decât unui om în uniformă, acoperi pe neaşteptate lentilele camerei. În acel moment banda se opri, iar Rich Saddler reveni pe ecran, cu un subtitlu ÎN DIRECT în colţul din stânga jos al ecranului.

— În acel moment, căpitanul de miliţie care ne escortase, miliţia fiind echivalentul sovietic al… hm… unei poliţii dintr-un stat american, ne-a pus să oprim camera şi ne-a confiscat banda video. Nu ni s-a permis să filmăm camioanele de intervenţie ale pompierilor şi nici sutele de soldaţi înarmaţi care au fost aduşi aici şi păzesc acum întreaga zonă. Însă banda ne-a fost returnată cu câteva minute în urmă şi ni s-a permis să transmitem în direct aceste imagini ale clădirii, de vreme ce incendiile au fost stinse. Cu mâna pe inimă pot să spun că nu-l învinovăţesc pe acel căpitan de absolut nimic… preţ de câteva minute pe aici a domnit haosul total.

— Ai fost ameninţat în vreun fel, Rich? Vreau să spun că s-au comportat cumva ca şi cum ar fi crezut că tu…

Suddler clătină din cap.

— În nici un fel, Dionna. De fapt, mi s-a părut că sunt extrem de preocupaţi de securitatea noastră. Pe lângă căpitanul de miliţie, ne-a fost alocată o întreagă grupă de infanterişti ai Armatei Roşii, iar ofiţerul care îi conduce a avut grijă să ne spună că se află aici spre a ne proteja şi nu ca să ne ameninţe. Nu ni s-a permis să ne apropiem mai mult de locul incidentului şi bineînţeles că nu ni s-a permis să părăsim zona, dar noi oricum n-am fi făcut-o. Aşa cum spuneam, banda video tocmai ne-a fost returnată cu câteva minute în urmă şi am fost informaţi că ni se va permite să efectuăm această transmisie în direct. Camera se mută spre clădire. Aşa cum se poate vedea, sunt cam cinci sute de pompieri, poliţişti şi militari aici, căutând indicii printre ruine şi cercetând locul după alte victime, iar chiar la dreapta noastră se află o echipă de ştiri de la televiziunea sovietică, transmiţând şi ea în direct ce se întâmplă.

Toland examină îndeaproape imaginea de pe ecran. Cadavrul care se vedea arăta îngrozitor de mic. Încadră vizual trupul în perspectivă şi în distanţa faţă de el.

— Dionna, se pare că avem de-a face aici cu primul incident terorist major din istoria Uniunii Sovietice…

— De când nemernicii şi-au înscenat singuri porcăria asta, pufni Toland.

— Ştim cu siguranţă sau cel puţin aşa ni s-a spus că în clădirea Consiliului de Miniştri a explodat o bombă. Sunt siguri că a fost o bombă şi nu vreun accident de un fel sau altul. Şi mai ştim sigur că au murit trei oameni, posibil chiar mai mulţi şi probabil că sunt între patruzeci şi cincizeci de răniţi.

— Însă lucrul cel mai interesant este acela că Biroul Politic avea programată o întrunire aici în jurul acelei ore.

— Sfinte Sisoe! gemu Toland, lăsând tubul de spray pe noptieră cu o mână încă acoperită de spumă.

— Ne poţi spune dacă vreun membru al Biroului Politic se numără printre morţi sau răniţi? întrebă Dionna brusc.

— Nu, Dionna. Vezi tu, noi ne aflăm la mai bine de jumătate de kilometru depărtare, iar oficialităţile superioare ale Kremlinului sosesc aici cu maşina, asta când nu vin din cealaltă parte a fortăreţei printr-o altă uşă. Ca atare, noi nici măcar nu am ştiut că ei se găseau aici, însă căpitanul de miliţie din escorta noastră ştia şi de la el am aflat şi noi. Cuvintele lui exacte au fost: „Doamne, înăuntru este tot Biroul Politic!”

— Rich, ne poţi spune care a fost reacţia la Moscova?

— Deocamdată ne este greu să estimăm, Dionna, deoarece noi am stat permanent aici ca să relatăm desfăşurarea evenimentelor. Reacţia gărzilor Kremlinului a fost exact aşa cum îţi poţi imagina şi cum ar reacţiona, probabil şi Serviciul Secret american, un amestec de furie şi oroare, dar vreau să afirm clar că furia nu este îndreptată împotriva nimănui şi, cu siguranţă, nu împotriva americanilor. I-am povestit ofiţerului de miliţie că mă găseam în clădirea Capitoliului american când a explodat bomba pusă de Weathermen, în 1970, iar el mi-a replicat mai degrabă scârbit că, într-adevăr, comunismul se apropie de capitalism, că Uniunea Sovietică devine din ce în ce mai mult o adunătură de huligani. Faptul că un ofiţer sovietic de poliţie a comentat atât de franc un subiect pe care în mod normal nimeni nu vrea să îl discute e un indiciu al uriaşului impact al acestui eveniment. Aşadar, dacă ar trebui să aleg un cuvânt pentru a descrie reacţia

de aici, acesta ar fi „şoc”.

Aşadar, ca să facem un rezumat a ce ştim până în acest moment, între zidurile Kremlinului a avut loc un incident cu bombă, posibil o tentativă de eliminare a Biroului Politic al Uniunii Sovietice, deşi trebuie să subliniez că *nu* suntem siguri de asta. Ni s-a confirmat de către poliţia de la faţa locului că cel puţin trei oameni au murit şi circa patruzeci sunt răniţi, aceştia fiind evacuaţi de urgenţă către spitalele cele mai apropiate. Vom continua relatările de-a lungul zilei, pe măsură ce avem noi informaţii. Aici, Rich Suddler, CNN, în direct de la Kremlin.

Imaginea se mută înapoi pe prezentatoarea ştirilor.

— Aşadar, o nouă relatare în exclusivitate din partea Cable Network News, rosti Dionna, prezentatoarea, după care ecranul se întunecă şi pe el apăru o altă imagine, de această dată a unei reclame pentru berea Lite de la Miller.

Marty se ridică şi ea îşi luă un halat.

— Pun de cafea, anunţă ea.

— Sfinte Sisoe, exclamă din nou Toland.

Îi trebui mai mult ca de obicei să se bărbierească. Îşi privea intens în oglindă mai degrabă ochii decât bărbia. Se îmbrăcă iute, apoi îşi privi copiii adormiţi. Hotărî să nu-i trezească.

Patruzeci de minute mai târziu conducea spre sud, de-a lungul autostrăzii U.S.301, cu ferestrele deschise, permiţând aerului rece al nopţii să îi scalde tot trupul şi cu radioul maşinii acordat pe frecvenţa unui post care transmitea încontinuu ştiri. Era destul de clar ce se petrecea în armata americană. Explodase o bombă – probabil chiar în interiorul Kremlinului. Toland îşi aminti că jurnaliştii se luptau mereu cu termenele limită, iar reporterii TV încercau mereu să scormonească după ştiri senzaţionale, iar în atari circumstanţe verificările erau aproape imposibile. Dacă explodase o conductă de gaz? Oare Moscova poseda conducte de gaz metan? Dacă fusese, într-adevăr, vorba de o bombă, Toland era sigur că sovieticii aveau să creadă automat că Vestul avea de-a face cu evenimentul, indiferent de ce spusese tipul ăla de la ştiri, Suddler şi ca atare aveau să îşi mărească starea de alertă. Occidentul avea să procedeze la fel, anticipând posibilele acţiuni sovietice. Nimic prea evident, nimic prea provocator, totul mai degrabă un exerciţiu condus de tipii de la serviciile secrete şi de la supraveghere. Sovieticii trebuiau să înţeleagă asta. „Aşa se joacă acest joc, mai mult din partea lor decât din partea noastră”, îşi spuse Toland, amintindu-şi tentativele de asasinare

împotriva preşedinţilor americani.

„Şi dacă ei cred cu adevărat? Se întrebă Toland. Nu, trebuie să-şi dea seama că nimeni nu este chiar atât de nebun. Nu-i aşa?”

NORFOLK, VIRGINIA

Conduse alte trei ore, dorindu-şi să fi băut mai multă cafea şi mai puţin vin şi ascultând radioul ca să rămână treaz. Ajunse puţin după şapte, ora normală de începere a lucrului. Fu surprins să-l găsească pe colonelul Lowe la biroul său.

— Nu trebuie să mă prezint la Lejeune decât marţi, aşa că am decis să vin aici şi să mă uit peste asta. Cum a fost drumul?

— Am reuşit să ajung şi asta-i tot ce pot spune. Ce se petrece?

— O să-ţi placă la nebunie. Lowe ridică o foaie telex. Am interceptat asta de pe serviciul de ştiri Reuters cu o jumătate de oră în urmă, iar CIA confirmă, ceea ce înseamnă că şi ei au furat informaţia, că KGB-ul a arestat un individ, Gerhardt Falken, un cetăţean vest-german şi l-a acuzat de declanşarea exploziei din blestematul de Kremlin! Ofiţerul de marină scoase un oftat lung. Cică individul a ratat mahării, dar acum se spune că printre victime se numără şase Tineri Octombrişti – din Pskov, Dumnezeule! – care erau în vizită la Biroul Politic. Puşti. O să se declanşeze iadul acolo.

Toland clătină din cap. Nu se putea mai rău decât atât.

— Şi ei susţin că un german a făcut-o?

— Un *vest*-german, îl corectă Lowe. Serviciile secrete NATO se dau deja peste cap încercând să afle date despre el. Declaraţia sovietică oficială menţionează numele şi adresa lui – o suburbie a Bremenului – precum şi mica lui afacere, o mică firmă de import-export. Nu se ştie nimic altceva despre acest subiect, dar ministrul de externe rus a mers mai departe şi a declarat că se aşteaptă ca acest „act de terorism internaţional detestabil” să nu aibă nici un efect asupra negocierilor de la Viena, că în vreme ce ei nu cred în acest moment că Falken a acţionat de unul singur, nici „nu au vreo dorinţă” de a crede că noi am avut vreun amestec în toată porcăria.

— Drăguţ. Va fi o mare pierdere să te înapoiem regimentului tău, Chuck. Ştii aşa de bine să descoperi citatele cu adevărat importante.

— Domnule comandor, s-ar putea să avem nevoie în curând de acel regiment. Toată povestea asta mie îmi miroase a înscenare. Uite noaptea trecută. Ultima peliculă din festivalul de film Eisenstein, *Alexandr Nevsky,* o nouă versiune digitalizată, o nouă coloană sonoră şi care e mesajul? „Ridică-te, popor rus”, vin germanii! În această dimineaţă avem şase puşti ruşi morţi – puşti *din Pskov!* – şi se presupune că un german „a plantat” bomba. Singura chestie care nu se potriveşte este maniera grosieră în care s-a lucrat.

— Poate că aşa e, rosti Toland. Se hotărî să joace rolul avocatului diavolului. Tu crezi că putem oferi o asemenea combinaţie de factori ziarelor sau oricui din Washington? Este o nebunie prea mare şi o coincidenţă prea frapantă. Şi dacă este o manieră subtilă, dar subtilă *de-a îndărătelea?* În plus, ţinta acestui exerciţiu nu este convingerea noastră, ci convingerea propriilor cetăţeni. Se poate spune că funcţionează în ambele sensuri. Are sens ce spun, Chuck?

Lowe încuviinţă.

— Destul cât să fac verificări. Hai să adulmecăm prin jur. Mai întâi vreau să suni CNN-ul în Atlanta şi să afli de cât timp a avut nevoie acest Suddler ca să transmită banda despre Kremlin. Cât timp pentru relatare a avut la dispoziţie, când i s-a aprobat transmisia, cu cine a lucrat ca să obţină datele şi dacă altcineva în afara contactului său de presă obişnuit s-a implicat în aprobare.

— Înscenare.

Toland rosti cuvântul cu glas tare. Se întrebă dacă ei doi erau doar inteligenţi sau nebuni de legat. Ştia prea bine ce aveau să creadă majoritatea oamenilor.

— Nu poţi să introduci un *Penthouse* în Rusia fără să apelezi la geanta diplomatică şi acum vor să credem că un german a introdus o bombă? După care a încercat să arunce în aer Biroul Politic?

— Noi puteam să o facem? se întrebă Toland cu voce tare.

— Mă întrebi dacă CIA e atât de nebună încât să încerce? Doamne, asta e mai mult decât simplă nebunie. Lowe clătină din cap. Cred că nimeni nu o putea face, nici măcar ruşii înşişi. Trebuie să fie vorba de o operaţiune de mascare. Echipamente cu raze X. Câini poliţişti. Câteva sute de paznici, de la trei comandamente diferite, armata, KGB, MVD, probabil şi propria miliţie. La naiba, Bob, doar ştii ce paranoici sunt cu propriul

popor. Ce crezi tu că simt faţă de germani?

— Aşadar, nu pot susţine că a fost un lunatic acţionând pe cont propriu.

— Ceea ce înseamnă…

— Mda.

Toland întinse mâna după telefon să sune la CNN.

KIEV, UCRAINA

— *Copii!* Alekseiev scrâşni cuvântul printre dinţi. Pentru *maskirovska* Partidul omoară copii! *Propriii noştri copii. La ce am ajuns?*

„Ce am ajuns eu însumi? Dacă pot găsi motive logice pentru uciderea a patru colonei şi a unor soldaţi, de ce Biroul Politic nu ar arunca în aer câţiva copii…?” Alekseiev îşi spuse că exista totuşi o diferenţă.

Superiorul lui se albise şi el la faţă ascultând ştirile la televizor.

— „Ridică-te, popor rus”. Trebuie să renunţăm la gândurile astea, Paşa. E greu, dar trebuie. Statul nu e perfect, dar pe el trebuie să-l servim.

Alekseiev îşi privi îndeaproape comandantul. Generalul aproape că se înecase rostind cuvintele; deja exersa cum să le folosească în prezenţa puţinilor oameni care aveau habar de această oribilitate şi care trebuiau să îşi continue îndeplinirea îndatoririlor ca şi cum nimic nu s-ar fi petrecut. „Va veni şi ziua recunoaşterii, îşi spuse Paşa, o zi a recunoaşterii tuturor crimelor comise în numele progresului socialismului.” Se întrebă dacă va trăi să vadă acea zi şi îşi spuse că probabil nu.

MOSCOVA, URSS

„Asta s-a ales din Revoluţie”, îşi spuse el. Sergetov privea ţintă molozul. Soarele continua să fie sus pe cer, în ciuda orei destul de târzii. Pompierii şi soldaţii aproape terminaseră de sortat dărâmăturile, încărcând resturile în camioane la câţiva metri distanţă de locul unde se afla el. Costumul îi era plin de praf. „Va trebui să îl dau la curăţat”, îşi spuse el, urmărind cum un al şaptelea cadavru mic e ridicat de jos cu o blândeţe de-a dreptul obscenă şi mult prea târzie. Încă un copil era dat

dispărut, iar asta mai lăsa ceva urmă de speranţă. În apropiere stătea un medic militar în uniformă, ţinând trusa nedesfăcută în mâinile tremurânde. În stânga lui un maior de infanterie plângea de furie. Fără îndoială, era un familist.

Bineînţeles că la faţa locului erau şi echipele de filmare. „O lecţie învăţată din mass-media americană”, gândi Sergetov. Camerele de filmat scormoneau peste tot ca să înregistreze senzaţionalul pentru ştirile de seară. Era surprins să vadă o echipă americană alături de colegii de breaslă sovietici. „Aşadar, am transformat genocidul în sport internaţional pentru spectatori”.

Sergetov era mult prea mânios ca să-şi dea frâu liber emoţiei. „Puteam fi eu acolo, îşi zise el. Întotdeauna vin devreme pentru şedinţele de joi. Toată lumea ştie asta. Paznicii, funcţionarii şi, în mod sigur, *tovarăşii* din Biroul Politic. Deci ăsta e penultimul segment din *maskirovska*. Ca să motivăm şi să conducem poporul trebuie să facem *asta.* Oare ar fi trebuit să se găsească şi un membru al Biroului Politic printre dărâmături? Mai mult ca sigur că un membru supleant.”

„Probabil că mă înşel”, îşi continuă el seria gândurilor. Cu o parte a minţii examină întrebarea cu o obiectivitate înfricoşătoare, în vreme ce cu cealaltă parte se gândi la prieteniile sale personale cu câţiva dintre membrii plini ai Biroului Politic. Nu mai ştia ce să creadă. O postură ciudată pentru un lider de Partid.

NORFOLK, VIRGINIA

— Mă numesc Gerhardt Falken, rosti bărbatul. Am intrat acum şase zile în Uniunea Sovietică prin portul Odessa. De zece ani sunt agent al *Bundesnachrichtendienst,* serviciul de spionaj al guvernului Germaniei de Vest. Misiunea mea era să ucid întreg Biroul Politic în timpul întrunirii de joi dimineaţă prin folosirea unei bombe amplasate într-o magazie situată chiar dedesubtul sălii de conferinţe de la etajul patru în care se ţinea întrunirea.

Lowe şi Toland urmăreau televizorul fascinaţi. Era perfect. „Falken” vorbea perfect ruseşte, cu sintaxa şi dicţia precise pe care profesorii din Uniunea Sovietică doreau cu ardoare să le atingă. Omul avea accent leningrădean.

— Am derulat operaţiuni de import-export în Bremen mulţi ani

şi m-am specializat în comerţul cu Uniunea Sovietică. Am călătorit de multe ori în Uniunea Sovietică şi, în multe din aceste ocazii, mi-am folosit identitatea de afaceri pentru a instrui agenţi a căror misiune era să slăbească şi să spioneze Partidul Sovietic şi infrastructurile militare.

Camera se apropie de individ. „Falken” citea cu voce monotonă de pe nişte hârtii. Ochii i se ridicau arareori spre cameră. În spatele ochelarilor, într-o parte, se vedea o vânătaie mare. Mâinile îi tremurau uşor când întorcea paginile declaraţiei.

— Se pare că l-au bătut destul de zdravăn, observă Lowe.

— Interesant, replică Toland. Aşa ne dau de ştire că îşi maltratează oamenii.

Lowe pufni.

— Un tip care aruncă copii în aer? Chiar dacă îl arzi de viu pe nenorocit şi nimănui nu i-ar păsa. Cineva a gândit bine toată această scenă, prietene.

— Vreau să fie clar, continuă Falken cu o voce mai fermă, că n-am avut nici o intenţie de a răni copii. Biroul Politic reprezintă o ţintă politică legitimă, dar ţara mea nu poartă războaie contra copiilor.

Din fundalul sălii în care se filma. Se auzi un vuiet de dezgust şi ură. Ca la comandă, camera se retrase pentru a dezvălui privirii un grup de ofiţeri KGB în uniformă flancând vorbitorul cu chipuri impasive. Audienţa era formată din circa douăzeci de oameni în haine civile.

— De ce ai venit în ţara noastră? întrebă unul dintre ei.

— V-am spus deja de ce.

— De ce vrea ţara ta să-i ucidă pe liderii Partidului nostru?

— Eu sunt spion, răspunse Falken. Duc la îndeplinire misiuni. Nu îmi pun astfel de întrebări. Urmez doar ordinele primite.

— Cum ai fost prins?

— Am fost arestat în gara din Kiev. Nu mi s-a spus cum mi s-a dat de urmă.

— Drăguţ, comentă Lowe.

— S-a autointitulat spion, obiectă Toland. Aşa ceva nu se spune. Îţi spui „ofiţer”. Un „agent” este un străin care lucrează pentru tine, iar un „spion” este un individ rău. Ăştia folosesc aceiaşi termeni ca şi noi.

O oră mai târziu sosi prin telex raportul CIA/DIA. Gerhardt Eugen Falken. Vârsta patruzeci şi patru de ani. Născut la Bonn. Educat în şcoli publice, cu note bune, însă poza îi lipsea din

catalogul anual al liceului. Serviciu militar ca recrut într-un batalion de transporturi ale cărui arhive fuseseră distruse într-un incendiu cu doisprezece ani înainte. Printre efectele personale fusese găsită decizia de lăsare la vatră cu onoruri. Absolvent de facultate umanistă, note, bune, dar din nou nici o poză, iar trei profesori care îl notaseră cu note mari nu îşi aminteau de el. O mică afacere de import-export. În primul rând de unde veniseră banii pentru o asemenea operaţiune? Nimeni nu putea răspunde la o asemenea întrebare. Trăise în Bremen cu discreţie, modest şi singur. Un om prietenos. Întotdeauna îşi saluta vecinii, dar niciodată nu stătea de vorbă cu ei. Un şef bun – şi „foarte corect”, cum îl caracteriza secretara lui – faţă de angajaţi. Călătorea mult. Pe scurt, mulţi oameni aveau habar de existenţa lui, câţiva făceau afaceri cu firma lui, dar nimeni nu ştia cu adevărat ceva despre el.

— Parcă văd titlurile din ziare. Tipul ăsta are scris „Agenţie” pe frunte, zise Toland, rupând hârtia din teleimprimator şi introducând-o într-un dosar.

Trebuia să-l informeze pe CINCLANT peste o jumătate de oră. „Şi să-i spun ce?” se întrebă el.

— Spune-i că nemţii o să atace Rusia. Cine ştie, poate că de data asta o să pună mâna pe Moscova, rosti ironic Lowe.

— La naiba, Chuck!

— Bine, atunci poate că e vorba doar de o operaţiune pentru invalidizarea Rusiei, astfel ca Germania să se poată reuni o dată pentru totdeauna. Doar asta spune şi Ivan, Bob. Lowe privi pe fereastră. Aici avem o operaţiune clasică de spionaj. Tipul ăsta, Falken, este o fantomă. Habar n-avem cine e şi pentru cine lucrează până la apariţia unor evenimente majore, iar eu pun pariu că aşa ceva nu se va întâmpla. Ştim şi credem că germanii nu sunt chiar atât de nebuni, dar singurele dovezi existente arată înspre ei. Spune-i amiralului că se petrece ceva urât.

Toland se conformă instrucţiunilor primite şi se trezi aproape decapitat de conducerea care voia şi avea nevoie de informaţii exacte.

KIEV, UCRAINA

— Tovarăşi, vom începe ofensiva împotriva forţelor terestre NATO peste două săptămâni, începu Alekseiev. Explică şi

motivele acestei decizii. Comandanţii reuniţi de divizii şi corpuri de armată acceptară impasibili informaţiile. Pericolul cu care se confruntă statul este la fel de mare precum cel de acum patruzeci de ani. Am folosit ultimele patru luni ca să întărim pregătirea armatei noastre. Voi şi subordonaţii voştri aţi răspuns bine la cererile noastre, iar eu nu pot decât să declar că sunt mândru de a fi lucrat împreună.

Voi lăsa obişnuitele instrucţiuni de Partid pe seama ofiţerilor politici. Alekseiev se încumetă să zâmbească. Noi suntem ofiţerii profesionişti ai armatei sovietice. Ne cunoaştem sarcinile. Viaţa patriei depinde de abilitatea noastră de a ne duce misiunile la bun sfârşit. Nimic altceva nu contează, concluzionă el.

„Pe dracu' nu contează…”, încheie el în gând.

11
Ordin de bătălie

ŞPOLA, UCRAINA

— Puteţi trece la treabă, tovarăşe colonel, zise Alekseiev în staţia radio.

Se abţinu să zică: „Fă-mă să pic de prost şi vei trece la numărat copacii!” Generalul se afla pe o colină la cinci sute de metri vest de postul de comandă al regimentului. Alături se afla ajutorul lui şi membrul Biroului Politic, Mihail Sergetov. „Ca şi cum aveam nevoie şi de asta pe cap”, îşi spuse generalul amărât.

Mai întâi tunurile. Zăriră străfulgerările cu mult înainte de a auzi bubuiturile. Trase din spatele altui deal, la trei kilometri depărtare, obuzele se arcuiră pe cer în stânga lor, sfâşiind aerul cu un sunet de ţesătură ruptă. Omul Partidului se strâmbă auzind zgomotul. Alekseiev observă gestul. „Un alt civil slab de înger.”

— Nu mi-a plăcut niciodată acest sunet, explică scurt Sergetov.

— L-aţi mai auzit, tovarăşe ministru? întrebă generalul plin de curtoazie.

— Am făcut patru ani de armată într-un regiment de infanterie motorizată, replică Sergetov. Şi am învăţat să nu mă încred niciodată în camarazii de artilerie. E o prostie, recunosc. Scuzaţi-mă, generale.

Urmară tunurile de pe tancuri. Cei doi urmăriră prin binocluri cum marile tancuri de bătălie ieşeau dintre copaci ca nişte maşinării de coşmar, cu tunurile lungi scuipând flăcări în vreme ce şenilele frământau solul zonei de exerciţii. Între tancuri se vedeau transportoarele blindate ale infanteriei. După aceea veneau elicopterele, atacând obiectivul alternativ din stânga şi din dreapta, trăgând cu rachete ghidate asupra grămezilor de buncăre şi vehicule blindate marcate drept ţinte.

În scurt timp obiectivul de cucerit de pe deal fu aproape ascuns vederii de explozii şi nori de ţărână, în vreme ce focul artileriei măcina locul din toate părţile. Alekseiev evaluă prin

prisma experienţei exerciţiul în plină desfăşurare. Oricine s-ar fi aflat pe acel deal s-ar fi găsit în mare dificultate. Chiar şi aflat într-o tranşee individuală adâncă şi protectoare sau în spatele unei carcase de blindat, orice inamic ar fi fost îngrozit de vuietul artileriei, un zgomot suficient de puternic ca să distragă atenţia echipelor de ghidare a armelor, suficient de puternic ca să-i sperie pe oamenii de la comunicaţii şi poate chiar să-i facă pe ofiţeri să intre în panică. Poate. Dar cum rămânea cu focul de răspuns al artileriei inamice? Cum rămânea cu elicopterele antitanc şi avioanele care puteau da peste cap înaintarea batalioanelor de tancuri? Într-o bătălie erau atâtea necunoscute. Atâtea variabile. Atâtea riscuri şi tentaţii de a paria pe o soluţie sau alta. Dacă ar fi fost nemţi pe dealul ăla? Nemţii intrau uşor în panică? Chiar, oare în 1945, la porţile Berlinului, nemţii intraseră vreodată în panică?

În douăsprezece minute tancurile şi vehiculele de infanterie ajunseră în vârful dealului. Exerciţiul se încheiase.

— Bine executat, tovarăşe general. Sergetov îşi scoase căştile de protecţie de pe urechi. Era bine să se afle departe de Moscova, chiar şi pentru câteva ore. Oare de ce se simţea mai acasă aici decât în locul pe care singur şi-l alesese? Din cauza omului de lângă el? Din câte îmi amintesc, durata standard a acestui exerciţiu este de paisprezece minute. Tancurile şi vehiculele de infanterie au cooperat bine. Încă n-am văzut cum sunt folosite elicopterele grele, dar şi asta a fost impresionant.

— Cea mai semnificativă îmbunătăţire a constat în coordonarea focului de artilerie cu infanteria în faza finală de asalt, înainte eşuau mizerabil. De această dată totul a fost bine executat – procedura este destul de dificilă.

— Ştiu prea bine. Sergetov râse. Compania mea nu a avut niciodată victime din pricina asta, dar doi dintre prietenii mei au păţit-o, din fericire nici unul în mod fatal.

— Scuzaţi-mă că spun asta, tovarăşe ministru, dare bine să constaţi că membrii Biroului nostru Politic au servit statul în calitate de militari. Asta ne uşurează comunicarea nouă, bieţilor soldaţi.

Alekseiev ştia că nu strica niciodată să ai un prieten sus-pus, iar Sergetov părea un individ de treabă.

— Fiul meu cel mare a terminat serviciul militar acum un an. Fiul meu cel mic va servi şi el Armata Roşie când va termina Universitatea.

Generalului nu i se întâmpla prea des să fie surprins. Alekseiev îşi lăsă binoclul jos şi îl privi scurt pe omul Partidului.

— Ştiu la ce vă gândiţi, tovarăşe general. Sergetov zâmbi. Sunt conştient că prea puţine progenituri ale înaltelor oficialităţi de Partid procedează aşa. Eu m-am ridicat împotriva unei astfel de practici. Cei care conduc ar trebui mai întâi să-şi fi efectuat serviciul militar. Aşa că am nişte întrebări pentru dumneata.

— Urmaţi-mă, tovarăşe ministru, vom vorbi în timp ce stăm jos.

Cei doi bărbaţi se întoarseră la vehiculul blindat de comandă al lui Alekseiev. Aghiotantul generalului concedie echipajul vehiculului şi apoi plecă şi el, lăsându-i pe cei doi bărbaţi singuri în interiorul transportorului de infanterie. Generalul scoase un termos cu ceai fierbinte dintr-un dulăpior şi turnă lichid aburind în două căni de metal.

— În sănătatea dumitale, tovarăşe ministru.

— Şi a dumitale, tovarăşe general. Sergetov luă o duşcă, apoi aşeză cana pe masa hărţilor. Cât de pregătiţi suntem pentru Furtuna Roşie?

— Îmbunătăţirile faţă de ianuarie sunt considerabile. Oamenii mei sunt în formă. Au efectuat încontinuu exerciţii. Cinstit să fiu, aş prefera să mai am două luni la dispoziţie, dar cred că suntem gata.

— Sună bine, Pavel Leonidovici. Acum putem vorbi deschis?

Membrul Biroului Politic puse întrebarea cu un zâmbet, însă Alekseiev trecu instantaneu în defensivă.

— Nu sunt un idiot, tovarăşe ministru. Ar fi o nebunie să vă mint.

— La noi în ţară adevărul constituie adesea o nebunie şi mai mare. Haideţi să vorbim deschis. Eu sunt doar membru supleant al Biroului Politic. Da, am ceva putere, dar şi dumneata ştii foarte bine care sunt limitele puterii mele. Pe teren acum, alături de forţele noastre armate, se află doar membrii supleanţi, iar sarcina noastră este să raportăm membrilor plini. Poate că veţi desluşi ceva semnificaţii şi din faptul că mă aflu aici cu dumneavoastră şi nu în Germania.

Alekseiev observă că vorbele omului de la Kremlin nu reproduceau întocmai adevărul. Unitatea militară în mijlocul căreia se găseau acum avea să intre în Germania peste trei zile, acesta fiind motivul adevărat pentru care omul Partidului se găsea acolo.

— Suntem cu adevărat pregătiţi, tovarăşe general? Vom învinge?

— Dacă avem surpriza strategică de partea noastră şi dacă *maskirovska* reuşeşte, atunci da, cred că ar trebui să învingem, rosti Alekseiev cu prudenţă.

— Nu cumva „vom învinge cu siguranţă”?

— Aţi servit patria în uniformă, tovarăşe ministru. Pe câmpul de bătălie nu există certitudini. Forţa unei armate este necunoscută până ce nu-şi plăteşte tributul de sânge. A noastră n-a plătit aşa ceva. Am făcut tot ce ştim pentru a ne pregăti armata…

— Spuneaţi că v-aţi mai dori încă două luni, îl întrerupse Sergetov.

— O astfel de sarcină nu este niciodată îndeplinită în întregime. Întotdeauna se mai găseşte ceva de făcut. Cu doar o lună în urmă am iniţiat un program de înlocuire a unor ofiţeri superiori la nivel de batalion şi regiment cu ofiţeri mai tineri şi mai viguroşi. Programul funcţionează foarte bine, dar mulţi dintre aceşti tineri căpitani, acum pe funcţii de maior, au nevoie de mai mult timp de adaptare.

— Aşadar, aveţi încă dubii?

— Întotdeauna există dubii, tovarăşe ministru. Un război nu înseamnă un exerciţiu de matematică. Avem de-a face cu oameni, nu cu numere. Numerele au propriul gen de perfecţiune. Oamenii rămân oameni orice am încerca să le facem.

— Bine spus, Pavel Leonidovici. Foarte bine. Am dat peste un om cinstit. Sergetov închină cu ceai în cinstea generalului. Eu am cerut să vin aici. Un tovarăş din Biroul Politic, Piotr Bromkovskîi, mi-a povestit de tatăl dumitale.

— Unchiul Petia? Alekseiev dădu din cap. A fost comisar în divizia tatălui meu în timpul marşului spre Viena. Când eram mic ne vizita adesea acasă. E bine?

— Nu, e bătrân şi bolnav. El susţine că atacul împotriva Vestului e curată nebunie. Poate că sunt aiurelile unui bătrân, dar dosarul lui este remarcabil, iar din acest motiv am nevoie de evaluarea dumitale asupra şanselor noastre. Nu voi face raport asupra dumitale, generale. Prea mulţi oameni se tem să ne spună adevărul nouă, Biroului Politic. Însă acesta este un moment al adevărului. Am nevoie de opinia dumitale de profesionist. Dacă pot avea încredere că mi-o furnizezi şi eu te pot încredinţa că nu-ţi voi provoca nici un rău, pentru că mi-ai

spus-o.

Pledoaria se încheie ca un ordin rostit pe un ton dur.

Alekseiev îşi privi oaspetele drept în ochi. Farmecul dispăruse. Ochii erau albaştri ca gheaţa. În ei se citea pericolul, chiar şi pentru un general de armată, dar ce spusese omul era adevărat.

— Tovarăşe, noi plănuim o campanie rapidă. Estimările arată că putem ajunge la Rin în două săptămâni. Aceste estimări sunt de fapt mult mai conservatoare decât cele vechi, de acum cinci ani. NATO şi-a intensificat nivelul de pregătire, în special în privinţa capacităţilor antitanc. Aş spune că trei săptămâni este un termen mult mai realist, depinzând de surpriza tactică şi de necunoscutele prezente întotdeauna într-un război.

— Deci elementul-cheie este surpriza?

— Surpriza este întotdeauna elementul-cheie, răspunse imediat Alekseiev. Cita acum exact din doctrina sovietică. În război, surpriza este factorul cel mai important. Sunt două genuri de surprize, tactice şi strategice. Surpriza tactică ţine de arta desfăşurării operaţiunilor. Un comandant militar cu talent poate atinge nivelul necesar pentru asemenea gen de surprize. Surpriza strategică este obţinută de la nivel politic. Asta este misiunea dumneavoastră, nu a mea şi este mult mai importantă decât ceea ce putem face noi, armata. Cu o surpriză strategică adevărată, dacă *maskirovska* reuşeşte, atunci da, aproape sigur vom învinge pe câmpul de luptă.

— Şi dacă nu?

„Atunci am asasinat opt copii de pomană”, vru Alekseiev să răspundă. Oare ce rol jucase acest individ fermecător în toată povestea?

— Atunci s-ar putea să eşuăm. Îmi puteţi răspunde la o întrebare? Putem diviza NATO din punct de vedere politic?

Sergetov ridică din umeri, iritat că fusese prins într-una dintre propriile capcane.

— Aşa cum aţi spus, Pavel Leonidovici, există multe variabile. Dacă eşuăm, atunci ce se întâmplă?

— Atunci războiul va deveni un test al voinţei şi un test al rezervelor. Ar trebui să învingem. Nouă ne este mult mai uşor să aducem întăriri trupelor. Avem trupe mai instruite, tancuri mai multe şi mai multe aparate de zbor în apropierea zonei de acţiune decât puterile NATO.

— Şi America?

— America se găseşte de cealaltă parte a Oceanului Atlantic.

Avem un plan de închidere a Atlanticului. Pot să trimită trupe pe calea aerului în Europa, dar numai trupe, nu şi arme şi combustibili. Pentru acestea e nevoie de nave, iar navele sunt mai uşor de scufundat decât este de distrus o divizie în luptă. Dacă nu se dobândeşte un nivel complet de surpriză, atunci zonele de operaţiuni vor deveni foarte importante.

— Şi dacă NATO are şi el surprize?

Generalul se lăsă pe spate.

— Prin definiţie, surprizele nu pot fi prevăzute, tovarăşe. De aceea avem organele noastre de contrainformaţii, pentru a le reduce sau chiar elimina. De aceea planurile noastre prevăd întotdeauna mai multe alternative de urgenţă. De exemplu, ce se întâmplă dacă nu vom avea nici o surpriză de partea noastră şi NATO atacă primul? Ridică din umeri. Nu vor ajunge prea departe, dar ar da lucrurile peste cap. Ceea ce continuă să mă îngrijoreze pe mine sunt răspunsurile nucleare posibile. Din nou, este mai degrabă o chestiune politică.

— Da. Sergetov era îngrijorat pentru fiul lui cel mare. Odată cu mobilizarea rezerviştilor, Ivan avea să urce înapoi în tanc şi nu trebuia cine ştie ce cunoştinţe secrete ca să ştii încotro avea să se îndrepte acel tanc. Alekseiev avea doar fete. „Ce om norocos”, îşi zise Sergetov. Apoi, cu glas tare: Aşadar, această unitate pleacă în Germania?

— La sfârşitul săptămânii.

— Şi dumneata?

— În cursul fazei iniţiale noi vom constitui rezerva strategică pentru operaţiunile comandantului-şef al forţelor armate din Vest, în acelaşi timp având misiunea de a apăra patria-mamă de posibile incursiuni inamice dinspre flancul sudic. Această eventualitate nu ne preocupă prea mult. Ca să ne ameninţe, Grecia şi Turcia trebuie să coopereze între ele. N-o vor face, asta dacă informaţiile noastre secrete nu sunt complet false. Ulterior, eu şi comandantul meu vom executa faza a doua a planului şi vom pune mâna pe Golful Persic. Din nou nu va fi o problemă. Arabii sunt înarmaţi până în dinţi, dar nu sunt aşa de mulţi. Ce face acum fiul dumitale?

— Cel mare? Îşi termină primul an de limbi străine. Cel mai bun din clasă la limbi din Orientul Mijlociu.

Sergetov se trezi surprins că nu se gândise la asta înainte.

— Mi-ar folosi câţiva ca el. Cei mai mulţi vorbitori de limbă arabă pe care îi avem sunt ei înşişi musulmani, iar pentru o

asemenea sarcină aş prefera oameni mai de încredere.

— Şi dumneata nu ai încredere în discipolii lui Allah?

— În război nu am încredere în nimeni. Dacă fiul dumitale e bun la astfel de limbi străine, atunci o să-i găsesc ceva util de făcut, puteţi fi sigur de asta.

Acordul formal se încheie cu încuviinţări din cap, fiecare întrebându-se dacă nu cumva celălalt plănuise un astfel de rezultat.

NORFOLK, VIRGINIA

— Operaţiunile Progres nu s-au încheiat conform programului, zise Toland. Sateliţii şi alte mijloace de recunoaştere indică faptul că forţele sovietice din Germania şi vestul Poloniei stau grupate în formaţiuni de luptă pe câmp. Există indicii că transportul feroviar este intensificat în diverse puncte ale Uniunii Sovietice, mai precis în punctele considerate strategice de comasare ale trupelor care vor fi trimise către vest.

În această dimineaţă, flota sovietică a Nordului a trimis în misiune şase submarine. Mutarea reprezintă o rotaţie planificată de înlocuire a escadronului operaţional din Mediterana, aşa că pentru următoarele două săptămâni vor dispune de mai multe submarine în Atlantic decât ar fi fost normal.

— Povesteşte-mi despre grupul care trebuie să plece din Mediterana, ceru comandantul flotei din Oceanul Atlantic.

— Un Victor, un Echo, trei Foxtrot şi un Juliet. Toate submarinele şi-au petrecut ultima săptămână ancorate laolaltă la cheiurile lor din Tripoli, în apele teritoriale ale Libiei. Vor trece prin Strâmtoarea Gibraltar în jurul orei 13 Zulu[11] mâine.

— Nu aşteaptă sosirea grupului de schimb mai întâi?

— Nu, domnule amiral. De obicei se aşteaptă intrarea grupului de schimb în Mediterana, dar procedează aşa doar în circa treizeci la sută dintre cazuri. Asta înseamnă că vor fi douăsprezece submarine sovietice în mişcare înspre nord şi sud, plus încă un November şi trei alte Foxtrot-uri care fac exerciţii împreună cu armata cubaneză. Momentan şi acestea sunt ancorate laolaltă. Le-am verificat în această dimineaţă, iar datele sunt vechi de două ore.

— Bine, ce mai e cu Europa?

---

11 Ora 13 GMT (n. tr.).

— Nici o informaţie în plus despre domnul Falken. Serviciile secrete NATO au dat peste un zid alb, iar de la Moscova nu s-a mai aflat nimic nou, nici măcar o dată de ţinere a procesului public. Germanii susţin că nu îl cunosc pe individ. Ca şi cum ar fi apărut din senin ca adult la vârsta de treizeci şi unu de ani, când şi-a deschis afacerea. Apartamentul lui a fost desfăcut bucată cu bucată. Nu s-au găsit nici un fel de dovezi incriminatoare…

— Bine, domnule comandor, acum spuneţi-ne ce vă dictează instinctul profesional.

— Domnule amiral, Falken este un agent sovietic „în conservare” care a fost introdus în Germania Federală acum treisprezece ani şi a fost folosit pentru foarte puţine misiuni, sau, mai probabil, nu a fost folosit deloc până la această misiune.

— Aşadar, dumneata crezi că toată povestea este doar o operaţiune a serviciilor secrete sovietice. Nici o surpriză aici. Dar care e scopul? întrebă comandantul pe un ton dur.

— Domnule, în cel mai bun caz încearcă să exercite presiuni politice asupra Germaniei de Vest, poate pentru a forţa această ţară să iasă din NATO. În cel mai rău caz…

— Cred că deja ne-am dat seama care ar fi cel mai rău caz. Bună treabă, Toland. Îţi datorez scuze pentru ziua de ieri. Nu e vina ta că nu dispuneai de toate informaţiile dorite de mine. Toland clipi din ochi. Nu se întâmpla prea des ca un amiral cu patru stele să ceară scuze unui locotenent-comandor în rezervă în faţa ofiţerilor săi superiori. Ce face flota lor?

— Domnule amiral, nu dispunem de fotografii de satelit ale zonei Munnansk. Plafonul de nori e prea gros, dar mâine după-amiază se aşteaptă vreme frumoasă. Norvegienii au crescut numărul raidurilor aeriene în Marea Barents şi ei spun că, pe lângă submarine, ruşii au momentan puţine nave în larg. Bineînţeles, ei au relativ puţine nave pe mare de o lună.

— Iar situaţia se poate schimba în trei ore, observă amiralul. Evaluarea dumitale asupra pregătirii flotei?

— E cel mai bine pregătită de când am început studierea ei, răspunse Toland. Cel mai aproape de un procentaj de sută la sută din câte ştiu eu. Aşa cum tocmai aţi afirmat, domnule, pot pleca pe mare oricând, aproape cu toată flota din dotare.

— Dacă ies în larg o să aflăm repede. Am trei submarine acolo în secret care supraveghează situaţia, rosti amiralul Pipes.

— Am discutat cu Secretarul Apărării chiar înainte de a veni aici. Astăzi o să se întâlnească cu preşedintele şi va cere alertă

DEFCON de gradul 3. Germanii cer ca noi să menţinem Spirala Verde operaţională până ce ruşii vor da semne de liniştire. Ce credeţi că vor face ruşii, domnule comandor? întrebă CINCLANT.

— Vom şti mai multe astăzi, domnule. Secretarul general al Partidului Sovietic va vorbi la o întrunire de urgenţă a Sovietului Suprem şi poate şi mâine la înmormântare.

— Ce ticălos sentimental, mârâi Pipes.

O oră mai târziu, în faţa televizorului din biroul său, Toland simţi cum îi lipseşte Chuck pentru a-l sprijini cu traducerea. Secretarul general avea tendinţa iritantă de a vorbi repede, iar rusa lui Toland nu îi permitea să înţeleagă chiar totul. Discursul dură patruzeci de minute. Trei sferturi din el îl constitui frazeologia politică standard. La sfârşit însă, individul anunţă mobilizarea rezerviştilor de categorie B pentru a face faţă potenţialei ameninţări germane.

12
Aranjamente funerare

NORFOLK, VIRGINIA

Toland observă că Palatul Sindicatelor era neobişnuit de aglomerat. În mod normal acolo se oficia ceremonia funerară a unui singur erou cu o asemenea pompă. O dată fusese vorba de trei cosmonauţi morţi, însă acum erau unsprezece eroi. Opt Tineri Octombrişti din Pskov, trei băieţi şi cinci fetiţe cu vârste între opt şi zece ani şi trei funcţionari care lucrau direct pentru Biroul Politic. Toţi erau întinşi în sicrie de mesteacăn şi înconjuraţi de o mare de flori. Toland examină ecranul îndeaproape. Capacele sicrielor erau deschise astfel încât victimele să poată fi văzute, însă două dintre chipuri fuseseră acoperite cu mătase neagră. Deasupra celor două sicrie trona câte o fotografie înrămată pentru ca toţi să vadă cum arătau copiii în viaţă. Era un moment plin de pioşenie şi umilinţă, numai bun pentru toate camerele de televiziune.

Sala de ceremonii era drapată în roşu şi negru, iar candelabrele erau mascate în vederea acestei ocazii solemne. Familiile victimelor stăteau în rânduri la distanţe egale. Părinţi fără copii, soţii şi copii fără taţi. Erau cu toţii îmbrăcaţi în haine lăbărţate, prost croite, atât de comune în Uniunea Sovietică. Pe chipul lor nu se citea altceva în afara şocului, ca şi cum încercau cu toţii încă să se împace cu dezastrul apărut în vieţile lor, sperând încă să se trezească din acest coşmar oribil şi să-i regăsească pe cei iubiţi în propriile paturi. Ştiind în acelaşi timp că aşa ceva era imposibil.

Secretarul general porni sobru de-a lungul şirului de rude, îmbrăţişând fiecare persoană îndurerată, cu o banderolă neagră pe mâneca hainei care să contrasteze cu strălucitorul Ordin al lui Lenin de la piept. Toland îi privi cu atenţie chipul. Pe el se citea emoţie adevărată. Oricine şi-ar fi putut imagina că omul îşi îngroapă propria familie.

Una dintre mame acceptă îmbrăţişarea, apoi sărutul şi aproape se prăbuşi, căzând în genunchi şi îngropându-şi faţa în

palme. Secretarul general se aplecă lângă ea chiar înainte de soţul ei şi îi lipi capul de umărul lui. O clipă mai târziu o ajută să revină pe picioare, deplasând-o cu blândeţe către braţul protector al soţului ei, un căpitan în armata sovietică al cărui chip era doar o mască împietrită de furie.

„Doamne Dumnezeule, îşi spuse Toland. Nici măcar Eisenstein n-ar fi putut regiza scena mai bine.”

MOSCOVA, URSS

„Ticălos cu inimă de gheaţă”, gândi Sergetov. El şi restul membrilor Biroului Politic stăteau într-un alt rând la stânga sicrielor. Îşi ţinu capul drept spre linia de sicrie, dar îşi plimba ochii de jur împrejur. Zări patru camere de televiziune înregistrând ceremonia. Reporterii TV îi asiguraseră că îi urmărea întreg mapamondul. Atât de bine organizată era toată treaba! Era penultimul act din *maskirovska.* Garda de onoare a soldaţilor Armatei Roşii, printre care se aflau băieţi şi fete din rândurile Tinerilor Pionieri ai Moscovei, urmărea chipurile copiilor asasinaţi. Acordurile de vioară din simfonie. „Ce mascaradă! îşi spuse Sergetov. Vedeţi ce amabili suntem noi cu familiile celor pe care i-am ucis!” În cei treizeci şi cinci de ani de când era membru de partid fusese martor la multe minciuni. Spusese el însuşi destule – dar niciodată ceva de talia celei la care era martor acum. „Ce bine că n-am avut nimic de mâncare la mine astăzi.”

Privirea i se îndreptă şovăitoare către chipul de ceară al unui copil. Îşi aminti chipurile adormite ale propriilor copii, acum ajunşi adulţi. Atât de des după ce ajungea târziu acasă de la serviciul în slujba partidului se furişase în dormitorul lor în crucea nopţii ca să le zărească feţele împăcate, întotdeauna aşteptând să le audă răsuflarea calmă, căutând fornăielile vreunei răceli sau murmurele inconştiente ale unui vis. Cât de des îşi spusese că el şi Partidul lucrau pentru viitorul lor? „Nu vei mai răci, micuţule, se adresă, el în gând celui mai apropiat copil. Nu vei mai visa. Vezi ce a făcut Partidul pentru viitorul tău.” Ochii i se umplură de lacrimi şi se urî pentru asta. Tovarăşii aveau să creadă că face parte din regie. Vru să privească în jur, să observe ce credeau tovarăşii lui din Biroul Politic despre capodopera lor. Se întrebă ce credea acum despre misiunea lor echipa KGB care înfăptuise monstruozitatea. „Asta *dacă* mai sunt

încă în viaţă", reflectă el. Ce uşor era să fie băgaţi într-un avion şi să se însceneze prăbuşirea avionului, astfel încât nimeni să nu-i mai recunoască. Era convins că toate dosarele legate de complotul cu bombă fuseseră deja distruse, iar din cei treizeci de oameni care ştiau de complot, jumătate se găseau în acea sală, stând în rând cu el. Sergetov aproape că îşi dori să fi intrat în clădire cu cinci minute mai devreme. Mai bine mort decât să profite de roadele unei asemenea infamii. Însă ştia că aşa ceva nu se putea. Într-un astfel de caz el personal ar fi jucat probabil un rol şi mai mare în cadrul acestei farse sinistre.

NORFOLK, VIRGINIA

— Tovarăşi. Înaintea noastră se află copiii inocenţi ai poporului nostru, începu secretarul general, vorbind încet şi rar, uşurându-i astfel munca de traducere lui Toland, lângă care se găsea şeful de informaţii al comandantului flotei din Oceanul Atlantic. Ucişi de maşinăria infernală a terorismului de stat. Ucişi de o naţiune care a traversat de două ori până acum teritoriul patriei noastre cu gânduri murdare de cucerire şi moarte. Vedem înaintea noastră servitorii umili şi devotaţi ai partidului nostru care nu au cerut altceva decât să slujească statul. Îi vedem pe martirii pentru securitatea Uniunii Sovietice. Îi vedem pe martirii agresiunii fasciste.

Tovarăşi, familiilor acestor copii nevinovaţi şi familiilor acestor trei bărbaţi de onoare le spun că va veni şi vremea recunoaşterii. Vă spun că moartea lor nu va fi uitată. Vă spun că se va face dreptate pentru această crimă abjectă…

— Iisuse.

Toland se *opri* din tradus şi se uită spre superiorul lui.

— Mda. Va fi război. De cealaltă parte a străzii se află o echipă de lingvişti care fac o traducere completă, Bob. Hai la şef.

— Eşti sigur? întrebă CINCLANT.

— Este posibil să se mulţumească cu mai puţin, domnule, răspunse Toland. Însă eu nu cred asta. Totul a fost aranjat de aşa manieră, încât populaţia Rusiei să fie aţâţată la un nivel nemaiîntâlnit până acum.

— Hai să punem toate aceste elemente pe tabla de şah. Tu spui că ei i-au ucis deliberat pe acei oameni ca să genereze o criză de proporţii. CINCLANT privi spre biroul său. E greu de

crezut, chiar şi în cazul lor.

— Domnule amiral, fie credem asta, fie credem că guvernul vest-german a decis să provoace un război împotriva Uniunii Sovietice de capul lui. În cel de-al doilea caz, la dracu, ar însemna că germanii şi-au ieşit complet din minţile alea înguste ale lor, domnule, izbucni Toland, uitând că doar amiralii înjură în faţa amiralilor.

— Dar *de ce?*

— Nu ştim de ce. Asta e o problemă a serviciilor secrete, domnule. Este mult mai uşor să spunem „*ce*”, în loc de „*de ce*”.

CINCLANT se ridică şi se îndreptă spre colţul biroului. Un război era iminent şi el nu ştia de ce. Voia să afle de ce. Acest „de ce” putea fi extrem de important.

— O să începem mobilizarea rezerviştilor. Toland, ai făcut o treabă a naibii de bună aici în ultimele două luni. O să cer să fii înaintat la grad de comandant plin. Eşti puţin în afara zonei mele de acţiune, dar cred că o să mă descurc. Există un loc liber ca ofiţer de informaţii în structura de comandă a Flotei a Doua. Ei te-au cerut deja pe tine, dacă lucrurile se înrăutăţesc, iar acum se pare că exact asta se întâmplă. Vei fi numărul trei în echipa de conducere şi te vei găsi pe un portavion. Te vreau acolo.

— Ar fi bine dacă aş putea petrece o zi sau două cu familia, domnule.

Amiralul dădu din cap.

— Îţi datorăm măcar atât. Oricum *Nimitz* e în tranzit. Te poţi urca la bordul navei în largul coastelor Spaniei. Înapoiază-te aici miercuri dimineaţă cu bagajele pregătite. CINCLANT veni să îi strângă mâna. Ai făcut o treabă bună, comandante.

La trei kilometri depărtare, *Pharris* era legat de chei. Ed Morris urmărea de pe punte cum grenadele antisubmarin erau coborâte la prova de macara, apoi introduse în magazia de muniţii. O altă macara cobora diverse materiale şi piese de schimb pe puntea elicopterului de la pupa şi o treime din echipajul navei muncea din greu să le aşeze în spaţiile adecvate de depozitare pe fregată. Ed avea comanda navei de aproape doi ani, dar acum era pentru prima dată când era complet încărcată cu armament. Lansatorul multiplu de grenade antisubmarin (ASROC) cu opt ţevi era pe moment examinat de tehnicienii de pe ţărm pentru corectarea unei defecţiuni mecanice minore. O altă echipă de pe ţărm se ocupa de radar, alături de personalul specializat de pe navă. Acestea erau ultimele probleme tehnice de rezolvat.

Maşinile navei funcţionau perfect, mai bine decât s-ar fi aşteptat Morris de la o navă veche de aproape douăzeci de ani. Peste alte câteva ore, USS *Pharris* avea să fie complet gata… pentru ce?

— Încă n-am primit ordinele de ieşire în larg, domnule? întrebă secundul navei.

— Nţţ. Îmi imaginez că toată lumea se întreabă ce vom face, dar eu îmi pun banii jos că înstelaţii – Morris aşa îi numea mereu pe amirali – habar n-au încă. Mâine se ţine o întrunire a comandanţilor la CINCLANTFLT. Presupun că voi afla ceva atunci. Poate, încheie el dubitativ.

— Ce crezi despre chestia asta cu germanii?

— Nemţălăii cu care am lucrat pe mare erau în regulă. Să încerce să arunce în aer întreaga structură de conducere a ruşilor – nimeni nu e atât de nebun. Morris ridică din umeri şi se încruntă. Secundule, nici o regulă nu spune că ceea ce se întâmplă în lume are sens.

— Să fiu al naibii dacă nu e adevărată. Cred că o să fie nevoie de grenadele alea ASROC, căpitane.

— Mă tem că ai dreptate.

CROFTON, MARYLAND

— Pe mare? întrebă Martha Toland.

— Acolo mă vor şi acolo e locul meu, fie că-mi place, fie că nu.

Lui Bob îi era greu să se uite în ochii soţiei lui. Era suficient de rău şi numai să-i audă vocea tremurândă. Nu voia s-o neliniştească, dar, din nefericire, tocmai asta făcuse.

— Bob, este atât de rău pe cât cred eu?

— N-am de unde şti, iubito. S-ar putea, dar n-am de unde şti precis. Ascultă, Marty, ţi-i aminteşti pe Ed Morris şi pe Dan McCafferty, nu? Amândoi au nave sub comandă acum şi trebuie să plece. Eu ar trebui oare să stau undeva la căldurică pe o plajă?

Nevastă-sa îi dădu o replică devastatoare:

— Ei sunt profesionişti, tu nu, zise ea cu răceală. Tu te joci de-a războinicul în weekend şi îţi satisfaci cele două săptămâni pe an doar ca să te poţi amăgi că mai eşti în marină, Bob. Tu eşti un civil, nu eşti de-al lor. Nici măcar nu ştii să *înoţi!*

Marty Toland putea da lecţii de înot şi leilor-de-mare.

— Pe naiba nu ştiu! protestă Toland, ştiind că e absurd să se

certe pe tema asta.

— Da, da! De cinci ani nu te-am văzut într-un bazin de înot. Of, fir-ar să fie Bob, dacă păţeşti ceva? Tu te duci acolo să te joci cu jocurile tale blestemate şi pe mine mă laşi aici cu copiii. Ce să le spun *lor?*

— Să le spui că n-am fugit ca un laş. Nu m-am ascuns, eu... Toland privi în altă parte. Nu se aşteptase la asta. Marty provenea dintr-o familie de ofiţeri de marină. Ar fi trebuit să înţeleagă, însă pe obraji i se vedeau acum lacrimi, iar gura îi tremura. Făcu un pas şi o luă în braţe. Ascultă, o să fiu pe un portavion, bine? E cea mai mare navă pe care o avem, cea mai sigură şi mai bine protejată, înconjurată de o duzină de alte nave, pentru a-i ţine pe duşmani la distanţă şi de o sută de avioane. Au nevoie de mine ca să-i ajut să desluşească tot ce au de gând inamicii, astfel încât să-i poată ţine cât mai departe posibil. Marty, ce fac eu e necesar. Au nevoie de mine! Amiralul m-a cerut personal. Sunt un om important sau cel puţin aşa crede cineva.

Zâmbi pentru a-şi masca minciuna. Un portavion era nava cea mai bine protejată din cadrul flotei pentru că aşa trebuia; în acelaşi timp, portavionul reprezenta principala ţintă a ruşilor.

— Îmi pare rău. Ea se desprinse din îmbrăţişarea lui şi se duse la fereastră. Ce mai fac Danny şi Ed?

— Sunt mult mai ocupaţi decât mine. Submarinul lui Danny e plecat în misiune undeva. Probabil că acum e mai aproape de sovietici decât am să fiu eu vreodată. Ed se pregăteşte să iasă în larg. A primit comanda unui 1052, o navă de escortă şi probabil că va proteja convoaie sau altceva de atacurile submarinelor. Amândoi au familii. Cel puţin tu ai şansa de a mă vedea înainte de a pleca.

Marty se întoarse şi zâmbi pentru prima dată de când el intrase în mod neaşteptat pe uşă.

— O să ai grijă.

— O să fiu al naibii de atent, iubito.

Dar mai conta aşa ceva?

13
Străinii sosesc şi pleacă.

AACHEN, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

Traficul a fost de vină. Plicul sosi conform aşteptărilor la cutia poştală convenită, iar cheia funcţionă aşa cum i se spusese. *Implicare minimă de personal.* Maiorul era complet nemulţumit că fusese obligat să se expună în halul ăsta, dar nu era prima dată când lucra cu KGB-ul şi avea nevoie de ultimele informaţii, dacă voia ca misiunea lui să aibă succes. În plus, zâmbi el în sinea lui, nemţii sunt *atât* de mândri de serviciile lor poştale…

Maiorul împături plicul mare şi îl înghesui în buzunarul hainei înainte de a pleca din clădire. Îmbrăcămintea de pe el era germană la origine, la fel şi ochelarii de soare pe care îi scosese când deschisese uşa. Inspectă trotuarul în ambele direcţii, uitându-se după vreun posibil urmăritor. Nimic. Ofiţerul KGB îl asigurase solemn de siguranţa casei conspirative şi de faptul că nimeni nu bănuia prezenţa lor acolo. Poate că aşa era. Taxiul îl aştepta pe partea opusă a străzii. Se grăbea. Maşinile erau oprite la semafor, aşa că se hotărî să traverseze direct, în loc să meargă până la colţul străzii. Maiorul venea din Rusia şi nu era obişnuit cu traficul european intens, unde şi pietonii trebuie să respecte regulile. Se găsea la o sută de metri de cel mai apropiat agent de circulaţie, iar şoferii nemţi din apropiere sesizaseră că poliţistul stătea cu spatele la ei. Probabil că maiorul era la fel de surprins ca şi turiştii americani să constate că nemţii obişnuiţi erau în realitate departe de renumele lor de oameni disciplinaţi. Păşi pe carosabil fără să se uite, chiar în clipa în care maşinile se puseră în mişcare.

Nici măcar nu zări Peugeot-ul care accelera. Nu se deplasa decât cu douăzeci şi cinci de kilometri pe oră, însă viteza era suficientă. Aripa dreaptă îl agăţă de şold, îl răsuci pe loc şi îl catapultă pe maior într-un felinar de stradă. Omul intră în stare de inconştienţă, înainte de a-şi da seama ce se petrece, ceea ce

pentru ei însemnă un lucru bun, căci roata din spate a maşinii îi zdrobi gleznele ambelor picioare rămase pe stradă. Capul avu enorm de suferit. I se deschise o arteră importantă, sângele ţâşni pe trotuar, iar bărbatul rămase întins cu faţa în jos. Maşina opri imediat şi şoferiţa sări imediat dinăuntru să vadă ce se întâmplase. Un copil care nu mai văzuse niciodată atâta sânge începu să urle, iar un poştaş alergă către colţ ca să-l alerteze pe poliţistul care stătea în cercul lui protector, în vreme ce un alt om intră într-un magazin ca să cheme ambulanţa.

Traficul oprit permise şoferului de taxi să iasă din maşină şi să vină la locul accidentului. Individul încercă să se apropie de scena dramei, dar deja mai mulţi oameni se aplecau deasupra corpului întins pe jos.

— *Er ist tot,* observă un om.

Chipul victimei era deja suficient de palid pentru a face pe oricine să creadă că omul era mort. Maiorul intrase deja în stare de şoc. Aşa era şi şoferiţa Peugeot-ului, ai cărei ochi lăcrimau, iar din piept îi ieşeau gemete necontrolate. Femeia încerca să spună tuturor din jur că bărbatul apăruse pe carosabil chiar în faţa maşinii ei şi că nu avusese nici o şansă să oprească la timp. Vorbea în franceză, ceea ce avea darul să înrăutăţească lucrurile.

Croindu-şi drum printre spectatori, şoferul taxiului ajunsese destul de aproape de victimă cât să o atingă. Trebuia să pună mâna pe acel plic… numai că tocmai atunci se ivi şi poliţistul la faţa locului.

— *Alles zuruck*! ordonă poliţistul, amintindu-şi că preluarea controlului asupra situaţiei reprezenta prima sarcină, conform instructajului primit.

Instructajul îl învăţase să reziste tentaţiei de a deplasa victima. Era vorba de o rană la cap, poate şi de una la gât, iar astfel de victime nu trebuiau mişcate decât de experţi. Un individ anunţă cu glas tare că el chemase ambulanţa. Poliţistul dădu scurt din cap, sperând ca maşina să ajungă cât mai curând. Întocmirea rapoartelor despre accidentele de circulaţie reprezenta o activitate mult mai obişnuită decât supravegherea unei victime inconştiente – sau moarte? – care sângerează şi murdăreşte trotuarul. O clipă mai târziu poliţistul observă recunoscător cum îşi croieşte loc prin mulţime un locotenent, un superior în termen de grade.

— Ambulanţa?

— Pe drum, *Herr Leutnant*. Eu sunt Dieter, Gunther – agent de

circulaţie. Postul meu de control este mai jos de-a lungul străzii.

— Cine conducea maşina? întrebă locotenentul.

Şoferiţa luă poziţie de drepţi şi începu să rostească precipitat versiunea ei în franceză. Un trecător care văzuse totul i-o reteză scurt:

— Tipul ăsta a păşit pe carosabil fără să se asigure. Doamna n-a avut cum să oprească. Eu sunt bancher şi am ieşit din oficiul poştal chiar în spatele tipului. A încercat să traverseze prin loc nepermis şi a păşit pe stradă fără să se uite la trafic. Cartea mea de vizită.

Bancherul îi dădu cartea sa de vizită locotenentului.

— Vă mulţumesc, Dr. Muller. N-aveţi nimic împotrivă să daţi o declaraţie?

— Bineînţeles că nu. Pot veni direct la secţia dumneavoastră dacă doriţi.

— Bine.

Locotenentul rareori avusese parte de rezolvări atât de rapide.

Şoferul de taxi rămăsese la marginea mulţimii. Ca ofiţer KGB cu experienţă văzuse operaţiuni eşuând şi înainte, dar ce se întâmpla acum era… absurd. Întotdeauna se putea ivi ceva neaşteptat care să ruineze o operaţiune, adesea fiind vorba de cel mai simplu şi mai prostesc amănunt. Iar acum tipul ăsta mândru din comandourile Spetsnaz fusese redus la tăcere de o franţuzoaică între două vârste la volanul unui sedan! De ce nu fusese atent la blestematul de trafic? „Ar fi trebuit să pun pe altcineva să aducă plicul şi să dau naibii ordinele. Mama ei de securitate!” înjură el în gând, păstrându-şi un chip impasibil. Ordinele de la Centrul din Moscova: „Implicare minimă de personal”. Traversă strada înapoi spre taxiul lui, întrebându-se cum avea să explice toată întâmplarea superiorului. Greşelile nu se petreceau niciodată din vina Centrului.

La faţa locului ajunse şi ambulanţa. Poliţistul scoase portofelul victimei din buzunarul de la pantaloni. Aceasta se numea Siegfried Baum – „Minunat, gândi locotenentul, un evreu” – şi era din districtul Altona al Hamburgului. Şoferiţa maşinii era franţuzoaică. Decise că trebuie să se ducă la spital cu victima. Era vorba de un accident „internaţional”, ceea ce însemna doar hârţogăraie în plus pentru el. Locotenentul îşi dori să fi rămas în pensiunea de pe cealaltă parte a străzii şi să-şi termine berea de după masă. Ce mai însemna şi devotamentul faţă de datorie! Pe urmă mai era şi povestea asta cu posibila mobilizare pentru care

să-şi facă griji…

Echipajul de pe ambulanţă lucră cu repeziciune. Paramedicii fixară un guler tare în jurul gâtului victimei şi o placă rigidă, după care aşezară victima pe targă. Imobilizară ambele picioare rupte cu aţele. Gleznele păreau grav zdrobite. Întreaga procedură dură şase minute după ceasul locotenentului, care se urcă şi el în ambulanţă, lăsând în urmă trei ofiţeri de poliţie să se ocupe de restul incidentului şi să cureţe scena accidentului.

— Cât e de rău?

— Probabil că şi-a fracturat craniul. A pierdut mult sânge. Ce s-a întâmplat?

— A intrat în trafic fără să se asigure.

— Idiotul, comentă paramedicul. Ca şi cum n-am avea şi aşa destule de făcut.

— Va supravieţui?

— Depinde de rana de la cap. Paramedicul ridică din umeri. Chirurgii îl vor opera imediat ce ajungem. Îi ştiţi numele? Trebuie să completez un formular.

— Baum, Siegfried. Strada Kaiser 17, districtul Altona, Hamburg.

— O să ajungem la spital în patru minute. Paramedicul luă pulsul victimei şi îşi făcu o însemnare. Nu arată a evreu.

— Fiţi atent când spuneţi astfel de lucruri, îl avertiză locotenentul.

— Nevastă-mea e evreică. Tensiunea îi scade brusc.

Omul se gândi să-i facă victimei o injecţie intravenoasă, apoi se răzgândi. Mai bine să lase această decizie pe seama chirurgilor.

— Hans, le-ai spus care e situaţia prin radio?

— *Ja,* ştiu la ce să se aştepte, răspunse şoferul. Nu e Ziegler de serviciu astăzi?

— Sper că da.

Şoferul trase de volanul ambulanţei într-o curbă strânsă spre stânga, în timp ce sirena pe două tonuri elibera calea maşinii. Un minut mai târziu opri Mercedes-ul şi dădu cu spatele în zona de primiri urgenţe. Un doctor şi două ajutoare aşteptau deja.

Spitalele germane sunt recunoscute pentru eficienţă, în mai puţin de zece minute, victima, devenită pacient, fu intubată pentru a avea căile respiratorii libere, înţepată pentru a i se introduce sânge şi ser pe cale intravenoasă şi dusă la neurochirurgie pentru operaţia care urma să fie efectuată de

profesorul Anton Ziegler. Locotenentul trebui să rămână în sala de urgenţă cu medicul de la înregistrări.

— Deci cine era? întrebă tânărul doctor.

Poliţistul îi relată datele despre victimă.

— Un german?

— Vi se pare ciudat? întrebă locotenentul.

— Când am primit apelul prin radio şi ni s-a spus că veniţi şi dumneavoastră, am presupus că e vorba de un caz... delicat, ca şi cum ar fi fost rănit un străin.

— Maşina care l-a lovit era condusă de o franţuzoaică.

— A! Atunci se explică. Am crezut că el era străinul.

— De ce?

— Datorită danturii. Am observat când l-am intubat. Are mai multe carii, iar acestea au fost plombate cu oţel inoxidabil – o treabă de cârpaci.

— Poate că e originar din Est, comentă locotenentul.

Medicul pufni.

— Un german nu ar fi putut face o astfel de lucrare! Şi un tâmplar s-ar fi descurcat mai bine.

Doctorul completă repede formularul de internare în spital.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că omul are o lucrare dentară extrem de proastă. E ciudat, căci e bine îmbrăcat. Mai e şi evreu. Însă are nişte plombe mizerabile. Doctorul se aşeză. Bineînţeles însă că aici avem parte de multe lucruri ciudate.

— Unde sunt efectele lui personale?

Locotenentul era un individ curios din fire, ceea ce constituia unul dintre motivele pentru care intrase în poliţie după ce îşi terminase serviciul militar în *Bundeswehr.* Doctorul îl îndrumă pe ofiţer spre o încăpere unde efectele personale erau inventariate pentru depozitare în siguranţă de către un angajat al spitalului.

Găsiră îmbrăcămintea aranjată frumos, cu haina şi cămaşa puse separat, astfel încât petele de sânge de pe ele să nu mânjească nimic. În jur ceva mărunţiş, un set de chei şi un plic mare fuseseră puse deoparte pentru catalogare. Angajatul spitalului completa un formular, căutând să listeze obiectele exact aşa cum veniseră acolo odată cu pacientul.

Poliţistul ridică plicul. Fusese trimis din Stuttgart cu o seară înainte. Un timbru de zece mărci. Un impuls interior îl determină să scoată un briceag din buzunar şi să deschidă plicul. Nici doctorul şi nici angajatul spitalului nu se împotriviră. În definitiv

era vorba de un ofiţer de poliţie.

În interior se găseau alte trei plicuri, unul mai mare şi două mici. Deschise mai întâi plicul mare şi extrase conţinutul dinăuntru. Mai întâi văzu o diagramă. Părea destul de banală până ce locotenentul constată că era o fotocopie după un document al armatei germane ştampilat *Geheim.* Secret. Apoi numele: Lammersdorf. Ţinea în mâini o hartă a centrului de comunicaţii NATO aflat la nici treizeci de kilometri de locul în care se găsea el acum. Locotenentul de poliţie era şi căpitan în rezervă al armatei germane, aşa că îşi dădu seama că ţinea în mână o misivă a serviciilor secrete. Cine era acest Siegfried Baum? Deschise celelalte plicuri. Apoi se duse la un telefon public.

ROTA, SPANIA

Avionul de transport ajunse la timp. Marea îl întâmpină pe Toland la ieşirea pe uşa pentru mărfuri cu o briză blândă. Doi marinari se găseau acolo pentru a-i ghida pe nou-sosiţi. Unul îl îndrumă pe Toland către un elicopter aflat la o sută de metri depărtare, cu rotorul deja învârtindu-se. Toland porni repede într-acolo, alături de alţi patru oameni. Cinci minute mai târziu decolase. Prima lui vizită în Spania durase exact unsprezece minute. Nimeni nu încercă să vorbească. Toland privi afară pe una dintre ferestrele mici disponibile. Zburau deasupra unui petic de apă albastră, evident înspre sud-vest. Se găseau la bordul unui elicopter de luptă antisubmarin Sea King. Mecanicul de bord era şi operator sonar. Omul se juca cu echipamentele, evident încercând să testeze ceva. Pereţii aeronavei erau goi. De unde stătea, Toland vedea magazia de balize sonar şi traductorul de semnale acustice încastrat în compartimentul lui din podea. În ciuda acestui fapt, cabina părea strâmtă, datorită armelor şi instrumentelor de la bord. După o jumătate de oră de zbor, elicopterul începu să se rotească în cerc. Două minute mai târziu ateriză la bordul lui USS *Nimitz.*

Puntea de zbor era încinsă, zgomotoasă şi mirosea a combustibil de avion. Un marinar le făcu semn să se ducă înspre o scară care cobora spre pasarela ce înconjura puntea şi apoi către un pasaj aflat sub ea. Aici dădură de aer condiţionat şi de o linişte relativă, datorită izolării faţă de operaţiunile de zbor care

aveau loc deasupra.

— Locotenent-comandor Toland? strigă un marinar.

— Aici.

— Vă rog să veniţi cu mine, domnule.

Toland îl urmă pe marinar prin labirintul de compartimente de sub puntea de zbor. Într-un târziu i se făcu semn spre o uşă deschisă.

— Tu trebuie să fii Toland, remarcă un ofiţer oarecum iritat.

— Trebuie să fiu, doar dacă schimbarea de fus orar nu m-a schimbat şi pe mine.

— Vrei vestea rea sau pe cea bună?

— Pe cea rea.

— Bine, va trebui să dormim pe rând. Nu sunt suficiente cuşete pentru noi, cei de la informaţii. Oricum nu prea contează. Eu n-am dormit de trei zile, iar ăsta e unul dintre motivele pentru care te afli aici. Vestea bună e că tocmai ai fost avansat în grad. Bine ai venit la bord, comandorule! Eu sunt Chip Bennett. Ofiţerul îi dădu lui Toland un telex. Se pare că CINCLANT te place. E bine să ai prieteni în locuri sus-puse.

Mesajul anunţa sec că locotenentul comandor Robert A. Toland, III, USNR, fusese „înaintat" la gradul de comandor, USNR, ceea ce îi conferea dreptul de a purta cele trei trese ale unui comandor, însă nu şi de a primi salariul corespunzător încă. Era ca un sărut al surorii unei cunoştinţe. Sau poate al verişoarei.

— Credea e un pas în direcţia cea bună. Ce voi face aici?

— Teoretic s-ar spune că mă ajuţi pe mine, dar suntem atât de copleşiţi de informaţii în acest moment, încât va trebui să ne repartizăm sarcinile cumva. Te voi lăsa să te ocupi de rapoartele informative de dimineaţă şi seară către comandantul grupului de luptă. Asta se face la orele 07.00 şi 20.00. Contraamiralului Samuel B. Baker, Jr. Îi plac informaţiile concise şi curate, cu note de subsol pe care să le citească după aceea. Aproape că nu doarme niciodată. Postul tău de lucru va fi în CIC, alături de ofiţerul tactic al grupului. Omul se frecă la ochi. Deci, ce naiba, se mai petrece în lumea asta nebună?

— Tu ce crezi? răspunse Toland.

— Mda. Tocmai a venit ceva nou. Naveta spaţială a fost dată jos astăzi de pe schela de lansare de pe Kennedy, oficial pentru remedierea unei defecţiuni de computer. Însă trei ziare tocmai au scris pe prima pagină că a fost dată jos pentru schimbarea încărcăturii. Ar fi trebuit să lanseze în spaţiu trei sau patru

„păsări” de comunicaţii. În schimb, vor lansa sateliţi de recunoaştere.

— Cred că lumea începe să ia lucrurile în serios.

AACHEN, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

„Siegfried Baum” se trezi şase ore mai târziu şi descoperi lângă el trei bărbaţi în halate chirurgicale. Încă sub efectul anesteziei, abia reuşi să îşi concentreze cât de cât privirea.

— Cum te simţi? întrebă un bărbat, în rusă.

— Ce mi s-a întâmplat? răspunse maiorul, tot în rusă.

Ach so.

— Ai fost izbit de o maşină şi acum eşti într-un spital militar, minţi bărbatul.

Se aflau tot în Aachen, în apropiere de frontiera germano-belgiană.

— Ce… Tocmai ieşeam să…

Maiorul avea o voce de om beat, care se opri brusc. Omul încercă să îşi focalizeze privirea mai bine.

— Pentru tine, prietene, totul s-a terminat. Vorbitorul o dădu pe germană. Ştim că eşti ofiţer sovietic şi ai fost găsit în posesia unor documente guvernamentale germane secrete. Spune-mi de ce te interesează Lammersdorf-ul?

— N-am nimic de declarat, replică „Baum” în germană.

— Cam târziu pentru aşa ceva, rosti anchetatorul, revenind la rusă. Însă o să-ţi uşurăm sarcina. Chirurgul ne-a spus că putem încerca acum un nou… medicament pentru tine, cu ajutorul căruia ne vei spune tot ce vrem să aflăm. Fii serios. Nimeni nu poate rezista la această formă de interogatoriu. Poate că vrei să îţi reconsideri poziţia, zise bărbatul cu voce mai dură. Eşti ofiţer al armatei unui guvern străin, te afli ilegal în Republica Federală, călătoreşti cu acte false şi posezi documente secrete. În cel mai bun caz te putem băga la temniţă pe viaţă. Însă, date fiind acţiunile de moment ale guvernului tău, acest „cel mai bun caz” nu ne interesează deloc. Dacă vorbeşti cu noi, vei trăi şi vei fi trimis, probabil, ceva mai târziu către Uniunea Sovietică, în schimbul unui agent german. Noi vom declara chiar că am obţinut toate informaţiile datorită folosirii drogurilor. Nimeni nu îţi poate face rău din această cauză. Dacă nu cooperezi, vei muri

de pe urma rănilor căpătate în cadrul unui accident de maşină.

— Am familie, rosti încetişor maiorul Andrei Cerniavin, încercând să-şi amintească datoria mai întâi de orice.

Combinaţia de frică şi confuzie indusă de drog îi răvăşise emoţiile. Habar n-avea că o fiolă de pentotal de sodiu deja curgea prin perfuzia intravenoasă din braţ, dereglându-i funcţiile cerebrale superioare. Curând avea să fie incapabil de a se mai gândi la consecinţele pe termen lung ale acţiunilor sale. Va conta doar „aici şi acum”.

— Nu va păţi nimic, promise colonelul Weber. Ca ofiţer de armată alocat *Bundesnachrichtendienst,* colonelul interogase mulţi agenţi sovietici. Tu crezi că familiile spionilor pe care îi prindem sunt pedepsite? Curând nimeni nu va mai veni aici să ne spioneze.

Weber îşi permise un ton mai blând. Drogul începea să-şi facă efectul. Pe măsură ce mintea spionului avea să intre tot mai adânc în ceaţă, el avea să-şi îmblânzească vocea, smulgând astfel cu uşurinţă informaţiile de la individ. Partea amuzantă era că fusese instruit cum să procedeze de un psihiatru. În ciuda acelor multe filme despre interogatoriile brutale practicate de nemţi, el personal nu primise nici un fel de pregătire în ce priveşte folosirea forţei pentru obţinerea informaţiilor. „Mare păcat, îşi zise el. Acum ar fi fost momentul când aş fi avut nevoie de aşa ceva.” Cea mai mare parte a familiei colonelului locuia la marginea localităţii Kulmbach, aflată la doar câţiva kilometri de graniţă.

KIEV, UCRAINA

— Căpitanul Ivan Mihailovici Sergetov s-a prezentat la datorie aşa cum i s-a ordonat, tovarăşe general.

— Ia loc, tovarăşe căpitan.

Alekseiev îşi spuse că tânărul semăna frapant cu tatăl său. Scund şi îndesat. Aceiaşi ochi mândri, aceeaşi inteligenţă. Un alt tânăr pe cale să-şi facă o carieră.

— Tatăl dumitale mi-a spus că eşti un student eminent în limbi din Orientul Apropiat.

— Corect, tovarăşe general.

— Ai studiat şi popoarele care vorbesc aceste limbi?

— Face parte integrantă din pregătire, tovarăşe. Sergetov cel

tânăr zâmbi. A trebuit chiar să citim Coranul. Este singura carte pe care cei mai mulţi dintre ei au citit-o vreodată şi de aceea este un factor important în înţelegerea acestor sălbatici.

— Deci nu îţi plac arabii?

— Nu prea. Însă ţara noastră trebuie să facă afaceri cu ei. Mă înţeleg destul de bine cu ei. Clasa mea se întâlneşte din când în când cu diplomaţi din ţări acceptabile din punct de vedere politic pentru a-şi exersa vorbirea. În principal, e vorba de Libia şi uneori de oameni din Siria şi Yemen.

— Ai făcut trei ani la tancuri. Putem să-i învingem pe arabi în bătălie?

— Israelienii au reuşit fără mari probleme şi ei nu dispun nici măcar de un mic procent din resursele noastre. Soldatul arab este un ţăran analfabet, prost instruit şi condus de ofiţeri incompetenţi.

„Iată un tânăr cu toate răspunsurile pregătite. Atunci poate îmi explici ce s-a întâmplat în Afganistan?” gândi Alekseiev.

— Tovarăşe căpitan, vei face parte din personalul meu direct pentru viitoarea operaţiune împotriva statelor din Golful Persic. Mă voi baza pe tine pentru partea lingvistică şi pentru sprijinirea estimărilor noastre bazate pe informaţii culese de la faţa locului, înţeleg că te pregăteşti să devii diplomat. Asta îmi este de mare folos. Întotdeauna prefer să am şi o a doua opinie asupra datelor informative pe care ni le trimit KGB-ul şi GRU-ul. Nu că n-aş avea încredere în tovarăşii noştri din serviciile de informaţii, mă înţelegi. Pur şi simplu, îmi place să dispun de cineva pe care scrie „Armată” ca să revizuiesc datele. Faptul că ai servit la tancuri mă face să te apreciez şi mai mult. Încă o întrebare. Cum reacţionează rezerviştii faţă de mobilizare?

— Cu entuziasm, bineînţeles, răspunse căpitanul.

— Ivan Mihailovici, presupun că tatăl tău ţi-a povestit despre mine. Eu ascult cu mare atenţie indicaţiile pe care ni le dă Partidul, dar soldaţii care se pregătesc de luptă trebuie să cunoască adevărul gol-goluţ, ca să poată îndeplini cât mai bine dorinţele Partidului.

Căpitanul Sergetov observă cât de atent se exprimase generalul.

— Oamenii sunt furioşi, tovarăşe general. Sunt mânioşi din cauza incidentului de la Kremlin, a asasinării copiilor. Cred că un cuvânt precum „entuziasm” nu reprezintă o exagerare prea mare.

— Şi dumneata, Ivan Mihailovici?

— Tovarăşe general, tata mi-a spus că veţi pune această întrebare. Mi-a mai spus să vă asigur că dumnealui n-avea cunoştinţă dinainte de ceea ce s-a întâmplat şi că cel mai important lucru este să ne apărăm patria, astfel încât să nu mai fie vreodată nevoie de tragedii similare.

Alekseiev nu replică imediat. Simţea un fior rece gândindu-se că Sergetov îi citise gândurile cu trei zile înainte şi că îi încredinţase ca prostul un asemenea secret imens fiului său. Însă era bine să ştie că îl citise corect pe omul Biroului Politic. Se putea avea încredere în el. Poate că şi în fiul lui? Evident, Mihail Eduardovici aşa gândea.

— Tovarăşe căpitan, aceste vorbe trebuie uitate. Avem deja destule de care să ne ocupăm. Vei lucra în camera douăzeci şi doi, mai jos pe coridor. Te aşteaptă multe de făcut. Liber.

BONN, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

— Totul e o înscenare, raportă Weber cancelarului patru ore mai târziu. Elicopterul cu care ajunsese la Bonn nici măcar nu apucase să decoleze din nou. Întreaga afacere cu atentatul cu bombă este o înscenare crudă şi deliberată.

— Ştim asta, colonele, răspunse cancelarul.

Nu dormise de două nopţi, încercând să înţeleagă neaşteptata criză ruso-germană.

— *Herr Kanzler,* omul pe care îl avem acum în spital este maiorul Andrei Ilici Cerniavin. A pătruns în ţară pe la graniţa cehă acum două săptămâni cu un set de acte false. Este ofiţer în forţele sovietice Spetsnaz, *Sturmtruppen* de elită ale lor. A fost grav rănit într-un accident rutier, când idiotul a apărut în faţa unui automobil fără să se asigure, având asupra sa o diagramă completă a bazei de comunicaţii NATO din Lammersdorf. Sistemul de securitate al bazei a fost modificat acum o lună. Acest document este vechi de doar două săptămâni. Omul avea la el orarul gărzilor şi lista ofiţerilor de pază – iar acest document este vechi de doar *trei* zile! El şi o întreagă echipă de oameni au trecut graniţa cehă şi abia au primit ordinele de misiune. Ordinele lui curente se referă la atacarea bazei exact la miezul nopţii, la o zi după primirea semnalului de alertă. Mai există un

semnal de anulare, dacă se schimbă planurile. Le avem pe amândouă.

— A venit în Germania cu mult înainte ca…

Cancelarul era extrem de surprins. Întreaga poveste părea extrem de ireală.

— Exact. Totul se potriveşte, *Herr Kanzler.* Oricare ar fi motivul, Ivan vine să atace Germania. Până în acest moment totul a fost o înscenare, menită să ne adoarmă pe toţi. Iată o transcriere completă a interviului nostru cu Cerniavin. Are cunoştinţă de alte patru operaţiuni Spetsnaz, toate indicând un atac pe scară largă asupra graniţei noastre. Omul se află acum la spitalul nostru militar din Koblenz, sub pază severă. Mai dispunem şi de o bandă video a mărturiei lui.

— Cum rămâne cu şansa ca totul să fie doar o provocare rusească? De ce n-au fost aceste documente trecute peste graniţă cu ei?

— Reconstrucţia instalaţiilor de la Lammersdorf a însemnat că ei aveau nevoie de informaţii actualizate. După cum ştiţi, noi ne-am modernizat măsurile de securitate la staţiile noastre de comunicaţii NATO începând cu vara trecută, iar prietenii noştri ruşi probabil că şi-au modernizat şi ei planurile de atac. Cel mai înspăimântător este faptul că ei deţin aceste documente, unele vechi doar de câteva zile. Cât despre ceea ce s-a întâmplat ca să punem mâna pe acest om… Weber explică circumstanţele accidentului. Avem toate motivele să credem că a fost vorba de un accident autentic şi nu de o provocare. Şoferiţa, o oarecare *madame* Anne-Marie Lecourte, este agent de modă, mai exact vinde rochii pentru diverşi designeri parizieni. Nu prea pare o acoperire de spion sovietic. Şi de ce să facă aşa ceva? Se aşteaptă să lansăm un atac asupra RDG-ului pe această bază? Mai întâi ne acuză de bombardarea Kremlinului, apoi încearcă să ne provoace? Nu are nici o logică. Ce avem aici este un individ a cărui misiune este pregătirea invaziei sovietice asupra Germaniei prin paralizarea comunicaţiilor NATO înaintea începerii ostilităţilor.

— Dar ca să faci aşa ceva, chiar dacă un astfel de atac este plănuit…

— Sovieticii sunt intoxicaţi cu grupuri de „operaţiuni speciale”, o lecţie a Afganistanului. Oamenii ăştia sunt foarte bine instruiţi şi foarte periculoşi. Iar planul este îndrăzneţ. Identitatea evreiască, de exemplu. Ticăloşii joacă cartea sensibilităţii noastre

faţă de evrei, nu? Dacă era oprit de un ofiţer de poliţie, putea face o remarcă întâmplătoare despre modul în care germanii îi tratează pe evrei şi atunci cum s-ar fi descurcat un tânăr poliţist, nu? Probabil şi-ar fi cerut scuze şi i-ar fi spus să-şi vadă de drum.

Weber zâmbi amar. Planul fusese îndelung gândit şi trebuia să-l admire. Tot ce nu-şi puteau permite ei era neprevăzutul. Am fost norocoşi. Acum ar trebui să folosim cum trebuie acest noroc. *Herr Kanzler,* aceste date trebuie să ajungă imediat la comandamentul suprem NATO. Deocamdată ţinem sub observaţie casa lor conspirativă considerată sigură. Poate că o să recurgem la un asalt. GSG-9[12] e gata să pornească în această misiune, dar poate că e mai bine să fie o operaţiune NATO.

— Mai întâi trebuie să mă întâlnesc cu cabinetul. După aceea voi vorbi cu preşedintele Statelor Unite la telefon şi cu ceilalţi şefi de guverne NATO.

— Iertaţi-mă, domnule cancelar, dar n-avem timp de aşa ceva. Cu permisiunea dumneavoastră, în mai puţin de o oră voi transmite o copie a casetei video ofiţerului de legătură cu CIA, ca şi ofiţerilor de legătură din serviciile echivalente britanic şi francez. Ruşii vor ataca. Mai bine să alertăm mai întâi serviciile de informaţii, ceea ce va pregăti terenul pentru convorbirea dumneavoastră cu preşedintele şi cu ceilalţi. Trebuie să ne mişcăm repede, *Herr Kanzler.* Este o situaţie de viaţă şi de moarte.

Cancelarul privi în gol spre biroul lui.

— De acord, colonele. Ce propuneţi să facem cu acest Cerniavin?

Weber deja trecuse la acţiune în această privinţă.

— A murit de pe urma rănilor căpătate în accidentul de maşină. Va apărea la ştirile de seară de la televiziune şi în ziare. Bineînţeles că el va fi pus la dispoziţia aliaţilor noştri pentru continuarea investigaţiilor. Sunt convins că CIA şi ceilalţi vor dori să îl vadă înainte de miezul nopţii.

Cancelarul Republicii Federale a Germaniei privi pe fereastra biroului său din Bonn. Îşi aminti perioada serviciului său militar în urmă cu patruzeci de ani, când era doar un adolescent înspăimântat, cu o cască pe cap care aproape îi acoperea ochii.

— Se întâmplă din nou.

„Oare câţi vor muri de data asta?”

---

12 Unitatea antiteroristă de elită a serviciilor speciale germane (n. red.).

— *Ja.* „Doamne, cum va fi?”

LENINGRAD, URSS

Căpitanul privi spre babordul navei sale de pe aripa punţii. Remorcherele împinseră ultima barjă în liftul dinspre pupa, apoi se dădură înapoi. Liftul se înălţă câţiva metri, apoi barja se postă la locul ei pe troleele deja aşezate pe şinele pupa-prova. Primul ofiţer al navei *Julius Fucik* superviza procesul de încărcare din staţia de control a vinciurilor de la pupa, comunicând prin staţii radio portabile cu ceilalţi oameni împrăştiaţi în zona din spate a navei. Liftul ajunsese la nivelul celei de-a treia punţi de marfa, iar porţile masive se deschiseră, expunând vederii imensa punte. Oamenii din echipaj aşezară cablurile pe trolee şi le fixară repede la locul lor.

Vinciurile traseră barja înainte în interiorul celei de-a treia şi celei mai joase punţi de marfa a navei Seabee, un acronim pentru navă portbarjă marină. Imediat ce troleele depăşiră limitele de acţiune, porţile etanşe se închiseră şi înăuntru se aprinseră luminile pentru a permite membrilor echipajului să asigure barja. „O treabă bună”, gândi primul ofiţer. Întregul proces de încărcare fusese încheiat în doar unsprezece ore, aproape un record. El superviza procesul securizării părţii din spate a navei în vederea ieşirii în larg.

— Ultima barjă va fi complet asigurată în treizeci de minute, raportă şeful de echipaj primului ofiţer, care transmise mai departe informaţia punţii de comandă.

Căpitanul Kherov apăsă butoanele telefonului ca să vorbească cu sala maşinilor.

— Veţi fi gata să acţionaţi la sunetul clopotului în treizeci de minute.

— Înţeles. Treizeci de minute.

Inginerul-şef închise.

Pe punte, căpitanul se întoarse spre pasagerul de vază, un general de paraşutişti care purta bluzonul albastru al unui ofiţer de vas.

— Cum se simt oamenii dumneavoastră?

— Unii au deja rău de mare.

Generalul Andreiev râse. Fuseseră aduşi la bord în interiorul barjelor sigilate, evident cu excepţia generalului, alături de tone

întregi de echipamente militare.

— Vă mulţumesc că le-aţi permis oamenilor mei să se plimbe pe punţile inferioare.

— Eu conduc o navă, nu o închisoare. Doar să nu pună mâna pe nimic de acolo.

— Au fost instruiţi în acest sens, îl asigură Andreiev.

— Bine. Peste câteva zile vor avea multe lucruri de făcut.

— Ştiţi, asta e prima mea călătorie cu o navă.

— Zău? Nu vă temeţi, tovarăşe general. Este mult mai sigur şi mult mai confortabil decât să zbori cu avionul, după care să mai şi sari din el! Căpitanul râse. E o navă mare şi are o ţinută excelentă pe mare, chiar şi cu o încărcătură atât de uşoară ca acum.

— Încărcătură uşoară? se miră generalul. Aveţi la bord mai bine de jumătate din echipamentele diviziei mele.

— Putem căra foarte bine peste treizeci şi cinci de mii de tone metrice de marfă. Echipamentul dumneavoastră este voluminos, nu greu.

Era o idee nouă pentru general, care până atunci fusese obişnuit să calculeze în termeni de cărat marfa pe calea aerului.

Dedesubt, peste o mie de oameni din Regimentul 234 de Gardă Aeropurtat stăteau strânşi sub comanda ofiţerilor şi subofiţerilor lor. Cu excepţia unor scurte perioade nocturne, aveau să rămână ascunşi până ce *Fucik* avea să iasă din Canalul Mânecii. Oamenii îndurau situaţia surprinzător de bine. Chiar şi aglomerate de barje şi echipamente, imensele cale de marfă erau mult mai largi decât transportoarele militare aeriene cu care oamenii erau obişnuiţi. Echipajul navei monta plăci imense de lemn de la o barjă la alta, ca oamenii să aibă loc unde să doarmă, dar şi ca soldaţii să plece din zona de care echipajul avea nevoie pentru activităţi curente. Curând, ofiţerii regimentului aveau să fie puşi la curent în privinţa sistemelor de la bordul navei, mai ales a sistemelor de stingere a incendiilor. Se instaurase regula strictă a interzicerii fumatului, nevrând să se rişte nimic. Marinarii erau surprinşi de comportamentul mai degrabă umil al paraşutiştilor, dar aflaseră că, expuse la un mediu cu totul nou, chiar şi trupele de elită aveau probleme de adaptare. Era o constatare plăcută pentru marinarii civili.

Trei remorchere traseră de cablurile care atârnau în lateralul navei, îndepărtând-o încet de la chei. Alte două li se alăturară imediat ce nava ieşi în larg, împingând prova spre mare.

Generalul urmări cum gestionează căpitanul manevra, alergând de pe o aripă a punţii către cealaltă cu un tânăr ofiţer pe urme, adesea dând ordine cârmei între două treceri. Căpitanul Kherov se apropia de şaizeci de ani şi-şi petrecuse pe mare mai bine de două treimi din viaţă.

— Cârma la jumătate! strigă el. Încet înainte.

Timonierul îndeplini ambele ordine în mai puţin de o secundă. „Nu-i rău”, observă generalul în gând, amintindu-şi comentariile ironice pe care le auzise uneori despre marinarii civili. Căpitanul veni din nou lângă el.

— Ah, partea cea mai grea a rămas în urma noastră.

— Dar aţi avut ajutoare pentru asta, observă generalul.

— Ce mai ajutoare! Blestematele de remorchere sunt manevrate de beţivi. Pe aici ăştia strică mereu vasele.

Căpitanul se duse la planul de navigaţie. „Bun: un canal drept până în Baltica.” Se putea relaxa puţin. Se duse la scaunul lui de pe punte şi se aşeză.

— Ceai!

Un steward apăru imediat cu o tavă şi ceşti.

— Nu există alcool la bord? se miră Andreiev.

— Doar dacă l-au adus oamenii dumneavoastră, tovarăşe general. Pe vasul meu nu tolerez alcoolul.

— Adevărat spuneţi. Primul ofiţer veni lângă ei. Pupa asigurată. Detaliile de operaţiuni pe mare fixate. Oamenii de veghe sunt la posturile lor. Inspecţia punţii în curs.

— Inspecţia punţii?

— În mod normal verificăm la fiecare schimbare a carturilor să vedem dacă nu există vreun loc deschis, tovarăşe general, explică primul ofiţer. Cu oamenii dumneavoastră la bord, vom verifica din oră în oră.

— Nu aveţi încredere în oamenii mei? întrebă generalul, uşor ofensat.

— Dumneavoastră aţi avea încredere în vreunul dintre oamenii mei la bordul avioanelor? răspunse căpitanul.

— Aveţi dreptate, bineînţeles. Vă rog să mă scuzaţi. Andreiev recunoştea un profesionist când îl vedea. Vă puteţi dispensa de câţiva oameni ca să-i înveţe pe ofiţerii mei inferiori şi pe subofiţeri ce trebuie să ştie?

Primul ofiţer scoase un teanc de hârtii din buzunar.

— Cursurile încep peste trei ore. În două săptămâni oamenii dumneavoastră vor fi nişte marinari adevăraţi.

— Ne îngrijorează mai ales gestionarea avariilor, zise căpitanul.
— Astă vă preocupă?
— Bineînţeles, Ne confruntăm cu pericole, tovarăşe general. Aş mai vrea să văd şi ce pot face oamenii dumneavoastră pentru apărarea navei.
Generalul nu se gândise la asta. Operaţiunea fusese pusă la punct prea repede pentru gustul lui, fără ca el să aibă ocazia de a-şi instrui oamenii în privinţa îndatoririlor lor de la bordul navei. Totul din considerente de securitate. În fine, nici o operaţiune nu putea fi perfect plănuită, nu?
— Comandantul meu de antiaeriană o să se întâlnească cu dumneavoastră imediat ce sunteţi pregătiţi. Făcu o pauză. Ce gen de avarii poate suporta această navă fără a se duce la fund?
— Nu e navă de război, tovarăşe general. Kherov zâmbi enigmatic. În orice caz, veţi observa că aproape întreaga noastră încărcătură se află în barje de oţel. Aceste barje au pereţi dubli de oţel, cu un metru de aer între ei, ceea ce poate oferi o compartimentare mai bună chiar decât în cazul unei nave de război. Cu puţin noroc, nu va trebui să aflăm răspunsul la întrebare. Incendiile mă preocupă cel mai mult. Cele mai multe nave sunt pierdute în luptă din pricina focului. Dacă am reuşi să punem la punct nişte exerciţii eficiente de stingere a incendiilor, atunci am putea supravieţui unui impact direct din partea a cel puţin unei rachete, poate chiar trei.
Generalul dădu gânditor din cap.
— Oamenii mei vă vor sta la dispoziţie când vreţi.
— Imediat de scăpăm din Canal. Căpitanul se ridică şi verifică din nou graficul. Îmi pare rău că nu vă putem oferi o călătorie plăcută. Poate pe drumul de întoarcere.
Generalul îşi ridică ceaşca de ceai.
— Voi bea pentru asta, tovarăşi. Oamenii mei vă stau la dispoziţie până când trecem la acţiune. Succes!
— Da. Succes!
Căpitanul Kherov îşi ridică şi el ceaşca, aproape dorindu-şi un pahar de votcă pentru a cinsti cum se cuvine ceea ce întreprindeau ei acum. Era gata. Din tinereţea lui petrecută la trupele de geniu ale marinei nu mai avusese şansa să servească direct statul, aşa că era hotărât să-şi ducă misiunea la bun sfârşit.

KOBLENZ, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

— Bună seara, domnule maior.

Într-o aripă păzită a spitalului militar, şeful biroului din Bonn al CIA se aşeză alături de reprezentanţii agenţiilor echivalente britanice şi franceze şi de câţiva translatori.

— Să vorbim despre Lammersdorf?

Fără ca germanii să ştie, britanicii deţineau un dosar despre activităţile maiorului Cerniavin în Afganistan, incluzând o fotografie de proastă calitate a omului pe care luptătorii mujahedini şi-l aminteau drept „diavolul din Kandahar”. Generalul Jean-Pierre de Ville din partea DGSE francez conducea interogatoriul, deoarece vorbea rusa cel mai bine. Cerniavin ajunsese o epavă umană. Unica lui tentativă de rezistenţă fusese înfrântă după ce ascultase o bandă cu mărturisirea stimulată de drogul injectat în venele lui. Un om mort pentru conaţionalii lui, maiorul repetă ceea ce indivizii din încăpere ştiau deja, dar voiau să audă cu propriile urechi. Trei ore mai târziu, telegrame de urgenţă fură trimise în trei capitale occidentale, iar reprezentanţii celor trei servicii de securitate naţionale pregătiră materiale informative pentru toţi echivalenţii lor din alte ţări NATO.

14
Gaz

WANDLITZ, REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

SCENARIUL 6

Condiţii meteorologice de primăvară-vară (umiditate şi temperaturi moderate; probabilitate de ploaie 35 %pe zi); vânt din vest şi sud-vest cu viteze de 10 până la 30 de kilometri pe oră la nivelul solului, modificate în funcţie de altitudine; folosirea de agenţi extrem de persistenţi împotriva posturilor de comunicaţii, a staţiilor POMCUS, a aerodromurilor, a depozitelor de mărfuri şi a facilităţilor de stocare a armelor nucleare (rată de eroare calculată normal, vezi Apendicele F al Anexei I).

Şeful Partidului Comunist al Republicii Democrate Germane îşi îndreptă privirea în josul raportului, în ciuda arsurilor cumplite din stomac:

Ca şi în cazul Scenariilor 1,3,4 şi 5, orice avertisment cu o durată mai mare de cincisprezece minute va asigura în mod virtual protecţia completă MOPP-4 a personalului de luptă şi a celui de suport logistic. Rămâne problema victimelor civile, deoarece peste o sută de ţinte din categoriile citate mai sus se găsesc în apropierea unor centre demografice majore. Biodegradarea unor agenţi chimici persistenţi precum GD (agentul sovietic aşteptat să fie folosit în primul rând; pentru o analiză a literaturii sovietice asupra acestui aspect, vezi Apendicele C al Anexei 2) va fi încetinită de temperaturile în general blânde şi de acţiunea fotochimică redusă a luminii solare din pricina vremii. Asta va permite agenţilor aflaţi sub formă de aerosoli să plutească în curenţii de vânt. Date fiind concentrarea minimă de 2 miligrame pe metru cub, gradienţii verticali estimaţi ai

temperaturii şi lărgimea straturilor de nori, noi credem că riscul de contaminare toxică a unor zone largi din RDG şi RFG va fi de aproximativ 0,3 (plus sau minus 50% în calculele noastre, datorită impurităţilor şi modificărilor chimice spontane din muniţia chimică) din riscul contaminării ţintelor.

Cum literatura sovietică publică cere concentraţii la sursă (cum ar fi la ţintă) mult peste doza letală medie (LET-50), noi considerăm că întreaga populaţie germană se găseşte în mare risc. Răspunsul aliat aşteptat la astfel de atacuri chimice va avea în cea mai mare parte o natură psihologică – căci singură folosirea muniţiei sovietice va contamina efectiv cea mai mare parte a Germaniei Mari; se aşteaptă ca nici o parte a Germaniei la est de Rin să nu poată fi considerată zonă sigură pentru persoanele neprotejate, începând de la 12 ore după explozia primelor muniţii. Efecte similare pot fi aşteptate în diverse părţi ale Cehoslovaciei şi chiar în vestul Poloniei, depinzând de direcţia şi viteza vântului. O astfel de contaminare trebuie aşteptată să continue la un nivel de cel puţin 1,5 ori mai mare decât nivelul principal de persistenţă a agenţilor folosiţi.

Acesta este ultimul (şi din punct de vedere statistic cel mai probabil) scenariu rezultat din specificaţiile contractuale.

SECŢIUNEA VIII: REZUMAT

Aşa cum poate aprecia cititorul, chiar şi în condiţiile unei alerte tactice de câteva minute, formaţiunile militare alertate vor suferi pierderi minore (deşi scăderea capacităţii de luptă va atinge între 30 şi 50%; această degradare este însă de aşteptat pentru ambele părţi combatante), în schimb numărul victimelor din rândul civililor va fi mult mai mare decât cel anticipat în cazul unui schimb Level-2 de arme nucleare tactice (200 de focoase nucleare @ 100 kt câştig; vezi Apendicele A al Anexei 1) în condiţiile unui amestec de ţinte militare şi civil-industriale. Aşadar, în ciuda faptului că muniţia chimică în sine nu provoacă daune directe unor mijloace fixe de natură industrială, trebuie aşteptate efecte economice serioase pe termen scurt şi lung. Chiar şi folosirea unor agenţi puţin persistenţi precum

FEBA[13] nu poate avea decât un impact major asupra populaţiei civile datorită caracterului urban intens al peisajului german şi a incapacităţii repetate a oricărui guvern de a furniza o protecţie adecvată populaţiei civile.

În termeni de efecte imediate, nivelul de mortalitate de peste 10 milioane de civili din Scenariul 2 reprezintă o problemă de sănătate publică mai gravă cu cel puţin un ordin de mărime decât cea rezultată în urma dezastrului provocat de ciclonul din Bangladesh din 1970 şi va include mai mult decât probabil efecte sinergice aflate mult dincolo de obiectivul acestui studiu. (Specificaţiile contractuale au exclus în mod specific investigaţiile asupra efectelor bioecologice rezultate în urma unui schimb major de arme chimice în cadrul luptei. În vreme ce dificultăţile asociate unei examinări amănunţite a acestui subiect sunt imposibil de estimat la momentul scrierii acestui material, cititorul este avertizat că astfel de efecte sunt mult mai greu de neutralizat decât de studiat. *De exemplu, s-ar putea să fie nevoie de importul a zeci de tone de larve de insecte înainte ca vreo recoltă să mai poată creşte din nou în Europa de Vest.)* Deocamdată, chiar şi capacităţile celor mai organizate armate de a se dispensa de milioane de cadavre de civili aflate în stadii avansate de descompunere nu pot fi socotite ca sigure. Iar civilii de care ar fi nevoie pentru reluarea producţiei industriale (în condiţiile celor mai optimiste prognoze) vor fi fost deja decimaţi în cel mai literal şi clasic sens.

O analiză a efectelor războiului chimic asupra teatrului european de operaţiuni utilizând predicţiile capacităţilor de eliberare atmosferică (ARAC)
Lawrence – Livermore National Laboratories
LLNL 88-250” CR 8305/89/178
SIGMA 2
Distribuire externă specificată exclusivă
» SECRET «

Johannes Bitner nu aruncă raportul la coşul de gunoi, căci s-ar fi simţit ca şi cum s-ar fi spălat pe mâini. „Încă o similitudine

13 *Forward Edge of the Battle Area* – Marginea Avansată a Zonei de Luptă (n. tr.).

între Est şi Vest, îşi spuse el. Rapoartele lor guvernamentale sunt scrise de computere pentru a fi citite de calculatoare. Ca ale noastre. Ca ale noastre.”

— Herr Generaloberst.

Şeful Partidului Comunist al RDG-ului privi spre comandantul forţelor armate. Acesta şi un alt ofiţer veniseră devreme în acea dimineaţă, în haine civile, pentru a-l vizita pe preşedinte la reşedinţa lui privată de lux din Wandlitz, enclava deţinută de elita de partid la periferia Berlinului. Livraseră documentul obţinut cu doar două zile înainte prin intermediul unui agent est-german infiltrat în cercurile înalte ale Ministerului vest-german al Apărării.

— Cât de corect este acest document?

— Tovarăşe secretar, nu putem verifica modelele lor de computer, bineînţeles, dar formulele, estimările lor privind persistenţa armelor chimice sovietice, tiparele prevăzute pentru vreme, cu alte cuvinte toate datele care se presupun a susţine acest studiu, au fost examinate de membri ai serviciului meu de informaţii şi reverificate de anumiţi profesori ai Universităţii din Leipzig. Nu există nici un motiv să nu credem că totul este autentic.

— De fapt, rosti colonelul Mellethin, directorul serviciului de analiză a operaţiunilor externe, un om auster ai cărui ochi nu cunoscuseră somnul de multe zile, americanii subevaluează cantităţile totale de muniţie implicată, pentru că ei în mod constant supraevaluează acurateţea sistemelor ruseşti de armament.

Ceilalţi doi oameni din încăpere observară imediat că „sovietice” fusese substituit de „ruseşti”.

— Mai vrei să spui ceva, Mellethin? întrebă repede Bitner.

— Tovarăşe secretar, din punctul de vedere al ruşilor, care este obiectivul acestui război?

— Neutralizarea NATO şi accesul la resurse economice mai bogate. Spune ce ai de spus, tovarăşe colonel, îi ordonă Bitner.

— Tovarăşi, succesul Pactului de la Varşovia ar însemna o Germanie unită. Vreau să scot în evidenţă că o Germanie unită, chiar şi o Germanie unită *socialistă*, ar fi văzută drept o ameninţare strategică de către Uniunea Sovietică. În definitiv, noi suntem mai buni socialişti decât ei, *nicht war?* Mellethin inspiră adânc înainte de a merge mai departe. Oare îşi risca acum viaţa? Mai conta aşa ceva? Numele lui de familie fusese pe

vremuri *von* Mellethin, iar loialitatea faţă de stat nu însemna o educaţie indusă doar de comunism. Tovarăşe secretar de partid, succesul sovietic în cadrul acestei operaţii va lăsa Germania, socialistă şi capitalistă, la fel de golaşă precum suprafaţa lunii, cu un minim între zece treizeci la sută din populaţie moartă, cu pământul nostru otrăvit, chiar şi fără un răspuns vestic pe măsură. Tovarăşi, astăzi am aflat că americanii au început să aducă bombe chimice „Bigeye” cu lansare din avion la baza lor de la Ramstein. Dacă „aliaţii” noştri folosesc armele lor chimice, după care NATO răspunde cu aceeaşi monedă, se prea poate ca întreaga noastră ţară, ca întreaga cultură germană să îşi înceteze existenţa. Un astfel de obiectiv nu poate fi apărat militar, dar aş spune, tovarăşi, că el poate să constituie un obiectiv adiţional, *politic,* al planului rusesc.

Nici un muşchi de pe faţa lui Bitner nu se clinti. Oaspeţii săi nu sesizară fiorul care îl cuprindea pe liderul lor naţional. Întâlnirea avută de el cu o săptămână înainte în Varşovia fusese suficient de neliniştitoare, însă acum motivul ascuns în spatele asigurărilor unsuroase oferite de către conducerea sovietică deveniseră extrem de limpezi.

— Nu există nici o cale de a ne proteja populaţia civilă? se interesă Bitner.

— Tovarăşe, oftă generalul. Aceşti agenţi persistenţi nu au voie să intre în plămâni. Tot ei afectează pielea. Oricine atinge o suprafaţă contaminată se otrăveşte. Chiar dacă le-am ordona oamenilor să rămână în locuinţele lor cu ferestrele închise, casele şi apartamentele de bloc nu sunt etanşe. Iar oamenii trebuie să mai şi mănânce. Muncitorii din anumite sectoare industriale trebuie să se prezinte obligatoriu la lucru. Personalul medical, poliţia şi forţele de securitate internă, unele dintre cele mai importante categorii de cetăţeni, vor fi expuse în mod grav. Aceşti aerosoli vor călători invizibili de-a lungul şi de-a latul ţării, practic de nedepistat. Vor lăsa o peliculă toxică pe pajişti, copaci, garduri, pereţi, camioane, pe aproape orice. Ploaia va spăla o mare parte din aceste pelicule, dar testele efectuate cu ani în urmă de noi demonstrează că unele dintre aceste otrăvuri, cum ar fi cele depuse pe sub garduri, pot persista vreme de săptămâni, chiar luni de zile. Vom avea nevoie de mii de echipe de decontaminare doar pentru a începe misiunea de a asigura ţara noastră în asemenea măsură minimă încât cetăţenii să se poată duce la piaţă. Colonelul Mellethin are dreptate: dacă ruşii

folosesc armele lor chimice, iar apoi americanii răspund cu aceeaşi monedă, vom avea noroc dacă jumătate din cetăţenii noştri vor mai fi în viaţă peste şase luni. De fapt, este mai uşor să ne protejăm cetăţenii de armele nucleare decât de cele chimice, iar efectele se manifestă pe termen mai scurt.

— Du lieber Gott!

MOSCOVA, URSS

— *Ce* au spus?

Ministrul apărării aproape că urlă.

— Tovarăşii şi fraţii noştri socialişti din Republica Democrată Germană ne-au informat că privesc folosirea armelor chimice pe teritoriul lor ca pe o chestiune de cea mai serioasă preocupare naţională, rosti sec ministrul de externe. Mai mult, ne-au înaintat rapoarte de informaţii care arată clar că folosirea unor astfel de arme ar servi doar la întărirea hotărârii NATO şi ar putea deschide o portiţă pentru folosirea altor arme de distrugere în masă.

— Dar ei fac parte din plan! obiectă ministrul apărării.

— Tovarăşi, observă Sergetov. Ştim cu toţii că folosirea armelor chimice va avea efecte devastatoare asupra civililor. Oare aşa ceva nu va compromite întreaga noastră *maskirovska* politică? Nu afirmăm noi că disputa noastră este cu *guvernul* vest-german? Cum ar părea dacă în prima zi de război am extermina cu sânge rece mii şi mii de civili?

„Câţi inocenţi mai trebuie să măcelărim?” se întrebă el în gând.

— Şi mai apare o problemă, interveni Bromkovskîi. Chiar dacă era bătrân şi fragil, Bromkovskîi îşi amintea perfect experienţele din ultimul război împotriva nemţilor, iar opiniile lui legate de chestiuni de apărare impuneau încă respectul. Dacă vom folosi aceste arme împotriva tuturor armatelor NATO, căci nu ne-am putea restrânge doar la formaţiunile germane, America şi Franţa au anunţat fără echivoc că asta ar însemna folosirea unor arme de distrugere în masă pe scară largă şi ar răspunde în acelaşi mod.

— Arsenalul american de arme chimice este o glumă, replică ministrul apărării.

— Ani văzut studii elaborate de ministerul dumitale care

sugerează altceva, ripostă Bromkovskîi. Şi poate că dumitale îţi vine să râzi şi de arsenalul lor nuclear! Dacă vom ucide multe mii de civili germani, guvernul lor va cere folosirea armelor atomice împotriva ţintelor de pe teritoriul nostru. Dacă armele noastre chimice vor omorî câteva mii de soldaţi americani, credeţi că preşedintele Statelor Unite se va abţine să folosească armele de distrugere în masă de care dispune? Tovarăşi, am mai discutat pe tema asta şi înainte. Acest război împotriva NATO reprezintă o operaţiune politică, nu? Ne demascăm complet camuflajul politic prin folosirea unei asemenea arme? Acum dispunem de asigurarea că cel puţin o ţară NATO nu se va alătura războiului ruso-german. Aceasta reprezintă o mare victorie pentru tactica noastră politică. Folosirea armelor chimice va distruge acest avantaj şi va deschide poarta pericolelor politice din mai multe direcţii.

Eu personal cred că trebuie să menţinem controlul acestor arme în interiorul Biroului Politic. Tovarăşe ministru al apărării, vreţi să ne spuneţi că putem învinge doar dacă sunt folosite armele de distrugere în masă? Bătrânul se aplecă şi continuă cu o determinare neţărmurită. S-a schimbat cumva situaţia? Poate că vă amintiţi cum ne-aţi povestit că armatele noastre pot fi chemate înapoi în cazul pierderii surprizei strategice. Am pierdut această surpriză cumva?

Chipul ministrului apărării încremeni câteva clipe.

— Armata sovietică este gata şi capabilă de a-şi duce misiunea la bun sfârşit. Acum este prea târziu să ne retragem. Aici este vorba şi de o chestiune politică, Petia.

— NATO se mobilizează, interveni Sergetov.

— Prea târziu şi prea fără tragere de inimă, replică directorul KGB. Am despărţit o ţară de alianţa NATO. Lucrăm asupra altora şi muncim din greu în Europa şi America la împrăştierea de informaţii false legate de atacul cu bombă. Voinţa cetăţenilor din ţările NATO este scăzută. Nimeni nu va dori să lupte într-un război de partea nemţilor asasini, iar liderii lor politici vor găsi o cale de a se disocia de conflict.

— Dar nu şi dacă măcelărim civilii cu gaze, interveni ministrul de externe. Petia şi tânărul Sergetov au dreptate: costurile politice ale acestor arme sunt pur şi simplu prea mari.

WASHINGTON D.C.

— Dar de ce? De ce fac aşa ceva? ceru să afle preşedintele.

— Pur şi simplu nu ştim, domnule. Era clar că directorului CIA nu-i plăcea deloc întrebarea. Ştim doar că acest complot cu bombă de la Kremlin a fost o înscenare grosolană…

— Ai văzut ce s-a scris în *Post* de dimineaţă? Presa spune că tipul ăsta, Falken, are scris „agenţie" sau echivalentul termenului în germană pe frunte.

— Domnule preşedinte, adevărul este că *Herr* Falken a fost aproape sigur un agent sovietic „în conservare" sub controlul KGB. Germanii n-au putut descoperi prea multe despre el. Ca şi cum s-ar fi trezit la viaţă acum treisprezece ani, după care şi-a derulat cu discreţie afacerea de import-export în timpul ultimilor doisprezece ani. Domnule, toate indiciile pe care le avem conduc la concluzia că sovieticii pregătesc un atac împotriva NATO. Nu există nici un indiciu, de exemplu, al faptului că şi-ar demobiliza soldaţii aflaţi la sfârşitul perioadei de satisfacere a stagiului militar şi nici vreo dovadă de pregătire pentru noua „clasă" de recruţi care ar fi trebuit să ajungă la unităţile lor de câteva zile. În cele din urmă, mai e şi povestea acestui maior Spetsnaz prins de germani. A fost infiltrat în Republica Federală înainte de complotul cu bombă, cu ordinul de a ataca o bază de comunicaţii NATO. Cât despre acel „de ce" – domnule preşedinte, pur şi simplu nu ştim. Putem descrie ce fac ruşii, dar nu şi motivul.

— Azi-noapte am afirmat în faţa naţiunii că vom fi capabili să controlăm situaţia prin mijloace diplomatice…

— Şi încă putem. Trebuie să comunicăm direct cu sovieticii, rosti consilierul prezidenţial pe probleme de securitate naţională, în orice caz, până la răspunsul lor pozitiv trebuie să le demonstrăm că şi noi suntem la curent cu ce se întâmplă. Domnule preşedinte, cred că e nevoie de o mobilizare suplimentară a rezerviştilor.

ATLANTICUL DE NORD

Julius Fucik se înclina la zece grade pe o mare agitată. Căpitanul Kherov îşi dădea seama că asta îngreuna viaţa soldaţilor, însă aceştia se comportau destul de bine pentru nişte oameni de uscat. Echipajul navei se târa pe părţile laterale ale vasului, cu pistoale de vopsit în mâini, acoperind marcajele

Interlighter ale navei în vederea înlocuirii lor cu emblema Lykes Lines. Soldaţii îndepărtau părţi din suprastructură pentru a arăta ca *Doctor Lykes,* un transportor Seabee american remarcabil de asemănător cu *Fucik.* Nava sovietică fusese construită cu mulţi ani înainte pe şantierul Valmet din Finlanda, pe baza unor planuri achiziţionate din America. Deja zona de vinciuri din spate fusese vopsită complet în negru pentru a se potrivi cu culorile liniei maritime americane şi un diamant negru fusese pictat pe ambele laturi ale suprastructurii. Echipe de oameni schimbau forma şi culoarea celor două coşuri cu piese prefabricate. Cea mai grea treabă rămasă era pictarea carenei. Marcajele Interlighter erau constituite din litere de şase metri. Înlocuirea lor cerea folosirea unor tipare de pânză, iar scrisul trebuia să fie curat şi precis. Cel mai rău era că nu se putea verifica modul de execuţie al lucrării fără lansarea la apă a unei bărci a vasului, ceva pentru care căpitanul nu avea nici timpul şi nici dispoziţia să le facă.

— Cât mai durează, tovarăşe căpitan?

— Cel puţin patru ore. Treaba merge bine.

Kherov nu-şi putea ascunde îngrijorarea. Se aflau în mijlocul Atlanticului, departe de culoarele uzuale de navigaţie pe mare, însă nu se putea şti…

— Şi dacă suntem zăriţi de un avion sau un vas american? întrebă generalul Andreiev.

— Atunci vom afla cât de eficiente au fost exerciţiile noastre de gestionare a avariilor, iar misiunea noastră va fi un eşec. Kherov îşi plimbă mâna peste balustrada şlefuită din lemn. Comanda această navă de şase ani şi o dusese practic în toate porturile din Atlanticul de Nord şi de Sud. O să găsim noi o cale. Nava va merge mult mai uşor pe o mare calmă.

MOSCOVA, URSS

— Când te gândeşti să pleci? îl întrebă Flynn pe Calloway.

— Foarte curând, Patrick. Sper că o să vii cu mine?

Copiii amândorura erau la colegiu şi amândoi îşi trimiseseră soţiile în Occident cu o zi înainte.

— Nu ştiu. Niciodată nu am mai fugit de undeva. Flynn se strâmbă în direcţia scenei pustii din capătul încăperii. Avea şi cicatrici ca să dovedească afirmaţia. Sunt plătit să relatez ştiri.

— Din închisoarea Lefortovo n-o să relatezi nici o ştire,

prietene, comentă Calloway. Nu-ţi ajunge un premiu Pulitzer?

Flynn izbucni în râs.

— Credeam că nu-şi mai aminteşte nimeni în afară de mine. Ce ştii tu şi eu nu, Willie?

— Ştiu că nu aş pleca fără un motiv al naibii de bun. Iar dacă acest motiv e suficient de bun ca eu să plec, Patrick, atunci e al naibii de bun şi pentru tine.

Cu o noapte în urmă i se spusese că o rezolvare paşnică a crizei avea acum o probabilitate mai mică de cincizeci la sută. Corespondentul Reuters binecuvântă pentru a suta oară decizia lui de a coopera cu SIS.

— Începem.

Flynn îşi luă carneţelul.

Ministrul de externe intră pe uşa obişnuită şi se duse la pupitru. Părea ciudat de nearanjat, cu costumul boţit, cu gulerul de la cămaşă murdar, ca şi cum ar fi stat treaz întreaga noapte precedentă încercând să rezolve criza germană prin mijloace diplomatice. Când îşi ridică privirea, îşi miji ochii prin ochelarii de citit.

— Doamnelor şi domnilor, un an care a mers atât de bine pentru relaţiile Est-Vest s-a dus de râpă sub privirile noastre. Statele Unite, Uniunea Sovietică şi celelalte naţiuni care au acceptat invitaţia noastră la Viena se găsesc la câteva săptămâni de un acord substanţial de controlare a armelor nucleare strategice. America şi Uniunea Sovietică au convenit şi implementat un acord de vânzare de cereale cu o viteză şi dorinţă de colaborare fără precedent şi, chiar în vreme ce discutăm aici, în Odessa, la Marea Neagră, se fac livrări. Turismul occidental în interiorul Uniunii Sovietice a atins un nivel maxim, iar aceasta este probabil cea mai bună dovada a spiritului de detensionare, căci acum popoarele noastre încep, în sfârşit, să aibă încredere unele în altele. Tot acest efort, eforturile Estului şi ale Vestului de a instaura o pace justă şi durabilă, au fost distruse de o mână de revanşarzi, care nu au învăţat nimic din lecţia celui de-al Doilea Război Mondial.

Doamnelor şi domnilor, Uniunea Sovietică a primit dovezi irefutabile că guvernul Republicii Federale a Germaniei a provocat explozia bombei din Kremlin ca parte a unui complot de reunificare a Germaniei prin forţă. Avem în posesia noastră documente secrete germane care dovedesc că guvernul vest-german plănuia să doboare guvernul sovietic şi să profite de

perioada ulterioară de confuzie internă pentru a-şi atinge scopul de a face iarăşi din Germania principala putere continentală europeană. Toţi europenii ştiu ce ar însemna aşa ceva pentru pacea mondială.

În cursul acestui secol, Germania a invadat de două ori ţara mea. Peste patruzeci de milioane de cetăţeni sovietici au murit respingând acele două invazii, iar noi nu uităm milioanele de europeni care au fost şi ei victime ale naţionalismului german – polonezi, belgieni, olandezi, francezi, englezi şi americani, bărbaţi şi femei, au acţionat ca aliaţii noştri pentru a asigura pacea Europei. După cel de-al Doilea Război Mondial, cu toţii ne-am gândit că această problemă a fost definitiv rezolvată. Acesta a fost motivul din spatele tratatelor care au împărţit Germania şi Europa în sfere de influenţă şi amintiţi-vă că aceste sfere au fost ratificate de acordurile de la Helsinki din 1975, prin echilibrul cărora un nou război european devenea imposibil.

Ştim că reînarmarea Germaniei de către Occident – în aparenţă o măsură defensivă împotriva unei ameninţări imaginare din partea Estului în ciuda faptului că Pactul de la Varşovia s-a format *după* crearea alianţei NATO, a fost primul pas din planul Occidentului de a unifica Germania ca un pion de contrabalansare a Uniunii Sovietice. Că această politică a fost prostească şi inutilă a devenit evident abia acum. Vă întreb dacă există cineva în Europa care să dorească cu adevărat o Germanie unificată. Înseşi ţările au încetat agitarea acestei marote de ani de zile. Cu excepţia, bineînţeles, a câtorva germani care îşi amintesc zilele puterii germane într-o lumină uşor diferită de cea în care şi-o amintesc victimele acestei puteri.

Republica Federală a Germaniei a jucat în mod evident o festă aliaţilor ei occidentali şi plănuieşte să utilizeze alianţa NATO ca un scut din spatele căruia să lanseze propriile operaţiuni ofensive, al căror obiectiv nu poate decât să deranjeze balanţa de putere care a asigurat pacea în Europa timp de două generaţii. Deşi putem da vina pe Vest pentru crearea acestei situaţii, guvernul Uniunii Sovietice nu consideră, repet, *nu consideră,* Statele Unite sau aliaţii ei din NATO responsabili pentru aceasta. Şi ţara mea a învăţat pe propria piele lecţia amară că aliaţii se pot întoarce împotriva presupuşilor lor prieteni, aşa cum un câine poate muşca mâna stăpânului care îi dă să mănânce.

Uniunea Sovietică nu nutreşte nici o dorinţă de a se irosi

spectaculoasele progrese înregistrate în acest an în relaţiile externe cu Vestul. Ministrul de externe se opri câteva clipe. Însă Uniunea Sovietică nu poate ignora şi nu poate lăsa deoparte faptul că un act deliberat de agresiune a fost comis împotriva Uniunii Sovietice pe teritoriu sovietic.

Guvernul Uniunii Sovietice va trimite astăzi o notă guvernului de la Bonn. Ca preţ al păstrării liniştii şi păcii cerem ca guvernul de la Bonn să îşi demobilizeze imediat forţele armate până la un nivel adecvat menţinerii păcii civile. Mai cerem guvernului de la Bonn să recunoască agresiunea comisă, să dizolve parlamentul şi să ceară alegeri anticipate, astfel încât cetăţenii germani să poată aprecia ei înşişi cât de bine le-au fost servite interesele. În cele din urmă, pretindem şi ne aşteptăm la plata de reparaţii guvernului Uniunii Sovietice şi familiilor celor atât de brutal asasinaţi de naţionaliştii revanşarzi germani care se ascund în oraşul lor de pe malul vestic al Rinului. Neîndeplinirea acestor cerinţe va avea cele mai grave consecinţe posibile.

Aşa cum am declarat deja, nu avem nici un motiv să credem că oricare altă naţiune occidentală a fost în vreun fel complice la acest act de terorism internaţional. De aceea, această criză este o chestiune de rezolvat între guvernul Uniunii Sovietice şi guvernul de la Bonn. Nutrim speranţa că această criză poate fi rezolvată prin mijloace diplomatice. Apelăm la guvernul de la Bonn să analizeze consecinţele acţiunilor sale cu cea mai mare atenţie şi să acţioneze în spiritul păstrării păcii. Asta e tot ce am avut de declarat.

Ministrul de externe îşi strânse hârtiile şi plecă. Reporterii adunaţi la faţa locului nici măcar nu încercară să pună întrebări.

Flynn îşi băgă la loc carneţelul în buzunar şi îşi închise pixul. Cu ani în urmă, corespondentul AP rămăsese în Phnom Penh pentru a fi martor la sosirea Khmerilor Roşii, aproape plătind cu viaţa pentru asta. Transmisese ştiri din războaie, revoluţii, răscoale şi fusese rănit de două ori ca rezultat al devotamentului faţă de meserie. Dar să fii corespondent de război era o treabă pentru tineri.

— Când intenţionezi să pleci?

— Miercuri cel mai târziu. Deja mi-am rezervat două bilete la SAS pentru Stockholm, răspunse Calloway.

— Mâine telegrafiez la New York să închidă biroul de la Moscova. Mai rămân aici până pleci, dar e timpul să o ştergem, Willie. Dacă mă voi mai ocupa de acest subiect o voi face dintr-o

locaţie mai sigură.

— Câte războaie ai comentat, Patrick?

— Primul a fost cel din Coreea. De atunci nu mi-au scăpat multe. Era cât pe ce să mor de cât sânge pierdusem într-un loc numit Con Thien. Am încasat două schije de mortier în Sinai în 1973.

USS PHARRIS

Morris citea textul în intimitatea cabinei lui.

> DEFCON-2. ACTIVATE REGULILE DE ANGAJAMENT OPŢIUNEA BRAVO. ACEST MESAJ TREBUIE ÎNŢELES CA UN AVERTISMENT DE RĂZBOI. OSTILITĂŢILE DINTRE NATO ŞI PACTUL DE LA VARŞOVIA TREBUIE CONSIDERATE PROBABILE, DAR NU ŞI CERTE. LUAŢI TOATE MĂSURILE IMPUSE DE SECURITATEA COMENZII, OSTILITĂŢILE SE POT DECLANŞA FĂRĂ AVERTISMENT.

Ed Morris ridică telefonul.

— Cheamă-l pe secund în cabina mea.

Secundul ajunse acolo în mai puţin de un minut.

— Am auzit că aţi primit un mesaj, căpitane.

— DEFCON-2, ROE Option Bravo. Morris îi înmână mesajul concis. Începem să menţinem non-stop Condiţia-Trei de marş imediat. ASROC-ul şi tuburile lanstorpilă trebuie prevăzute cu echipaje de luptă în permanenţă.

— Ce le spunem oamenilor?

— Mai întâi vreau să discut asta cu ofiţerii. După aceea o să vorbesc cu echipajul. Încă nu dispunem de ordine precise de misiune. Îmi imaginez că ne vom îndrepta fie spre Norfolk, fie spre New York pentru însoţire de convoaie.

USS NIMITZ

— Bine, Toland, să auzim.

Baker se lăsă pe spate pe scaunul lui.

— Domnule amiral, NATO şi-a crescut nivelul de alertă. Preşedintele a autorizat DEFCON-2. Flota de apărare de rezervă a

început mobilizarea. Intrările în dispozitiv vor începe la 0100 Zulu. Avioanele comerciale sunt deja rechiziţionate. Britanicii au activat Ordinul Reginei Doi. O mulţime de aeroporturi din Germania vor fi aglomerate ca naiba.

— Cât durează intrarea în dispozitive?

— Între opt şi douăsprezece zile, domnule.

— S-ar putea să nu avem atâta vreme la dispoziţie.

— Da, domnule.

— Spune-mi despre sateliţii lor de recunoaştere, ordonă Baker.

— Domnule amiral, în mod curent ruşii au pe cer un satelit de recunoaştere oceanică – Kosmos 1801. Acesta lucrează în pereche cu Kosmos 1813, un satelit de spionaj. 1801 este pasărea alimentată cu energie nucleară şi noi credem că are o capacitate foto suficient de mare pentru a confirma sistemul radar.

— N-am mai auzit aşa ceva până acum.

— Cu câteva luni în urmă NSA a detectat indicii ale unor semnale video, dar acea informaţie nu a fost niciodată trimisă marinei deoarece nu a putut fi confirmată. Toland nu spuse că la acel moment se decisese că marina nu trebuia să cunoască astfel de detalii. „Acum însă trebuie să ştie, îşi spuse el. Sunt şi eu aici.” M-aş aştepta ca Ivan să aibă şi alţi sateliţi radar gata de lansare imediată şi, probabil, câţiva în depozite. Au şi lansat un număr neobişnuit de mare de echipamente de comunicaţii de altitudine joasă, plus alţi sateliţi de spionaj electronic. În mod obişnuit au cam şase sau şapte astfel de păsări acolo sus, dar acum sunt zece. Asta le conferă o acoperire ELINT[14] a naibii de bună. Dacă generăm ceva trafic radio, o să audă totul.

— Şi nu le putem face nimic.

— Nu, cel puţin pentru o vreme, domnule, îl aprobă Toland. Forţele aeriene dispun de rachete antisatelit, în număr de şase sau şapte din câte îmi amintesc, dar acestea au fost testate o singură dată împotriva unui satelit real, iar de anul trecut există un moratoriu asupra testelor ASAT. Probabil că forţele aeriene le pot scoate de la naftalină şi pot încerca reactivarea programului, dar o să dureze câteva săptămâni. Prioritatea lor o constituie sateliţii radar, concluzionă Toland.

— Bine, ordinele noastre sunt să ne întâlnim cu *Saratoga* în largul Azorelor şi să escortăm Unitatea Amfibie de Marină (MAU) către Islanda. Presupun că ruşii ne vor supraveghea tot drumul!

---

14 *Electronic Intelligence* – spionaj electronic (n. red.).

Să sperăm că până vom ajunge acolo guvernul islandez ne va permite debarcarea trupelor. Tocmai am aflat că guvernul lor nu se poate hotărî dacă această criză este reală sau nu. Doamne, mă întreb dacă NATO va rezista laolaltă.

— Să presupunem că dispunem de dovezi că totul e o înscenare, dar nu trebuie să ştim care sunt acele dovezi. Problema este că o mulţime de ţări cred această şaradă, cel puţin în mod oficial.

— Mda, ce chestie minunată. Vreau să îţi actualizezi permanent estimările privind ameninţarea submarinelor şi a aviaţiei sovietice. Vreau informaţii despre cele mai mici schimbări legate de ceea ce au ei pe mare în clipa în care le primeşti.

15
Gambitul Bastionului

USS CHICAGO

— Ce spune sonarul? întrebă McCafferty cu voce joasă.

— Cincisprezece metri sub chilă, răspunse imediat navigatorul. Ne aflăm încă mult în afara apelor teritoriale ruse, dar peste douăzeci de mile începem să ne apropiem de dâmburi de nisip, domnule comandant.

Era pentru a opta oară într-o jumătate de oră când omul încerca să desluşească ce-i aştepta de-acum încolo.

McCafferty se mulţumi să dea din cap. Nu voia să vorbească şi n-avea chef să scoată nici cel mai mic sunet inutil. Tensiunea era palpabilă în centrul de atac al submarinului precum fumul de ţigară pe care ventilatoarele nu reuşeau să îl absoarbă complet. Privind în jur, îşi observă oamenii dezvăluindu-şi pe furiş starea de spirit printr-o sprinceană ridicată sau o clătinare uşoară din cap.

Navigatorul era cel mai nervos dintre toţi. Nu aveau ce căuta acolo, indiferent că *Chicago* se afla sau nu în apele teritoriale sovietice, în sine o chestiune legală de mare complexitate. Spre nord-est se găsea Capul Kanin; spre nord-vest, Capul Sviatoi. Sovieticii susţineau că întreaga regiune era un „golf istoric”, în vreme ce Statele Unite aleseseră să recunoască doar regula internaţională a lăţimii de douăzeci şi patru de mile. Toată lumea de la bord ştia că în acea zi ruşii mai întâi ar fi deschis focul şi abia după aceea ar fi cerut o decizie superiorilor, sub acoperirea Legii Internaţionale a Convenţiei Mărilor. Oare aveau ruşii să-i descopere?

Stratul de apă abia dacă măsura aproximativ 50 de metri. La fel ca rechinii uriaşi, submarinele nucleare de atac sunt creaturi ale adâncului, nu ale apelor mici. Harta tactică arăta coordonatele a trei nave sovietice de patrulare, două fregate din clasa Grisha şi o corvetă din clasa Poti, toate trei echipate pentru lupta antisubmarin. Se aflau la mai multe mile distanţă, dar continuau să reprezinte o ameninţare foarte reală.

Singura veste bună o reprezenta furtuna de deasupra. Vântul de suprafaţă de douăzeci de noduri şi perdeaua de ploaie care cădea constituiau zgomote puternice care interferau cu performanţele sonarelor – însă asta afecta şi sonarul submarinului, singurul lor mijloc eficient de strângere de informaţii.

După aceea intrau în joc şi necunoscutele. Ce dispozitive de avertizare aveau sovieticii în aceste ape? Putea fi suprafaţa apei destul de limpede ca un elicopter sau un avion antisubmarin (ASW) să îi *vadă* literalmente? Sau poate undeva în apropiere se găsea un submarin din clasa Tango, deplasându-se tăcut prin intermediul motoarelor electrice alimentate de baterii? Singura cale de a afla răspunsul exact la oricare din aceste întrebări o reprezenta posibilul ţiuit metalic al elicei de mare viteză a unei torpile sau simpla explozie a unei grenade de adâncime. McCafferty se gândi la toate aceste aspecte şi cântări pericolele pe care le ridica prioritatea impusă de directiva primită de la COMSUBLANT:

„Determinaţi imediat zona de operaţiuni a REDFLT SSBN."

Un astfel de limbaj îi lăsa foarte puţin spaţiu de manevră.

— Cât de precis este reperul inerţial? întrebă McCafferty pe un ton cât se poate de neutru.

— Plus sau minus două sute de metri.

Navigatorul nici nu se mai obosi să-şi ridice privirea.

Comandantul gemu în barbă, ştiind la ce se gândea navigatorul. Ar fi trebuit să-şi verifice poziţia la un satelit NAVSTAR cu câteva ore în urmă, dar riscul de detectare era prea mare într-o zonă plină de vase sovietice de suprafaţă. Două sute de metri, plus sau minus câţiva, reprezenta o estimare foarte corectă după orice standard logic, însă nu şi în cazul în care erai scufundat în ape puţin adânci, la mică distanţă de o coastă inamică. Cât de precise erau hărţile lor? Oare în zonă se găseau epave nemarcate? Chiar dacă datele de navigaţie ar fi fost perfecte, spaţiul de manevră avea să devină atât de îngust în câteva mile, încât o eroare de două sute de metri îi putea face să eşueze pe un dâmb de nisip, avariind submarinul… şi generând zgomote. Comandantul ridică din umeri. *Chicago* era cel mai bun vehicul din lume pentru această misiune. Nava mai efectuase astfel de misiuni înainte, iar comandantul nu-şi putea face griji în privinţa tuturor în acelaşi timp. McCafferty înaintă cu câţiva paşi şi intră în compartimentul sonarului.

— Ce mai face amicul nostru?

— Îşi continuă drumul, căpitane. Nici o schimbare în nivelul de zgomot al ţintei. Se mulţumeşte să înainteze drept cu cincisprezece noduri, la circa două mii de metri în faţa noastră. Ca o croazieră de plăcere, trase concluzia şeful sonarului cu un soi de ironie amară.

Croazieră de plăcere. Sovieticii îşi lansau la apă submarinele lor purtătoare de rachete balistice la interval de un submarin la fiecare patru ore. Deja o mare parte a lor ieşiseră în larg. Aşa ceva nu se mai întâmplase *niciodată* înainte. Şi toate păreau să meargă spre est, nu spre nord sau nord-est, aşa cum procedau de obicei pentru a intra în croazieră către mările Barents sau Kara sau, de dată mai recentă, către calota polară arctică. SACLANT aflase astfel de informaţii de la avioanele norvegiene P-3 care patrulau deasupra Checkpoint Charlie, locul aflat la cincizeci de mile în larg unde submarinele sovietice intrau întotdeauna în imersiune. De aceea, *Chicago,* cel mai apropiat submarin de zona în cauză, fusese trimis să investigheze.

În scurt timp detectaseră şi luaseră urma unui Delta-III, un „boomer” sovietic modern, aşa cum fuseseră botezate submarinele strategice purtătoare de rachete nucleare. Navigând în urma submarinului, se păstraseră tot drumul în raza curbei de acoperire de două sute de metri… până în clipa în care ţinta cotise spre sud-est, în ape puţin adânci, către Mis Sviatoi Nos, punctul de intrare în Marea Albă – toate acestea reprezentând ape teritoriale sovietice.

Cât de departe puteau îndrăzni să meargă cu urmărirea? *Şi mai ales ce naiba se petrecea?* McCafferty se întoarse spre pupitrul de control şi se postă în dreptul piedestalului pe care era montat periscopul.

— Vreau să arunc o privire, zise el. Sus periscopul.

Un ofiţer de punte apăsă pe butonul de control hidraulic al instalaţiei şi ridică periscopul de căutare de pe partea babordului.

— Ţine-l aşa!

McCafferty ţâşni spre postul de comandă, prinzând instrumentul în vreme ce ofiţerul îl opri chiar sub suprafaţa apei. Dintr-o poziţie cumplit de incomodă, comandantul plimbă lentilele într-un cerc complet. Pe un pupitru alăturat era montat un monitor TV conectat la o cameră de luat vederi inserată în tubul periscopului. Monitorul era supravegheat de secund şi de

un ofiţer superior de punte.

— Nici o umbră, zise McCafferty.

Nimic nu îl îndrituia să suspecteze că acolo, afară, se găsea ceva.

— De acord, domnule, zise secundul.

— Verificaţi cu sonarul.

În faţă, omul de la sonar ascultă cu atenţie. Avioanele de patrulare făceau zgomot şi şansa de a le auzi era destul de mare în caz că exista aşa ceva. Nu auziră nimic – ceea ce nu însemna că acolo *nu se afla* nimic. Putea fi un elicopter la mare altitudine sau o fregată din clasa Grisha plutind cu motoarele diesel oprite, ascultând în căutarea unui posibil intrus precum *Chicago*.

— Sonarul spune că nu se aude nimic, domnule, raportă secundul.

— Încă două picioare, ceru McCafferty.

Ofiţerul apăsă din nou pe buton, ridicând periscopul cu încă şaizeci de centimetri, undeva la suprafaţa apei, între valuri.

— Domnule comandant!

Era tehnicianul-şef ESM[15]. Periscopul de pe *Chicago* avea montată în vârf o antenă miniaturală care transmitea semnale unui receptor de bandă largă. În clipa în care antena ieşise la suprafaţa apei, trei lumini clipiseră pe panoul ESM de avertizare tactică.

— Citesc trei-cinci, poate chiar şase radare de căutare în banda India, rosti tehnicianul. Caracteristicile de semnătură spun că sunt radare cu baza pe uscat şi pe nave, domnule, însă nu, repet nu şi pe aeronave. Nimic în banda Juliet.

Tehnicianul începu să citească coordonatele.

McCafferty îşi permise luxul de a se relaxa. Era imposibil ca un radar să depisteze o ţintă atât de mică precum un periscop în mijlocul valurilor înalte. Roti periscopul într-un cerc complet.

— Nu văd nave de suprafaţă. Nici o aeronavă. Marea cam de nivelul cinci. Estimez vânt de suprafaţă dinspre nord-vest de circa… douăzeci, douăzeci şi cinci de noduri. Închise mânerele şi se dădu înapoi. Jos periscopul.

Tubul de oţel bine uns începuse coborârea înainte ca el să rostească cel de-al doilea cuvânt. Comandantul dădu aprobator din cap înspre ofiţerul care ţinea în mână un cronometru. Periscopul stătuse în total deasupra apei 5,9 secunde. După

---

15 *Electronic Support Measures* – dispozitivele de alertă şi urmărire electronică de pe o navă militară (n. tr.).

cincisprezece ani de activitate pe submarine, pe McCafferty încă îl uimea cum de puteau face atâţia oameni atât de multe lucruri în doar şase secunde. Când absolvise şcoala de submarine, criteriul standard al unei expuneri fusese de şapte secunde.

Navigatorul îşi examină iute harta, un ofiţer asistându-l pentru a puncta coordonatele surselor de semnale.

— Domnule comandant. Navigatorul ridică privirea. Coordonatele corespund cu două emiţătoare radar de la ţărm cunoscute, iar trei seturi Don-2 se potrivesc cu coordonatele Sierra-2, -3 şi -4. Omul se referea la poziţiile celor trei nave sovietice de suprafaţă. Avem un semnal necunoscut, pe coordonate zero-patru-şapte. Cu ce seamănă, Harkins?

— Cu un radar de căutare de suprafaţă în banda India cu baza pe uscat, una dintre acele „conserve de mal” noi, răspunse tehnicianul, citind numerele corespunzătoare frecvenţelor şi lăţimilor de bandă. Semnalul e slab şi cam neclar, domnule. Activitatea este însă intensă şi toate emiţătoarele sunt acordate pe frecvenţe diferite.

Tehnicianul voia să spună că supravegherea radar era bine coordonată, astfel încât semnalele radar să nu interfereze între ele.

Un electrician rebobină banda video, permiţându-i lui McCafferty să reexamineze ceea ce zărise prin periscop. Singura diferenţă consta în faptul că imaginile luate de camera video erau în alb şi negru. Banda trebuia derulată cu viteză mică, pentru a evita efectele de neclaritate, întrucât căpitanul rotise periscopul foarte repede.

— Uluitor ce bine poate arăta nimicul, nu, Joe? îşi întrebă el secundul.

Plafonul de nori se găsea cu mult sub trei sute de metri, iar valurile înalte acoperiseră cu repeziciune lentilele periscopului cu picături de apă. McCafferty se gândi că nimeni nu inventase vreun dispozitiv inteligent pentru a menţine lentilele curate, iar după optzeci şi ceva de ani de când submarinele intraseră în serviciul militar activ…

— Şi apa pare cam mocirloasă, răspunse Joe.

O identificare vizuală de către o aeronavă de patrulă reprezenta coşmarul oricăror submarine de pe planetă.

— Nu prea pare o zi îmbietoare la zbor, nu? Nu cred că ar trebui să ne facem griji că cineva ne-ar putea urmări de sus.

Comandantul rosti vorbele tare, astfel ca întreg echipajul din

postul de comandă să le audă.

— Adâncimea apei creşte pe parcursul următoarelor două mile, anunţă navigatorul.

— Cu cât?

— Cu aproximativ 10 metri, domnule.

McCafferty privi spre secund, care în acel moment avea comanda submarinului.

— Foloseşte asta.

Pe de altă parte, vreun glumeţ la manşa unui elicopter putea avea noroc…

— Înţeles. Ofiţer cu imersiunea, coboară cu încă 6 metri. Încet.

— Înţeles.

Ofiţerul dădu ordinele pentru cârmele de adâncime. Oftaturile de uşurare se auziră în întreg centrul de atac.

McCafferty clătină din cap. „Când ţi-ai văzut ultima dată oamenii uşuraţi pentru o schimbare de şase metri în adâncime?” se întrebă el. Se duse la sonar. Nu-şi aminti că fusese acolo cu doar patru minute înainte.

— Ce fac amicii noştri, şefule?

— Navele de patrulare sunt încă departe, domnule. Par să descrie cercuri, căci coordonatele lor se deplasează înainte şi înapoi. Zgomotul emis de „boomer” e şi el constant, merge tot înainte cu cinşpe noduri. Nici măcar nu e foarte discret. Vreau să spun că auzim tot felul de zgomote metalice, mă înţelegeţi? După sunete, la bordul lui se efectuează o groază de activităţi de întreţinere. Vreţi să ascultaţi, domnule comandant?

Omul îi dădu o pereche de căşti. Scanarea cu sonarul se efectua în cea mai mare parte vizual. Computerele de la bord converteau semnalele acustice în simboluri luminoase ca într-un joc. Însă nu exista un substitut adevărat ascultării umane. McCafferty luă căştile.

Mai întâi auzi pompele reactorului nuclear al submarinului. Funcţionau la jumătate de regim, conducând apa din vasul reactorului în generatorul de abur. Apoi se concentră asupra zgomotelor de elice. „Boomer-ul” rusesc dispunea de două elice cu cinci pale. McCafferty încercă să socotească sunetele de *chuga-chuga* scoase de fiecare pală de elice. Nu mergea, trebuia să se încreadă în cuvântul şefului de la sonar, aşa cum proceda întotdeauna… *clang!*

— Ce-a fost asta?

Şeful sonarului se răsuci spre un alt operator.

— Vreun chepeng trântit?

Operatorul clătină din cap cu vigoare.

— Mai degrabă cineva care a scăpat o cheie. Aproape totuşi, foarte aproape.

Comandantul zâmbi fără să vrea. Toată lumea de la bord încerca să se poarte cu naturaleţe, care nu putea fi decât simulată. Cu siguranţă toţi erau la fel de încordaţi ca şi el, iar McCafferty nu-şi dorea nimic altceva decât să iasă mai repede din bazinul ăla periculos. Bineînţeles că nu se putea comporta de o asemenea manieră încât echipajul să se îngrijoreze; comandantul trebuia să se controleze în permanenţă. „Ce nenorocite de jocuri mai jucăm şi noi! îşi zise el. Ce naiba căutăm aici? Ce se întâmplă în lumea asta nebună? N-am chef să lupt într-un blestemat de război!”

Se sprijini de cadrul uşii, în capătul camerei de control, la câţiva paşi de propria cabină, vrând să se ducă acolo, să se întindă câteva minute, să respire de câteva ori adânc, poate să se ducă la chiuvetă şi să-şi dea cu niţică apă rece... însă s-ar fi putut uita din greşeală în oglindă. Nu putea face nimic din toate astea şi o ştia prea bine. Comanda unui submarin reprezenta una dintre ultimele meserii bărbăteşti rămase în lume, care uneori cerea un comportament extrem de autocrat. Ca acum. „Joacă jocul, Danny”, se îndemnă singur. McCafferty scoase o batistă din buzunarul de la spate şi îşi şterse nasul cu ea, cu o expresie neutră, aproape plictisită pe chip şi cu privirea fixată pe afişajele sonarului. Comandantul cel cu sânge rece...

McCafferty se întoarse la postul de comandă, spunându-şi că petrecuse destul timp pentru a motiva echipajul de la sonar, fără a le crea sentimentul că le acordă o atenţie prea mare. Un echilibru fin, dar bun. Privi în jur fără să se grăbească. Încăperea era la fel de aglomerată ca un bar irlandez de sărbătoarea Sfântului Patrick. Chipurile imobile ale oamenilor erau pline de sudoare, în ciuda aerului condiţionat generat de reactoarele nucleare. Mai ales cei care manevrau cârmele de adâncime se concentrau asupra instrumentelor lor, ghidând submarinul în coborâre cu ajutorul unui afişaj cu definiţie electronică, având-ul în spatele lor pe ofiţerul de imersiune, adică tehnicianul cu cel mai înalt grad de pe *Chicago.*

În mijlocul postului de comandă, cele două periscopuri de atac alăturate stăteau complet coborâte, cu un marinar lângă ele pregătit să le ridice dacă i se cerea. Secundul se plimba nervos,

privind harta la fiecare sfert de minut când ajungea în spatele compartimentului. Nu se putea plânge de nimic. Toată lumea era încordată, dar treburile erau executate cu rapiditate.

— Luând în consideraţie toate aspectele, rosti McCafferty cu voce tare ca toată lumea să audă, situaţia este destul de bună. Condiţiile de la suprafaţă îi împiedică să ne detecteze.

— Comanda, aici sonarul.

— Puntea aici.

Comandantul apucă interfonul.

— Zgomote de cocă. Ţinta pare să iasă la suprafaţă. Mda, ţinta îşi goleşte acum tancurile, domnule.

— Înţeles. Ţine-ne la curent, şefule. McCafferty lăsă interfonul jos. Făcu trei paşi în spate spre hartă. De ce iese la suprafaţă acum?

Navigatorul fură o ţigară de la un marinar şi o aprinse. McCafferty ştia că omul nu fuma. Aproape că se înecă cu fumul, atrăgând un rânjet scurt de la un ofiţer de punte şi un zâmbet amar din partea navigatorului.

— Domnule, ceva nu e în regulă aici, zise locotenentul cu voce joasă.

— Un singur lucru, rosti căpitanul. De ce a ieşit la suprafaţă aici?

— Puntea, aici sonarul. McCafferty făcu un pas şi apucă iarăşi interfonul. „Boomerul” îşi goleşte de tot tancurile, domnule.

— Altceva neobişnuit?

— Nu, domnule, dar trebuie să-şi fi folosit o mare parte din aerul de rezervă.

— Bine, şefule, mulţumesc.

McCafferty închise întrebându-se dacă *asta* însemna ceva.

— Domnule, aţi mai făcut asta înainte? întrebă navigatorul.

— Am urmărit multe nave ruseşti, dar niciodată până aici.

— Ţinta trebuie să iasă la suprafaţă în cele din urmă, sunt doar 18 metri adâncime, de-a lungul Terskîi Bereg.

Navigatorul îşi plimbă degetul de-a lungul hărţii.

— Iar noi trebuie să încetăm urmărirea, fu McCafferty de acord. Dar mai sunt patruzeci de mile până acolo.

— Mda. Navigatorul încuviinţă cu un gest. Însă începând cu cinci mile în spatele nostru, golful se îngustează ca o pâlnie, iar pentru un submarin în imersiune în cele din urmă se închide la doar două, apoi un singur pasaj de trecere sigur. Iisuse, nu ştiu ce să zic.

McCafferty veni să examineze harta.

— S-a mulţumit să alerge cu cincisprezece noduri la adâncime periscopică tocmai din peninsula Kola. Adâncimea utilizabilă a cam fost aceeaşi în ultimele cinci ore şi pare a fi la fel pentru încă o oră sau două… însă el iese oricum la suprafaţă. Aşadar, zise McCafferty, singura schimbare în condiţiile de mediu este lăţimea canalului, iar aceasta are încă douăzeci de mile…

Căpitanul se gândi la toate acestea, privind ţintă harta. Camera senarului îl chemă din nou.

— Comanda. Ce s-a întâmplat, şefule?

— Un contact nou, domnule, pe coordonate unu-nouă-doi. Ţinta desemnată Sierra-5. Navă de suprafaţă cu elice dublă şi motoare diesel. S-a ivit ca din neant. Pare o navă din clasa Natya. Relevmentul se schimbă încet de la dreapta la stânga, parcă pe curs de întâlnire cu „boomer-ul”. Numărătoarea frecvenţei palelor arată o viteză de circa douăsprezece noduri.

— Ce face submarinul?

— Viteză şi curs neschimbate, domnule. Zgomotele au încetat. E la suprafaţă, domnule, începem să auzim bătăi şi nişte paşi în fugă pe scări… staţi aşa… tocmai a pornit un sonar activ, auzim reverberaţii, coordonatele par să fie unu-nouă-zero, probabil că e Natya. E un sonar de frecvenţă foarte înaltă, deasupra spectrului audibil… aş zice că pe la douăzeci şi două de mii de hertzi.

McCafferty simţi brusc un bulgăre de gheaţă în stomac.

— Secundule, preiau comanda.

— Înţeles, domnule, aveţi comanda.

— Ofiţer cu imersiunea: adu nava la 18 metri, cât de repede poţi fără să-i faci vreun rău. Observaţia! Sus periscopul! Dispozitivul se ridică imediat şi McCafferty îşi reluă poziţia anterioară, verificând suprafaţa apei după umbre. Încă trei picioare, ceru el. Bine, încă nimic. Ce spune ESM-ul?

— Acum sunt şapte surse active radar, domnule. Coordonatele cam aceleaşi ca înainte, plus cel nou la unu-nouă-unu, tot în bandă India, pare a fi tot un Don-2.

McCafferty răsuci mânerul periscopului la poziţia de mărire maximă. Submarinul sovietic se vedea ieşit foarte sus din apă.

— Joe, spune-mi ce vezi, ceru McCafferty, având nevoie de o a doua opinie.

— E, într-adevăr, un Delta III. Pare că şi-a golit tot balastul. Domnule, au ieşit destul de departe şi sunt mai sus cu vreun metru decât ies ei de obicei. Au folosit o mare parte din aer… în

faţa lui pare a se vedea catargul Natyei, dar e greu să fim siguri.

McCafferty simţea cum propriul submarin începea să se balanseze. Strânse cu mâinile şi mai bine periscopul, simţind în palme loviturile valurilor. Marea se năpustea şi asupra submarinului sovietic, iar McCafferty vedea apa izbindu-se de flancuri, intrând şi ieşind înspumată din găurile de evacuare a balastului.

— Panoul ESM avertizează că nivelul semnalului se apropie de pragul de detectare, rosti tehnicianul.

— Ambele lui periscopuri sunt sus, zise McCafferty, ştiind că periscopul lor stătea deja de prea mult timp în aer. Apăsă mânerul pentru a dubla mărirea. Manevra micşoră acurateţea optică, dar imaginea ajunse să se fixeze pe chioşcul ţintei.

— Puntea superioară este plină de oameni. Toată lumea poartă ochelari… fără a se uita în spate, totuşi. Jos periscopul. Ofiţer cu imersiunea, coboară nava cu trei metri. Aţi făcut o treabă bună. Hai să vedem banda video, Joe.

Imaginea apăru pe monitorul TV după câteva secunde.

Se găseau la aproape doi kilometri în spatele submarinului sovietic. Dincolo de navă, la mai puţin de un kilometru distanţă, se vedea domul sferic al unui radar, probabil al Natyei, mişcându-se destul de repede pe valuri. Pentru a adăposti cele şaisprezece rachete SS-18 cu care era dotat, submarinul sovietic avea un spate ca de broască ţestoasă. Privit chiar din spate, semăna cu o rampă de urcare pe autostradă. Era clar că Delta avea o siluetă lipsită de graţie, dar menirea navei era de a supravieţui atât cât să-şi lanseze rachetele, iar americanii nu se îndoiau că aceste rachete funcţionau perfect.

— Uitaţi-vă la asta, s-au ridicat atât de sus că se văd elicele pe jumătate, comentă secundul.

— Navigator, cât mai avem până la ape puţin adânci?

— Pe acest canal dispunem de un minimum de 43 de metri pe o lungime de 16 kilometri.

„Şi atunci de ce a ieşit Delta la suprafaţă atât de departe?”

McCafferty apucă interfonul.

— Sonar, spune-mi ce vezi despre Natya.

— Domnule, trimite semnale ca o nebună. Nu către noi, însă recepţionăm o mulţime de reflecţii şi reverberaţii de pe fundul apei.

Natya era o navă specializată în vânătoarea de mine… fiind totodată folosită, pentru siguranţă, ca escortă pentru submarine

către şi dinspre zonele sigure. Însă sonarul ei detector de mine funcţiona… *Doamne Dumnezeule!*

— Cârma banda stânga! urlă McCafferty.

— Cârma banda stânga, ’nţeles! Timonierul ar fi dat cu capul de tavan dacă nu ar fi avut centura de siguranţă. Într-o fracţiune de secundă roti complet cârma spre babord. Domnule, cârma a ajuns în banda stânga!

— Câmp minat, icni navigatorul.

Capetele tuturor din încăpere se întoarseră spre el.

— S-ar putea, încuviinţă grav McCafferty. Cât de departe suntem de locul în care „boomer”-ul s-a întâlnit cu Natya?

Navigatorul examină îndeaproape traseul.

— Ne-am oprit la aproape patru sute de metri de el, domnule.

— Stop maşinile.

— Stop maşinile, ’nţeles. Cârmaciul acţionă telegraful prin care anunţa mecanicii. Sala maşinilor răspunde că a oprit motoarele, domnule. Trecem spre stânga prin unu-opt-zero, domnule.

— Foarte bine. Ar trebui să fim în siguranţă aici. Trebuie să ne imaginăm că întâlnirea celor două nave s-a produs la câţiva kilometri distanţă de zonă, nu? Crede cineva de aici că Ivan s-ar juca cu un „boomer”?

Era o întrebare retorică. Nimeni nu se juca cu astfel de submarine.

Toată lumea din postul de comandă inspiră adânc în aceeaşi secundă. *Chicago* încetini repede, curba luată abrupt întorcând-o pe cursul iniţial.

— Cârma banda la mijloc. McCafferty ordonă repornirea maşinilor la o treime din viteză şi ridică interfonul pentru sonar. „Boomer”-ul şi-a schimbat comportamentul?

— Nu, domnule. Relevment constant unu-nouă-zero. Viteza tot cincisprezece noduri. Continuăm să auzim cum Natya emite impulsuri, apropiindu-se de unu-opt-şase, iar viteza ei se apropie acum tot de cincisprezece noduri.

— Navigatorule, încearcă să găseşti o modalitate de a ne scoate de aici. Trebuie să ne menţinem la distanţă de toate navele de patrulare. Raportează-mi cursul cât de repede poţi.

— Înţeles. Deocamdată trei-cinci-opt pare destul de bun, domnule.

Navigatorul actualiza continuu cursul de circa două ore.

— Domnule, dacă Ivan a minat într-adevăr o zonă, o parte a ei

se află în apele internaţionale, observă secundul. Drăguţ.

— Mda. Bineînţeles că pentru ei sunt ape teritoriale, aşa că oricine se loveşte de vreo mină înseamnă doar că n-a avut noroc…

— Şi poate provoca un incident internaţional? comentă Joe.

— Dar de ce folosesc sonarul? întrebă ofiţerul de comunicaţii. Dacă dispun de un şenal curat pot să navigheze la vedere.

— Dar dacă nu există nici un şenal? ripostă secundul. Dacă au aşezat mine de adâncime şi le-au ancorat, să zicem, la o adâncime constantă de cincisprezece metri? Trebuie să ne imaginăm îngrijorarea lor că o mină sau două ar putea avea un cablu de ancorare prea lung. Aşa că adoptă strategia maximei siguranţe, la fel ca noi. Ce vă spun toate astea?

— Nimeni nu le poate urmări „boomer”-ele fără să iasă la suprafaţă… înţelese locotenentul.

— Iar noi mai mult ca sigur că n-o să facem aşa ceva. Nimeni nu a afirmat vreodată că Ivan ar fi tâmpit. Aici e vorba de un sistem perfect. Îşi pun toate submarinele cu rachete în locuri în care noi nu putem ajunge, zise McCafferty. Nici măcar SUBROC nu poate reuşi de unde ne aflăm noi în interiorul Mării Albe. În concluzie, dacă ei trebuie să-şi împrăştie navele, nu trebuie să rişte nimic folosind un singur canal de acces, ci pot cu toate să iasă la suprafaţă, să se împrăştie şi să se ascundă la lumina zilei.

— Asta înseamnă, domnilor, că în loc să detaşeze o navă de patrulă pentru paza fiecărui „boomer” împotriva unora ca noi, sovieticii pot pune toate submarinele strategice într-un sigur coş drăguţ şi sigur şi pot trimite navele de patrulă în alte misiuni. Haideţi să plecăm naibii de aici!

ATLANTICUL DE NORD

— Navă în marş, aici este o aeronavă a Marinei Statelor Unite la babordul vostru. Identificaţi-vă, vă rugăm.

Căpitanul Kherov dădu microfonul pentru răspuns unui maior din Armata Roşie.

— Aeronavă a marinei, aici e *Doctor Lykes*. Ce mai faceţi?

Kherov vorbea poticnit engleza. Accentul de Mississippi al maiorului putea fi şi kurd din punctul lui de vedere, la cât înţelegea. Abia puteau să distingă prin ceaţă avionul cenuşiu de patrulare care descria cercuri în jurul navei, la circa opt kilometri

distanţă. Cu siguranţă că echipajul îi observa prin binocluri.

— Detaliază, *Doctor Lykes,* comandă o voce.

— Suntem plecaţi din New Orleans către Oslo cu mărfuri generale. Ce mare scofală?

— Sunteţi prea la nord pentru un curs spre Norvegia. Vă rugam sa explicaţi. Terminat.

— Ai citit blestematele alea de ziare, pilotule? S-a cam făcut periculos p-aici, iar bărcuţa asta mare costă bani grei. Am primit ordin de la sediu să stăm aproape de ceva amici. La naiba, ne bucurăm să te vedem, băiete. Vreţi să ne escortaţi o bucată de drum?

— Înţeles. *Doctor Lykes,* prin zonă nu se ştie de existenţa nici unui submarin.

— Garantezi tu asta?

Întrebarea atrase un râset.

— Cam greu, *Doc.*

— Cam aşa ziceam şi eu, pilotule. Păi, dacă e în regulă, o s-o ţinem spre nord o vreme şi vom încerca să ne menţinem sub acoperirea voastră aeriană. Terminat.

— Nu putem trimite un aparat de zbor să vă escorteze.

— 'Nţeles, dar veniţi dacă vă chemăm, da?

— Afirmativ, răspunse Penguin 8.

— Bine, continuăm spre nord, apoi cotim est spre Feroe. Ne avertizaţi dacă apar ăia răi? Terminat.

— Dacă vedem aşa ceva, *Doc,* ideea e să încercăm să le scufundăm noi mai întâi, exageră pilotul.

— Corect. Vânătoare bună, băiete. Terminat.

PENGUIN 8

— Doamne, chiar există oameni care să vorbească aşa? se miră cu voce tare pilotul de pe Orion.

— N-ai auzit niciodată de Lykes Lines? chicoti copilotul. Se spunea că nu angajează pe nimeni care nu are accent de sudist. Până acum n-am crezut. Nimic nu se compară cu tradiţia. Şi totuşi e cam departe de canalele obişnuite.

— Mda, dar până la formarea convoaielor aş încerca şi eu, la naiba, să mă strecor dintr-o zonă protejată într-alta. În fine, hai să terminăm inspecţia vizuală.

Pilotul mări viteza şi se apropie, în vreme ce copilotul ridică

ghidul de identificare.

— Bun, avem o carenă neagră cu inscripţia „Lykes Lines” pe lateral, la mijloc. Suprastructură albă cu un diamant negru, cu litera L în interiorul diamantului. Omul îşi înălţă binoclul. Catargul de veghe înaintea suprastructurii. Verificat. Suprastructura e bine întreţinută. Catargul de semnalizare nu. Emblema corectă şi steagul firmei. Coşuri negre. Vinciuri în spate lângă liftul de mărfuri… nu spune câte vinciuri. La naiba, duce o încărcătură completă de barje, nu? Vopseaua pare un pic scorojită. În fine, totul se potriveşte cu catalogul. E un vas prieten…

— Bine, hai să-l salutăm.

Pilotul răsuci manşa spre stânga, ducând Orionul direct deasupra navei. Dădu uşor din aripi în trecere şi doi oameni de pe punte le făcură semn cu mâna. Piloţii nu sesizară că cei doi îi urmăreau ascunzând sub haine lansatoare de rachete individuale (SAM).

— Mult noroc, amice, zise pilotul. S-ar putea să ai nevoie de el.

MV JULIUS FUCIK

— Noul tipar de vopsire va face depistarea vizuală mai dificilă, tovarăşe general, rosti încet ofiţerul însărcinat cu apărarea antiaeriană. Nu am zărit nici o rachetă aer-mare sub avion.

— Asta nu va mai ţine mult. Imediat ce flota noastră va ieşi în larg, vor monta rachete pe toate aeronavele. În plus, dacă ne identifică drept inamic, cât de departe putem fugi înainte ca ei să cheme în ajutor un avion înarmat sau să se întoarcă ei înşişi la bază pentru a se înarma?

Generalul urmări avionul cum se îndepărtează. Îşi simţise inima în gât pe toată durata incidentului, însă acum se putea duce spre locul în care se afla Kherov, pe aripa deschisă a punţii. Doar ofiţerilor navei le fuseseră date uniforme kaki ca ale americanilor.

— Complimentele mele ofiţerului care a vorbit. Presupun că vorbea engleză, nu?

Andreiev râse jovial, acum că pericolul era de domeniul trecutului.

— Aşa mi s-a spus şi mie. Marina a cerut un om cu un astfel de talent aparte. E un ofiţer de contrainformaţii şi a stat în America.

— În orice caz, a reuşit. Acum ne putem apropia de obiectiv în

siguranţă, rosti Kherov. Ezitând puţin asupra ultimului cuvânt.

— Va fi bine să ajung iarăşi pe uscat, tovarăşe căpitan.

Generalului nu-i plăcea să se afle pe o asemenea ţintă mare şi neprotejată şi n-avea să se simtă în siguranţă decât atunci când avea păşească din nou pe teren solid. Cel puţin ca infanterist aveai o armă cu care să te aperi, de obicei o gaură în care să te ascunzi şi întotdeauna două picioare cu care să fugi. Învăţase că lucrurile nu stăteau aşa pe o navă.

O navă însemna o ţintă mare, iar ţinta pe care se găsea el era practic neprotejată. Generalul se trezi surprins să constate că existau şi locuri în care se simţea mai rău decât într-un avion de transport. Însă până şi acolo avea o paraşută. Cât despre capacitatea lui de a înota până la ţărm nu-şi făcea nici un fel de iluzii.

SUNNYVALE, CALIFORNIA

— Încă unul, exclamă sergentul-şef.

Devenise de-a dreptul plictisitor. Colonelul nu-şi amintea ca sovieticii să fi avut vreodată mai mult de şase sateliţi de recunoaştere pe orbită în acelaşi timp. Acum se găseau acolo zece, plus încă zece sateliţi de spionaj electronic, unii lansaţi de pe cosmodromul Baikonur de lângă Leninsk, în R.S.S. Kazahstan, ceilalţi din Pleseţk, în nordul Rusiei.

— Asta e o rachetă purtătoare de tip F, domnule colonel. Timpul de ardere nu e potrivit pentru tipul A, zise sergentul, ridicându-şi privirea de pe ceas.

Racheta purtătoare rusească deriva din vechea rachetă SS-9 ICBM[16] şi îndeplinea doar două funcţiuni: să lanseze sateliţi de recunoaştere oceanici, denumiţi RORSATS, care monitorizau navele aflate pe mări şi oceane şi să înalţe pe orbită sistemul sovietic antisatelit. Americanii urmăreau lansarea cu ajutorul unui satelit de recunoaştere KH-11, plasat recent pe orbită cu misiunea de a acoperi vizual regiunea centrală a URSS-ului. Colonelul ridică receptorul telefonului pentru a lua legătura cu complexul din Cheyenne Mountain.

---

16 Intercontinental Ballistic Missile – rachete din arsenalul strategic al marilor puteri, capabile să transporte focoase nucleare multiple la mari distanţe (peste 13 000 km) (n. red.).

USS PHARRIS

„Ar trebui să dorm, îşi spuse Morris. Ar trebui să dorm cât mai mult acum, ca să am rezerve atunci când n-o să mai am timp de somn.” Însă era mult prea ocupat ca să poată dormi.

USS *Pharris* se pregătea să depăşească gura râului Delaware. Treizeci de mile mai la nord, de la danele porturilor din Philadelphia, Chester şi Camden, navele Flotei Naţionale de Apărare în Rezervă, ţinute în conservare de ani de zile, se pregăteau să iasă în larg. În calele pentru mărfuri se încărcau tancuri, tunuri şi lăzi cu muniţie explozivă. Radarul navei arăta numeroase semnale ale unor transportoare aeriene de trupe care se ridicau de la baza forţelor aeriene Dover. Imensele avioane militare puteau transporta trupe până în Germania, unde militarilor avea să le parvină echipamentul transportat prin alte mijloace. Din păcate, după epuizarea muniţiei transportate odată cu ei, realimentarea avea să se facă aşa cum se procedase mereu, cu nave comerciale urâte, masive şi încete – toate ţinte ideale pentru inamic. Poate că aceste nave nu mai erau la fel de încete ca în trecut şi erau mai mari acum, dar totodată şi mai puţine. Flota comercială americană slăbise considerabil şi părea extrem de puţin numeroasă, chiar şi suplimentată cu nave guvernamentale. Un submarin care scufunda acum o navă provoca aceleaşi ravagii ca unul din cel de-al Doilea Război Mondial care ar fi scufundat patru sau cinci nave.

O altă problemă o constituia echipajele de pe navele comerciale. Privite în mod tradiţional cu dispreţ de către marinarii militari din marina SUA, care evitau cu obstinaţie orice contact cu marinarii civili pentru a nu se lăsa cu scântei, echipajele comerciale îmbătrâniseră continuu, ajungând acum la vârsta medie de cincizeci de ani, mai mult decât dublu faţă de echipajul de pe orice navă militară. Cum puteau aceşti bunici să facă faţă stresului creat de operaţiunile de luptă? Oamenii erau destul de bine plătiţi – unii dintre marinarii cu experienţă mare câştigau cât Morris – însă cât mai contau salariile lor frumoase, negociate de sindicate, în faţa rachetelor şi torpilelor? Morris se văzu obligat să renunţe la astfel de gânduri. Bătrânii aceştia cu copii de liceu şi facultate reprezentau turma lui. El era păstorul, iar sub suprafaţa cenuşie a Atlanticului se ascundeau lupi fioroşi.

Turma nu era mare. Văzuse cifrele cu doar un an înainte: numărul total de vase comerciale operate privat, în activitate, se apropia de 1 700 şi aduna o medie de optsprezece mii de tone per navă. Dintre acestea, doar 103 nave erau angajate în mod curent în activităţi comerciale maritime internaţionale. Flota suplimentară de rezervă avea cât 172 de nave. A descrie o astfel de situaţie drept o ruşine era echivalent cu a descrie un viol în grup ca o uşoară deviere socială.

Nu-şi puteau permite nici măcar pierderea unei singure nave.

Morris se duse spre radarul de pe punte şi privi ecranul protejat cu cauciuc pentru a urmări şirul decolărilor de pe Aeroportul Dover. Fiecare semnal de pe ecran reprezenta un avion încărcat cu un număr de oameni între trei şi cinci sute. Ce avea să se întâmple când toţi aceştia aveau să rămână fără cartuşe?

— Un alt comercial, căpitane. Ofiţerul de la radar arătă înspre un punct de la orizont. E o barcă olandeză de transport containere. Bănuiesc că intră la alimentare cu mărfuri militare.

Morris se încruntă.

— Vom avea nevoie de tot ajutorul posibil.

SUNNYVALE, CALIFORNIA

— Este cert, domnule, rosti colonelul. Este vorba de o „pasăre” ASAT sovietică, aflată la şaptezeci şi trei de mile nautice în urma uneia de-a noastră.

Colonelul ceruse ca satelitul lor să se rotească în spaţiu şi să-şi îndrepte camerele de luat vederi spre noul lui companion, în ciuda luminii proaste, forma satelitului ucigaş al sovieticilor nu putea fi confundată: un cilindru lung de aproape treizeci de metri, cu un motor de rachetă la un capăt şi o antenă radar la celălalt.

— Ce recomandări aveţi, domnule colonel?

— Domnule, vă cer să mă împuterniciţi pe deplin în ce priveşte manevrarea sateliţilor. De îndată ce vreo chestie cu o stea roşie pe ea se iveşte la mai puţin de optzeci de kilometri distanţă de vreo pasăre de-a noastră, voi începe o serie de manevre delta-V pentru a le da peste cap soluţia de interceptare.

— Asta te va costa o grămadă de combustibil, fiule, îl avertiză CINC-NORAD.

— Avem de-a face aici cu o problemă cu două soluţii, domnule general. Colonelul răspunse ca un adevărat matematician. Varianta unu: începem manevrele şi riscăm pierderea de combustibil. Varianta doi: nu începem manevrele şi riscăm pierderea sateliţilor. De îndată ce sateliţii lor se apropie la mai puţin de optzeci de kilometri, pot găsi automat o soluţie de interceptare şi ne pot scoate echipamentele din uz în cinci minute. Poate chiar mai repede. Cinci minute reprezintă doar marja de timp observată de noi pentru modul lor de acţiune. Aşadar, domnule, acestea sunt recomandările mele.

Colonelul avea un doctorat în matematică obţinut la Universitatea Illinois, însă nu acolo învăţase să înghesuie generalii la colţ.

— Bine. Chestia asta va ajunge la Washington, dar o să înaintez recomandarea ta împreună cu susţinerea mea.

USS NIMITZ

Domnule amiral, tocmai am primit un raport neliniştitor din Marea Barents.

Toland citi depeşa de la CINCLANTFLT.

— Câte submarine în plus pot trimite împotriva noastră acum?

— Probabil că undeva în jur de treizeci, domnule.

— Treizeci?

Lui Baker nu-i plăcea deloc ce auzea de o săptămână încoace. Iar ceea ce tocmai auzise îi plăcea şi mai puţin.

Gruparea de nave din jurul portavionului *Nimitz,* împreună cu *Saratoga* şi portavionul francez *Foch,* escorta o unitate amfibie de marină (MAU), pentru întărirea apărării terestre a Islandei. O călătorie de trei zile. Dacă războiul începea la puţin timp după ce se încheia debarcarea, următoarea misiune ar fi fost să sprijine planul G-I-UK de barieră defensivă, o cale maritimă importantă, ce acoperea apele oceanului între Groenlanda, Islanda şi Marea Britanie. Grupul 21 de portavioane reprezenta o forţă puternică, însă era suficient de puternică? Strategia navală cerea un grup de patru portavioane pentru a se putea lupta cu şanse de supravieţuire la latitudini aşa de mari însă flota nu fusese încă pe deplin constituită. Toland primea diverse rapoarte privind intense activităţi diplomatice menite să prevină războiului care părea gata să înceapă, cu toate că multă lume nu şi-l dorea. Oare cum

ar fi reacţionat sovieticii la prezenţa a patru sau mai multe portavioane în Marea Norvegiei? Se părea că nimeni din Washington nu dorea să afle răspunsul, însă Toland se întreba dacă un asemenea răspuns mai avea oricum vreun sens. Aşa cum stăteau lucrurile, Islanda aprobase cu doar o jumătate de zi înainte primirea întăririlor pe care ei le escortau acum, iar acest avanpost NATO avea nevoie de întăriri urgente.

USS CHICAGO

McCafferty se găsea la treizeci de mile nord de intrarea în fiordul Kola. Echipajul părea relativ fericit să se găsească acolo după şaisprezece ore de fugă încordată cât mai departe de Capul Sviatoi. Cu toate că Marea Barents era plină cu nave antisubmarin, imediat după ce trimiseseră raportul, *Chicago* se retrăsese de la intrarea în Marea Albă de frică să nu provoace un incident major. Acum se găseau într-un loc cu două sute treizeci de metri adâncime şi cu mult spaţiu de manevră, iar echipajul avea încredere în propria capacitate de a ţine nava departe de necazuri. La cincizeci de mile de *Chicago* ar fi trebuit să se afle încă două submarine americane, plus un submarin diesel britanic şi alte două norvegiene. Oamenii de la sonar nu auzeau nici una dintre navele prietene, dar puteau auzi patru fregate din clasa Grisha emiţând de zor semnale sonar înspre o ţintă la sud-est.

Submarinele aliate din zonă aveau misiuni de supraveghere ideale pentru ele, deoarece nu trebuiau decât să navigheze cu viteză minimă şi să evite contactul cu navele de suprafaţă, pe care le puteau detecta de la mare distanţă.

Acum nu se mai jucau de-a v-aţi ascunselea. McCafferty nici măcar nu se gândi să nu le dezvăluie oamenilor săi semnificaţia celor aflate despre „boomer”-ele sovietice. Pe submarine nu există secrete imposibil de aflat. Se părea că toate acele nave sunt pe punctul de a porni un război. Poate că strategii din Norfolk şi de aiurea sau politicienii din Washington mai aveau dubii în privinţa asta, însă, la faţa locului, în linia de foc, ofiţerii şi marinarii de pe *Chicago* discutaseră despre modul în care sovieticii îşi foloseau navele şi ajunseseră la o concluzie unanimă. Tuburile lanstorpilă ale submarinului erau încărcate cu torpile MK-48 şi rachete Harpoon. Tuburile verticale de lansare a rachetelor din partea din faţă a carenei conţineau douăsprezece

Tomahawk-uri, dintre care trei cu focos nuclear pentru atacul ţintelor terestre şi nouă rachete antinavă convenţionale. Când un echipament de pe submarin dădea cel mai mic semn de defecţiune, un tehnician sărea imediat să îl repare. McCafferty era mulţumit şi deloc surprins de echipajul său. Erau cu toţii prea tineri – vârsta medie era de douăzeci şi unu de ani – ca să fie forţaţi să se adapteze la o asemenea porcărie.

McCafferty stătea în camera sonarului, situată la tribord în faţa centrului de atac. La câţiva paşi de el, un sistem computerizat masiv procesa o avalanşă de zgomote marine, analizând benzi individuale de frecvenţă ştiute din experienţă ca semnături acustice aparţinând navelor sovietice. Semnalele erau afişate pe un ecran denumit „display în cascadă”, o perdea monocoloră galbenă ale cărei linii mai strălucitoare indicau coordonatele unui sunet care putea deveni o sursă de interes. Patru linii indicau navele din clasa Grisha, iar punctele marcau semnalele emise de sonarele lor active. McCafferty se întrebă ce căutau acele nave. Interesul lui era mai mult academic. Nu emiteau semnale spre submarin, însă se putea învăţa întotdeauna ceva din modul în care inamicul îşi făcea treaba. O echipă de ofiţeri din centrul de atac trecea pe planşă mişcarea navelor sovietice de patrulare, notând cu grijă modul de dispunere în formaţie şi tehnicile de vânătoare pentru comparaţii ulterioare cu estimările serviciilor de informaţii.

O nouă serie de puncte apăru la baza ecranului. Un tehnician apăsă un buton pentru o selecţie mai amănunţită a frecvenţei, alterând uşor imaginea de pe ecran, apoi conectă o pereche de microfoane. Ecranul intră în regim de generare a imaginilor cu mare viteză, iar McCafferty zări punctele transformându-se în linii în jurul coordonatei unu-nouă-opt, în direcţia canalului Kola.

— Mult zgomot de fond, domnule comandant, raportă omul de la sonar. Văd Alfa-uri şi Charlie-uri apropiindu-se, cu alte chestii în spatele lor. Viteza unui Alfa pare în jurul a treizeci de noduri. Multe zgomote în spatele lor, domnule.

Afişajul grafic confirmă un minut mai târziu. Liniile de frecvenţă se încadrau în zone caracteristice claselor cunoscute de submarine, toate deplasându-se cu mare viteză pentru a ieşi din port. Liniile se lungiră pe măsură ce navele deveneau tot mai vizibile. De obicei submarinele sovietice nu intrau în imersiune decât după ce ieşeau mult în larg.

— Numărătoarea indică peste douăzeci, domnule, rosti încet

şeful sonarului. Avem de-a face cu o ieşire în forţă.

— Aşa se pare.

McCafferty se întoarse în centrul de atac. Oamenii lui deja introduseseră poziţiile ţintelor în computerul de coordonare a tirului şi le trasau cursul pe planşa grafică. Războiul nu începuse încă şi, cu toate că părea gata să izbucnească oricând, McCafferty avea ordin de a se ţine la distanţă de orice formaţiune sovietică. Situaţia nu-i plăcea – i-ar fi convenit mai mult să dea lovituri repezi inamicului – însă Washingtonul transmisese limpede că nimeni nu avea voie să provoace un incident care ar fi putut împiedica o rezolvare negociată a potenţialului conflict. Comandantul trebuia să recunoască faptul că o asemenea atitudine era logică. Poate că indivizii ăia cu chiloţei din dantelă reuşeau să menţină situaţia sub control. O speranţă vagă, dar reală. Destul de reală ca să îi înfrângă lui dorinţa tactică de a se menţine într-o poziţie de atac.

Ordonă ca submarinul să iasă mai mult în larg. În jumătate de oră lucrurile deveniră şi mai evidente, iar comandantul lansă o baliză SLOT. Baliza era programată să permită submarinului un interval de treizeci de minute de părăsire a zonei, după care începea să emită o serie de semnale în cascadă către un satelit în bandă UHF. De la zece mile depărtare, McCafferty ascultă cum navele sovietice se năpustesc în jurul balizei radio, crezând, fără îndoială, că e locaţia unui submarin. Jocul devenea cu adevărat periculos.

Baliza funcţionă peste o oră, trimiţând continuu date unui satelit de comunicaţii NATO. Până la căderea nopţii datele fură transmise tuturor unităţilor NATO de pe mări şi oceane. Veneau ruşii.

16
Ultimele mutări/Primele mutări

USS NIMITZ

La difuzor se anunţase stingerea cu două ore în urmă, dar Bob trebuia să îşi termine treaba. Apusurile pe mare, departe de aerul poluat al oraşului, cu orizontul clar sub care aluneca soarele, reprezentau întotdeauna un spectacol magnific de urmărit. Şi ce vedea acum era aproape la fel de frumos. Stătea cu mâinile sprijinite de balustradă, mai întâi uitându-se la spuma de apă din jurul formei zvelte a portavionului, apoi, după un scurt moment de pregătire sufletească, sus, înspre cer. Născut şi crescut în Boston, Toland nu ştiuse ce înseamnă Calea Lactee până nu se înrolase în marină, iar descoperirea centurii mari şi strălucitoare de stele de deasupra capului constituia întotdeauna o sursă de minunare pentru el. Se găseau acolo stelele cu ajutorul cărora învăţase să navigheze prin sextant şi tabele trigonometrice, unelte înlocuite acum de ajutoare electronice precum Omega şi Loran, însă stelele continuau să fie la fel de minunate de privit. Arcturus şi Vega şi Altair, toate clipind spre el drapate în propriile culori şi cu propriile caracteristici care le transformau în repere pe cerul nopţii.

O uşă se deschise şi alături de el pe pasarela punţii de zbor veni un marinar îmbrăcat cu salopeta roşie a personalului tehnic ce se ocupa de combustibil şi armament.

— Nava nu e luminată, marinare. Eu aş arunca ţigara aia, rosti Toland pe un ton sever, mai degrabă iritat că îşi văzuse preţioasa singurătate distrusă.

— Îmi cer scuze, domnule. Chiştocul de ţigară zbură imediat peste bord. Omul rămase tăcut câteva minute, apoi privi înspre Toland. Vă pricepeţi la stele, domnule?

— Ce vrei să spui?

— Asta e prima mea călătorie în larg, domnule şi am crescut în New York. N-am văzut niciodată stelele ca acum şi nici măcar nu ştiu ce sunt, mă refer la numele lor. Dumneavoastră, ofiţerii, cunoaşteţi bine toate astea, nu?

Toland râse în barbă.

— Înţeleg la ce te referi. La fel am simţit şi eu la prima mea ieşire. Drăguţ, nu?

— Da, domnule. Ce stea e aia?

Vocea băiatului părea obosită. „Nu-i de mirare, îşi zise Toland, cu toate operaţiunile de zbor pe care le-au pregătit astăzi.” Tânărul arăta înspre cel mai strălucitor punct de pe cerul estic, iar Bob trebui să se gândească câteva secunde.

— Acolo e Jupiter. O planetă, nu o stea. Cu o lunetă de la intendenţă ai putea să-i vezi lunile sau măcar o parte din ele.

Continuă prin a-i arăta câteva stele folosite în navigaţie.

— Cum le folosiţi, domnule? se interesă marinarul.

— Iei un sextant şi calculezi înălţimea lor deasupra orizontului. Sună mai greu decât este în realitate, căci e nevoie doar de ceva practică. După aceea verifici rezultatul într-o carte a poziţiilor stelare.

— Cine face asta, domnule?

— Cartea? E o chestie standard. Cred că tabelele pe care le folosim noi provin de la Observatorul Naval din Washington, însă oamenii măsoară traseele stelelor şi planetelor de trei sau patru mii de ani, cu mult înaintea inventării telescoapelor. Oricum, dacă ştii ora exactă şi mai ştii unde se află o anume stea, poţi să calculezi unde te afli pe suprafaţa globului cu destul de mare acurateţe, cu o marjă de eroare de câteva sute de metri, dacă îţi ştii bine meseria. Acelaşi lucru e valabil în cazul soarelui şi al lunii. Cunoştinţele astea există de sute de ani. Partea mai delicată a fost inventarea unui ceas care să măsoare timpul cu precizie. Iar chestia asta s-a petrecut acum două sute şi ceva de ani.

— Credeam că se folosesc sateliţi şi alte chestii de genul ăsta.

— Acum da, dar stelele sunt la fel de frumoase.

— Mda. Marinarul se aşeză pe jos, cu capul dat mult pe spate pentru a privi perdeaua de puncte albe. Dedesubtul lor, carena vasului transforma apa în spumă cu şoapta unui val care se sparge continuu. Cumva sunetul şi imaginea de pe cer se potriveau perfect. Ei bine, cel puţin am învăţat ceva despre stele. Când o să înceapă, domnule?

Toland privi spre constelaţia Săgetătorului. În spatele ei se găsea centrul galaxiei. Unii astrofizicieni credeau că acolo se afla o gaură neagră. Cea mai distructivă forţă cunoscută de fizică făcea ca forţele aflate sub controlul omului să pălească prin

comparaţie. Însă oamenii erau mult mai uşor de distrus.

— Curând.

USS CHICAGO

Submarinul ieşise mult în larg, depărtându-se spre vest de forţele submarine şi de suprafaţă sovietice. Încă nu se auziseră explozii, dar acestea nu mai puteau întârzia mult. Cel mai apropiat vas sovietic se găsea cam la treizeci de mile spre est şi multe altele navigau în apropierea lui. Toate scotoceau marea cu sonarele lor active.

McCafferty era surprins de ultimul ordin primit. *Chicago* era retras din Marea Barents şi trecut pe o poziţie de patrulare în Marea Norvegiei. Noua misiune era de a interzice accesul submarinelor sovietice spre sud, către Atlanticul de Nord. Era clar că se luase o decizie politică: nu trebuia să pară că NATO îi forţa pe sovietici să înceapă războiul. Dintr-o singură lovitură, strategia pre-război de angajare a flotei sovietice în propria ogradă fusese aruncată la coş. Ca orice plan antemergător unui război din acest secol şi acesta fusese rupt în bucăţi deoarece inamicul nu avea de gând să coopereze şi să acţioneze cum ne-am aştepta. Bineînţeles. Inamicul lansa mai multe submarine în Atlantic decât anticipase cineva. „Mai rău, noi le uşurăm sarcina!” îşi zise McCafferty. Se întrebă ce alte surprize aveau să urmeze. Torpilele şi rachetele submarinului erau acum armate, oamenii de la centrul de control al tirului vegheau în permanenţă, iar echipajul primise ordinul de a acţiona conform uzanţei Condition-3 pe timp de război. Însă ordinele îi puneau pe fugă. Comandantul înjură în barbă, furios pe cine luase o asemenea decizie, sperând totuşi că războiul iminent va putea fi cumva oprit.

BRUXELLES, BELGIA

— Trebuie să se întâmple curând, observă COMAIRCENT. La naiba, trupele lor sunt mai pregătite ca oricând. Nu pot să aştept până când toate unităţile noastre de întărire îşi vor ocupa poziţiile. *Trebuie* să ne atace cât de curând.

— Ştiu ce vrei să spui, Charlie, dar nu putem face noi prima

mişcare.

— Vreo veste în legătură cu vizitatorii noştri?

Generalul forţelor aeriene se referea la echipa de comando Spetznaz a maiorului Cerniavin.

— Stau cuminţi.

O unitate de elită GSG-9 a grănicerilor germani ţinea casa conspirativă sub continuă supraveghere, împreună cu o a doua echipă englezească de asalt aşteptând între ei şi presupusa ţintă din Lammersdorf. Din echipa de supraveghere făceau parte ofiţeri de informaţii ai majorităţii ţărilor NATO, fiecare având la dispoziţie o linie telefonică directă cu guvernul său.

— Dar dacă sunt doar o momeală, încercând să ne facă pe noi să atacăm primii?

— Eu ştiu doar că nu putem face asta, domnule general. Ce îmi doresc este unda verde pentru iniţierea operaţiunii Dreamland în momentul în care vom şti că totul este adevărat. Va trebui să ne mişcăm cu mare repeziciune, şefu'.

SACEUR[17] se lăsă pe spate. Prins de treburi în postul său de comandă subteran, comandantul nu îşi mai văzuse reşedinţa oficială de zece zile. Se întrebă dacă vreun ofiţer superior din lume apucase să mai doarmă în ultimele două săptămâni.

— Dacă se lansează ordinul, cât de repede poţi reacţiona?

— Păsările sunt încărcate şi gata de acţiune chiar şi acum. Echipajele mele sunt instruite. Dacă le dau ordin, operaţiunea Dreamland se poate declanşa în jumătate de oră de la primirea semnalului.

— Bine, Charlie. Preşedintele mi-a dat autoritatea necesară de a reacţiona la orice atac. Spune-le oamenilor tăi să fie pregătiţi.

— 'Nţeles.

În acea clipă sună telefonul comandantului suprem. Acesta îl ridică, ascultă câteva clipe, apoi îşi ridică privirea.

— Vizitatorii noştri s-au pus în mişcare, îl informă el pe COMAIRCENT. Întorcându-se spre ofiţerul responsabil cu operaţiunile spuse: Noul cod este Firelight.

Forţele NATO intrau din acest moment în stare de alertă maximă.

---

17 Comandantul suprem al forţelor aliate din Europa (n. tr.).

AACHEN, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

Echipa Spetznaz părăsi adăpostul în două dubiţe mici şi porni spre sud, pe drumul către Lammersdorf. Cum şeful lor fusese ucis într-un accident de maşină, cel de-al doilea pe scara ierarhică, un căpitan, primise hârtiile pentru care şeful său murise şi îşi instruise complet oamenii. Cu toţii erau tăcuţi şi încordaţi. Ofiţerul le explicase amănunţit oamenilor că retragerea lor fusese atent plănuită, că odată misiunea îndeplinită aveau să se adăpostească într-un alt refugiu sigur şi să aştepte venirea tovarăşilor din Armata Roşie în decurs de cinci zile. Le mai spusese că ei erau elita Armatei Roşii şi că fuseseră bine instruiţi pentru a duce la îndeplinire misiuni periculoase în spatele liniilor inamice, de unde şi valoarea inestimabilă a acestor acţiuni pentru stat. Fiecare om îşi dobândise experienţa de luptă în munţii Afganistanului. Erau instruiţi şi erau gata de luptă.

Oamenii ascultară discursul lui în maniera în care o făceau de obicei trupele de elită, adică într-o tăcere mormântală. Aleşi în cea mai mare parte a lor pentru nivelul de inteligenţă, fiecare dintre ei ştia că acel discurs era doar un discurs. Misiunea depindea în mare parte de noroc, iar norocul lor dăduse deja semne că-i părăseşte. Fiecare şi-ar fi dorit ca maiorul Cerniavin să se afle acolo şi se întreba dacă nu cumva misiunea fusese deja ratată. Unul câte unul renunţară la astfel de gânduri. Curând fiecare om îşi repeta rolul propriu în operaţiunea de distrugere a Lammersdorf-ului.

Şoferii erau agenţi KGB cu mare experienţă de lucru pe teritoriu străin. Şi ei îşi puneau aceleaşi întrebări. Ambele vehicule rămaseră împreună, mergând cu viteză mică, pândind alte vehicule care le-ar fi putut lua urma. Fiecare dispunea de un scaner radio acordat pe frecvenţa poliţiei locale şi un altul pentru comunicaţii interne. Ofiţerii KGB discutaseră misiunea cu o oră înainte. Centrul de la Moscova îi informase că NATO nu intrase încă în stare de alertă generală. Şoferul maşinii din frunte, a cărui slujbă de acoperire era de şofer de taxi, se întrebă dacă nu cumva starea de alertă „generală” a NATO însemna o paradă prin Piaţa Roşie.

— Cotesc chiar acum. Maşina trei, apropie-te. Maşina unu, coteşte stânga la următoarea intersecţie şi treci în faţa lor.

Colonelul Weber vorbea într-o staţie radio de genul folosit de echipele de stingere a incendiilor (FIST). Ambuscada era pregătită de câteva zile. Îndată ce ţintele părăsiseră refugiul, semnalul de atac se dăduse pe întreg teritoriul Republicii Federale. Posturile de luptă NATO, deja alertate, intraseră în stare completă de război. Asta putea însemna foarte bine mutarea de deschidere a unui război… doar dacă, se gândea Weber, echipa Spetznaz nu decisese pur şi simplu să plece dintr-un refugiu într-altul. Habar n-avea încotro aveau să o apuce lucrurile, deşi bătălia avea să înceapă cu siguranţă în curând. Nu?

Cele două dube rulau acum în zona rurală a Germaniei de Vest, mergând spre sud-est, prin Rezervaţia Naturală Germano-Belgiană, o rută deosebit de pitorească, traversată adesea de turişti şi admiratori ai naturii. Aleseseră acest drum lateral pentru a evita traficul militar de pe arterele principale, însă când trecură prin Mulartshutte, primul şofer se încruntă observând un convoi militar de tancuri încărcate pe trailere imense de transport. Ciudat, dar tancurile stăteau invers, cu tunurile masive îndreptate spre spatele trailerului. Şoferul observă că erau noile Challenger, tancuri britanice. Oricum, nu s-ar fi aşteptat să zărească vreun tanc german Leopard la graniţa belgiană. Nu existase nici o posibilitate de a împiedica mobilizarea nemţilor, aşa că şoferul încercă să se convingă singur că restul ţărilor NATO nu se mişcaseră tot atât de repede. Dacă misiunea era încununată de succes, atunci comunicaţiile NATO aveau să primească o grea lovitură şi poate că blindatele sovietice chiar aveau să vină şi să-i scape. Convoiul încetini. Şoferul se gândi să îl depăşească, însă ordinele primite erau clare: nu trebuia să iasă în evidenţă cu nici un chip.

— Toată lumea e gata? întrebă Weber din maşina lui de urmărire… Gata…

„La naiba, operaţiunea asta e a dracului de complexă, îşi zise colonelul Armstrong. Tanchişti, SAS şi germani lucrând împreună, însă merită dacă preţul e gâtuirea unei găşti de Spetznaz.” Convoiul încetini şi se opri în dreptul unei zone de refugiu. Weber îşi opri maşina la o distanţă de o sută de metri. Totul se afla acum în mâinile echipei engleze specializate în ambuscade.

În jurul dubitelor izbucniră scânteieri luminoase.

Şoferul KGB se încovoie orbit de a fi în centrul atâtor lumini. După aceea privi înainte şi zări ţeava unui tun de tanc la doar cincizeci de metri în faţă ridicându-se şi centrându-se asupra parbrizului dubiţei.

— Atenţiune, rosti în rusă o voce la un megafon. Atenţiune, soldaţi Spetznaz. Sunteţi înconjuraţi de o companie de trupe mecanizate. Ieşiţi din vehicule unul câte unul, cu mâinile sus. Dacă deschideţi focul, veţi fi ucişi pe loc.

Imediat începu să vorbească o a doua voce:

— Ieşiţi, tovarăşi, aici este maiorul Cerniavin. N-aveţi nici o şansă.

Oamenii schimbară priviri îngrozite între ei. În primul vehicul, căpitanul începu să scoată cuiul unei grenade. Un sergent sări şi îi apucă mâna.

— Nu putem fi prinşi vii! Acestea sunt ordinele primite! ţipă căpitanul.

— Pe dracu' nu putem! ripostă sergentul. Câte unul pe rând. Tovarăşi – ieşiţi afară cu braţele sus. Şi fiţi atenţi!

Un soldat ieşi pe uşa din spate a dubei, punând cu grijă un picior în faţa celuilalt.

— Urmează-mi sunetul vocii, Ivanov, rosti Cerniavin dintr-un scaun cu rotile.

Maiorul îi convinsese cu greu pe duşmani să-l lase să profite de şansa de a-şi salva detaşamentul. Lucrase cu acei oameni doi ani de zile şi nu-i putea lăsa pradă unui masacru inutil. Una era să fii loial statului şi alta să fii loial oamenilor pe care îi conduceai în operaţiuni de luptă.

— Nu veţi păţi nimic. Dacă aveţi arme, aruncaţi-le chiar acum. Ştiu de cuţitul pe care îl porţi la tine, soldat Ivanov… Foarte bine. Următorul.

Treaba merse iute. O echipă mixtă, formată din membri ai forţelor speciale aeriene britanice[18] şi comandouri GSG-9 îi adună laolaltă pe sovietici, le puse cătuşe şi măşti pe faţă pentru a-i împiedica să vadă. Curând înăuntru rămaseră doar doi. Grenada aproape amorsată constituia pericolul. Căpitanul îşi dăduse seama de inutilitatea acţiunii lui, dar îi era imposibil să regăsească cuiul de protecţie. Sergentul strigă spre Cerniavin ca să-l avertizeze, pentru că acesta dorea să se apropie el însuşi,

---

18 Special Air Service - SAS (n.tr.)

dar nu putea. Căpitanul ieşi ultimul. Voia să arunce grenada spre ofiţerul care, în opinia lui, îşi trădase ţara, dar dădu cu ochii de un bărbat cu picioarele înfăşurate în gips.

Cerniavin zări expresia de pe chipul omului.

— Andrei Ilici, preferi ca viaţa ta să se irosească inutil? întrebă maiorul. Ticăloşii m-au drogat şi au aflat destule ca să vă ucidă pe toţi. Nu puteam permite aşa ceva.

— Am o grenadă gata să explodeze! avertiză căpitanul cu glas tare. O voi arunca în dubă.

Trecu la acţiune înainte ca cineva să-l poată opri. O clipă mai târziu duba explodă, distrugând hărţile de acţiune ale detaşamentului şi planurile de fugă. Pentru prima dată în decurs de o săptămână, pe chipul lui Cerniavin înflori un zâmbet larg.

— Bine lucrat, Andruşka!

Alte două echipe Spetznaz avură mai puţin noroc şi fură interceptate la câţiva metri de ţintele lor de către unităţi germane, însă pe teritoriul Republicii Federale se găseau încă alte douăzeci de detaşamente de asalt şi nu toate locaţiile NATO primiseră avertismentul la timp. De ambele părţi ale Rinului se făcură auzite o serie întreagă de explozii. Un război care avea să implice milioane de oameni începu cu câteva unităţi de dimensiunea unui pluton luptând disperate în beznă.

17
Frisbee pentru Dreamland

GERMANIA, LIMITA ZONEI DE LUPTĂ

Priveliştea i-ar fi înspăimântat pe cei mai mulţi oameni. La o mie două sute de metri altitudine se vedea un plafon gros de nori. Pilotul zbura printre averse de ploaie pe care mai mult le auzea decât le vedea într-o astfel de noapte neagră, iar siluetele întunecate ale copacilor păreau să se întindă în sus şi să încerce să-i înhaţe avionul de vânătoare. Numai un nebun putea zbura atât de jos într-o astfel de vreme, iar ăla era el.

Colonelul Douglas Ellington mângâie cu vârful degetelor manşa avionului de vânătoare F-19 Ghostrider, în vreme ce mâna cealaltă i se odihnea pe comenzile motoarelor aflate în stânga carlingii. Informaţiile de zbor, proiectate pe parbrizul din faţă, arătau o viteză de 625 de noduri, la 35 de metri altitudine şi cursul 013. În jurul cifrelor se vedea o imagine holografică monocoloră a terenului dinaintea avionului. Imaginea provenea de la o cameră de luat vederi în infraroşu, montată în botul avionului însoţită de un laser invizibil care emitea semnale spre sol de opt ori pe secundă. Pentru vederea periferică, casca supradimensionată era echipată cu ochelari cu intensificare de lumină.

— Deasupra noastră se dezlănţuie iadul, rosti copilotul de pe scaunul din spate. Maiorul Don Eisly monitoriza semnalele radio şi pe cele radar, ca şi propriile instrumente de bord. Toate sistemele în parametri nominali, distanţa până la ţintă acum de 144 de kilometri.

— Bine, răspunse Ducele.

Ellington primise aproape instantaneu această poreclă. Omul chiar semăna vag cu celebrul muzician de jazz[19].

Ellington ura misiunea. Se furişau spre nord, la o înălţime periculos de mică, peste terenul denivelat al Germaniei de Est, iar avionul lor, care nu trebuia să se ridice mai sus de şaizeci de

19 Aluzie la faimosul Duke Ellington (n.red.)

metri, se smucea în sus şi în jos în funcţie de ajustările continue aduse de pilot cursului.

Lockheed botezase aeronava Ghostrider. Piloţii îi spuseseră Frisbee, de-acum celebrul F-19A, avionul Stealth de vânătoare construit în cel mai mare secret de americani. Aeronava nu avea colţuri şi nici forme pătrăţoase care să permită semnalelor radar să se reflecte. Motoarele erau astfel proiectate încât să emită un semnal slab în infraroşu. De deasupra, aripile păreau construite în forma unui clopot de biserică. Din faţă, aripile se curbau în mod bizar spre sol, de unde şi porecla de Frisbee, celebrul disc dejoacă pentru copii şi adulţi. Cu toate că reprezenta o operă de artă în materie de tehnologie electronică, în general aeronava nu era utilizată la nivelul tuturor posibilităţilor din punct de vedere al sistemelor active. Radarele şi radiourile generau zgomote electronice potenţial detectabile de către inamic, iar întreaga idee de la care plecase proiectul Frisbee era aceea a unui avion care nu părea să existe.

Mult deasupra capetelor lor, de ambele laturi ale graniţei, sute de avioane de vânătoare obişnuite practicau un joc mortal al înşelătoriei, repezindu-se spre graniţă şi apoi întorcându-se, fiecare parte încercând să o ademenească pe cealaltă să deschidă prima focul. Fiecare parte dispunea de aeronave-radar prin care să controleze o asemenea bătălie şi astfel să câştige avantajul într-un război care începuse deja, deşi puţini o ştiau.

„Iar noi accelerăm lucrurile, îşi zise Ellington. În sfârşit facem ceva inteligent!” Zburase în peste o sută de misiuni deasupra Vietnamului cu prima serie de avioane de vânătoare F-111 A. Ducele era cel mai bun expert al Forţelor Aeriene în misiuni la joasă înălţime. Despre el se spunea că putea nimeri „şi o ţintă aflată în bătaia unei tornade din Kansas la miezul nopţii”. Legenda nu reflecta adevărul în întregime. Realitatea tristă era că F-19 se comporta în zbor ca un porc – consecinţă a formei sale neobişnuite. Însă lui Ellington nu-i păsa. Să fii invizibil era mai bine decât să fii agil, îşi spunea el gândindu-se că avea să probeze sau să infirme această afirmaţie.

Escadrila Frisbee pătrundea acum deasupra celei mai mari concentrări de lansatoare de rachete SAM[20] din lume.

— Distanţa până la ţinta principală este acum de o sută de kilometri, zise Eisly. Toate sistemele de bord în parametri nominali. Nici un radar nu este aţintit asupra noastră. Arată bine,

---

20 Sol-Air Missile – rachetă antiaeriană (n. red.).

Duke.

— Înţeles!

Ellington împinse manşa înainte de a trece peste creasta unui mic dâmb, apoi reveni la nivelul de 25 de metri deasupra unui câmp cu grâu. Ducele împingea lucrurile la limită, bazându-se pe anii de experienţă dobândiţi în atacuri la joasă înălţime. Ţinta lor principală era un IL-76 Mainstay sovietic, o aeronavă de tip AWACS care se învârtea în cerc deasupra Magdeburg-ului, la doar 15 kilometri distanţă de cea de-a doua ţintă, podurile peste Elba de la Hohenroarthe ale autostrăzii E-8. Misiunea devenea acolo mult mai complicată. Cu cât se apropiau de Mainstay, cu atât mai des erau loviţi de semnale radar, intensitatea lor sporind în progresie geometrică. Mai devreme sau mai târziu, destule semnale aveau să fie reflectate spre Mainstay ca să fie detectate, chiar şi cu aripile curbate confecţionate din materiale compozite transparente pentru semnalele radar. Tehnologia Stealth nu reuşea decât să îngreuneze detecţia prin radar, nu să o facă imposibilă. Oare aveau să fie văzuţi de Mainstay? Şi dacă da, cât de repede aveau să reacţioneze ruşii?

„Păstreaz-o pe curs, îşi spuse Ellington. Joacă după regulile pe care le-ai exersat.” Repetaseră această misiune timp de nouă zile în „Dreamland”, zona strict secretă de exerciţii din perimetrul bazei aeriene Nellis, Nevada. Nici măcar aeronava AWACS americană E-3A Sentry nu îi depista de la o distanţă de şaizeci şi cinci de kilometri, iar Sentry era o platformă radar mai performantă decât Mainstay, nu?

„Asta o să afli tu acum, băiete...”

Erau cinci aeronave Mainstay la datorie, toate aflate la ceva distanţă de estul graniţei inter-germane. O distanţă care oferea siguranţă, mai ales în contextul celor peste trei sute de avioane de vânătoare aflate între ei şi graniţă.

— 32 de kilometri, Duke.

— Bine. Încetează, Don.

— Înţeles. Încă nu ne caută nimeni prin radar. O mulţime de vorbăraie prin radio, în cea mai mare parte la vest de noi. Foarte puţine semnale audio dinspre ţintă.

Ellington coborî mâna stângă pentru a arma cele patru rachete AIM-9M Sidewinder acroşate sub aripi. Lampa de control al armamentului pâlpâi un verde prietenos, dar mortal.

— 28 de kilometri. Ţinta pare să se învârtă normal în cerc, fără să încerce manevre evazive.

„16 kilometri pe minut, calculă Ellington în minte. În total un minut şi patruzeci de secunde”.

— 25 de kilometri.

Eisly citi cifrele de pe ecranul unui computer conectat la sistemul de navigaţie prin satelit NAVSTAR.

Avionul Mainstay n-avea nici o şansă. Frisbee-ul nu avea să urce decât atunci când avea să ajungă drept sub ţintă. 22 de kilometri. 19. 16. 12. 10 kilometri.

— Ţinta s-a întors. Mda, vrea să se ascundă. Un Foxfire tocmai a trecut pe deasupra noastră, rosti Eisly cu voce calmă.

Un avion de interceptare MIG-25 îi căuta, acţionând probabil conform indicaţiilor primite de la avionul 1L-76. Cu rezerva sa de putere imensă şi cu raza scurtă de întoarcere, Foxfire avea şanse bune de a-i prinde, cu toată tehnologia lor Stealth.

— E posibil ca Mainstay-ul să ne fi zărit.

— Ceva fixat asupra noastră?

— Nu încă. Privirea lui Eisly era lipită de instrumentele de avertizare. Nici un radar de control al rachetelor nu se concentrase încă asupra lor. Am ajuns sub ţintă.

— Bine. Începem urcuşul.

Ellington trase de manşă şi aprinse postcombustia. Motoarele nu puteau oferi decât 1,3 Mach, însă era momentul să folosească întreaga putere de care dispunea. Conform meteorologilor, norii se opreau la şase mii de kilometri, iar avionul IL-76 se găsea la o mie cinci sute de kilometri deasupra acestui plafon. Acum Frisbee-ul era vulnerabil. Nemaifiind la adăpostul solului, cu motoarele la maximum detectabile în infraroşu, avionul Stealth îşi anunţa limpede prezenţa. „Urcă mai repede, fetiţo…”

— *Tallyho*! izbucni Ellington cu voce prea tare în sistemul de comunicaţii în vreme ce avionul ţâşnea prin nori. Sistemele de vedere pe timp de noapte dezvăluiră instantaneu locaţia ţintei, la opt kilometri depărtare, coborând în picaj pentru a intra la adăpostul norilor. Prea târziu. Viteza de apropiere era de circa o mie şase sute de kilometri pe oră. Colonelul îşi fixă colimatorul pe ţintă. Un ţiuit se auzi în casca lui: rachetele Sidewinder se fixaseră asupra ţintei. Cu degetul mare de la mâna dreaptă Ellington înlătură siguranţa şi cu arătătorul apăsă de două ori pe trăgaci. O fracţiune de secundă mai târziu rachetele părăsiră avionul de vânătoare. Dârele de foc ale ajutajelor îl ameţiră pentru o clipă, însă Ellington nu îşi luă privirea de la rachete cât timp acestea se îndreptau spre ţintă. Totul dură opt secunde. Se

uită după ele în tot acest timp. Traiectoriile ambelor rachete se arcuiră spre aripa din dreapta a Mainstay-ului. La nouă metri distanţă de ţintă laserele de proximitate comandară explozia umplând aerul cu fragmente letale. Totul se petrecu prea repede. Ambele motoare din dreapta ale ţintei explodară, aripa se desprinse de fuzelaj, iar avionul sovietic intră într-un picaj violent, iar câteva secunde mai târziu se pierdu în stratul de nori.

„Iisuse! îşi spuse Ellington în vreme ce răsuci Frisbee-ul şi plonjă înapoi spre siguranţa solului. Nici nu se compară cu filmele. Ţinta a fost lovită şi a dispărut în câteva fracţiuni de secundă. În fine, a fost destul de uşor. Ţinta principală s-a dus. Acum urmează partea grea…”

La bordul aeronavei E-3A Sentry care descria cercuri deasupra Strasbourg-ului, tehnicienii radar observară cu satisfacţie că toate avioanele radar sovietice fuseseră distruse în mai puţin de două minute. Planul funcţionase fără greş şi avioanele F-19 îi surprinseseră pe inamici.

Generalul de brigadă aflat la comanda operaţiunii Dreamland se aplecă pe scaunul lui de comandă şi apucă microfonul.

— Trumpeter, Trumpeter, Trumpeter, zise el, după care închise. Bine, băieţi, icni el. Începeţi numărătoarea.

Din norul de avioane NATO care se plimbau pe lângă frontieră se desprinse un grup de o sută de bombardiere de joasă înălţime şi plonjă spre sol. Jumătate dintre ele erau avioane F-111F Aardvark, cealaltă jumătate „GR.1” Tornado, cu aripile încărcate de combustibil şi bombe inteligente. Toate se luară după cel de-al doilea val de Frisbee-uri, aflat deja la circa o sută de kilometri în interiorul Germaniei de Est şi îndreptându-se către ţintele de la sol. În spatele bombardierelor veneau avioanele de vânătoare Eagle şi Phantom, ghidate de aeronave Sentry patrulând deasupra Rinului. Phantom-urile începură să-şi lanseze rachetele ghidate prin radar către avioanele de vânătoare sovietice care tocmai pierduseră controlul aeropurtat. În cele din urmă, un al treilea val de avioane NATO se năpusti în zbor la joasă înălţime, căutând radarele de sol care intrau în acţiune pentru a suplini acoperirea radar a Mainstay-urilor dispărute.

HOHENROARTHE, REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

Ellington dădu ocol ţintei la trei sute de metri înălţime şi la câţiva kilometri distanţă în linie dreaptă. Era un pod dublu cu o pereche de arce din beton, fiecare dintre ele cu o lăţime de circa cinci sute de metri şi cu două benzi de circulaţie, traversând fluviul Elba în mijlocul unei curbe blânde în formă de S. Drăguţe poduri. Ellington bănuia că datau din anii 1930, din vremea în care acest drum principal de la Berlin la Braunschweig devenise una dintre primele autostrăzi germane. „Poate că însuşi Adolf Hitler a trecut pe podurile astea”, îşi zise Ellington. Cu atât mai bine.

Pe moment, o imagine TV cu intensificare de lumină prezentă în sistemul de ţintire demonstra că podurile erau pline de tancuri ruseşti T-80, toate îndreptându-se spre vest. Ellington evaluă imaginea pe care o vedea. Acesta nu putea fi decât al doilea eşalon al armatei trimise să atace NATO. În vârful Dealului 76, la sud de poduri, pe malul estic, se vedea o baterie SA-6, plasată acolo pentru apărare. Oamenii dinăuntru probabil că erau acum în alertă maximă. În urechile lui Ellington se auzeau neîncetat ţiuituri ale sistemului de avertizare, pe măsură ce radarele de căutare ale mai multor baterii antiaeriene măturau cu fasciculele lor aeronava. Era suficient ca una singură să primească un răspuns pozitiv… „Factorul noroc”, îşi spuse Ellington cu tristeţe.

— Ce spune Pave-Tack?

— Valoare normală, răspunse Eisly scurt.

Pilotul şi copilotul erau uniţi ca o fiinţă în încordarea generată de stres.

— Luminează, comandă Ellington.

Pe scaunul lui din spate, Eisly activă laserul Pave Tack de iluminare a ţintei.

Echipamentul sofisticat care purta numele de Pave Tack era instalat în botul înclinat al avionului. Partea de jos consta dintr-o turelă rotativă care conţinea un laser cu dioxid de carbon şi o cameră de luat vederi. Maiorul folosi comenzile pentru a centra imaginea TV asupra podului, apoi lăsă liber laserul cu infraroşii. În centrul părţii de nord a podului apăru un punct invizibil. Un sistem computerizat avea să menţină punctul nemişcat până la schimbarea comenzii, iar un aparat video avea să înregistreze vizual succesul sau eşecul raidului.

— Ţinta iluminată, zise Eisly. Încă nu ne urmăreşte nici un radar.

— Nemo, aici Shade 4. Ţinta iluminată.

— ’Nţeles.

Cincisprezece secunde mai târziu, primul Aardvark se repezi urlând spre sud la doar nouă metri deasupra apei, se înălţă şi lansă o singură bombă GBU-15 Paveway ghidată prin laser înainte de a coti brusc spre est, deasupra localităţii Hohenroarthe. Un sistem computerizat optic din vârful bombei detectă fasciculul infraroşu reflectat de ţintă, se centră asupra lui şi îşi ajustă corespunzător traiectoria.

La sud de pod, comandantul bateriei SAM încerca să deceleze ce însemna acel zgomot. Radarul de căutare nu arăta nici un Frisbee. I se spusese să nu se aştepte la avioane „prietene”, căci culoarul sigur de zbor se găsea la douăzeci şi cinci de kilometri depărtare spre nord, deasupra bazei aviatice de la Mahlminkel. „Poate de acolo vine zgomotul, îşi spuse el. N-a fost trimisă nici o alertă specială…”

Orizontul se aprinse spre nord. Deşi comandantul bateriei nu ştia, patru aparate Tornado aparţinând Luftwaffe tocmai trecuseră peste Mahlminkel, lansând sute de bombe în trecerea lor. O jumătate de duzină de avioane de vânătoare sovietice Suhoi săriră în aer, trimiţând o jerbă de combustibil incandescent în aerul încărcat de picăturile de ploaie.

Comandantul bateriei trecu imediat la acţiune. Le ordonă oamenilor săi să comute radarele de căutare pe poziţia activ şi să le manevreze în jurul podurilor „lor”. O clipă mai târziu, unul dintre radare depistă un F-111 venind în susul fluviului.

— Oh, la dracu’!

Operatorul de atac de pe Aardvark dădu instantaneu drumul unei rachete antiradar Shrike împotriva bateriei SAM, apoi alteia ca măsură de precauţie împotriva radarului de căutare şi unei a doua bombe Paveway în direcţia podului. După aceea avionul F-111 coti violent spre stânga.

Un ofiţer responsabil cu lansarea rachetelor se albi când îşi dădu seama ce vedea apărând din senin pe ecranul radarului. Drept răspuns, trase imediat trei rachete. Avionul care venea trebuia să fie ostil şi de el tocmai se desprinseseră trei obiecte mai mici…

Prima rachetă SAM lovi şi explodă la contactul cu liniile de înaltă tensiune care se întindeau de-a lungul râului, la sud de poduri, întreaga vale fu cuprinsă de scântei când liniile de mare tensiune căzură în râu. Celelalte două rachete SAM trecură în goană pe lângă locul exploziei şi se aţintiră asupra celui de-al

doilea F-111.

Prima bombă se izbi de podul nordic exact în mijlocul deschiderii. Era o bombă cu acţiune întârziată, aşa că ea pătrunse mai întâi în betonul gros înainte de a exploda la câţiva metri de tancul unui comandant de batalion. Podul nordic era solid – în definitiv era folosit de peste cincizeci de ani – însă cele 470 de kilograme de exploziv cu mare putere de distrugere îl făcură bucăţi, într-o fracţiune de secundă arcul imens de beton se frânse în două, iar între cele două fundaţii de sprijin neasigurate se ivi o prăpastie de şase metri. Podurile nu fuseseră proiectate să reziste individual, mai ales când erau şi traversate de vehicule blindate.

Bomba lansată de cel de-al doilea Aardvark lovi mai aproape de mal şi deschiderea estică a podului dispăru complet în apele fluviului, luând opt tancuri cu ea.

Cel de-al doilea F-111 nu rezistă destul ca să vadă efectul acţiunii sale. Una dintre rachetele SA-6 lovi avionul în plin şi îl făcu bucăţi la trei secunde după ce rachetele Shrike lansate de aeronavă pulverizară cele două vehicule radar sovietice. Nici una dintre părţi nu avea timp de plâns după victime. Un alt F-111 îşi făcu apariţia în susul fluviului, în vreme ce bateriile SAM supravieţuitoare căutau cu frenezie ţinte.

Treizeci de secunde mai târziu, partea de nord a podurilor era complet distrusă după ce fusese lovită de trei bombe inteligente, lăsând bucăţi de fier-beton nu mai mari decât o cărămidă să se împrăştie pe fundul apei.

Eisly comută laserul de ochire asupra deschiderii sudice. Aceasta era plină de tancuri blocate de un transportor BMP-1 pentru infanterie care fusese azvârlit de pe o rampă a podului pe cealaltă de prima bombă şi acum zăcea strivit şi arzând ca o torţă la capătul de vest al podului. Cel de-al patrulea Aardvark lansă o pereche de bombe care se îndreptară nemiloase în direcţia fasciculului laser proiectat acum direct pe turela unui tanc oprit. Cerul era luminat de motorina care ardea şi întretăiat cu sclipirile rachetelor SAM individuale care fuseseră trase orbeşte de oamenii intraţi în panică.

Ambele bombe explodară la o distanţă de doar trei metri una de alta şi întreaga rampă a podului se prăbuşi într-o bucată, aruncând o companie de tancuri drept în Elba.

„Încă un lucru de făcut, îşi zise Ellington. Acolo!” Sovieticii depozitaseră echipamente pentru poduri mobile pe un drum

secundar care mergea în paralel cu râul. Geniştii se găseau probabil în apropiere. Frisbee-ul trecu la mică altitudine deasupra şirurilor de camioane, fiecare dintre acestea cărând o secţiune de pod mobil şi îşi descărcă toată muniţia explozivă de la bord înainte de a o porni înapoi către vest, spre Germania Federală şi spre siguranţă. Cele trei Aardvark-uri supravieţuitoare veniră şi ele în grup şi lansară fiecare câte o pereche de canistre incendiare Rockeye în parcul de camioane, spulberând echipamentele în bucăţi şi, aşa cum sperau din inimă piloţii, ucigând cât mai mulţi dintre talentaţii ingineri de poduri. După aceea, avioanele cotiră spre vest, pentru a urma aparatele F-19 către casă.

În acest timp, o a doua formaţie de avioane de vânătoare F-15 Eagle se furişase deasupra Germaniei de Est pentru a elibera patru culoare de zbor pentru forţa NATO de atac care se întorcea. Avioanele îşi lansară rachetele ghidate prin radar şi în infraroşu în direcţia MIG-urilor care încercau să intercepteze bombardierele care se întorceau. Diferenţa era că americanii dispuneau încă de radare aeropurtate, pe când sovieticii nu. Rezultatele reflectară această diferenţă. Avioanele sovietice nu avură timp să se reorganizeze după pierderea avioanelor Mainstay, astfel încât formaţiile nu erau deloc organizate. Mai rău, bateriilor SAM care ar fi trebuit să sprijine MIG-urile li se ordonase să angajeze aeronavele invadatoare, astfel încât rachetele sol-aer începură să explodeze complet aleatoriu pe cer, în vreme ce avioanele NATO zburau paralel cu solul la mică înălţime.

Cu totul, la revenirea ultimului avion în Germania Federală, operaţiunea Dreamland dură douăzeci şi şapte de minute. Fusese o misiune costisitoare. Două Frisbee-uri nepreţuite şi unsprezece bombardiere fuseseră pierdute. Cu toate astea, operaţiunea fusese un succes. Peste două sute de avioane sovietice de vânătoare fuseseră distruse de avioanele NATO şi posibil încă o sută de către rachetele SAM proprii. Escadrilele de elită ale apărării aeriene sovietice fuseseră nimicite şi, datorită acestui fapt, NATO câştigase pentru moment supremaţia asupra zborurilor de noapte în Europa. Fuseseră atacate treizeci şi şase de poduri importante. Treizeci fuseseră distruse, iar restul avariate. Atacul sovietic la sol, programat să înceapă peste două ore, nu putea fi sprijinit de un al doilea eşalon şi nici de unităţi specializate de rachete SAM mobile, genişti şi alte întăriri

proaspăt sosite din patria sovietică. În fine, atacurile împotriva bazelor aeriene pusese NATO pe picior de egalitate aeriană, cel puţin pentru moment. Forţele aeriene NATO îşi îndepliniseră misiunea lor crucială: mult temuta superioritate sovietică la sol fusese redusă în mod decisiv. Bătălia terestră pentru Europa de Vest avea să se poarte acum în termeni aproape egali.

USS PHARRIS

Pe Coasta de Est a Statelor Unite era încă ieri. USS *Pharris* conducea ieşirea convoiului din Delaware la ora 22.00. În spatele navei se găseau treizeci de vase de marfă şi o escortă de douăsprezece nave de luptă. Convoiul reprezenta tot ce putuse fi adunat într-un timp atât de scurt. Zeci de nave americane şi sub pavilion străin goneau către adăpostul porturilor americane, multe dintre ele abordând rute sudice pentru a se menţine cât mai departe posibilele submarinele sovietice despre care rapoartele spuneau că se îndreaptă în valuri spre sud, ieşind din Marea Norvegiei. Morris ştia că primele câteva zile aveau să fie extrem de grele.

— Domnule comandant, veniţi, vă rog, în sala de comunicaţii, se auzi în difuzoarele sistemului intern de comunicaţii.

Morris porni imediat spre pupa.

— De-acum este real.

Ofiţerul de comunicaţii îi înmână formularul galben pentru mesaje. Morris îl citi în lumina chioară.

Z0357Z 15 IUNIE
DE LA: SACLANT
PENTRU: TOATE NAVELE SACLANT
TOP SECRET

1. EXECUTAŢI MISIUNI DE LUPTĂ AERIENE ŞI NAVALE FĂRĂ RESTRICŢII ÎMPOTRIVA FORŢELOR PACTULUI DE LA VARŞOVIA.
2. PLAN DE RĂZBOI GOLF TAC.7
3. PUTERE ŞI ÎNDÂRJIRE. SACLANT TRIMITE

Regula de angajare a inamicului numărul şapte. Asta însemna fără arme nucleare, iar Morris era fericit de o asemenea decizie, căci *Pharris* nu dispunea de astfel de arme la bord. Acum era

liber să angajeze fără avertisment orice navă de război sau comercială a Blocului Estic. „Măi, măi...”. Morris dădu din cap. Îşi îndesă hârtia cu mesajul în buzunar, se întoarse la postul de comandă şi apucă microfonul fără să scoată vreo vorbă în prealabil.

— Vă vorbeşte comandantul. Ascultaţi cu atenţie: ce vă spun e oficial. Am intrat în război deschis. S-a terminat cu exerciţiile, domnilor. De-acum înainte, dacă auziţi alarma înseamnă că undeva acolo e un inamic real. Asta-i tot. Închise şi privi spre ofiţerul de punte. Domnule Johnson, vreau ca sistemele Prairie/Masker să funcţioneze continuu. Dacă se opresc, vreau să fiu informat imediat. Chestia asta va fi trecută în jurnalul de bord al navei.

— Înţeles, domnule!

Prairie/Master era un sistem de bruiere a sonarelor de pe submarine. Carena navei era înconjurată de două benzi metalice, înaintea şi în spatele sălii maşinilor. Acesta era Masker. Folosea aerul comprimat pentru a-l pulveriza în apă sub formă de milioane de bule minuscule. Partea Prairie a sistemului făcea acelaşi lucru cu elicele. Bulele de aer generau o barieră acustică semipermeabilă, care ascundea zgomotele făcute de navă, lăsând să scape doar un procent infim din sunetele scoase de sistemele propulsoare – ceea ce transforma nava într-o ţintă extrem de greu de detectat de către submarine.

— Cât mai avem până degajăm canalul? întrebă Morris.

— Vom ajunge la baliza de larg în nouăzeci de minute.

— Bine, informează echipa de cart că trebuie să fie gata să activeze coada şi Nixie-ul – sonarul de urmărire şi sistemul Nixie de interceptare a torpilelor – la douăzeci şi trei patruzeci şi cinci. Mă duc să trag un pui de somn. Trezeşte-mă la douăzeci şi trei treizeci. Dacă se întâmplă ceva, cheamă-mă.

— Înţeles, domnule.

Trei avioane antisubmarin P-3C Orion supravegheau zona în faţa lor. Singurul pericol era cel reprezentat de navigaţia normală, dar perspectiva lovirii de fundul apei sau a ciocnirii cu o baliză pierdută părea brusc o chestie minoră. Morris avea nevoie de somn acum şi n-ar fi fost deloc surprins să descopere un submarin aşteptându-i peste trei ore în larg. Voia să fie odihnit pentru o astfel de eventualitate.

SUNNYVALE, CALIFORNIA

„Ce îi reţine pe tipii din Washington?” se întrebă colonelul. Nu avea nevoie decât de un da sau un nu. Îşi verifică planşele. Pe orbită se găseau trei sateliţi de recunoaştere foto de tip KH[21], plus nouă sateliţi de supraveghere electronică. Asta era întreaga lui „constelaţie” de mică altitudine. Nu se temea pentru sateliţii de navigaţie şi comunicaţii aflaţi la altitudini mai mari, însă cei doisprezece poziţionaţi pe orbite joase, în special cei de tip KH, erau valoroşi şi vulnerabili. Doi dintre ei erau pândiţi din apropiere de sateliţi ucigaşi ruşi, iar una dintre „păsări” se apropia acum de teritoriul sovietic, o alta urmând-o la patruzeci şi cinci de minute. Cea de-a treia pasăre KH nu avea un satelit ucigaş în preajmă, dar ultima trecere deasupra Leninsk-ului arătase o nouă rachetă de tip F care era alimentată cu combustibil pe rampa de lansare.

— Uită-te din nou la urmăritor, ceru colonelul.

Un tehnician execută comenzile necesare. La o jumătate de planetă distanţă, satelitul activă motoarele de control al altitudinii şi se roti în spaţiu pentru a permite camerelor de luat vederi să caute satelitul ucigaş rus. Acesta îşi menţinuse poziţia la optzeci de kilometri în spate şi la cincisprezece kilometri sub satelitul american, însă acum… dispăruse.

— L-au mutat. L-au mutat în ultima jumătate de oră.

Ridică telefonul ca să comunice CINC-NORAD-ului că avea să mute satelitul din proprie iniţiativă. Prea târziu. În vreme ce satelitul se roti din nou pentru a-şi îndrepta camerele spre Pământ, o masă cilindrică acoperi o porţiune semnificativă din suprafaţa Terrei. Se văzu o scânteiere şi apoi ecranul TV se albi. Pur şi simplu.

— Chris, ai fixat comenzile de manevrare?

— Da, domnule, răspunse căpitanul, continuând să se holbeze la ecran.

— Execută-le chiar acum!

Căpitanul apelă secvenţa de comandă pe consola lui de computer şi apăsă tasta Enter. Telefonul colonelului începu să sune în vreme ce motoarele-rachetă ale satelitului porniră să efectueze schimbări subtile ale poziţiei orbitale.

---

21 Key Hole - „Gaură de Cheie“ (n. red.).

— Argus Control, răspunse colonelul.

— Aici e CINC-NORAD. Ce dracu’ s-a întâmplat?

— Satelitul ucigaş rus s-a apropiat şi a detonat. Nu mai avem semnal de la KH-11, domnule. Trebuie să presupun că au reuşit să ne anihileze „pasărea”. Tocmai am ordonat ca ceilalţi doi sateliţi să efectueze o operaţiune delta-V cu treizeci de metri pe secundă. Spuneţi-le celor din Washington că au aşteptat prea mult, domnule.

18
Glorie polară

KIEV, UCRAINA

Se hotărâse ca toţi comandanţii sovietici de zone militare şi de front să fie informaţi asupra desfăşurării evenimentelor din Germania. Alekseiev şi superiorul lui ştiau de ce. Dacă cineva urma să fie eliberat de la comanda sa, înlocuitorul trebuia să cunoască dinainte situaţia. Ascultară cu toţii fascinaţi raportul serviciilor secrete. Nici unul nu se aşteptase ca multe dintre atacurile Spetznaz să aibă rezultate bune, dar se părea că unele dintre ele fuseseră încununate de succes, mai ales cele desfăşurate în porturile germane. Apoi raportul serviciilor secrete se concentră asupra podurilor de pe Elba.

— De ce n-am fost avertizaţi în privinţa asta? ceru să afle CINC-Sud-Vest.

— Tovarăşe general, răspunse ofiţerul forţelor aeriene. Noi deţineam informaţii că aeronavele Stealth sunt doar în fază de prototip şi nu au intrat încă în serviciul activ. Cumva, americanii au reuşit să construiască un număr de aparate, cel puţin o parte a escadrilei. Le-au folosit ca să ne elimine acoperirea radar aeriană, astfel deschizând calea unui raid masiv împotriva aerodromurilor noastre şi a liniilor de aprovizionare, la care se adaugă o bătălie bine plănuită împotriva avioanelor noastre de intercepţie. Misiunea lor a fost un succes, dar nu într-un mod decisiv.

— Aha, iar comandantul Forţelor Aeriene de Vest a fost arestat pentru respingerea cu succes a atacului, nu? pufni Alekseiev. Câte avioane am pierdut?

— Nu sunt autorizat să vă dezvălui această informaţie, tovarăşe general.

— Atunci spune-ne despre poduri!

— Cele mai multe poduri de pe Elba au fost avariate într-un grad sau altul, la care se adaugă distrugerile provocate echipelor de pontonieri staţionate lângă poduri pentru înlocuire tactică.

— Maniacul ăla nenorocit! Şi-a pus unităţile de pontoane chiar

lângă ţintele principale!

CINC-Sud-Vest ridică privirea spre tavan ca şi cum s-ar fi aşteptat la un atac aerian chiar acolo, în Kiev.

— Acolo sunt drumurile, tovarăşe general, rosti încet ofiţerul de informaţii.

Alekseiev îi făcu semn să dispară din încăpere.

— Nu e un început bun, Paşa.

Un general fusese deja arestat. Înlocuitorul lui nu fusese încă numit.

Alekseiev dădu din cap, apoi se uită la ceas.

— Tancurile vor trece graniţa peste treizeci de minute şi le-am pregătit câteva surprize. Doar jumătate din întăririle lor sunt pe poziţii. Încă nu au atins gradul psihologic de pregătire a oamenilor noştri. Prima noastră lovitură îi va răni serios. Asta dacă amicul nostru din Berlin şi-a făcut temele cum trebuie.

KEFLAVIK, ISLANDA

— Vreme perfectă, rosti locotenentul Mike Edwards, ridicându-şi privirea de pe faxul primit. În douăzeci până la douăzeci şi patru de ore vom fi vizitaţi de un front atmosferic extrem de rece, format deasupra Canadei. O să aducă multă ploaie cu el, dar astăzi cerul va fi senin, acoperit în procent de mai puţin de douăzeci la sută de nori şi fără precipitaţii. Vânt de suprafaţă dinspre vest şi sud-vest cu viteze între cincisprezece şi douăzeci de noduri. Şi mult „soare”, trase el concluzia cu un zâmbet.

Soarele răsărise ultima dată cu aproape cinci săptămâni în urmă şi nu avea să apună cu adevărat decât peste alte cinci. În Islanda se găseau atât de aproape de Polul Nord încât vara soarele hălăduia leneş într-un cerc de jur-împrejurul cerului azuriu, căzând puţin sub orizontul nord-vestic în amurg, dar neapunând niciodată cu adevărat. Era un fenomen cu care trebuia să te acomodezi.

— Vreme ideală pentru piloţi, fu de acord locotenent-colonelul Bill Jeffers, comandantul Escadrilei 57 de Intercepţie „Cavalerii Negri” ale cărei avioane F-15 Eagle se aflau în spaţiu deschis la câteva sute de metri mai încolo.

Piloţii stăteau deja în carlingi, cu mâna pe manşă, în expectativă. Aşteptau ordinele de nouăzeci de minute. Cu două ore înainte, fuseseră avertizaţi că un mare număr de aeronave

sovietice decolaseră de pe bazele aeriene tactice din peninsula Kola, cu o destinaţie necunoscută.

Keflavik era întotdeauna un loc aglomerat, însă în ultima săptămână devenise o casă de nebuni. Aeroportul era o combinaţie de bază navală şi aeriană *şi* de aeroport internaţional pe care multe linii aeriene internaţionale opreau pentru realimentare.

În ultima săptămână traficul fusese suplimentat cu avioane cenuşii de vânătoare în tranzit dinspre Statele Unite şi Canada spre Europa, cu aeronave de marfă transportând pline până la refuz echipamente de război şi cu avioane civile de pasageri înapoind spre America mulţimi de turişti palizi de frică şi de rude ale militarilor care intraseră deja în dispozitivele de pe front. La fel se întâmplase şi cu Keflavik. Trei mii de soţii şi de copii fuseseră evacuaţi. Baza era eliberată de personal noncombatant pentru uşurinţa în acţiune. Dacă sovieticii aveau să pornească războiul ce ameninţa precum un vulcan gata de erupţie, atunci Keflavik-ul era cât se putea de gata să îl întâmpine.

— Cu permisiunea dumneavoastră, domnule colonel, vreau să verific câteva lucruri la turnul de control. Previziunea meteo pare destul de corectă, cel puţin pentru următoarele douăsprezece ore.

— Curenţi de aer?

Colonelul Jeffers îşi ridică privirea de pe graficul cu izobare şi curenţi aerieni.

— La fel cum au fost întreaga săptămână, domnule şi nu dau nici un semn de schimbare.

— Bine, dă-i drumul.

Edwards îşi puse şapca şi ieşi pe uşă. Purta o jachetă subţire albastră de ofiţer peste pantalonii în stil de marină, mulţumit că forţele aeriene continuau să nu ţină prea tare seama de codurile oficiale de îmbrăcăminte. În jeepul lui se găsea restul „echipamentului de luptă”, adică un revolver calibrul 38 cu centură şi jacheta de teren care venise împreună cu ţinuta de camuflaj pe care fiecare militar primise cu trei zile înainte. Edwards îşi spuse că superiorii se gândiseră la tot. Porni motorul jeepului pentru drumul de o jumătate de kilometru până la turnul de control.

Edwards se gândea că, în mod sigur, aeroportul avea să fie lovit. Toată lumea ştia asta, se pregătea pentru asta, după care încerca să uite. Acest post de veghe NATO izolat de pe coasta de

vest a Islandei reprezenta poarta de acces către Atlanticul de Nord. Dacă Ivan voia să poarte un război naval, Islanda trebuia neutralizată. De pe cele patru piste ale Keflavik-ului operau optsprezece avioane de interceptare Eagle, nouă avioane de vânătoare antisubmarin P-3C Orion şi, cele mai periculoase dintre toate, trei păsări E-3A AWACS, ochii electronici ai piloţilor. Două astfel de păsări erau în zbor chiar acum. Una descria cercuri la peste treizeci de kilometri nord-est de Capul Fontur, cealaltă zbura chiar deasupra Ritstainului, la 240 de kilometri nord de Keflavik. Era un lucru neobişnuit. Cu doar trei avioane AWACS disponibile, menţinerea continuă a unuia în aer era o misiune destul de dificilă. Comandantul forţelor de apărare ale Islandei trata toate aceste lucruri cu foarte multă seriozitate. Edwards ridică din umeri. Dacă Backfire-urile[22] aveau cu adevărat să vină asupra lor, lui Edwards nu-i rămâneau prea multe de făcut. El era noul ofiţer care răspundea de meteorologie al escadronului de aviaţie şi tocmai dăduse raportul privind starea vremii.

Edwards îşi parcă jeepul într-un loc pentru ofiţeri lângă turn şi decise să îşi ia revolverul cu el. Locul nu era îngrădit şi nu se ştia dacă nu-i venea cuiva cheful să-i „împrumute” arma. În bază erau prezente o companie de infanterie marină şi o alta de poliţie a forţelor aeriene, toţi arătând extrem de fioroşi cu puştile lor M-16 şi centurile încărcate cu grenade. Edwards spera că oamenii vor fi atenţi cu acele grenade. Pentru sfârşitul zilei următoare era anunţată sosirea unei întregi Unităţi Amfibii de Marină (MAU) pentru a întări apărarea bazei, o acţiune care ar fi trebuit efectuată cu o săptămână mai devreme, dar care fusese amânată, parţial datorită sensibilităţii islandezilor faţă de un număr mare de străini înarmaţi pe teritoriul lor, dar, mai ales, din pricina vitezei de necrezut cu care evoluase actuala criză. Edwards urcă scările exterioare şi găsi în camera de control a turnului opt oameni în loc de numărul obişnuit de cinci.

— Bună, Jerry, îşi salută el şeful, locotenentul de marină Jerry Simon.

Nu se vedeau nicăieri controlorii civili de zbor islandezi care munceau de obicei acolo. „Păi nici nu prea au ce trafic civil să controleze”, îşi spuse Edwards.

— ’Neaţa, Mike, sună răspunsul.

---

22 Denumire în cod NATO pentru avioanele sovietice de vânătoare (n. tr.).

Gluma zilei la Keflavik. Ceasul arăta 3.15 ora locală. Dimineaţă. Soarele era deja sus pe cer, privind spre ei din nord-est prin jaluzelele lăsate pe ferestre.

— Haideţi să facem un test de atitudine! zise Edwards, îndreptându-se spre instrumentele lui meteorologice.

— Urăsc locul ăsta blestemat! răspunse imediat echipajul turnului.

— Să facem un test de atitudine pozitivă.

— Urăsc *din tot sufletul* locul ăsta blestemat!

— Să facem un test de atitudine negativă.

— Nu-mi place acest loc blestemat!

— Să facem un test scurt de atitudine.

— Dă-l dracului de loc!

Toată lumea izbucni în râs. Aveau nevoie de asta.

— E bine de văzut că ne menţinem cu toţii echilibrul, observă Edwards.

Ofiţerul scund devenise instantaneu popular la sosirea lui, cu două luni în urmă. De loc din Eastpoint, Maine, absolvent al Academiei Forţelor Aeriene, Edwards nu putea zbura din cauză că purta ochelari. Dimensiunile lui mai degrabă liliputane pentru un aviator – un metru şi şaizeci şi cinci şi şaizeci de kilograme – nu îndemnau la respect, însă zâmbetul molipsitor, rezerva permanentă de glume şi experienţa lui recunoscută în descifrarea prognozelor meteo încâlcite din Atlanticul de Nord se combinaseră pentru a-l transforma într-una dintre cele mai preferate companii pentru toată lumea din Keflavik. Toţi se gândeau că Edwards va ajunge într-o bună zi un mare prezentator TV la rubrica meteo.

— MAC zborul cinci-doi-zero, înţeles. Dă-i drumul, uriaşule, avem nevoie de spaţiu, rosti un controlor obosit.

La câteva sute de metri depărtare, un avion de transport C-5A Galaxy începu să accelereze pe pista unu-opt. Edwards îşi luă un binoclu să privească decolarea. Era greu să te obişnuieşti cu ideea că ceva atât de monstruos putea zbura cu adevărat.

— Vreo vorbă de undeva? îl întrebă Simon pe Edwards.

— Nţţ, nimic după raportul norvegian. Multă activitate în Kola. Să ştiţi că mi-am ales un moment al naibii de potrivit să vin în capătul ăsta de lume, replică Mike.

Se întoarse la calibrarea barometrului digital.

Totul începuse cu şase săptămâni înainte. Grupuri sovietice aparţinând aviaţiei marine şi cu rază lungă de acţiune, având

bazele pe mai multe aerodromuri din jurul oraşului Severomorsk, începuseră exerciţii intense aproape încontinuu, simulând misiuni de atac care puteau fi direcţionate aproape împotriva oricărei ţinte. Apoi, cu două săptămâni înainte, activitatea se redusese în intensitate. Iar asta era partea ameninţătoare: mai întâi îşi perfecţionaseră echipajele prin exerciţii, apoi intraseră într-o perioadă de verificări tehnice pentru a se asigura că fiecare avion şi fiecare echipament era pe deplin operaţional… Oare ce făceau acum? Aveau să încerce un atac împotriva bazei Bodo în Norvegia? Sau poate împotriva Islandei? Sau era un alt exerciţiu? Nimeni nu putea şti.

Edwards apucă un clipboard pentru a marca verificarea instrumentelor în acea zi. Ar fi putut lăsa sarcina în seama tehnicienilor din subordine, dar aceştia îi ajutau pe tehnicienii de la avioane să pregătească escadronul de zbor, iar lui nu-i cădea mâna să facă aşa ceva. În plus, aşa găsise o scuză pentru a face o vizită la turn şi a…

— Domnule Simon, rosti precipitat un controlor. Tocmai am primit o informare de la Sentry One: Cod de alertă roşie. Multe avioane inamice, domnule. Se apropie din nord prin nord-est… Sentry Two verifică… i-au prins şi ei, domnule. Iisuse. Par a fi între patruzeci şi cincizeci de „bandiţi”, domnule.

Edwards observă că intruşii erau denumiţi „bandiţi” în loc de „zombies”, ca până atunci.

— Vine vreun amic?

— Domnule, avem un MAC C-141 la douăzeci de minute depărtare şi alte opt în spate la intervale de cinci minute, toate venind dinspre Dover.

— Spune-le să întoarcă şi *obţine o confirmare de recepţie!* Keflavik se închide tuturor zborurilor până la noi instrucţiuni. Simon se întoarse spre omul de la sistemul de telecomunicaţii. Spune-le celor de la Air-Ops să informeze SACLANT prin radio că suntem atacaţi şi să anunţe pe toată lumea. Eu…

De jur împrejurul lor izbucniră sirenele alarmelor. Dedesubt, în umbra zorilor de zi, mecanicii de la sol scoteau cuiele de siguranţă marcate cu roşu de pe rachetele de interceptare montate pe avioane. Edwards zări un pilot golind o ceaşcă de băutură energizantă şi începând să-şi strângă hamurile pe corp. Generatoarele de lângă fiecare avion scoaseră un fum negru şi gros pentru a alimenta cu energie electrică turbinele motoarelor cu reacţie.

— Turnule, aici e Hunter Leader. Decolăm. Goleşte pistele, băiete!

Simon apucă microfonul.

— Înţeles, Hunter Leader, pistele vă aparţin. Plan de împrăştiere Alpha. Daţi-i drumul! Terminat.

Dedesubt, echipele de intervenţie ale fiecărui avion scoaseră husele de pe aparate, traseră piedicile roţilor şi îi salutară scurt pe piloţi. Ţiuitul motoarelor de avion se transformă într-un uruit pe măsură ce aeronavele începeau să ruleze încet pe piste.

— Unde e postul tău de luptă, Mike? întrebă Simon.

— În clădirea meteo. Edwards salută scurt din cap şi porni spre uşă. Noroc, băieţi.

La bordul aeronavei Sentry Two, operatorii radar urmăreau apropierea unui semicerc larg de puncte clipitoare. Fiecare punct avea inscripţia „BGR” ataşată, plus date despre curs, altitudine şi viteză. Fiecare punct însemna un bombardier Tu-16 Badger al Aviaţiei Marine sovietice. Se vedeau douăzeci şi patru de puncte, fiecare zburând spre Keflavik cu o viteză de şase sute de noduri[23]. Se apropiaseră la altitudine joasă pentru a rămâne sub orizontul de vedere al radarelor de pe aeronavele E-3A, însă acum, după ce fuseseră detectate, urcau cu mare viteză la o depărtare de circa 320 de kilometri. Profilul misiunii permitea operatorilor radar să clasifice instantaneu aeronavele ca ostile. Patru avioane Eagle se găseau în aer, două dintre ele escortând aparatele AWACS, dar toate se aflau aproape de limita de ieşire din tură, având prin urmare combustibilul prea aproape de limită pentru a încerca să ia urma Badger-elor. Toate patru primiră ordin să se îndrepte contra bombardierelor pentru atac frontal, însă radarele lor de ghidare a rachetelor nu puteau detecta încă avioanele inamice.

Aeronava Sentry One de deasupra Capului Fontur raportă ceva şi mai rău. Punctele de pe radarul ei reprezentau avioane supersonice Tu-22M Backfire, apropiindu-se cu viteză nefiresc de mică, lucru care însemna că erau încărcate la maxim cu proiectile ucigaşe. Avioanele Eagle din zonă se ridicaseră deja în aer pentru intercepţie. La 160 de kilometri în spatele lor, cele două F-15 menţinute pentru apărare deasupra Reykjavik-ului tocmai fuseseră alimentate în zbor de un avion-cisternă şi atacau spre nord-est la o viteză de o mie de noduri, în vreme ce restul escadrilei părăsea solul. Semnalele radar de la ambele avioane

23 Aproximativ 1100 kilometri pe oră (n.tr.).

AWACS erau transmise prin legătură digitală către centrul de operaţiuni din Keflavik, astfel ca personalul de la sol să poată monitoriza operaţiunile. Acum, că avioanele de vânătoare decolaseră, echipele tehnice munceau de zor la pregătirea de zbor a celorlalte avioane rămase la sol.

Exersaseră acest lucru de opt ori în ultima lună. Unii mecanici dormiseră alături de avioanele avute în grijă. Altele fuseseră chemate din cazărmile aflate la nu mai mult de câteva sute de metri depărtare. Avioanele care se întorseseră din patrulare erau realimentate cu combustibil şi reverificate pentru zbor de echipele de întreţinere. În ajutorul lor soseau soldaţii din forţele aeriene şi din cele de marină care nu erau de gardă la posturile lor. Într-un fel era foarte bine că atacul se producea la o asemenea oră. În zonă nu se găseau decât câţiva civili, iar traficul aerian civil era la cele mai coborâte cote posibile. Pe de altă parte, oamenii de la Keflavik făceau de o săptămână ture duble, aşa că erau obosiţi. Lucruri care ar fi putut să fie executate în cinci minute acum durau şapte sau chiar opt minute.

Edwards se înapoie în biroul lui meteo, purtând pe el haina de teren, jacheta de camuflaj şi casca în stil „friţ”. Postul lui de luptă era chiar locul de muncă. Oricum nu se putea gândi la staţia meteo ca la un „post de luptă” în adevăratul sens al cuvântului. Ca şi cum cineva ar fi putut folosi o hartă meteo pe post de armă mortală cu care să doboare un bombardier în picaj! Însă serviciul trebuia să aibă planuri pentru toate situaţiile. Aşadar şi în cazul staţiei meteo trebuia să existe un plan, care *nu trebuia* să mai fie şi logic. Edwards se duse jos, în sala de operaţiuni aeriene.

— Am dat de Bandit Opt, una… două păsări lansate. Maşina spune că sunt rachete AS-4, raportă un controlor de pe Sentry.

Superiorul imediat în rang al omului apucă staţia radio spre Keflavik.

MV JULIUS FUCIK

La douăzeci de mile sud-vest de Keflavik, pe nava *„Doctor Lykes”* domnea o activitate febrilă de activităţi. În vreme ce fiecare escadrilă sovietică de bombardament îşi lansa rachetele aer-sol, comandantul transmitea un cod predeterminat, copiat la bordul navei. Sosise clipa mult aşteptată.

— Cârma banda stânga, ordonă Kherov. Adu prova în vânt.

Un întreg regiment de infanterie aeropurtată, mulţi resimţind răul de mare după două săptămâni petrecute la bordul imensului transportor de barje, muncea cu sârg la testarea şi încărcarea armamentelor. Un echipaj pestriţ de pe *Fucik* scotea măştile de pe cele patru „barje” aflate în pupa navei, dezvăluindu-le adevărata identitate: vehicule pe pernă de aer de tip Lebed pentru debarcare. Echipe de şase bărbaţi îndepărtau protecţiile de la prizele de admisie de aer care conduceau spre motoarele pe care le îngrijiseră cu mare atenţie timp de o lună. Satisfăcuţi, oamenii făcură semn comandanţilor de vehicul, care porniră cele trei motoare ale fiecărei ambarcaţii.

Secundul navei se afla la postul lui de comandă de la liftul pupa. La un gest al mâinii, câte o companie de optzeci şi cinci de infanterişti, plus un pluton de aruncătoare de mine, se urcară în fiecare ambarcaţie de asalt. Conducătorii de vehicul măriră puterea, iar navele se ridicară pe pernele de aer, în vreme ce vehiculele erau trase de vinciuri în spate. Peste alte patru minute, vehiculele ajunseseră pe platforma liftului de încărcare de la pupa.

— Coborâţi-le, ordonă secundul.

Operatorii de la vinciuri coborâră platforma liftului până la nivelul suprafeţei mării. Marea era agitată, iar de pupa bifurcată a navei *Fucik* se spărgeau valuri de un metru şi jumătate înălţime. Când liftul ajunse la acelaşi nivel cu marea, comandanţii celor două vehicule pe pernă de aer măriră puterea motoarelor şi se îndepărtară de navă. Imediat liftul urcă spre punte, în vreme ce primele două ambarcaţiuni începură să înconjoare nava care le purtase până acolo. Peste alte cinci minute, cele patru vehicule de asalt plecară în formaţie spre peninsula Keflavik.

Fucik îşi continuă manevra, revenind la un curs nordic spre a scurta următoarea debarcare de ambarcaţiuni de asalt. Puntea navei gemea de trupe înarmate care cărau rachete antiaeriene şi mitraliere. Andreiev rămase pe punte, ştiind că acolo era locul lui, dar dorindu-şi în taină să fi condus trupele de asalt.

KEFLAVIK, ISLANDA

— Kef-Ops, bandiţii întorc cu toţii spre dreapta după ce îşi

lansează ASM[24]-urile. Până acum au fost două rachete de avion. Avem cincizeci... chiar şaizeci de rachete gonind în direcţia noastră şi altele noi sunt lansate. Nimeni nu vine în urma lor. Repet, în spatele forţei de bombardament nu vine nimic. Cel puţin nu sunt paraşutişti care să se îndrepte spre noi. Capul jos, amicilor, acum avem şaizeci de rachete spre noi, auzi Edwards în timp ce intra pe uşă.

— Bine că nu sunt focoase nucleare, rosti un căpitan.

— Trag cu o sută de rachete în noi... nici n-au *nevoie* de blestematele de focoase nucleare! replică altul.

Edwards urmări imaginea radar peste umărul unuia dintre ofiţeri. Imaginea semăna cu un joc pe calculator. Puncte mari, încete şi clipitoare arătau poziţia aeronavelor. Punctele mai mici şi mai rapide însemnau rachetele care se deplasau cu viteza Mach-2.

— Te-am prins! exclamă un operator radar.

Avionul F-l5 din frunte ajunsese în raza de acţiune a rachetelor lansate de Badger şi distrusese una cu o rachetă Sparrow, la zece secunde *după* ce avionul îşi lansase propriile rachete aer-aer.

O a doua rachetă Sparrow ratase ţinta, dar o a treia părea bine agăţată de ţinta ei. Coechipierul comandantului formaţiei lansă o rachetă împotriva unui alt avion rusesc. Edwards observă că sovieticii gândiseră bine acţiunea. Atacau din toate părţile litoralului nordic, lăsând spaţii enorme între bombardiere astfel încât nici un aparat de vânătoare inamic să nu poată angaja mai mult de unul sau două avioane simultan. Părea ca un...

— A verificat cineva geometria acestei imagini? se trezi el că întreabă.

— Ce vrei să spui? Căpitanul privi în jur. Cum se face că nu eşti la postul tău?

Edwards ignoră întrebarea.

— Cam care ar fi şansa ca ei să încerce doar atragerea avioanelor noastre departe de casă?

— Ar fi o momeală cam scumpă. Căpitanul respinse ideea. Tu vrei să spui că s-ar putea să-şi fi lansat rachetele de la prea mare distanţă. Poate că nu pot zbura atât de departe precum am crezut noi. Chestia e că acele rachete zboară deja de zece minute, cel puţin primele dintre ele, cu o întârziere de cinci până la şapte minute în cazul ultimelor. Iar noi nu putem face absolut

24 Air-to-Surface Missile - rachete aer-sol (n.tr.)

nimic în privinţa asta.

— Mda, fu Edwards de acord.

Clădirea care adăpostea centrul de operaţiuni aeriene şi staţia meteo era o construcţie cu două etaje care intra în vibraţie de fiecare dată când vântul depăşea viteza de cincizeci de noduri. Locotenentul scoase o gumă de mestecat şi începu să o mestece, în zece minute, o sută de rachete, fiecare ducând circa o tonă de explozibil de mare putere – *sau un focos nuclear* – aveau să cadă din cer. Oamenii de afară aveau să fie cei mai afectaţi, adică soldaţii şi echipajele de zbor care pregăteau avioanele pentru decolare. Treaba lui era să-i încurce cât mai puţin pe alţii. Iar asta îl făcea să-i fie cam ruşine. Frica al cărui gust îl simţea alături de cel al mentei îl făcea să-i fie şi mai ruşine.

Toate avioanele F-15 reuşiseră să decoleze şi se îndreptau acum spre nord. Ultimul Backfire tocmai îşi lansase rachetele şi se întorcea spre nord-est cu toată viteza, în vreme ce avioanele de interceptare Eagle goneau cu o mie două sute de noduri pentru a-i prinde pe „bandiţi” din urmă. Trei dintre avioanele urmăritoare lansară rachete şi reuşiră să distrugă două avioane Backfire şi să avarieze un al treilea. Controlorul-şef de pe Sentry One observă totuşi că avioanele de interceptare nu puteau ajunge atacatorii din urmă. Omul se blestema că nu trimisese păsările de protecţie împotriva aeronavelor Badger, mai vechi şi mai puţin valoroase, pentru că şansele de prindere a acestora erau mai mari, în loc de asta, ordonă tuturor avioanelor să reducă viteza şi să se concentreze asupra rachetelor supersonice care veneau.

Penguin 8, primul dintre avioanele antisubmarin P-3C Orion, se pregătea să decoleze de pe pista doi-doi. Fusese în zbor de patrulare cu doar cinci ore înainte, iar echipajul de zbor se lupta cu somnul în vreme ce rotea aeronava pe betonul pistei.

— Se apropie de noi, anunţă operatorul radar.

Prima rachetă rusească ajunsese aproape deasupra lor, începându-şi coborârea ucigaşă. Avioanele F-15 loviseră două rachete, dar cursurile şi altitudinile lucraseră împotriva lor, astfel încât cele mai multe rachete antirachetă Sparrow rataseră ţinta, incapabile să ia urma rachetelor ce zburau cu Mach 2. Acum aparatele F-15 se roteau deasupra centrului Islandei, la mare depărtare de baza lor, fiecare pilot întrebându-se dacă va mai exista un aerodrom pe care să se întoarcă.

Edward se cutremură când lovi prima rachetă. Aceasta dispunea de un detonator radar de proximitate, ceea ce însemna că explozia se petrecu la douăzeci de metri deasupra solului, cu efecte groaznice. Prima rachetă explodă chiar deasupra autostrăzii internaţionale, la două sute de metri de centrul de operaţiuni aeriene, iar fragmente din ea se înfipseră în mai multe clădiri, cea mai serios lovită fiind staţia de pompieri a bazei. Edwards se aruncă la podea în vreme ce schije din rachetă trecură prin pereţii de lemn ai clădirii în care se afla. Uşa fu smulsă din ţâţâni de explozie şi aerul se umplu de praf. O clipă mai târziu, la staţia Esso de alimentare cu carburant, aflată la o sută de metri depărtare, explodă un camion-cisternă, trimiţând o minge de foc spre cer şi aruncând combustibil incandescent pe o distanţă de zeci de metri înjur. Imediat, curentul electric se întrerupse. Radarele, radiourile şi luminile din încăpere se stinseră toate odată, fără ca circuitele de rezervă activate de baterii de condensatori să pornească instantaneu, aşa cum ar fi trebuit. Preţ de o fracţiune înspăimântătoare de secundă, Edwards se întrebă dacă prima rachetă nu avusese focos nuclear. Simţise explozia chiar în capul pieptului, iar acum îi venea brusc să vomite în timp ce corpul încerca să se acomodeze cu senzaţiile care îl încercau. Privi în jur şi zări un om zăcând inconştient lângă o lampă căzută din tavan. Nu ştia dacă ar fi trebuit să strângă cureaua căştii de protecţie sau nu, iar problema i se părea extrem de importantă în acea clipă, deşi nu-şi amintea de ce.

O altă rachetă căzu ceva mai departe, apoi pentru un minut şi ceva sunetele se amestecară într-o serie de tunete imense. Edwards se îneca din pricina fumului. Simţea că pieptul îi stă să explodeze. Din instinct porni spre uşă în încercarea de a ieşi la aer curat.

Fu întâmpinat de un zid imens de căldură. Staţia Esso era acum doar o masă uriaşă de flăcări care cuprinseseră deja laboratorul foto învecinat şi zona comercială a bazei. Alte şuvoaie groase de fum ieşeau din zona cazărmilor pentru soldaţi din partea de est. Mai multe avioane care încercaseră să decoleze zăceau acum pe pistă cu aripile frânte ca nişte jucării de pe urma unei rachete care explodase chiar deasupra intersecţiei pistelor de decolare. O aeronavă E-3A Sentry sări în aer chiar înaintea ochilor lui. Edwards se întoarse şi văzu că turnul de control era şi el avariat. Toate geamurile clădirii

dispăruseră. Edwards alergă spre turn, fără a se gândi să-şi folosească jeepul.

Două minute mai târziu intră cu răsuflarea întretăiată în turn şi descoperi că toţi cei de acolo muriseră, sfâşiaţi de cioburi de sticlă, iar podeaua era acoperită cu sânge. Receptoarele radio continuau să scoată zgomote pe postamentele lor, dar nici unul dintre transmiţătoare nu părea să mai funcţioneze cum trebuie.

PENGUIN 8

— Ce naiba mai e şi asta? întrebă pilotul de pe Orion.

Viră avionul brusc spre stânga şi măriri viteza. Zburau în cerc la 16 kilometri de Keflavik, urmărind cum se înalţă fumul şi flăcările de pe aerodromul lor, când patru obiecte masive trecură pe sub ei.

— Este… icni copilotul. *De unde…*

Cele patru ambarcaţiuni Lebed se deplasau cu peste patruzeci de noduri, tăind drept valurile de peste un metru şi jumătate. Lungi de circa douăzeci şi cinci de metri şi late de circa doisprezece, hovercraft-urile erau propulsate fiecare de o pereche de motoare cu elice aflate imediat în faţa unei derive înalte, tip avion, pictată cu emblema marinei sovietice, un ciocan roşu şi o seceră pe un fundal albastru. Ambarcaţiunile se găseau deja prea aproape de ţărm pentru ca Orionul să îşi folosească armele.

Pilotul urmări desfăşurarea de forţe nevenindu-i să-şi creadă ochilor, însă îndoielile i se spulberară când un tun de 30 de milimetri începu să tragă spre ei. Tunul îşi rată ţinta de departe, dar pilotul viră brusc spre vest ca măsură de siguranţă.

— Tacco, spunere celor de la ASW Ops din Keflavik că le vin musafiri. Patru ambarcaţiuni hovercraft înarmate, de tip necunoscut, ruseşti, probabil pline cu trupe de asalt.

— Pilotule, rosti coordonatorul tactic treizeci de secunde mai târziu. Keflavik nu răspunde. ASW Ops Center s-a dus. S-a dus şi turnul de control. Încerc să alertez cele două Sentry. Poate că reuşim să ridicăm un avion sau două de interceptare de la sol.

— Bine, dar continuă să încerci Keflavik-ul. Urmăreşte-ne radarul. O să vedem dacă putem afla de unde vin. Urmăreşte-ne şi rachetele Harpoon.

KEFLAVIK, ISLANDA

Edwards inspecta dezastrul prin binoclu când auzi mesajul, un lucru util, o staţie radio Hammer Ace. Apucă obiectul masiv şi alergă cu el pe scări. Trebuia să-i găsească pe ofiţerii din Infanteria Marină şi să-i avertizeze.

Ambarcaţiunea hovercraft goni spre Djupivogur Cove şi ajunse la ţărm un minut mai târziu la puţin peste un kilometru de baza aeriană. Soldaţii se împrăştiară imediat în linie, la trei sute de metri distanţă unul de celălalt şi porniră să străbată ţinutul stâncos şi accidentat spre baza NATO.

— Ce naiba… se miră un caporal.

Ca un dinozaur venit la picnic, la orizont se ivi un obiect masiv, părând să zboare chiar deasupra solului cu mare viteză.

— Tu! Soldat, vino aici! strigă Edwards. Un jeep cu trei oameni în el se opri, apoi veni spre el. Duceţi-mă imediat la comandantul vostru!

— Comandantul e mort, domnule, rosti sergentul. Postul de comandă a fost izbit în plin, domnule locotenent – s-a dus naibii!

— Unde e postul de înlocuire?

— La şcoala generală.

— Daţi-i drumul, trebuie să le dau de veste că inamicul vine dinspre mare… la naiba! Aveţi un radio!

— Am încercat să-i apelăm, domnule, dar n-am primit nici un răspuns.

Sergentul se răsuci spre sud, în direcţia autostrăzii internaţionale. Judecând după fumul care se vedea, cel puţin trei rachete loviseră în acea zonă. De jur împrejur, orăşelul care fusese baza aeriană Keflavik nu mai însemna acum decât o haotică adunătură de incendii şi fum. Mai mulţi oameni în uniforme alergau ca bezmeticii, făcând tot felul de lucruri pe care probabil că ei le socoteau importante. Edwards se întrebă dacă îi mai conducea cineva?

Şcoala generală fusese şi ea lovită. Treimea de clădire care încă mai stătea în picioare ardea ca o torţă.

— Sergent, radioul ăla funcţionează?

— Da, domnule, dar nu e acordat pe frecvenţa pazei de incintă.

— Păi acordează-l!

— Înţeles.

Sergentul încercă imediat o altă frecvenţă.

Ambarcaţiunile Lebed se opriră în grupuri de câte două, fiecare grup la jumătate de kilometru de perimetrul bazei. Trapa de la prova fiecărei ambarcaţiuni se deschise, lăsând să iasă vehicule BMD de asalt ale infanteriei, urmate de servanţii aruncătoarelor de mine, care începură imediat să îşi monteze armele. Tunurile de 73 de milimetri şi lansatoarele de rachete de pe transportoare începură imediat să bombardeze poziţiile defensive ale bazei, în vreme ce vehiculele avansau încet şi cu pricepere, folosind acoperirea terenului şi sprijinul de artilerie. Forţa de asalt fusese aleasă cu grijă din cadrul unităţilor combatante în Afganistan. Fiecare om trecuse prin proba focului înainte. Odată descărcată încărcătura, ambarcaţiunile Lebed porniră înapoi ca racul spre mare pentru a aduce noi trupe de infanterie. Deja elemente din două batalioane de trupe aeropurtate de elită angajaseră bătălia cu o singură companie de infanterişti de marină.

Cuvintele schimbate în fugă prin staţiile radio ale plutonului de apărători ai bazei erau mai mult decât elocvente. Curentul electric în bază fusese distrus şi odată cu el şi staţiile principale radio. Ofiţerii puşcaşilor marini muriseră şi nimeni nu mai coordona apărarea. Edwards se întrebă dacă mai era cineva cu adevărat capabil să îşi dea seama ce naiba se petrecea. Îşi spuse că probabil oricum nu mai conta.

— Sergent, trebuie să plecăm naibii de aici!

— Vreţi să spuneţi că trebuie să fugim?

— Vreau să spun că trebuie să plecăm şi să raportăm cuiva ce s-a întâmplat aici.

— Se pare că bătălia asta e pierdută, sergent. Cineva trebuie să dea raportul că să nu mai fie trimise avioane care să aterizeze aici. Care e cel mai rapid drum spre Reykjavik?

— La naiba, domnule, sunt puşcaşi marini acolo…

— Vrei să ajungi prizonier la ruşi? Am pierdut! Eu spun că trebuie să raportăm, iar tu o să te supui ordinelor mele, sergent, ai priceput?

— Înţeles, domnule.

— Cum stăm cu armele?

Din proprie iniţiativă, un soldat alergă spre ce mai rămăsese din şcoală. Un infanterist de marină zăcea acolo cu faţa în jos, într-o baltă de sânge care se împrăştia dintr-o rană invizibilă,

dar, cu siguranţă, letală. Soldatul se întoarse cu puşca M-16 a omului, cu geanta cu muniţie şi cu raniţa şi îi dădu întreg echipamentul lui Edwards.

— Acum avem arme, domnule.

— Haideţi să plecăm naibii de aici.

Sergentul acţionă schimbătorul de viteze al jeepului.

— Cum o să întocmim raportul?

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în privinţa asta, bine?

— Dacă spuneţi dumneavoastră…

Sergentul întoarse jeepul pe loc şi porni spre autostradă şi spre imensa antenă de satelit distrusă.

MV JULIUS FUCIK

— Aeronavă la prova babord! strigă un om de veghe.

Kherov îşi ridică binoclul şi înjură printre dinţi. Obiectele care atârnau sub fiecare aripă a avionului nu puteau fi decât rachete.

PENGUIN 8

— Măi să fie, ia uite ce avem noi aici, rosti încet pilotul de pe Orion. Vechiul nostru amic, *Doctor Lykes.* Coordonator, aici pilotul, ce mai avem prin jur?

— Nimic, pilotule, pe o rază de 150 de kilometri nu se vede nici o altă navă de suprafaţă.

Avionul de supraveghere tocmai făcuse un tur complet al orizontului, cercetând totul în jur cu radarul de suprafaţă.

— În plus, e sigur că blestematele alea de hovercraft-uri n-au ieşit din vreun submarin.

Pilotul corectă cursul de zbor astfel încât să treacă la mai puţin de trei kilometri de navă, cu soarele strălucind din spate. Copilotul examină nava prin binoclu. Camerele de luat vederi de la bord aveau să furnizeze imagini şi mai clare ale potenţialului inamic. Cineva de la bordul navei intră în panică şi trase o rachetă SA-7 dintr-un lansator individual. Racheta nu reuşi să se aţintească asupra Orionului şi zbură aiurea drept spre soare.

MV JULIUS FUCIK

— Idiotul! gemu Kherov. Dâra lăsată de rachetă trecu la mare distanţă de avion. Acum o să tragă în noi. Cu toată viteza înainte! Timona, fii pe fază!

PENGUIN 8

— Bine, zise pilotul, îndepărtându-se de vasul comercial. Tacco, avem o ţintă pentru rachetele tale Harpoon. Ceva nou cu Keflavik-ul?

— Negativ, însă Sentry One trimite datele în Scoţia. Ei spun că mai multe rachete au lovit Keflavik-ul şi se pare că baza a ieşit din funcţiune, oricât am încerca noi să o păstrăm.

Pilotul înjură scurt.

— Bine. O să aruncăm în aer nava asta pirat.

— Înţeles, pilotule, răspunse coordonatorul tactic. Două minute până la lansarea… la dracu! Am lumină roşie la Harpoon-ul din dreapta. Idioata nu se armează.

— Atunci să ne jucăm cu ticălosul! mârâi pilotul.

Nu mergea. În graba de a decola, cablurile de control ale rachetelor nu fuseseră bine ataşate de către echipa de la sol.

— Bine, în sfârşit merge una. Gata!

— Foc!

Racheta se desprinse de sub aripă şi căzu zece metri înainte de aprinderea motorului. Puntea navei *Fucik* era plină cu paraşutişti, mulţi dintre ei ţinând în mâini lansatoare de rachete SAM şi sperând să intercepteze avionul care venea spre ei.

— Tacco, vezi dacă poţi aduce un F-15. Poate sunt ei în stare să ucidă bestia asta cu tunurile.

— Am vorbit deja. Vin două Eagle, dar sunt cu combustibilul pe terminate. N-o să reuşească decât una sau două treceri.

Pilotul îşi duse binoclul la ochi, urmărind racheta cum se apropie de nivelul valurilor.

— Du-te, fetiţo, du-te…

MV JULIUS FUCIK

— Rachetă apropiindu-se, la nivelul orizontului, la babord.

„Cel puţin avem oameni buni la veghe”, gândi Kherov.

Estimă distanţa până la orizont şi acordă rachetei o viteză de o mie de kilometri pe oră…

— Cârma banda dreapta! strigă el.

Timonierul se aruncă asupra roţii sale cu toată greutatea trupului şi o blocă în poziţia extremă.

— Nu poţi fugi de o rachetă, Kherov, rosti încetişor generalul.

— Ştiu. Priveşte, prietene.

Nava vopsită în negru cotea dramatic spre tribord. În acelaşi timp, spatele navei se răsucea în direcţia opusă, în acelaşi mod în care o maşină ia o curbă violentă pe un drum drept, fapt care avu efectul de a ridica în mod artificial valuri pe partea vulnerabilă dinspre babord.

Câţiva ofiţeri cu iniţiativă de la bord traseră rachete de semnalizare, sperând să abată racheta de pe cursul ei, însă microcipul din botul acesteia nu ştia să vadă decât enormul semnal din centrul hărţii radar digitale înregistrate în memorie. Racheta sesiză schimbarea uşoară din coordonatele navei şi îşi alteră cursul în consecinţă. La o jumătate de milă distanţă de ţintă, racheta părăsi înălţimea de croazieră şi făcu o curbă în sus, conform manevrelor terminale preînregistrate în memorie. Soldaţii de pe *Fucik* traseră instantaneu mai multe rachete SAM. Trei dintre acestea se aţintiră pe dâra de aer încins creată de Harpoon, dar nu se dovediră suficient de rapide ca să cotească şi să lovească ţinta, aşa că trecură de aceasta. Racheta îşi continuă drumul, apoi începu să coboare ameninţător.

PENGUIN 8

— Bine aşa… şopti pilotul.

Acum racheta nu mai putea fi oprită.

Harpoon-ul lovi carena navei la doi metri deasupra liniei de plutire, uşor lateral faţă de punte. Încărcătura ofensivă explodă imediat, însă corpul rachetei îşi continuă înaintarea, împrăştiind o sută de kilograme de combustibil incandescent în puntea de mărfuri cea mai coborâtă de pe vas. Într-o clipă *Fucik* dispăru în spatele unui perete de fum. Trei paraşutişti, aruncaţi pe jos de impact, îşi lansară accidental rachetele SAM.

— Tacco, jucăria ta a lovit bine. Focosul a detonat. Pare că…

Privirea pilotului se lipi de binoclu pentru a estima daunele.

MV JULIUS FUCIK

— Cârma banda mijloc!

Kherov se aşteptase să fie aruncat pe jos, dar racheta fusese destul de mică, iar *Julius Fucik* era totuşi o navă cu un deplasament de treizeci şi cinci de mii de tone. Kherov alergă spre aripa punţii pentru a vedea care sunt pagubele. În vreme ce nava revenea pe un curs drept, gaura din carenă se înălţă la trei metri înălţime faţă de valuri. Din ea ieşea fum. Undeva izbucnise un incendiu, însă căpitanul socoti că vasul nu avea să ia prea multă apă din pricina loviturii. Exista un singur pericol real. Kherov dădu repede ordine echipelor de control al incendiilor, iar generalul îşi trimise unul dintre ofiţeri să asiste şi să ajute. O sută de paraşutişti fuseseră instruiţi în ultimele zece zile cum să lupte cu incendiile de la bord. Acum aveau să pună în practică ce învăţaseră.

PENGUIN 8

Fucik ieşi din norul de fum cu o viteză de douăzeci de noduri şi cu o gaură de cinci metri în carenă. Fumul continua să iasă din gaura căscată în bordaj, dar pilotul avionului îşi dădu imediat seama că avaria nu era fatală. Vedea sute de oameni pe puntea de sus, unii dintre ei coborând în fugă scările pentru a lupta contra incendiului de dedesubt.

— Unde sunt avioanele alea de vânătoare? întrebă pilotul cu voce tare.

Coordonatorul tactic nu-i răspunse. Comuta pe circuitele radio.

— Penguin Opt, aici e Cobra Unu. Două păsări pentru voi. Nu mai avem nici o rachetă, dar amândoi avem neatinsă rezerva de proiectile de douăzeci de milimetri. Putem efectua două treceri, apoi trebuie s-o cotim spre Scoţia.

— Înţeles, Cobra. Ţinta are ceva avarii. Aveţi grijă la SAM-urile de mână. Am văzut vreo douăzeci de nemernici trăgând.

— Confirm, Penguin. Vreo veste de la Keflavik?

— Pentru o vreme trebuie să ne găsim altă casă.

— Înţeles. Bine, fiţi atenţi, noi ne ridicăm dinspre soare, cum te uiţi la punte.

Orion-ul continuă să facă cercuri la cinci kilometri distanţă. Pilotul nu zări cele două avioane de vânătoare până în clipa în care acestea începură să tragă. Cele două Eagle zburau la câţiva metri depărtare unul de celălalt şi cam la şase metri deasupra apei, iar boturile le sclipeau din pricina focurilor trase de tunurile de bord.

MV JULIUS FUCIK

Nimeni de la bord nu îi văzu venind. O clipă mai târziu, apa din partea laterală a navei se transformă în spumă din pricina proiectilelor, apoi puntea principală se umplu de praf. O minge portocalie de foc anunţă explozia unuia dintre elicopterele ruseşti. Puntea fu inundată de combustibil aprins care ţâşnea ca nişte limbi de foc şi care îl rată de puţin pe general şi pe căpitan.

— Ce a fost asta? icni Kherov.

— Avioane de vânătoare americane. Au zburat foarte jos. Probabil că mai au doar tunurile, altfel ne-ar fi bombardat deja. Lupta nu s-a încheiat încă, dragul meu căpitan.

Avioanele se despărţiră, trecând prin stânga şi prin dreapta navei care continua să se deplaseze cu douăzeci de noduri în cerc. Nici o rachetă SAM nu fu lansată după cele două supersonice, care se întoarseră, se regrupară şi se aruncară asupra provei navei. Următoarea ţintă era suprastructura. O clipă mai târziu, puntea vasului fu împroşcată cu câteva sute de proiectile. Toate ferestrele se făcură ţăndări şi cea mai mare parte a echipajului de pe punte muri, însă nava rămase intactă.

Kherov cercetă carnagiul produs. Timonierul fusese sfârtecat de mai multe proiectile explozive şi toţi oamenii din jur păreau morţi. Îi trebui o secundă ca să treacă peste şoc şi să simtă o durere sfâşietoare în abdomen, într-o zonă în care haina i se îmbibase deja de sânge.

— Eşti rănit, căpitane.

Doar generalul se ascunsese din instinct în spatele unui obiect solid. Andreiev privi cele opt cadavre din camera de pilotaj şi se minună din nou cât de norocos putea fi.

— Trebuie să duc nava în port, zise căpitanul. Du-te în spate. Spune-i primului ofiţer să continue operaţiunile de debarcare. Dumneata, tovarăşe general, supraveghează incendiile de pe punte. Trebuie să ducem nava în port.

— Îţi voi trimite ajutoare.
Generalul ieşi în fugă din încăpere, în vreme ce Kherov se duse la cârmă.

KEFLAVIK, ISLANDA

— Stop, stai aşa! strigă Edwards.
— Acum ce mai e, locotenente? ceru să afle sergentul.
Omul opri jeepul lângă parcarea personalului bazei.
— Să luăm maşina mea. Jeepul ăsta dă prea mult de bănuit.
Locotenentul sări din maşină şi îşi scoase cheile maşinii din buzunar. Puşcaşii marini se uitară unul la altul câteva secunde, apoi fugiră după el.
Maşina lui era un Volvo vechi de zece ani pe care îl cumpărase cu câteva luni înainte de la un ofiţer care pleca din bază. Automobilul mersese destul de mult pe drumurile neasfaltate din Islanda şi asta se vedea.
— Haideţi odată înăuntrul.
— Domnule, ce naiba facem noi, mai exact?
— Uite ce e, sergent, trebuie să plecăm din zona asta. Dacă Ivan are elicoptere? Cum crezi că ar arăta un jeep din aer?
— Oh, bine, încuviinţă sergentul. Dar noi ce facem, domnule?
— Vom merge cel puţin până la Hafnarfjordur, vom ascunde maşina şi o vom lua pe jos printre stânci. Imediat ce vom ajunge într-un loc sigur, vom transmite prin radio. Am cu mine o staţie radio prin satelit. Trebuie să dăm de ştire celor din Washington despre ceea ce se întâmplă aici. Asta înseamnă că trebuie să fim în stare să spunem cu ce vine Ivan la ţărm. Oamenii noştri o să încerce măcar recucerirea stâncii ăsteia. Misiunea noastră, sergent, este să rămânem în viaţă, să raportăm şi să uşurăm situaţia.
Edwards nu se gândise la asta decât cu câteva secunde înainte de a o spune. Oare aveau să încerce recucerirea Islandei? Erau în stare de asta? Ce naiba se mai petrecea în restul lumii? Oare avea vreun sens ce se întâmplă? Edwards îşi spuse că nu era nevoie să aibă sens. „Fiecare lucru la momentul oportun”, îşi spuse el. Dar, în mod sigur, n-avea nici un chef să ajungă prizonier al ruşilor şi poate că trimiterea de informaţii prin radio însemna o şansă de răzbunare pentru ceea ce se întâmplase la Keflavik.

Edwards porni maşina şi conduse spre est, pe autostrada 41. Unde putea ascunde automobilul? În Hafnarfjordur se găsea un centru comercial… şi singurul restaurant Kentucky Fried Chicken din Islanda. Ce alt loc mai bun de a ascunde un automobil? Tânărul locotenent zâmbi fără să vrea. Erau în viaţă şi dispuneau de cea mai periculoasă armă cunoscută omului – o staţie radio. Avea să rezolve problemele pe măsură ce apăreau. Misiunea lui era să trăiască şi să relateze ce se întâmplă. După asta altcineva îi putea instrui ce să facă. „Fiecare lucru pe rând”, îşi repetă el, rugându-se la Dumnezeu ca cineva să aibă idee de ce naiba se petrecea…

PENGUIN 8

— Se pare că incendiul este sub control, comentă copilotul cu amărăciune.

— Mda, cum crezi că au reuşit asta? La naiba, nava aia ar fi trebuit să sară în aer precum… dar n-a făcut-o.

În vreme ce priveau, un al doilea transport de trupe se îmbarca pe cele patru ambarcaţiuni hovercraft. Pilotul nu se gândise să le ceară celor două avioane de vânătoare – acum aflate deja în drum spre Anglia – să tragă în oameni, nu în nava aia uriaşă. „Ce mai ofiţer eşti”, se admonestă el în gând. Avionul Penguin 8 ducea cu el optzeci de balize sonar, patru torpile Mk-46 ASW şi alte câteva arme de înaltă tehnologie, însă nici una nu putea fi folosită împotriva unei ţinte simple precum acel vas comercial. Numai dacă el însuşi nu voia să se lanseze într-o operaţiune kamikaze… gând la care pilotul clătină din cap.

— Dacă vrei să te îndrepţi spre Scoţia, mai avem combustibil pentru treizeci de minute, avertiză inginerul de zbor.

— Bine, hai să aruncăm o ultimă privire peste Keflavik. Urc la două mii de metri. Trebuie să stăm în afara razei de acţiune a lansatoarelor de rachete.

Ajunseră deasupra coastei în două minute. O ambarcaţiune Lebed se apropia de staţiile SOSUS[25] şi SIGINT[26] din partea opusă Hafnir-ului. Puteau distinge ceva mişcări de trupe la sol şi se

25 *Sonar Surveillance System* – Sistem de Supraveghere prin Sonar (n. tr.).

26 *Signals Intelligence* – Sistem de Culegere şi Procesare a Semnalelor (n. tr.).

vedea un fuior de fum ieşind din clădire. Pilotul nu ştia prea multe despre activitatea SIGINT, însă SOSUS reprezenta principalul mijloc de detectare a ţintelor pentru echipele de pe avioanele P-3C Orion. Staţia acoperea golurile dintre Groenlanda şi Islanda şi dintre Islanda şi Insulele Feroe. Principala linie de pază împotriva pătrunderii submarinelor ruseşti pe căile comerciale internaţionale era pe punctul de a fi scoasă pentru totdeauna din uz. Minunat.

Ajunseră deasupra Keflavik-ului un minut mai târziu. Şapte sau opt avioane nu reuşiseră să decoleze de la sol. Toate ardeau. Pilotul cercetă pistele prin binoclu şi constată oripilat că acestea nu aveau nici o zgârietură.

— Tacco, eşti conectat cu vreun Sentry?

— Poţi vorbi cu unul chiar acum, pilotule. Dă-i drumul, ai legătura cu Sentry Two.

— Sentry Two, aici e Penguin 8, mă auzi, terminat?

— Te aud, Penguin 8, aici este controlorul-şef. Vedem că eşti deasupra Keflavik-ului. Cum arată?

— Am numărat opt „păsări” la sol, toate distruse şi în flăcări. Rachetele nu au avariat, repet, nu au avariat aerodromul.

— Eşti sigur, Penguin?

— Categoric. Multe explozii, dar nici o gaură în sol. Rezervoarele, de combustibil din apropiere par întregi şi nimic nu pare să fi lovit depozitele mari de la Hakotstangar. Le-am lăsat prietenilor noştri o mulţime de combustibil de avion şi un aerodrom întreg. Baza… să vedem. Turnul e încă în picioare. Mult fum şi flăcări în jurul clădirii de operaţiuni… baza pare serios avariată, dar pistele sunt bune de folosit. Terminat.

— Cum e cu nava în care aţi tras?

— O lovitură confirmată. Două F-15 de-ale voastre i-au ciuruit un pic fundul, dar insuficient. Probabil că va acosta la ţărm. Bănuiesc că va încerca să ajungă în Reykjavik, poate în Hafnarfjordur, pentru descărcare. Probabil că duce cu ea o groază de echipamente. E un vas de patruzeci de mii de tone. Poate ajunge în port în două sau trei ore, în afară de cazul în care găsim ceva să o scoatem din funcţiune complet.

— Nu miza pe asta. Cum stai cu combustibilul?

— Trebuie să pornim spre Stornoway chiar acum. Oamenii mei de la camerele de luat vederi au fotografiat zona şi nava. Cam asta-i tot ce putem face.

— Bine, Penguin 8. Du-te să aterizezi undeva. Şi noi plecăm

peste câteva minute. Noroc. Terminat.

HAFNARFJORDUR, ISLANDA

Edwards parcă maşina în complexul comercial. De-a lungul aleii de acces oamenii ieşiseră să privească către vest, spre Keflavik, treziţi de zgomotul auzit la câţiva kilometri depărtare şi întrebându-se ce se petrecea. „Exact ca noi”, îşi spuse Edwards. Din fericire, în acel loc nu părea să fi ajuns încă nici un invadator. Edwards încuie maşina şi băgă cheile în buzunar cu un gest reflex.

— Încotro, domnule locotenent? întrebă sergentul Smith.

— Să lămurim câteva lucruri mai întâi, sergent. Tu eşti mereu cârcotaş. Dacă ai vreo idee, vreau să mi-o comunici imediat, s-a înţeles?

— Păi, domnule, eu aş spune că trebuie să pornim drept spre est, să stăm departe de şosele pentru o vreme şi să vă găsim un loc în care să vă jucaţi cu staţia radio. Şi tre’ s-o facem repede.

Edwards privi înjur. Încă nu ieşise nimeni pe străzi, dar cel mai prudent era să se ascundă repede în sălbăticie, înainte de a fi văzuţi de cineva care putea povesti cuiva despre asta ulterior. Edwards dădu din cap, iar sergentul îi comandă unui soldat să o ia înainte. Îşi scoaseră căştile de protecţie şi îşi ascunseră cât mai bine armele pentru a părea inofensivi, fiecare dintre ei convins că din spatele perdelelor de la ferestre îi privesc cel puţin o sută de perechi de ochi. „Ce mod de a începe un război”, îşi zise Edwards.

MV JULIUS FUCIK

— Incendiile au fost stinse, slavă Domnului! afirmă generalul Andreiev. Echipamentele noastre au suferit avarii serioase, în principal de la apă, dar incendiile au fost stinse!

Expresia de pe chip i se schimbă văzându-l pe Kherov.

Căpitanul era palid ca o stafie. Un medic militar îi bandajase rana, însă probabil că omul suferea şi de o hemoragie internă. Se vedea clar că se chinuie să stea în picioare la masa hărţilor.

— Vino drept spre zero-zero-trei.

Cârma era ţinută de un ofiţer inferior.

— Drept spre zero-zero-trei, căpitane.

— Trebuie să te întinzi, dragul meu căpitan, zise încet Andreiev.

— Mai întâi trebuie să-mi duc nava în siguranţă în port!

Fucik se îndrepta drept spre nord, înfruntând vântul şi valurile din vest, dar şi apa care ameninţa permanent să inunde gaura provocată de rachetă. Optimismul de dinainte al căpitanului începea să păletască. Mai multe echipamente grele din cală se desprinseseră din ancore în urma impactului cu racheta, iar apa pătrundea prin puntea de mărfuri inferioară, punând o mare presiune asupra pompelor de evacuare, care până atunci ţinuseră piept cu brio sarcinii. Douăzeci de mii de tone de marfă aşteptau să fie livrate.

— Căpitane, trebuie să primeşti imediat îngrijiri medicale, insistă Andreiev.

— După ce înconjurăm capul. Mă voi lăsa pe mâna medicilor când voi vedea dana de amarare din portul avariat. Spune-le oamenilor tăi să rămână atenţi. Un nou atac reuşit ne-ar putea termina. Şi mai spune-le că s-au descurcat bine. Mi-ar face mare plăcere să îi transport din nou pe mare.

USS PHARRIS

— Contact sonar, posibil submarin, coordonate trei-cinci-trei, anunţă operatorul de cart la sonar.

„Deci aşa începe”, îşi zise Morris.

Pharris era la comanda convoiului în prima parte a drumului după desprinderea de coastele Statelor Unite. Sonarul tactic al fregatei era axat pe sondarea terenului din faţă. Se găseau la douăzeci de mile nord de convoi şi la o sută zece mile est de coastă şi tocmai traversau linia de demarcaţie dintre platoul continental şi abisul Lindenkohl Canyon. Un loc perfect pentru un submarin ca să se ascundă.

— Arată-mi ce ai, comandă ofiţerul ASW.

Morris îşi păstră cumpătul şi îşi urmări oamenii la lucru.

Operatorul sonar indică locul unde fundul oceanului se adâncea brusc, precum o cascadă. Pe ecran se vedeau mai multe serii de mici blocuri digitale, ca nişte umbre numeroase verzui pe un fundal negru. Şase blocuri la rând erau însă diferite de restul modelului aleator. Apoi se ivi un al şaptelea. Faptul că

blocurile se înşirau pe o coloană verticală însemna că zgomotul era generat cu o rată constantă, undeva la vest prin nord de *Pharris.* Până acum nu aveau de fapt decât direcţia unei posibile surse de zgomot. Nu puteau determina distanţa şi nici dacă era cu adevărat vorba de un submarin, o barcă de pescuit cu un motor zgomotos sau, pur şi simplu, o perturbaţie în apă. Semnalele încetară preţ de un minut, apoi reapărură. După care dispărură din nou.

Morris şi ofiţerul ASW se uitară pe hârtia de termograf. La fiecare două ore lăsau la apă câte un instrument care măsura temperatura în vreme ce se scufunda, raportând înregistrările prin cablu, până ce acesta era tăiat şi instrumentul era lăsat să cadă pe fundul apei. Pe hârtie se vedea o linie inegală. Temperatura apei descreştea cu adâncimea, dar nu în mod uniform.

— Ar putea fi orice, rosti încet ofiţerul ASW.

— Cu siguranţă, încuviinţă căpitanul, întorcându-se spre ecranul sonarului.

Semnalul era tot acolo. Urma rămăsese constantă şi trecuseră deja nouă minute.

Dar care era distanţa până la sursa de zgomot? Apa constituia un mediu minunat de transport al energiei sonore, mult mai eficient decât aerul, dar avea propriile reguli de joc. La treizeci de metri sub *Pharris* se afla „stratul”, o zonă în care temperatura apei se schimba brusc. Această zonă acţiona exact ca un geam termopan, permiţând unor sunete să treacă, dar distorsionându-le grav pe cele mai multe. Astfel, energia undei sonore putea fi captată între straturile de apă, reverberându-se pe distanţe enorme. Sursa semnalului pe care îl ascultau acum se putea afla la cinci mile, dar şi la cincizeci de mile. În vreme ce priveau ecranul, urma de pe acesta începu să se încline spre stânga, ceea ce însemna că sursa cotea spre est… sau spre vest de fregată, aşa cum ar fi procedat un submarin care ar fi încercat o manevră de învăluire. Morris se duse la planşete.

— Dacă e o ţintă, cred că e destul de departe, rosti încetişor şeful de echipaj.

Era surprinzător cât de tăcuţi puteau fi oamenii în timpul exerciţiilor antisubmarin. Ca şi cum un submarin era capabil să audă vocile oamenilor de pe puntea unei fregate aflate la suprafaţă.

— Domnule, interveni ofiţerul ASW după câteva clipe. Fără

vreo schimbare perceptibilă de coordonate, contactul trebuie să se afle la cel puţin cincisprezece mile distanţă. Asta înseamnă că sursa de zgomot trebuie să fie foarte puternică şi prea depărtată ca să constituie o ameninţare imediată. Dacă e un submarin nuclear putem face o triangulaţie după câteva sprinturi scurte.

Morris privi spre centrul de informaţii de luptă. Fregata mergea cu patru noduri. Ridică un receptor.

— Puntea, aici e centrul de luptă.

— Puntea aici. Vorbeşte secundul.

— Joe, hai să accelerăm la douăzeci de noduri vreme de cinci minute. Vezi dacă putem face o triangulaţie pe ţinta pe care o urmărim.

— Înţeles, domnule.

Un minut mai târziu, Morris simţi schimbarea din ţinuta de drum a navei. Aşteptă gânditor, dorindu-şi ca nava să fi dispus în acel moment de unul din sonarele mai sensibile 2X care fuseseră construite pentru fregatele rapide din clasa Perry. Cele cinci minute aveau să treacă greu, însă lupta antisubmarin era un joc care cerea răbdare.

În fine, puterea motoarelor se reduse şi nava încetini. Tiparul de pe ecranul sonarului se schimbă de la un şuvoi aleatoriu de. Semnale la modelul iniţial. Schimbarea era mai uşor de perceput decât de descris. Comandantul, ofiţerul ASW şi operatorul de la sonar urmăriră ecranul cu atenţie timp de zece minute. Dâra sonoră anormală nu mai apăru. Într-un exerciţiu desfăşurat pe timp de pace, decizia clară ar fi fost că e vorba de o simplă anomalie, un zgomot generat de apă, care se oprise la fel de neaşteptat precum pornise, poate datorită unei scăpări de bule de aer ce urcaseră la suprafaţă. Însă acum orice era detectat de sonar putea avea o stea roşie înscrisă pe corp şi un periscop ataşat.

„Prima mea dilemă”, gândi Morris. Dacă ar fi continuat investigaţia trimiţând elicopterul sau unul dintre avioanele de patrulare Orion, le-ar fi putut trimite după cai verzi pe pereţi, departe de vreo altă zonă cu un contact confirmat. Dacă nu întreprindea nimic, risca să nu urmărească un contact real. Morris se întreba uneori dacă nu ar fi fost mai bine ca oamenilor în poziţia lui de conducere să nu li se fi dat nişte monede cu DA şi NU gravate pe fiecare faţă. Ar fi putut să fie botezate „generatoare de decizii digitale”, ca să se menţină linia titlurilor cu iz electronic pe care marina le îndrăgea atât de mult.

— Vreun motiv să credem că e real? îl întrebă el pe ofiţerul ASW.

— Nu, domnule. Ofiţerul se întreba deja dacă făcuse bine să-i atragă atenţia comandantului. Cel puţin nu acum.

— Destul de corect. Nu va fi ultimul de acest gen.

19
Sfârşit de drum/Început de drum

HAFNARFJORDUR, ISLANDA

Edwards află cu bucurie că sergentul James Smith era furier de companie, ceea ce însemna că ducea cu el hărţile comandantului. Ar fi fost mai puţin bucuros să afle ce gândea Smith despre ceea ce făceau ei şi despre persoana care îi conducea. Un furier de companie ar fi trebuit să ducă şi o toporişcă cu el, dar cum Islandei îi lipseau copacii aproape în întregime, toporişca lui rămăsese în cazarma companiei, probabil transformată deja într-o grămadă de cenuşă cu o bucată de fier la capăt. Mergeau spre est în tăcere, cu ochii durându-i din pricina soarelui coborât la orizont şi traversaseră deja peste doi kilometri de câmp de lavă care oferea o mărturie mută asupra naturii vulcanice a Islandei.

Se deplasau cu repeziciune, fără pauze de odihnă. Marea rămăsese în spatele lor, dar câtă vreme o mai puteau zări, erau şi ei în pericol de a fi depistaţi de inamic. Fiecare norişor de praf ridicat de bocancii lor îi făcea să se simtă tot mai vulnerabili, iar soldatul Garcia, care asigura ariergarda micii lor unităţi se întorcea din când în când şi străbătea câţiva metri înapoi pentru a se asigura că nu-i urmăreşte nimeni. Ceilalţi priveau înainte, în lateral şi în sus. Erau siguri că Ivan adusese măcar unul sau două elicoptere odată cu forţa de invazie. Puţine lucruri au darul de a face un om să se simtă mai neajutorat decât o aeronavă care să îl urmărească de sus.

Solul erau dezolant de pustiu. Ici şi colo câteva pâlcuri de iarbă se luptau cu roca pentru a ieşi la soare, însă în cea mai mare parte peisajul era asemănător celui selenar, iar Edwards îşi aminti că astronauţii de pe Apollo se antrenaseră multă vreme în Islanda exact din acest motiv. Vântul blând sufla în sus pe colinele pe care se căţărau ei, ridicând în aer mici cantităţi de praf din cauza cărora locotenentul strănuta din când în când. Acesta se întreba tot timpul ce aveau să facă după terminarea raţiilor. Islanda nu era un loc unde să încerci să supravieţuieşti

din ceea ce îţi oferea natura. Era acolo doar de câteva luni şi nu avusese niciodată ocazia să facă un tur al insulei. „Fiecare pas, la momentul lui, îşi spuse Edwards. Oamenii cultivă hrană pretutindeni. Trebuie să existe ferme prin jur şi tu le vei găsi pe hărţi.”

— Elicopter! anunţă Garcia cu glas tare.

Edwards observă că soldatul avea nişte ochi de vultur. Nu auzeau maşinăria încă, dar la orizont se vedea un punct, apropiindu-se dinspre mare.

— Toată lumea la pământ. Dă-mi lentilele alea, sergent.

Edwards întinse mâna şi se aşeză jos. Smith veni imediat lângă el cu binoclul deja la ochi.

— E un Hip, domnule. Transportă trupe.

Omul îi înmână binoclul.

— Te cred pe cuvânt, răspunse Edwards. Putea vedea forma neregulată a aparatului de zbor, aflat poate la cinci kilometri distanţă şi îndreptându-se spre sud-est, către Hafnarfjordur. Pare că se îndreaptă spre dane. Aha. Vin la ţărm cu o navă. Vor să acosteze şi mai întâi trebuie să asigure apele interne.

— Are sens, fu Smith de acord.

Edwards urmări elicopterul până ce acesta dispăru în spatele unor clădiri. În mai puţin de un minut, elicopterul se ridică din nou, pornind înapoi spre nord-vest. Edwards se uită cu atenţie spre linia orizontului.

— Se pare că e o navă acolo.

MV JULIUS FUCIK

Kherov se duse încet înapoi spre planşetă însoţit îndeaproape de un medic militar. Pompele de pe navă făceau faţă cu bine inundaţiei. *Fucik* se scufundase doar cu o jumătate de metru la prova. Alte pompe portabile de incendiu fuseseră montate aproape de partea plană a calei pentru a scoate apa de mare prin gaura creată de racheta americană. Kherov îşi zâmbi mulţumit. Un medic militar îl urma oriunde se ducea. Generalul practic îi pusese un pistol la tâmplă căpitanului, forţându-l să permită medicului să îi facă perfuzia cu plasmă sangvină şi să-i dea nişte morfină. Era recunoscător pentru cea de-a doua, căci durerea continua să îl supere, dar nu la fel de tare ca la început. Însă punga de plasmă era o adevărată iritare, cu medicul ţinând-

o ridicată în permanenţă în vreme ce el se deplasa prin camera de comandă. Ştia însă că avea nevoie de aşa ceva. Kherov voia să mai trăiască timp de câteva ore. „Cine ştie”, îşi spuse el, „poate voi supravieţui chiar, dacă medicii regimentului sunt talentaţi”.

Deocamdată erau lucruri mai importante de rezolvat. Kherov studiase hărţile portului, dar nu mai fusese niciodată acolo. Nu avea pilot. Nu aveau să existe remorchere portuare, iar minusculele bărcuţe de ghidare a barjelor pe care nava le ducea în pântece se dovedeau inutile pentru andocare.

Elicopterul se roti deasupra navei după completarea primului tur de inspecţie. Era un miracol că mai putea zbura, după ce perechea lui fusese spulberată de proiectilele avioanelor de vânătoare. Mecanicii reuşiseră să stingă incendiul cu repeziciune şi să arunce o perdea de apă în jurul celuilalt elicopter. Fusese nevoie de ceva reparaţii minore, în metalul fuzelajului rămăseseră mai multe găuri, dar acum aeronava plutea chiar deasupra suprastructurii navei, aterizând încet şi stângace pe punte.

— Cum te mai simţi, căpitane? se interesă generalul.

— Cum arăt?

Un început de zâmbet forţat nu atrase o replică pe măsură. Generalul ştia că ar fi trebuit să îl ducă pe acel om pe braţe până la punctul sanitar, dar cine ar mai fi dus atunci nava la ţărm? Căpitanul Kherov murea chiar sub ochii lui. Medicul fusese extrem de clar în privinţa asta. Omul suferea de o puternică hemoragie internă. Plasma şi bandajele nu puteau ţine pasul cu o astfel de situaţie.

— Oamenii tăi au asigurat obiectivele?

— Au raportat ceva lupte sporadice la baza aeriană, dar curând totul va intra sub control. Prima echipă de pe cheiul principal raportează că nu e nimeni acolo. Cheiul este asigurat, căpitane. Ar trebui să te odihneşti un pic.

Kherov clătină din cap ca un om beat.

— O voi face destul de curând. Încă cincisprezece kilometri. Aşa cum mergem ne deplasăm prea repede. Americanii ar mai putea îndrepta ceva avioane contra noastră. Trebuie să ajungem la docuri şi să descărcăm echipamentele înainte de amiază. Mi-am pierdut prea mulţi oameni ca să eşuez acum.

HAFNARFJORDUR, ISLANDA

— Trebuie să raportăm chestia asta, rosti Edwards încetişor.

Scoase staţia radio din husă şi o deschise. Văzuse pe cineva testând acea staţie înainte şi instrucţiunile de folosire mai erau lipite pe partea laterală a dispozitivului. Cele şase părţi ale antenei se potriveau cu uşurinţă în mecanismul de fixare. Apoi Edwards conectă căştile şi apăsă comutatorul de pornire.

Trebuia să orienteze antena asemănătoare unei flori către un satelit de pe meridianul de 30 de grade longitudine nordică, dar nu dispunea de o busolă ca să afle încotro se afla acel meridian. Smith desfăşură o hartă şi selectă un reper terestru în direcţia generală a meridianului în cauză. Edwards orientă antena în direcţia reperului şi îl deplasă încet până ce auzi bolboroseala undei purtătoare radio a satelitului de comunicaţii.

— Bine.

Edwards acordă potenţiometrul de frecvenţă pe un canal preselectat şi apăsă comutatorul de transmitere.

— Oricine s-ar afla acolo, aici este Mike Edwards, locotenent, United States Air Force, transmiţând din Islanda. Vă rog să confirmaţi, terminat.

Nu se întâmplă nimic. Edwards reciti instrucţiunile pentru a se asigura că făcea ce trebuie, apoi retransmise acelaşi mesaj de încă trei ori.

— Emiţător, identifică-te, te rog. Terminat, răspunse în sfârşit o voce din eter.

— Edwards, Michael D., locotenent, U.S. Air Force, număr matricol 328-61-4030. Sunt ofiţerul meteo ataşat Escadrilei 57 Intercepţie de la Keflavik. Cine e acolo? Terminat.

— Dacă nu ştii asta, amice, n-ai ce căuta aici. Cară-te de pe frecvenţă, avem nevoie de ea pentru traficul oficial, răspunse vocea cu răceală.

Edwards privi încremenit şi furios staţia radio câteva secunde, după care explodă:

— Ascultă bine, idiotule! Tipul care ştie cum să lucreze cu staţia asta e mort şi eu sunt tot ce mai aveţi pe aici. Baza de la Keflavik a fost lovită cu câteva ore în urmă de un atac rusesc masiv, aerian şi terestru. Locul mişună de „bandiţi”, în portul Hafnarfjordur intră chiar acum un vas rusesc, iar tu te ţii de jocuri

de cuvinte! Hai să ne punem de acord, omule. Terminat!

— Recepţionat. Stai pe loc. Trebuie să verificăm cine eşti.

Nici o urmă de remuşcare în vocea omului.

— La dracu’, chestia asta funcţionează cu baterii. Vrei să li se scurgă toată energia în vreme ce tu cauţi prin fişiere?

O nouă voce se făcu auzită:

— Edwards, aici este ofiţerul de serviciu. Ieşi din eter. S-ar putea să te monitorizeze. Te vom verifica. Reintră pe frecvenţă peste trei-zero minute. Ai priceput? Terminat.

Asta suna mai bine. Locotenentul îşi verifică ceasul.

— Priceput, înţeles. Vom reveni în trei-zero minute. Terminat şi ieşit. Edwards apăsă pe comutatorul de stingere. Hai să plecăm. Nu ştiam că ne pot lua urma.

Partea bună era că durata transmisiei nu depăşise două minute, iar ei se puneau din nou în mişcare.

— Sergent, hai să ne îndreptăm spre Dealul 152. Ar trebui să vedem destul de bine de acolo sus, iar pe drum dăm şi peste apă.

— E apă fierbinte, domnule, plină de sulf. La fel de bună de băut precum rahatul, dacă înţelegeţi la ce mă refer.

— Cum vrei.

Edwards porni în pas uşor alergător. Odată, în tinereţe, fusese nevoit să raporteze un incendiu. Atunci îl crezuseră. De ce nu îl credeau acum?

MV JULIUS FUCIK

Kherov ştia că el avea să termine lucrul început de americani. Să-şi conducă nava spre port cu o viteză de optsprezece noduri reprezenta mai mult decât o nesăbuinţă, Fundul marin de aici era din rocă dură şi nu din noroi, iar o eşuare putea să ducă la sfâşierea totală a carenei. Însă Kherov se temea mult mai mult de un alt atac aerian şi era convins că o escadrilă de avioane americane se îndrepta spre ei, încărcată cu rachete şi bombe care l-ar fi putut priva pe el de succes în cea mai importantă misiune a vieţii lui.

— Cârma la mijloc! strigă el.

— Banda mijloc, confirmă cârmaciul.

Kherov aflase cu câteva minute în urmă că secundul lui murise din pricina rănilor primite în timpul primului atac al avioanelor de

vânătoare. Cel mai bun timonier pierise urlând chiar sub ochii lui, împreună cu mulţi membri talentaţi ai echipajului. Dispunea acum de un singur om calificat în fixarea eficientă a reperelor de la ţărm necesare unei bune ancorări. Cheiul se vedea deja, iar el ajunsese să depindă de aprecierea vizuală a unui marinar.

— Încetineşte la jumătate, ordonă el.

Timonierul transmise ordinul prin telegraf spre sala maşinilor.

— Cârma complet dreapta.

Urmări prova navei cotind încet spre dreapta. Rămase pe centrul punţii, căutând să-şi alinieze cu atenţie nava cu cheiul. Nimeni nu era instruit să se ocupe de parâmele de amarare. Kherov se întrebă dacă soldaţii se puteau descurca cu o asemenea sarcină.

Nava atinse fundul. Kherov căzu şi înjură tare de durere şi furie. Calculase greşit apropierea de ţărm. *Fucik* se cutremură şi alunecă pe fundul stâncos. Nu era timp de verificare a hărţii. Odată cu refluxul, curenţii puternici de fund din port ar fi transformat ancorarea într-un coşmar.

— Maşinile înapoi.

Un minut mai târziu nava plutea din nou. Căpitanul ignoră alarmele de inundare care urlau în spatele lui. Carena era spartă sau poate că încărcătura desprinsă devenise nişte berbece. Nu mai conta. Docul se afla la aproape o mie de metri distanţă. Era un chei masiv din rocă aglomerată.

— Cârma la mijloc. Stop maşinile!

Nava se deplasa prea repede ca să se oprească imediat. Soldaţii de pe punte îşi dădură seama de asta şi se dădeau instinctiv înapoi, îndepărtându-se de margine, temători că aceasta s-ar fi putut face fărâme la impactul chilei cu fundul apei. Kherov pufni amuzat, în ciuda durerilor. Se zisese cu oamenii de sprijin pentru ancorare. Încă opt sute de metri.

— Maşinile înapoi cu toată viteza.

Şase sute de metri. Întregul corp al colosului de fier tremură simţind cum motoarele încearcă încetinirea. Nava se îndreptă spre dană la un unghi de treizeci de grade, cu o viteză redusă la opt noduri. Kherov se duse la tubul portavoce de legătură cu sala maşinilor.

— La ordinul meu, opriţi maşinile, trageţi mânerul instalaţiei antiincendiu şi evacuaţi sala maşinilor.

— Ce vrei să faci? se interesă generalul.

— Nu putem ancora la chei, răspunse simplu Kherov. Soldaţii

dumitale nu ştiu cum să mânuiască parâmele şi cei mai mulţi dintre marinarii mei au murit.

Dana aleasă de Kherov era exact cu o jumătate de metru mai îngustă decât forma navei. Căpitanul se întoarse la tubul portavocei.

— Acum, tovarăşi!

Dedesubt, inginerul-şef dădu ordinele. Mecanicul-şef opri motoarele diesel şi alergă spre scara de evacuare. Inginerul trase de mânerul sistemului de stingere a incendiilor şi îl urmă, după ce numără oamenii, ca să se asigure că nimeni nu rămâne acolo.

— Cârma banda complet dreapta!

Un minut mai târziu, prova navei se izbi de chei cu o viteză de cinci noduri. Prova se strâmbă ca şi cum ar fi fost din hârtie şi întreaga navă pivotă spre dreapta, frecându-se cu partea laterală de chei într-o mare de scântei portocalii. Impactul sfâşie chila navei şi o deschise în dreptul tribordului. Punţile inferioare se inundară instantaneu şi nava se aşeză rapid pe fund, aflat la câteva zeci de centimetri sub chila sfărâmată. *Julius Fucik* n-avea să mai navigheze vreodată, însă îşi atinsese obiectivul.

Kherov îi făcu un semn generalului.

— Oamenii mei o să monteze cele două remorchere minuscule din pupa. Spune-le să scoată două barje şi să le pună între pupa şi capătul cheiului. Tot ei vă vor arăta cum să asiguraţi barjele ca să nu fie luate de curent. Apoi folosiţi echipamentele de legare pentru a scoate vehiculele de pe lift pe barje, apoi de pe barje pe chei.

— Nici o problemă. Şi acum, tovarăşe căpitan, te vei duce la chirurgul meu. Nu voi mai tolera un nou refuz.

Generalul făcu semn ordonanţei sale şi amândoi îl sprijiniră pe căpitan să ajungă jos. Era posibil să nu fie prea târziu.

DEALUL 152, ISLANDA

— Încă dezbateţi cine sunt eu? întrebă Edwards.

Un alt lucru iritant era reprezentat de întârzierea de un sfert de secundă a semnalului, cauzată de distanţa parcursă de acesta până la satelit şi de acolo înapoi.

— Da. Problema e de unde ştim noi că eşti cine spui?

Ofiţerul de comunicaţii ţinea un telex în mână care confirma că un oarecare locotenent Michael D. Edwards, USAF, fusese,

într-adevăr, ofiţerul meteo pentru baza de la Keflavik, însă această informaţie putea fi obţinută de ruşi înainte de atac.

— Ascultă, curcane, stau aici, pe dealul 152, la est de Hafnarfjordur, bine? Prin jur zboară un elicopter rusesc, iar o navă a naibii de mare tocmai a ancorat în port. E prea departe ca să văd steagul, dar nu cred că ticălosul a venit din New York, pricepi? Ruşii au invadat stânca asta. Au distrus Keflavik-ul şi şi-au instalat trupe peste tot.

— Povesteşte-mi despre navă.

Edwards îşi lipi binoclul de ochi.

— Carenă neagră, suprastructură albă. Litere mari şi drepte în lateral. Nu-mi dau seama bine ce scrie. Ceva Lines. Primul cuvânt începe cu un L. Un soi de vas de transport pentru barje. Un remorcher mic tocmai mută o barjă acum.

— Ai văzut trupe ruseşti?

Edwards nu răspunse imediat.

— Nu. Am auzit doar convorbirile radio ale puşcaşilor marini din Keflavik. Au fost depăşiţi de situaţie. De atunci au încetat comunicaţiile. Văd oameni pe doc, dar nu-mi dau seama cine sunt.

— Bine, o să verificăm noi. Deocamdată îţi sugerez să găseşti un ascunziş bun şi să păstrezi tăcerea. Dacă va trebui să te contactăm, vom transmite la fix în fiecare oră pară. Dacă vrei să vorbeşti cu noi, suntem aici. Înţeles?

— Înţeles clar. Terminat. Edwards închise staţia. Nu-mi vine să cred.

— Nimeni nu ştie ce naiba s-a întâmplat, locotenente, comentă Smith. Cum ar putea şti ei? Iar noi, nici atât nu ştim.

— Nu e aşa! ripostă Edwards, împachetându-şi staţia. Dacă idioţii ăia m-ar asculta, am avea câteva bombardiere să arunce nava aia în aer în mai puţin de două ore. Măi, dar mare mai e măgăoaia. Cât echipament aţi putea voi să încărcaţi în ceva atât de mare?

— Mult, rosti încet Smith.

— Crezi că o să încerce să mai debarce şi alte trupe?

— S-ar potrivi, domnule. Nu pot menţine Keflavik-ul cu ce au debarcat până acum… cam un batalion, cel mult. Stânca asta pe care ne aflăm e mare. În locul lor mi-aş dori mai multe trupe pe ea. Însă, bineînţeles, eu sunt doar un sergent de rând.

HAFNARFJORDUR, ISLANDA

Generalul putea trece în sfârşit la treabă. Prima urgenţă o constituia asigurarea unui loc de aterizare pentru singurul elicopter rămas, care acum se învârtea pe lângă doc. Piloţii aparatului erau încântaţi să vadă nava scufundându-se chiar lângă chei. Generalul lăsă o companie de puşcaşi să asigure zona portului, trimise o altă companie de întărire către aeroportul din Reykjavik şi dădu ordin celei de-a treia să descarce echipamentele de pe navă. După aceea porni spre Keflavik pentru a cerceta situaţia la faţa locului.

Constată că în cea mai mare parte incendiile erau încă active. Pompele de alimentare cu combustibil de lângă bază continuau să arate ca nişte torţe imense, însă principalele depozite aflate la circa cinci kilometri depărtare păreau intacte şi, din câte vedea generalul, erau deja păzite de un vehicul amfibiu de asalt şi câţiva soldaţi. Comandantul regimentului de asalt îl întâmpină pe una din pistele rămase neatinse ale aeroportului.

— Baza aeriană Keflavik este sub controlul nostru, tovarăşe general! proclamă ofiţerul.

— Cum a mers?

— Greu. Americanii n-au fost coordonaţi, căci una dintre rachetele aviaţiei a lovit postul lor de comandă, dar n-au renunţat aşa de uşor. Am înregistrat nouăsprezece morţi şi patruzeci şi trei de răniţi. Am numărat inamicii doborâţi din rândul puşcaşilor marini şi al celorlalte trupe de apărare şi încă numărăm restul de prizonieri.

— Câţi inamici au scăpat?

— Din câte ştim noi, nimeni. E prea devreme să fim categorici în privinţa asta, bineînţeles, dar au fost, fără îndoială, unii care au murit în incendii. Colonelul făcu un gest către zona distrusă a bazei dinspre est. Cum se prezintă nava? Am auzit că a fost lovită de o rachetă.

— Şi am mai fost mitraliaţi de avioane de vânătoare americane. E legată la chei, iar echipamentul se descarcă acum. Putem folosi acest aerodrom? Eu…

— Primim raportul chiar acum.

Operatorul radio de lângă colonel îi întinse acestuia aparatul. Colonelul vorbi circa un minut. O unitate de cinci oameni din

cadrul forţelor aeriene acompaniase cel de-al doilea val de asalt şi acum evalua ce era disponibil în cadrul bazei.

— Tovarăşe general, radarul bazei şi sistemele radio sunt distruse. Pistele sunt acoperite cu moloz şi mi se spune că va fi nevoie de câteva ore pentru curăţarea lor. Totodată, conducta principală de combustibil e ruptă în două locuri. Din fericire, nu a luat foc. Deocamdată va trebui să folosim cisternele aeroportului pentru a transfera combustibil. Par să fie toate intacte… însă recomandarea este ca întăririle aeriene să sosească la Reykjavik. Controlăm acel loc?

— Da şi e intact. Vreo speranţă de a obţine informaţii de la avioanele americane capturate?

— Din nefericire nu, tovarăşe. Aeronavele au fost avariate grav de rachetele căzute. Cele care n-au ars de la început au fost sabotate de echipaje. Aşa cum am spus, s-au dus lupte grele.

— Foarte bine. Îţi voi trimite restul celor două batalioane şi echipamentele de îndată ce vom organiza lucrurile pe aici. O să am nevoie de restul oamenilor la doc deocamdată. Fixează-ţi perimetrul de acţiune. Începe curăţenia, căci avem nevoie ca acest aerodrom să fie operaţional cât de curând posibil. Strânge prizonierii laolaltă şi pregăteşte-i de drum. O să-i luăm de aici la noapte. Trebuie trataţi corect.

Ordinele primite în această privinţă fuseseră extrem de clare. Prizonierii sunt importanţi.

— Cum spuneţi, tovarăşe general. Şi vă rog să-mi faceţi rost de câţiva genişti ca să pot repara conducta aia.

— Ai făcut o treabă bună, Nicolai Gennadievici!

Generalul se întoarse la elicopterul cu care venise. Doar nouăsprezece morţi. Se aşteptase la un număr mult mai mare. Scoaterea din funcţiune a centrului de comandă al puşcaşilor marini fusese un adevărat noroc. Când ajunse înapoi pe navă, echipamentele erau deja coborâte pe chei. Barjele de pe navă fuseseră dotate cu uşi de încărcare, ca nişte ambarcaţiuni de debarcare trupe în miniatură, fapt care permitea vehiculelor dinăuntru să iasă singure afară. Unităţile de luptă erau în plină fază de organizare pe doc şi în locurile învecinate. Generalul observă că ofiţerii de intendenţă se descurcau de minune cu organizarea treburilor. Până în acest moment operaţiunea Glorie Polară era un succes total.

După aterizare, elicopterul fu realimentat cu combustibil de la o pompă montată pe partea laterală a navei. Generalul se duse

la ofiţerul de operaţii.

— Aeroportul din Reykjavik este în totalitate sub controlul nostru, tovarăşe general, iar acolo dispunem de facilităţi complete de alimentare cu combustibil. Acolo vreţi să aterizeze întăririle aeriene?

Generalul se gândi la această posibilitate. Aeroportul din Reykjavik era mic, însă el n-avea chef să aştepte până la curăţarea Keflavik-ului ca să aducă întăririle.

— Da. Trimite codul de acţiune la centru. Vreau ca întăririle aeriene să înceapă imediat să sosească aici.

DEALUL 152, ISLANDA

— Tancuri. Binoclul era la Garcia. O mulţime şi toate au steaua roşie pe ele. Se îndreaptă spre vest pe autostrada 41. Asta ar trebui să-i convingă, domnule.

Edwards luă binoclul. Putea vedea tancurile, dar nu şi stelele roşii.

— De ce fel sunt? Nu par a fi nişte tancuri adevărate.

Venise rândul lui Smith.

— Sunt BMP-uri poate chiar BMD[27]-uri. Sunt ca nişte vehicule de asalt ale infanteriei, în ele încape un pluton şi au un tun de 73 de milimetri. E clar că sunt ruseşti, locotenente. Număr unsprezece blestemăţii şi încă vreo douăzeci de camioane cu oameni în ele.

Edwards scoase din nou staţia radio. Garcia avea dreptate. Chestia asta trebuia să le atragă atenţia.

— Bine, Edwards, pe cine ai acolo lângă tine? veni răspunsul.

Edwards rosti numele puşcaşilor marini de lângă el.

— Am fugit înainte ca ruşii să pună mâna pe bază.

— Unde vă aflaţi acum?

— Pe dealul 152, la patru kilometri est de Hafnarfjordur. Vedem limpede până în port. Mai multe vehicule ruseşti se îndreaptă vest către Keflavik şi câteva camioane, nu ştim de ce fel, merg nord-est spre Reykjavik pe Autostrada 41. Uitaţi ce e, dacă aţi putea trimite nişte Aardvark-uri, poate reuşim să distrugem nava aia înainte de a descărca totul, zise locotenentul cu o voce imperioasă.

— Mă tem că Vark-urile sunt un pic cam ocupate acum, amice,

27 Transportoare blindate ale infanteriei cu roţi sau şenile (n. tr.).

în caz că nu te-a informat nimeni, în Germania s-a declanşat războiul. Cel de-al Treilea Război Mondial a început acum zece ore. Încercăm să trimitem o „pasăre” de recunoaştere spre voi, dar s-ar putea să mai dureze ceva. Nimeni nu ştie ce să facă cu voi. Deocamdată sunteţi pe cont propriu.

— Nu zău, replică Edwards, privindu-şi oamenii.

— Bine, Edwards. Foloseşte-ţi creierul şi evită contactul cu inamicul. Dacă am înţeles eu bine, acum eşti singurul nostru prieten din acea zonă. Mi s-ar părea corect să ţi se ceară să continui cu rapoartele. Observă ce se întâmplă şi raportează. Economiseşte energia bateriei. Fii prudent, amice. Va veni şi ajutorul, dar s-ar putea să mai dureze. Rezistă acolo. Ne poţi asculta la ora fixă, la orele pare. Ai un ceas bun la tine?

„Între timp, îşi spuse ofiţerul de comunicaţii, o să caut o cale de afla dacă eşti cine spui şi că nu ai un pistol rusesc la tâmplă.”

— Înţeles, e fixat la ora Zulu. Vom asculta. Terminat.

— Alte tancuri, rosti Smith. Iisuse, nava aia chiar că e încărcată ca un pom de Crăciun!

HAFNARFJORDUR, ISLANDA

Generalului abia îi venea să creadă cât de bine se desfăşurau lucrurile. Când văzuse racheta venind spre ei, crezuse că misiunea va fi un eşec. Deja o treime din vehiculele încărcate pe navă fuseseră acum descărcate şi porniseră spre destinaţiile lor. Urma aterizarea restului diviziei. După aceea veneau alte elicoptere. Deocamdată, în jurul lui se găseau o sută de mii de islandezi a căror prietenie nu era aşteptată. Câteva chipuri îndârjite îl urmăreau din cealaltă parte a portului şi generalul trimisese deja o patrulă să se descotorosească de intruşi. Oare câţi oameni dădeau acum telefoane? Oare releul de telefon prin satelit mai era intact? Oare oamenii sunau în Statele Unite să spună ce se întâmpla în Islanda? Erau atât de multe necunoscute…

— Tovarăşe general, întăririle aeriene sunt pe drum. Primul avion de transport a decolat acum zece minute însoţit de o escadrilă de vânătoare. Ar trebui să aterizeze în patru ore, îl informă ofiţerul de comunicaţii.

— Patru ore…

Generalul ridică privirea spre cerul albastru şi senin. Cât avea

să dureze până ce americanii vor reacţiona trimiţând o escadrilă de bombardiere contra lui? Cu un deget arătă spre ofiţerul cu operaţiunile.

— Prea multe vehicule stau degeaba pe chei. Imediat ce se formează un pluton, trimiteţi-le spre obiective. Nu avem timp să aşteptăm formarea de companii. Ce se aude în legătură cu aeroportul din Reykjavik?

— Avem acolo o companie de infanterie şi o alta va sosi în douăzeci de minute. Nici un fel de opoziţie. Controlorii civili de trafic aerian şi oamenii de la întreţinere sunt cu toţii sub pază. O patrulă care a inspectat oraşul Reykjavik a raportat că prezenţa pe străzi este extrem de redusă. Personalul de la ambasada noastră ne-a informat că guvernul le-a cerut cetăţenilor prin radio să rămână în case, iar oamenii par să se conformeze în cea mai mare parte instrucţiunilor.

— Ordonă patrulei să pună mâna pe centrala telefonică a oraşului. Lăsaţi posturile de radio şi cele de televiziune în pace, dar puneţi mâna pe centrala telefonică!

Generalul se întoarse când observă sosirea grupei de paraşutişti de cealaltă parte a portului. Aprecie că acolo se aflau cam treizeci de civili. După ce coborâră din camionul cu care sosiseră, cei opt soldaţi se apropiară cu repeziciune de localnici, cu armele în poziţie de tragere. Un civil porni spre soldaţi, dând cu disperare din mâini. Omul primi o rafală de gloanţe. Restul mulţimii se împrăştie care-ncotro.

Generalul înjură cu glas tare.

— Aflaţi cine a tras!

USS CHICAGO

McCafferty se întoarse în centrul de atac după o scurtă vizită la toaletă. Cafeaua te menţinea permanent treaz, fie datorită cofeinei, fie datorită disconfortului cauzat de o vezică întotdeauna plină. Lucrurile începeau să ia o întorsătură urâtă. Geniul care ordonase submarinelor americane să plece din Marea Barents în speranţa de a evita un „incident” comisese o mare eroare. „La ţanc pentru ca războiul să înceapă”, îşi zise căpitanul cu amărăciune, uitând complet că, la momentul respectiv, ideea nu păruse deloc rea.

Dacă s-ar fi respectat planul iniţial, probabil că acum marina

sovietică ar fi suferit deja o lovitură serioasă. În loc de asta, cineva intrase în panică în legătură cu pericolul rachetelor sovietice şi, drept rezultat, cel puţin din câte îşi dădea el seama până acum, nimeni nu obţinuse nimic. Submarinele sovietice care ieşiseră în haită din fiordul Kola nu porniseră spre sud, prin Marea Norvegiei, aşa cum se aşteptau toţi. Sonarul de mare distanţă al fregatei distingea posibile zgomote de submarin undeva departe, spre nord, îndreptându-se spre vest înainte de a se pierde în neant. „Aşadar, îşi zise el, Ivan îşi trimite bărcile prin strâmtoarea Danemarcei? Linia SOSUS dintre Islanda şi Groenlanda ar putea face costisitoare o asemenea iniţiativă."

USS *Chicago* naviga cu toată viteza la circa o sută de metri distanţă de paralela de 69 de grade nord şi la circa o sută de mile vest de coasta stâncoasă a Norvegiei. Navele norvegienilor îi închideau calea spre est, păzindu-şi propria coastă de atacuri. McCafferty înţelegea o asemenea manevră, dar nu-i plăcea deloc.

Până acum nimic nu mersese ca lumea, iar McCafferty era îngrijorat. Totuşi, se aştepta se la aşa ceva şi, în consecinţă, îşi putea stăpâni îngrijorarea. Putea reveni la exerciţii. Ştia de ce era capabil submarinul lui şi avea o idee destul de bună despre capacităţile submarinelor sovietice. El dispunea de capacităţi superioare, dar exista întotdeauna şansa ca vreun rus să aibă noroc. În definitiv, era război, iar asta însemna un mediu diferit faţă de cel judecat în mod tradiţional prin prisma regulamentelor şi instrucţiunilor. Greşelile nu se mai măsurau în termeni de critici dure primite de la superiori. Iar până acum norocul păruse că ţine cu inamicul.

Privi în jur, la oamenii săi. Probabil că şi ei aveau aceleaşi gânduri, dar depindeau cu toţii de el. Membrii echipajului de pe submarin reprezentau în mod esenţial o extensie a propriei lui minţi. El controla întreaga entitate corporatistă cunoscută sub numele de USS *Chicago* şi, pentru prima dată, o astfel de responsabilitate uriaşă începea să-l copleşească. Dacă el rata, toţi acei oameni aveau să moară. Şi el avea să moară – ştiind prea bine că el era responsabil de asta.

„Nu poţi gândi astfel, încercă McCafferty să se încurajeze. Chestia asta te va măcina. Mai bine m-aş înfrunta cu o situaţie de luptă unde gândirea s-ar limita la acţiuni imediate." Verifică ceasul de la bord. Trebuia să ia o decizie.

— Urcaţi la adâncime periscopică, ordonă el. E timpul să

verificăm ordinele şi să încercăm o sondare ESM ca să vedem şi noi ce se mai petrece prin jur.

Nu era o procedură simplă. Submarinul se ridică încet şi prudent, în acelaşi timp rotindu-se pentru ca sonarul să poată cerceta împrejurimile după nave inamice.

— Ridicaţi ESM-ul.

Un tehnician electronist apăsă butonul de ridicare a catargului pentru receptorul de bandă largă. Ecranul se aprinse instantaneu.

— Numeroase surse electronice, domnule. Trei surse de căutare în banda J şi numeroase alte chestii. Multe discuţii pe VHF şi UHF. Înregistratoarele au fost pornite.

„Se potriveşte, gândi McCafferty. Şi totuşi, sunt şanse mici ca cineva să ne urmărească pe aici.”

— Sus periscopul.

Comandantul înclină lentilele în sus pentru a cerceta cerul în căutarea vreunui avion aflat în apropiere şi făcu un tur rapid al orizontului. Observă ceva ciudat şi trebui să încline lentilele în jos pentru a vedea mai bine despre ce era vorba.

— La nici două sute de metri distanţă se găsea un marcaj cu fum verde. McCafferty se strâmbă şi răsuci instrumentul. Din ceaţa verde apăru un avion cvadrimotor. Direct spre ei.

Comandantul se întinse şi răsuci rotiţa periscopului, coborând instrumentul.

— *Imersiune rapidă!* Cu toată viteza înainte! Adâncime două sute cincizeci de metri!

„De unde naiba a mai apărut şi chestia aia?”

Motoarele submarinului intrară instantaneu în acţiune cu toată forţa. Ordine porniră din toate părţile către timonier.

— *Torpilă în apă, la tribord*! ţipă un om de la sonar.

McCafferty reacţionă imediat.

— Cârma banda stânga!

— Banda stânga, înţeles!

Indicatorul de bord arăta că viteza ajunsese la zece noduri şi creştea cu repeziciune. Submarinul ajunse la pragul de treizeci de metri.

— Coordonatele torpilei unu-şapte-cinci. Îşi caută ţinta. Încă nu s-a fixat pe noi.

— Lansaţi o baliză-momeală.

La douăzeci şi ceva de metri distanţă de camera de control, un lansator aruncă în apă o baliză de zece centimetri. Aceasta

începu imediat să scoată tot felul de sunete pentru a atrage torpila asupra ei.

— Baliza afară!

— Cârma dreapta cincisprezece grade. McCafferty era deja mai calm. Mai jucase acest joc şi înainte. Vino la noul curs unu-unu-zero. Sonar, vreau coordonatele reale ale acelei torpile.

— Înţeles. Coordonatele torpilei doi-zero-şase, venind spre babord dinspre tribord.

Chicago depăşi pragul de şaizeci de metri adâncime. Nava avea un unghi de coborâre de douăzeci de grade. Planşeiştii şi cei mai mulţi tehnicieni îşi puseseră centuri de siguranţă care să-i ţină pe loc. Ofiţerii şi alţi câţiva oameni care trebuiau să circule prin navă se apucară de balustrade şi alte părţi fixe pentru a nu cădea.

— Comanda, aici sonarul. Torpila pare să meargă în cerc. Acum merge de la tribord la babord pe coordonate unu-şapte-cinci. Continuă să emită, dar nu cred că ne-a simţit.

— Foarte bine. Continuă să raportezi. McCafferty porni spre pupa, către planşete. Se pare că a lansat prost.

— S-ar putea, încuviinţă navigatorul. Dar cum dracu'…

— Probabil că a fost o trecere MAD. Un detector de anomalii magnetice. Banda de înregistrare mergea? Nu l-am văzut destul de mult ca să-l pot identifica. Verifică planşeta. Se găseau acum la o milă şi jumătate de locul în care fuseseră când torpila intrase în apă. Sonar, povesteşte-mi despre „peşte[28]".

— Coordonate unu-nouă-zero. Continuă să se învârtă în cerc, pare să coboare un pic. Cred că a fost atrasă de baliză şi încearcă să o lovească.

— Maşinile înainte la două treimi.

„E timpul să încetinim", îşi spuse McCafferty. Trecuseră de zona de pericol imediat, iar echipajul avionului avea nevoie de câteva minute pentru a evalua atacul înainte de a începe o nouă căutare. Până atunci ei aveau să se găsească la două sau trei mile depărtare, sub pragul de detecţie, deplasându-se practic fără zgomot.

— Înainte la două treimi, înţeles. Platou la 250 de metri.

— Putem începe să respirăm din nou, oameni buni, rosti McCafferty. Vocea lui nu era atât de calmă pe cât şi-ar fi dorit. Observă pentru prima dată câteva mâini tremurânde. „Ca la un accident de maşină, gândi el. Tremuri abia după ce te afli în

---

28 Torpilă, în argoul militar (n. tr.).

siguranţă.” Cârma stânga cincisprezece grade. Vino stânga la doi-opt-zero.

N-avea nici un sens să se deplaseze drept înainte câtă vreme avionul putea ataca din nou. Ar fi trebuit să se afle în siguranţă acum. Întregul episod durase mai puţin de zece minute.

Comandantul se duse spre prova şi puse banda video cu înregistrarea evenimentului. Pe bandă se văzu periscopul ieşind la suprafaţă, prima căutare rapidă... apoi reperul fumigen. După aceea se văzu avionul. McCafferty îngheţă imaginea.

Avionul părea a fi un Lockheed P-3 Orion.

— E de-al nostru! observă un om.

Comandantul se duse la sonar.

— Peştele se îndepărtează în spate, domnule. Probabil că încearcă în continuare să distrugă baliza. Cred că atunci când a intrat în apă a început să se învârtă în direcţie greşită, adică îndepărtându-se de nor.

— Cum sună acum?

— Foarte asemănător cu una dintre torpilele noastre Mark-46, răspunse şeful echipei de la sonar. Chiar aşa suna!

Omul rebobină propria bandă şi o puse pe difuzoare. Scârţâitul torpilei era suficient de puternic ca să ridice oricui părul de pe ceafa. McCafferty dădu din cap şi se întoarse spre pupa.

— Bine, e posibil să fi fost un P-3 norvegian. După cum putea fi un May rusesc. Cele două seamănă foarte mult şi au exact acelaşi gen de misiune. Bine lucrat, oameni buni. Trebuie să plecăm din zona asta.

Comandantul se felicită singur pentru performanţa sa. Tocmai scăpase de primul proiectil de război lansat contra lui de un avion amic! Însă scăpase. Ceea ce însemna că norocul nu se strânsese în întregime de cealaltă parte. Sau nu era aşa?

USS PHARRIS

Morris moţăia pe scaunul lui de pe punte, întrebându-se ce lipsea din viaţa lui. După câteva secunde îşi dădu seama că nu mai avea hârţogăraie de completat, activitatea lui din fiecare după-amiază din trecut. Trebuia să îşi raporteze poziţia la fiecare patru ore şi să trimită informaţii despre orice contacte depistate, însă completarea formularelor şi hârtiilor era acum istorie. Ce păcat că fusese nevoie de un război pentru a scăpa de o

asemenea povară! Aproape începea să-i placă situaţia.

Convoiul continua să se afle la o distanţă de douăzeci de mile sud-est. *Pharris* juca rolul cercetaşului. Misiunea navei era să detecteze, să localizeze şi să atace orice submarin inamic care ar fi încercat să se apropie de convoi. Pentru asta, fregata sprinta din când în când cu viteză maximă, apoi rămânea să plutească la viteză mai mică pentru a permite sonarului să îşi atingă maximum de eficienţă. Asemenea manevre ar fi fost practic imposibile dacă întregul convoi ar fi ţinut cursul drept la o viteză de douăzeci de noduri. Cele trei coloane de nave comerciale mergeau însă în zigzag, uşurând misiunile tuturor celor implicaţi, cu excepţia, poate, a marinarilor civili pentru care statul la posturile de veghe era la fel de străin precum mărşăluitul pe câmpul de luptă.

Morris luă o gură de Cola. Era o după-amiază caldă şi prefera să îşi bea cofeina sub formă cât mai rece.

— Semnal de la *Talbot,* domnule, raportă un ofiţer de punte.

Morris se ridică şi se îndreptă spre aripa din tribord a punţii, cu binoclul în mână. Se mândrea că e în stare să descifreze literele în alfabetul Morse aproape la fel de repede ca omul de la semnalizări: RAPORT ISLANDA ATACATĂ ŞI NEUTRALIZATĂ DE FORŢE SOVIETICE X SE AŞTEAPTĂ NOI AMENINŢĂRI AERIENE ŞI SUBMARINE SERIOASE X.

— Alte veşti bune, domnule, comentă ofiţerul de punte.

— Mda.

USS NIMITZ

— Cum au reuşit? se întrebă Chip cu glas tare.

— Nu contează câtuşi de puţin cum, replică Toland. Trebuie să ducem informaţiile la şefu'.

Telefonă repede cuiva şi plecă spre cartierul steagurilor.

Aproape că se rătăci. *Nimitz* avea peste *două mii* de compartimente. Amiralul ocupa unui singur dintre ele, iar Toland fusese acolo o singură dată. Găsi un infanterist de marină care păzea uşa. Comandantul portavionului, căpitanul Svenson, era deja acolo.

— Domnule, am primit un mesaj că sovieticii au atacat şi neutralizat Islanda. S-ar putea să fi dus trupe acolo.

— Au şi avioane? întrebă imediat Svenson.

— Nu ştim. Se încearcă ridicarea unei „păsări” de recunoaştere pentru a arunca o privire, probabil de la britanici, dar nu vom avea informaţii precise pentru cel puţin încă şase ore. Ultima trecere a unui satelit prieten s-a produs acum două ore şi următoarea trecere va fi abia peste nouă ore.

— Bine, spune-mi ce ai aflat, îi ceru amiralul.

Toland trecu în revistă datele sumare care sosiseră din Norfolk:

— Din câte ştim, a fost un plan de atac destul de atipic, dar care se pare că a funcţionat.

— Nimeni nu a zis că Ivan e un nătâng, comentă Svenson cu amărăciune.

— Ce se ştie despre ordinele noastre?

— Încă nimic.

— Câte trupe sunt în Islanda? întrebă amiralul.

— Nimic despre asta, domnule. Echipajul de pe P-3 a văzut două misiuni de câte patru hovercraft-uri. La o sută de oameni per ambarcaţiune, asta înseamnă opt sute de oameni, cel puţin un batalion, mai degrabă un regiment. Nava e suficient de mare pentru a duce echipamentele de care are nevoie o întreagă brigadă şi încă ceva în plus. Într-una dintre cărţile lui Gorshkov scrie că acest gen de vas este extrem de util în operaţiuni de debarcare.

— Un MAU nu se poate compara cu aşa ceva, domnule, zise Svenson. O Unitate Marină Amfibie (MAU) consta doar dintr-un batalion întărit de militari.

— Chiar şi cu trei portavioane ca sprijin? pufni amiralul Baker, după care adoptă un aer mai gânditor. S-ar putea să ai dreptate aici. Ce înseamnă asta pentru ameninţarea aeriană contra noastră?

— Islanda avea o escadrilă de F-15 şi câteva avioane AWACS. Asta înseamnă dispariţia unei importante umbrele de protecţie pentru noi. Am pierdut avertismentele de raiduri şi capacitatea de urmărire a raidurilor.

Lui Svenson nu-i plăcea deloc situaţia.

— Ar trebui să ne descurcăm bine singuri cu avioanele lor de vânătoare, dar ne-ar fi fost mult mai uşor cu „vulturii”[29] ăia interpuşi până la noi.

Baker luă o gură de cafea.

— Ordinele noastre nu s-au schimbat.

---

29 Denumire dată avioanelor F-15 „Eagle“ (n. tr.).

— Ce se mai petrece în restul lumii? întrebă Svenson.

— Norvegia a fost lovită rău, dar deocamdată nu avem detalii. Aceeaşi poveste în Germania. Forţele noastre aeriene se presupune că au dat o lovitură dură sovieticilor, dar din nou fără detalii. Este prea devreme pentru o evaluare substanţială a tabloului general.

— Dacă Ivan a fost capabil să-i scoată pe norvegieni din luptă şi să neutralizeze Islanda, atunci riscul de atac aerian împotriva acestui grup de nave s-a dublat, cel puţin, rosti Svenson. Trebuie să discut cu grupul de acoperire aeriană.

Căpitanul plecă. Amiralul Baker rămase tăcut câteva minute. Toland trebuia să rămână acolo. Nu i se dăduse încă drumul să plece.

— Tocmai au lovit Keflavik-ul?

— Da, domnule.

— Află ce mai e pe acolo şi vino înapoi.

— Da, domnule.

Pornind înapoi spre cabina lui, Toland se gândi la vorbele pe care i le spusese soţiei sale: „Portavionul este nava cea mai bine protejată din flotă”. Însă căpitanul era îngrijorat…

DEALUL 152, ISLANDA

Aproape că se gândeau la ea ca la un adăpost. Poziţia era cel puţin uşor de apărat. Nimeni nu se putea apropia de dealul 152 fără a fi observat, iar asta însemna traversarea unui câmp de lavă, apoi căţărarea pe o pantă abruptă şi golaşă. Garcia găsise un mic lac la un kilometru distanţă, plin cu apă dulce rezultată de pe urma topirii zăpezilor din iarnă. Sergentul Smith observă că apa ar fi putut însoţi de minune un pahar de bourbon, dacă ei ar fi avut aşa ceva la dispoziţie.

Le era foame, dar nu aveau cu ei decât raţiile pe patru zile şi delicatesele precum fasolea şi şunca din conserve trebuiau bine drămuite. Cu această ocazie Edwards află un nume nou şi deloc delicat pentru o astfel de mâncare.

— Ştie cineva de aici cum se găteşte o oaie? întrebă Rodgers.

La câţiva kilometri sud de ei se vedea o turmă mare de ovine.

— Să gătim cu ce? se miră Edwards.

— Oh. Rodgers privi înjur. Nu se vedea nicăieri vreun copac. Cum se face că nu sunt copaci pe aici?

— Rodgers e aici doar de o lună, explică Smith. Soldat, să ştii că habar n-ai ce înseamnă o zi furtunoasă dacă nu ai stat pe aici iarna. Singurul mod în care poate creşte un copac pe aici este betonarea lui. Am văzut vânturi suficient de puternice cât să arunce vehicule blindate de pe drum.

— Avioane, anunţă Garcia, care era de rând la binoclu. Omul arăta spre nord-est. Multe.

Edwards apucă instrumentul vizual. Se vedeau doar nişte puncte, care se transformau repede în forme.

— Eu număr şase, mari de tot, seamănă cu C-141… asta înseamnă că sunt IL-76, cred. Poate şi ceva avioane de vânătoare. Sergent, scoate un carneţel şi un creion… trebuie să facem o socoteală.

Misiunea dură ore întregi. Primele aterizară avioanele de vânătoare şi se îndreptară imediat spre zona de alimentare cu combustibil, după care se înghesuiră în zona de decolare de la capătul uneia dintre pistele scurte de pe aerodrom. Aeronavele aterizau în ritm de una la trei minute, fapt care îl impresionă pe Edwards. Avionul IL-76, botezat cu numele de cod NATO Candid, avea un design ciudat şi inegal, la fel ca şi echivalentul lui american. Piloţii aterizau, frânau şi îşi duceau imediat aeronavele spre zona de parcare de la capătul principalei piste de pe direcţia nord-sud, ca şi cum ar fi exersat manevrele multe luni – fapt pe care Edwards îl bănuia că se întâmplase în realitate. Avioanele îşi descărcară încărcăturile în dreptul terminalului principal al aeroportului, apoi se duseră spre zona de realimentare, după care decolară din nou în ordine, coordonându-se cu aparatele care aterizau. Avioanele care decolau se înălţau în aer foarte aproape de dealul pe care se aflau Edwards şi oamenii săi atât de aproape încât Edwards era capabil să descifreze câteva indicative de pe ampenaj. Când ajunse cu numărătoarea la cincizeci, decise că sosise vremea unui nou raport radio.

— Aici Edwards, transmiţând de pe dealul 152, mă auziţi? Terminat.

— Te auzim, terminat, îi răspunse imediat o voce. De acum înainte codul tău este Beagle[30]. Noi suntem Doghouse[31]. Continuă să raportezi.

— Înţeles, Doghouse. Suntem martorii unei masive debarcări

30 Câine cu picioare scurte şi urechi clăpăuge, folosit uneori pentru vânarea iepurilor (n. tr.).

31 „Cuşcă de câine“ (n. tr.).

aeriene sovietice. Am numărat cincizeci – cinci-zero – avioane de transport sovietice, de tip India-Lima-Şapte-Şase. Aterizează la Reykjavik, descarcă şi pleacă înapoi spre nord-est.

— Beagle, eşti sigur, repet eşti sigur de numărătoare?

— Afirmativ, Doghouse. Decolările aduc avioanele chiar deasupra noastră şi am notat pe hârtie numărul lor. Nu-mi bat joc, domnule, au fost cinci-zero… acum cinci-trei avioane şi operaţiunea continuă. Totodată mai există şase avioane monopost în aşteptare la capătul pistei patru. Nu distingem tipul, dar par avioane de vânătoare. Ai recepţionat, Doghouse?

— Am recepţionat cinci-trei avioane de transport şi şase potenţiale avioane de vânătoare. Bine, Beagle, trebuie să transmitem această informaţie repede la eşaloanele superioare. Stai pe loc şi continuăm cu programul convenit de transmisie. Poziţia ta e asigurată?

„Bună întrebare”, răspunse Edwards în gând.

— Te-am auzit, Doghouse. Stăm la cutie. Terminat. Edwards îşi scoate căştile de pe urechi. Suntem în siguranţă, sergent?

— Desigur, domnule locotenent. Nu m-am mai simţit atât de în siguranţă din Beirut.

HAFNARFJORDUR, ISLANDA

— O operaţiune minunată, tovarăşe general.

Ambasadorul radia de bucurie.

— Sprijinul dumneavoastră a fost inestimabil, minţi generalul printre dinţi.

Ambasada sovietică din Islanda avea un personal de peste şaizeci de oameni, aproape toţi cu diverse însărcinări din sfera spionajului. În loc să întreprindă ceva util, cum ar fi fost sabotarea principalei centrale telefonice de pe insulă, aceştia se învârtiseră pe lângă politicienii locali. Cei mai mulţi membri ai străvechiului parlament islandez, Althing, fuseseră arestaţi. O mişcare necesară, cu care generalul era de acord, dar executată prea brutal. În cursul operaţiunii unul dintre politicieni fusese ucis şi alţi doi răniţi. „Ar fi fost mai bine să-i tratăm cu blândeţe”, gândi generalul. Aici nu era Afganistan. Islandezii nu aveau o tradiţie de războinici şi o abordare mai blândă ar fi putut aduce rezultate mai bune. Însă acest aspect al operaţiunii se aflase sub controlul KGB, iar echipa operativă a agenţiei se instalase demult

în rândurile personalului ambasadei.

— Cu permisiunea dumneavoastră, mai sunt încă multe de făcut, continuă generalul.

Acesta se întoarse şi urcă scara de acces către *Fucik.* Apăruseră probleme, cu descărcarea batalionului de rachete al diviziei. Barjele care conţineau acele echipamente fuseseră avariate de lovitura rachetei americane. Uşile de debarcare se deformaseră şi acum trebuiau tăiate cu aparatele de sudură. Generalul ridică din umeri. Până în acel moment, operaţiunea Glorie Polară se desfăşurase aproape ca la carte. Nu era rău pentru o colaborare între persoane care nu se cunoşteau dinainte. Cele mai multe piese grele de echipament autopropulsat, însemnând două sute de vehicule blindate şi multe camioane, fuseseră deja alocate unităţilor responsabile şi plecaseră în misiune. Singurul rămas de rezolvat era batalionul de rachete SA-11.

— Veşti proaste, tovarăşe general, raportă comandantul bateriilor SAM.

— Şi trebuie să le aştept mult? replică generalul.

Fusese o zi extrem de lungă.

— Dispunem de trei rachete în stare de funcţiune.

— Trei?

— Când am fost loviţi de racheta americană, ambele barje au fost afectate. Altele au fost avariate în urma şocului. Dar principalele avarii se datorează apei folosite pentru stingerea incendiilor.

— Dar astea sunt rachete mobile, obiectă generalul. Cu siguranţă că proiectanţii lor s-au gândit la faptul că s-ar putea uda!

— Nu şi cu apă sărată, tovarăşe. Rachetele fac parte din versiunea pentru armata de uscat, nu din cea pentru marină, aşa că nu sunt protejate împotriva coroziunii apei sărate. Oamenii care s-au luptat cu focul au făcut-o cu aplomb şi cele mai multe rachete au fost de-a dreptul inundate. Au fost grav avariate circuitele de control şi capetele radar de căutare a ţintelor. Oamenii mei au efectuat teste electronice pe toate rachetele. Trei dintre ele sunt pe deplin operaţionale. Probabil că alte patru pot fi curăţate şi reparate. Restul sunt distruse. Trebuie să aducem altele din stocurile de rezervă.

Generalul căută să-şi păstreze calmul. Aşadar, se întâmplase un mic accident, la care nu se gândise nimeni, cu consecinţe

dramatice. La bordul unei nave, împotriva focului lupta se duce cu apă sărată. Ar fi trebuit să ceară varianta pentru marină a rachetelor. Întotdeauna amănuntele erau cele care puteau ruina marile bătălii.

— Împarte lansatoarele conform planului. Du toate rachetele funcţionale la aeroportul din Reykjavik, iar pe cele pe care crezi că le poţi repara la Keflavik. O să cer aducerea de rachete noi de acasă. Mai sunt şi alte avarii?

— Se pare că nu. Antenele radar au fost acoperite cu plastic, iar instrumentele din vehicule s-au aflat în siguranţă pentru că vehiculele fuseseră sigilate ermetic. Dacă vom obţine noi rachete, batalionul meu va fi complet gata de luptă. Vom fi gata de plecare în douăzeci de minute. Îmi pare rău, tovarăşe.

— Nu e vina ta. Ştii unde trebuie să te duci?

— Doi dintre comandanţii mei de baterie au verificat deja itinerarele.

— Excelent. La treabă, tovarăşe colonel.

Generalul se căţără pe scară înapoi spre punte ca să-şi găsească ofiţerul de comunicaţii. În mai puţin de două ore un avion încărcat cu patruzeci de rachete sol-aer SA-11 decola de pe pista aeroportului Kilpiavr din Murmansk cu destinaţia Islanda.

20
Dansul vampirilor

USS NIMITZ

Toland fusese extrem de ocupat în ultimele douăsprezece ore. Datele legate de Islanda veneau cu încetinitorul şi erau extrem de confuze. Nu ajungeau nici măcar pentru formarea cât de cât a unei imagini de ansamblu. Ordinele grupului de nave fuseseră schimbate, chiar dacă după multe ore de indecizie. Misiunea de întărire a Islandei devenise caducă. În ultimele zece ore grupul de nave se îndreptase spre est, către zona de acoperire aeriană a Angliei şi Franţei. Cineva hotărâse că, dacă nu se puteau duce în Islanda, puşcaşii marini şi-ar fi găsit utilitatea în Germania. Bob se aşteptase să fie deviaţi spre Norvegia, unde exista deja o brigadă de infanterie marină amfibie, dar ajungerea acolo s-ar fi putut dovedi dificilă. De aproape douăzeci de ore se purta o bătălie aeriană feroce deasupra nordului Norvegiei cu pierderi grele de ambele părţi. Norvegienii începuseră războiul doar cu ceva mai mult de o sută de avioane de vânătoare moderne. Piloţii urlau după ajutor, dar ajutorul era imposibil de găsit încă.

— Nu numai că îi toacă mărunt pe norvegieni, observă Toland, dar îi şi împing spre sud. Cele mai multe atacuri se desfăşoară asupra bazelor nordice şi nu li se dă timp nici să-şi tragă sufletul.

Chip încuviinţă.

— Se potriveşte. Le oferă avioanelor lor o poziţie de atac direct împotriva noastră. A venit ora şedinţei de informare.

— Mda.

Toland îşi strânse notiţele şi porni din nou spre cartierul amiralului. De această dată învăţase drumul.

— Bine, domnule comandor, zise amiralul Baker. Începe cu zonele periferice.

— Deocamdată nu pare să se întâmple nimic deosebit în Pacific. Evident, sovieticii exercită multe presiuni diplomatice asupra japonezilor. Aceeaşi istorie pe care au livrat-o restului lumii – totul este un complot german.

— Rahat, comentă Baker.

— Adevărat, domnule, dar povestea pare suficient de plauzibilă ca Grecia să refuze să îşi asume responsabilităţile din Tratat şi o mulţime de alte ţări neutre şi din lumea a treia să o creadă. Oricum, ruşii fac declaraţii zgomotoase cum că vor înapoia insulele Sahalin dacă japonezii stau cuminţi, ameninţând cu represalii în caz contrar. Concluzia întregii afaceri este că Japonia nu trebuie să permită folosirea bazelor de pe teritoriul ei pentru lansarea de atacuri ofensive împotriva Uniunii Sovietice. Ceea ce avem în Coreea de Sud ne trebuie acolo. Singurul grup cu portavion pe care îl avem în Pacificul de Vest este concentrat în jurul navei *Midway.* Grupul este în larg acum, dar nu are forţa necesară de a ataca de unul singur Kamciatka. Există ceva activitate aeriană în Marea Chinei de Sud, la vest de Filipine, dar nimic important încă. În Golful Cam Ranh pare să nu fie nici o navă sovietică. Aşadar, Pacificul e tăcut, dar starea asta nu va mai dura mult.

În Oceanul Indian cineva a lansat un atac cu rachete împotriva bazei Diego Garcia, probabil un submarin. N-au existat daune prea mari, căci aproape tot ce aveam acolo a fost trimis pe mare acum cinci zile, dar semnalul de alarmă a fost tras. La ultimul raport, escadrila lor se afla la cincisprezece grade nord şi nouăzeci de grade est, la mare depărtare de oamenii noştri, îndreptându-se spre sud.

Nici un fel de activitate pe flancul sudic NATO. Turcii nu vor ataca Rusia de capul lor, iar grecii se ţin deoparte de ceea ce ei numesc „disputa germano-rusă”. Aşa că şi Ivan e sigur de flancul sudic şi până acum pare fericit cu această situaţie. Deocamdată ruşii se bat doar în Europa de Vest, iar în alte părţi doar împotriva anumitor instalaţii americane. Spun tuturor celor care stau să-i asculte că nici măcar nu vor să se bată cu noi. Au garantat chiar siguranţa turiştilor şi oamenilor de afaceri americani de pe teritoriul Uniunii Sovietice. Se presupune că îi vor scoate pe toţi din ţara pe calea aerului prin India. Cred că am subestimat dimensiunea politică aici, domnule. Până acum aceasta funcţionează în sprijinul lor.

Bun. În Europa operaţiunile lor au început cu douăzeci până la treizeci de atacuri ale comandourilor Spetznaz pe teritoriul Germaniei. Aceste atacuri au fost în cea mai mare parte respinse, dar au reuşit pe deplin în două locuri importante. Portul Hamburg a fost blocat. Două vase comerciale s-au strecurat pe principalul şenal navigabil, iar echipa care a reuşit atentatul a

scăpat de acolo nevătămată. Acelaşi lucru a fost încercat în Bremen. Au blocat parţial un şenal şi au incendiat trei nave de la unul dintre terminalele pentru containere. Această echipă n-a scăpat. Celelalte atacuri s-au petrecut împotriva silozurilor de depozitare a armelor nucleare, a staţiilor de comunicaţii şi, în cazul unuia singur, împotriva unei locaţii de tancuri. Oamenii noştri se aşteptau la asta. Am avut pierderi serioase, dar echipele Spetznaz au fost decimate în cele mai multe cazuri.

Armata sovietică a atacat spre vest ieri-dimineaţă, chiar înaintea zorilor. Vestea bună aici este legată de lovitura serioasă reuşită de forţele noastre aeriene. Noul avion Stealth despre care am auzit doar zvonuri a intrat deja în serviciul operaţional şi a fost folosit pentru a provoca o groază de stricăciuni în spatele liniilor ruseşti. Forţele aeriene spun că au obţinut superioritatea aeriană sau sunt foarte aproape de aşa ceva, aşa că Ivan trebuie să fi primit o lovitură zdravănă. Orice ar fi reuşit, cert este că atacul iniţial sovietic nu a fost atât de puternic precum se aştepta. E adevărat că ruşii înaintează, dar până la miezul nopţii nu reuşiseră să avanseze decât cincisprezece kilometri, iar în două locuri au fost opriţi complet. Până acum nu s-au folosit arme nucleare sau chimice. S-au raportat pierderi grele de ambele părţi, mai ales în nordul Germaniei unde ruşii au înaintat cel mai mult. Hamburg-ul este ameninţat. E posibil ca şi Canalul Kiel să fi fost atins pe calea unui atac aeropurtat. Nu suntem siguri de asta, dar ştim că a intrat parţial sub control rusesc. Situaţia acolo este un pic confuză.

Se remarcă o activitate intensă şi în Baltica. Vedetele rapide de atac germane şi daneze pretind că au dat lovitură după lovitură unei forţe de atac combinate ruseşti şi est-germane, dar şi aici lucrurile sunt destul de neclare.

Toland se apucă apoi să descrie situaţia din Norvegia.

— Ameninţarea directă împotriva noastră provine din partea submarinelor şi avioanelor. Submarinele lui Ivan au fost destul de active. Am primit rapoarte privind scufundarea a douăzeci şi două de vase comerciale. Cea mai mare tragedie s-a întâmplat în cazul lui *Ocean Star,* un pachebot de linie pentru transport pasageri sub pavilion panamez, care se întorcea dintr-o croazieră pe Mediterana. La 1 300 de kilometri nord-vest de Gibraltar, nava a fost lovită de o rachetă de tip necunoscut, cel mai probabil lansată de un submarin din clasa Juliet. Nava a ars în întregime, iar numărul victimelor este imens. Două fregate

spaniole au fost trimise la faţa locului pentru operaţiuni de căutare şi salvare.

Ştim de prezenţa a trei submarine în apropierea cursului pe care ne deplasăm, un *Echo,* un *Tango* şi un *Foxtrot.* S-ar putea să fie mai multe, dar rapoartele de contraspionaj le plasează pe cele mai multe la sud şi la vest de noi. După neutralizarea Islandei am pierdut linia SOSUS G-I-UK, iar acest fapt îi va facilita lui Ivan accesul în Atlanticul de Nord. SACLANT a trecut la trimiterea de submarine care să acopere breşele create. Vor trebui să se grăbească, căci am primit rapoarte despre numeroase submarine sovietice îndreptându-se către strâmtoarea Danemarcei.

— Câte submarine am scos din luptă? întrebă Svenson.

— Lajes şi Brunswick pretind că au neutralizat patru ţinte. Avioanele P-3 au avut un start bun. Vestea proastă aici este că lipseşte un Orion, iar un altul a fost raportat ca distrus de o rachetă lansată de pe un submarin. Situaţia este în curs de evaluare şi aşteptăm informaţii certe până la prânz. În orice caz, principala ameninţare împotriva noastră pare să provină acum din partea aviaţiei inamice şi nu a submarinelor. Situaţia însă se poate schimba până mâine.

— Să ne concentrăm asupra zilei de azi. Treci la Islanda, ordonă Baker.

— Rapoartele pe care le-am primit ieri s-au dovedit corecte. Este clar că în zonă a acţionat o forţă de invazie marină de dimensiunea unui regiment, iar restul până la o divizie a fost adus pe calea aerului, începând cu ora 14.00, ora locală. Trebuie să presupunem că întreaga divizie este pe poziţii acum.

— Avioane de vânătoare? se interesă Svenson.

— Nu a fost nici unul raportat, dar este posibil. Islanda dispune de patru aerodromuri care pot fi folosite…

— Greşit, Toland, sunt doar trei, îl întrerupse Baker cu brutalitate.

— Vă cer iertare, domnule, dar sunt patru. Cea mai mare bază este Keflavik. Cinci piste, dintre care două lungi de peste trei kilometri. Am construit locul ăla pentru avioanele noastre B-52 şi tocmai de aceea este un aerodrom perfect. Ivan l-a cucerit aproape intact. Şi-a planificat atacul de asemenea manieră, încât să nu distrugă pistele. În al doilea rând, există aeroportul civil de la Reykjavik. Cea mai lungă pistă de acolo are circa doi kilometri şi e suficient de mare pentru avioane de vânătoare. În plus, în

jurul aeroportului se întinde oraşul. A lovi acel oraş înseamnă aţi asuma riscul unor pierderi enorme de vieţi omeneşti din rândul civililor. În nordul insulei există Akureyri, cu o pistă amenajată pe suprafaţă stâncoasă. Cel de-al patrulea aerodrom, domnule amiral, este vechiul Keflavik, aflat la circa trei kilometri sud-est de actuala bază NATO. Pe hărţi apare ca neutilizabil, dar eu am discutat cu un tip care a servit doi ani în Islanda. Pista de acolo este utilizabilă, mai ales pentru aeronave capabile de aterizări pe suprafeţe neamenajate precum aeronavele noastre C-130. Personalul de la bază folosea aerodromul pentru diverse sporturi cu motor. Amicul meu crede că şi avioanele de vânătoare pot folosi pista de acolo. În sfârşit, fiecare oraş de pe insulă dispune de o pistă de macadam pentru cursele aeriene interne. MIG-23 şi câteva alte tipuri de avioane de vânătoare ruseşti au capacitatea de a folosi piste neamenajate, aşa că pot utiliza oricare din aceste piste.

— Eşti plin de veşti bune, interveni ironic comandantul Grupului de Aviaţie de pe *Nimitz,* cunoscut sub numele de CAG. Care e situaţia celorlalte facilităţi de la baze, precum tancurile de combustibil?

— Depozitul cel mare de combustibil din centrul bazei a fost distrus de atac, dar rezervoarele aflate la o oarecare distanţă au rămas intacte. N-a fost distrus nici noul terminal de la Hakotstangar. Dacă cineva nu îl distruge, le-am lăsat ruşilor destul combustibil cât să lanseze luni de zile operaţiuni de acolo.

— Cât de solide sunt aceste date? vru Baker să ştie.

— Dispunem de un raport al unui echipaj de pe un P-3 al marinei care a supravieţuit primului val de atac. RAF a trimis două „păsări” de recunoaştere acolo într-o misiune de inspecţie. Prima „pasăre” a surprins imagini excelente ale Keflavik-ului şi ale zonei înconjurătoare. Cea de-a doua nu s-a mai întors, iar motivul dispariţiei este necunoscut.

— Probabil rachete SAM.

CAG arăta de-a dreptul nefericit acum.

Toland încuviinţă.

— O presupunere cât se poate de valabilă. Fotografiile prezintă numeroase vehicule, indicând prezenţa unei întregi divizii sovietice de paraşutişti. Radioul şi televiziunea islandeză şi-au încetat emisiile. Britanicii raportează existenţa unor contacte cu radioamatorii islandezi de pe coasta insulei, dar nu există informaţii din partea de sud-vest al insulei, zona în care

trăieşte majoritatea islandezilor şi care pare a fi complet sub control sovietic. Primim nişte informaţii din zonă, dar acestea sunt depăşite rapid.

— De fapt, tu ne spui că nu ne mai putem aştepta la avertizări privind raiduri aeriene pornite din Norvegia şi că ne-am pierdut avanpostul din Islanda. Ce alte efective mai avem la locul lor? întrebă Svenson.

— Evident că mai dispunem de câte ceva. Mi s-a spus că mă aştept la avertismente privind atacurile aeriene de la o sursă botezată Real-time. Astfel, ar trebui să aflăm dacă o forţă sovietică însemnată părăseşte peninsula Kola.

— Cine e Real-time? întrebă CAG.

— Nu mi s-a spus.

— Un submarin. Baker schiţă un zâmbet. Isus să-l protejeze când va emite. În fine, Ivan şi-a trimis bombardierele contra Islandei ieri. S-a întrebat cineva împotriva cui se vor năpusti azi?

— În caz că interesează pe cineva, estimarea mea oficială este că următoarea lor ţintă suntem noi, rosti Toland.

— Întotdeauna e bine să dispui de o opinie profesionistă, comentă CAG cu aciditate. Ar trebui să ne îndreptăm spre nord şi să-i distrugem pe ruşii ăia – prin instruire şi experienţă, CAG era un pilot de atac – dar nu putem face asta până ce nu scăpăm de blestematele alea de Backfire-uri. Cât de mare e forţa care ne ameninţă?

— Presupun ca nu vom dispune de sprijin din partea unităţilor de forţă aeriană. Numai aviaţia navală sovietică singură cuprinde şase regimente de bombardament, trei de Backfire şi trei de Badger. Mai există un regiment de avioane pentru războiul electronic. Apoi un regiment de recunoaştere cu avioane Bear. La asta se mai adaugă câteva aparate de realimentare în aer cu combustibil. Sunt douăzeci şi şapte de avioane per regiment. Asta înseamnă circa o sută şaizeci de avioane de atac, fiecare dintre acestea putând transporta două sau trei rachete aer-sol.

— Badger-ele alea vor trebui să tragă la limită ca să ajungă până aici. Raza lor de acţiune trebuie să fie în jurul a 6 400 de kilometri, chiar dacă o iau pe scurtătură pe deasupra Norvegiei. Avioanele alea sunt vechi de tot, comentă CAG. Care e situaţia sateliţilor sovietici?

Toland se uită la ceas.

— Deasupra noastră va trece un satelit RORSAT peste cincizeci şi două de minute. Ne-au prins şi acum douăsprezece

ore.

— Sper ca forţele aeriene să-şi coordoneze sateliţii lor antisatelit cât mai curând, rosti încet Svenson. Dacă Ivan va reuşi să traducă în timp real informaţiile alea de la sateliţi, nu vor mai avea nevoie de blestematele de Bear-uri. Îşi vor da seama de cursul nostru suficient de uşor şi până aici nu au de zburat decât patru ore.

— Încercăm o schimbare de curs când trece deasupra noastră? propuse CAG.

— Nu prea are sens, replică Baker. Ne îndreptăm spre est de zece ore. N-au cum că nu observe asta, iar viteza noastră e de doar douăzeci de noduri. Îi putem păcăli pe o rază de plus sau minus 300 de kilometri. Cât le trebuie să acopere distanţa asta în zbor?

Toland observă că Svenson şi CAG dezaprobau o asemenea decizie, dar nici unul nu protestă. Baker era un om cu care nu se putea purta o dispută şi Toland se întrebă dacă asta era o trăsătură bună la un comandant pe câmpul de luptă.

DEALUL 152, ISLANDA

Edwards se simţi ceva mai bine văzând că prezisese corect sosirea frontului de aer rece. Ploaia începuse la ţanc, imediat după miezul nopţii. Oricum, nimic nu putea înrăutăţi mai mult o situaţie şi aşa proastă decât o ploaie monotonă şi rece. Acum aversele deveniseră intermitente, curgând dintr-un plafon de nori aflat la şase sute de metri înălţime şi purtat de un vânt de treizeci de noduri către centrul muntos al Islandei.

— Unde sunt avioanele de vânătoare? întrebă Edwards.

Cercetă aeroportul din Reykjavik cu binoclul, dar nu văzu cele şase avioane de vânătoare inamice pe care le raportase cu o seară înainte. Dispăruseră şi avioanele de transport. Zări un elicopter sovietic şi câteva tancuri. Pe străzile oraşului şi pe drumurile dinafara lui traficul era extrem de slab. Cu siguranţă, prea puţină mişcare pentru o dimineaţă de luni. Ce se întâmplase cu pescarii care ar fi trebuit să se îndrepte spre bărcile lor?

— I-a văzut cineva plecând de aici?

— Nu, domnule. Cu vremea pe care am avut-o azi-noapte putea veni şi pleca toată aviaţia Uniunii Sovietice. Şi sergentul Smith se simţea iritat, mai degrabă din cauza vremii. Poate că le-

au adăpostit în hangare.

Cu o seară înainte, în jurul orei unsprezece, observaseră traiectoria luminoasă a unei rachete lansate de la sol, dar ţinta rachetei fusese imposibil de observat din pricina ploii abundente. Edwards nu raportase incidentul, în parte deoarece se întrebase dacă nu fusese vorba de un fulger.

— Ăla ce mai e? Cu siguranţă că nu un tanc. Garcia, verifică – la cinci sute de metri vest de terminal.

Locotenentul dădu binoclul din mână.

— Bine. Ăla e un soi de vehicul tractat. Pare a dispune de un gen de… nu de tun, căci sunt trei. Mai degrabă este un lansator de rachete.

— Lansator de SAM-uri, comentă sergentul. Pe cât facem pariu că de acolo s-a văzut lumina aia aseară?

— E.T., telefonează acasă.

Edwards începu să asambleze staţia radio.

— Câte lansatoare şi de ce tip? se interesă Doghouse.

— Vedem un lansator, posibil cu trei rachete pe el. Nu putem spune de ce gen e. Oricum, nu aş cunoaşte deosebirile. E posibil să fi lansat o rachetă aseară la ora unsprezece locală.

— De ce naiba nu ne-ai raportat? tună Doghouse.

— Pentru că habar n-am ce a fost! aproape că strigă Edwards în aparat. La dracu! Raportăm despre tot ce vedem şi voi nu credeţi nici măcar jumătate din ce vă spunem!

— Stai calm, Beagle. Te credem şi ştim că vă e greu. S-a mai întâmplat ceva?

— Ştie că ne e greu, rosti Edwards în direcţia oamenilor lui. Nu prea văd nici un fel de activitate, Doghouse. E încă devreme, dar ne aşteptam la ceva trafic civil pe străzi.

— Recepţionat, Bine, Edwards şi, acum, repede de tot, care e numele mijlociu al tatălui tău?

— Nu are, răspunse Edwards. Ce…

— Numele bărcii lui?

— *Annie Jay.* Ce naiba se întâmplă?

— Ce a păţit prietena ta, Sandy?

Edwards simţi un cuţit în pântec. Răspunse ca un automat:

— Ştii ce… du-te dracului!

— Recepţionat, răspunse vocea. Îmi cer scuze, locotenente, dar trebuia să treci acest test. Deocamdată nu avem ordine suplimentare pentru tine. Ca să fiu sincer, nimeni nu v-a hotărât soarta. Păstrează-ţi calmul şi încearcă să eviţi orice contact.

Acelaşi program de transmisie. Dacă eşti prins şi te forţează să joci diverse jocuri cu noi, începe fiecare transmisie cu semnul nostru de apelare şi spune că totul merge minunat. Ai recepţionat? Merge minunat.

— Înţeles. Dacă mă auzi spunând asta, vei şti că s-a întâmplat ceva. Terminat.

KEFLAVIK, ISLANDA

Maiorul aflat la comanda detaşamentului forţelor aeriene era mulţumit, în ciuda faptului că nu dormise de peste treizeci de ore. Keflavik era o bază aeriană magnifică, iar paraşutiştii o capturaseră aproape intactă. Mai mult, americanii îşi depozitaseră echipamentele de mentenanţă în adăposturi protejate dispersate pe toată suprafaţa bazei şi toate acestea erau neatinse. Maiorul urmări din turnul de control avariat cum mai multe vehicule îndepărtau ultimele fragmente de moloz de pe pista numărul nouă. Peste treizeci de minute pista avea să devină operaţională. Opt cisterne de alimentare stăteau pline şi gata de acţiune pe câmp, iar până la sfârşitul zilei conducta avea să fie reparată. Din acel moment, acolo avea să fie o bază aeriană sovietică pe deplin funcţională.

— Cât mai e până la sosirea avioanelor noastre de vânătoare?

— Treizeci de minute, tovarăşe maior.

— Activaţi radarul.

Sovieticii îşi împachetaseră cele mai multe echipamente necesare unei baze aeriene avansate pe una dintre barjele de pe *Fucik.* Un radar cu rază mare de acţiune opera acum la vest de principala intersecţie a pistelor aeroportului. În plus, exista o camionetă de unde controlorii de sol puteau dirija interceptările radar ale ţintelor care se apropiau. În bază fuseseră instalate trei camioane cu piese de schimb şi rachete aer-aer. Trei sute de oameni de întreţinere fuseseră aduşi pe calea aerului cu o zi înainte. Pistele erau păzite de o baterie de rachete SA-11, plus de opt mitraliere antiaeriene mobile şi un pluton de infanterişti echipaţi cu lansatoare SAM individuale contra avioanelor zburând la joasă înălţime. Singura problemă fusese cea legată de rachetele SAM, dar şi aceasta fusese rezolvată cu câteva ore înainte, când rezervele aduse pe calea aerului fuseseră încărcate pe platformele lansatoarelor. Orice aparat NATO care s-ar fi

apropiat de Islanda ar fi fost întâmpinată de o surpriză neplăcută, aşa cum descoperise un Jaguar RAF în noaptea precedentă, când se trezise pulverizat de pe cer deasupra Reykjavik-ului înainte ca pilotul să poată schiţa vreun gest de reacţie.

— Pista nouă e liberă pentru trafic, raportă operatorul radio.

— Excelent! Acum pune-i la lucru la pista unu-opt. Vreau ca toate pistele să fie operaţionale până după-amiază.

DEALUL 152, ISLANDA

— Ce mai e şi aia?

Edwards zări primul. Aripile argintii şi largi ale unui Badger intrau şi ieşeau din stratul gros de nori. Apoi altceva. O sclipire mai mică, care dispăru imediat la loc în nori.

— Ăla a fost un avion de vânătoare?

— N-am văzut nimic, domnule.

Garcia privise în altă direcţie. Sunetul se auzi deasupra, ca un zgomot distinct de turboreactoare.

Locotenentul devenea treptat un maestru al punerii staţiei radio în funcţiune.

— Doghouse, aici Beagle. Lucrurile se înrăutăţesc. Mă auzi?

— Te aud, Beagle.

— Ce ai pentru noi?

— Avioane zburând deasupra noastră, spre vest, probabil către Keflavik. Stai aşa.

— Le aud, dar nu văd nimic, rosti Garcia, dând binoclul mai departe.

— Văd un avion cu două motoare şi un altul, mult mai mic, ca un avion de vânătoare. Auzim sunete de reactoare deasupra capetelor, dar avem un plafon solid de nori la şase sute de metri. Nu se mai observă nimic vizual.

— Spui că se îndreaptă spre Keflavik?

— Afirmativ. Bombardierul pare că se îndreaptă spre vest şi coboară.

— Există vreo şansă ca să vă înapoiaţi la Keflavik şi să observaţi ce se întâmplă acolo?

Edwards rămase mut câteva secunde. Nemernicul ăla nu putea citi harta? Asta însemna un drum pe jos de peste 45 de kilometri pe un teren descoperit.

— Negativ. Repet, negativ. Nici o şansă. Recepţionat?

— Înţeles, Beagle. Îmi pare rău. Am primit ordinul să întreb. Contactează-ne din nou când vei avea nişte numere mai consistente. Vă descurcaţi bine acolo, oameni buni. Rezistaţi. Terminat.

— M-au întrebat dacă nu vrem să mergem pe jos până la Keflavik, anunţă Edwards după ce îşi scoase căştile de pe urechi. Le-am răspuns că nu.

— Foarte bine, domnule, comentă Smith.

Cel puţin ofiţerii forţelor aeriene nu erau nişte idioţi.

KEFLAVIK, ISLANDA

Primul MIG-29 Fulcrum ateriză la Keflavik un minut mai târziu. Fu condus de un jeep al bazei şi se opri aproape de turnul de control. Maiorul care comanda activitatea de la bază întâmpină avionul.

— Bun venit la Keflavik!

— Minunat. Găsiţi-mi o toaletă, replică colonelul care pilota avionul.

Maiorul îi făcu semn înspre propriul jeep – americanii lăsaseră şaptezeci de jeepuri în urma lor, plus peste trei sute de autoturisme private – după care conduse maşina spre turn. Staţiile radio americane fuseseră distruse, dar instalaţiile sanitare fuseseră executate din materiale mult mai rezistente.

— Câte au venit?

— Şase, răspunse colonelul. Un blestemat de F-16 norvegian a sărit pe noi lângă Hammerfest şi ne-a doborât un avion, înainte de a ne da seama că e acolo. Un altul s-a întors cu probleme la motor şi un al treilea a aterizat la Akureryri. Avem oameni acolo?

— Nu încă. Avem doar un elicopter. Ar trebui să vină şi altele astăzi. Jeepul ajunse în dreptul uşii de intrare. Înăuntru, a doua uşă pe dreapta.

— Mulţumesc, tovarăşe maior!

Colonelul se întoarse în trei minute.

— Asta e parte lipsită de glorie a pilotării unei aeronave. Nu reuşim niciodată să ne avertizăm cadeţii în privinţa asta.

— Uitaţi, cafea. Foştii ocupanţi au fost drăguţi cu noi. Maiorul deşurubă capacul unui termos american. Colonelul luă ceaşca întinsă şi savură aroma ca şi cum ar fi fost cel mai fin coniac, urmărind în acelaşi timp avioanele din escadrila sa cum

aterizează. V-am pregătit rachetele şi putem asigura realimentarea fiecărui avion cu cisternele noastre. Cât de repede puteţi decola din nou?

— Aş prefera ca oamenii mei să aibă parte de cel puţin două ore de odihnă şi masă. Şi mai vreau avioanele dispersate după alimentare. Aţi fost atacaţi de ceva până acum?

— Doar de două avioane de recunoaştere, iar pe unul l-am doborât. Dacă avem noroc…

— Norocul e pentru nebuni. Americanii ne vor lovi astăzi. Eu aşa aş proceda.

USS NIMITZ

— Dispunem de o nouă sursă de informaţii în Islanda, cu numele de cod Beagle, raportă Toland. Se aflau acum în centrul de informaţii de luptă de pe portavion. Această sursă a numărat peste optzeci de transporturi aeriene către Reykjavik azi-noapte, însoţite de cel puţin şase avioane de vânătoare. Asta înseamnă transferul a ce puţin, unei divizii aeropurtate. Doghouse din Scoţia spune că au primit un raport neconfirmat despre aterizarea unor avioane sovietice de vânătoare chiar acum.

— Trebuie să fie cu rază lungă de acţiune. Foxhound, poate chiar Fulcrum, interveni CAG. Dacă se pot dispensa de câteva. În fine, oricum nu plănuiam să vizităm acel loc deocamdată. Cu toate astea, am putea avea probleme cu ele dacă o să escorteze aparatele care efectuează raiduri.

— Vreo veste despre sprijinul E-3 din Marea Britanie? îl întrebă Baker pe Svenson.

— Se pare că nu.

— Toland, când aştepţi sosirea amicilor noştri?

— RORSAT va trece pe deasupra noastră peste douăzeci de minute. Probabil că vor avea nevoie de acele date înainte de a decola. După aceea şi-ar putea lua zborul oricând, domnule amiral. Dacă avioanele Backfire se alimentează în zbor şi merg cu viteză maximă, asta va însemna circa două ore. Ăsta-i cel mai rău caz. Mai probabil vor trece patru sau cinci ore.

— CAG?

Comandantul grupului de acoperire aeriană părea încordat.

— Fiecare portavion dispune de un avion cu radar Hummer, escortat de două F-14 Tomcat. Alte două Tomcat-uri sunt pe

catapulte gata să decoleze, iar în cinci minute de la primirea ordinului, un alt Hummer şi un avion de realimentare în zbor. Restul avioanelor sunt pe punte, încărcate şi alimentate. Echipajele au fost instruite. Formaţia e coordonată de un Prowler, iar restul e gata de zbor în cincisprezece minute. Avioanele A-7 sunt alimentate până la refuz. Suntem gata. *Foch* e în aceeaşi situaţie cu avioanele Crusader. „Păsări” bune, dar cu rază cam scurtă. Când va sosi clipa, le vom folosi pentru acoperire apropiată.

KIROVSK, URSS

Satelitul de recunoaştere oceanică, botezat RORSAT, trecu peste grupul de nave la ora 03.10. Radarul observă formaţia şi camerele de filmat se apucară să înregistreze. Cinci minute mai târziu, datele ajunseră la Moscova. Cincisprezece minute după aceea, echipajele de zbor de la patru baze aeriene din jurul oraşului Kirovsk, din peninsula Kola, primiră instructajul final. Echipajele ascultau în tăcere, la fel de încordate precum ţintele lor americane. Ambele părţi nutreau aceleaşi gânduri. Venea clipa exerciţiului pe care ambele tabere îl practicau de peste cincisprezece ani. Milioane de ore de planificare, studii şi simulări aveau să fie acum testate în proba focului.

Primele decolară Badger-ele, propulsate de motoarele lor gemene Mikulin. Fiecare decolare însemna un efort. Bombardierele erau atât de încărcate încât controlorii de trafic aproape că le împinseră cu gândul ca să se ridice în aerul limpede de dimineaţă. Odată desprinse de sol, avioanele porniră spre nord, transformându-se în formaţii de sine stătătoare undeva la nord de Murmansk, înainte de a se îndrepta spre vest şi de a trece peste Capul Nord, înainte de a lua o curbă lină şi întinsă către Atlanticul de Nord.

La 32 de kilometri în largul coastelor ruseşti, submarinul USS *Narwhal* coborî sub suprafaţa mării cenuşii. Cel mai discret submarin din flota americană, nava era o platformă specializată în colectarea de informaţii ce petrecea mai mult timp în largul coastelor sovietice decât o făceau multe nave din marina sovietică. Cele trei antene subţiri ESM erau ridicate, la fel ca şi un periscop de căutare de un milion de dolari. Tehnicienii de la bord ascultau conversaţiile radio dintre avioane în timp ce

acestea se organizau în formaţii. Trei specialişti militari în contrainformaţii şi unul civil de la Agenţia Naţională de Securitate evaluau forţa raidului şi deciseră că era suficient de puternic ca să rişte o transmisie. Imediat, din submarin se ridică un catarg suplimentar, îndreptat spre un satelit de comunicaţii aflat la o distanţă de 38 000 de kilometri, pe orbită. Transmisia durã mai puţin decât a cincisprezecea parte dintr-o secundă.

USS NIMITZ

Mesajul ajunse automat la patru staţii diferite de comunicaţii şi în mai puţin de treizeci de secunde poposi în sediul SACLANT. Cinci minute după aceea, Toland ţinea formularul cu mesajul în mână. Se duse imediat la amiralul Baker şi înmână mesajul: 0418z REALTIME TRIMITE AVERTISMENT DECOLARE RAID AERIAN 0400 DIRECŢIE VEST DIN KOLA ESTIMARE PESTE CINCI REGIMENTE.

Baker îşi verifică ceasul.

— S-au mişcat repede. CAG?

Comandantul grupului de acoperire aeriană privi formularul şi se îndreptă spre un telefon de bord.

— Daţi drumul „păsărilor” de pe punte, chemaţi înapoi avionul de patrulă când ajunge la staţie şi puneţi încă două Tomcat-uri şi un Hummer pe catapultă. Vreau ca avionul care se întoarce să fie repus pe traseu imediat. Rezervaţi o catapultă pentru cisterne. Se întoarse spre amiral. Cu permisiunea dumneavoastră, domnule, propun să ridicăm alte două Tomcat-uri şi un Hummer peste o oră şi să punem toate avioanele de interceptare pe puntea de decolare. La ora 06.00 restul avioanelor vor decola, sprijinite de aparate de realimentare. Îi vom întâmpina cu tot ce avem la o distanţă de 320 de kilometri şi îi vom spulbera de pe cer.

— Foarte bine. Comentarii?

Svenson privi îngrijorat spre planşeta principală de coordonare. Deja se trasau cercuri pentru distanţele cele mai mari pe care le puteau parcurge bombardierele sovietice.

— Britanicii au primit acelaşi avertisment?

— Da, domnule, răspunse Toland. Şi norvegienii. Cu puţin noroc, unii sau ceilalţi vor putea lua contact cu raidul aerian şi vor crea probleme, poate chiar vor lansa ceva în urmărire.

— Bună idee, dar eu nu m-aş baza pe ea. Dacă aş conduce acest atac, aş merge bine spre vest şi aş coti spre sud chiar deasupra Islandei. Svenson privi din nou spre planşetă. Credeţi că Real-time ar fi riscat o transmisie de avertisment în cazul unor Bear-D?

— Din informaţiile mele, domnule, li se permite să transmită doar dacă sunt cel puţin trei regimente în joc. Zece sau douăzeci de Bear n-ar conta. Ar putea trece chiar neobservate.

— Aşadar, acum avem probabil o întreagă hoardă de avioane acolo, tăcute, zburând şi ascultând semnalele noastre radar.

Toland încuviinţă. Grupul de luptă consta dintr-un cerc de nave cu o rază de circa cincizeci de kilometri. Portavioanele şi navele cu trupe erau în mijloc, înconjurate de nouă nave escortă dotate cu rachete şi alte şase nave specializate în lupta contra submarinelor. Nici una dintre nave nu activase vreun radar cu emisie. În schimb, cu toate primeau informaţiile pe cale electronică de la două aeronave E-2C de supraveghere, cunoscute sub denumirea de Hummer, ale căror radare acopereau un cerc cu un diametru de şase sute de kilometri.

Drama care urma să se desfăşoare era mai complexă decât orice joc complicat. Puteau interacţiona zeci de factori variabili, astfel încât numărul posibilităţilor atingea ordinul miilor. Raza de detecţie radar depindea de altitudine şi de distanţa faţă de orizont, dincolo de care văzul şi radarul erau neputincioase. Un avion putea evita sau măcar întârzia detectarea zburând la rasul apei. Însă o asemenea procedură aducea penalizări severe în termeni de consum de combustibil şi de rază de acţiune.

Trebuiau să detecteze grupul de nave fără să fie depistaţi ei mai întâi. Ruşii ştiau unde se afla grupul de portavioane, dar acesta avea să se deplaseze în cele patru ore necesare pentru a ajunge la faţa locului. Rachetele aveau nevoie de informaţii precise dacă voiau să lovească ţintele principale, cele două portavioane americane şi unul francez, altfel misiunea ar fi fost doar un efort irosit.

Aducerea avioanelor de vânătoare de pe portavioane în formaţii pentru interceptarea raidului depindea de buna prognosticare a direcţiei şi vitezei. Misiunea avioanelor era de a localiza şi distruge bombardierele înainte ca acestea să găsească portavioanele.

Pentru ambele tabere, principala decizie era legată de folosirea sau nu a emiţătoarelor radar. Fiecare opţiune avea părţi

bune şi rele, iar problema nu dispunea de o „cea mai bună” soluţie. Aproape toate navele americane aveau instalate radare de căutare aeriană puternice, care puteau localiza raidul de la o distanţă de peste trei sute de kilometri. Însă acele semnale radar puteau fi detectate de la o distanţă şi mai mare, generând un semnal de revenire care le-ar fi putut permite sovieticilor să înconjoare formaţia de nave, să îi determine coordonatele exacte şi să se năpustească asupra ei din toate punctele cardinale.

Era un joc de-a v-aţi ascunselea, jucat pe o suprafaţă de peste un milion de mile pătrate de ocean. Cei care pierdeau mureau.

ATLANTICUL DE NORD

Aparatele sovietice de recunoaştere Bear-D tocmai treceau la sud de Islanda. Erau zece şi acopereau o zonă de 1 600 de kilometri. Dotate cu motoare monstruos de mari erau pline de echipamente electronice şi oameni cu ani de experienţă şi instruire în localizarea grupurilor de portavioane americane. În vârful nasului, pe coadă şi pe aripi antenele erau deja întinse, căutând semnale emise de transmiţătoarele radar americane. Avioanele aveau să se ia după acele semnale, să le localizeze pe hartă cu mare atenţie şi să rămână permanent în afara razei estimate de detecţie a radarelor. Cel mai mult se temeau ca americanii să nu folosească deloc radarele sau să le folosească intermitent la intervale şi distanţe aleatoare, ceea ce ar fi condus la pericolul ca avioanele să nimerească direct peste navele şi avioanele inamice. Bear dispunea de douăzeci de ore de autonomie, dar minusul imens al acestei capacităţi extraordinare consta în lipsa aproape completă a capacităţii de apărare. Era prea încet ca să fugă de un avion de intercepţie şi nu putea lupta nicicum împotriva unuia, în loc de anunţul „Am localizat forţa inamică”, echipajele anunţau contactele cu inamicul prin cuvintele amare: „La revedere, patrie!” Însă erau un grup mândru de profesionişti. Bombardierele de atac depindeau de el, la fel şi ţara.

La 1 300 de kilometri nord de Islanda, Badger-ele îşi modificară cursul spre unu-opt-zero, îndreptându-se spre sud cu cinci sute de noduri. Îi evitaseră pe norvegieni, care rămâneau periculoşi şi nimeni nu credea că britanicii ar putea ajunge atât de departe. Cu toate astea, echipajele continuau să se uite

încordate pe ferestre şi să inspecteze echipamentele electronice. Un atac al avioanelor tactice de vânătoare asupra Islandei era oricând posibil, iar echipajele bombardierelor ştiau că orice pilot NATO demn de un asemenea nume s-ar fi descotorosit instantaneu de încărcătura explozivă de la bord pentru şansa de a intra într-o bătălie aeriană cu o ţintă atât de neajutorată precum un Badger vechi de douăzeci de ani. Avioanele ajunseseră la finele vieţii lor. În aripi apăreau fisuri. Paletele turbinelor din motoare erau uzate la maximum, reducând performanţele de zbor şi crescând consumul de combustibil.

La 300 de kilometri în spatele lor, bombardierele Backfire îşi terminau operaţiunile de realimentare în zbor. Avioanele Tu-22M fuseseră acompaniate de avioane-cisternă şi, după ce îşi umpluseră rezervoarele, se îndreptau acum spre sud, uşor mai la vest de traseul Badger-elor. Cu câte o rachetă AS-6 Kingfish atârnând sub fiecare aripă şi avioanele Backfire erau potenţial vulnerabile, însă ele dispuneau de capacitatea de a zbura cu viteze mari şi aveau, în consecinţă, şanse reale de supravieţuire, chiar în cadrul unei confruntări dure cu inamicul. Echipajele acestor avioane constituiau elita aviaţiei navale sovietice. Erau oameni bine plătiţi şi ocrotiţi de societatea sovietică, aşa cum le reaminteau permanent comandanţii la şedinţele de regiment. Acum sosise clipa să demonstreze ce pot.

Toate cele trei grupuri de avioane se îndreptau spre sud cu o viteză optimă de croazieră. Echipajele de zbor monitorizau consumul de combustibil, încălzirea motoarelor şi mulţi alţi parametri necesari lungului zbor deasupra apelor oceanului.

USS NIMITZ

Toland ieşi la aer curat. Era o dimineaţă superbă cu norişorii albi ca nişte ghemotoace de vată ce căpătau tente uşor rozalii din pricina răsăritului de soare. La orizont se vedeau *Saratoga* şi *Foch.* Navele se aflau poate la opt mile depărtare, însă chiar şi de la o asemenea distanţă păreau impresionante. Mai aproape, *Ticonderoga* tăia valurile de doi metri cu măiestrie. Rachetele vopsite în alb se vedeau clar pe lansatoarele gemene. Câteva lumini clipitoare transmiteau mesaje. Altfel, toate navele vizibile erau doar nişte forme cenuşii tăcute, în aşteptare. Puntea de pe *Nimitz* era plină de avioane. Interceptoarele F-14 Tomcat se

vedeau pretutindeni. Două se aflau pe catapulte, la doar treizeci de metri de Toland, cu echipajele de doi oameni moţăind în carlingă. Avioanele erau echipate cu rachete cu rază lungă de acţiune Phoenix. Bombardierele de atac transportau rezervoare suplimentare de combustibil în loc de arme. Acestea aveau să fie folosite ca să realimenteze avioanele de vânătoare în zbor, permiţându-le astfel să se menţină în aer încă două ore. Echipajele de punte, îmbrăcate cu combinezoane multicolore se agitau încoace şi încolo, verificând şi reverificând aeronavele. Portavionul începu să se întoarcă spre babord, cu faţa spre vântul din vest, pregătindu-se pentru lansarea avioanelor. Toland se uită la ceas. 05.58. Trebuia să se întoarcă în CIC. Portavionul avea să intre în stare de alertă generală în două minute. Toland inspiră încă o dată adânc aerul marin proaspăt, întrebându-se dacă avea să fie ultima dată pentru el când făcea aşa ceva.

ATLANTICUL DE NORD

— Contact! anunţă tehnicianul în interfonul avionului Bear. Semnalele indică un radar aeropurtat american de tip portavion.

— Dă-mi coordonatele! ceru pilotul.

— Răbdare, tovarăşe maior. Tehnicianul ajustă câteva comenzi de pe bord. Interferometrele radio măsurară semnalele pe măsură ce acestea erau colectate de antenele avionului. Sud-est. Coordonatele semnalului sunt pe curs unu-trei-unu. Semnal de forţa unu. E destul de departe. Coordonatele rămân constante. Recomand să menţinem acelaşi curs deocamdată.

Pilotul şi copilotul schimbară o privire, fără a scoate vreo vorbă. Undeva, în stânga lor, era un avion radar american E-2C Hawkeye. Un echipaj de zbor de două persoane, plus un ofiţer de interceptare radar şi doi operatori radar. Putea coordona bătălia aeriană pentru mai mult de o sută de avioane inamice şi putea trimite un aparat de intercepţie înarmat cu rachete în câteva secunde de la detectarea duşmanului. Pilotul se întrebă cât de precise erau informaţiile pe care le aflase despre radarul de pe Hawkeye. Dacă avionul lui fusese deja detectat? Ştia care era răspunsul la o asemenea întrebare. Primul avertisment avea să apară odată cu detectarea radarului de control al tirului de la bordul unui F-14 Tomcat american venind drept spre el. Avionul Bear menţinu cursul unu-opt-zero, în vreme ce ofiţerul de la

radar marcă schimbarea de coordonate faţă de semnalul radar, în zece minute era posibil să obţină nişte coordonate precise. Dacă trăiau atât. Nu aveau să rupă tăcerea radio până ce nu aflau acele coordonate precise.

— Le-am obţinut, rosti ofiţerul radar. Distanţa estimată până la contact este de şase sute cincizeci de kilometri, poziţia este patruzeci şi şapte de grade, nouă minute nord, treizeci şi patru de grade, cincizeci de minute vest.

— Dă-le de ştire, comandă pilotul.

O antenă unidirecţională de înaltă frecvenţă din coada avionului se răsuci în locaşul său şi transmise informaţiile către comandantul raidului, al cărui avion se găsea la 160 de kilometri în spatele avioanelor de recunoaştere.

Comandantul raidului compară datele primite cu cele transmise de satelitul de recunoaştere. Acum dispunea de două informaţii valoroase. Poziţia americanilor cu trei ore înainte fusese la o sută de kilometri sud faţă de poziţia estimată pentru Hawkeye. Probabil că americanii aveau două „păsări” în aer, la nord-est şi nord-vest de formaţia de nave. Aceasta era procedura normală. Aşadar, grupul de nave se găsea cam… aici. Badger-ele se îndreptau chiar spre el. Aveau să se confrunte cu acoperirea radar a americanilor peste… două ore. „Taman bine”, rosti el pentru sine. Totul decurgea conform planului.

USS NIMITZ

Toland urmări tăcut traseul avioanelor. Imaginea radar emisă de avioanele Hawkeye era transmisă către portavion printr-o legătură radio digitală, ceea ce-i permitea comandantului grupului de luptă să coordoneze totul. Aceleaşi date ajungeau la şeful apărării aeriene de pe *Ticonderoga* şi la toate celelalte nave conectate la Sistemul de Date Tactice al Marinei. Aici erau incluse navele franceze, care fuseseră de mult echipate, astfel încât să funcţioneze în coordonare perfectă cu marina SUA. Până acum nu se observa nimic în afara siajelor lăsate de aparatele militare americane şi de avioanele comerciale ce transportau mărfuri şi oameni în partea cealaltă a oceanului. Dârele de pe ecran începeau să cotească spre sud. Avertizaţi de posibilitatea unei bătălii aeriene, piloţii de avioane DC-10 sau C-5A se menţineau prudenţi la depărtare, chiar dacă asta însemna să

facă o escală suplimentară undeva pe drum pentru realimentare cu combustibil.

Cele patruzeci şi opt de avioane de intercepţie Tomcat ale grupului de nave se aflau acum în cea mai mare parte pe poziţiile de luptă, împrăştiate pe o linie cu o lungime de cinci sute de kilometri. Fiecare pereche de avioane de vânătoare dispunea de un avion-cisternă aflat în aşteptare. Avioanele de atac Corsair şi Intruder erau acum echipate cu rezervoare suplimentare pline cu combustibil. Tomcat-urile începeau deja să se alimenteze în zbor. În scurt timp, avioanele Corsair începură să aterizeze pe portavioane pentru realimentare. Situaţia putea continua aşa ore întregi. Avioanele rămase pe portavioane erau pregătite de decolare. Dacă se declanşa raidul inamic, acestea ar fi fost lansate instantaneu de pe catapulte, pentru a elimina pericolul de incendiere inerent oricărui gen de avion.

Toland văzuse astfel de manevre înainte, însă continua să fie uimit. Totul se petrecea ca într-un balet. Avioanele se învârteau leneş, economisind combustibilul, aşteptându-şi rândul să se alimenteze în aer. Portavioanele navigau acum spre est cu treizeci de noduri pentru a recupera distanţa pierdută în timpul operaţiunilor de lansare. Navele de debarcare ale Infanteriei Marine, *Saipan, Ponce* şi *Newport* puteau naviga doar cu douăzeci de noduri şi, în esenţă, erau lipsite de apărare. La est de gruparea de nave patrulau, în căutarea submarinelor, avioane S-3A Viking şi P-3C Orion. Ele raportau comandantului dispozitivului de luptă antisubmarin aflat pe distrugătorul *Caron.* Deocamdată nu existau ţinte împotriva cărora să se năpustească avioanele. Aşteptau doar.

ATLANTICUL DE NORD

Comandantul raidului strângea informaţii cu repeziciune. Acum cunoştea poziţiile a patru avioane americane Hawkeye. Abia fuseseră depistate primele două, când radarul semnalizase prezenţa altor două, undeva în afara şi la sud de primele. Americanii îi dezvăluiseră fără să vrea o imagine precisă a poziţiei grupului de nave, iar deriva constantă spre est a avioanelor Hawkeye îi oferea cursul şi viteza. Avioanele Bear sovietice se găseau acum dispuse într-un larg semicerc în jurul americanilor, iar Badger-ele se aflau la treizeci de minute

distanţă de acoperirea radar americană, adică la patru sute de mile nord de poziţia estimată a navelor.

— Trimiteţi către grupul A: „Formaţie inamică pe coordonatele 456/810, viteză douăzeci, curs unu-zero-zero. Executaţi Planul de Atac A la ora 0615 Zulu”. Trimiteţi acelaşi mesaj către Grupul B. Controlul tactic al Grupului B trece în sarcina Coordonatorului de Echipe Est.

Începuse bătălia.

Echipajele de pe avioanele Badger răsuflară uşuraţi. Detectaseră semnalele radar americane cu cincisprezece minute înainte şi ştiau că fiecare kilometru spre sud însemna o şansă mai mare de a se trezi în mijlocul unui nor de avioane inamice. La bordul fiecărui avion, navigatorul şi responsabilul cu armele lucrau cu repeziciune pentru a alimenta computerul de bord cu date necesare rachetelor Kelt acroşate sub fiecare aripă.

La 1300 de kilometri sud-vest, piloţii de pe avioanele Backfire împinseră uşor maneta de gaz, intrând pe un curs spre punctul de întâlnire stabilit de comandantul de raid. După ce încercuiseră de la mare distanţă navele americane, avioanele erau acum controlate de ofiţerul însărcinat cu coordonarea atacului de la bordul primului Bear care luase contact cu avioanele Hawkeye americane. Dispuneau deja de coordonatele exacte ale formaţiei de nave inamice, dar aveau nevoie de mai mult ca să localizeze şi să angajeze portavioanele. În acest caz echipajele nu erau uşurate, ci pline de emoţii. Urma partea de maximă provocare a atacului. Planul de luptă fusese conceput cu un an înainte şi exersat – numai deasupra pământului – de cinci ori. De patru ori funcţionase ireproşabil.

La bordul celor optzeci de bombardiere Badger, piloţii îşi verificară ceasurile, numărând secundele până la ora 06.15 Zulu.

— Lansaţi!

Badger-ul din frunte lansă cu opt secunde mai devreme. Mai întâi prima, apoi cea de-a doua rachetă Kelt se eliberă din mecanismul de prindere. Amândouă căzură câteva sute de metri înainte ca motoarele proprii să ajungă la putere maximă. Funcţionând pe pilot automat, rachetele urcară din nou la zece mii de metri şi intrară pe traiectorie spre sud cu o viteză de şase sute de noduri. Echipajele de pe bombardiere urmăriră rachetele preţ de câteva minute, după care fiecare bombardier se întoarse leneş şi graţios către casă. Misiunea lor se încheiase. Şase avioane Badger-e cu capacităţi puternice de bruiere îşi

continuară drumul spre sud. Acestea aveau să rămână la o distanţă de şaizeci de kilometri în spatele rachetelor. Echipajele din avioane erau încordate, dar încrezătoare. Radarelor americane nu avea să le fie uşor să discearnă prin bruiajul emis. Oricum, americanilor aveau să le apară curând pe ecrane mult prea multe ţinte ca să se descurce.

Rachetele îşi continuară drumul, rectiliniu şi la înălţime constantă. Dispuneau de propriile echipamente electronice, care erau declanşate automat de sensori incorporaţi în cozi. Când intrară în raza teoretică de acţiune a radarului de pe avioanele Hawkeye, transponderele din boturile lor se activară.

USS NIMITZ

— Contacte radar! Cod Raid-l, relevment trei-patru-nouă, distanţa patru-şase-zero mile. Contacte numeroase, număr circa unu-patru-zero contacte, curs unu-şapte-cinci, viteza şase sute de noduri.

Harta tactică marcă electronic contactele pe hartă şi le prezentă sub formă grafică pentru a putea fi vizualizate.

— Aşadar, uite-i că vin, rosti încet Baker. Chiar la timp. Comentarii?

— Eu…

Toland n-avu nici o şansă.

Ecranul computerului se albi.

— Clipper Base, aici Hawk-Three. Avem parte de bruiaje, raportă ofiţerul de control de la bordul avioanelor radar. Avem şase, poate şapte avioane de bruiaj, pe coordonate de la trei-patru-zero la zero-trei-zero. Sunt chestii destul de puternice. Estimez că sunt avioane de bruiaj pe cont propriu, fără escortă. Deocamdată contactele sunt pierdute. Estimez localizarea lor în zece minute. Cer foc de voie şi trimiterea interceptoarelor pe vectorii desemnaţi.

Baker privi spre ofiţerul însărcinat cu operaţiuni aeriene.

— Haideţi să pornim treaba.

Ofiţerul dădu din cap şi apucă un microfon.

— Hawk-Three, aici e Clipper Base. Foc de voie. Repet, foc de voie. Sunteţi autorizaţi să folosiţi armele. Distrugeţi-mi nişte bombardiere. Terminat.

Svenson se încruntă văzând ecranul.

— Domnule amiral, suntem pe punctul de a elibera punţile. Recomand ca formaţia să rămână grupată acum. Primi un gest de încuviinţare. Cliper Fleet, aici e Clipper Base, vino stânga la doi-şapte-zero. Lansează toate avioanele rămase. Executaţi.

Întreaga formaţie execută la unison o întoarcere de o sută optzeci de grade spre stânga. Navele care nu îşi încărcaseră lansatoarele cu rachete se grăbiră să o facă. Radarele de control al focului se îndreptară spre nord, în poziţie de aşteptare. Treizeci de comandanţi de nave aşteptau doar un *cuvânt* ca să treacă la acţiune.

ATLANTICUL DE NORD

Era de-a dreptul enervată. „Sigur, îşi zise ea, sunt suficient de bună ca să zbor şi mai sunt suficient de bună ca să fiu *instructor* de zbor pe Eagle. Sunt cel mai bun pilot de încercare, inginer, sunt ofiţer asistent de proiect pentru programul ASAT, sunt destul de bună ca să primesc chiar şi o invitaţie la Houston, dar mă vor lăsa ei să *mă bat?* Nu, pretutindeni e război şi eu nu sunt altceva decât un prăpădit de pilot de transport!”

— La dracu!

Se numea Amy Nakamura. Era maior în forţele aeriene ale Statelor Unite şi avea trei mii de ore de zbor la activ, două treimi dintre ele la manşa avioanelor F-15. Scundă şi îndesată precum mulţi piloţi de vânătoare, Amy era o femeie frumoasă doar pentru tatăl ei. Tot tatăl ei fusese singurul care o alintase Bunny. Când ceilalţi piloţi aflaseră povestea, începuseră să îi spună Buns.

Ea şi alţi trei piloţi bărbaţi transportau patru Eagle nou-nouţe spre Germania unde alţii – evident, bărbaţi! – aveau să le folosească cum trebuie. Fiecare avion avea rezervoare suplimentare de combustibil pentru a efectua călătoria fără escală, iar ca apărare dispunea de o singură rachetă Sidewinder, plus muniţia aferentă tunurilor de 20 de milimetri *„Ruşii* au lăsat femeile să lupte în cel de-al Doilea Război Mondial! gândi ea. Două dintre ele au ajuns chiar aşi!”

— Hei, Buns, uită-te la ora trei![32] îi spuse copilotul.

Nakamura era înzestrată cu o vedere fenomenală, dar acum îi

---

32 În limbaj militar, ora trei înseamnă la est faţă de punctul în care se află pilotul (n. tr.).

venea greu să creadă ce vedea.

— Spune-mi ce observi tu, Butch.

— Badger-e...?

— Blestemate de Tu-16 Badger – *tallyho!* Unde ar trebui să se afle marina?

— Pe aproape. Încearcă să-i trezeşti, Buns!

— Forţa de atac navală, forţa de atac navală, aici este zborul de transport al forţelor aeriene Golf-Four-Niner. Mergem spre est cu patru Foxtrot-One-Five. Avem confirmare vizuală pentru o formaţie de bombardiere ruseşti – la naiba, mă auzi, terminat?

— Cine naiba se aude? întrebă cu voce tare un membru al echipajului de pe Hawkeye.

Îi răspunse tehnicianul de comunicaţii:

— Golf-Four-Niner, avem nevoie de autentificare. November Four Whiskey.

Putea fi un rus pus pe şotii.

Maiorul Nakamura înjură în gând şi parcurse lista cu codurile de comunicaţii. Găsise!

— Alpha Six Hotel.

— Golf-Four-Niner, aici e Navy Hawk-One, spune-ne poziţia. Te avertizez că am stârnit roiul împotriva acelor Badger-e. Mai bine ai pleca din zonă, recepţionat?

— Pe naiba, Navy, văd clar mai mult de trei Badger-e mergând spre nord, pe coordonate patruzeci şi nouă nord, treizeci şi trei est.

— Spre *nord*? se miră ofiţerul de comunicaţii. Golf, aici e Hawk-One. Confirmă, te rog. Spune din nou ce vezi.

— Hawk-One, aici e Golf. Acum văd peste zece Badger-e, repet: Sunt avioane Tango-Uniform-One-Six, la sud de poziţia mea, venind repede spre mine. Angajăm bătălia. Terminat.

— Nu e nimic pe radar, şefu', zise operatorul radar. Chestia asta se întâmplă mult la nord de aici.

— Atunci la *ce naiba* se referea?

Maiorul Amelia „Buns" Nakamura întinse mâna fără să se uite către comutatorul de trecere a rachetei şi afişajului căştii pe regim tactic. Apoi apăsă comutatorul de pornire a radarului de interceptare aeriană. Sistemul IFF de la bord interogă ţinta în regim de prieten şi nu primi răspuns. Era suficient pentru o decizie.

— Frank, du-ţi avionul spre est. Butch, urmează-mă. Toată lumea, atenţie la consumul de combustibil. Atacaţi!

Piloţii de pe Badger-e erau un pic prea relaxaţi acum, că partea cea mai periculoasă a misiunii lor se terminase. Nu zăriră cele patru avioane de vânătoare americane decât atunci când acestea se aflau la mai puţin de doi kilometri, nişte pete albastre care se potriveau perfect pe fundalul cerului azuriu.

Buns alese tunul pentru prima trecere şi trase două sute de proiectile în carlinga unui Badger. Bombardierul bimotor scăpă instantaneu de sub control şi începu să se rostogolească precum o balenă moartă. Unu. Maiorul scoase un urlet de încântare, ridică avionul într-o buclă cu acceleraţie 5G, apoi se năpusti asupra următoarei ţinte. Sovieticii intraseră între timp în alertă, aşa că al doilea Badger încercă să se facă nevăzut. Nu avu nici cea mai mică şansă. Nakamura lansă racheta de la o distanţă de mai puţin de 1,5 kilometri şi o urmări cum loveşte motorul din stânga al ţintei, distrugând întreaga aripă. Doi. Un alt Badger se găsea la cinci kilometri în faţă. „Răbdare, îşi spuse maiorul. Ai un mare avantaj de viteză.” Aproape că uitase faptul că bombardierul rusesc avea mitraliere de coadă. Un sergent sovietic îi aminti pericolul. Rată, dar o sperie cumplit. Avionul Eagle viră spre stânga cu acceleraţie 6G şi urmă un curs paralel cu ţinta înainte de a se năpusti asupra ei. Următoarea rafală a tunurilor pulveriză Badger-ul în plin zbor. Nakamura fu obligată să plonjeze înspre ocean ca să evite resturile. Bătălia durase mai puţin de nouăzeci de secunde, iar doamna maior se trezi udă de transpiraţie.

— Butch, unde eşti?

— Am nimerit unul! Buns, am nimerit unul!

Al doilea Eagle apăru alături de avionul maiorului.

Nakamura privi în jur. Dintr-odată cerul se limpezise. Unde dispăruseră toţi inamicii?

— Navy Hawk-One, aici e Golf, mă auzi?

— Te aud, Golf.

— Bine, Navy. Tocmai am spulberat patru, repet patru Badger pentru tine.

— Chiar cinci, Buns! strigă un alt pilot.

— Ceva nu e în regulă, domnule. Operatorul de la bordul Hawk-One arătă înspre ecranul lui. Intruşii ăştia au apărut din senin şi pretind că au spulberat nişte inamici, cam la cinci-opt

sute de kilometri depărtare de noi.

— Clipper Base, aici e Hawk-One, tocmai am luat contact cu un grup de avioane aparţinând forţelor aeriene ce se îndreaptă spre est. Piloţii susţin că tocmai au distrus cinci Badger-e zburând spre nord, la câteva sute de kilometri distanţă de noi. Repet: spre nord.

Toland ridică din sprâncene.

— Probabil că unii au trebuit să renunţe la misiune, comentă Baker. Doar se află aproape de limita lor de zbor, nu?

— Da, domnule, răspunse şeful operaţiunilor aeriene.

Omul nu părea fericit cu răspunsul dat.

— Am trecut de bruiaj, anunţă operatorul radar. Avem din nou contact cu ţintele.

Rachetele Kelt îşi continuaseră drumul neabătute, indiferente la agitaţia din jurul lor. Transponderele radar le făceau să arate ca nişte avioane Badger. În plus, propriile dispozitive de bruiaj contribuiau la mascarea lor pe ecrane. Pilotul automat începu să le salte în sus, în jos, în stânga şi în dreapta, cu salturi de o sută de metri, aşa cum ar fi procedat un avion care încerca să evite rachetele lansate împotriva lui. Kelt-urile fuseseră iniţial rachete adevărate, dar la retragerea lor din serviciul activ, petrecută cu şase ani înainte, focoasele le fuseseră înlocuite cu rezervoare suplimentare de combustibil, iar rachetelor li se atribuise rolul de ţinte-false, rol pe care şi-l îndeplineau acum admirabil.

— Tallyho!

Prima escadrilă de douăsprezece Tomcat se găsea cum la două sute cincizeci de kilometri depărtare. Kelt-urile se vedeau perfect pe radar, iar copiloţii fiecărui avion de interceptare stabiliră rapid cursurile de intercepţie ale ţintelor. Kelt-urile se apropiau de distanţa normală de lansare a rachetelor – asta dacă ele erau, într-adevăr, bombardierele care păreau a fi.

Tomcat-urile lansară o jerbă de rachete AIM-54C Phoenix de la o distanţă de 230 de kilometri. Rachetele se năpustiră asupra ţintelor cu o viteză de 5 Mach, ghidate de radarele avioanelor care le lansaseră. În mai puţin de un minut, cele patruzeci şi opt de rachete distruseră treizeci şi nouă de ţinte. Primul escadron eliberă locul pentru escadronul doi.

USS NIMITZ

— Domnule amiral, ceva e în neregulă aici, rosti încetişor Toland.
— Ce ar putea să fie?
Lui Baker îi plăcea cum se desfăşurau ostilităţile. Dârele bombardierelor inamice erau şterse de pe ecran ca într-un joc de război.
— Ruşii vin ca netoţii, domnule.
— Şi?
— Până acum sovieticii nu au dat dovadă de neghiobie! Domnule amiral, de ce nu trec Backfire-le la regim supersonic? De ce un singur grup de atac? De ce o singură direcţie?
— Constrângeri legate de combustibil, răspunse Baker. Badger-ele sunt la limita combustibilului, aşa că trebuie să vină drept spre ţintă.
— Dar nu şi avioanele Backfire!
— Cursul e bun, numărătoarea e bună.
Baker clătină din cap şi se concentră asupra planşetei tactice.
Cel de-al doilea escadron de interceptoare tocmai lansase rachetele. Acurateţea acestora avea cumva de suferit din pricina incapacităţii de a vizualiza clar ţintele. Distruseseră treizeci şi patru de ţinte cu patruzeci şi opt de rachete. Pe harta tactică fuseseră *o* sută cincizeci şi şapte de ţinte.
Escadrilele trei şi patru veniră împreună şi lansară rachetele în grup. După consumarea acestor Phoenix-uri, pe planşetă rămaseră nouăsprezece ţinte. Avioanele zburară mai departe ca să angajeze ţintele rămase cu tunurile.
— Clipper Base, aici e SAM Boss[33]. O să mai scape câteva. Recomand aprinderea radarelor SAM[34].
— Înţeles, SAM Boss. Permisiune acordată, răspunse coordonatorul acţiunilor de luptă ale grupului de nave.

ATLANTICUL DE NORD

— Am pe ecran radare de căutare aeriană, coordonate zero-trei-şapte, rosti ofiţerul ESM din primul Bear. Ne-au detectat. Recomand pornirea radarelor noastre.

---

33 Comandantul apărării antiaeriene (n. red.).
34 Radarele antiaeriene de pe nave (n. red.).

Avionul Bear porni imensul său radar Big Bulge.

USS NIMITZ

— Nou contact radar. Desemnat ca Raidul 2.

— Ce? se repezi Baker.

Imediat se auzi un apel venind dinspre avioanele de vânătoare.

— Clipper Base, aici e Slugger Lead. Văd ţinta. Comandantul escadronului încerca să examineze ţinta pe ecranul camerei de luat vederi cu rază lungă de acţiune. Când reveni, în vocea lui se sesiza clar stupoarea: Atenţiune, atenţiune, nu e un Badger. Am tras în rachete Kelt!

— Raidul 2 e compus din şaptezeci şi trei de avioane, relevment doi-unu-şapte, la distanţă de unu-trei-zero mile. Un radar Big Bulge dirijează formaţia inamică, rosti operatorul CIC.

Toland se strâmbă văzând noile contacte puse pe planşetă.

— Domnule amiral, am fost traşi pe sfoară.

Ofiţerul de luptă tactică apucă palid microfonul.

— Alertă Roşie! Foc de voie! Direcţia atacului este doi-unu-şapte. Toate navele să manevreze pentru a elibera câmpul de tragere a bateriilor antiaeriene.

Tomcat-urile fuseseră toate atrase în cursă, lăsând formaţia de nave practic fără apărare. Singurele avioane de interceptare disponibile erau cele opt Crusadere de pe *Foch,* avioane demult retrase din serviciul marinei americane. La rostirea unui ordin cu voce gâtuită de pe portavionul de care aparţineau, cele opt interceptoare se ridicară cu maximă viteză şi se năpustiră spre sud-vest, către avioanele Backfire. Prea târziu.

Avionul Bear avea deja o imagine clară a formaţiilor americane. Ruşii nu puteau distinge tipul navelor, dar puteau face diferenţa între mare şi mic şi puteau identifica crucişătorul purtător de rachete *Ticonderoga* după semnalul radar aparte. Portavioanele trebuiau să se afle aproape de acea navă. Avionul Bear transmise informaţiile formaţiei de atac. Un minut mai târziu, cele şaptezeci de bombardiere Backfire îşi lansară cele o sută patruzeci de rachete AS-6 Kingfish şi virară spre nord cu toată puterea. Racheta Kingfish nu semăna nici pe departe cu un Kelt. Propulsate de un motor-rachetă cu combustibil lichid, rachetele accelerară la nouă sute de noduri şi începură să

coboare. Radarul pre-programat din vârful armei vizualiza totul pe o rază de zece mile în jurul ţintei. Fiecărei nave din mijlocul formaţiei navale i se alocaseră câteva rachete.

— Vampir, vampir! izbucni operatorul CIC de la bordul *Ticonderoga.* Numeroase rachete vin spre noi. Foc de voie.

Ofiţerul responsabil cu apărarea antiaeriană de pe nave ordonă ca sistemul Aegis de arme antirachetă de pe crucişător să treacă în modul automat. *Tico* fusese creată tocmai pentru o asemenea situaţie posibilă. Puternicul sistem de radar computerizat de pe navă identifică imediat rachetele ca fiind ostile şi le alocă fiecăreia câte un ordin de prioritate în vederea distrugerii. Computerul lucra complet independent, liber să tragă în orice era considerat de creierul electronic ca ostil. Pe imensul ecran tactic se derulau numere, simboluri şi vectori. Lansatoarele gemene din prova şi pupa ochiră primele ţinte şi aşteptau ordinul de tragere. Aegis era un sistem de ultimă generaţie, cel mai bun sistem antiaerian proiectat vreodată de mintea umană, dar avea o slăbiciune majoră: *Tico* ducea doar nouăzeci şi şase de rachete sol-aer SM2. Spre ei se îndreptau o sută patruzeci de rachete Kingfish. Computerul nu fusese programat să se gândească şi la o asemenea eventualitate.

La bordul lui *Nimitz,* Toland simţea portavionul înclinându-se din pricina virajului strâns. Şi a vitezei de treizeci şi cinci de noduri imprimate de puternicele ei motoare. Escortele portavionului, navele cu propulsie nucleară *Virginia* şi *California,* urmăreau şi ele traiectoria rachetelor cu propriile rachete pregătite pe rampele lansatoarelor.

Rachetele Kingfish se găseau acum la o înălţime de două mii şapte sute de metri şi o distanţă de o sută şaizeci de kilometri, acoperind câte 1,6 kilometri la fiecare patru secunde. Fiecare dintre ele selectase o ţintă, alegând-o pe cea mai mare din raza lor vizuală. Cea mai apropiată navă mare era *Nimitz* cu escortele ei lansatoare de rachete aflate la nord de ea.

Tico lansă primul evantai de rachete când ţintele coborâră sub distanţa de 160 de kilometri. Acestea ţâşniră, lăsând în urma lor o dâră de fum cenuşiu. Abia plecate, lansatoarele se ridicară în sus pentru a fi reîncărcate. Crucişătorul putea trage o rachetă la două secunde. Trei minute mai târziu, rastelurile cu rachete ale navei erau goale. Crucişătorul se ivi din mijlocul unui nor imens de fum. Singurele arme defensive rămase la bord erau tunurile.

Rachetele SAM se năpustiră spre ţintele lor cu o viteză de

peste 3 200 de kilometri pe oră, ghidate de radarele de control al tirului de pe nava care le lansase. La o distanţă de o sută cincizeci de metri de ţinte focoasele detonară. Sistemul Aegis reuşi o performanţă remarcabilă. Circa şaizeci la sută din ţinte fură distruse. Acum rămăseseră optzeci şi două de rachete, aţintite asupra unui număr de opt nave.

Alte nave echipate cu rachete SAM se alăturară efortului. În câteva cazuri, două sau trei rachete porniră spre aceeaşi ţintă, reuşind să o distrugă. Numărul de „vampiri” scăzu la şaptezeci, apoi la şaizeci, dar numărul nu scădea suficient de repede. Toată lumea ştia acum care era identitatea ţintelor urmărite de „vampiri”. Intrară în joc echipamente puternice de bruiaj. Navele începură o serie de manevre bizare, ca într-un soi de dans stilizat, fără să acorde nici o atenţie păstrării poziţiilor din formaţie. Coliziunea pe mare reprezenta acum ultima dintre preocupările oamenilor. Când rachetele Kingfish ajunseră la 32 de kilometri, fiecare navă lansă proiectile de diversiune, care umplură aerul cu milioane de fragmente de plastic aluminizat, generând zeci de noi ţinte pentru rachetele care atacau. Câţiva „vampiri” pierdură coordonatele ţintei iniţiale şi începură să vâneze fragmente de plastic. Două rachete se rătăciră şi îşi selectară noi ţinte de la marginea grupului de nave.

Imaginea de pe radarul portavionului *Nimitz* deveni brusc obscură. Fostele linii care desemnau poziţiile navelor în formaţie deveneau nori amorfi. Doar rachetele rămâneau pe curs constant. Apăreau pe ecran ca nişte V-uri întoarse, având vectori alocaţi pentru a li se desemna direcţia şi viteza. Ultimul val de rachete SAM distruseră alţi trei „vampiri”. Ca atare, numărul rachetelor inamice ajunse la patruzeci şi una. Toland număra cinci care se îndreptau spre *Nimitz.*

În final, ultimele arme defensive luară urma ţintelor. Era vorba de CIWS, tunuri Gatling de 20 de milimetri cu tragere rapidă, echipate cu radare pentru a neutraliza ţintele la o distanţă mai mică de două mii de metri. Proiectate să opereze în mod complet automat, cele două tunuri montate la pupa şi prova pe portavion se ridicară pe poziţie şi începură urmărirea primelor două rachete Kingfish care se apropiau. Tunul dinspre babord trase primul, cele şase ţevi ale lui generând un sunet ca un fermoar imens care este tras. Sistemul său radar fixă ţinta şi urmări proiectilele trase, ajustând automat focul pentru a nimeri şi distruge rachetele.

Prima rachetă inamică explodă la opt sute de metri de babordul spate al portavionului. Mia de kilograme de explozibil de înaltă putere zgudui nava. Toland simţi zdruncinătura şi se întrebă dacă nava fusese lovită. De jur împrejurul lui oamenii din CIC se concentrau asupra muncii lor. O dâră de rachetă inamică de pe ecran se stinse. Rămăseseră patru.

Următoarea rachetă se apropia de prova portavionului şi fu distrusă în aer de tunul din prova, însă prea aproape de corpul navei. Schijele căzură pe puntea portavionului, ucigând pe loc mai mulţi membri ai echipajului care nu reuşiseră să se adăpostească.

Racheta numărul trei devie de la curs atrasă de un nor de particule de bruiaj şi se năpusti drept în mare la opt sute de metri în spatele portavionului. Detonarea focosului zgudui din nou nava şi ridică o coloană de apă la trei sute de metri în aer.

Rachetele patru şi cinci veneau dinspre pupa, paralel, la nici o sută de metri distanţă una de cealaltă. Tunul montat în spate le urmări pe amândouă, dar nu reuşi să se decidă pe care să o atace prima. Ca atare, creierul lui electronic luă decizia de a reseta sistemul, fără să angajeze nici una din rachete. Acestea loviră la distanţă de o secundă una de alta, una în dreptul colţului babord spate al punţii de zbor, cealaltă în dreptul releului de comunicaţii numărul doi.

Toland se trezi aruncat în sus circa cinci metri şi se lovi de o consolă radar. Văzu imediat un perete de flăcări portocalii care se năpustea spre el. Apoi se auziră zgomotele. Mai întâi tunetul exploziei. Apoi urletele. Cupola CIC din spate dispăruse. În locul ei se vedeau doar flăcări. În faţa ochilor lui, oameni aflaţi la şase metri depărtare se transformaseră în torţe vii care se clătinau şi urlau. Singurul lucru la care se gândi Toland era fuga. Sări spre uşa etanşă. Aceasta se deschise ca prin minune la apăsare şi Toland fugi spre tribord. Sistemele de stingere a incendiilor de la bordul navei porniseră deja automat, împrăştiind adevărate duşuri de apă sărată pretutindeni. Toland simţi cum îl usturăcumplit pielea, iar părul şi uniforma îi erau pârlite. Un marinar îndreptă un furtun cu apă spre el, aproape răsturnându-l peste bord.

— Incendiu în CIC! icni Toland.

— Dar unde nu sunt incendii? ripostă marinarul.

Toland căzu în genunchi şi privi dincolo de balustrada punţii. Îşi aminti că *Foch* se aflase la nord de ei. Acum în acel loc se

vedea o coloană imensă de fum. În vreme ce privea, ultima rachetă Kingfish detonă la treizeci de metri deasupra punţii de zbor de pe *Saratoga.* Portavionul părea intact. La cinci kilometri depărtare, suprastructura navei *Ticonderoga* era făcută bucăţi şi ardea, datorită unei rachete care explodase la câţiva metri depărtare de ea. La orizont, o minge imensă de foc anunţa distrugerea unei alte nave. „Doamne, îşi spuse Toland, să fie vorba de *Saipan?”* Nava aia avea două mii de puşcaşi marini la bord…

— Mişcă-te de aici, dobitocule! urlă la el un pompier.

Un alt om apăru pe pasarela punţii.

— Toland, te simţi bine?

Era comandantul Svenson, cu cămaşa ruptă şi pieptul lăsând să se vadă dâre de sânge de la mai multe tăieturi.

— Da, domnule, răspunse Bob.

— Du-te pe puntea de comandă. Spune-le să meargă cu vântul la tribord. Dă-i drumul!

Svenson plecă mai departe pe puntea de zbor.

Toland se conformă şi o luă la fugă. Puntea era plină de spumă şi alunecoasă precum o pată imensă de ulei. Toland fugi fără să ţină cont de asta, căzând de mai multe ori pe punte înainte de a ajunge la cartierul de comandă a portavionului. Ajunse în cabina pilotului în mai puţin de un minut.

— Comandantul spune să mergeţi cu vântul la tribord! rosti el gâfâind.

— Dar *mergem* aşa! ripostă secundul navei. Podeaua era plină de cioburi de sticlă. Ce face comandantul?

— Trăieşte. S-a dus în spate să vadă ce e cu incendiul.

— Şi tu cine naiba eşti? lătră secundul.

— Toland, de la grupul de colectare informaţii. Mă aflam în CIC.

— Atunci eşti un ticălos norocos. A doua rachetă a lovit la cincizeci de metri de voi. Căpitanul a ieşit? Altcineva?

— Nu ştiu. Arde ca naiba acolo.

— Se pare că şi tu te-ai aprins niţel, comandorule.

Bob îşi simţea faţa ca şi cum s-ar fi bărbierit cu o bucată de sticlă. Sprâncenele îi sfârâiau la atingere.

— Pete de arsură, bănuiesc. Mă simt bine. Ce vreţi să fac?

Secundul arătă spre gradele de pe uniforma lui Toland.

— Poţi manevra nava? Bine, la treabă. Oricum nu ai peste ce să dai. Mă duc în spate să preiau comanda operaţiunii de

stingere a focului. Am rămas fără comunicaţii, fără radare, dar motoarele sunt în stare perfectă şi carena n-a păţit nimic. Domnul Bice are puntea. Domnul Toland are comanda navei, anunţă secundul ieşind din cabină.

Toland nu comandase nimic mai mare de o barcă de pescuit în peste zece ani de muncă, iar acum avea pe mână un portavion avariat. Luă un binoclu şi privi în jur să vadă ce nave mai erau pe acolo. Priveliştea îl înfioră.

Saratoga era singurul portavion care părea intact, dar la o privire mal atentă se vedea cum catargul radar este frânt. *Foch* plutea mai jos decât ar fi trebuit şi ardea de la prova la pupa.

— Unde-i *Saipan?*

— A sărit în aer ca o mare de artificii, răspunse comandorul Bice. Sfinte Iisuse, la bordul ei erau două mii cinci sute de oameni! *Tico* a încasat una aproape de bord. *Foch* a încasat trei şi pare dusă. S-au mai dus două fregate şi un distrugător. Pur şi simplu au sărit în aer, omule! Cine a dat-o în bară? Erai în CIC, nu? Cine a dat-o în bară?

Cele opt avioane Crusader franceze tocmai luau contactul cu inamicii. Bombardierele ruseşti trecuseră pe putere maximă şi zburau aproape la fel de repede precum avioanele de vânătoare. Piloţii auziseră tragicul destin al portavionului lor şi erau acum plini de mânie. Din ei dispăruse orice urmă de răceală profesională. În raza lor de acţiune se găseau doar zece avioane Backfire. Doborâră şase dintre ele cu rachetele şi avariară alte două înainte de a fi nevoiţi să abandoneze lupta.

USS *Caron*, singura navă mare rămasă complet intactă, îi urmări pe ruşi pe ecranele ei radar, apelând Marea Britanie pentru interceptarea lor pe drumul de întoarcere. Însă ruşii anticipaseră o asemenea mutare şi apucară un curs vest, la mare distanţă de insulele britanice, întâlnindu-se cu avioanele lor cisternă la patru sute de mile vest de Norvegia.

Ruşii evaluau deja rezultatele misiunii lor. Prima mare bătălie implicând portavioane şi bombardiere purtătoare de rachete se încheiase cu victorii şi pierderi de ambele părţi. Fiecare ştia exact ce câştigase şi ce pierduse.

Cei de pe *Nimitz* stinseră focul într-o oră. Fără nici un avion la bord, materialele inflamabile erau puţine, iar capacitatea de stingere a incendiilor echivala cu cea a unui mare oraş. Toland aduse nava înapoi pe un curs estic. *Saratoga* îşi recupera avioanele, realimentându-le şi apoi trimiţându-le către uscat. Trei

fregate şi un distrugător încetiniră pentru a recupera supravieţuitorii, în vreme ce navele mari cotiră înapoi spre Europa.

— Cu toată viteza înainte, ordonă Svenson de pe scaunul lui de pe punte. Toland, te simţi bine?

— Nu mă plâng.

N-avea nici un sens să o facă, mai ales că infirmeria vasului era supraaglomerată cu răniţi grav. Încă nu se efectuase o numărătoare a morţilor, iar Toland nu avea nici un chef să se gândească la asta.

— Ai avut dreptate, rosti comandantul cu voce încărcată de furie abia reţinută. Ai avut dreptate. Totul părea prea uşor şi noi am căzut în capcană.

— Va veni şi ziua noastră, domnule.

— Ai perfectă dreptate că va veni! Ţinem curs spre Southampton. Să vedem dacă britanicii pot repara ceva atât de mare. Oamenii mei sunt încă ocupaţi în spate. Crezi că te mai descurci o vreme cu comanda?

— Da, domnule.

Nimitz şi escortele ei cu propulsie nucleară menţinură cursul cu toată viteza de aproape patruzeci de noduri, lăsând repede restul formaţiei în urmă. Era o mutare îndrăzneaţă, mult prea rapidă pentru patrulele antisubmarin, dar şi submarinele ar fi trebuit să alerge la galop pentru a-i prinde din urmă.

21
Ciocanul nordic

DEALUL 152, ISLANDA

— Ştiu că a fost un avion de vânătoare şi nu a fost singurul, zise Edwards.

Începuse din nou să plouă, probabil pentru ultima dată în acea zi. Norii se spărgeau spre sud-vest, iar la orizont se putea vedea o geană de cer senin. Edwards stătea în fund, acoperit cu o pătura şi cu casca pe cap, privind în gol la distanţă.

— Cred că aveţi dreptate, domnule, rosti Smith.

Sergentul era nervos. Se găseau pe acel deal de aproape douăzeci şi patru de ore, un timp mult prea îndelungat pentru a rămâne într-un teritoriu ostil. Cele mai bune momente de a pleca mai departe ar fi fost în timpul averselor, când vizibilitatea nu trecea de câteva sute de metri. În curând cerul s-ar fi putut însenina din nou, iar întunericul nu avea să se lase prea curând. Acum oamenii şedeau pe culmea dealului, îmbrăcaţi cu pături de camuflaj care îi apărau oarecum de ploaie, dar nu-i făceau să se simtă mai puţin mizerabil.

La nord de ei ploua cu găleata şi din această cauză nu vedeau Reykjavik-ul. Abia distingeau ceva din Hafnarfjordur spre vest, fapt care îl îngrijora pe sergent, deoarece nu mai putea afla ce avea Ivan de gând să facă. Dacă ruşii detectau staţia radio a lui Edwards şi începeau triangulaţia pentru a o localiza? Dacă pe urmele lor plecaseră deja patrule de căutare?

— Domnule locotenent?

— Da, sergent?

— De o parte a noastră sunt liniile alea telefonice, iar de cealaltă parte cablurile de curent…

— Vrei să arunci câteva în aer? întrebă Edwards zâmbind.

— Nu, domnule, dar Ivan o să înceapă curând să patruleze în jurul lor, iar locul ăsta nu e foarte bun pentru noi ca să stabilim contactul.

— Noi trebuie să observăm şi să raportăm, sergent, rosti Edwards fără convingere.

— Da, domnule.

Edwards îşi verifică ceasul. Acesta arăta ora 19.55 Zulu. Era posibil ca Doghouse să vrea să vorbească cu ei, cu toate că nu îi mai apelaseră în ultima vreme. Edwards scoase staţia din învelitoare, îi montă antena şi îşi puse căştile. La ora 19.59 porni staţia şi o acordă pe frecvenţa satelitului.

— Doghouse apelează Beagle. Doghouse apelează Beagle. Mă auzi? Terminat.

— Măi, să fie. Edwards comută pe transmisie. Vă aud, suntem aici, Doghouse.

— Ceva nou de raportat?

— Negativ, în afara cazului că vreţi să ştiţi cum mai e cu ploaia. Vizibilitatea e foarte scăzută. Nu prea suntem în stare să observăm ceva.

Ofiţerul de comunicaţii de serviciu de la sediul Doghouse se uită pe o hartă meteo. Aşadar, chiar ploua acolo. Nu reuşise să-şi convingă şeful că se putea avea încredere în Beagle. Edwards răspunsese la toate întrebările cu care veniseră tipii de la contraspionaj. Îi analizaseră chiar şi vocea cu un analizor aflat la îndemână. Acul vibrase la ultima întrebare, legată de prietena lui. Răspunsul nu fusese falsificat. Primiseră prin fax părţi importante ale dosarului personal al omului. Terminase în primii cinci din clasa lui de la Colorado Springs. Bun la matematică şi inginerie, se descurcase excelent la studiile postuniversitare de meteorologie. Vederea i se înrăutăţise uşor în timpul cursurilor de la Colorado Springs, devenind suficient de proastă ca să-l împiedice să zboare la bordul unui avion. Privit de colegi ca un tip retras şi timid, dar plăcut. Profilul psihologic susţinea că nu era genul războinic. Cât oare putea rezista puştiul în atari circumstanţe?

KEFLAVIK, ISLANDA

Un MIG-29 era în zbor. Celelalte se găseau în adăposturile întărite pe care americanii abia le terminaseră la capătul pistei unsprezece. Misiunea avionului de vânătoare avea două etape. Prima consta în patrularea de luptă şi prevenirea în cazul unui potenţial raid aerian. A doua, mai importantă, era legată de calibrarea radarelor de la sol, aşa că zborul avionului era atent urmărit de echipajele radarelor pe ecrane. Terenul neregulat al

Islandei crea performanţe radar foarte proaste. La fel ca în cazul rachetelor sol-aer de pe *Fucik,* instrumentele radar avuseseră de suferit în urma călătoriei. Ca atare, acum avionul de vânătoare descria cercuri în jurul aeroportului, în vreme ce operatorii radar verificau dacă ceea ce le spuneau instrumentele lor era corect.

Avioanelor din adăposturi li se făcuse plinul de combustibil şi de muniţie. Piloţii se odihneau lângă ele, pe paturi pliante. Deocamdată, oamenii de la sol alimentau bombardierul Badger care oferise avioanelor de vânătoare suport electronic şi operaţional. Curând avionul avea să decoleze pentru a ghida alte nouă aparate. Detaşamentele de oameni de întreţinere îşi terminau cu repeziciune sarcina de curăţare a aerodromului. Cu o singură excepţie, toate pistele fuseseră eliberate. Rămăşiţele avioanelor americane fuseseră îndepărtate cu buldozerele de pe asfalt. În plus, inginerii susţineau că principala conductă petrolieră a bazei avea să fie complet reparată în mai puţin de o oră.

— Ce zi aglomerată, rosti maiorul în direcţia comandantului de avion.

— Nu s-a terminat încă. Mă voi simţi mai bine când vom reuşi să aducem şi restul regimentului, interveni colonelul. Ar fi trebuit să fim deja atacaţi.

— Cum vă aşteptaţi să ne atace?

Colonelul ridică din umeri.

— Greu de spus. Dacă vor cu adevărat să termine acest aerodrom, atunci probabil că vor folosi un focos nuclear.

— Sunteţi mereu aşa optimist, tovarăşe colonel?

Raidul se afla doar la o oră distanţă. Cele optsprezece bombardiere B-52H părăsiseră Louisiana cu zece ore înainte şi aterizaseră pentru realimentare la baza forţelor aeriene Sondrestrom de pe coasta de vest a Groenlandei. La optzeci de kilometri înainte de forţa principală de atac zburau un Raven EF-111, avion special de bruiaj şi patru F-4 Phantom, configurate pentru distrugerea sistemelor antiaeriene ale ţintelor.

Radarul era pe jumătate calibrat, deşi ceea ce se făcuse deja reprezenta doar partea uşoară. Avionul de vânătoare care tocmai aterizase zburase în forma unor ovaluri imense, dinspre nord, în jurul orizontului vestic, spre sud de Keflavik şi înapoi. Zona de la vest de baza aeriană, chiar dacă nu era plată, era destul de apropiată de aşa ceva datorită dealurilor stâncoase puţin înalte

şi cu pante domoale. Urma partea grea, adică încercarea de-a acoperi cu radar arcul estic, deasupra centrului muntos al Islandei, compus dintr-o aglomerare de dealuri care creşteau în altitudine până spre piscul muntos din centrul insulei. Un alt Fulcrum porni să ruleze pe pistă ca să-şi înceapă misiunea. Pilotul se întreba cât îi va lua să identifice toate zonele oarbe – acele zone pe care radarul nu le putea acoperi din cauza văilor adânci – pe care un avion în atac le putea folosi pentru a se apropia de Keflavik.

Ofiţerii de la radare tocmai trasau potenţiale locuri cu probleme pe hărţile lor topografice când un operator strigă un avertisment. Ecranele radar curate până atunci se acoperiseră de purici datoraţi unui puternic bruiaj. Asta putea însemna un singur lucru.

În adăposturile de la capătul pistei unsprezece începură să sune sirenele de alarmă. Piloţii care moţăiau sau jucau domino săriră în picioare şi porniră în goană spre avioanele lor.

Ofiţerul de supraveghere din turnul de zbor ridică microfonul pentru a nuanţa avertismentul către piloţi, apoi îl apelă pe comandantul bateriei de rachete defensive:

— Se apropie un raid aerian inamic!

Oamenii trecură la acţiune pretutindeni de-a lungul perimetrului bazei. Echipele de sol ale avioanelor de vânătoare porniră motoarele chiar în timp ce echipajele de zbor se urcau în carlingi. Bateria SAM porni sistemele proprii de căutare şi control al focului, în vreme ce lansatoarele mobile îşi postară rachetele pe poziţie de lansare.

Undeva sub orizontul radar, optsprezece bombardiere B-52 tocmai porniseră sistemele de bruiaj de la bord. Formaţia era alcătuită din şase grupuri de trei avioane. Primul grup trecu peste vârful muntelui Snaefells, la aproape o sută de kilometri nord de Keflavik. Restul grupurilor veni prin vestul busolei, aruncându-se asupra ţintei din spatele unui zid de paraziţi electronici furnizaţi de propriile sisteme şi de sistemul de bruiaj de la bordul avionului EF-111 Raven.

Avionul rus de vânătoare care decola se înălţă repede. Pilotul îşi menţinu ecranul radar închis, cercetând cerul cu ochiul liber şi aşteptând informaţiile de interceptare de la radarul de sol. Tovarăşi lui ieşeau acum în câmp deschis cu avioanele lor şi se aliniau la capătul pistei de decolare. Un avion care aterizase se îndrepta spre un punct de realimentare, iar pilotul lui înjura

amarnic echipajul de sol ce se pregătea febril de alimentarea cu combustibil. În graba lor, oamenii vărsară zece galoane de kerosen peste aripa avionului. Ca prin minune, combustibilul nu luă foc şi mai mulţi oameni se repeziră cu extinctoare cu bioxid de carbon pentru a preveni o explozie, în vreme ce avionul începu să înghită lacom combustibilul necesar.

DEALUL 152, ISLANDA

Edwards înălţă brusc capul auzind zgomotele, uruitul aparte al avioanelor de vânătoare supersonice. Zări o dâră neagră de fum apropiindu-se dinspre est şi siluete care trecură la mai puţin de o milă distanţă. Formele indicau nişte avioane încărcate cu echipamente, identificarea lor fiind înlesnită de vârful ridicat al aripilor.

— F-4! ţipă el. Sunt ai noştri!

Erau avioane Phantom ale Gărzii Naţionale Aeriene din New York, transformate în ucigaşe Wild Weasel[35] de baterii SAM. În vreme ce atenţia ruşilor se concentra pe raidul bombardierelor, avioanele F-4 se prelingeau pe deasupra vârfurilor de deal şi prin văile nurilor, folosind peisajul denivelat pentru a-şi masca apropierea la joasă înălţime. Copilotul din fiecare avion număra radarele pentru controlul rachetelor, selectând cele mai periculoase ţinte. Când ajunseră la mai puţin de 16 kilometri de Keflavik, avioanele se ridicară şi traseră o salvă de rachete Standard-ARM antiradar.

Ruşii se treziră prinşi pe picior greşit. Concentrându-se numai asupra atacării bombardierelor cu rachete, uitaseră complet de posibilele surprize. Rachetele antiradar trecură nedetectate. Trei dintre ARM-uri îşi găsiră ţintele, distrugând două radare de căutare şi un lansator mobil de rachete. Un comandant de lansator îşi întoarse vehiculul şi căută să contracareze manual ameninţarea. Avioanele Phantom bruiară radarul de control al focului, lăsând în urma lor o serie de nori de particule de la zece metri înălţime. Fiecare pilot inspecta cu febrilitate zona din faţa lui în vreme ce se repezea asupra zonei de atac care îi fusese alocată. Unul dintre ei zări un lansator SAM rămas intact şi se năpusti asupra lui, aruncând containere explozive Rockeye care căzură la oarecare distanţă de ţintă, dar împrăştiară peste o sută

35 „Nevăstuica sălbatică" (n.tr.)

de bombe mici pe întreaga suprafaţă a zonei. Lansatorul de rachete SA-11 explodă la impactul cu câteva astfel de proiectile. Echipajul nu avu nici măcar răgazul de a-şi dea seama ce i se întâmplă. La un kilometru în spatele lansatorului se găsea un vehicul mobil de artilerie antiaeriană. Avionul Phantom îl angajă cu tunul de bord, avariindu-l grav în vreme ce se repezea spre adăpostul mării deschise. Era o misiune perfectă de tip Weasel. Toate cele patru avioane dispărură înainte ca sovieticii să aibă timp să reacţioneze. Cele două rachete SAM care reuşiseră să îşi ia zborul explodară fără să producă pagube în norii de particule. Bateria îşi pierduse două treimi din vehiculele de lansare şi toate radarele de căutare. Trei vehicule mobile fuseseră distruse sau grav avariate. Bombardierele se aflau acum la doar treizeci de kilometri distanţă. Puternicele lor sisteme de contramăsuri electronice năuceau radarele sovietice cu emisiile de bruiaj.

Oricum, radarele de pe lansatoarele mobile nu puteau fi distruse. Noul sistem instalat pe ele dispunea de un radar pentru care avioanele de atac nu erau pregătite. Însă asta nu mai conta. Radarele fuseseră proiectate să depisteze avioane mici, iar când încercară să se fixeze pe bombardierele uriaşe, găsiră nişte ţinte atât de mari încât semnalele radar umplură întreg ecranul. Computerele nu reuşiră să decidă distanţa până la ţintă şi intrară automat în proces de restartare, considerând semnalele electronice primite ca inutile. Echipele de la lansatoare înjurară la unison sistemul şi comutară pe controlul manual al focului, folosindu-şi ochii pentru a zări ţintele masive care se apropiau.

Bombardierele se înălţară la trei sute de metri, sperând să evite cea mai mare parte a focului antiaerienei şi să scape fără pierderi. Nu fuseseră avertizate în privinţa posibilei prezenţe a unei forţe inamice de avioane de vânătoare. Misiunea lor era de a distruge Keflavik-ul înainte ca avioanele de vânătoare să poată ajunge acolo pentru a apăra baza.

Acum surpriza era de partea sovieticilor. Avioanele Fulcrum se năpustită asupra bombardierelor venind dinspre soare. Radarele proprii de control al focului le erau ca şi inutile, însă jumătate din rachetele lor aer-aer erau ghidate de emisii în infraroşu, iar bombardierele americane emiteau suficientă căldură cât să încălzească un mic oraş.

Grupul de trei bombardiere ce zburau pe latura sudică a formaţiei nu văzu inamicii. Două bombardiere primiră rachetele în plin şi explodară în aer. Cel de-al treilea chemă în ajutor

avioanele de vânătoare şi efectuă manevre violente de evitare. Prea târziu. La cel de-al doilea picaj pilotul încercă prea târziu redresarea şi avionul se dezintegră în contactul cu solul la nord de Keflavik, într-o minge de foc pe care Edwards o zări de la o distanţă de cincizeci de kilometri.

Piloţii ruşi trăiau visul oricărui aviator. Toate cele opt avioane aveau ţinte individuale. Formaţia se diviză pentru vânătoare înainte ca baza să fie lovită de prea multe bombe. Echipajele de pe bombardiere se concentrară asupra ţintelor. Era prea târziu să fugă de acolo şi singurul lucru care le rămânea drept apărare era să cheme în ajutor propriile avioane de vânătoare.

În luptă se amestecară şi tunurile antiaeriene de la sol. Trăgând asupra ţintei prin ochire vizuală, un sergent tânăr lovi un bombardier care tocmai îşi lansa încărcătura. Magazia de bombe primi mai multe proiectile în plin şi aeronava se pulveriză într-o explozie asurzitoare care avarie un alt B-52. Un echipaj de lansator de rachete reuşi să treacă sistemul de control al focului pe infraroşu şi trase o singură rachetă spre un bombardier. Aceasta lovi ţinta după ce avionul îşi eliberase încărcătura. Aripa aeronavei izbucni în flăcări şi avionul alunecă spre est, lăsând în urmă o dâră neagră de fum.

Edwards urmări bombardierul lovit cum se apropie de dealul lor, un monstru rănit a cărui aripă dreaptă lăsa să se scurgă combustibil aprins. Pilotul încerca să menţină altitudinea, pentru ca echipajul să se poată catapulta, dar toate cele patru motoare din dreapta erau distruse şi aripa în flăcări cedă. Bombardierul rămase agăţat de cer câteva clipe, apoi se prăbuşi, rostogolindu-se, pe versantul vestic al dealului 152. Nici un membru al echipajului nu reuşi să se salveze. Edwards nu trebui să dea vreun ordin. În mai puţin de cinci secunde, oamenii lui strânseră tot ce aveau şi porniră alergând spre nord-est.

Bombardierele rămase ajunseră deasupra ţintei, cerând din răsputeri ajutorul avioanelor de vânătoare. Opt dintre ele îşi lansară cu succes încărcăturile înainte de a pleca din zonă. Avioanele sovietice distruseseră cinci bombardiere, iar echipajele supravieţuitoare nu căutau decât să scape din capcana neprevăzută. Ruşii rămăseseră fără rachete, dar încercau să angajeze inamicul cu tunurile de bord. Mutarea prezenta pericole. În coada bombardierelor erau amplasate mitraliere şi un Fulcrum se trezi avariat de focul unei mitraliere, aşa că trebui să renunţe la atac.

Ultimul element care contribui la confuzia generală se ivi când avioanele Phantom se întoarseră. Fiecare transporta doar trei rachete Sparrow. Când radarele de interceptare a rachetelor intrară în funcţiune, piloţii sovietici se treziră alertaţi de sirenele sistemelor defensive. Avioanele Fulcrum se împrăştiară din calea celor douăsprezece rachete interceptoare şi căutară adăpostul solului. Patru dintre ele plonjară chiar pe deasupra grupului lui Edwards, trecând razant pe lângă rămăşiţele unui B-52 prăbuşit la est de Hafnarfjordur. Când se înălţară la loc, cerul era din nou limpede. Avioanele Phantom riscau să rămână fără combustibil. Nu puteau insista cu atacul, aşa că făcură cale întoarsă, fără a se putea mândri fie şi cu o singură ţintă lovită. Bombardierele supravieţuitoare erau acum în siguranţă, ascunse în norul de bruiaj electronic. Sovieticii se regrupară şi porniră înapoi spre Keflavik.

La prima impresie lucrurile stăteau prost. Peste două sute de bombe căzuseră în aria bazei aeriene şi nouă dintre ele loviseră piste. Însă pista unsprezece era intactă. Edwards urmări cum singurul avion Fulcrum rămas la sol decolează liniştit, cu pilotul mânat doar de furie şi cerând cu disperare vectorii unei ţinte pe care să o spulbere. Pilotul primi ordinul de a patrula deasupra zonei câtă vreme restul escadrilei aterizează pentru realimentare.

Prima bătălie se încheie cu rezultate amestecate. Americanii pierduseră jumătate din forţa de bombardament în schimbul avarierii a trei dintre cele cinci piste ale bazei Keflavik. Sovieticii pierdură aproape în întregime o baterie SAM, însă Keflavik putea fi încă folosit. Deja personalul de întreţinere de la sol alerga spre echipamentele de reparaţii lăsate în urmă de americani. La capătul fiecărei piste se găsea un morman de pietriş şi mai multe buncăre conţinând piese de oţel. Echipamentele grele aveau să aşeze la loc molozul rezultat în urma exploziilor în gropile căscate, să le egalizeze, apoi să îl acopere cu pietriş şi oţel. Keflavik era avariat, dar pistele aveau să redevină complet operaţionale până ia miezul nopţii.

USS PHARRIS

— Cred că de data asta e real, domnule comandant, rosti încetişor ofiţerul ASW.

Şirul vertical de linii colorate apărut pe ecranul sonarului pasiv persista de şapte minute. Coordonatele se schimbau încet spre înapoi, ca şi cum contactul se îndrepta spre convoi şi nu spre *Pharris.*

Fregata naviga cu o viteză de douăsprezece noduri, având sistemul Prairie-Masker pornit. Condiţiile pentru folosirea sonarului se îmbunătăţiseră. Un strat termic impenetrabil aflat la şaizeci de metri adâncime împiedica folosirea sonarului de suprafaţă, însă fregata putea să desfăşoare sonarul remorcat până sub acest nivel, iar temperatura mai scăzută a apei transforma acel strat într-un excelent canal de sunet. Şi mai bine, canalul era bidirecţional. Sonarul unui submarin avea aceleaşi probleme de penetrare a stratului termic ca şi un sonar de suprafaţă. Ca atare, *Pharris* devenea practic de nedetectat pentru un submarin aflat sub nivelul stratului.

— Ce spune planşa? întrebă ofiţerul tactic.

— Consolidează datele, răspunse ofiţerul ASW. Rămâne problema distanţei. Date fiind condiţiile apei şi performanţele cunoscute ale sonarului nostru, distanţa până la contact poate fi oricare între cinci şi paisprezece mile în linie dreaptă sau în cadrul primei zone de convergenţă. Asta înseamnă între nouăsprezece şi douăzeci de trei de mile…

Zona de convergenţă reprezintă un truc al fizicii. Sunetul care străbate apa se împrăştie în toate direcţiile. Unda care coboară este treptat transformată de temperatura şi presiunea apei într-o serie de curbe, care se ridică la suprafaţă, apoi se înclină la loc în jos. În vreme ce fregata putea auzi zgomotele emise de ea însăşi pe o distanţă de aproape paisprezece mile nautice, zona de convergenţă avea forma unui annulus – zona dintre două cercuri concentrice – adică o zonă de apă de forma unei gogoaşe care începea la nouăsprezece mile şi se termina la douăzeci şi trei de mile depărtare. Distanţa până la submarin rămânea necunoscută, dar probabil că era mai mică de douăzeci şi trei de mile. Iar asta însemna deja mult prea aproape. Submarinul putea ataca fregata sau convoiul cu torpile sau cu rachete de tip mare-mare, o tactică de luptă navală în care sovieticii fuseseră pionieri.

— Recomandări, domnilor? întrebă Morris.

Primul vorbi ofiţerul TAO[36].

— Să ridicăm elicopterul pentru zona apropiată şi un Orion

36 Ofiţerul de acţiune tactică (n. tr.).

pentru limita îndepărtată.

— Sună bine, fu de acord ofiţerul ASW.

În mai puţin de cinci minute, elicopterul fregatei zbura deja la opt kilometri distanţă şi lăsa în apă balize sonar de tip Lofar. La atingerea apei, aceste sisteme sonar în miniatură desfăşurau un receptor omnidirecţional la o adâncime prestabilită. În cazul de faţă, toate balizele fură aşezate deasupra stratului termic de apă pentru a determina dacă ţinta era aproape. Datele erau transmise înapoi spre centrala de luptă de pe *Pharris.* Nu se întâmplă nimic. Sonarul pasiv însă continua să indice un submarin sau ceva care *părea* un submarin. Elicopterul continuă să se deplaseze mai departe, lăsând în drum balize sonar.

Apoi ajunse avionul Orion. Aparatul cvadrimotor survolă la joasă înălţime poziţia raportată de fregată pentru ţintă. Orionul ducea mai mult de cincizeci de balize sonar şi începu să le lanseze în grupuri atât deasupra cât şi dedesubtul stratului termic.

— Am un semnal slab la numărul şase şi unul mediu la numărul cinci, raportă un operator de sonar.

În vocea omului se citea emoţia.

— Înţeles, confirm, rosti coordonatorul tactic de pe Bluebirdthree. Individul juca de şase ani jocul prinderii submarinelor, însă şi el era emoţionat. O să iniţiem treceri MAD[37].

— Vreţi ca elicopterul nostru să vă sprijine?

— Am auzit, da, dar spune-i să stea la nivel coborât.

Câteva secunde mai târziu, elicopterul SH-2F Sea Sprite al fregatei decolă spre nord. Detectorul de anomalii magnetice era suspendat de un cablu pe partea dreaptă. În esenţă, un magnetometru extrem de sensibil, dispozitivul putea detecta perturbări în câmpul magnetic terestru generate de bucăţi mari de metale feroase – cum era carena unui submarin.

— Semnalul de la numărul şase este acum de tărie medie. Semnalul de la şapte rămâne mediu.

Echipa de la planşetă luă anunţul ca un indiciu că submarinul se îndrepta spre sud.

— Vă pot da o valoare de lucru pentru distanţă, rosti ofiţerul ASW în direcţia TAO. Patruzeci şi doi până la patruzeci şi cinci de mii de metri, pe coordonate de la trei-patru-zero la trei-trei-şase.

Fregata transmise imediat informaţiile echipajului de pe Orion.

---

37 Magnetic Anomaly Detection - detecţia anomaliilor magnetice (n. tr.).

Urmăriră cu toţii cum avionul P-3C cercetează zona, trasând foarte precis conturul pătratului de ocean definit de sonarul de pe *Pharris* ca locaţie probabilă a submarinului. Un computer trasă evoluţia căutărilor către sud.

— *Pharris*, aici e Bluebird. Datele noastre nu indică nici un submarin prieten în zonă. Vă rugăm confirmaţi, terminat.

— Înţeles, Bluebird. Confirmăm că nu există nici un raport despre prezenţe amice în zonă.

Morris verificase acest lucru cu jumătate de oră înainte.

— Creşte intensitatea semnalului la numărul şase. Acum avem semnal slab la numărul cinci. Numărul şapte se stinge.

Tehnicianul se străduia să rămână impasibil.

— Distanţa se stabilizează. Viteza estimată a ţintei opt noduri, distanţa patruzeci şi trei de mii de metri.

— Zgomot puternic! Zgomot puternic! interveni operatorul de sonar al fregatei.

Dinspre coordonatele ţintei se auzise un sunet metalic. O uşă etanşă care se închidea, o unealtă scăpată pe jos, un capac de tub lanstorpile care se deschidea – ceva generase un zgomot inconfundabil de acţiune umană.

— Confirmăm zgomotul mecanic, înregistrat de balizele cinci şi şase, interveni imediat avionul.

— Confirmat, răspunse TAO de pe *Pharris.* Am auzit şi pe sonarul remorcat. Acum putem evalua contactul ca fiind, probabil, un submarin.

— Se potriveşte, replică Orionul. Identificare pozitivă Redboat[38]. Alertă MAD! Marcaţi zona! Avem un contact MAD.

Un vârf uriaş apăru pe ecranul MAD. În aceeaşi secundă, un membru al echipajului apăsă un buton pentru a arunca în apă un marcaj cu fum, iar pilotul avionul viră strâns la dreapta pentru a înconjura punctul de contact.

— Trasat!

Ofiţerul de acţiune tactică marcă poziţia pe harta tactică cu un V mare.

Elicopterul se îndreptă în viteză spre contact în vreme ce Orionul descria un cerc.

— Alertă MAD! strigă operatorul detectorului de la bordul elicopterului, iar pilotul lansă propriul marcaj cu fum, puţin mai la sud şi mai la vest de marcajul Orionului.

---

38 Denumire generică pentru navele aparţinând flotei sovietice (n. tr.).

Datele erau acum introduse în sistemele electronice ale armelor antisubmarin şi ale centralei ASROC de pe fregată. Nu se cunoştea încă distanţa exactă până la ţintă, dar situaţia se putea schimba repede.

— Răbdare, ceru Morris de pe scaunul lui din CIC. Apoi, cu voce mai tare: Aveţi răbdare, oameni buni. Să fixăm bine ţinta înainte de a trage.

Coordonatorul tactic de pe Orion consimţi, silindu-se să stea relaxat şi să aştepte. Avionul şi elicopterul efectuară o nouă trecere MAD de la nord la sud. De această dată Orionul obţinu un contact şi elicopterul nu. O altă trecere şi amândouă aeronavele obţinură contacte. Urmă trecerea dinspre est spre vest. La început ambele ratară, dar la a doua trecere amândouă obţinură contactul. Acesta se transformase clar într-un submarin condus de un echipaj uman. Controlul operaţiunii trecu acum în mod exclusiv asupra coordonatorului tactic de la bordul Orionului. Imensul avion de patrulare întoarse la trei kilometri depărtare şi în acelaşi timp elicopterul se pregătea şi el pentru ultima trecere. Pilotul efectuă o verificare foarte atentă a afişajului tactic, apoi îşi fixă privirea asupra girocompasului.

Elicopterul începu ultima tragere MAD, cu Orionul la trei kilometri distanţă în spatele lui.

— Operator MAD! Marcaţi zona!

Ultimul marcaj cu fum căzu pe suprafaţa apei, emiţând o dâră de fum verzui. Elicopterul Sea Sprite viră strâns spre dreapta pentru a elibera zona, lăsând avionul să se apropie la mică înălţime. Pilotul avionului urmări mişcarea fumului pentru a-şi da seama de bătaia vântului în vreme ce se alinie cu ţinta. Uşile compartimentului pentru bombe din avion se deschiseră. O singură torpila Mk-46 ASW era pregătită de lansare.

— Torpila lansată!

Proiectilul coborî abrupt, paraşuta agăţată de coadă asigurând intrarea torpilei în apă cu vârful în jos. Avionul lansă cu aceeaşi ocazie o baliză sonar suplimentară, de această dată un DIFAR direcţional.

— Semnal puternic relevment unu-şapte-nouă.

Torpila se scufundă la şaizeci de metri înainte de a-şi începe cercetarea în arc de cerc. Sonarul de înaltă frecvenţă porni în căutarea ţintei. Lucrurile începeau să se deruleze cu repeziciune.

Submarinul n-avusese deloc cunoştinţă de activitatea intensă desfăşurată la suprafaţa apei. Nava era un vechi Foxtrot. Prea

vechi şi prea zgomotos pentru operaţiuni de primă linie, cu toate astea dornic să prindă din urmă convoiul raportat ca deplasându-se la sud de el. Operatorul de la sonar observase şi raportase un plescăit în apa de deasupra, însă comandantul era prea ocupat cu trasarea poziţiei convoiului de care primise ordin să se apropie. Sonarul de cercetare al torpilei schimbă radical situaţia. Submarinul acceleră, cotind brusc spre stânga încercând o manevră de evitare. Zgomotul crescut brusc al elicelor fu auzit clar de mai multe balize sonar şi de sonarul tactic de pe *Pharris.*

Torpila intrase în regim de emisie-ascultare, folosind atât sonarul activ, cât şi pe cel pasiv pentru căutare. În timp ce îşi completa primul cerc de căutare, receptorii pasivi din vârful torpilei sesizară zgomotele produse de submarin şi se concentrară asupra lor. Curând semnalele emise de sonarul activ se reflectau de partea din spate a submarinului în vreme ce acesta vira brusc spre stânga şi spre dreapta în încercarea de a scăpa. Torpila intră automat în regim de emisie continuă, accelerând la viteză maximă pe măsură ce se agăţa de ţintă ca un robot lipsit de orice remuşcare.

Operatorii de sonar de pe aeronave şi de pe fregată aveau cea mai bună imagine asupra celor ce se petreceau. Urmăriră cu toţii cum coordonatele submarinului şi ale torpilei converg. Cu o viteză de doar cincisprezece noduri, submarinul era prea încet pentru cele patruzeci de noduri ale torpilei. Nava începu o serie de manevre dramatice, cu torpila pe urme. Aceasta rată prima tentativă de lovire cu numai şase metri şi imediat încercă din nou. Apoi comandantul submarinului comise o greşeală. În loc de a-şi continua curba spre stânga, inversă sensul manevrei, sperând să genereze confuzie în creierul electronic al torpilei. Din nefericire, intră drept în calea ei.

Deasupra apei, echipajul din elicopter zări cum apa ţâşneşte, apoi cum începe să fiarbă, când şocul exploziei ajunse la suprafaţă.

— Focosul a detonat, anunţă pilotul.

O clipă mai târziu, un membru al echipajului aruncă o baliză pasivă. Sunetul ajunse la ei în mai puţin de un minut.

Submarinul era pe moarte. Auziră sunetul aerului ieşind din tancurile de balast şi mugetele motoarelor în vreme ce acestea se luptau să depăşească greutatea apei care intra în carenă şi să aducă submarinul avariat la suprafaţă. Brusc zgomotele motoarelor încetară. Două minute mai târziu se auziră

scrâşnetele metalice ale buloanelor care se rupeau din cauza presiunii apei, pe măsură ce submarinul se scufunda tot mai adânc spre fundul oceanului.

— Aici e Bluebird. Putem înregistra atacul ca reuşit. Puteţi confirma?

— Înţeles, Bluebird, răspunse ofiţerul ASW. Am înregistrat zgomote de aer ieşind forţat şi de oţel rupt. Vă confirmăm distrugerea ţintei.

Membrii echipajului chiuiră de bucurie, uitând de sobrietatea muncii din CIC.

— Bine! O grijă mai puţin pentru noi. Aţi avut un mare merit în acţiunea de asistenţă, *Pharris.* Bună treabă a oamenilor voştri de la sonar şi din elicopter. Terminat.

Orionul acceleră şi se întoarse la postul său de patrulare din faţa convoiului.

— Asistenţă, pe naiba! pufni ofiţerul ASW. A fost contactul nostru. Puteam la fel de bine să lansăm şi noi torpila contra ţintei.

Morris îl înghionti pe ofiţer în umăr şi urcă scara spre cabina pilotului.

Echipajul de pe punte era tot numai un zâmbet. Curând, oamenii de la intendenţă aveau să vopsească o jumătate de siluetă de submarin roşu alături de uşa cabinei. Încă nu trecuse nimănui prin minte că tocmai ajutaseră la uciderea a o sută de tineri bărbaţi, cu nimic deosebiţi de ei. Vieţile lor fuseseră pur şi simplu scurtate de presiunea de ciocan a evenimentelor din Atlanticul de Nord.

— Ce a fost asta? strigă un om. Posibilă explozie la tribord!

Morris apucă binoclul şi ieşi în goană pe uşă. Omul de veghe îi arătă unde să se uite.

Din direcţia convoiului se înălţa o coloană de fum negru. Şi altcineva trecuse pe răbojul propriu prima victimă.

USS NIMITZ

Toland nu mai văzuse niciodată atâtea aparate de sudură lucrând concomitent. Sub supravegherea secundului şi a trei experţi în gestionarea avariilor, membrii echipajului foloseau aparatele pentru a îndepărta porţiunile avariate ale punţii de zbor de pe *Nimitz* şi a structurilor de sprijin din oţel aferente. La

o examinare mai atentă a situaţiei, ceea ce fusese rău devenise şi mai rău. Şase dintre cadrele imense de sprijin de sub puntea de zbor fuseseră distruse, iar avariile se extindeau cu două punţi mai jos. O treime din hangarul imens de sub punte arsese. Reţeaua de alimentare cu combustibil a avioanelor şi lifturile de marfa aveau nevoie de reparaţii serioase. CIC dispăruse, iar odată cu acesta dispăruseră toate computerele şi sistemele de comunicaţii necesare coordonării navei. Sistemele de antene trebuiau şi ele înlocuite. Radarul principal de căutare fusese distrus. Iar lista continua.

Remorcherele împingeau portavionul avariat în docul oceanic din Southampton, o sarcină îngreunată de canarisirea cu zece grade a navei. Apa curgea ca dintr-o cascadă de pe carena înaltă cât o creastă muntoasă a portavionului, în vreme ce alte cantităţi de apă intrau prin balenele rupte ale chilei. La bord se aflau deja un expert în reparaţii al Marinei Regale şi şeful şantierului de reparaţii navale Vosper, care treceau în revistă avariile de dedesubt şi alcătuiau liste cu materialele necesare pentru ca nava să redevină operaţională. Comandantul Svenson urmărea parâmele care aveau să asigure portavionul şi care erau aruncate oamenilor de pe mal. Toland observă că Svenson era furios. Cinci sute dintre oamenii lui muriseră, trei sute fuseseră răniţi şi numărătoarea nu se încheiase. Cele mai dureroase pierderi se înregistraseră în rândul echipajelor de pe puntea de zbor, ale căror adăposturi fuseseră în mare parte spulberate de cele două rachete sovietice. Şi acestea trebuiau înlocuite înainte ca *Nimitz* să poată ridica din nou ancora pentru a intra în luptă.

— Toland, pleci în Scoţia.

— Mă scuzaţi, domnule?

— Regimentul nostru de aviaţie a fost împărţit. Avioanele de vânătoare şi cele Hawkeye merg spre nord. Ivan dă lovitură după lovitură asupra liniei nordice de radare a britanicilor, iar avioanele lor au încasat-o rău încercând să-i ajute pe norvegieni. Tomcat-urile sunt pe drum şi o să le încărcăm cu rachete pe punte ca britanicii să le poată trimite spre nord. Vreau să lucrezi cu echipajele de pe avioanele de vânătoare ca să evaluezi ce are de gând Ivan să facă cu Badger-ele lui şi, poate, să dai o mână de ajutor oamenilor noştri, pentru a-i mai potoli pe nemernici. Deocamdată avioanele de atac se alătură rezervei aeriene tactice NATO.

— Când plec?

Toland îşi aminti însă că nu avea nici un bagaj de făcut. Racheta ucigaşă avusese grijă şi de asta. Singurul lucru pe care-l mai avea de făcut era să ia legătura cu familia lui şi să anunţe că era teafăr.

ISLANDA

— Doghouse, aici e Beagle. Ce naiba s-a petrecut aici?

— Beagle, sunt autorizat să îţi comunic că tocmai a avut loc un atac împotriva Keflavik-ului.

— Nu zău, amice! Un B-52 tocmai s-a prăbuşit chiar pe dealul nostru nenorocit. N-ai comunicat nimănui că am observat avioane de vânătoare?

— Informaţia ta a fost evaluată ca neconfirmată şi nu a fost transmisă, mai departe, Beagle. Eu n-am avut nici un rol în asta. Continuă-ţi raportul.

— Am văzut patru, repet patru avioane monopost sovietice cu dublă derivă. Nu pot fi sigur de ce tip, dar aveau derivă dublă, ai înţeles?

— Deriva dublă, înţeles. Confirmă că ai văzut patru.

— Unu-doi-trei-patru, Doghouse. Nu le pot face să defileze pe deasupra mea. Dar, dacă mai trimiţi bombardiere lipsite de escortă pe aici, domnule, să nu dai vina pe mine.

— Vreun supravieţuitor al prăbuşirii la care-ai fost martor?

— Negativ. Nici o paraşută şi nici o şansă ca să fi supravieţuit cineva impactului. Am văzut o minge de foc la orizont, dar nu sunt sigur despre ce a fost vorba. Ce au făcut Nevăstuicile?

— Nu-ţi pot spune, Beagle, dar îţi mulţumesc pentru avertismentul legat de bateria SAM.

— Ai instrucţiuni pentru mine?

— Statutul tău e în curs de reevaluare. Vom reveni peste o oră.

— Mai bine peste două, amice. Trebuie să ne mişcăm din loc înainte ca tipii ăştia să trimită pe cineva după noi. Terminat. Puşcaşii marini erau în jurul lui, cu armele gata de tragere, atenţi la vreo patrulă sau la vreun elicopter, sau la amândouă, care s-ar fi îndreptat în direcţia lor. Edwards îşi scoase căştile şi împachetă staţia radio. Minunat, chiar minunat, murmură el. Haideţi să plecăm de aici, oameni buni.

Parcurseseră deja un kilometru în fugă de la ultimul lor

refugiu, îndreptându-se spre est, către pustiul nelocuit din această parte a insulei. Smith îi ducea de-a lungul pantelor, evitând crestele şi vârfurile de deal unde siluetele lor ar fi putut fi clar zărite. La stânga lor se găsea un lac, cu multe case pe partea lui vestică. Trebuiau să fie extrem de precauţi. Nu se putea şti cine observa trecerea lor şi informa mai departe despre acest fapt. Trecură pe sub nişte linii de înaltă tensiune, cotind spre sud pentru a păstra coama unei creste între ei şi majoritatea caselor. O oră mai târziu ajunseră în câmpul de lavă Holmshraun, o colecţie incredibilă de roci aflat deasupra Autostrăzii 1, una din cele două căi rutiere majore din Islanda. Pe drum circulau vehicule în ambele direcţii. Multe dintre acestea erau pline cu soldaţi.

— Ce ar trebui să facem acum, domnule? întrebă Smith.

— Ei bine, sergent, aici ne putem adăposti uşor. În porcăria asta de câmp de lavă am fi greu de depistat chiar şi de cineva aflat la cincizeci de metri depărtare. Eu zic să aşteptăm să se lase un pic întunericul şi apoi să mergem la nord de drum. După ce trecem şi de asta populaţia se răreşte sensibil, sau cel puţin asta spune harta. Ar trebui să fim în siguranţă după ce ne îndepărtăm de centrele populate.

— Ce vor zice prietenii noştri de la celălalt capăt al radioului de asta?

— Cred că ar fi bine să aflăm.

Edwards se uită la ceas. Întârziase cu aproape două ore. Probabil că Doghouse era iritat rău.

— De ce ai întârziat atât?

— Ne-am deplasat ceva mai departe. Poate că ai fi preferat să fi aşteptat şi să fi numărat ruşii care vin să inspecteze epava. Ascultă, suntem singuri aici şi chestia asta poate fi un pic înfricoşătoare, înţelegi?

— Înţeles, Beagle. Bine, avem ordine pentru tine. Ai o hartă a zonei în care te afli?

— Afirmativ, am una cu scara unu la cincizeci de mii.

— Bun, vor să te deplasezi la Grafarholt. E un deal acolo. Trebuie să găseşti un loc sigur acolo şi să aştepţi instrucţiuni.

— Hei, Doghouse, înainte de a pleca mai departe, ce se întâmplă dacă Ivan se apucă de jocuri şi încearcă să ne depisteze după transmisiile noastre radio?

— Bun, chiar era nevoie de întrebarea asta. Staţia radio pe care o ai e criptată în UHF şi e monobandă. Asta înseamnă că are

mii de canale şi e improbabilă găsirea unuia singur dintre ele. În al doilea rând, ai o antenă direcţională. Când transmiţi, asigură-te că există o culme de deal între tine şi ei. UHF e o bandă de frecvenţă cu emisie în linie dreaptă. Deci ar trebui să te afli în siguranţă şi din acest punct de vedere. Mulţumit?

— Mi-a fost de ajutor.

— În cât timp poţi ajunge la acel deal?

Edwards privi harta. Cam şapte kilometri. O plimbare lejeră de două ore în vreme de pace, poate de trei sau patru ore în condiţiile de teren de acolo. Trebuiau să aştepte întunericul, să ocolească mai multe sate… şi mai era şi povestea aia care îi preocupa…

— Minimum douăsprezece ore.

— Recepţionat, înţeles, Beagle. Douăsprezece ore. E bine. Te vom apela atunci. Mai ai altceva de raportat?

— Ceva activitate pe drumul de sub noi. Câteva camioane. De tip armată, vopsite în verde. Multe vehicule personale, cu tracţiune integrală. Nici un blindat.

— Bine. Fii atent şi asigură-te. Misiunea ta este să eviţi contactele şi să raportezi. Vom fi aici, dacă ai nevoie de noi. Terminat.

La sediul Doghouse, din nordul Scoţiei, ofiţerul de comunicaţii se sprijini pe spătarul scaunului său rotativ.

— Băiatul pare cam agitat, comentă un ofiţer de informaţii ţinând o ceaşcă de ceai în mână.

— Nu prea are stofa de SAS, nu? interveni un al doilea.

— Să nu fim prea pripiţi, spuse un al treilea. E un tip inteligent, are ceva de atlet în el şi a avut prezenţa de spirit să fugă când trebuia. Pare un pic prea încordat, dar cred că e de înţeles dat fiind locul unde se află.

Primul vorbitor arătă spre hartă.

— Douăsprezece ore să parcurgă o distanţă atât de mică?

— Să parcurgă un teren deluros şi deschis, cu o întreagă divizie de paraşutişti alergând prin jur în camioane şi tanchete şi cu un soare care nu apune niciodată, la ce naiba să te aştepţi de la un grup de patru oameni? interveni un al patrulea, un bărbat îmbrăcat în haine civile care fusese grav rănit câtă vreme servise în Regimentul 22 SAS. Dacă băiatul ar fi avut ceva minte s-ar fi făcut nevăzut de ieri. Avem un profil psihologic interesant aici. Dacă reuşeşte să ajungă la timp pe dealul ăla, înseamnă că va reuşi să scape teafăr de acolo.

USS PHARRIS

Convoiul se împrăştiase. Toland privi ecranul radarului, pe care se vedea un cerc de nave în expansiune întorcând spre est pentru refacerea formaţiei. Un vas comercial fusese scufundat, iar un altul, grav avariat, naviga cu greutate spre vest. Trei fregate încercau să localizeze submarinul care provocase dezastrul. *Gallery* descoperise un posibil contact şi lansase o torpilă în direcţia lui, fără nici un rezultat. Patru elicoptere lăsau balize sonore la apă cu speranţa redescoperirii contactului şi mai multe sonare active emiteau semnale pe rază mare, dar până acum se părea că submarinul evadase din plasa navelor care îl căutau.

— A fost o abordare frumoasă, comentă ironic ofiţerul de acţiune tactică. Singura lui gafă a fost că a lovit spatele convoiului.

— Controlul tirului de la bordul lui nu e chiar aşa de bun, interveni Morris. Se spune că au văzut pe sonar cinci torpile. Probabil că şi-a propus trei ţinte. Două torpile au lovit aceeaşi ţintă, iar o alta abia şi-a zgâriat ţinta. Altă torpilă a ratat în mod clar. Nu e rău pentru o după-amiază de muncă. Oare ce face acum, oameni buni?

— Pe cât pui pariu că e un submarin nuclear de tip vechi? întrebă TAO. Sistemele lui de control al focului nu se ridică la standardele moderne. În plus, nava nu poate fugi prea tare, rămânând ascunsă. Probabil că a interceptat convoiul şi s-a mulţumit să muşte din două nave. La împrăştierea convoiului nu a mai avut viteza necesară să intre în urmărire fără să-şi demaşte poziţia, iar comandantul e prea deştept ca să rişte.

— Şi atunci ce a făcut? întrebă ofiţerul ASW.

— S-a aflat destul de aproape când a lansat. S-a ascuns în interiorul convoiului şi s-a dus la mare adâncime. A folosit zgomotul produs de navele de suprafaţă ca să se ascundă, apoi a plecat liniştit…

— Spre nord. Morris se aplecă deasupra ecranului. Când a fost emis ordinul de împrăştiere, cele mai multe vase comerciale au pornit spre nord-est. Probabil că a luat-o spre nord ca să-şi piardă urma, sperând că va mai da o lovitură ceva mai târziu. Cu ce credeţi că avem de-a face?

— Cei de la informaţii susţin că în zonă se aflau trei Foxtrot-uri şi un November, plus un alt posibil submarin nuclear. Cel pe care l-am distrus a fost, probabil, un Fox. Nu are viteza necesară pentru a lua urma convoiului. Ofiţerul ASW ridică privirea. Însă un November are viteză. Nu avem de-a face cu un nou submarin nuclear. Dacă ar fi aşa, ar continua să tragă. Mai degrabă e un November.

— Bine, să spunem că se duce spre nord cu şase sau şapte noduri, apoi coteşte spre est sperând să dea din nou de noi poate mâine. Unde s-ar putea găsi acum?

— Chiar acum... pe aici, domnule, răspunse ofiţerul ASW. Omul arătă spre un loc aflat la circa 25 de kilometri distanţă în spate faţă de fregată. Nu ne putem duce după el.

— Nu, dar ne putem ţine urechile ciulite în caz că încearcă să ne ajungă din urmă.

Morris se concentră puternic. Convoiul urma să-şi modifice cursul de bază pe. Direcţia unu-doi-zero peste o oră, ca să se îndrepte mai mult spre sud, departe de ameninţarea dintr-odată crescută a bombardierelor sovietice cu rază lungă de acţiune. Era nevoie de mai mult timp pentru regrupare şi restabilirea poziţiilor corecte în convoi. Acest fapt avea să permită submarinului o apropiere lejeră. Cu toate zigzagurile efectuate de vasele comerciale, viteza lor efectivă de înaintare nu ajungea decât la şaisprezece noduri, iar un submarin din clasa November era capabil să atace în astfel de condiţii.

— Vreau ca operatorii să acorde o atenţie deosebită acestui sector. Prietenul nostru s-ar putea întoarce.

— Să chemăm un P-3? Se întrebă TAO cu voce tare.

Morris clătină din cap.

— Ei vor să păstreze poziţia avansată. Principala ameninţare vine tot din faţa noastră. Până vom obţine un contact sigur, îi lăsăm pe cei din spate să aibă grijă de urmăritori. Cred că submarinul ăsta va lua urma convoiului şi va încerca să obţină noi contacte.

KIEV, UCRAINA

— Veşti bune, rosti ofiţerul de marină. Bombardierele noastre au raportat scufundarea a trei portavioane, două crucişătoare şi două distrugătoare.

Alekseiev schimbă o privire cu şeful lui. Colegii lor în albastru aveau să devină de-a dreptul îngâmfaţi de acum.

— Cât de corectă este evaluarea? întrebă comandantul Zonei de Sud-Vest.

— Înainte de atac au fost fotografiate patru nave de tip portavion. La următoarea trecere a satelitului, la opt ore după atac, se mai vedea o singură navă. De asemenea, lipseau două crucişătoare şi două distrugătoare. În cele din urmă, dispunem de rapoarte ale serviciilor de informaţii care atestă că numeroase avioane de tip naval au aterizat la bazele aeriene franceze din Bretania. Submarinele noastre nu au putut lua contact cu formaţia. Se pare că unul a fost scufundat, din nefericire, dar prima noastră bătălie aeriană pe mare a fost un succes năucitor. Vom închide Atlanticul pentru voi, tovarăşi, prezise căpitanul.

— S-ar putea să avem mare nevoie de închiderea lui, observă Alekseiev după plecarea ofiţerului.

Şeful lui mormăi ceva în semn de acord. În Germania lucrurile nu mergeau prea bine. Forţele aeriene sovietice fuseseră lovite mai rău decât se aştepta cineva, iar ca rezultat campania terestră era în mare întârziere. În cea de-a doua zi de război, obiectivele primei zile fuseseră atinse într-o singură zonă de luptă, iar zona respectivă, aflată la douăzeci de kilometri est de Hamburg, era deja supusă unui contraatac dur. Pierduseră cu cincizeci la sută mai multe tancuri decât fusese planificat, iar controlul spaţiului aerian se afla în mare pericol, de vreme ce mai multe unităţi raportaseră atacuri aeriene mai dure decât se aşteptaseră. Pe Elba, doar jumătate din poduri fuseseră înlocuite, iar podurile de pontoane nu puteau suporta încărcătura grea precum cele distruse. Armatele NATO nu ajunseseră încă la vârful lor de forţă. Întăririle americane continuau să sosească pe calea aerului şi să intre imediat în dispozitive, folosind echipamentele aflate deja pe poziţii. Primul val de atac sovietic sângera masiv, iar al doilea continua să fie blocat în mare parte dincolo de Elba.

ISLANDA

— Mai întuneric de atât nu se face, zise Edwards.

Nivelul luminii ajunsese la ceea ce meteorologii şi marinarii numeau amurg pe mare. Vizibilitatea se redusese la cinci sute de

metri, cu soarele la linia orizontului nord-vestic. Locotenentul îşi luă echipamentul şi se ridică. Colegii lui îl imitară, cu entuziasmul unor copii care se duc la şcoală.

Porniră în josul pantei spre râul Sudura, mai mult un pârâu de dimensiuni medii. Câmpul de lavă le oferea un bun ascunziş. Solul era presărat cu stânci, unele de un metru înălţime, un peisaj care disimula formele şi masca mişcările. Edwards spera să nu prea existe oameni în acea zonă. Văzuseră mai multe patrule sovietice, în principal camioane militare care trecuseră prin zonă la intervale de treizeci de minute. Nu păreau să existe puncte fixe de observaţie. Cu siguranţă, sovieticii ocupaseră hidrocentrala de la Burfell, aflată ceva mai la est pe Autostrada 1. Nimeni nu bombardase centrala încă. În unele din casele din apropiere străluceau luminile.

Stâncile deveneau tot mai mici pe măsură ce peisajul se transforma într-o păşune. În zonă fuseseră oi de curând – mirosul nu putea fi confundat, iar iarba era scurtă. Din instinct, cei patru se îndreptară ghemuiţi spre un drum de pietriş. Aici casele şi hambarele erau împrăştiate neregulat. Aleseră un loc unde distanţa între două case era de circa cinci sute de metri, sperând ca lumina slabă şi uniformele de camuflaj să îi facă invizibili, în faţa oricărui observator. Nu se vedea nimeni în câmpul deschis. Edwards opri grupul şi se uită atent prin binoclu la casele din jur. Într-unele ardeau lumini, dar pe afară nu se vedea nici ţipenie de om. Poate că ruşii impuseseră interdicţii de circulaţie… asta însemnând că oricine n-ar fi respectat ordinul putea fi împuşcat pe loc. O posibilitate foarte veselă.

Malurile râului se arcuiau abrupt în jos cu circa şase metri spre apă şi erau acoperite cu roci şlefuite de apă de-a lungul anilor. Smith coborî primul, în vreme ce ceilalţi stăteau cu armele pregătite pe buza malului sudic. Sergentul se deplasă încet la început, verificând adâncimea apei înainte de a se aventura în traversare, cu arma ridicată sus în aer. Edwards fu surprins să constate cu ce agilitate reuşi sergentul să ajungă pe malul opus. Acesta le făcu semn cu mâna să îl urmeze. Edwards descoperi curând de ce traversase sergentul pârâul atât de repede. Apa, adâncă până la brâu, era rece ca gheaţa, precum cele mai multe pâraie din Islanda, alimentată fiind de gheţarii care se topeau. Edwards icni şi traversă cât de repede putu, ţinând sus arma şi radioul. Un minut mai târziu se afla pe celălalt mal.

Smith chicoti în semiîntuneric.

— Cred că apa ne-a trezit pe toţi.

— Nu-mi place să-mi simt ouăle îngheţate, sergent, mormăi Rodgers.

— În faţă pare totul în regulă, zise Edwards. Dincolo de pajiştea asta e un alt pârâu, apoi drumul principal, un drum secundar, apoi încă un deal şi un câmp de lavă. Haideţi la drum.

— Înţeles, domnule locotenent.

Smith se ridică şi plecă. Ceilalţi se luară după el la intervale de cinci metri. „Ticălosul ăsta se cam grăbeşte, nu?”

Solul aici era convenabil de plat, iar iarba le ajungea până la carâmbul bocancilor. Se mişcau repede, mergând aplecaţi, cu armele în bandulieră, cotind uşor spre est pentru a evita satul Holmur. Următorul pârâu era mai puţin adânc decât Sudura, dar la fel de rece. Se opriră după traversarea lui. Mai aveau doar două sute de metri până la drum. Din nou Smith cercetă terenul înainte, de această dată deplasându-se cu spatele aplecat în salturi urmate de pauze. Oamenii din urma sa îi copiară întocmai mişcările. Echipa reuşi să ajungă în iarba grasă la cincizeci de paşi de drum.

— Bine, rosti Smith. Traversăm pe rând câte unul, la distanţă de un minut. Eu trec primul. O să mă opresc la cincizeci de paşi, lângă stâncile alea. Când traversaţi, nu vă uitaţi în jur – fugiţi ghemuiţi şi veniţi drept spre mine. Dacă vedeţi că vine ceva spre voi, îndepărtaţi-vă cât puteţi de drum şi aruncaţi-vă la pământ. Nu vă poate vedea nimeni dacă rămâneţi nemişcaţi. S-a înţeles?

Toată lumea, inclusiv Edwards, dădu din cap a încuviinţare.

Sergentul se dovedi priceput. După o ultimă inspecţie vizuală pentru a se asigura că nu venea nimic spre ei, Smith traversă în fugă drumul, cu efectele personale fluturând în jurul corpului. După un minut de aşteptare urmă Garcia. După alt minut trecu Rodgers. Edwards numără până la şaizeci şi se avântă înainte. Locotenentul era uimit şi copleşit de cât de stresantă putea fi o asemenea acţiune simplă. Inima îi bătea îngrozită când ajunse la drum. Încremeni în mijlocul şoselei. Dinspre nord se apropiau de ei lumini de maşină. Edwards rămase înţepenit locului, urmărind cum se apropie farurile…

— Mişcă-ţi fundul, locotenente! îl repezi vocea sergentului.

Locotenentul îşi scutură capul şi alergă spre vocea sergentului, ţinându-şi cu o mână casca pe cap.

— Vin lumini încoace! îngăimă el.

— Nu zău? Staţi calm, domnule. Să ne împrăştiem, oameni

buni. Găsiţi o ascunzătoare bună şi încremeniţi acolo. Şi asiguraţi-vă că aveţi piedica pusă la arme! Dumneavoastră rămâneţi cu mine, domnule.

Cei doi soldaţi plecară spre stânga şi spre dreapta în ierburile înalte, dispărând din raza vizuală imediat ce nu se mai mişcară. Edwards rămase alături de sergent.

— Crezi că m-au văzut?

Întunericul îl împiedică să vadă expresia de furie care însoţi replică lui Smith:

— Probabil că nu. Să nu mai încremeniţi aşa pe drum, domnule.

— N-o voi mai face. Îmi cer scuze, sergent, nu mă prea pricep la asemenea chestii.

— Ascultaţi şi băgaţi bine la cap ce vă spunem noi, bine? şopti Smith. Suntem infanterişti de marină. O să avem grijă de dumneavoastră.

Luminile se apropiau încet, coborând panta abruptă dinspre nord. Probabil că şoferul nu avea încredere în suprafaţa de pietriş. Drumul cu direcţia nord-sud se despărţea în acel loc, cotind spre stânga şi spre dreapta către Autostrada 1. După formă trebuia să fie un camion militar. Luminile erau dreptunghiulare, cu acoperitori mari instalate deasupra farurilor, probabil la imensa fabrică sovietică Kama River, construită în cea mai mare parte cu bani occidentali. Camionul se opri.

Edwards nu-şi permise nici o reacţie, în afara strângerii mai puternice a patului armei. Dacă îi văzuse cineva când traversaseră strada şi îi anunţase pe ruşi? Smith întinse mâna şi împinse în jos arma locotenentului.

— Să fim atenţi cu chestia asta, domnule locotenent, şopti Smith.

Cei zece oameni din camion coborâră şi se împrăştiară în iarba de lângă drum, cam la cincizeci de metri depărtare. Edwards nu-şi dădea seama dacă aceştia aveau arme la ei sau nu. Toţi se opriră şi, aproape la unison, îşi descheiară fermoarele şi se apucară să urineze. Edwards icni şi aproape că izbucni în râs. După ce terminară, soldaţii se întoarseră în camion, care porni din nou şi o apucă spre vest la răscruce către drumul principal, îndepărtându-se cu sunetul unui motor diesel alimentat cu combustibil inferior. Puşcaşii marini reveniră din ascunzişurile lor după ce luminile roşii ale camionului se făcură nevăzute.

— Ce păcat, rosti Rodgers, zâmbind în semiîntuneric. Aş fi

putut reteza lejer puţulica unuia cu un glonţ!

— V-aţi comportat bine, oameni buni, rosti Smith. Sunteţi gata s-o pornim mai departe, domnule locotenent?

— Mda.

Ruşinat de comportamentul lui, Edwards îl lăsă pe Smith să preia conducerea grupului. Traversară drumul de pietriş şi, o sută de metri mai încolo, se treziră din nou într-un câmp de lavă, nevoiţi să se caţăre peste stânci. Pantalonii deja uzi li se lipeau de picioare, uscându-se lent în bătaia răcoroasă a brizei dinspre vest.

USS PHARRIS

— „Prietenul" nostru din clasa November nu posedă un înveliş absorbant antiecou, rosti încetişor ofiţerul ASW, arătând înspre ecran. Cred că este acolo, alergând să prindă din urmă convoiul.

— Contactul pare să se găsească la circa patruzeci şi şase de mii de metri, interveni ofiţerul TAO.

— Ridicaţi elicopterul, ordonă Morris.

Cinci minute mai târziu elicopterul de pe *Pharris* zbura cu toată viteza spre sud-vest, iar Bluebird-Seven, un alt avion Orion P-3C, se apropia de punctul de contact dinspre est. Ambele aeronave zburau la joasă înălţime, sperând să surprindă submarinul care le ucisese o oaie din turmă şi rănise grav alta. Nava rusească comisese probabil o greşeală mărindu-şi viteza. Poate că avea ordin să se ţină de urma convoiului şi să transmită prin radio informaţii pe care să le folosească alte submarine. Sau poate că voia să ajungă convoiul din urmă ca să atace din nou. Oricare ar fi fost motivul, reactoarele lui funcţionau la maximă capacitate şi scoteau zgomote pe care coca nu le putea suprima. Submarinul avea periscopul sus, iar acest fapt oferea aeronavelor şansa de a-l depista cu radarele lor de căutare. Elicopterul se găsea mai aproape, iar pilotul lui comunica cu coordonatorul tactic de pe Orion. Dacă lucrurile mergeau cum trebuie, atacul se putea desfăşura ca la carte.

— Bine, Bluebird, ne aflăm acum la cinci kilometri de punctul de întâlnire. Comunică-ţi poziţia.

— Suntem la trei kilometri în spatele tău, Papa-One-Six. Activează!

Operatorul îndepărtă capacul de pe butonul radarului şi îl

comută de pe poziţia de aşteptare pe cea de activitate. Într-o fracţiune de secundă radarul de sub botul elicopterului începu să emită unde puternice de energie.

— Contact, avem un contact radar pe coordonate unu-şase-cinci, distanţa o mie o sută metri!

— Aliniază echipamentele MAD!

Pilotul împinse maneta de gaze la maxim pentru a se năpusti asupra contactului.

— L-am prins şi noi, interveni Tacco.

Ofiţerul de lângă el armă o torpilă, setând adâncimea iniţială la treizeci de metri.

Elicopterul aprinse luminile de poziţie. De-acum n-avea nici un sens să se mai ascundă. Submarinul probabil că detectase semnalele radar şi încerca o imersiune de urgenţă. Însă manevra avea nevoie de mai mult timp decât avea comandantul acestuia la dispoziţie.

— Alertă MAD, marcaj cu fum! strigă operatorul de sistem.

Fumul era invizibil în întuneric, însă flacăra scurtă şi verde era un reper inconfundabil. Elicopterul viră stânga, eliberând calea pentru avionul aflat acum la doar cinci sute de metri în spatele lui.

Puternicele faruri de căutare instalate pe Orion se aprinseră, permiţând piloţilor vizualizarea dârei lăsate de periscopul navei care intrase în imersiune. Pilotul constată imediat acurateţea contactului MAD. Uşile compartimentului pentru bombe de pe Orion se deschiseră, lăsând să cadă spre apa ca smoala o torpilă şi o baliză sonar.

— Contact sonar confirmat, evaluat ca posibil submarin! rosti un operator de la sonar în sistemul de comunicaţii.

Liniile de pe ecran semănau perfect cu cele pe care le-ar fi lăsat un submarin din clasa November navigând cu viteză maximă, iar torpila din apă începuse deja să emită semnale în mod continuu.

— Torpila se apropie repede de ţintă… Arată bine, Tacco… se apropie, se apropie… se apropie – *impact!*

Sunetul emis de torpilă se contopi cu cel reflectat de submarin. O steluţă strălucitoare apăru pe ecran. Operatorul de pe Orion trecu baliza de pe regim activ pe regim pasiv, înregistrând ecourile exploziei. Zgomotele scoase de motoarele submarinului încetară brusc, lăsând iarăşi să se audă sunetul aerului ieşind forţat din nava rănită de moarte.

— Ţinta distrusă, ţinta distrusă! rosti exaltat Tacco.

— Confirmat, interveni Morris. Bună treabă, Bluebird. A fost o acţiune rapidă!

— Înţeles, *Pharris.* Vă mulţumesc, domnule! Excelentă treaba cu elicopterul şi detectarea, oameni buni. Tocmai aţi primit un nou punct de asistenţă. La naiba, am putea să ne învârtim în cerc în jurul vostru pentru o vreme. Domnule comandant, se pare că dumneavoastră aveţi parte de toată acţiunea de pe aici. Terminat.

Morris se duse în colţul cabinei şi îşi turnă o ceaşcă de cafea. Aşadar, ajutaseră la distrugerea a două submarine sovietice.

Ofiţerul TAO părea ceva mai puţin entuziast.

— Am prins un Foxtrot vechi şi un November care a comis o eroare. Presupuneţi că avea ordin să urmărească şi să raporteze şi de aceea l-am prins?

— Poate, răspunse Morris. Dacă Ivan îşi pune căpitanii să facă aşa ceva… în fine, le-o plăcea lor controlul centralizat, dar asta se poate schimba dacă vor constata cât de mare e preţul. Noi am învăţat lecţia asta pe propria piele.

USS CHICAGO

McCafferty avea parte de propriul contact. Îl urmăreau de mai bine de o oră. Operatorii de la sonar încercau să separe semnalul de zgomot pe ecranele lor. Datele treceau mai departe către sistemul de urmărire a ţintelor, unde patru oameni se agitau la harta tactică din colţul centrului de atac.

McCafferty ştia că echipajul deja şuşotea. Mai întâi incendiul de la bord dinainte de misiune. Apoi retragerea din Marea Barents în momentul nepotrivit. Apoi atacul lansat împotriva lor de un avion prieten… oare *Chicago* era o navă ghinionistă? Ofiţerii şi subofiţerii încercau să le scoată din minte o astfel de idee, dar şi ei se gândeau la asta din reflex, deoarece toţi marinarii aveau superstiţia norocului, o credinţă devenită literă de lege între submarinişti. Un faimos amiral de submarine spusese odată: „Dacă nu aveţi noroc, sunteţi inutili”. McCafferty auzise de multe ori legenda. Până acum nu prea fusese însoţit de noroc.

Căpitanul se întoarse la planşetă.

— Ce se întâmplă?

— Mai nimic în termeni de schimbare a cursului. Probabil că e acolo departe, căpitane, cam în a treia zonă de convergenţă. La o distanţă de vreo 130 de kilometri. Nu poate veni spre noi. Am fi pierdut semnalul când ar fi ieşit din zonă. Pe chipul secundului se citea oboseala acumulată în decursul operaţiunilor din săptămâna care trecuse. Domnule, dacă ar trebui să ghicesc, aş spune că urmărim un submarin nuclear. Probabil unul zgomotos. Condiţiile acustice sunt destul de bune, aşa că dispunem de trei zone de convergenţă. Şi aş mai pune pariu că face acelaşi lucru ca noi, adică patrulează în jurul unei poziţii fixate. Ar putea naviga înainte şi înapoi conform unui tipar prestabilit, la fel ca noi. De aici şi schimbările minime din coordonate.

Comandantul se încruntă. Era primul contact real obţinut de el de la începutul războiului. Submarinul se afla aproape de graniţa nordică a zonei de patrulare, iar ţinta se găsea, probabil, exact de cealaltă parte a zonei. A merge după ea însemna lăsarea fără protecţie a sectorului alocat lui…

— Haideţi să mergem după el, ordonă McCafferty. Cârma banda stânga zece grade, vino stânga pe noul curs trei-cinci-unu. Viteza două treimi înainte.

Submarinul viră cu repeziciune pe un curs spre nord, accelerând la cincisprezece noduri, viteza maximă de navigare „tăcută”. La o asemenea viteză, submarinul emitea doar un nivel minim de zgomot. Riscul de contradetecţie era mic, de vreme ce chiar şi la o asemenea viteză sonarele de pe navă puteau detecta o ţintă aflată la o distanţă între 8 şi 16 kilometri depărtare. Cele patru tuburi lanstorpile erau încărcate cu două torpile Mark-48 şi două rachete antinavă Harpoon. *Chicago* se putea descurca cu orice fel de ţintă, indiferent dacă aceasta era sub apă sau deasupra ei.

GRAFARHOLT, ISLANDA

— Emiţi cam devreme, Beagle, replică Doghouse.

Edwards şedea între două stânci şi se sprijinea cu spatele de o a treia cu antena sprijinită pe genunchi. Spera ca direcţia de orientare să fie bună şi sigură. Îşi imagina că ruşii erau dispersaţi mai ales de-a lungul coastei dintre Keflavik şi Reykjavik, la vest de direcţia satelitului. Însă sub el se găseau case şi fabrici, iar dacă pe undeva se găsea vreun post de ascultare…

— Trebuia să ajungem aici înainte de a se lumina prea tare, explică locotenentul.

Alergaseră ultimul kilometru cu răsăritul de soare în spatele lor. Edwards simţea o mică satisfacţie răutăcioasă în faptul că puşcaşii marini gâfâiau mai abitir ca el.

— Cât de sigură e poziţia ta?

— Pe drumul de sub noi se vede ceva mişcare, dar asta se întâmplă la ceva distanţă, poate să fie maximum doi kilometri până acolo.

— Bine, vezi staţia de transformatoare la sud-vest de tine?

Edwards îşi scoase binoclul cu o mână. Pe hartă locului îi spunea Artun. Acolo se aflau principalele transformatoare electrice pentru reţeaua de energie din această parte a insulei. Liniile de înaltă tensiune veneau dinspre est, iar de acolo se împrăştiau cabluri de alimentare în toate direcţiile.

— Da, o văd.

— Cum merg lucrurile, Beagle?

Edwards fu cât p-aci să spună că mergeau minunat, dar se opri.

— Groaznic. Lucrurile merg groaznic.

— Înţeles, Beagle. Supraveghează staţia electrică. Vezi ceva prin jurul ei?

— Stai aşa. Edwards lăsă antena jos şi privi locul mai îndeaproape. Aha! Bun, văd un vehicul blindat, abia sesizabil pe după colţul din vest. Trei... nu, patru bărbaţi înarmaţi stau în spaţiu deschis. Nu văd nimic altceva.

— Foarte bine, Beagle. Şi acum supraveghează cu atenţie locul ăla. Dă-ne de ştire dacă apare vreun vehicul purtător de rachete SAM. De asemenea, ne interesează dacă mai zăreşti avioane de vânătoare prin zonă. Începe să notezi câte camioane şi câţi soldaţi vezi, încotro se îndreaptă. Ai grijă să notezi totul. Ai înţeles?

— Bine. Scriem totul şi raportăm.

— Aşa. Te descurci bine, Beagle. Ordinele tale sunt să observi şi să raportezi, îi reaminti Doghouse. Evită contactele. Dacă vezi trupe inamice înaintând în direcţia ta, ascunde-te. Nu-ţi face griji cu apelarea noastră, ascunde-te unde ştii şi revino când poţi. Şi acum ieşi din emisie pentru o vreme.

— Înţeles. Terminat.

Edwards împachetă staţia radio la loc. Devenise un gest reflex, pe care îl putea face cu ochii închişi.

— Care-i treaba, domnule locotenent? întrebă Smith.

Locotenentul mormăi:

— Stăm ascunşi şi observăm staţia aia electrică.

— Presupuneţi că vor dori ca noi să stingem oareşce lumini pe aici?

— Sunt prea mulţi soldaţi acolo, sergent, răspunse Edwards. Se întinse şi îşi deschise gamela. Garcia stătea de pază în vârful stâncii din dreapta, iar Rodgers dormea. Ce avem la micul dejun?

— Păi, dacă aveţi ceva biscuiţi şi unt, fac schimb cu dumneavoastră cu nişte piersici.

Edwards rupse sigiliul pachetului pe care scria Raţie „C” şi inspectă conţinutul.

— S-a făcut.

22
Riposte

USS CHICAGO

Submarinul încetini pentru a depista din nou ţinta. Navigase la mare adâncime cu cincisprezece noduri mai bine de o oră, iar acum redusese viteza şi urcase la o adâncime de circa o sută şaizeci de metri, chiar în mijlocul zonei în care sunetele se propagau cel mai bine. McCafferty ordonă un curs estic, ceea ce permitea sonarului remorcat să caute presupusa ţintă spre nord. Trecură câteva minute până ce sonarul fu aliniat în direcţia potrivită, astfel încât operatorii să îşi înceapă treaba cu eficienţă. Treptat, informaţiile începură să apară pe ecrane, iar un ofiţer îşi puse căştile pe cap, sperând să observe un semnal auditiv. Nu se putea detecta nimic. Timp de douăzeci de minute ecranul nu arătă decât zgomote aleatorii.

McCafferty examină hârtia-martor a înregistrărilor. Fostul lor contact trebuia să se afle acum exact la o depărtare de două zone de convergenţă şi ar fi trebuit să poată fi detectat cu uşurinţă, date fiind condiţiile acvatice. Însă pe ecrane nu se vedea absolut nimic.

— Încă nu am reuşit identificarea ţintei, rosti secundul, ridicând din umeri. Pur şi simplu a dispărut.

— Du nava la adâncime periscopică. Să vedem ce se mai întâmplă pe sus.

McCafferty se întoarse pe piedestalul periscopului. Nu se putea preface că nu sesizează tensiunea din compartiment.

Ultima dată când se ridicaseră aproape că fuseseră scufundaţi. Submarinul ajunse iarăşi în poziţie orizontală la o adâncime de douăzeci de metri. Sonarul cercetă din nou împrejurimile şi nu găsi nimic. Catargul ESM fu ridicat şi tehnicianul electronist raportă doar ceva semnale vagi. Urmă periscopul de căutare. McCafferty făcu repede un tur de orizont. Nimic în aer, nimic la suprafaţa mării.

— Înspre nord e furtună la linia orizontului, rosti el. Jos periscopul.

Secundul mormăi o înjurătura ininteligibilă. Zgomotul furtunii avea să facă imposibilă sarcina oricum dificilă de a descoperi un submarin convenţional care navighează pe baza curentului electric furnizat de baterii. A te îndepărta puţin de zona ta de patrulare pentru a prinde cu şanse mari o potenţială victimă era una şi a căuta o întreagă zi ceva cu şanse necunoscute de găsire era cu totul altceva. Privi spre comandant aşteptând decizia acestuia.

— Periscop asigurat, zise McCafferty. Secund, du-ne înapoi la post cu zece noduri. Menţine adâncime mare. Mă duc să trag un pui de somn. Scoală-mă peste două ore.

Comandantul făcu câţiva paşi spre zona cabinelor. Cuşeta era deja lăsată jos, nefăcută, prinsă fiind de peretele dinspre babord al navei. Instrumentele din cabină îi arătau cursul şi viteza, iar un ecran TV îi putea proiecta ceea ce se vedea prin periscop sau îi putea reproduce o bandă înregistrată. McCafferty era treaz de douăzeci de ore, dar avea impresia că nu dormise de o săptămână din pricina stresului provocat de starea de luptă. Îşi scoase pantofii şi se întinse, dar nu reuşi să adoarmă.

KEFLAVIK, ISLANDA

Colonelul îşi plimbă palma pe silueta bombardierului pictat pe partea laterală a avionului său de vânătoare. Fusese prima lui victorie în luptă, înregistrată de camerele de luat vederi de la bord. Piloţii sovietici nu mai repurtaseră o victorie aeriană din vremea războiului purtat pe cerul Vietnamului de Nord, iar această ultimă victorie fusese înregistrată împotriva unui bombardier capabil de a lansa bombe nucleare împotriva patriei-mame.

În Islanda se găseau acum douăzeci şi cinci de avioane MIG-29, iar patru dintre ele patrulau în permanenţă pe cerul insulei pentru a proteja bazele aeriene, în vreme ce trupele de la sol îşi întăreau controlul asupra insulei.

Raidul avioanelor B-52 le făcuse mult rău. Radarul principal de căutare era uşor avariat, însă un altul urma să fie trimis din ţară, o unitate mobilă şi mai modernă, a cărei poziţia urma să fie schimbată de două ori pe zi. Colonelul şi-ar fi dorit un avion înzestrat cu radar, dar aflase că pierderile din Germania provocaseră lipsuri serioase din acest punct de vedere. Veştile

de acolo nu erau prea bune, deşi cele două regimente de MIG-29 se descurcau bine. Colonelul îşi verifică ceasul. Peste două ore avea să conducă o escadrilă de escortă a unei forţe de asalt compusă din avioane Backfire în căutarea unui convoi de nave inamice.

GRAFARHOLT, ISLANDA

— Bine, Doghouse, văd şase avioane de vânătoare pe pistele din Reykjavik. Au toate steaua roşie pictată pe fuzelaje. Au o configuraţie cu dublu ampenaj şi par înarmate cu rachete aer-aer. Două lansatoare SAM şi un soi de tun, ca un tun Gatling, sunt montate pe un vehicul blindat.

— Ăla e un Zulu-Sierra-Uniform Three-Zero, Beagle. Îmi dai veşti foarte proaste. Vrem să ştim totul despre nemernicii ăia. Câţi sunt?

— Doar unul, situat pe triunghiul cu iarbă aflat la câteva sute de metri vest de clădirea terminalului.

— Avioanele sunt dispersate sau stau în formaţie?

— Sunt dispersate, câte două pe fiecare pistă. Fiecare pereche e însoţită de un soi de dubiţă, plus cinci sau şase soldaţi. Estimez cam o sută de oameni aici, cu două blindate şi nouă camioane. Patrulează de-a lungul perimetrului aeroportului, unde există mai multe amplasamente de mitraliere. Totodată ruşii par să folosească avioanele locale pentru a-şi deplasa trupele. Am văzut soldaţi îmbarcându-se la bordul unor avioane de agrement locale. Astăzi am numărat patru zboruri. N-am zărit elicoptere ruseşti de ieri.

— Cum arată oraşul Reykjavik?

— E greu de observat ce e pe străzi. Privim spre aeroport de-a lungul unei văi, dar nu putem vedea decât câteva străzi dincolo de asta. Se vede acolo un blindat parcat, se pare că în dreptul unei intersecţii. Soldaţii patrulează ca nişte copoi în dreptul fiecărei intersecţii pe care o putem zări. Dacă ar fi să ghicesc, aş spune că cei mai mulţi dintre soldaţii lor au fost aduşi în Keflavik şi Reykjavik. Nu se prea observă civili şi aproape că nu există trafic de maşini civile. Se văd multe mişcări pe drumurile principale, atât de-a lungul coastei, la vest de noi, cât şi la est, pe Autostrada 1. Vehiculele se duc şi se întorc, ca şi cum ar avea misiunea de a patrula. Am numărat în total cam cincizeci de

astfel de deplasări, împărţite frăţeşte pe cele două drumuri mari. Încă un lucru. Am zărit nişte ruşi folosind un vehicul civil. Încă n-am observat nici un jeep, cu excepţia câtorva de-ale noastre în perimetrul aeroportului. Ruşii au jeepuri de-ale lor, nu? Cred că au rechiziţionat automobilele cu tracţiune integrală ale localnicilor. Astfel de automobile reprezintă modelul naţional de maşină pe aici şi acum multe vehicule de acest tip se deplasează pe drumuri.

— Au mai venit transporturi pe cale aeriană?

— Cinci. Cerul e senin şi le-am putut vedea zburând spre Keflavik. Patru au fost IL-76, iar al cincilea seamănă cu un C-130. Nu ştiu destinaţia ultimului.

— Avioanele de vânătoare sunt în aer?

— Am văzut unul decolând acum două ore. Părerea mea este că au o patrulă acolo sus şi au avioane de vânătoare atât aici, cât şi la Keflavik. E doar o bănuială, dar aş putea paria pe ea. Mai cred că aceste avioane pe care le vedem sunt permanent gata de decolare în mai puţin de cinci minute. Se pare că a fost instaurată starea de alertă permanentă.

— Bine, am înţeles, Beagle. Voi cum staţi?

— Suntem destul de bine ascunşi, iar sergentul a depistat două rute de evadare în caz de nevoie. Încă n-am zărit ruşi care să ne caute. Par mai mult să stea prin zone populate şi pe drumuri. Dacă vin încoace, o s-o ştergem.

— Ai dreptate, Beagle. Oricum, e posibil să vă dăm curând ordinul de a părăsi poziţia. Vă descurcaţi bine, băieţi. Rezistaţi acolo. Terminat.

SCOŢIA

— Puştiul se descurcă bine, zise maiorul.

Omul se afla într-o postură ciudată, în calitatea lui de ofiţer american într-un post de comunicaţii NATO condus de tipi de la serviciile secrete britanice care aveau păreri împărţite în ce priveşte încrederea ce-i putea fi acordată lui Edwards.

— Eu aş spune că se descurcă al naibii de bine, încuviinţă ofiţerul britanic cel mai înalt în grad. Omul îşi pierduse un ochi, probabil de multă vreme, dar maiorul credea că tot arată ca un ticălos al dracului de dur. Aţi băgat cu toţii de seamă cum face diferenţa între observaţiile şi opiniile sale.

— Un previzionist meteo, pufni un altul. Trebuie să ducem nişte profesionişti acolo. Cât de repede putem forma o unitate?

— Poate până mâine. Marina vrea să-i introducă cu ajutorul unui submarin, iar eu am fost de acord. E cam riscant pentru o infiltrare cu paraşuta. Islanda e acoperită de stânci şi locul ăla e menit să-ţi rupă gleznele şi picioarele. Apoi sunt avioanele sovietice. N-are nici un sens să ducem multe trupe acolo, nu? Mai întâi trebuie să le reducem capacităţile aeriene şi în general să le facem viaţa cât mai dificilă.

— Chestia asta începe la noapte, interveni maiorul. Ciocanul Nordic faza doi va izbi în jurul amurgului, ora locală.

— Să sperăm ca va merge mai bine decât a mers faza întâi, bătrâne.

STORNOWAY, SCOŢIA

— Deci cum merg lucrurile pe aici? i se adresă Toland omologului său din RAF.

Chiar înainte de a se urca la bordul avionului care îl adusese până acolo, Toland reuşise să trimită o telegramă către Mary: „SUNT BINE. STAU LA PLAJĂ O VREME. TE IUBESC”.

Spera ca mesajul să o liniştească. Probabil că ştirile legate de evenimentele prin care trecuse ajunseseră deja în ziare.

— Se poate şi mai bine. Am pierdut opt avioane Tornado în încercarea de a-i ajuta pe norvegieni. Am cam ajuns la un minim pentru apărarea locală, iar Ivan a început să ne atace instalaţiile radar din nord. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu portavionul tău, dar trebuie să mărturisesc că sunt foarte fericit să vă avem în rândurile noastre pentru o vreme.

Interceptoarele şi avioanele radar de pe *Nimitz* fuseseră împărţite între trei baze aeriene RAF. Echipele de mentenanţă continuau să sosească pe calea aerului. Apăruse o problemă în aprovizionarea cu rachete, dar avioanele F-14 erau deja încărcate cu o pereche fiecare, iar pentru viitor se puteau folosi rachetele Sparrows din dotarea RAF. Operând de pe o bază terestră, avionul putea lua la bord o încărcătură mai mare de combustibil şi rachete şi astfel putea manevra mai bine decât de pe un portavion. Echipajele de zbor erau într-o dispoziţie plină de umor negru. După ce îşi folosiseră rachetele pentru a distruge rachete-capcană, avioanele se întorseseră la formaţia de nave

doar ca să constate rezultatele devastatoare ale greşelii comise. Încă nu se cunoşteau exact pierderile totale de vieţi omeneşti, dar doar vreo două sute de oameni scăpaseră de pe *Saipan* şi circa o mie de pe *Foch.* În termeni de victime fusese cea mai sângeroasă înfrângere din istoria Marinei Statelor Unite, cu mii de morţi şi nici măcar un inamic doborât pentru a răzbuna pierderile. Doar francezii repurtaseră victorii contra avioanelor Backfire, reuşind cu avioanele lor Crusader, vechi de douăzeci de ani, acolo unde mândrele Tomcat-uri eşuaseră.

Toland luă loc la prima lor şedinţă informativă, condusă de RAF. Piloţii de pe avioanele de vânătoare erau tăcuţi. Toland nu prea reuşi să le ghicească dispoziţia sufletească. Nu se auzea nici o glumă. Nici o remarcă şoptită. Nici un zâmbet. Oamenii ştiau că eroarea nu le aparţinuse, că nu fusese vina lor, dar chestia asta nu părea să-i consoleze. Erau zguduiţi de ceea ce se întâmplase cu nava lor.

La fel era şi el. Toland continua să revadă imaginea punţii de zbor din oţel gros de doisprezece centimetri îndoită spre cer ca o foaie de celofan, lăsând să se vadă dedesubt o cavernă înnegrită acolo unde fusese puntea hangarelor. Rândurile de cadavre… membri ai echipajului navei care muriseră la bordul celui mai puternic vas de război din lume…

— Domnule comandor Toland? Un soldat îl bătu uşor pe umăr. Vreţi să veniţi cu mine, vă rog?

Cei doi se îndreptară spre sala de operaţiuni. Bob observă imediat că se concepea un nou raid. Ofiţerul de operaţiuni, un locotenent, îi făcu semn lui Toland să i se alăture.

— Un regiment, poate mai puţin. Unul dintre avioanele voastre EP-3 spionează pe acolo şi a auzit discuţiile lor radio în vreme ce realimentau cu combustibil la nord de Islanda. Credem că vor ataca unul dintre convoaie.

— Şi vreţi ca Tomcat-urile să-i prindă în ambuscadă pe drumul de întoarcere spre casă? Sincronizarea s-ar putea să fie extrem de dificilă.

— Categoric. E o altă complicaţie. Vor folosi Islanda ca reper de navigaţie şi punct sigur de adunarea formaţiei. Ştim că Ivan are avioane de vânătoare acolo şi acum ni s-a raportat că dispune de avioane care operează de pe aceste două aerodromuri din Islanda.

— Sursa informaţiilor se numeşte cumva Beagle?

— Ah, aţi auzit de el. Da.

— Ce fel de avioane de vânătoare?

— Cu dublu ampenaj sau cel puţin aşa ne-a informat omul. Ar putea fi MIG-uri 25, 29 sau 31.

— Aparate Fulcrum, rosti Toland. Celelalte sunt interceptoare. N-au văzut şi avioanele B-52?

În şedinţa pe care tocmai o părăsise se trecuse în revistă misiunea forţelor aeriene împotriva Keflavik-ului. Alte veşti bune care să încurajeze trupele.

— N-au putut să le distingă prea bine, iar la prima vedere avioanele inamice seamănă bine între ele. Sunt de acord că e posibil să fie Fulcrum-uri, iar cel mai logic lucru pentru Ivan ar fi să-şi pună avioanele de vânătoare să creeze un coridor de zbor sigur pentru bombardiere.

— Ar putea avea nevoie de realimentare pe drumul de întoarcere… Mergem după cisternele aeriene?

— Ne-am gândit la asta. Însă au un milion de mile pătrate de ocean la dispoziţie pentru asta. Zona de pe hartă era evidentă. E aproape imposibil să obţinem o sincronizare pentru o astfel de acţiune, dar credem că efortul va merita făcut în viitor. Deocamdată, principala noastră preocupare este legată de apărarea aeriană. După aceea, credem că Ivan ar putea planifica o operaţiune ambiţioasă împotriva Norvegiei. Este treaba noastră să dăm la cap flotei lor de suprafaţă dacă aceasta îşi face simţită prezenţa acolo.

USS PHARRIS

— Avertisment de raid inamic, domnule, zise secundul. E vorba de circa douăzeci şi cinci de avioane Backfire cu ţintă necunoscută.

— Ei bine, nu se vor duce după grupul cu portavion cu douăzeci şi cinci de avioane acum că există acoperirea aeriană NATO. Unde se găsesc acum?

— Probabil deasupra Islandei. Între trei şi cinci ore distanţă. Nu suntem noi cel mai mare convoi din raza de acţiune, dar suntem cel mai expus.

— Pe de altă parte, dacă iau urma tuturor independenţilor de pe mare pot vâna nave lipsite de apărare în plin ocean. Eu însă n-aş face-o. Navele noastre sunt încărcate cu material de război…

Convoiul dispunea doar de cinci nave echipate cu rachete antiaeriene. O ţintă predestinată.

GRAFARHOLT, ISLANDA

— Dâre de condens, Doghouse. Vedem dâre pe cer deasupra noastră. Se pare că sunt cam douăzeci. Trec chiar acum peste noi.

— Le poţi identifica?

— Negativ. Sunt avioane mari fără motoare vizibile pe aripi, dar nu pot fi sigur asupra tipului. Zboară destul de sus şi se îndreaptă spre sud. Nu pot estima nici viteza. Nu se aud, deşi, dacă ar fi zburat cu viteze peste Mach 1, ar fi trebuit să le auzim până acum.

— Repetă numărătoarea, îi ceru Doghouse.

— Văd douăzeci şi unu de perechi de dâre, doi-unu perechi, îndreptându-se pe curs aproximativ unu-opt-zero. Toate avioanele de la Reykjavik au decolat şi s-au îndreptat spre nord cu circa treizeci de minute înainte de a trece deasupra noastră. Încă nu au aterizat la loc, dar nu ştim unde se află acum. Bombardierele nu par a fi escortate. Altceva nou nu am de raportat.

— Înţeles, Beagle. Dă-ne de ştire când aterizează avioanele de vânătoare. Ar fi bine să începem să intuim periodicitatea zborurilor lor. Terminat. Maiorul se întoarse spre sergentul lui. Scoate imediat convorbirea pe imprimantă. Confirmă zborul regimentului de avioane Backfire spre sud, acum pe deasupra Reykjavik-ului, pe curs estimat unu-opt-zero. Posibilă escortă de vânătoare… Da, mai bine menţionezi şi asta.

Centrul de comunicaţii NATO era cam singurul lucru care funcţiona conform planului. Sateliţii de comunicaţii de pe orbitele lor ecuatoriale furnizau informaţii unităţilor din întreaga lume, iar acolo, în Scoţia, se găsea unul dintre principalele „noduri”, aşa cum definea jargonul militar centralele telefonice supertehnologizate moderne.

USS PHARRIS

Morris remarcă ziua perfectă pentru observarea dârelor lăsate

de avioane pe cer. Combinaţia perfectă dintre temperatura scăzută şi umiditatea de la mare altitudine genera condensarea jeturilor de gaze încinse lăsate în urmă de motoarele avioanelor. Se vedeau chiar şi dârele lăsate de aeronavele care traversau Atlanticul la mare înălţime. Puternicele binocluri cu putere de mărire de douăzeci de ori care erau păstrate de obicei pe aripile punţii pentru cercetare de suprafaţă fuseseră mutate pe puntea de observaţie din vârful suprastructurii din faţă, iar acum erau folosite la identificarea avioanelor. Momentan scrutau cerul după avioane Bear, aeronavele sovietice de căutare care depistau ţinte pentru bombardierele Backfire.

Toată lumea era încordată şi nu se întrevedea o uşurare a situaţiei prea curând. Ameninţarea submarină era în sine destul de rea, dar acum, cu dezastrul grupului de portavioane, convoiul era practic lăsat fără apărare în faţa potenţialelor atacuri aeriene. Se găseau prea departe pe mare pentru a nutri speranţa vreunei protecţii aeriene venite din partea bazelor terestre. *Pharris* dispunea doar de cea mai rudimentară apărare antiaeriană. Abia se putea proteja pe sine şi nu putea fi de folos nimănui altcuiva. Navele echipate cu rachete antiaeriene se organizaseră acum în linie pe latura nordică a convoiului, la treizeci de kilometri sud de fregată, în vreme ce *Pharris* îşi continua patrularea antisubmarină. Oamenii de la bordul fregatei nu puteau face altceva decât să urmărească instrumentele de avertizare şi să transmită orice date descoperite. Erau convinşi că Ivan avea să-şi folosească radarele de căutare Big Bulge de la bordul avioanelor Bear pentru localizarea şi clasificarea ţintelor. Planul comandantului de convoi consta în folosirea navelor dotate cu lansatoare SAM pe post de rând suplimentar de ţinte, aliniate exact ca nişte vase comerciale. Cu puţin noroc, un Bear le-ar fi putut lua drept nave neînarmate şi putea fi tentat să se apropie pentru o cercetare vizuală. Era o încercare cu bătaie lungă, dar, în acelaşi timp, era singura pe care o aveau la dispoziţie…

— Contact! Avem un radar Big Bulge relevment zero-zero-nouă. Intensitatea semnalului e slabă.

— Ne-a fost dor de tine, nemernic mic, icni ofiţerul cu acţiunea tactică.

— Nu prea aveai cum, replică Morris. Trimiteţi datele comandantului escortei.

Avionul Bear se îndrepta spre sud, folosindu-şi radarul doar

două minute din zece pe măsură ce se apropia de convoi. Curând, un alt avion fu detectat ceva mai spre vest. Echipa de la hartă estimară poziţiile avioanelor şi imediat un raport informativ plecă via satelit către CINCLANTFLT în Norfolk împreună cu o cerere urgentă de sprijin aerian. Norfolk recepţionă mesajul; zece minute mai târziu aflară că nici un ajutor nu era disponibil.

Oamenii de pe *Pharris* îşi ocupară posturile de luptă. Sistemul de rachete şi tunul Gatling de la pupa trecură pe poziţie de aşteptare. Alte radare rămaseră tăcute. Operatorii radar din centrul de informaţii de luptă stăteau nervoşi la posturile lor, mângâind butoanele în vreme ce ascultau rapoartele ESM şi aruncau pe furiş câte o privire spre planşete.

— Probabil că amândouă ne au acum pe radar.

Morris dădu din cap.

— După aia vin Backfire-ele.

Comandantul se gândi la bătăliile pe care le studiase la academia navală – cele de la începutul celui de-al Doilea Război Mondial, când flota japoneză deţinea superioritatea aeriană sau când nemţii îşi folosiseră avioanele lor Condor cu rază mare de acţiune pentru a da târcoale convoaielor şi a transmite prin radio poziţia acestora unităţilor navale, iar aliaţii nu puteau contracara cu nimic aceste acţiuni. Nu se aşteptase niciodată să se trezească în aceeaşi situaţie. Aceeaşi situaţie tactică se repeta după patruzeci de ani? Era absurd. Absurd şi îngrozitor.

— Avem contact vizual cu un Bear, chiar deasupra orizontului la doi-opt-zero, rosti o voce.

— Folosiţi mijloacele optice pentru a urmări ţinta dinspre pupa, comandă ofiţerul tactic, care privi apoi spre Morris. Poate că va zbura suficient de aproape pentru a trage în el.

— Încă nu aprindeţi radarele. Dacă nu e atent ar putea ajunge în raza de acţiune a rachetelor cuiva.

— Nu poate fi atât de idiot!

— Va încerca să evite mijloacele de apărare ale convoiului, rosti Morris încetişor. Încă nu poate face asta prin mijloace vizuale. Pentru o vreme tot ce poate vedea este un şir de gâlme cu siaje de apă în urma lor. Nu e uşor de identificat un vas dintr-un avion. Haideţi să vedem cât de curios e tipul ăsta…

— Avionul tocmai şi-a schimbat cursul, raportă vorbitorul. Virează est spre noi.

— Alarmă aeriană la tribord! Cârma dreapta. Maşinile înainte cu toată viteza! Veniţi la noul curs unu-opt-zero, ordonă imediat

Morris.

Viră spre sud ca să ademenească avionul Bear mai aproape de navele dotate cu lansatoare SAM.

— Iluminaţi ţinta. Foc de voie! Angajaţi când ajunge în raza de acţiune.

Pharris luă abrupt curba spre stânga, schimbând cursul. În faţă, tunul de 120 de milimetri se roti în sensul acelor de ceasornic, în vreme ce nava îşi potrivi pupa pe direcţia ţintei. Îndată ce acoperitoarea tunului fu îndepărtată, radarele de control al focului oferiră o soluţie pentru lovirea ţintei, iar tunul cu bătaie lungă se ridică la treizeci de grade şi se fixă asupra ţintei. Sistemul de rachete execută aceleaşi comenzi.

— Ţinta este la zece mii de metri, la o distanţă de 24 de kilometri şi se apropie.

Comandantul escortei încă nu autorizase o lansare de rachete. Era mai bine ca Ivan să fie lăsat să îşi lanseze primul rachetele, înainte de a afla ce îl aşteaptă. Datele rezultate în urma bătăliei precedente ajunseseră deja la întreaga flotă. Marile rachete aer-mare ruseşti nu erau nişte ţinte greu de lovit, deoarece se îndreptau drept spre ţinte, dar erau extrem de rapide, impunând o viteză de reacţie pe măsură. Comandantul îşi imagina că avionul Bear continua să evalueze ţintele şi nu cunoştea încă exact puterea forţei de escortă. Cu cât era mai mult menţinut în necunoştinţă de cauză, cu atât mai bine, deoarece, în felul acesta, avioanele Backfire nu mai dispuneau de timp suficient pentru a-şi adapta acţiunea la situaţia de fapt. Iar dacă avionul Bear se mai apropia doar puţin…

— Deschideţi focul! strigă TAO.

Tunul de pe *Pharris* trecu pe mod automat, trăgând un proiectil la fiecare două secunde. Avionul se găsea la limita razei de tragere, aşa că şansele de distrugere a ţintei erau mici, dar acţiunea avea să dea pilotului un motiv să se teamă.

Primele cinci proiectile explodară fără nici o urmare la circa un kilometru şi jumătate de Bear, însă următoarele trei se apropiară, unul explodând la doar două sute de metri de aripa stângă a avionului. Pilotul sovietic viră instinctiv spre dreapta pentru a scăpa. Prin asta comise o greşeală. Individul nu ştia că linia cea mai apropiată de „vase comerciale” era purtătoare de rachete.

Câteva secunde mai târziu, două rachete îşi luară zborul şi avionul Bear încercă imediat să scape, emiţând un nor de

particule de bruiaj. Se îndreptă chiar spre *Pharris,* care nu rată ocazia de a îşi mai încerca o dată şansele cu tunul. Echipajul tunului trase douăzeci de proiectile spre avionul care se apropia. Câteva ajunseră suficient de aproape ca să avarieze aeronava, dar fără vreun rezultat vizibil. Urmară rachetele, ca nişte puncte albe, lăsând în urmă dâre de fum cenuşiu. Una rată şi detonă în norul de bruiaj, dar cealaltă explodă la o sută de metri de avion, încărcătura ofensivă sări în aer răspândind mii de fragmente explozive. Câteva dintre acestea sfâşiară aripa aeronavei. Aceasta pierdu unul din motoare şi suferi mai multe avarii majore înainte ca pilotul să recapete controlul, în afara razei de acţiune a tunului de pe *Pharris.* Avionul se îndreptă spre nord trăgând după el o dâră de fum.

Celălalt avion Bear rămase discret în afara razei de acţiune a convoiului. Comandantul raidului tocmai învăţase o lecţie pe care o transmise mai departe ofiţerului de informaţii al regimentului.

— Alte radare se apropie. Rachete care coboară! avertiză tehnicianul ESM. Număr zece şi numărul creşte. Paisprezece… optsprezece!

— Contacte radar, relevment zero-trei-patru, distanţa unu-opt-zero mile. Număr patru ţinte, acum cinci… şase ţinte. Cursul doi-unu-zero, viteza şase sute de noduri.

— Uite şi avioanele Backfire, rosti TAO.

— Contact radar! se auzi o nouă voce. Vampiri! Vampiri! Rachetele se apropie.

Morris se strâmbă. Navele de escortă aprinseră radarele active. Centrele de control al focului introduseră soluţii de atac în cipurile rachetelor SAM. Însă *Pharris* nu făcea parte din acest joc. Morris ordonă viteză maximă pentru navă, care viră spre nord ca să fugă din zona probabilă de acţiune a rachetelor care se apropiau.

— Avioanele Backfire se întorc. Avionul Bear îşi menţine poziţia. Auzim ceva discuţii între piloţi. Acum sunt douăzeci şi trei de rachete care se apropie. Coordonatele se schimbă la toate contactele, rosti TAO. Se îndreaptă toate spre convoi. Se pare că noi am scăpat.

Morris auzi echipa din centrul de informaţii de luptă cum răsuflă uşurată. Personal urmări ecranul radar, simţindu-se doar parţial uşurat. Rachetele veneau rapid dinspre nord-est, iar rachetele SAM se ridicară în întâmpinarea lor. Convoiul primi din nou ordinul de a se împrăştia. Vasele comerciale se grăbiră să se

îndepărteze de centru. Urmă o scenă care semăna în mod bizar cu un joc pe calculator. Din cele douăzeci şi trei de rachete sovietice, nouă trecură de barajul SAM şi atacară convoiul. Loviră şapte vase comerciale.

Toate şapte fură distruse. Câteva se dezintegrară instantaneu sub impactul devastator al miilor de kilograme de explozibil. Celelalte reuşiră să supravieţuiască doar atât cât să-şi salveze echipajele viaţa. Convoiul plecase din Delaware cu treizeci de nave. Din el rămăseseră doar douăzeci, iar între ei şi Europa se mai aflau aproape o mie cinci sute de mile de ocean deschis.

GRAFARHOLT, ISLANDA

Două avioane Backfire rămaseră fără combustibil şi deciseră să aterizeze la Keflavik. În spatele lor venea avionul Bear avariat. Acesta descria cercuri în jurul Reykjavik-ului, aşteptând ca avioanele Backfire să elibereze pista. Edwards raportă evenimentul referindu-se la un avion cu un motor avariat. Soarele coborâse sub orizontul nord-vestic şi avionul Bear sclipea gălbui pe fondul cerului albastru precum cobaltul.

— Rămâi în emisie, Beagle, ordonă Doghouse.

Trei minute mai târziu, Edwards îşi dădu seama de ce i se ceruse asta.

De această dată nu fu vorba de nici un fel de bruiaj care să-i avertizeze pe sovietici. Opt avioane FB-111 se prelinseră pe deasupra stâncilor, la sud-vest de centrul muntos al insulei. Se năpustiră de-a lungul văii Selja în formaţii de câte două. Vopseaua de camuflaj în verde şi gri le făcea aproape invizibile pentru avioanele de vânătoare sovietice care se roteau deasupra. Perechea din frunte viră spre vest, cu o altă pereche la aproape un kilometru în spate. Celelalte patru avioane se îndreptară spre sud, ocolind Muntele Hus.

— Fir-ar să fie!

Smith le văzu primul, două cozi rapide care se deplasau spre sud. Când le descoperi şi Edwards, avionul din frunte se înălţă şi lansă o pereche de bombe ghidate prin semnal TV. Perechea lui efectuă aceeaşi manevră, după care ambele aeronave virară spre nord. Cele patru bombe căzură asupra staţiei de transformatoare, toate lovind grupat în interiorul perimetrului gardului de protecţie. Ca la acţionarea unui singur întrerupător

imens, toate luminile se stinseră. Cea de-a doua pereche de avioane Aardvark se năpusti la nivelul Autostrăzii 1, zburând deasupra acoperişurilor din Reykjavik pentru a se alinia cu ţinta. Avionul din frunte îşi lansă bombele, în vreme ce perechea lui viră spre stânga pentru a ţinti depozitele de combustibil de lângă coastă. Câteva clipe mai târziu, turnul de control al aeroportului explodă, împreună cu un hangar alăturat, iar bombele în ciorchine de tip Rockeye făcură să sară în aer depozitele de combustibil. Luaţi pe neaşteptate, ruşii reacţionară prea târziu.

Şi trupele de apărare de la Keflavik fură surprinse, mai întâi de pierderea bruscă a energiei electrice, apoi de bombardiere, care sosiră un minut mai târziu. Şi aici turnul de control şi hangarele erau ţintele principale. Cele mai multe dintre ţinte se dezintegrară sub impactul bombelor de o mie de kilograme. Cea de-a doua pereche de avioane descoperi două avioane Backfire şi un lansator de rachete – ţinte ideale pentru bombele sale Rockeye – şi împrăştie mai multe mii de bombe de dimensiunea unor mingi de fotbal peste piste şi aleile de acces. Între timp, FB-111 îşi continuară zborul spre vest cu putere maximă, urmărite de tirul artileriei antiaeriene, de rachete şi de avioane de vânătoare. Şase avioane Fulcrum se năpustiră după Aardvark-urile care se retrăgeau şi al căror bruiaj protector umplu cerul cu zgomote parazite.

Eliberate de greutatea bombelor, avioanele americane se îndepărtară cu şapte sute de noduri la circa treizeci de metri înălţime deasupra valurilor, dar comandantul grupului de avioane sovietice n-avea de gând să îi lase să scape atât de uşor. Văzuse ce păţise Keflavik şi era furios că fuseseră prinşi pe nepregătite, în ciuda faptului că avioanele de vânătoare erau în aer. Fulcrum-urile deţineau un uşor avantaj de viteză şi reduseră treptat distanţa care îi separa de inamici. Se găseau la mai bine de 160 de kilometri depărtare de coastă când radarele rachetelor de interceptare reuşiră să străpungă bruiajul americanilor. Două avioane lansară imediat rachete, iar aparatele americane evoluară în sus şi în jos, în încercarea de a scăpa de ele. Un FB-111 încasă o lovitură în plin şi se rostogoli în mare. Sovieticii se pregăteau de lansarea celui de-al al doilea val, când radarele lor primiră semnate de ameninţare.

Patru Phantom-uri americane îi aşteptau să-i prindă în ambuscadă. Brusc, opt rachete Sparrow se năpustiră asupra Fulcrum-urilor. Roluri le se inversară imediat. MIG-urile 29 virară

brusc şi goniră cu viteză maximă înapoi spre Islanda. Unul fu nimicit de o rachetă şi un altul avariat. Bătălia durase în total cinci minute.

— Doghouse, aici e Beagle. Staţia electrică *s-a dus!* Vark-urile au făcut-o una cu pământul, omule. Se vede un foc imens la sud-vest de aeroport, iar turnul pare retezat la jumătate. Două hangare, poate trei, par zdrobite. La naiba, ferma aia de depozite arde ca o torţă imensă! Mulţi oameni aleargă de colo-colo. Edwards urmări cum mai multe faruri de vehicule aleargă bezmetice pe drumurile din apropierea dealului unde se aflau ei. Două vehicule se opriră la un kilometru depărtare şi din ele se dădură jos soldaţi. Doghouse, cred că a sosit vremea să părăsim acest deal.

— Înţeles, Beagle. Porneşte nord-est spre dealul 482. Ne aşteptăm să te auzim din nou peste zece ore. Dă-i drumul, băiete! Terminat.

— Trebuie să plecăm, domnule. Smith îl ajută pe locotenent la împachetat şi le făcu semn soldaţilor să plece. Se pare că putem trece isprava în contul băieţilor buni.

KEFLAVIK, ISLANDA

MIG-urile aterizară pe pista unu-opt, rămasă intactă, cea mai lungă de pe cuprinsul bazei. Abia se opriră, când echipajele de sol începură imediat procesul de pregătire pentru viitoarele operaţiuni de luptă. Colonelul constată cu surprindere că şeful bazei era încă în viaţă.

— Câţi aţi prins, tovarăşe colonel?

— Doar unul, iar ei mi-au distrus unul. N-aţi observat nimic pe radar?

— Absolut nimic. Mai întâi au lovit Reykjavik-ul. Două grupuri venind dinspre nord. Ticăloşii au zburat probabil pe deasupra stâncilor, pufni maiorul. Arătă înspre imensul radar mobil care se odihnea în spaţiu deschis între două piste. L-au ratat complet. E uluitor.

— Trebuie să îl mutăm. Undeva foarte, foarte sus. N-o să obţinem niciodată un avion cu radar, iar dacă nu îmbunătăţim avertizarea radar, chestia asta cu zborul la joasă înălţime o să ne mănânce de vii. Găseşte o coamă bună de deal. Cât de rău sunt avariate facilităţile noastre?

— Sunt multe găuri în piste datorită acestor bombe mici. O să le reparăm în două ore. Pierderea turnului va dăuna capacităţii noastre de a coordona un număr mare de avioane. Când am pierdut staţia electrică, am pierdut capacitatea de a transporta combustibil prin conductă şi probabil că am pierdut serviciile telefonice locale. Omul ridică din umeri. Putem aranja câte ceva, dar inconvenientul e major. Prea mult de lucru, prea puţini oameni. Trebuie să dispersăm avioanele şi trebuie să găsim alte variante de alimentare cu combustibil. Următoarea ţintă o să fie punctele de alimentare.

— Te aşteptai cumva să fie uşor, tovarăşe? Colonelul privi spre torţele aprinse care, cu o jumătate de oră înainte, fuseseră două avioane Tu-22 M Backfire. Avionul Bear avariat abia acum ateriza. Sincronizarea lor a fost prea bună. Ne-au prins când jumătate din avioanele mele escortau o unitate de bombardiere la nord de coastă. Poate că a fost vorba de noroc, dar eu unul nu cred în noroc. Vreau ca trupele de la sol să caute spioni inamici în jurul tuturor aeroporturilor. Şi mai vreau aranjamente de securitate mai bune. Ei… ce naiba mai e şi asta?

O bombă Rockeye zăcea pe beton, la doar câţiva metri de ei. Maiorul luă un steag de semnalizare din plastic din jeep şi îl puse lângă bombă.

— Americanii au potrivit câteva pentru detonare întârziată. Oamenii mei le caută deja. Staţi liniştit, tovarăşe colonel, toate avioanele dumneavoastră au aterizat cu bine. Zonele de dispersie sunt curate.

Colonelul se dădu înapoi câţiva paşi.

— Ce faceţi cu ele?

— Avem deja experienţă. Vom folosi un buldozer special echipat pentru a le îndepărta de pe beton. Unele vor exploda, altele nu. Cele care nu sar singure în aer vor fi detonate de un lunetist, cu puşca.

— Turnul?

— Trei oameni erau de serviciu. Oameni buni. Maiorul dădu din nou din umeri. Vă rog să mă scuzaţi. Am treabă.

Colonelul se mai uită o dată la bombă înainte de a porni spre avioanele lui. Îl subestimase pe maior.

ISLANDA

— Pe dealul nostru se vede o lumină, rosti Garcia.

Toată lumea se întinse la pământ. Edwards se apropie de sergent.

— Un ticălos tocmai şi-a aprins o ţigară, observă Smith cu năduf. Îşi terminase ultima ţigară cu câteva ore înainte şi îi ardea buza după una. Acum înţelegeţi de ce ne cărăm gunoiul cu noi?

— Ne caută pe noi? întrebă Edwards.

— S-ar putea. Atacul a fost destul de reuşit. S-ar putea să se întrebe dacă piloţii n-au avut sprijin de la sol. Mă surprinde că nu s-au întrebat asta mai devreme. Bănuiesc că au fost ocupaţi cu alte chestii.

— Crezi că ne pot vedea?

Lui Edwards nu-i plăcea deloc ideea.

— De la trei kilometri depărtare? Cam întuneric pentru aşa ceva, iar dacă mai şi fumează înseamnă că se simt în largul lor. Relaxaţi-vă, domnule locotenent. Nu e chiar aşa de uşor să găseşti patru oameni pe aici. Sunt multe dealuri de verificat pe bucata asta de piatră. Trebuie să fim atenţi pe unde călcăm. Adică să ne menţinem departe de creste. Chiar dacă au echipament de observaţie pe timp de noapte, nu vom fi uşor de văzut, dacă ne menţinem pe marginea văilor. Haideţi să plecăm de aici şi să încercăm să ne facem cât mai puţin simţită prezenţa.

USS PHARRIS

Încă un vas comercial ardea. Echipajul abandonase nava cu două ore înainte, însă aceasta continua să ardă către orizontul vestic. „Alţi morţi”, îşi spuse Morris. Doar jumătate din echipaje fuseseră salvate, iar timp pentru o căutare mai detaliată nu exista. Convoiul pornise la drum fără o navă de salvare desemnată anume. Elicopterele scoseseră mulţi oameni din apă, dar de ele era nevoie pentru vânarea submarinelor. Morris ţinea în mână o telegramă unde se spunea că avioanele Orion urmăriseră şi probabil distruseseră un submarin cu rachete din clasa Echo. Vestea pica bine, dar rapoartele informative vorbeau de alte două submarine în zonă.

Pierderea Islandei însemna un dezastru, ale cărui dimensiuni deveneau abia acum evidente. Bombardierele sovietice dispuneau de un culoar liber de zbor spre inima convoaielor

comerciale. Submarinele lor navigau prin strâmtoarea Danemarcei chiar în vreme ce submarinele NATO încercau să se repoziţioneze pentru a reforma bariera pierdută, bariera de care depindeau convoaiele. Forţele aeriene şi marina aveau să încerce în curând redistribuirea acoperirii aeriene pentru a stânjeni Backfire-ele, dar astfel de măsuri nu reprezentau decât cârpituri. Până la neutralizarea sau şi mai bine, recapturarea Islandei, cea de-a treia bătălie a Atlanticului de Nord rămânea indecisă.

De la bazele navale din Pacific San Diego şi Pearl Harbor nave întunecate ieşiră în largul mării. Odată ajunse în mare deschisă, se îndreptară toate spre Panama.

23
Întoarceri

USS PHARRIS

Lucrurile se liniştiseră din nou. Era un fel de a zice, căci avioanele Backfire continuau să coboare prin culoarul islandez, dar în acea după-amiază se năpustiseră asupra altui convoi, distrugând unsprezece vase comerciale. Toate convoaiele care se îndreptau spre est virau spre sud, alegând o cale mai lungă spre Europa pentru a reduce ameninţarea aeriană. La nivelul îngrijorător al pierderilor de până în acel moment – circa şaizeci de nave fuseseră deja scufundate – ruta sudică mai lungă însemna măcar reducerea încărcăturii pe care o putea transporta un bombardier sovietic de la două rachete la una singură.

Oboseala şi încordarea începeau să lase urme pe feţele tuturor. Echipajul lui Morris alerga încontinuu de la tribord la babord de aproape o săptămână, în regim de patru ore de serviciu, patru ore de odihnă. Programul de odihnă fusese complet date peste cap. Oamenii nu mai mâncau regulat. Necesităţile legate de intervenţii vitale de întreţinere se adăugau la lipsa de somn a echipelor. Iar peste toate acestea trona ameninţarea perpetuă a unui atac din partea unui submarin sau a unui avion inamic. Datoriile continuau să fie îndeplinite, dar Morris observa cum oamenii deveneau tot mai tensionaţi şi mai răzvrătiţi. Lumea începea să se împiedice de pragul uşilor, un semn sigur de oboseală cronică. Aveau să urmeze greşeli mai serioase. Relaţia dintre epuizare şi eroare era la fel de certă precum forţa gravităţii. Morris spera ca peste încă o zi să se instaureze o nouă rutină, un soi de mecanism robotic la care oamenii să se ajusteze. Deja se vedeau semne în acest sens, iar şefii de echipe îi tot spuneau să nu se mai îngrijoreze. Însă Morris îşi făcea griji.

— Puntea, aici centrul de luptă. Contact pe sonar, posibil submarin, coordonate zero-zero-nouă.

— Începem din nou, rosti ofiţerul de la comandă.

Echipajul de pe *Pharris* alergă la posturile de luptă pentru a

douăzeci şi patra oară de când plecaseră în voiaj.

De această dată totul dură trei ore. Nici un avion Orion nu era disponibil pentru ei, iar navele de escortă îşi puseră elicopterele la dispoziţia lui Morris şi a echipei din CIC pentru a încolţi submarinul. Comandantul submarinului părea să-şi cunoască bine meseria. La prima bănuială că fusese detectat – poate că sonarul depistase un elicopter deasupra sau se auzise plescăitul unei balize lăsate la apă – submarinul se ascunse la mare adâncime şi începu o serie de mişcări bulversante de accelerare şi frânare, ridicându-se şi coborând sub stratul termic, străduindu-se să întrerupă contactul şi deplasându-se *spre* convoi. De data asta, comandantul navei nu voia să fugă. Submarinul dispărea şi reapărea pe planşetă, apropiindu-se mereu, dar niciodată dezvăluindu-şi clar poziţia pentru o soluţie tactică de atac.

— A dispărut din nou, rosti ofiţerul însărcinat cu lupta anti-submarină. O baliză lăsată cu zece minute înainte în apă detectase un semnal slab, care ţinuse două minute, după care dispăruse. Tipul ăsta ştie ce face.

— Şi e prea aproape, interveni Morris.

Dacă submarinul continua să navigheze spre sud, avea să ajungă la marginea razei de acţiune a sonarului activ de pe *Pharris.* Până acum fregata nu-şi dezvăluise poziţia. Comandantul submarinului ştia de existenţa navelor de suprafaţă după prezenţa elicopterelor în zonă, dar probabil că nu se aştepta ca o fregată să se afle la doar zece mile sud de poziţia lui.

Morris se uită la ofiţerul ASW.

— Hai să ne actualizăm diagrama de temperaturi.

Treizeci de secunde mai târziu fregata lansă o sondă termograf. Instrumentul măsura temperatura apei şi o transmitea unui ecran din compartimentul sonarului. Temperatura apei constituia cel mai important indicator de mediu care afecta performanţa sonarului. Navele de suprafaţă o verificau periodic, dar un submarin o putea face continuu – un alt avantaj al unei nave de adâncime.

— Acolo! arăta Morris. Gradientul e mai mare acum şi tipul exploatează situaţia. Se fereşte de canalul de adâncime şi probabil că face manevre la marginea de sus a stratului, în loc să le facă dedesubt, unde ne-am aştepta noi. Bine…

Elicopterele continuară să lanseze balize, iar semnalele

transmise de acestea lăsau impresia unei nave îndreptându-se spre sud, către *Pharris.* Morris aşteptă zece minute.

— Puntea, centrul de luptă, cârma stânga, veniţi la curs nou zero-unu-unu, ordonă Morris, îndreptându-şi fregata spre poziţia estimată a submarinului.

Pharris naviga cu cinci noduri, deplasându-se tăcută pe marea calmă. Echipa din CIC urmări traseul ţintei modificându-se uşor dinspre est.

Ecranul tactic devenise inutil. Indus în eroare de nenumăratele semnale emise de balize, din care cele mai multe reprezentau probabil piste false, computerul genera acum poziţii posibile pentru submarin ce acopereau o suprafaţă de o sută de mile marine pătrate. Morris se duse la imprimanta din colţul din spate al încăperii.

— Cred că e cam aici, rosti el, indicând un loc pe hartă. Vreun comentariu?

— Navighează aproape de suprafaţă? E contrar tacticii lor obişnuite, comentă ofiţerul ASW.

Rapoartele de informaţii ale Marinei susţineau că sovieticii se ţineau de litera doctrinei.

— Haideţi să aflăm. Căutare activă Yankee.

Ofiţerul ASW dădu imediat ordinul. Căutarea Yankee însemna pornirea sonarului activ de pe fregată şi „ciocănirea” apei cu impulsuri pentru a găsi submarinul. Morris încerca marea cu degetul. Dacă submarinul se afla aproape, aşa cum credea el, atunci Morris nu făcea decât să dezvăluie poziţia navei sale, invitând inamicul să-l atace, asta în vreme ce fregata era prost echipată pentru a opri un astfel de atac. Operatorul de la sonar urmări încordat ecranul. Primele cinci impulsuri emise de la vest la est nu dădură nici un rezultat. Următorul impuls aduse un punct strălucitor pe ecran.

— Contact pozitiv de sonar, drept înainte, pe coordonate zero-unu-patru, distanţa unsprezece mii şase sute de metri. Evaluare: probabil submarin.

— Prindeţi-l, ordonă Morris.

Racheta ASROC cu combustibil solid se aprinse, desprinzându-se de navă şi trasând o curbă pe cer cu o dâră de fum uşor cenuşiu în urmă. Racheta arse complet în mai puţin de trei secunde, traversând cerul ca un glonţ imens. La trei sute de metri deasupra apei, torpila se separă de racheta purtătoare şi căzu lin spre valuri, frânată de o paraşută.

— A schimbat cursul, domnule, avertiză operatorul de la sonar. Ţinta virează şi măreşte viteza. Eu… uitaţi şi torpila. A intrat în apă şi emite. A căzut destul de aproape de ţintă.

Ofiţerul de acţiune tactică ignoră comentariul. Acum trei elicoptere se îndreptau spre punctul de impact. Exista o şansă mare ca torpila să rateze, iar sarcina prioritară de rezolvat consta în menţinerea contactului. Ofiţerul ordonă viraj la dreapta, permiţând astfel sonarului pasiv al navei să urmărească submarinul, care se deplasa cu viteză în încercarea de a scăpa de torpilă, generând astfel mult zgomot. Sosi şi primul elicopter, care lăsă o baliză sonar în apă.

— Elice duble şi zgomote de cavitaţie. Pare un Charlie la viteză maximă, domnule, anunţă un ofiţer de bord. Cred că torpila o să-l înhaţe.

Torpila schimbă registrul de la emisie-ascultare la emisie continuă, coborând şi urmărind submarinul. La un moment dat, imensul proiectil pierdu ţinta în vreme ce traversa stratul termic, apoi o regăsi când ajunse la nivel de apă mai rece şi acoperi cu repeziciune distanţa dintre ele. Submarinul lansă un dispozitiv de bruiaj, dar acesta nu funcţionă. Un altul fu încărcat în tubul lanstorpilă. Prea târziu. Torpila lovi submarinul în babord spate şi explodă.

— Bine! chiui un ofiţer din echipajul de la sonar. Avem detonare de focos. L-am prins pe nemernic!

— Avem impact. Avem detonare, confirmă echipajul unui elicopter. Staţi aşa. Motoarele ţintei nu s-au oprit complet… zgomote suplimentare de propulsie – clinchete metalice. Vârtejuri de aer, rezervoarele balast sunt golite forţat. Vine sus, ţinta vine sus. Vedem bule de aer la suprafaţă. Fir-ar să fie, uite-o!

Prova submarinului din clasa Charlie ţâşni la suprafaţă, la şase mile distanţă de fregată. Cele trei elicoptere dădeau târcoale prăzii ca nişte lupi, iar *Pharris* viră nord spre ţintă, îndreptând spre ea tunul de 120 de milimetri. Nu era nevoie de aşa ceva, căci tambuchiul din faţă al submarinului se deschise şi pe el începură să iasă oameni. Alţii se iviră în dreptul balustradei şi săriră drept în apă, în vreme ce sala maşinilor începea să se umple cu apă. Zece oameni reuşiră să se strecoare afară, înainte ca submarinul să alunece înapoi sub nivelul mării. Un alt om apăru la suprafaţă câteva secunde mai târziu şi asta fuse tot.

Elicopterele aruncară veste de salvare oamenilor din apă. Unul

dintre elicoptere, înzestrat cu ham de salvare, reuşi să scoată două victime înainte de sosirea fregatei la locul faptei. Morris superviză de pe punte operaţiunea de salvare. El dădu ordin de lansare la apă a bărcii cu motor a navei. Ruşii erau prea şocaţi ca să mai opună vreo rezistenţă. Elicopterele îndrumară barca spre fiecare om, cercetând în acelaşi timp zona pentru a găsi alte eventuale victime. Toţi cei unsprezece membri ai echipajului rusesc fuseseră salvaţi, astfel că barca cu motor se întoarse la fregată. Şeful de echipaj de pe *Pharris* coordonă operaţiunea, având alături un marinar.

Nimeni nu se gândise la o asemenea eventualitate. O torpilă lovind un submarin s-ar fi presupus că distruge complet nava inamică. „Prizonieri, îşi spuse Morris. Ce naiba să fac eu cu prizonierii?” Trebuia să hotărască unde să-i ţină şi cum să-i trateze. Cum să-i interogheze – oare dispunea de cineva la bord care să vorbească ruseşte? Comandantul cedă comanda secundului şi porni spre pupa.

Mai mulţi marinari înarmaţi se găseau deja acolo, ţinându-şi strâns puştile M-14 în vreme ce priveau extrem de curioşi spre barca cu motor. Echipajul bărcii aruncă parâmele de prindere, iar câţiva marinari de pe navă urcară barca la bord.

Sovieticii nu impresionau prin nimic. Mulţi se găseau evident în stare de şoc după ce scăpaseră din ghearele morţii. Morris numără trei ofiţeri, unul dintre ei fiind, probabil, comandantul, îi dădu un ordin în şoaptă şefului de echipaj Clarke.

Şeful le făcu semn marinarilor înarmaţi să se dea cu un pas înapoi şi îşi luă fluierul din buzunar. După ce barca cu motor ajunse în siguranţă la locul ei de pe punte, Clarke scoase un sunet pe trei note din fluier şi îl salută pe comandantul sovietic ca pe o oficialitate.

Rusul nu reuşi să-şi ascundă uluiala. Morris făcu un pas înainte pentru a-l ajuta să se dea jos din barcă.

— Bine aţi venit la bord, domnule. Eu sunt comandantul Morris din marina Statelor Unite.

Ed se uită în jur şi zări expresia de uimire de pe chipurile oamenilor săi. Însă mica lui şmecherie nu prinse. Rusul zise ceva în limba lui. Fie nu vorbea engleza, fie avusese prezenţa de spirit să pretindă că nu o ştie. Altcineva trebuia să efectueze interogatoriul. Morris îi spuse şefului de echipaj să continue. Sovieticii fură duşi sub punte pentru controlul medical. Deocamdată aveau să fie ţinuţi sub pază severă în infirmierie.

Şeful de echipaj reveni în fugă după câteva clipe.

— Domnule comandant, pentru ce naiba a fost regia asta? întrebă şeful de echipaj Mate Clarke.

— Probabil că li s-a spus că îi vom împuşca în cap. Odată am citit o carte în care se spunea că tehnica cea mai eficientă… Uite ce e, a fost odată un german, un tip specializat în obţinerea de informaţii de la oamenii noştri în cel de-al Doilea Război Mondial, înţelegi? Era priceput la chestia asta. Nu făcea nimic altceva decât să ne trateze oamenii cu foarte multă amabilitate. La naiba, era atât de bun că a fost adus la noi după război, iar acum a ajuns cetăţean american. El spunea aşa: separă-i pe ofiţeri de soldaţi şi ofiţerii superiori de cei inferiori. Ţine-i separaţi. Apoi fă tot posibilul să le creezi toate condiţiile să se simtă bine. Dă-le de mâncare, dă-le ţigări, fă-i să se simtă în siguranţă. Dacă ştii pe careva la bord care are o sticlă cu tărie, ia-o şi dă-le oaspeţilor noştri ceva tare de dat pe gât. Toată lumea să primească haine noi. Hainele lor vor fi păstrate. Vor fi trimise toate la garderobă. Vor fi verificate pentru a vedea dacă nu conţin ceva valoros. Asigură-te că sunt trataţi ca lumea şi poate că vom reuşi să facem pe unul sau doi să dea pe gură şi ce nu vrea.

— S-a făcut, domnule.

Şeful de echipaj plecă de acolo clătinând din cap. Cel puţin acum putea picta un submarin întreg pe peretele comenzii.

Morris se întoarse în cabina pilotului. Le ordonă oamenilor să asigure posturile de luptă. Şi sa întoarcă fregata pe poziţia ei de patrulare. Apoi apelă prin radio comandantul escortei şi îi raportă despre prizonieri.

— *Pharris*, răspunse comandorul. Primeşti ordinul de a picta un „A” de aur pe lansatorul ASROC de la bord. Transmite felicitările mele tuturor celor de pe navă, Ed. În traversarea asta voi sunteţi aşii. Voi reveni cu instrucţiuni privind prizonierii. Terminat.

Morris se roti pe călcâie şi observă că oamenii din cartul anterior nu plecaseră încă. Cu toţii îl auziseră pe comandantul escortei. Epuizarea de pe chipuri le dispăruse ca prin farmec, iar zâmbetele lor însemnau mai mult pentru Morris decât vorbele rostite de şeful lui.

KIEV, UCRAINA

Alekseiev răsfoia documentul cu informaţii secrete de pe

biroul său. Şeful lui plecase la Moscova pentru o şedinţă la nivel înalt, însă datele pe care le vedea acum probabil că erau un pic diferite faţă de ceea ce tocmai auzea comandantul lui.

— Lucrurile nu merg bine în Germania? întrebă căpitanul Sergetov.

— Nu. Ar fi trebuit să ajungem la periferia Hamburg-ului la ora H + 36. Atât scrie în plan, o zi şi jumătate. În realitate nu am ajuns acolo, iar Armata a treia a înregistrat pierderi devastatoare din partea aviaţiei NATO. Făcu o pauză, privind fix harta. Dacă aş fi comandantul NATO, aş lansa din nou un contraatac chiar aici.

— Poate că sunt incapabili de asta. Primul lor contraatac a fost respins.

— Cu preţul unei divizii de tancuri distruse şi a şaizeci de avioane. Ne-am putea descurca mai bine fără astfel de victorii. Forţele NATO cedează spaţiu în schimbul câştigării timpului şi o fac foarte bine. Trupele terestre şi aviaţia lor tactică operează deasupra aceloraşi terenuri pe care au exersat manevre în ultimii treizeci de ani. Pierderile noastre sunt aproape duble faţă de estimări, iar aşa ceva nu ne putem permite.

Alekseiev se lăsă pe spătarul scaunului. Se întrebă dacă nu devenea prea defetist. Însă asta reprezenta mai degrabă dorinţa lui de a se alătura acţiunii. Era convins, la fel ca oricare alt general, că sub comanda lui totul s-ar fi desfăşurat mai bine.

— Cum e situaţia pierderilor NATO?

— Credem că şi ei au pierderi grele. S-au remarcat prin utilizarea tuturor tipurilor de armament din dotare. Germanii au mizat prea mult pe apărarea Hamburgului, iar povestea asta trebuie să îi fi costat extrem de scump. În locul lor, dacă nu aş putea contraataca, m-aş retrage. Nici un oraş nu merită riscul distrugerii armatei tale. Lecţia asta am învăţat-o la Kiev…

— Scuzaţi-mă, tovarăşe general, dar cum rămâne atunci cu Stalingrad?

— Acolo situaţia a fost întrucâtva diferită, căpitane. Totuşi, este remarcabil cum istoria se poate repeta, murmură Alekseiev, studiind harta de pe perete. Clătină din cap. Germania de Vest dispunea de prea multe căi rutiere ca o asemenea idee să meargă. KGB susţine că NATO mai dispune de muniţie pentru două, cel mult trei săptămâni. Ăsta va fi factorul decisiv.

— Şi noi cum stăm cu muniţia şi carburanţii? întrebă tânărul căpitan.

Primi doar o privire încruntată drept răspuns.

ISLANDA

Cel puţin aveau apă. Pâraiele se alimentau din gheţarii aflaţi în centrul insulei. Era o apă care fusese odinioară zăpadă căzută din cer cu mai bine de o mie de ani în urmă, cu mult înaintea apariţiei poluării atmosferice şi care ajunsese la stadiul de gheaţă. Când aceasta se topea şi umplea pârâiaşele dintre stânci, se transforma în apă de puritate cristalină şi gust minunat, dar fără nici o valoare nutritivă. Totodată era extrem de rece şi destul de greu de găsit.

— Mai avem raţii pentru o zi, domnule locotenent, observă Smith după terminarea mesei.

— Mda, trebuie să ne gândim la rezolvarea problemei.

Edwards îşi strânse gunoiul. Garcia colectă toate resturile pentru a le incinera. Dacă ar fi existat o cale de a-şi acoperi şi urmele prin praf, Smith i-ar fi pus să facă şi asta.

Nu era uşor. În vreme ce îşi asambla staţia radio, Edwards auzi tot felul de blesteme înfundate în spaniolă şi zgomotul unei lopeţi de campanie izbind pietrele care constituiau solul din vârful dealului 482.

— Doghouse, aici e Beagle. Rămânem fără hrană.

— Îmi pare rău să aud asta, Beagle. Poate reuşim să vă trimitem nişte pizza.

— Nemernic încrezut, rosti Edwards, fără a acţiona butonul de transmitere. Ce vrei să facem de data asta?

— Aţi fost zăriţi de cineva?

— Suntem încă în viaţă, nu? Negativ.

— Spune-mi ce poţi vedea.

— Bine. Spre nord coboară un drum de pietriş, cam la trei kilometri depărtare. Se pare că e o fermă acolo – ceva câmpuri cultivate, dar nu pot spune ce culturi anume. O altă fermă de oi la vest de noi, am trecut de ea venind încoace. Multe oi. Cu zece minute în urmă am văzut un camion pe drum îndreptându-se spre vest. Astăzi încă n-am zărit nimic pe cer, dar presupun că situaţia se va schimba. Singurii civili pe care i-am zărit stăteau pe lângă case. N-am zărit ciobani cu oi, iar la ferma dinspre nord nu se zăreşte activitate. Nici un fel, repet, nici un fel de trafic auto civil. Ivan a închis literalmente insula asta, Doghouse. Cam asta-i tot ce pot spune. Transmite-le băieţilor de pe Vark-uri că

au făcut o treabă excelentă cu staţia electrică. N-a mai rămas decât o gaură în pământ. Din acel moment n-am mai văzut nici un fel de lumină electrică.

— Am auzit, Beagle. Bun, ordinele tale sunt să te îndrepţi nord, către Hvammsfjordur. Va trebui să faci un ocol larg prin est pentru a evita toate aşezările pe care le văd pe hartă. Avem nevoie de tine acolo în zece zile. Repet, în zece zile, maximum douăsprezece. Timpul vă ajunge. Mergeţi pe căi lăturalnice şi evitaţi contactul cu toată lumea. Continuaţi rapoartele conform orarului normal şi raportaţi imediat ori de câte ori aveţi ceva interesant. Spune-mi ce ai înţeles.

— Înţeles, Doghouse, vrei să ajungem în apropiere de Hvammsfjordur la sfârşitul săptămânii viitoare şi să menţinem programul normal de transmisii. Altceva?

— Fiţi atenţi. Terminat.

— Hvammsfjordur? se interesă Smith. Asta înseamnă şaizeci de kilometri în linie dreaptă.

— Vor să ocolim prin est ca să evităm posibilele contacte.

— Peste trei sute de kilometri, mergând pe jos prin rahatul ăsta. Privirea lui Smith devenise feroce. La sfârşitul săptămânii viitoare? Zece sau unsprezece zile?

Edwards dădu prosteşte din cap. Habar n-avuse cât de departe trebuiau să ajungă.

— Va fi un pic cam greu, domnule Edwards. Sergentul scoase o hartă la scară mare din taşcă. Nici măcar nu am hărţi pentru întreaga linie de coastă. La naiba. Uitaţi-vă aici, domnule locotenent. Văile şi pâraiele de pe insula asta provin din mijlocul ei precum spiţele unei roţi, vedeţi? Asta înseamnă că trebuie să ne căţărăm mult, iar chestiile astea de aici nu sunt nişte deluşoare. Toate locurile joase sunt înţesate de drumuri, iar noi mai mult ca sigur că nu putem urmări drumurile, corect?

Sergentul clătină din cap.

Edwards încercă să zâmbească.

— Nu te poţi căţăra? Credeam că voi, puşcaşii marini, vă lăudaţi cu forma voastră bună.

Smith era genul de om care alerga opt kilometri în fiecare dimineaţă. Nu-şi amintea să-l fi văzut încă pe amărâtul ăla de locotenent din forţele aeriene trăgând din greu la marş.

— Bine, *mister* Edwards. Se spune că nimeni nu s-a înecat încă în propria sudoare. În picioare, soldaţi, am primit ordin să facem nişte ascensiuni montane.

Rodgers şi Garcia se uitară unul la altul. „Mister” nu prea reprezenta un termen de respect pentru un ofiţer, însă probabil că Smith îşi imaginase că insubordonarea conta doar dacă ofiţerul *ştia* că era insultat.

KEFLAVIK, ISLANDA

Elicopterele aveau nevoie de timp ca să se strângă laolaltă. Imensul avion de transport AN-22 livrase două elicoptere de atac Mi-24, o încărcătură serioasă chiar şi pentru monstrul cu patru motoare. O altă aeronavă IL-76 adusese tehnicienii şi echipajele de zbor pentru a asambla, întreţine şi pilota elicopterele. Generalul îşi spuse că planul avea totuşi o scăpare majoră. Singurul elicopter care supravieţuise atacului devastator din prima zi era acum inutilizabil – şi bineînţeles că piesele care înlocuiau părţile stricate nu fuseseră incluse în transport. Ar fi fost bine să existe mai multe elicoptere. Generalul ridică din umeri. Nici un plan nu era perfect. Aveau să fie aduse alte elicoptere, plus câteva radare mobilezi câteva lansatoare SAM. Americanii păreau că îşi doresc din tot sufletul să îi facă viaţa grea în Islanda, iar el avea nevoie de mai multe echipamente să contracareze astfel de planuri…

Apoi erau nemernicii ăia de la KGB. „Trebuie să pacificăm insula”, spuneau ei. Ca şi cum Islanda nu era şi aşa destul de pasivă. Nu existase nici o manifestare de rezistenţă activă până atunci – „nici măcar una”, îşi spuse generalul, aducându-şi aminte de primul lui an de serviciu în Afganistan. În comparaţie cu iadul ăla montan, aici era paradisul. Însă asta nu ajungea KGB-ului! Barbari lipsiţi de cultură. Fuseseră luaţi o mie de ostatici, ca apoi să se descopere că nu exista spaţiu suficient de detenţie pentru ei. „Ca atare, paraşutiştii mei trebuie să-i păzească acum pe amărâţii ăia inofensivi, folosind pentru asta o întreagă companie de soldaţi”, îşi spuse el. Primise ordinul să coopereze cu antena locală KGB. Bineînţeles că nimeni nu putea coopera cu ei, ci era doar dominat. Alături de patrulele lor mobile se găseau ofiţeri KGB, pentru a-i „consilia”, după cum se exprimaseră ei.

Generalul Andreiev începea să-şi facă griji. Paraşutiştii nu prea făceau casă bună cu paznicii de ostatici. Una ar fi fost să li se ordone să se poarte cu mănuşi cu islandezii. În loc de asta,

ordinele îi obligaseră să se poarte cu duritate, fapt care generase ostilitate. Se auzise chiar că unii localnici ţipaseră de bucurie la ultima trecere a bombardierelor americane. „Ce absurd, îşi spuse generalul. Localnicii şi-au pierdut sursele de energie electrică, noi n-am pierdut nimic şi tot ei sunt cei care aclamă.” Şi asta datorită ordinelor KGB-ului. Ce prostie. O oportunitate pierdută.

Generalul se gândi să trimită un protest la Moscova în privinţa ordinelor primite, dar la ce bun? Un ofiţer care protesta împotriva KGB-ului era un ofiţer care protesta împotriva partidului însuşi.

Generalul fu trezit din reverie de tunetul turboreactoarelor. Primul elicopter Mi-24 Hind îşi testa motoarele. Un ofiţer veni în fugă spre el.

— Tovarăşe general, cu permisiunea dumneavoastră, suntem gata de un test de zbor. O să facem testul fără arme la bord. Vom încărca armamentul când ne întoarcem.

— Foarte bine, căpitane, verificaţi dealurile din jurul Keflavik-ului şi Reykjavik-ului. Cât durează totul?

— Două ore, răspunse căpitanul.

— Excelent. Bună treabă, tovarăşe căpitan.

Un minut mai târziu imensul elicopter de atac se ridică în aer.

— La pământ! Rămâneţi nemişcaţi! strigă Garcia.

Elicopterul nu se apropia de ei, însă doar vederea lui avea darul de a-i înfricoşa.

— Ce gen e?

— Hind. E un aparat de atac, aşa cum e Cobra. Veşti proaste, domnule locotenent. Poate duce opt soldaţi şi un întreg arsenal de rachete şi tunuri. Şi nici să nu vă treacă prin minte să trageţi în el. Nemernicul e blindat ca un blestemat de tanc.

Elicopterul dădu târcoale dealului pe care stătuseră ei, apoi dispăru, îndreptându-se spre sud, către un alt deal.

— Cred că nu ne-a zărit, rosti Edwards.

— Să sperăm că aşa e. Mai bine lăsaţi staţia aia radio în pace o vreme, domnule locotenent. Putem relua transmisia după ce ne mai îndepărtăm puţin, în regulă?

Edwards dădu din cap. Îşi aminti un curs despre elicopterele sovietice din timpul Academiei. Fusese citat un luptător afgan care spusese: „Nu ne e frică de ruşi, dar ne înspăimântă elicopterele lor”.

BITBURG, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

În acea seară colonelul Ellington se trezi la ora şase. Se bărbieri şi ieşi în lumina soarelui aflat încă sus pe cer. Se întrebă ce misiune aveau să primească în acea noapte. Nu era un om ranchiunos, dar să se trezească cu un sfert din echipajele escadrilei – echipaje cu care lucrase împreună timp de doi ani – dispărute în decurs de o săptămână însemna o pastilă amară greu de înghiţit. Trecuse prea mult timp de la experienţele trăite în Vietnam. Uitase cât de groaznice puteau fi pierderile. Oamenii lui nu aveau nici măcar răgazul unei zile de pauză în care să-şi plângă colegii dispăruţi şi să-şi mai ostoiască durerea, aşa cum ar fi simţit nevoia. Trebuiau să doarmă. Ordinele primite nu le permiteau decât opt ore de somn pe zi şi asta doar în timpul zilei căci noaptea se transformau în vânători.

Cu toate astea, realizau ceva. Colonelul era convins de asta. În fiecare noapte, Frisbee-urile vopsite în negru şi verde decolau pentru a lovi câte o ţintă specială, iar ruşii încă nu reuşiseră să găsească o metodă de contracarare. Camerele de înregistrare a rezultatelor atacurilor montate în carlinga fiecărei aeronave reproduceau imagini greu de crezut chiar şi pentru ofiţerii de informaţii, însă totul se efectua cu un cost enorm.

În fine. Colonelul îşi reaminti că o singură ieşire pe zi însemna o sarcină mai uşoară decât a celorlalte echipaje şi că avioanele de sprijin înregistrau pierderi la fel de mari cu ale escadrilei lui. În noaptea asta urma o altă misiune. Încercă să se concentreze doar asupra misiunii care avea să aibă loc.

Şedinţele durară o oră. În noaptea astea aveau să zboare zece avioane; câte două avioane pentru fiecare dintre cele cinci ţinte. În calitate de comandant, el avea misiunea cea mai grea. Supravegherea aeriană indica faptul că Ivan dispunea de un depozit avansat de carburant neştiut, undeva la vest de Wittemburg, depozit care sprijinea atacul împotriva Hamburgului, iar aliaţii germani doreau distrugerea lui. Avionul pereche avea să ducă cu el proiectile Durandal, în vreme ce el avea să transporte rachete Rockeye. De această dată nu aveau să mai existe avioane de sprijin, iar colonelul nu voia să fie însoţit de aeronave de bruiaj. Două dintre aparatele pierdute dispuseseră de un asemenea suport, iar bruiajul nu făcuse decât să alerteze apărarea antiaeriană.

Examină îndeaproape hărţile topografice. Terenul era plat. Nu prea existau munţi şi dealuri în spatele cărora să te ascunzi, însă putea zbura la nivelul vârfurilor de copaci, o ascunzătoare aproape la fel de bună. Avea să se apropie dinspre est, din spatele ţintei. În zonă sufla un vânt de douăzeci de noduri dinspre vest, iar dacă el venea împotriva vântului, atunci apărătorii nu aveau cum să-l audă apropiindu-se până la lansarea bombelor… poate. Aveau să părăsească zona îndreptându-se spre sud-vest. În total misiunea trebuia să dureze şaptezeci şi cinci de minute. Colonelul îşi calculă necesarul de combustibil, atent ca întotdeauna la suplimentarea necesară datorită încărcăturii. La toate acestea adăugă combustibil pentru cinci minute de zbor la putere maximă în caz de bătălie aeriană şi zece minute pentru planarea deasupra Bitburg-ului în vederea aterizării. Satisfăcut, se duse să ia micul dejun. Cu fiecare înghiţitură de pâine prăjită mintea lui parcurse misiunea ca pe un film, vizualizând fiecare eveniment, fiecare obstacol, fiecare lansator SAM care trebuia evitat. Condimentă scenariul cu evenimente neprevăzute. Ce efect ar fi avut prezenţa unor avioane de vânătoare la joasă înălţime în apropierea ţintei? Cum ar arăta ţinta în acest caz? Din ce direcţie ar fi trebuit să efectueze o a doua trecere în caz de nevoie? Maiorul Eisly mâncă în tăcere alături de comandantul său, recunoscând expresia de pe chipul acestuia şi trecând în revistă în minte propria listă de amănunte de verificat.

Intrară pe un curs drept în Germania de Est pe o distanţă de optzeci de kilometri înainte de a vira spre nord în dreptul localităţii Rathenow. În aer se găseau două aeronave sovietice Mainstay, la o bună distanţă în spatele graniţei, înconjurate de mai multe interceptoare agile Flanker. Rămânând cu mult în afara razei de acţiune a radarelor, cele două avioane zburară la mică înălţime şi în formaţie strânsă. Traversară drumurile principale întotdeauna dintr-o direcţie diferită de cea a cursului către ţinta lor. Evitară oraşele, satele şi depozitele inamice cunoscute ca posibile ascunzători pentru lansatoare SAM.

Sistemele de navigaţie inerţiale urmăreau înaintarea pe o hartă digitală aflată pe panoul cu instrumente din dreptul pilotului. Distanţa până la ţintă se micşoră rapid când avionul viră spre vest.

Trecură peste Wittemburg cu o viteză de cinci sute de noduri.

Camerele de luat vederi în infraroşu arătau cisterne de alimentare cu combustibil pe drumuri, îndreptându-se spre zona ţintei... acolo! Printre copaci se vedeau cel puţin treizeci de cisterne, alimentându-se din conducte subterane.

— Ţinta în vizor. Executăm conform planului.

— Înţeles, răspunse Shade-Two. Am contact vizual.

Ducele viră stânga, eliberând calea avionului pereche pentru prima trecere. Aeronava lui Shade-Two era singura rămasă cu dispozitivele necesare pentru lansarea muniţiei de calibru foarte greu...

— Atenţie!

Ecranul Ducelui arăta un lansator SA-11 chiar în calea de zbor, cu rachetele ţintind spre nord-vest. Unul dintre avioanele escadrilei aflase plătind tributul sângelui că lansatorul SA-11 dispunea de o capacitate de depistare a inamicilor în infraroşu pe care nimeni nu o bănuise. Colonelul îşi întoarse avionul într-o curbă strânsă spre dreapta ca să se îndepărteze de lansator, întrebându-se unde se aflau celelalte vehicule ale bateriei.

Shade-Two se prelinse deasupra ţintei. Pilotul lansă cele patru bombe şi continuă să zboare spre vest. În urma lui izbucni focul antiaerienei. Prea târziu.

Bombele franţuzeşti Durandal se desprinseră de avion şi se împrăştiară. Odată eliberate din chingi, se rotiră spre sol, după care motoarele încorporate porniră spre a accelera căderea gravitaţională. Bombele erau proiectate să spargă betonul pistelor de decolare şi erau ideale pentru depozite subterane de combustibil. Nu explodau la impactul cu ţinta. În loc de asta, oţelul învelişului exterior pătrundea în ţintă pe o distanţă de circa un metru înainte ca bomba să explodeze. Trei dintre ele găsiră depozite subterane de combustibil. Bombele Durandal explodau în sus, lăsând astfel combustibilul aprins să ţâşnească.

Era cel mai puternic tip de deflagraţie după explozia nucleară. Trei coloane imense de foc se năpustiră în sus, împrăştiindu-se ca nişte fântâni arteziene şi azvârlind combustibil aprins pe o distanţă înconjurătoare de sute de metri. Toate cisternele din zonă fură cuprinse de flăcări. Doar oamenii aflaţi la marginea zonei scăpară cu viaţă. O clipă mai târziu săriră în aer rezervoarele adiţionale de combustibil aduse la locul depozitelor, împrăştiind printre copaci un râu de benzină şi motorină aprinse. În câteva secunde, douăzeci de acri de pădure se transformară într-o imensă minge de foc din interiorul căreia se auziră alte

explozii. Ellington simţi şocul exploziei în vibraţiile violente ale avionului pe care îl pilota.

— La naiba! zise el.

Planul prevedea ca el să folosească rachetele de la bord pentru a definitiva dezastrul iniţiat de bombele Durandal.

— Duke, nu cred că mai e nevoie de Rockeye aici, comentă Eisly.

Ellington clipi, viră şi se îndepărtă de locul dezastrului, menţinând avionul la o înălţime cât mai mică. Se trezi că zboară chiar de-a lungul unui drum.

Comandantul-şef sovietic al Teatrului de Vest era deja furios. Nu-l ajută deloc priveliştea pe care o zări spre est. Tocmai se întâlnise cu comandantul Armatei a Treia de la Zarrentin şi aflase că atacul fusese oprit la marginea Hamburg-ului. Furios că puternica forţă de blindate eşuase în încercarea de a-şi atinge obiectivul, îl eliberase imediat din funcţie pe comandantul armatei şi acum se întorcea spre propriul post de comandă. Pe drum, observă cum sare în aer unul din cele trei depozite majore de combustibil de care dispunea. Generalul înjură şi se ridică, dând la o parte copertina de pe vehiculul său blindat de comandă. În vreme ce clipea din ochi, la marginea de jos a imensei mingi de foc păru să apară o imensă masă neagră.

„Ce mai e şi asta?” se întrebă Ellington. Ecranul din faţa lui arăta patru vehicule blindate în formaţie strânsă – unul dintre ele fiind un lansator SAM! Armă instantaneu comenzile de lansare a rachetelor şi lansă cele patru containere Rockeye, apoi viră spre sud. Camerele de luat vederi montate în coadă filmară ce se petrecu după aceea.

Rachetele se deschiseră, împrăştiind minibombele din interior sub un unghi oblic de-a latul drumului. Acestea explodară la impact.

CINC-Vest avu parte de moartea glorioasă a unui soldat. Cu un ultim gest apucă mitraliera de bord şi trase în avion. Patru bombe mici căzură la câţiva metri de vehiculul lui. Schijele sfâşiară armura subţire, ucigând toate persoanele dinăuntru, înainte chiar de explozia rezervorului de benzină, adăugând astfel o nouă minge de foc pe un cer care continua să fie luminat de flăcări.

USS CHICAGO

Submarinul se ridică încet la suprafaţă în spirală, pentru a permite sonarului să verifice întreaga zonă în timp ce atingea adâncimea periscopică. McCafferty considera că norocul nu prea îi însoţise până atunci, o situaţie care nu prea încuraja asumarea de riscuri. După ce nava ajunse la orizontală sub nivelul valurilor, catargul ESM ieşi primul din apă, adulmecând semnale electronice inamice. Îl urmă periscopul de căutare. Comandantul cercetă repede cerul, apoi suprafaţa apei, în vreme ce secundul urmărea cu atenţie ecranul monitorului pentru a susţine observaţiile comandantului. Totul părea în ordine. Valurile nu erau prea înalte, cu coame înalte de un metru şi jumătate, iar cerul albastru era decorat cu norişori cumulus de vreme bună. Altfel spus, era o zi minunată. Cu excepţia războiului.

— Bine, transmite, ordonă McCafferty.

Rămase cu privirea lipită de periscop, pe care îl rotea încontinuu în plan orizontal şi vertical în căutarea posibililor inamici. Un ofiţer de punte ridică antena UHF.

Fuseseră chemaţi la suprafaţă de un mesaj radio pe frecvenţă foarte joasă purtând indicativul lor, QZB. Operatorul-radio porni transmiţătorul, tastă QZB în banda de transmisie a satelitului de comunicaţii, apoi aşteptă răspunsul. Nimic. Aruncă o privire spre vecin şi repetă procedura. Tot nimic. Ofiţerul inspiră adânc şi tastă QZB pentru a treia oară. Două secunde mai târziu imprimanta din colţul încăperii începu să tipărească un mesaj codat. Ofiţerul de comunicaţii tastă o comandă în maşina de cifru şi textul apăru în clar pe o altă imprimantă.

STRICT SECRET
DE LA: COMSUBLANT
PENTRU: USS CHICAGO

1. RAPORT DESPRE GRUP AMFIBIU MARE FLTROŞIE PLECAT DIN KOLA LA 1150Z19IUNIE. COMPUNERE GRUP PESTE 10 AMFIBII CU PESTE 15 NAVE DE ESCORTĂ, INCLUSIV DIN CLASA KIROV, KIEV. SPRIJIN MASIV, REPET MASIV AERIAN ŞI ANTISUB. DE AŞTEPTAT ŞI SPRIJIN SS/SSN. CURS VESTIC, VITEZĂ MARE

2. OBIECTIV EVALUAT GRUP BODO.

3. PORNIŢI CU VITEZĂ OPTIMĂ SPRE 70N 16W.

4. ANGAJAŢI ŞI DISTRUGEŢI. RAPORTAŢI CONTACT DACĂ E POSIBIL ÎNAINTE DE ATAC. ÎN ZONĂ EXISTĂ TRAFIC NATO SS/SSN. SUPORT AERIAN POSIBIL DAR IMPROBABIL, REPET IMPROBABIL ÎN ACEST MOMENT.

5. VOM ACTUALIZA LOCAŢIA GRUPULUI PE MĂSURA POSIBILITĂŢILOR.

McCafferty citi depeşa fără a comenta ceva, apoi i-o dădu navigatorului.

— Cât ne trebuie să ajungem acolo la cincisprezece noduri?

— Circa unsprezece ore. Navigatorul luă o pereche de teuri şi le plimbă peste hartă. Vom fi acolo cu mult înaintea lor, în afara cazului că nu zboară până acolo.

— Joe?

Comandantul se uită la secund.

— Îmi place. Chiar în dreptul curbei de o sută de stânjeni, cu apa un pic agitată în zonă datorită apropierii de curentul Golfului şi de şuvoaiele de apă proaspătă venind dinspre fiorduri. N-o să le convină să stea aproape de ţărm, datorită navelor diesel ale norvegienilor, dar nici prea departe de el, datorită submarinelor nucleare NATO. Dacă ar trebui să pun pariu, aş zice că se vor îndrepta chiar spre noi.

— Bine, du nava la trei sute de metri adâncime şi îndreapt-o spre est. Asiguraţi carturile. Vreau ca toată lumea să se odihnească şi să mănânce.

Zece minute mai târziu, *Chicago* se îndrepta pe curs zero-opt-unu, navigând cu cincisprezece noduri la adâncime, dar într-o apă relativ caldă datorată curentului oceanic care începe în Golful Mexic şi se termină tocmai în Marea Barents, bucurându-se de condiţii sonar care împiedicau practic orice detectare din partea unei nave de suprafaţă. Presiunea apei ascundea zgomotele de cavitaţie. Motoarele puteau duce nava cu o astfel de viteză prin folosirea doar unei fracţiuni din puterea totală, evitându-se folosirea reactorului nuclear pentru propulsie. Apa de răcire a reactorului circula pe principiul curenţilor naturali de convecţie, fapt care elimina principala sursă de zgomot. *Chicago* se găsea în elementul ei natural, o umbră tăcută care traversa apele întunecate.

Starea de spirit a echipajului se modifică uşor, după cum observă McCafferty. Aveau, în sfârşit, o misiune. O misiune

periculoasă, dar pentru care se pregătiseră intens. Ordinele erau duse la îndeplinire cu calm şi precizie. În sala ofiţerilor, ofiţerii responsabili treceau în revistă proceduri de atac şi urmărire memorate cu multă vreme înainte şi câteva simulări erau exersate pe calculator. Examinau hărţile pentru a prevedea poziţiile probabile, mai ales în caz de condiţii acvatice improprii pentru ascundere. În compartimentul torpilelor, aflată cu două punţi mai jos de centrul de coordonare a atacului, marinarii efectuau teste electronice asupra „peştilor" Mk-48 vopsiţi în verde şi asupra rachetelor Harpoon aflate în containerele lor albe. Una dintre armele inteligente dădu semne de eroare electronică, astfel că doi oameni se repeziră imediat şi dădură la o parte o plăcuţă de acces spre tabloul electronic, unde înlocuiră o componentă. De verificări similare avură parte şi rachetele Tomahawk, aflate în tuburile lor de lansare verticale ascunse în prova submarinului. În cele din urmă, echipa de control a armelor rulă o simulare pe computer prin intermediul programului de atac Mk-117, pentru a se asigura că sistemul era pe deplin funcţional. În mai puţin de două ore, oamenii se asigurară că toate sistemele de la bord rulau în parametri aşteptaţi. După asta, marinarii schimbară între ei priviri satisfăcute. În definitiv, nu era vina lor că nici un rus nu fusese atât de idiot încât să apară în calea lor până acum, nu? Cu doar câteva zile nu ajunseseră ei în situaţia să acosteze practic pe plajă – în Rusia! – fără să fie detectaţi? Comandantul lor era un adevărat profesionist, nu?

USS PHARRIS

Cina era cel puţin ciudată. Cei trei ofiţeri ruşi stăteau la capătul mesei, conştienţi de prezenţa celor două gărzi înarmate aflate la trei metri depărtare şi a bucătarului din cambuza sălii ofiţerilor, care păstra la vedere un cuţit imens. Ofiţerii erau serviţi de un marinar tânăr, un băiat imberb de şaptesprezece ani care îi privea încruntat pe ruşi în vreme ce le servea salata.

— Aşadar, rosti Morris cu cordialitate, vorbeşte vreunul dintre dumneavoastră engleza?

— Eu, răspunse unul. Comandantul a cerut la mine să mulţumesc că aţi salvat oamenii noştri.

— Spuneţi-i căpitanului dumneavoastră că războiul are regulile

lui, aşa cum are şi marea. Vă mai rog să îi spuneţi că a dovedit o mare măiestrie în modul dumnealui de abordare.

Morris îşi turnă nişte sos Thousand Island pe salata lui, aşteptând ca mesajul să fie tradus. Ofiţerii lui îi supravegheau îndeaproape pe oaspeţi. Morris avea grijă să privească în propria farfurie. Remarca lui iscă efectul scontat. La celălalt capăt al mesei avu loc un schimb rapid de priviri.

— Căpitanul meu întreabă cum găsit voi la noi. Noi… cum se spune?… Ne îndepărtăm de elicopterele voastre, nu?

— Da, v-aţi îndepărtat, răspunse Morris. Nu v-am înţeles modul de operare.

— Atunci cum găsit la noi?

— Am ştiut că aţi fost atacaţi mai devreme de avionul Orion şi că navigaţi cu mare viteză pentru a ne prinde din urmă. Unghiul vostru de atac a fost previzibil.

Rusul clătină din cap.

— Ce atac e ăsta? Cine atacă pe noi?

Se întoarse spre comandantul lui şi îi vorbi timp de o jumătate de minut.

„Mai e un Charlie undeva acolo, îşi spuse Morris. Asta, dacă nu ne minte. Trebuie să găsim pe cineva care vorbeşte rusă ca să discute cu marinarii de sub punte. La dracu, de ce n-am acum lângă mine pe nimeni în stare de aşa ceva?”

— Căpitanul meu spune că tu greşeşti cu asta. Primul nostru contact cu voi a fost din elicoptere. Nu ne-am aşteptat ca nava ta să fie aici. Este asta o tactică nouă?

— Ştiţi ce e un sonar remorcat? Prima dată v-am detectat cu aşa ceva, cu circa trei ore înainte de a trage în voi.

Rusul făcu ochii mari.

— Sonarul vostru e aşa de bun?

— Uneori.

După ce replica fu tradusă, comandantul rus rosti ceea ce părea a fi un ordin scurt, iar conversaţia se încheie abrupt. Morris se întrebă dacă tehnicienii lui reuşiseră să planteze microfoane în cabinele ruşilor. Poate că discuţiile dintre ei aveau să le folosească tipilor de la serviciile de informaţii. Până atunci, el personal avea să încerce să-i facă să se simtă confortabil.

— Cum e mâncarea la bordul unui submarin sovietic?

— Nu e la fel, răspunse navigatorul după ce se sfătui cu şeful lui. Bună, dar nu e la fel. Mâncăm alimente diferite. Mai mult peşte, mai puţină carne. Bem ceai, nu cafea.

Ed Morris văzu ca prizonierii consumau ceea ce aveau în farfurii cu o poftă pe care nu se mai osteneau să şi-o ascundă. „Nici măcar oamenii de pe submarinele noastre nu primesc suficiente legume proaspete”, îşi spuse el, oarecum trist. Un marinar intră în sală şi rămase lângă uşă. Era operatorul radio. Morris îi făcu semn să se apropie.

Marinarul îi dădu comandantului un mesaj. „MISIUNEA SPECIALĂ A FOST ÎNDEPLINITĂ”, scria pe bucata de hârtie. Morris observă că omul avusese grijă să tipărească mesajul pe un format standard de mesagerie, astfel ca nimeni să nu bănuiască ceva anume. Cabinele ruşilor erau acum înţesate cu microfoane. Morris îşi concedie omul cu un semn din cap şi băgă mesajul în buzunar. Şeful lui de echipaj descoperise în mod miraculos două sticle cu tărie – probabil ascunse prin magazie, dar Morris era prea înţelept ca să întrebe de provenienţa băuturii – şi în noaptea aceea sticlele aveau să fie strecurate în cabinele ruşilor. Morris spera ca alcoolul să dezlege limbile.

24
Violul

USS PHARRIS

Morris nu semnaliză avionului care zbura la joasă înălţime, deşi ar fi vrut. Prezenţa avionului de patrulare al marinei franceze însemna că se găseau acum în raza de acţiune a acoperirii aeriene cu bază terestră. Un comandant de submarin rusesc ar fi trebuit să aibă un curaj vecin cu nebunia să se ţină de jocuri în această zonă plină de submarine diesel franţuzeşti şi mai multe avioane ASW de patrulare.

Francezii trimiseseră un elicopter să îi ia pe prizonierii ruşi. Aceştia fuseseră duşi la Brest pentru ca serviciile secrete NATO să-i interogheze. Morris nu îi invidia deloc pe ruşi. Intraseră pe mâna francezilor, iar aceştia mai mult ca sigur nu se aflau în toane prea bune după pierderea unuia dintre portavioanele lor. Fuseseră trimise pe continent şi benzile cu înregistrările conversaţiilor dintre prizonieri. Ruşii vorbiseră între ei, ajutaţi de băutură şi era posibil ca discuţiile lor purtate în şoaptă să aibă ceva valoare.

Urmau să predea convoiul către o forţă de escortă combinată franco-britanică, după care să preia un grup de patruzeci de vase comerciale cu direcţia America. Morris stătea pe aripa punţii, întorcându-se din cinci în cinci minute către cele două jumătăţi de siluetă şi silueta întreagă de submarin pictate de şeful echipajului pe *ambele* părţi ale cabinei de comandă. „N-are nici un sens ca vreun căscat aflat de cealaltă parte a navei să le rateze”, spusese şeful echipajului cu toată seriozitatea. Tactica lor ASW funcţionase destul de bine. Cu *Pharris* în rol de vârf de lance şi cu sprijin masiv din partea avioanelor Orion, interceptaseră toate submarinele ruseşti din zonă, cu o singură excepţie. Mulţi îşi manifestaseră scepticismul din acest punct de vedere, dar, slavă Domnului, tactica funcţionase. Trebuia însă să funcţioneze şi mai bine.

Morris ştia că situaţia avea să devină şi mai grea. În prima etapă, sovieticii nu putuseră să lanseze decât o mică parte din

submarinele lor împotriva convoaielor. Grosul submarinelor de-abia acum îşi croiau drum prin strâmtoarea Danemarcei. În acest timp, forţa submarină NATO ce încerca să blocheze trecerea nu mai dispunea de linia SOSUS pentru primirea de informaţii şi nici de avioane Orion pentru abordarea contactelor la care submarinele nu puteau ajunge. Aveau să înregistreze succese, evident, dar aveau să fie aceste succese suficiente? Cât de mare avea să devină ameninţarea în această săptămână? Analizând ruta lor de întoarcere spre Statele Unite, Morris observă că se adăugase un surplus de aproape cinci sute de mile prin impunerea unui ocol mare spre sud, în parte datorită avioanelor Backfire, iar acum şi datorită ameninţării submarine crescânde. Apăruseră două motive mari de îngrijorare. Iar *Pharris* era echipată să se descurce cu un singur astfel de motiv.

Pierduseră o treime din convoi, în principal pradă avioanelor. Puteau face faţă unor astfel de pierderi? Morris se întrebă ce sentimente încercau acum echipajele de pe vasele comerciale.

Între timp se depărtaseră de convoiul adus până acolo, astfel încât Morris vedea acum linia nordică a şirului de vase. La orizont, un transportor imens de containere le semnaliza ceva cu luminile. Morris îşi înălţă binoclul pentru a citi semnalele.

„MULŢUMIM PENTRU NIMIC MARINEI.” O întrebare primea răspuns.

USS CHICAGO

— Aha, uite-le, rosti McCafferty.

Dâra arăta aproape albă pe ecran, un şuvoi larg de zgomote în bandă largă pe coordonate trei-doi-nouă. Nu putea fi decât forţa sovietică ce se îndrepta spre Bodo.

— Cât de departe? întrebă McCafferty.

— Cel puţin două zone de convergenţă, domnule, poate trei. Semnalul a crescut în intensitate cu patru minute în urmă.

— Puteţi discerne ceva?

— Nu, domnule. Omul de la sonar clătină din cap. Deocamdată multe zgomote nediferenţiate. Am încercat să izolăm câteva frecvenţe discrete, dar nici asta nu s-a putut. Poate mai târziu, dar acum nu sesizăm decât o gloată zgomotoasă.

McCafferty dădu din cap. Cea de-a treia zonă de convergenţă se afla la mai bine de o sută de mile depărtare. La asemenea

distanţe semnalele acustice îşi pierdeau acuitatea, până acolo încât coordonatele ţintei deveneau doar nişte estimări. Formaţia inamică se putea găsi la câteva grade mai la stânga sau mai la dreapta faţă de locul în care credeau ei că se află, iar la o asemenea distanţă, cele câteva grade deviere se traduceau în mile. McCafferty se îndreptă spre spatele navei, către camera de control.

— Duceţi nava cinci mile spre vest cu douăzeci de noduri, ordonă el.

Era o mişcare puţin cam îndrăzneaţă. Odată ajunşi în punctul destinaţie, descoperiseră că apa întrunea condiţii excelente de propagare, iar a pleca de acolo putea însemna pierderea temporară a contactului. Pe de altă parte, obţinerea unor informaţii precise legate de distanţă avea să ofere o imagine tactică mult mai clară şi să le permită un contact mai serios. Astfel puteau emite în UHF coordonatele înainte ca formaţia sovietică să se apropie suficient de mult ca să intercepteze transmisia submarinului, în vreme ce nava naviga cu repeziciune spre vest, McCafferty urmări înregistrările sondei termice. Câtă vreme temperatura nu se schimba, canalul de sunet avea să rămână intact. Situaţia nu se păstră mult timp neschimbată. Imediat submarinul încetini şi McCafferty se întoarse la sonar.

— Bine, unde sunt ei acum?

— I-am prins! Chiar acolo, pe coordonate trei-trei-doi.

— Secund, trasează cursul şi pregăteşte un raport despre contact.

Zece minute mai târziu raportul fu expediat via satelit. Ordinul pentru *Chicago* nu întârzie: „ATACAŢI NAVELE GRELE”.

ISLANDA

Ferma se găsea la cinci kilometri depărtare, din fericire în josul pantei, în mijlocul unei pajişti cu iarbă înaltă. La prima cercetare a ei prin binoclu, Edwards o botezase instantaneu Casa de Turtă Dulce. Era o fermă tipic islandeză, cu pereţi albi încadraţi de bârne groase de lemn, cu stucaturi contrastante roşii şi cu un acoperiş ascuţit desprins parcă din Fraţii Grimm. Hambarele exterioare erau mari şi joase, cu acoperişuri din chirpici. Pe pajiştile mai joase de lângă pârâu erau oi mari, cu aspect bizar datorită straturilor dense de lână netunsă, adormite în iarbă la o

jumătate de milă în spatele casei.

— Am ajuns în fundătură, rosti Edwards, împăturind harta. Şi ne-ar prinde bine ceva de mâncare. Domnilor, merită să riscăm, dar trebuie să ne apropiem cu *prudenţă*. Urmăm şanţul ăsta spre dreapta şi păstrăm costişa aia între noi şi fermă până ce ajungem la mai puţin de un kilometru de casă.

— Bine, domnule, fu sergentul Smith de acord.

Cei patru oameni se căzniră să ajungă în poziţie şezând pentru a-şi aranja echipamentele. Se deplasau aproape continuu de două zile şi jumătate şi se aflau acum la circa 55 de kilometri nord-est de Reykjavik. Modestă pe drum drept şi asfaltat, distanţa devenea ucigătoare în caz de teren denivelat, mai ales când trebuia să te fereşti de elicopterele care patrulau acum pretutindeni prin ţară. Îşi consumaseră ultimele raţii alimentare cu şase ore înainte. Vremea răcoroasă şi efortul fizic intens le seca energiile ca un imens aspirator. Îşi croiau drum înconjurând şi trecând peste dealurile înalte de peste şase sute de metri care împânzeau coasta nordică a insulei ca într-o cursă de atletism cu obstacole.

Mai multe lucruri îi făceau să nu se dea bătuţi. Unul era teama că divizia de soldaţi ruşi avea să-şi extindă perimetrul de bază şi să-i prindă din urmă. Nimănui nu-i surâdea gândul de a trăi în captivitate sub ruşi. Însă mai rea decât asta era teama de eşec. Aveau o misiune şi îşi fixaseră obiective înalte pe care trebuiau să le atingă. Pe urmă mai era şi mândria. Edwards trebuia să dea un exemplu oamenilor de lângă el, respectând un principiu pe care şi-l amintea din Colorado Springs. Bineînţeles că puşcaşii marini nu puteau permite unui „şoarece de birou” să le-o ia înainte. Ca atare, fără să o conştientizeze, patru bărbaţi se forţau să înainteze cu orice preţ, totul în numele mândriei.

— Va ploua, zise Smith.

— Da, vom avea parte de o bună acoperire, îi ţinu Edwards isonul, continuând să stea întins. O să aşteptăm ploaia. Iisuse, niciodată nu am crezut că poate fi atât de greu să munceşti la lumina zilei. E tare bizar să nu vezi soarele apunând.

— Mie îmi spuneţi. Şi nu am nici măcar o ţigară, mârâi Smith.

— O să plouă *din nou*? întrebă soldatul Garcia.

— Obişnuieşte-te cu ideea, replică Edwards. În medie, în iunie, pe aici plouă timp de şaptesprezece zile, iar anul ăsta a fost tare umed. Cum crezi că a ajuns iarba atât de înaltă?

— Vă place locul ăsta? întrebă Garcia, suficient de uimit ca să

uite să adauge şi „domnule”.

Islanda nu prea avea nimic în comun cu Porto Rico.

— Tata prinde homari în Eastpoint, Maine. Când eram copil mă duceam cu barca de câte ori puteam şi întotdeauna vremea era ca pe aici.

— Ce facem când ajungem la casa aia, domnule?

Smith readuse discuţia la subiect.

— Cerem de mâncare…

— Cerem?

Garcia era surprins.

— Cerem. Şi plătim, cu bani gheaţă. Şi zâmbim. Şi mai spunem „Mulţumim, domnule”, zise Edwards. Amintiţi-vă bunele maniere, oameni buni, ca să nu ne trezim că stăpânul îl sună pe Ivan la zece minute după ce plecăm.

Îşi privi oamenii. Posibilitatea îi adusese pe toţi la realitate.

Ploaia începu cu câteva jeturi sporadice. Două minute mai târziu cădea ca o perdea, reducând vizibilitatea la câteva sute de metri. Edwards se ridică cu greu în picioare, obligându-i pe puşcaşii marini să procedeze la fel. Coborâră cu toţii panta dealului, în vreme ce soarele de dincolo de nori coborî în partea de nord-vest şi se ascunse în spatele unei culmi. Dealul, pe care îl priveau ca pe un adevărat munte de vreme ce urmau să se caţere pe el a doua zi, avea un nume, dar nici unul din ei nu îl putea pronunţa. Când ajunseră la jumătate de kilometru de casa fermei se lăsase semiîntunericul, iar vizibilitatea se redusese la optzeci de metri.

— Vine o maşină.

Smith văzu primul licărul farurilor. Toţi cei patru se lăsară la pământ şi îşi aţintiră instinctiv armele spre punctele luminoase de la orizont.

— Relaxaţi-vă, oameni buni. Drumul ăsta de aici e un drum secundar, iar luminile alea ar putea fi doar – *la dracu*! înjură Edwards.

Farurile nu cotiră pe curba drumului principal care urma linia coastei. Veneau drept pe drumul secundar spre fermă. Oare era un automobil său un camion?

— Împrăştiaţi-vă şi fiţi vigilenţi.

Smith rămase cu Edwards, iar cei doi soldaţi coborâră mai jos cu circa cincizeci de metri.

Edwards îşi propti coatele în iarba udă şi îşi duse binoclul la ochi. Nu credea că puteau fi zăriţi. Îmbrăcămintea de camuflaj îi

făcea aproape invizibili în vreme de zi, cât timp nu se deplasau cu repeziciune. În semiîntuneric erau doar nişte umbre transparente.

— Pare o camionetă, cu tracţiune integrală, sau aşa ceva. Luminile sunt cam sus faţă de sol şi se bălăngăne prea tare pentru un camion, gândi Edwards cu voce tare.

Luminile căzură încet chiar asupra casei, apoi rămaseră nemişcate. Portierele vehiculului se deschiseră şi din el ieşiră mai mulţi oameni. Unul păşi chiar în faţa farurilor înainte ca acestea să fie stinse.

— La dracu! mârâi Smith.

— Da, se pare că sunt patru sau cinci rusnaci. Adu-i pe Garcia şi pe Rodgers aici, sergent.

— Înţeles.

Edwards continuă să privească spre casă prin binoclu. Nu se vedea nici o lumină electrică aprinsă. Bănuia că zona în care se găseau primea curent electric de la staţia din Artun, iar el văzuse bombele răzând de pe suprafaţa pământului acea staţie electrică. Şi totuşi, existau nişte lumini interioare, poate de la lumînări sau de la vreo lampă cu petrol. Edwards îşi spuse că semăna mult cu casa lui. Şi acolo energia electrică dispărea adesea, din cauza furtunilor ce se abăteau dinspre nord sau a gheţii depozitate pe cabluri. Oamenii din acea casă probabil că dormeau. „Fermieri care se duc devreme la culcare şi se scoală cu noaptea-n cap”, gândi el. Prin binoclu îi urmări pe ruşi – erau cinci în total – cum dau târcoale casei. „Ca nişte spărgători, îşi zise el. Oare… ne caută pe noi? Nu. Dacă ne-ar fi căutat pe noi, ar fi fost mai mult de cinci indivizi într-o camionetă. Interesant. Probabil că sunt puşi pe jaf… dar dacă cineva… Iisuse, dar ştim că aici locuieşte cineva. Cineva a aprins o lumină. Oare ce au de gând?”

— Care-i treaba, domnule?

— Se pare că avem cinci rusnaci. Trag cu ochiul pe ferestre la ce se întâmplă în casă şi… unul tocmai a dat cu piciorul în uşă! Nu-mi place ce se întâmplă, oameni buni. Eu…

Un strigăt îi confirmă evaluarea. Un strigăt de femeie care străbătu ploaia şi îi făcu pe toţi să se înfioare şi mai tare în frigul de afară.

— Oameni buni, haideţi să ne apropiem puţin. Stăm împreună şi rămânem extrem de atenţi.

— De ce să ne apropiem acum, domnule? întrebă cu duritate

Smith.

— Pen’că aşa spun eu. Edwards băgă binoclul în buzunar. Urmaţi-mă.

O altă lumină se aprinse în clădire, o lumină care părea să se deplaseze. Edwards se apropie repede, mergând ghemuit într-o poziţie care îl făcea să resimtă junghiuri cumplite în spate. În mai puţin de două minute ajunse la câţiva metri de camionetă şi la mai puţin de douăzeci de metri de uşa din faţă a casei.

— Domnule, deveniţi cam imprudent, îl avertiză Smith.

— Mda, în fine, dacă am dreptate, atunci şi ei sunt cam imprudenţi. Pun pariu că…

Se auzi un zgomot de sticlă spartă. Semiîntunericul fu sfâşiat de sunetul unei împuşcături. Urmă un urlet înspăimântător, apoi o a doua şi o a treia împuşcătură. După care se auzi un nou strigăt.

— Ce naiba se petrece acolo? întrebă Garcia cu voce răguşită.

O voce guturală strigă ceva în rusă. Imediat se deschise uşa din faţă şi pe ea ieşiră patru oameni. Aceştia se sfătuiră câteva clipe, apoi se despărţiră în perechi, îndreptându-se în stânga şi în dreapta spre ferestrele laterale, unde toţi patru se opriră ca să privească înăuntru. După aceea se auzi un nou strigăt şi toată lumea înţelese ce se întâmpla.

— Ce nemernici, comentă Smith.

— Mda, fu Edwards de acord. Haideţi să ne retragem şi să ne gândim un pic.

Cei patru se retraseră cu circa cincizeci de metri şi se strânseră laolaltă.

— Cred că trebuie să facem ceva. E cineva împotrivă? întrebă Edwards. Smith se mulţumi să dea din cap, interesat de schimbarea de atitudine a lui Edwards. Bine, să nu ne grăbim şi să facem lucrurile cum trebuie. Smith, vino cu mine prin stânga. Garcia şi Rodgers, voi o luaţi prin dreapta. Ocoliţi şi apropiaţi-vă tiptil. Zece minute. Dacă îi dezarmaţi fără să-i omorâţi, bine. Dacă nu, lichidaţi-i cu cuţitul. Să încercăm să nu facem zgomot. Dar dacă trebuie să trageţi cu arma, atunci asiguraţi-vă că terminaţi treaba din prima rafală. Bine?

Edwards privi în jur să vadă dacă mai erau şi alţi ruşi. Nimic. Cei patru îşi dădură jos harnaşamentele, îşi verificară ceasurile şi plecară, târându-se prin iarba udă.

Se mai auzi un strigăt, după care se lăsă tăcerea. Edwards fu mulţumit că strigătele încetaseră, căci nu avea nevoie de ceva

care să-i distragă atenţia. Târâşul i se părea chinuitor, un efort imens care îi slăbea îngrozitor forţa din braţe. Edwards şi Smith efectuară un lung ocol, în jurul unui tractor şi a altor utilaje de la fermă. Când ajunseră în spaţiu deschis, observară că pe partea lor de casă rămăsese un singur om. „Unde-i celălalt? Se întrebă locotenentul. Şi acum ce facem? Trebuie să mă ţin de plan. Toată lumea depinde de mine."

— Acoperă-mă.

Smith era uluit.

— Lăsaţi-mă pe mine, domnule. Eu...

— Acoperă-mă, insistă Edwards în şoaptă.

Îşi lăsă puşca jos şi îşi scoase cuţitul.

Soldatul rus îi uşura sarcina, aşa cum stătea, pe vârfuri, prins de ceea ce se întâmpla în casă. La trei metri în spatele lui, Edwards se ridică în picioare şi se apropie pas cu pas, încet. Îi trebuiră câteva clipe ca să-şi dea seama că ţinta lui era mai înaltă cu un cap decât el – cum ar fi putut să dezarmeze un asemenea monstru fără să-l ucidă?

Nici nu trebui să facă aşa ceva. Probabil că înăuntru nu se mai întâmpla nimic interesant deocamdată. Rusul se ghemui şi îşi căută în buzunare un pachet de ţigări, apoi se roti uşor pentru a-şi aprinde o ţigară cu un chibrit în palma făcută căuş. Individul îl zări pe Edwards cu coada ochiului. Edwards fu nevoit să ţâşnească înainte, cu cuţitul spre gâtul omului. Reuşi să-l înfigă în carnea rusului; acesta vru să scoată un urlet, însă fu doborât la pământ de american, care îi plesni o palmă peste gură, apoi înfipse din nou cuţitul. După aceea Edwards răsuci capul individului într-o parte şi cuţitul în rană în cealaltă parte. Lama izbi ceva dur, după care victima se înmuie.

Edwards nu simţi nimic. Emoţiile îi erau înecate într-un val de adrenalină. Îşi şterse lama cuţitului de pantaloni şi se urcă pe cadavrul rusului pentru a privi pe fereastră. Ceea ce văzu îi tăie respiraţia.

— Hei, amicilor! şopti Garcia.

Doi soldaţi ruşi se întoarseră spre sursa sunetului şi se treziră în faţa a două puşti M-16. Amândoi îşi lăsaseră armele în camionetă. Garcia le făcu semn să se întindă pe sol. Amândoi ruşii se supuseră şi se întinseră cu faţa în jos şi cu picioarele depărtate. Rodgers îi percheziţionă căutând arme ascunse, apoi se îndreptă spre cealaltă parte a casei pentru a da raportul.

— I-am prins pe amândoi vii, domnule.

Fu surprins să-l vadă pe locotenentul „carierist” plin de sânge pe mâini.

— Eu intru, îi spuse Edwards lui Smith.

Sergentul dădu iute din cap.

— Vă acopăr de aici. Rodgers, tu îl acoperi dinăuntru.

Locotenentul pătrunse pe uşa pe jumătate deschisă. Livingul era pustiu şi neluminat. De după un colţ se auzeau gâfâituri; tot dintr-acolo venea şi o geană de lumină. Edwards se apropie de colţ… şi se trezi în faţa unui rus care se pregătea să se descheie la pantaloni. Nu prea mai avea timp pentru altceva.

Edwards înfipse cuţitul sub coastele individului şi îl răsuci, în acelaşi timp împingându-l până în prăsele. Omul strigă şi se ridică pe vârfurile picioarelor, după care se împletici în spate, încercând să scape din lamă. Edwards scoase arma şi o înfipse din nou, căzând deasupra într-o poziţie sexuală grotescă. Paraşutistul încercă să se lupte cu agresorul, dar locotenentul simţi cum energia vieţii începe să părăsească trupul victimei şi îi aplică o a treia lovitură în piept. În acel moment se văzu o umbră şi Edwards ridică privirea, la timp ca să zărească un bărbat împleticindu-se spre el cu un pistol în mână… după care încăperea bubui de zgomot.

— *Nu mişca, nemernicule*! urlă Rodgers, cu puşca M-16 îndreptată spre pieptul omului.

Scurta rafală de trei gloanţe îi asurzise pe toţi.

— Sunteţi bine, comandante?

Era pentru prima dată când oamenii foloseau un asemenea apelativ pentru Edwards.

— Mda.

Edwards se ridică în picioare, lăsându-l pe Rodgers să o ia înainte, în vreme ce rusul dădea înapoi. Individul era gol de la brâu în jos, cu pantalonii în jurul gleznelor. Locotenentul apucă pistolul scăpat pe jos de rus şi se uită la omul pe care îl înjunghiase. Fără îndoială că murise. Chipul arătos de slav îi era contorsionat de surpriză şi durere, iar vestonul uniformei se îmbibase de sânge. Ochii i se transformaseră în două mărgele de sticlă lipsite de viaţă.

— Aţi păţit ceva, doamnă? întrebă Rodgers, privind în jur câteva fracţiuni de secundă.

Edwards o văzu pentru a doua oară, întinsă pe podeaua de lemn. O fată drăguţă, cu rochia de noapte din lână sfâşiată, abia acoperindu-i un sân. Restul trupului, deja înroşit şi învineţit în

câteva locuri, era expus privirii tuturor. Dincolo de fată, în bucătărie, Edwards zări picioarele nemişcate ale unei alte femei. Se duse într-acolo şi văzu un câine şi un bărbat, de asemenea morţi. Toate cadavrele aveau o pată roşie pe piept.

În casă sosi şi Smith. Privi în jur, apoi se uită la Edwards. Pămpălăul avea colţi fioroşi.

— Mă duc să verific la etaj. Capul sus, comandante.

Rodgers îi dădu una rusului ca să-l culce la podea şi îi puse vârful baionetei în şale.

— Dacă te mişti, te tai în două, mârâi soldatul.

Edwards se aplecă deasupra fetei blonde. Faţa i se umfla de la pumnii primiţi şi respira greu. Edwards bănui că avea în jur de douăzeci de ani. Cămaşa de noapte îi era distrusă. Privi în jur şi nu văzu decât faţa de masă la îndemână. O trase de pe masă şi o înfăşură în jurul trupului fetei.

— Ţi-e bine? Haide, eşti în viaţă, scumpo. Eşti în siguranţă acum.

La început ochii ei păreau îndreptaţi în direcţii diferite, apoi privirea i se concentră asupra tânărului locotenent. Edwards simţi un fior în suflet când zări expresia acelor ochi. Atinse cât putu de blând obrazul fetei cu mâna.

— Hai, trebuie să te ridici de pe podea. Nimeni nu îţi va mai face rău de acum. Fata începu să tremure atât de violent încât părea că întreaga casă se zguduie odată cu ea. Edwards o ajută să se ridice, atent să ţină faţa de masă înfăşurată în jurul trupului ei. Haide.

— La etaj totul e curat, domnule, anunţă Smith, care se întorcea cu o rochie. Vreţi să puneţi asta pe doamna? I-au mai făcut şi altceva?

— I-au omorât mama şi tatăl. Şi un câine. Cred că i-ar fi făcut şi ei felul după ce ar fi terminat. Sergent, organizează lucrurile. Inspectează-i pe ruşi, ia nişte alimente şi orice pare util. Mişcă-te iute, Jim. Avem multe de făcut. Ai o trusă de prim ajutor?

— Da, comandante. Aici.

Smith scoase un pacheţel cu feşe şi antiseptice, după care ieşi din casă pentru a verifica ce făcea Garcia.

— Hai să mergem sus să te speli puţin.

Edwards îşi puse braţul stâng în jurul umerilor ei şi o ajută să urce treptele înalte din lemn. O compătimea din suflet pe fată. Era o fiinţă cu ochi albaştri ca seninul cerului, ochi care continuau să fie lipsiţi de viaţă, chiar dacă lumina din ei putea

atrage atenţia oricărui bărbat. „Aşa cum de altfel au şi atras”, gândi Edwards. Era cu doar câţiva centimetri mai scundă decât el şi avea o piele extrem de palidă, aproape transparentă. Silueta îi era uşor deformată de o umflătură a abdomenului. Mike bănuia despre ce era vorba. Restul siluetei era perfect. Iar fata tocmai fusese violată de un rus, care deschisese calea unei nopţi de chin. Mike Edwards era furios că încă o dată crima intrase atât de violent în viaţa lui. În capul scării spiralate se găsea o cameră mică. Fata intră acolo şi se aşeză pe unicul pat din încăpere.

— Ci-ci-cine… îngăimă ea într-o engleză cu accent.

— Suntem americani. Am scăpat din Keflavik când au atacat ruşii. Cum te numeşti?

— Vigdis Agustdottir.

Vocea ei părea lipsită de orice intonaţie. Vigdis, fata lui Agust, mort în bucătărie. Edwards se întrebă ce însemna Vigdis, convins că semnificaţia nu avea cum să fie ceva suficient de drăguţ.

Puse lampa cu petrol pe măsuţa de noapte şi deschise pacheţelul cu fese. Pielea de pe faţa fetei era sfâşiată de-a lungul liniei bărbiei, aşa că Edwards puse nişte dezinfectant acolo. Probabil că durea îngrozitor, dar fata nici nu clipi. Restul erau doar vânătăi şi poate nişte zgârieturi pe spate datorate podelei dure de lemn. Fata se luptase din răsputeri să se apere şi încasase câteva lovituri dure. În plus, cu siguranţă nu fusese virgină. Doar un chip însângerat. Situaţia ar fi putut sta mult mai rău, însă cu toate astea Edwards simţea mânia cum continuă să clocotească în el. Un asemenea chip frumos, bătut… în fine, el deja luase decizia.

— Nu poţi rămâne aici. Trebuie să plecăm în curând. Va trebui să pleci şi tu.

— Dar…

— Îmi pare rău. Înţeleg… vreau să spun că atunci când ruşii au atacat am pierdut şi eu câţiva prieteni. Nu e acelaşi lucru ca atunci când îţi pierzi mama şi tata, dar… Iisuse! Mâinile lui Edwards tremurau de frustrare din pricină că el nu găsea vorbele potrivite. Îmi pare rău că nu am ajuns aici mai devreme. „Ce tot spun unele feministe în privinţa asta? Că violul este crima folosită de toţi bărbaţii pentru a subjuga femeile? Şi atunci de ce vrei să te duci jos şi să…” Edwards ştia că se pregătea ceva aproape la fel de satisfăcător. Luă mâna fetei fără ca ea să opună rezistenţă. Va trebui să plecăm. Te luăm cu noi oriunde se poate. Trebuie să ai nişte rude sau prieteni prin zonă. Te ducem

la ei ca să aibă grijă de tine. Însă nu poţi rămâne aici. Dacă o vei face, vei fi ucisă. Mă înţelegi?

Văzu în umbră cum capul ei se mişcă a încuviinţare.

— Da. Te rog… te rog, lasă-mă singură. Trebuie să rămân singură puţin.

— Bine. Edwards îi atinse din nou obrazul. Dacă ai nevoie de ceva, cheamă-ne.

Se întoarse jos. Smith conducea ostilităţile. Trei bărbaţi şedeau în genunchi, legaţi la ochi, cu căluş în gură şi cu mâinile legate la spate. Garcia îi păzea, iar Rodgers se găsea în bucătărie. Smith inspecta nişte lucruri de pe masă.

— Bun, ce avem aici?

Smith se uită la ofiţer aproape cu afecţiune.

— Păi, domnule, avem un locotenent rus cu chiloţii uzi. Mai avem un sergent mort, un soldat mort şi alţi doi vii. Locotenentul avea asta.

Edwards luă harta întinsă de sergent şi o desfăcu.

— La naiba, nu că-i drăguţ?

Harta era acoperită cu tot felul însemnări.

— Mai avem un binoclu, un radio… păcat că nu-l putem folosi! Câteva raţii alimentare. Arată ca naiba, dar sunt mai bune decât nimic. Am făcut bine, comandante. Să doborâm cinci ruşi cu doar trei gloanţe…

— De ce avem nevoie, Jim?

— Doar de alimente, domnule. Adică am putea lua vreo două puşti de-ale lor şi asta ne-ar dubla cantitatea de muniţie, înţelegeţi? Dar suntem şi aşa destul de încărcaţi…

— Iar noi nu ne jucăm aici de-a războiul, suntem doar nişte iscoade. Corect.

— Cred că ar trebui să luăm nişte haine, pulovere şi alte chestii de-astea. Pe doamna o luăm cu noi?

— Trebuie.

Smith dădu din cap.

— Mda, e logic. Sper să-i placă plimbările, domnule. Pare a fi în formă acceptabilă, cu excepţia faptului că e însărcinata. Aş zice că e în patru luni.

— *Însărcinată*? se auzi vocea lui Garcia, care se întoarse. Au violat o fată însărcinată?

Omul se apucă să bombăne ceva în spaniolă.

— A zis vreunul dintre ei ceva? întrebă Mike.

— Nici o vorbă, domnule, răspunse Garcia.

— Jim, du-te să te uiţi un pic la fată şi adu-o jos. Numele ei e Vigdis. Fii blând cu ea.

— Nu vă faceţi griji, domnule.

Smith se duse sus.

— Locotenentul e ăla prins cu scula în afară, corect?

Garcia dădu din cap şi Edwards se duse în faţa individului.

Fu obligat să-i scoată legătura de la ochi şi căluşul din gură. Omul era cam de aceeaşi vârstă cu el. Asuda din greu.

— Vorbeşti engleză?

Rusul clătină din cap.

— Spreche deutsch.

Edwards urmase doi ani de germană în liceu, însă brusc se trezi că nu are chef să vorbească cu acest monstru. Hotărâse deja să-l ucidă şi nu dorea să discute cu cineva pe care urma să îl lichideze... îi putea tulbura conştiinţa. Iar Edwards nu voia ca aşa ceva să-i tulbure conştiinţa. Îl urmări pe individ câteva zeci de secunde întrebându-se ce fel de fiinţă umană ar face ceea ce făcuse acel om. Se aştepta să descopere ceva monstruos, dar constată că nu era cazul. Îşi ridică privirea. Smith o ajuta pe Vigdis să coboare scările.

— Are lucruri bune în casă, comandante. Haine drăguţe şi călduroase, dar cizmele îi sunt toate rupte. Cred că-i putem face rost de o manta groasă şi de un rucsac. Aş lăsa-o să-şi ia şi o perie şi alte chestii pentru fete, domnule. Iar pentru noi aş lua nişte săpun şi poate un aparat de ras.

— Trebuie să mergem, sergent. Vigdis, continuă Edwards, încercând să-i atragă atenţia fetei, plecăm în curând.

Se întoarse din nou spre rus.

— Leutnant. Wofur? Warum?

Pentru ce... de ce ai făcut asta? Nu e pentru mine. E pentru ea.

Omul ştia ce-l aşteaptă. Ridică din umeri.

— Afganistan.

— Comandante, sunt prizonieri, izbucni Rodgers. Adică, domnule, nu puteţi să...

— Domnilor, sunteţi acuzaţi de viol şi crimă conform Codului Unificat de Justiţie Militară. Este vorba de crime capitale, zise Edwards, mai mult ca asigurare pentru corectitudinea deciziei sale. Aveţi ceva de spus în apărarea voastră? Nu? Sunteţi găsiţi vinovaţi. Pedeapsa voastră este moartea.

Cu mâna stângă, Edwards împinse capul locotenentului pe

spate. Mâna dreaptă răsuci cuţitul în aer, apoi îl întoarse şi izbi laringele individului cu mânerul. Sunetul se auzi surprinzător de tare în încăpere. Edwards îl împinse cu piciorul pe condamnat la podea.

Îngrozitoare ca privelişte, agonia rusului durǎ câteva minute. După fracturarea laringelui, umflătura rezultată blocă traheea omului. Incapabil să respire, rusul începu să se zvârcolească dintr-o parte în alta, în timp ce faţa i se făcea tot mai cenuşie. Toată lumea din încăpere urmări chinul. Dacă vreunuia dintre ei i se făcuse milă, nici unul nu lăsă să se vadă acest lucru. Într-un târziu, rusul încetă să se mai mişte.

— Îmi cer scuze că nu am fost mai expeditivi, Vigdis, dar *chestia* asta nu va mai face rău nimănui de acum înainte.

Edwards spera ca terapia lui psihiatrică de amator să funcţioneze. Fata se întoarse la etaj, probabil ca să se spele sau cel puţin aşa credea Edwards. Locotenentul citise că, după ce erau violate, femeile voiau să facă o baie, ca şi cum faptul că fusese o victimă a poftelor unui animal reprezenta un stigmat. Edwards se întoarse spre ultimii doi prizonieri. N-aveau cum să se încarce cu aşa ceva, iar ceea ce plănuiseră cei doi constituia o scuză bună. Numai că ăştia noi nu-i făcuseră nici un rău fetei; şi…

— Am eu grijă de asta, domnule, rosti Garcia încetişor.

Soldatul stătea în spatele prizonierilor îngenuncheaţi. Unul din ei scotea ceva zgomote, inutile chiar dacă n-ar fi avut căluş în gură, deoarece americanii oricum nu ştiau o boabă de rusă. Cei doi n-aveau nici o şansă. Garcia îi înjunghie din lateral, pe rând, în gâtlej. Ambii bărbaţi căzură cu faţa în jos. Treaba se termină iute. Soldatul şi locotenentul se duseră în bucătărie ca să se spele pe mâini.

— Bun, îi încărcăm în camionetă şi îi ducem înapoi la drumul principal. Acolo vedem dacă putem înscena un accident şi incendia vehiculul. Luaţi nişte sticle cu băutură. O să facem să pară că au fost beţi.

— Chiar erau, domnule, zise Rodgers, ridicând în aer o sticlă cu un rest de băutură tare în ea.

Edwards se uită scurt la sticlă, dar îndepărtă gândul care îi trecuse prin minte.

— Se potriveşte. Dacă bănuiala mea e corectă, tipii ăştia erau paznicii de la intersecţia cu autostrada principală – sau, poate, doar o patrulă. Nu cred că se pot păzi toate intersecţiile de

drumuri de pe această insulă. Dacă avem puţin noroc, poate că şefii lor nu-şi vor da niciodată seama că am avut şi noi un amestec în povestea asta.

„O încercare cu bătaie lungă, gândi el, dar ce naiba avem de pierdut?”

— Comandante, rosti Smith. Dacă vreţi să faceţi asta, trebuie să...

— Ştiu. Tu şi Rodgers staţi aici şi pregătiţi-vă. Dacă mai vedeţi ceva util pentru noi, împachetaţi-l. Când ne întoarcem va trebui să spălăm putina.

Edwards şt Garcia încărcară cadavrele în spatele camionetei, atenţi să scotocească toate echipamentele de luptă depozitate acolo. Descărcară mai multe mantale impermeabile contra ploii, al căror model de camuflaj era aproape identic cu al mantalelor lor şi alte câteva articole care nu puteau fi lăsate în urmă, apoi plecară spre drumul principal.

Îi însoţea norocul. La intersecţie nu exista nici un post de veghe, poate pentru că drumul spre fermă nu ducea mai departe. Probabil că ruşii se constituiseră într-o echipă de patrulă şi aleseseră ferma pentru a obţine ceva informaţii colaterale. La două sute de metri mai jos de şoseaua de coastă drumul ajungea paralel cu o faleză abruptă. Opriră vehiculul acolo şi aranjară cadavrele pe scaune. Garcia goli o canistră cu benzină în spatele camionetei şi împreună cu Edwards o împinse spre marginea coastei cu haionul deschis. Garcia aruncă o grenadă în spatele vehiculului exact în clipa în care acesta trecu peste marginea falezei. Nici unul din cei doi nu avea chef să admire rezultatul operei lor. Începură imediat să străbată înapoi în fugă kilometrul care îi despărţea de fermă. Totul era pregătit acolo.

— Trebuie să ardem casa, domnişoară Vigdis, explica Smith. Dacă n-o facem, ruşii îşi vor da cu siguranţă seama ce s-a întâmplat aici. Tatăl şi mama dumneavoastră sunt morţi, dar sunt convins că ar fi vrut să rămâneţi în viaţă, bine?

Fata continua să fie prea şocată pentru a opune o rezistenţă mai mult decât formală. Rodgers şi Smith duseseră cadavrele părinţilor fetei sus, în dormitorul lor. Ar fi fost mai bine să le îngroape, dar nu aveau la dispoziţie timpul necesar.

— Haideţi să plecăm, oameni buni, ordonă Edwards.

Ar fi trebuit să plece. Cineva avea să vină sigur ca să cerceteze epava în flăcări a camionetei şi dacă pentru asta se folosea un elicopter...

— Garcia, ai grijă de doamnă. Smith se ocupă de ariergardă. Rodgers, tu treci în faţă. În următoarele trei ore trebuie să ajungem la cel puţin zece kilometri depărtare de locul ăsta.

Smith aşteptă zece minute înainte de a arunca grenada în holul casei. Benzina pe care o împrăştiase peste tot la parter se aprinse instantaneu.

USS CHICAGO

Contactul era mult mai bun acum. Identificaseră o navă ca distrugător cu rachete din clasa Kashin, iar rotaţia elicelor indica o viteză de douăzeci şi unu de noduri. Elementele avansate ale formaţiei sovietice se găseau acum la treizeci şi şapte de mile depărtare. Păreau a fi două grupuri, cu formaţia din frunte ecranând formaţia din spate. McCafferty ordonă ridicarea catargului ESM. În eter activitatea era intensă, dar McCafferty se aştepta la asta.

— Sus periscopul.

Şeful de echipaj acţionă inelul de activare, apoi depărtă mânerele şi se dădu înapoi. McCafferty făcu repede un tur al orizontului. După zece secunde, ridică mânerele şi periscopul fu imediat coborât pe tunelul lui.

— O să fie o zi agitată, soldaţi, rosti comandantul. Întotdeauna îi informa pe cei din postul de comandă despre ce era posibil să se petreacă. Cu cât oamenii ştiau mai multe, cu atât îşi făceau treburile mai bine. Am văzut o pereche de Bear-F, unul îndreptându-se spre nord, celălalt spre vest. Amândouă sunt destul de departe, dar pun pariu că acum lansează balize sonar. Secund, coboară nava înapoi la 150 de metri, cu viteza de cinci noduri, îi lăsăm să vină spre noi.

— Comanda, aici sonarul.

— Da, sonarule, răspunse McCafferty.

— Avem semnale de la balize spre nord-vest. Numărăm şase semnale, toate foarte slabe. Şeful de la sonar citi coordonatele semnalelor sursă. Încă nu există semnale active dinspre formaţia ţintă, domnule.

— Foarte bine.

McCafferty puse microfonul înapoi în stativ. Adâncimea navei se schimba rapid în vreme. Ce prova cobora spre fundul apei la un unghi de cincisprezece grade. McCafferty citi indicaţiile

termografului. La 75 de metri temperatura apei începu să scadă drastic, schimbându-se cu douăsprezece grade în decurs de mai puţin de şaptezeci de picioare. Asta însemna un strat eficientele protecţie şi un canal excelent de depistare a semnalelor pentru propriul sonar al submarinului.

Cu două ore înainte, McCafferty dăduse ordin de înlocuire a unei torpile dintr-un tub lanstorpilă cu o rachetă Harpoon. Prin urmare, acum dispunea doar de o singură torpilă gata de acţiune în caz de găsire a unei ţinte submarine. În schimb, avea trei rachete gata de lansare spre nave de suprafaţă, plus Tomahawk-urile. Putea trage chiar acum şi aştepta impacturi, însă McCafferty n-avea chef să tragă în gol. N-avea nici un sens să irosească o rachetă pe un mic vas de patrulare când acolo se găseau portavioane şi crucişătoare. Mai întâi trebuia să identifice ţintele specifice. Nu era o sarcină uşoară, însă submarinele din clasa 688 nu fuseseră proiectate pentru misiuni uşoare. McCafferty se duse spre camera sonarului.

Şeful sonarului îl zări cu coada ochiului.

— Domnule comandant, s-ar putea să am ceva coordonate pentru *Kirov.* Tocmai am înregistrat şase semnale ale unui sonar de frecvenţă joasă. Cred că despre el e vorba, relevment zero-trei-nouă. Acum încercăm să separăm zgomotul maşinilor. Şi dacă… aha, alte balize sonar sunt lansate spre dreapta.

Ecranul arăta noi puncte luminoase mult la dreapta primului şir. Între cele două şiruri era o zonă considerabilă de linişte.

— Crezi că le lansează pe flancurile formaţiei, şefule? întrebă McCafferty.

Primi un zâmbet şi un gest de încuviinţare din cap drept răspuns. Dacă sovieticii îşi lansau balizele sonar în zigzag la stânga şi la dreapta formaţiei de nave, asta însemna că navele convoiului se deplasau direct spre *Chicago.* Poate că nu era nevoie ca submarinul să efectueze nici un fel de manevre pentru a intercepta acele nave. Putea rămâne la fel de tăcut precum un mormânt descoperit.

— Se pare că alternează balizele deasupra şi dedesubtul stratului termic, domnule. În plus, între ele există distanţe destul de mari.

Şeful îşi aprinse o ţigară fără să îşi ia ochii de la ecran. Scrumiera de lângă el gemea de mucuri stinse.

— O să trecem toate astea în memoria computerului. Bună treabă, Barney.

Comandantul îl bătu uşor pe umăr pe şeful de la sonar, apoi se întoarse către centrul de atac. Computerul de control al tirului înregistra deja noile contacte. Între balize părea să existe un interval de doar trei kilometri. Dacă sovieticii le plasau alternativ deasupra şi dedesubtul stratului termic, atunci exista posibilitatea ca submarinul să se strecoare printre două astfel de balize. Cealaltă problemă o constituia prezenţa balizelor pasive, prezenţă care nu putea fi detectată.

McCafferty rămase în dreptul piedestalului periscopului, urmărindu-şi oamenii la lucru în vreme ce aceştia introduceau datele în computerul de control al tirului, ajutaţi de alţi oameni cu diagrame trasate pe hârtie şi cu dispozitive PDA. Panoul de control al armamentului era luminat de indicatoare care arătau că armele erau pregătite. Submarinul era gata de luptă.

— Duceţi nava la şaizeci de metri, o să ascultăm deasupra stratului termic câteva minute.

Manevra îşi arătă roadele imediat.

— Am coordonate clare ale ţintelor, anunţă şeful de la sonar.

Acum se puteau detecta şi urmări sursele de sunet provenind direct de la navele sovietice, fără a se mai depinde de zonele de convergenţă.

McCafferty se sili să se relaxeze. În curând avea să aibă enorm de lucru.

— Domnule, se pare că ne aşteaptă o nouă lansare de balize, în medie balizele au fost lansate la circa cincisprezece minute distanţă, iar noua lansare pare a fi aproape.

— Se aude din nou sonarul ăla, domnule, avertiză şeful de la sonar. De această dată pe coordonate trei-doi-zero. Semnal slab. Clasificăm acest contact drept crucişătorul *Kirov.* Staţi aşa… încă unul. Avem un sonar activ de frecvenţă medie relevment trei-trei-unu, deplasându-se dinspre stânga spre dreapta. Clasificăm acest contact drept un crucişător din clasa Kresta-II ASW.

— Cred că are dreptate, zise ofiţerul cu navigaţia. Coordonatele trei-doi-zero sunt apropiate de coordonatele date de noi unor nave de acoperire, însă mai departe de ele sunt probabil coordonatele unui contact diferit. Trei-trei-unu se potriveşte cu coordonatele navei din centrul formaţiei. Kresta devine nava comandant a ecranului de protecţie, cu nava-amiral a formaţiei aflată la ceva distanţă în spate. Ne trebuie însă ceva timp să calculăm distanţele.

Comandantul ordonă ca submarinul să rămână deasupra

stratului termic, capabil însă de a se ascunde sub el în câteva secunde. Situaţia tactică evoluase. Deja dispunea de coordonatele pentru *Kirov.* Era aproape suficient pentru o lovitură împotriva ţintei, deşi mai era nevoie de câteva date legate de distanţă. Între submarin şi crucişător părea să existe un grup de nave de escortă, iar în lipsa unei distanţe exacte, orice rachetă lansată împotriva crucişătorului putea lovi din întâmplare o fregată sau un distrugător. Între timp, soluţia aleasă pentru atac prevedea ca rachetele Harpoon să zboare direct spre ceea ce se credea a fi crucişătorul de bătălie *Kirov.*

Chicago începu să navigheze în zigzag la stânga şi la dreapta cursului. În vreme ce îşi schimba poziţia, se schimbau şi coordonatele către contactele sonarului. Echipa de urmărire putea folosi propria deviere a cursului submarinului ca bază pentru calcularea distanţelor până la diferite ţinte. Chiar dacă era destul de precis, pentru că în esenţă însemna rezolvarea unei ecuaţii trigonometrice de liceu, procesul cerea timp, pentru că era nevoie de estimarea vitezei şi a cursului unor ţinte în mişcare. Nici măcar cu ajutorul computerului procesul nu decurgea mai rapid, iar unul dintre ofiţeri se lăuda cu abilitatea lui de a folosi o riglă de calcul pentru găsirea mai rapidă a unei soluţii decât reuşea computerul.

Tensiunea din încăpere păru să crească treptat, apoi atinse apogeul. Anii îndelungaţi de instruire îşi arătau roadele. Datele erau schimbate, afişate şi pe baza lor se luau decizii de acţiune în câteva secunde. Echipajul părea brusc o extensie fizică a echipamentelor folosite, doar sudoarea de pe frunţi trăda faptul că era vorba de oameni şi nu de maşini. Toţi depindeau complet de operatorii de la sonar. Sunetele reprezentau singurul indiciu despre ce se petrecea în jur şi fiecare nou raport privind coordonatele unei ţinte declanşa o activitate febrilă. Era clar că ţintele se deplasau în zigzag, ceea ce făcea şi mai grea calcularea distanţelor.

— Comanda, aici sonarul! Baliză sonar activă în apropiere de babord! Sub stratul termic, cred.

— Cârma banda dreapta, maşinile înainte la două treimi, ordonă instantaneu secundul.

McCafferty se duse la sonar şi îşi puse pe cap o pereche de căşti. Semnalele erau puternice, dar… distorsionate. Dacă baliza se afla sub gradientul de temperatură, semnalele care radiau în sus nu puteau detecta submarinul… probabil.

— Forţa semnalului? întrebă el.
— Puternic, replică şeful. Sunt şanse egale să ne fi depistat deja. Dacă ne depărtăm cu cinci sute de metri, sigur ne vor pierde.
— Bine, nu pot fi monitorizate toate semnalele în acelaşi timp.
Secundul mută submarinul cu o mie de metri mai încolo, înainte de a se întoarce la cursul de bază. Ştiau că deasupra navei se afla un avion Bear-F ASW, înarmat cu torpile şi având la bord un echipaj a cărui misiune era să asculte semnalele de la balize. Oare cât de eficiente erau acele balize şi oamenii de la bord? Era o mare necunoscută. Trecură aşa trei minute încordate, dar nu se întâmplă nimic.
— Maşinile înainte la o treime, veniţi stânga la trei-doi-unu, ordonă secundul.
Se apucară să treacă printre balize. Între ei şi ţinte se găseau trei astfel de şiruri. Erau aproape de determinarea distanţelor pentru trei dintre escorte, dar nu şi pentru *Kirov.*
— Bine, oameni buni, avioanele Bear sunt în spatele nostru. Avem o grijă mai puţin acum. Distanţa până la cea mai apropiată navă? întrebă el un ofiţer.
— Douăzeci şi şase de mii de metri. Credem că e un *Sovremenîi. Kresta* se află la circa cinci mii de metri la est de el. Emite semnale cu sonarele de căutare şi apropiere.
McCafferty dădu din cap. Sonarul de adâncime variabilă sonda sub stratul termic şi nu prea avea şanse să-i detecteze. Trebuiau să acorde atenţie mărită sonarului de căutare, dar, deocamdată, acesta nu constituia o problemă. „Bun, îşi zise comandantul, lucrurile se desfăşoară conform planului”.
— Comanda, aici e sonarul. Torpile în apă, pe coordonate trei-doi-zero! Semnal slab. Repet: torpile în apă, coordonate trei-doi-zero, curs variabil… în plus, mai multe sonare active care tocmai s-au activat. Receptăm semnale de creştere a vitezei pentru toate contactele.
McCafferty ajunse în camera sonarului înainte de terminarea raportului.
— Coordonatele torpilei se schimbă?
— Da! Se deplasează dinspre stânga spre dreapta… Iisuse, cred că cineva îi atacă pe ruşi. Impact!
Şeful arătă cu degetul înspre ecran. Trei puncte strălucitoare apărură în dreptul coordonatelor *Kirov*-ului. Ecranul păru brusc să înnebunească. Segmentele de frecvenţe înalte şi medii se

aprinseră odată cu şirurile de sonare active. Liniile care indicau nave deveniră mai luminoase pe măsură ce acestea îşi măreau viteza şi îşi schimbau direcţia de înaintare.

— O a doua explozie în dreptul acestui contact… Sfinte Sisoe! O mulţime de explozii în apă acum. Încărcături de adâncime, poate, căci se aud zgomote de ruptură. Mai există o torpilă în apă, ceva mai departe, cu coordonatele schimbându-se dinspre dreapta spre stânga.

Ecranul devenise prea încărcat pentru McCafferty. Şeful schimbă scara de timp pentru o interpretare mai uşoară, însă şi aşa doar el şi operatorii experimentaţi puteau înţelege datele.

— Domnule, se pare că cineva a ajuns în mijlocul lor şi a lansat un atac. A obţinut trei lovituri în plin asupra lui *Kirov,* iar acum se încearcă anihilarea atacatorului. Aceste două nave par a converge asupra unei ţinte. Eu… încă o torpilă în apă, nu ştiu a cui este. Doamne, priviţi toate aceste explozii!

McCafferty se duse spre spatele submarinului.

— Ridicaţi la adâncime periscopică, acum!

Chicago urcă pe o pantă accentuată. Îi trebui un minut ca să ajungă în noua poziţie.

Zări ceea ce putea fi interpretat drept un catarg la orizont şi o coloană de fum negru, relevment trei-doi-zero. Peste douăzeci de radare operau acum, alături de mai multe staţii radio.

— Jos periscopul. Dispunem de vreo soluţie pentru vreo ţintă?

— Nu, domnule, răspunse secundul. Când au început manevrele evazive, toate datele noastre s-au dus naibii.

— Cât mai avem până la următorul şir de balize?

— Două mile. Suntem poziţionaţi pentru trecerea printre balize.

— Atingeţi adâncimea de 240 de metri. Toată viteza înainte, angajaţi cursul printre balize.

Turbinele submarinului se treziră la viaţă, accelerând nava către viteza de treizeci de noduri. Secundul duse submarinul la 240 de metri, ascunzând-o mult sub o baliză sonar fixată pentru căutare la adâncime mică. McCafferty se apropie de planşetă, scoase un creion din buzunar şi începu cu un gest reflex să mestece capătul de plastic în vreme ce urmărea cum *Chicago* se apropie tot mai mult de formaţia inamică. Din pricina vitezei mari, performanţele sonarului scăzuseră dramatic, însă în curând zgomotele de frecvenţă joasă ale exploziilor începură să răzbată prin coca navei. *Chicago* păstră viteza timp de treizeci de

minute, navigând uşor în zigzag pentru a evita balizele sonar ruseşti, în vreme ce echipa de control al tirului îşi actualiza soluţiile pentru computer.

— Bun, maşinile înainte la o treime. Duceţi nava înapoi la adâncime periscopică, ordonă McCafferty. Echipa de urmărire, fiţi gata pentru cazul de fugă de urgenţă!

Imaginea de pe ecranul sonarului se limpezi repede. Sovieticii continuau vânătoarea turbată împotriva celui care trăsese în direcţia navei lor amiral. De pe ecran dispăruse complet imaginea unei nave – ceea ce însemna că cel puţin o navă rusească fusese scufundată sau grav avariată. Exploziile continuau să se audă în apă, întrerupte de scârţâitul torpilelor. Toate se găseau suficient de aproape de *Chicago* ca să devină surse de îngrijorare reală.

— Observaţie de atac. Sus periscopul!

Periscopul se ridică pe tubul lui. McCafferty îl păstră foarte jos la nivelul apei şi efectuă o trecere rapidă în revistă a orizontului.

— Eu – Iisuse!

Monitorul TV arăta un avion Bear la doar o jumătate de milă distanţă spre dreapta lor, îndreptându-se spre nord. Se zăreau şapte nave, în principal vârfurile catargelor, însă cam la patru mile distanţă se vedea clar carena unui distrugător din clasa *Sovremenîi.* Fumul zărit înainte dispăruse. Apa răsuna de zgomotele sonarelor ruseşti.

— Ridicaţi radarul, activaţi-l şi fiţi pregătiţi.

Un ofiţer de punte apăsă butonul de ridicare a radarului de suprafaţă al submarinului, activă sistemul şi îl puse pe mod aşteptare.

— Activaţi şi efectuaţi două rotaţii, comandă căpitanul.

Pericolul manevrei era cât se poate de real. Sovieticii aveau cu siguranţă să detecteze radarul şi să încerce atacarea lui.

Radarul rămase aprins în total douăsprezece secunde. Pe ecran apărură douăzeci şi şase de ţinte, două dintre ele apropiate de poziţia estimată pentru *Kirov.* Operatorul radar citi coordonatele şi distanţele, pe care le introduse în directorul de control al focului Mk-117 ce se lega de rachetele Harpoon din tuburile lanstorpilă, oferindu-le acestora coordonatele ţintelor şi distanţa la care să îşi activeze propriile dispozitive de căutare. Ofiţerul responsabil cu armamentul verifică starea armelor, apoi selectă două dintre cele mai promiţătoare ţinte pentru rachete.

— Soluţie introdusă!

— Inundaţi tuburile.

McCafferty urmări cum operatorul de la panoul armelor iniţializează secvenţa de lansare.

— Se deschid uşile exterioare.

— Soluţia verificată şi validată, anunţă cu calm ofiţerul cu armamentul. Secvenţa de tragere: doi, unu, trei.

— Fooc! ordonă McCafferty.

— Foc tubul doi. Submarinul tresăltă din pricina impulsului puternic cu care aerul de mare presiune din tub lansă racheta, apoi din pricina vârtejului de apă care se repezea să umple vidul lăsat. Foc tubul unu… foc tubul trei. Doi, unu şi trei au fost lansate, domnule. Uşile tuburilor sunt închise, pompăm apa pentru reîncărcare.

— Reîncărcaţi cu Mark-48. Pregătiţi-vă de tragere cu Tomahawk-uri! zise McCafferty.

Echipa de la controlul tirului comută directorul de atac pe rachetele aflate la prova.

— Sus periscopul!

Şeful de echipaj răsuci volanul de control. McCafferty lăsă periscopul să urce la cota maximă. Putea vedea dâra de fum a ultimei rachete Harpoon şi chiar în spatele ei… McCafferty închise mânerele periscopului şi se dădu înapoi.

— Un Helix vine spre noi! Coborâţi repede submarinul, cu toată viteza înainte!

Submarinul începu să coboare abrupt. Un elicopter antisubmarin sovietic observase lansarea rachetelor şi acum îi urmărea.

— Cârma banda stânga.

— Cârma banda stânga, înţeles!

— Trecem de treizeci de metri. Viteza cincisprezece noduri, raportă secundul.

— Uite-l, exclamă McCafferty. Semnalele emise de elicopter reverberau prin întreaga carenă. Inversează cârma. Lansaţi o baliză de zgomot.

Comandantul ordonă revenirea submarinului pe un curs spre est şi reduse viteza, continuând să se afunde în stratul termic. Cu puţin noroc, sovieticii vor confunda zgomotele balizei cu zgomotele unui submarin în imersiune şi aveau să o atace în timp ce *Chicago* se îndepărta.

— Puntea, aici sonarul, vine spre noi un distrugător pe coordonate trei-trei-nouă. Pare a fi un *Sovremenîi* – torpilă în apă

spre spate. Avem o torpilă în apă pe coordonatele doi-şase-cinci.

— Cârma dreapta douăzeci de grade. Maşinile înainte la două treimi. Veniţi pe curs nou unu-şapte-cinci.

— Puntea, aici sonarul, avem un contact nou, elice duble, tocmai a activat un sonar de frecvenţă joasă. Probabil un *Udaloy,* numărătoarea bătăilor de elice indică o viteză de douăzeci şi cinci de noduri, relevment constant trei-cinci-unu. Coordonatele torpilei se schimbă; se îndreaptă spre spate şi se îndepărtează.

— Foarte bine. McCafferty dădu din cap. Elicopterul a ales baliza. Nu trebuie să ne mai facem griji în privinţa asta. Toate maşinile înainte la o treime, aduceţi nava la adâncime de 300 de metri.

Nu-l îngrijora prea tare distrugătorul din clasa *Sovremenîi,* dar cu cel din clasa *Udaloy* povestea era cu totul alta. Noul tip de distrugător sovietic dispunea de un sonar de frecvenţă joasă care putea penetra stratul termic în anumite condiţii, plus că avea la bord două elicoptere şi un sistem inteligent de torpile cu rază lungă de acţiune, cu motor-rachetă, un sistem mai bun decât ASROC-ul american.

Ba-wah! Sunetul unui sonar cu frecvenţă joasă. Îi lovise de la primă tentativă. Oare sonarul avea să raporteze poziţia submarinului? Sau învelişul de cauciuc avea să prevină acest lucru?

— Coordonatele ţintei trei-cinci-unu. Numărătoarea palelor de elice indică acum o viteză de zece noduri, raportă sonarul.

— Bun, a încetinit căutarea. Sonar, cât de puternic a fost acel semnal?

— La marginea inferioară a distanţei de detecţie, domnule. Probabil că nu a primit un răspuns din partea noastră. Contactul se deplasează, acum e pe coordonatele trei-cinci-trei. Continuă să emită, dar sonarul caută de la vest la est la depărtare de noi. Semnal de la un alt elicopter, domnule, pe coordonatele zero-nouă-opt. Ăsta e sub nivelul stratului, dar e destul de slab.

— Secund, du-ne spre vest. Vom încerca să îi ocolim dinspre mare şi să ne apropiem de vehiculele lor amfibie dinspre vest.

McCafferty se întoarse către camera sonarului. Era tentat să atace distrugătorul din clasa Udaloy, dar nu putea lansa o torpilă de la o asemenea adâncime fără să folosească o cantitate periculos de mare din aerul de rezervă al submarinului. În plus, misiunea lui era să distrugă navele importante, nu escortele. Echipa de la controlul tirului găsise oricum o soluţie în cazul în

care eliminarea distrugătorului rusesc devenea o necesitate.

— Doamne, ce dezastru, icni şeful de la sonar. Încărcăturile de adâncime dinspre nord au produs ceva zgomot. Coordonatele devin constante în privinţa contactelor de aici. Fie au revenit la cursul de bază, fie se îndepărtează de convoi. Nu se poate spune care variantă e corectă. Hmm, alte balize sonar sunt lansate în apă. Degetul şefului se îndreptă spre noile puncte de pe ecran, apărute în linie şi îndreptându-se spre *Chicago.* Următoarea va fi destul de aproape, domnule.

McCafferty îşi vârî capul în centrul de atac.

— Ocoliţi prin sud şi mergeţi cu două treimi.

Următoarea baliză intră în apă chiar deasupra lor. Cablul se desfăşură până ce senzorul ajunse sub stratul termic. Aici senzorul începu imediat să emită semnale.

— Ne-au prins, domnule!

McCafferty ordonă schimbarea cursului spre vest şi mări din nou viteza pentru a fugi din zonă. Trei minute mai târziu în apă intră o torpilă, fie lansată de avionul Bear, fie trasă de pe Udaloy. Torpila începu să-i caute de la o distanţă de o milă, după care se întoarse. Fuseseră din nou salvaţi de învelişul absorbant. În faţa lor apăru semnalul unui sonar de elicopter. McCafferty se îndreptă spre sud ca să-l evite, ştiind că astfel se îndepărta de flota sovietică, dar nu putea să facă mai multe deocamdată. Pe urmele lui se găseau acum două elicoptere, iar pentru un submarin evitarea cu succes a două sonare nu reprezenta un exerciţiu prea uşor. Era clar că misiunea lor nu era aceea de a-l găsi, ci mai degrabă de a-l alunga din zonă, iar submarinul nu putea manevra suficient de repede pentru a trece dincolo de ele. După două ore de încercări, *Chicago* reuşi să scape de urmăritori. Forţa sovietică se deplasase între timp dincolo de raza de acţiune a sonarului, iar ultimul curs raportat fusese sud-est, spre Andoya.

McCafferty înjură în gând. Executase totul ca la carte, trecuse prin barierele defensive sovietice de exterior şi îşi făcuse o imagine destul de bună despre modul în care putea penetra ecranul de protecţie al distrugătoarelor. Însă altcineva ajunsese acolo mai înainte, probabil că atacase nava *Kirov* – ţinta lui! – şi încurcase totul. Probabil că cele trei rachete Harpoon îşi găsiseră ţinte, în afara cazului în care Ivan nu reuşise să le doboare – însă McCafferty nu fusese în stare nici măcar să le monitorizeze impactul. Asta dacă avuseseră vreun impact. Comandantul lui

USS *Chicago* îşi scrise raportul către COMSUBLANT şi se întrebă de ce lucrurile luaseră această turnură.

STORNOWAY, SCOŢIA

— E un drum lung de parcurs, zise pilotul de vânătoare.

— Mda, făcu Toland. Ultimul nostru raport arăta că grupul se îndreaptă sud-est pentru a scăpa de un atac submarin. Credem că au revenit la un curs spre sud între timp, dar nu ştim unde sunt. Norvegienii şi-au trimis ultimul lor avion RF-5 în căutare, dar acesta a dispărut. Trebuie să-i lovim înainte de a ajunge la Bodo. Ca să-i lovim, trebuie să ştim unde se află.

— Nu dispunem de informaţii de la satelit?

— Nu.

— Bine. O să plec într-o misiune de recunoaştere. Mă duc şi mă întorc peste... patru ore. O să am nevoie de un avion de realimentare cam la cinci sute de kilometri distanţă.

— Nici o problemă, fu de acord comandantul grupului RAF. Fiţi atent, avem nevoie de toate Tomcat-urile pentru lovitura de mâine.

— Voi fi gata într-o oră.

Pilotul plecă.

— Îţi doresc noroc, bătrâne, rosti încet căpitanul.

Era cea de-a treia tentativă de localizare a forţei sovietice de invazie din aer. După dispariţia avionului norvegian de recunoaştere, britanicii încercaseră cu un Jaguar. Şi acela dispăruse. Cea mai bună soluţie ar fi fost trimiterea unui avion Hawkeye cu misiunea de a conduce o cercetare radar, dar britanicii nu permiteau aeronavelor lor E-2 să se îndepărteze prea mult de ţărm. Staţiile radar britanice suferiseră mai multe lovituri serioase şi avioanele Hawkeye erau necesare pentru apărarea locală.

— Nu ar trebui să fie atât de greu, observă Toland.

Îi aştepta o mare oportunitate de a lovi flota sovietică. Odată localizată, flota putea fi zdrobită a doua zi în zori. Avioanele NATO ar fi putut arunca în luptă rachetele lor aer-sol. Însă distanţa la care se desfăşura acea misiune nu permitea pierderea timpului în căutarea ţintei. Forţa de lovire trebuia să dispună de locaţia ţintei înainte de a ataca. Norvegienii ar fi trebuit să se ocupe de asta, dar planurile NATO nu anticipaseră

anihilarea forţelor aeriene regale norvegiene în decurs de o săptămână. Sovieticii se bucuraseră de singurele lor succese tactice majore în bătăliile navale. Şi ce mai succese! În vreme ce războiul terestru din Germania se îndrepta spre o remiză, pe mare navele NATO fuseseră depăşite tactic şi strategic de adversarii lor sovietici, despre care se presupusese că ar fi mai puţin echipaţi în acest sens. Ocuparea Islandei reprezentase o capodoperă în materie de operaţiune de război. NATO lupta încă din răsputeri să restabilească bariera Groenlanda-Islanda-Marea Britanie cu submarine care ar fi trebuit să îndeplinească alte misiuni. Avioanele ruseşti Backfire loveau adânc în inima Atlanticului de Nord, lovind câte un convoi în fiecare zi, iar principala forţă submarină sovietică nici măcar nu ajunsese încă la faţa locului. Combinaţia celor două forţe ar fi putut închide Atlanticul. După aceea forţele NATO ar fi fost cu siguranţă condamnate să piardă, în ciuda rezultatelor excelente de până acum.

Trebuiau să-i împiedice pe sovietici să cucerească Bodo, în Norvegia. Odată stabilite acolo, avioanele sovietice puteau lovi Scoţia, atrăgând resurse de pe frontul german şi împiedicând eforturile de blocare a avansului bombardierelor inamice în Atlantic. Toland clătină din cap. După localizarea forţei sovietice, aceasta trebuia zdrobită. Dispuneau de armele potrivite şi de tactica potrivită. Îşi puteau lansa rachetele dinafara razei de acţiune a rachetelor antiaeriene, exact la fel cum Ivan proceda cu convoaiele NATO. Sosise timpul ca situaţia să se schimbe.

Primul decolă avionul cisternă, urmat o jumătate de oră mai târziu de avionul de vânătoare. Toland şi camaradul său britanic rămaseră să tragă un pui de somn în centrul de informaţii fără să dea atenţie telexului care scotea zgomote într-un colţ al încăperii. Dacă sosea vreun mesaj important, ofiţerii de serviciu aveau să-i alerteze. În definitiv, ofiţerii superiori aveau şi ei nevoie de somn.

— Hm? izbucni Toland când un om îl bătu uşor pe umăr.

— Se întorc, domnule. Vă soseşte avionul Tomcat, domnule comandor. Sergentul RAF îi dădu lui Bob o ceaşcă cu ceai. E la cincisprezece minute distanţă. Mi-am zis că poate vreţi să vă învioraţi un pic.

— Mersi, sergent.

Toland îşi petrecu palma peste faţa nebărbierită şi decise să nu se radă. Căpitanul britanic o făcuse, în primul rând pentru a-şi

păstra aspectul îngrijit de ofiţer al Forţelor Aeriene Legale.

Avionul F-14 se apropie cu graţie, clătinându-şi uşor aripile, ca şi cum ar fi fost recunoscător că are şansa de a ateriza pe o suprafaţă ceva mai mare decât a unui portavion. Pilotul opri lângă un adăpost şi coborî iute din carlingă. Tehnicienii scoteau deja rolele de film din spaţiul camerei de luat vederi.

— Nimic despre flota lor, oameni buni, zise el imediat.

Ofiţerul de interceptare radar (RIO) sosi şi el în spatele pilotului.

— Doamne, dar multe avioane de vânătoare mai sunt pe acolo! exclamă ofiţerul RIO. N-am mai văzut atâta activitate din timpul ultimului exerciţiu pe care l-am desfăşurat în şcoala de antrenament.

— Şi eu am văzut unul. Dar n-am avut nici un succes cu flota. Am acoperit coasta de la Orland la Skagen înainte de a ne întoarce, dar n-am zărit nici un vas de suprafaţă.

— Eşti sigur? întrebă căpitanul.

— Puteţi verifica filmul, domnule căpitan. Nici un contact vizual, nimic în infraroşu, nici o emisie radar în afara celor provenind de la avioane – nimic. În schimb o mulţime de avioane de vânătoare. Am început să le descoperim la sud de Stokke şi am numărat… câte au fost, Bill?

— Şapte formaţii, în principal MIG-23, cred. N-am avut niciodată contact vizual, dar am interceptat o mulţime de radare High Lark. Unul s-a apropiat prea mult şi a trebuit să îl distrug cu o rachetă Sparrow. Am văzut licărul exploziei. A fost sigur doborât. În orice caz, oameni buni, amicii noştri nu se îndreaptă spre Bodo, decât poate cu ajutorul submarinelor.

— Aţi întors la Skagen?

— Am rămas fără film şi nu mai aveam combustibil. Bariera avioanelor de vânătoare s-a intensificat puternic la nord de Bodo. Dacă ar fi după mine, ar trebui să verificăm Andoya, dar ne trebuie altceva pentru asta, poate un SR-71. Nu cred că pot ajunge şi pleca de acolo decât folosind postcombustia. Ar trebui să alimentez foarte aproape de acolo chiar şi numai pentru a încerca… în plus, cum am mai spus, pe acolo zboară cam multe avioane de vânătoare.

— Oricum nu contează, rosti căpitanul. Aparatele noastre nu pot lovi atât de departe fără sprijinul masiv al avioanelor de realimentare, iar majoritatea acestora sunt deplasate în altă parte.

25
Plimbări chinuitoare

ISLANDA

După ce străbătură pajiştea, ajunseră din nou în zona care pe hartă apărea drept pustiu. Primul kilometru era doar teren plat. După aceea însă începu urcuşul abrupt pe Glymsbrekkur, o colină înaltă de două sute cincizeci de metri. „Cât de repede pot uita picioarele efortul”, reflectă Edwards. Ploaia nu încetase, iar puţina lumină a amurgului îi forţa la un ritm scăzut. Multe stânci peste care încercaseră să treacă nu se sprijineau de nimic. În atari circumstanţe, înaintarea era periculoasă şi un pas greşit putea însemna de cele mai multe ori moartea. Gleznele îi dureau cumplit pe toţi din pricina eforturilor depuse. Bocancii strâns legaţi păreau a nu le mai fi de nici un ajutor.

După şase zile petrecute în pustiu, Edwards şi oamenii lui începeau să înţeleagă ce însemna cu adevărat epuizarea. Cu fiecare pas, genunchii lor cedau tot mai mult, făcând din următorul pas un chin şi mai mare. Curelele harnaşamentelor le săpau răni adânci în umeri. Braţele le erau obosite de la căratul armelor şi aranjarea permanentă a echipamentelor. Gâturile le înţepeneau. Le era greu şi să privească în jur pentru prevenirea unei eventuale ambuscade.

În spatele lor, licărul casei incendiate dispăruse dincolo de o creastă deluroasă. Era primul lucru bun din marşul lor. Nu se ivise nici un elicopter sau vehicul care să investigheze incendiul. Problema era cât avea să mai dureze situaţia asta? Când avea să fie descoperită dispariţia patrulei?

Toţi se gândeau la asta, mai puţin Vigdis. Edwards mergea la câţiva metri în faţa ei, ascultându-i respiraţia şi icnetele şi dorind să-i spună ceva liniştitor, fără a şti însă ce anume. Oare el procedase corect? Oare fusese vorba de crimă? Oare fusese vorba de judecată pripită? Oare chiar conta? Prea multe întrebări. Decise să le lase deoparte. Trebuiau să supravieţuiască. Era singurul lucru care conta.

— Să luăm o pauză, rosti el cu voce tare. Zece minute.

Sergentul Smith se uită după sunt ceilalţi, apoi se aşeză lângă ofiţer.

— Am mers bine, domnule locotenent. Cred că am făcut şapte sau opt kilometri în ultimele două ore. Cred că o putem lăsa puţin mai moale.

Edwards schiţă un zâmbet.

— De ce să nu ne oprim şi să ne construim o casă aici?

Smith chicoti în semiîntuneric.

— Te-am auzit, comandante.

Locotenentul se uită pe hartă, căutând potrivelile de pe hârtie cu peisajul pe care îl vedea aievea.

— Ce-ai zice să ocolim mlaştina asta prin stânga? Pe hartă există o cascadă aici, Skulafoss. Pare a fi un canion adânc şi taman bun. Poate avem noroc şi descoperim o peşteră sau ceva asemănător. Dacă nu, măcar e adânc. Nici un elicopter nu va veni pe acolo şi vom avea destulă umbră unde să ne ascundem. Cinci ore?

— Cam aşa ceva, fu Smith de acord. Ceva drumuri de traversat?

— Nu se vede nimic în afara unor poteci.

— Îmi place. Smith se întoarse spre fată, care se uita la ei, sprijinită cu spatele de o stâncă, fără a scoate o vorbă. Cum vă simţiţi, domniţă? întrebă el cu blândeţe.

— Obosită.

În glas i se citea mult mai mult decât atât. Vocea ei nu avea nici un fel de emoţie. Edwards se întrebă dacă era un semn bun sau rău. Cum trebuia procedat cel mai corect cu victimele unei infracţiuni serioase? Ce gânduri îi puteau trece prin minte după ce părinţii îi fuseseră ucişi în faţa ochilor şi ea însăşi fusese violată cu sălbăticie? „Trebuie să-i abat gândurile de la imaginea asta”, decise el.

— Cât de bine cunoşti zona asta? întrebă Edwards.

— Tata pescuieşte aici. Vin cu el de multe ori.

Fata îşi dădu capul pe spate. Vocea i se stinse într-un şir de suspine.

Edwards ar fi vrut să-i înconjoare trupul cu braţul, să-i spună că acum totul era bine, dar se temea că un asemenea gest ar fi înrăutăţit situaţia. În plus, cine putea crede cu adevărat că totul era în regulă în acel moment?

— Cum stăm cu mâncarea, sergent?

— Cred că avem conserve pentru patru zile. Am cercetat casa

destul de bine, domnule, şopti Smith. Am luat două undiţe şi ceva momeală. Dacă vom dispune de ceva timp, ar trebui să ne putem găsi cumva singuri hrană. Pe aici sunt multe cursuri de apă bune pentru pescuit, poate chiar în locul ăla spre care mergem. Somon şi păstrăv. Niciodată nu mi-am putut permite, dar am auzit că pescuitul e o activitate nemaipomenită. Aţi spus că tatăl dumneavoastră e pescar, nu?

— De languste, dar e pe aproape. Spuneai că nu ţi-ai putut permite…

— Domnule locotenent, taxa de pescuit pe aici e de două sute de dolari pe zi, explică Smith. Cam scump pentru salariul unui sergent, nu credeţi? Dar dacă taxa e atât de mare, înseamnă că e mult peşte prin apele astea, nu?

— Pare logic, fu Edwards de acord. E vremea să mergem mai departe. Când ajungem la muntele ăla, o să ne întindem puţin ca să ne odihnim.

— De acord, comandante. Ar putea să ne întârzie cu…

— Dă-o dracului! Dacă întârziem, asta e. Regulile jocului s-au mai schimbat între timp. E posibil ca Ivan să vină după noi. Din acest moment o luăm mai încet. Dacă prietenilor noştri de la celălalt capăt al legăturii radio nu le place, atunci să le fie de bine! O să ajungem mai târziu, dar o să ajungem.

— S-a făcut, comandante! Garcia! Treci în faţă. Rodgers, acoperă spatele. Încă cinci ore, soldaţi, după care dormim.

USS PHARRIS

Jetul de picături de apă îl izbi drept în faţă, dar lui Morris îi plăcea senzaţia. Convoiul de nave se legăna în bătaia unui vânt de patruzeci de noduri. Marea avea o nuanţă verzuie urâtă, plină de băşici de spumă. Picăturile de apă sărată ajungeau să zboare orizontal prin aer. De şase ore fregata se cocoţa pe culmile unor valuri de şase metri şi apoi cădea la loc în genune cu mişcări brutale. De fiecare dată când prova se apleca în jos senzaţia era aceea a unei frâne aplicate unei maşini. Oamenii se ţineau cum puteau de parapeţi şi stăteau cu picioarele larg depărtate pentru a-şi menţine cât decât echilibrul. Cei aflaţi în spaţiu deschis, precum Morris, purtau veste de salvare şi haine impermeabile cu glugă. Mai mulţi membri mai tineri ai echipajului sufereau cumplit de pe urmă unei asemenea vremi – chiar şi marinarii

experimentaţi resimţeau neplăcerea – însă, din fericire, cei mai mulţi dormeau la o asemenea oră. *Pharris* se întorsese la starea normală de alertă Condition-3, iar o asemenea situaţie le permitea oamenilor să mai recupereze ceva din orele de somn.

O astfel de vreme făcea aproape imposibilă o bătălie. Submarinele erau, în mare, o platformă unisenzorială. În principal ele detectau ţinte pe baza sonarului, iar zgomotele furtunii mascau sunetele ţintelor căutate de submarine. Un comandant de submarin cu adevărat motivat putea încerca să navigheze la adâncime periscopică pentru a-şi activa radarul de căutare, dar asta însemna asumarea riscului de pierdere a controlului navei, un risc pe care nici un comandant de submarin nuclear nu şi l-ar fi asumat cu plăcere. Practic, un submarin ar fi trebuit să dea peste o navă de suprafaţă pentru a o detecta, iar şansele unui asemenea eveniment erau extrem de mici. Nu trebuiau să-şi facă griji nici din pricina atacurilor aeriene. Suprafaţa agitată a mării ar fi indus cu uşurinţă în eroare senzorul de căutare al oricărei rachete.

În acelaşi timp, sonarul lor montat în prova era inutil datorită balansului de peste şase metri înălţime, care îl făcea uneori să iasă complet din apă. Sonarul remorcat îi urma în ape mai calme, la câteva zeci de metri adâncime şi putea, cel puţin în teorie, funcţiona în parametri normali. În practică însă, un submarin ar fi trebuit să se mişte cu mare viteză pentru ca sonarul să îl deosebească de zgomotele violente de la suprafaţă, iar atacarea unei ţinte în atari circumstanţe nu era deloc uşoară. Elicopterul era şi el ţintuit pe punte. Decolarea era posibilă, dar aterizarea reprezenta curată sinucidere în astfel de condiţii meteorologice. Un submarin ar fi trebuit să se găsească în raza de acţiune a ASROC-ului – cinci mile – ca fregata să reprezinte un pericol, însă o astfel de posibilitatea era extrem de redusă. Se putea apela întotdeauna la un Orion P-3 – două erau alocate acestui convoi în prezent – însă Morris nu ar fi invidiat deloc echipajul unui astfel de avion nevoit să se descurce printre norii deşi la trei sute de metri înălţime.

Pentru toată lumea furtuna reprezenta un armistiţiu în luptă, o binemeritată pauză de odihnă până la runda următoare. Ruşii aveau mai puţin de suferit. Avioanele lor cu rază lungă de acţiune puteau avea parte de revizii de întreţinere, în vreme ce submarinele, care navigau la peste o sută de metri adâncime, îşi puteau odihni echipajele de la sonar.

— Cafea, domnule?

Şeful Clarke se ivi din cabina de pilotaj, în mână cu o ceaşcă acoperită cu o farfurie pentru a împiedica pătrunderea apei sărate.

— Mersi. Morris luă ceaşca şi sorbi jumătate din ea dintr-o înghiţitură. Ce face echipajul?

— E prea obosit ca să clevetească, râse Clarke. Oamenii dorm ca nişte bebeluşi. Cât o să mai dureze vânticelul ăsta, domnule?

— Încă douăsprezece ore, după care se prevede înseninarea. Formaţiunile de presiune ridicată sunt chiar în spatele nostru.

Raportul privind prognoza meteo pe termen mediu tocmai sosise din Norfolk. Furtuna se îndepărta spre nord. Urma vreme în mare parte senină timp de două săptămâni. Minunat.

Şeful se sprijini de balustradă pentru a verifica cum rezistau îmbinările de la prova în faţa furtunii. La fiecare al treilea sau al patrulea val, *Pharris* se afunda adânc cu prova în apă, luând din când în când o porţie zdravănă de apă verzuie peste bord. Apa lovea cu putere peste diverse lucruri, iar treaba lui Clarke era să se ocupe de menţinerea lucrurilor în stare bună. La fel precum cele mai multe nave din clasa 1052 alocate furtunosului Atlantic, *Pharris* fusese tratată cu substanţe speciale anticoroziune şi cu întărituri peste prova la ultima revizie capitală, ceea ce reducea, dar nu elimina complet problema cunoscută marinarilor din primele momente în care omul ieşise pe mare, anume că oceanul încerca întotdeauna să te omoare, dacă nu îl tratai cu respect. Privirea experimentată a lui Clarke descoperi vreo sută de mici probleme înainte de a se întoarce în cabina lui.

— Se pare că nava o să iasă cu bine din chestia asta.

— La naiba, mie mi-ar conveni să fie aşa tot drumul, răspunse Morris după ce-şi termină cafeaua. Oricum, după ce se termină, o să trebuiască să adunăm o groază de vase comerciale împrăştiate.

Clarke dădu din cap. Menţinerea poziţiei nu era o sarcină tocmai uşoară pe o astfel de vreme.

— Până acum e bine, domnule. Nu s-a pierdut nimic important de la bord.

— Cum ne descurcăm cu pupa?

— Nici o problemă. Am pus un om să o supravegheze. Ar trebui să reziste bine, în afara cazului că vom mări viteza.

Amândoi ştiau că viteza n-avea să crească. Navigau cu zece noduri, iar fregata nu se putea deplasa mai repede în astfel de

ape, indiferent de motiv.

— Mă duc în spate, domnule.

— Bine. Capul sus.

Morris se uită în jur pentru a se asigura că oamenii de veghe erau la post. Indiferent de probabilităţi, erau pândiţi de pericole. De tot felul.

STORNOWAY, SCOŢIA

— Andoya. Aşadar, nu au avut din capul locului intenţia să ajungă la Bodo, zise Toland în vreme ce privea fotografiile din satelit luate deasupra Norvegiei.

— Cam câte trupe la sol apreciezi să fie?

— Cel puţin o brigadă, căpitane. Poate chiar o divizie redusă. Multe vehicule cu remorcă şi multe lansatoare SAM. Deja îşi amplasează avioanele de vânătoare pe aerodrom. Vor urma bombardierele – poate că au ajuns deja acolo. Pozele astea au fost făcute în urmă cu trei ore.

Forţa navală sovietică se îndrepta deja înapoi spre fiordul Kola. Acum puteau aduce întăriri pe calea aerului. Toland se întrebă ce se întâmplase cu regimentul de norvegieni care ar fi trebuit să-şi aibă baza acolo.

— Bombardierele lor uşoare Blinder ne pot atinge de acolo. Ticăloşii se pot repezi asupra noastră la viteze supersonice şi ne va fi al naibii de greu să-i interceptăm.

Sovieticii lansaseră deja un atac sistematic asupra şirurilor de staţii radar ale RAF de pe coasta Scoţiei. Unele atacuri se desfăşurau cu ajutorul rachetelor aer-sol, altele cu ajutorul rachetelor de croazieră lansate de pe submarine. Unul dintre atacuri fusese efectuat cu bombardiere sprijinite de un bruiaj masiv – însă acel atac îi costase amarnic pe nemernici. Avioanele Tornado ale RAF distruseseră jumătate dintre avioanele inamice, mai ales când acestea se întorceau. Bombardierele bimotoare Blinder îşi puteau lansa bombele chiar şi când zburau cu mare viteză la joasă înălţime. Toland îşi spuse că, probabil, ăsta era motivul pentru care Ivan dorise să pună laba pe Andoya. Era o locaţie perfectă pentru ei. Era uşor de sprijinit de la bazele lor nordice şi se găsea un pic prea departe pentru ca bombardierele cu baza în Scoţia să poată contraataca fără suportul masiv al avioanelor-cisternă.

— Putem ajunge acolo, zise americanul, dar asta înseamnă să încărcăm jumătate din avioanele noastre de atac cu combustibil.

— Nici o şansă. Nu vom primi niciodată o asemenea flotă aeriană din forţa de rezervă.

Căpitanul clătină din cap.

— Atunci va trebui să începem o acţiune de patrulare intensivă deasupra insulelor Feroe, iar asta nu ne mai prea permite să ne ocupăm de Islanda. Toland privi în jurul lui. Nu vă miră cât de bine se potrivesc lucrurile? Cum naiba să preluăm iniţiativa? Noi le facem jocul. Reacţionăm la acţiunile lor, în loc să facem ce vrem noi. Aşa se pierd războaiele, domnilor. Ivan şi-a pus Backfire-le la adăpost din pricina frontului atmosferic care traversează Atlanticul. Mâine vor zbura din nou, după o zi de odihnă şi ne vor ataca convoaiele. Dacă nu putem lovi Andoya şi nu prea avem ce face cu Islanda, ce naiba o să întreprindem? O să stăm aici şi-o să ne stoarcem minţile cum să apărăm Scoţia?

— Dacă îi permitem lui Ivan să dobândească superioritatea aeriană în dauna noastră…

— Dacă Ivan distruge convoaiele, căpitane, pierdem de tot blestematul ăsta de război! observă Toland.

— Adevărat. Ai dreptate, Bob. Problema e, cum lovim Backfire-le? Par a zbura drept peste Islanda. Bun, cunoaştem o zonă clară de tranzit, dar e protejată de MIG-uri, băiete. Am sfârşi prin a trimite avioane de vânătoare să se bată cu avioane de vânătoare.

— Deci trebuie să încercăm ceva mai puţin direct. Trebuie să atacăm avioanele-cisternă folosite de ei.

Piloţii de vânătoare prezenţi, doi comandanţi de escadrilă, urmăriseră în tăcere discuţia dintre cei doi oameni de la serviciile de informaţii.

— Cum naiba o să le descoperim avioanele-cisternă? întrebă unul dintre ei.

— Credeţi că pot realimenta în zbor treizeci sau patruzeci de avioane fără să vorbească *nimic* între ei? se miră Toland. Eu am interceptat operaţiunile avioanelor-cisternă ruseşti prin intermediul satelitului şi *ştiu* că poartă discuţii între ei. Să presupunem că putem duce un avion-spion în zonă, iar acesta descoperă locul de alimentare. Atunci, ce-ar fi să punem pe urmele lor la întoarcere nişte Tomcat-uri?

— Să-i lovim *după* ce alimentează atacul… rosti intrigat pilotul de vânătoare.

— Nu va afecta atacul din ziua curentă, dar va lovi serios în atacul de a doua zi. Dacă reuşim măcar o singură dată, Ivan va trebui să schimbe tiparul de lucru şi, poate, chiar să trimită avioane de vânătoare ca escortă. Chiar dacă nu câştigăm mare lucru, vom reuşi măcar să obţinem pentru prima dată o reacţie din partea lor la o iniţiativă a noastră.

— Şi poate că aşa ne mai lasă în pace, continuă căpitanul ideea. Bun, haideţi să analizăm posibilitatea.

ISLANDA

Nici pe departe din hartă nu reieşea cât de greu era drumul în realitate. De-a lungul secolelor, râul Skula săpase mai multe praguri în stâncă. Apa curgea, iar cascadele generau nori de particule de apă din care se ridicau curcubeie în soarele de dimineaţă. Acest fapt îl înfuria pe Edwards. Întotdeauna îi plăcuse curcubeul, dar cele de aici indicau faptul că stâncile pe care trebuiau să coboare erau umede şi alunecoase. Edwards calculă că îi despărţeau cam şaizeci de metri până la platoul de bolovăniş de dedesubt. Distanţa părea însă mult mai mare de sus.

— Aţi făcut vreodată alpinism pe stânci, domnule locotenent? întrebă Smith.

— Nu, n-am avut niciodată parte de aşa ceva. Dar tu?

— Da, numa’ că la antrenamente mai mult urcam. Aici ar trebui să fie mai uşor. Nu vă faceţi griji din pricina alunecărilor. Bocancii ţin bine pe acest tip de teren. Aveţi doar grijă să puneţi piciorul mereu pe ceva solid, bine? Şi mergeţi încet. Lăsaţi-l pe Garcia în faţă. Mie deja locul ăsta îmi place, comandante. Vedeţi bazinul ăla sub cascade? Acolo e mult peşte şi nu cred că în gaura asta ne va zări cineva.

— Bine, ai grijă de doamnă.

— Înţeles. Garcia, ia-o înainte. Rodgers, acoperă spatele.

Smith îşi puse arma pe spate şi se îndreptă spre Vigdis.

— Credeţi că vă puteţi descurca, doamnă? întrebă el, întinzând mâna.

— Am mai fost pe aici.

Fata aproape că reuşi să zâmbească până ce îşi aminti cine o mai adusese acolo şi de câte ori. Refuză să accepte mâna întindă.

— Bine, domnişoară Vigdis. Poate că ne învăţaţi şi pe noi câteva lucruri. Şi acum, fiţi prudentă.

Poate că totul ar fi fost relativ uşor dacă nu ar fi fost şi echipamentele. Fiecare om ducea cu el o încărcătură de douăzeci şi ceva de kilograme. Masa suplimentară şi oboseala le afecta echilibrul. Rezultatul era acela că un privitor de la distanţă ar fi putut confunda ditamai puşcaşii marini cu nişte bătrânele care traversează o stradă îngheţată. Panta de coborâre avea cel puţin cincizeci de grade, pe alocuri devenind aproape verticală. Din loc în loc vântul sau poate caprele sălbatice care trăiau prin zonă săpase poteci scurte. Pentru prima dată oboseala lucra în favoarea lor. Dacă ar fi fost mai odihniţi, poate că ar fi încercat să se deplaseze mai repede; aşa cum stăteau lucrurile, toţi erau aproape de capătul puterilor şi se temeau mai mult de propriile slăbiciuni decât de stânci. Avură nevoie de mai bine de o oră, dar reuşiră cu toţii să ajungă jos fără alte neplăceri decât câteva tăieturi pe mâini şi vânătăi prin alte părţi.

Garcia traversă râul spre partea de est, unde peretele canionului era mai abrupt. Se opriră pentru odihnă pe un podiş stâncos aflat la circa trei metri deasupra nivelului apei. Edwards îşi verifică ceasul. Se aflau în mişcare continuă de mai bine de două zile. Cincizeci şi şase de ore. Fiecare dintre ei îşi găsi un locşor de odihnă în umbra deasă.

Mai întâi mâncară. Edwards scoase o conservă, fără să se mai uite să vadă despre ce era vorba. Conţinutul avea gust de peşte. Smith îi lăsă pe cel doi soldaţi să doarmă primii şi îi oferi sacul său de dormit lui Vigdis. Fata adormi recunoscătoare aproape la fel de repede ca puşcaşii marini. Sergentul făcu un tur rapid al locului, în vreme ce Edwards se uita la el, uimit că mai avea energie fie şi numai pentru aşa ceva.

— E un loc bun, comandante, se pronunţă sergentul într-un târziu, prăbuşindu-se lângă ofiţer. Fumaţi?

— Nu fumez. Credeam că ai rămas fără ţigări.

— Aşa e. Însă tatăl fetei fuma şi am luat câteva pachete. Smith îşi aprinse o ţigară fără filtru cu o brichetă Zippo pe care se vedea globul şi ancora Corpului de Puşcaşi Marini. Trase fumul adânc în plămâni. Doamne, ce minunat e!

— Cred că putem petrece o zi aici ca să ne odihnim.

— Sună bine. Smith se sprijini de stâncă. Vă ţineţi destul de bine, domnule locotenent.

— Am făcut multe exerciţii la academie. Alergări pe zece mii

de metri, câteva maratoane, genul ăsta de lucruri.

Smith îl privi neîncrezător.

— Vreţi să spuneţi că în tot timpul ăsta eu încercam doar să pun la treabă un atlet?

— Dar chiar *ai pus* la treabă un atlet.

Edwards îşi masă umerii. Se întrebă dacă durerea de la curelele echipamentului aveau să dispară vreodată. Îşi simţea picioarele ca şi cum cineva le-ar fi lovit mărunt cu o bâtă de baseball. Se sprijini şi el de stâncă şi încercă să îşi relaxeze toţi muşchii trupului. Terenul stâncos nu îl ajuta, dar nu mai avea energia necesară pentru a depista un loc mai bun. Îşi aminti ceva.

— N-ar trebui să stea cineva de pază? întrebă el.

— M-am gândit la asta, răspunse Smith. Stătea şi el sprijinit cu spatele, cu casca acoperindu-i ochii. Cred însă că de această dată putem uita de asta. Singura cale de a fi depistaţi este ca un elicopter să treacă chiar deasupra noastră. Cel mai apropiat drum e la 16 kilometri de aici. Dumneavoastră ce credeţi, comandante?

Edwards nu auzi întrebarea.

KIEV, UCRAINA

— Ivan Mihailovici, ţi-ai făcut bagajele? întrebă Alekseiev.

— Da, tovarăşe general.

— Comandantul Zonei de Vest e dat dispărut. Se afla pe drum de la cartierul Armatei a Treia spre propriul cartier general când a dispărut. Se crede că ar fi putut fi ucis de un atac aerian. O să preluăm noi conducerea.

— Pur şi simplu?

— Nu chiar, replică Alekseiev mânios. Le-au trebuit treizeci şi şase de ore doar ca să decidă că a fost probabil ucis! Maniacul tocmai îl concediase pe comandantul Armatei a Treia, apoi a dispărut, iar adjunctul lui nu se putea hotărî ce să facă. Nici măcar nu a fost pornit atacul programat, iar blestemaţii de nemţi au contraatacat în vreme ce oamenii noştri aşteptau ordinele! Alekseiev clătină din cap pentru a-şi limpezi gândurile şi continuă mai calm: În fine, acum vom avea militari la conducerea campaniei militare, nu un mâncător de rahat cu spatele politic asigurat.

Sergetov observă din nou puseul de puritanism al superiorului său. Era una dintre puţinele trăsături în perfectă concordanţă cu politica Partidului.

— Care e misiunea noastră? întrebă căpitanul.

— În timp ce generalul ia în primire postul de comandă, noi doi vom face un tur al diviziilor aflate pe poziţii frontale pentru a evalua situaţia de pe front. Îmi pare rău, Ivan Mihailovici. Mă tem că nu mai poate fi vorba de postul călduţ pe care i l-am promis tatălui tău.

— În plus, pe lângă arabă vorbesc bine engleza, pufni tânărul.

Alekseiev verificase acest amănunt înainte de a semna ordinele de transfer. Căpitanul Sergetov fusese un bun comandant de companie înainte de a fi momit să renunţe la haina militară de promisiunea unei vieţi confortabile în structura de partid.

— Când plecăm?

— Zborul nostru este programat peste două ore.

— La lumina zilei? se miră căpitanul.

— Se pare că zborul în cursul zilei e mai sigur. NATO pretinde că domină cerul noaptea. Oamenii noştri spun altceva, dar, cu toate astea, zborul nostru e ziua. Trage tu singur concluziile, tovarăşe căpitan.

BAZA FORŢELOR AERIENE DOVER, DELAWARE

Un avion de transport C-5A aştepta lângă hangar. În interiorul aeronavei, o echipă de patruzeci de oameni – jumătate ofiţeri în uniforme de marină, jumătate civili în salopete cu însemnele General Dynamics – lucra la rachetele Tomahawk. Sarcina unuia din grupuri era să scoată masivele focoase antinavă ale rachetelor şi să le înlocuiască cu altceva. Sarcina celui de-al doilea grup era mai dificilă. Oamenii trebuiau să înlocuiască sistemele de ghidare ale rachetelor contra navelor cu sisteme de ghidare terestră, despre care tehnicienii ştiau că erau folosite doar în cazul rachetelor nucleare care trebuiau să lovească ţinte terestre. Cutiile de ghidaj erau noi, abia scoase din uzină. Trebuiau verificate şi calibrate. O treabă delicată. Deşi sistemele fuseseră certificate de producător, rutinele de verificare din timp de pace nu mai corespundeau şi trebuiau înlocuite cu proceduri

mult mai severe, resimţite de toţi ca necesare, fără a se cunoaşte exact motivul. Misiunea reprezenta un secret absolut.

Instrumente electronice delicate alimentau cu informaţii echipamentele de ghidaj, iar alte monitoare examinau comenzile generate de computerele încorporate. Numărul de oameni ajungea doar pentru verificarea concomitentă a trei rachete, iar fiecare verificare dura cu puţin peste o oră. Din când în când, câte un om înălţa capul să privească masiva siluetă a avionului Galaxy, al cărei echipaj se plimba de colo-colo, aşteptând plecarea şi informându-se periodic în legătură cu starea vremii. După verificarea fiecărei rachete, o inscripţie de mână era plasată alături de litera „F" de pe focos, iar proiectilul în formă de torpilă era cu grijă depus în containerul de transport. Aproape o treime din echipamentele de ghidaj fură înlocuite. Câteva avuseseră defecţiuni capitale, însă la restul problemele se dovediseră mai degrabă minore. Cu toate astea, fuseseră socotite suficient de serioase ca echipamentele să fie înlocuite în loc de a fi reparate. Tehnicienii şi inginerii de la General Dynamics se mirau de acest lucru. Ce fel de ţintă cerea o asemenea precizie? Cu totul misiunea dură douăzeci şi şapte de ore, cu şase ore mai mult decât fusese planificat. Circa jumătate din oameni se urcară la bordul avionului, care decolă de pe pistă douăzeci de minute mai târziu, cu destinaţia Europa. Se apucară cu toţii să doarmă pe locurile lor, prea obosiţi ca să le mai pese de pericolele care îi puteau pândi la sosire, oriunde s-ar fi găsit aceasta.

SKULAFOSS, ISLANDA

Edwards se ridică în capul oaselor înainte de a conştientiza gestul. Smith şi oamenii lui fuseseră şi mai rapizi; erau deja în picioare, gata înarmaţi, alergând spre un adăpost. Privirile lor inspectau marginea colţuroasă a micului canion, în vreme ce Vigdis continua să ţipe. Edwards îşi lăsă arma şi se duse la ea.

Reacţia automată a puşcaşilor marini fusese să presupună că fata observase un pericol imediat care îi păştea. Din instinct, Edwards îşi dădu seama că era vorba de altceva. Ochii fetei priveau în gol spre stâncile golaşe aflate la câţiva metri depărtare, iar mâinile i se încleştaseră de sac. Vigdis se opri din ţipat înainte ca Edwards să ajungă la ea. De această dată el nu

se mai opri să cugete înainte. O prinse pe fată de umeri şi îi trase capul spre el.

— Eşti în siguranţă, Vigdis, eşti în siguranţă.

— Familia mea, rosti ea, icnind din greu. Ei îmi ucid familia. Apoi…

— Da, dar tu trăieşti.

— Soldaţii, ei…

Fata îşi slăbise evident strânsoarea hainelor de pe ea ca să doarmă mai confortabil. Acum ea se dădu înapoi din braţele lui Edwards şi îşi strânse din nou hainele în jurul trupului. Locotenentul o lăsă în pace şi înfăşură mai bine sacul de dormit în jurul ei.

— Nu-ţi vor mai face nici un fel de rău. Aminteşte-ţi tot ce s-a întâmplat. Nu-ţi vor mai face nici un rău.

Fata îl privi în ochi. Edwards nu ştia cum să-i interpreteze expresia. Durerea şi tristeţea erau evidente, dar în privirea aceea se vedeau şi alte sentimente, iar Edwards nu o cunoştea pe fată suficient de bine ca să îşi dea seama ce gândeşte.

— Cel care omoară familia mea. Tu îl omori… l-ai omorât.

Edwards dădu din cap.

— Sunt morţi cu toţii. Nu-ţi mai pot face rău.

— Da.

Vigdis îşi plecă privirea în pământ.

— E totul în regulă? întrebă Smith.

— Mda, răspunse Edwards. Doamna a avut un… coşmar.

— Ei vin înapoi, zise ea. Ei vin din nou înapoi.

— Doamnă, ei nu mai vin niciodată înapoi să vă facă rău. Smith o apucă de braţ prin sacul de dormit. Vă vom proteja noi. Nimeni nu vă va face rău cât suntem noi aici. Bine?

Fata dădu din cap.

— Bine, domnişoară Vigdis şi acum ce-ar fi să încercaţi să dormiţi puţin? Dacă aveţi nevoie de noi, chemaţi-ne.

Smith se îndepărtă. Edwards vru să se ridice şi el, dar fata îşi scoase braţul din sac şi îl opri.

— Te rog, nu pleca. Mă… mă tem să rămân singură.

— Bine, voi rămâne cu tine. Întinde-te şi încearcă să dormi.

Cinci minute mai târziu fata avea ochii închişi şi respiraţia regulată. Edwards încerca să nu se uite la ea. Dacă fata s-ar fi trezit brusc şi ar fi zărit privirea lui studiind-o – ce ar fi crezut? În plus, ar fi avut dreptate să gândească orice. Cu două săptămâni înainte, dacă el ar fi dat peste ea la clubul ofiţerilor din Keflavik…

în fond, era un tânăr fără obligaţii, iar ea era evident o tânără fără obligaţii. După al doilea rând de băuturi el nu s-ar fi putut gândi decât cum s-o atragă în camera lui. Puţină muzică romantică. Cât de frumoasă ar fi fost ea acolo, dezbrăcându-se încet de haine în lumina blândă ce s-ar fi insinuat printre draperii. Din nefericire, o cunoscuse goală puşcă, cu tăieturi şi vânătăi. Ce ciudată era situaţia acum. Edwards simţea instinctiv că ar fi ucis pe loc pe orice alt bărbat care ar fi încercat să pună laba pe ea şi nu se putea abţine să nu se gândească cum ar fi fost să o cucerească el însuşi pe fată – probabil singurul gând posibil dacă întâlnirea cu ea s-ar fi produs pe stradă. „Dacă n-aş fi hotărât să vin acasă la ea?” se întrebă el. Probabil că ar fi fost moartă acum, odată cu părinţii ei. Probabil că ar fi descoperit cineva cadavrele peste câteva zile… aşa cum o descoperiseră pe Sandy. Edwards ştia prea bine că ăsta era motivul pentru care îl omorâse pe locotenentul rus şi se bucurase de moartea înceată a omului. Ce păcat că nimeni nu socotise potrivit să…

Smith îi făcu semn. Edwards se ridică încet şi se duse spre el.

— L-am pus pe Garcia de pază. Cred că e mai bine să redevenim soldaţi. Dacă pericolul ar fi fost real, cu toţii am fi fost morţi acum, domnule locotenent.

— Suntem cu toţii prea obosiţi ca să mergem mai departe chiar acum.

— Aşa e, domnule. Doamna se simte bine?

— E complet răvăşită. Când se va trezi… la naiba, nu ştiu. Mă tem că ar putea să o ia razna.

— Poate. Smith îşi aprinse o ţigară. E tânără. S-ar putea să-şi revină dacă îi acordăm o şansă.

— Să-i dăm ceva de făcut?

— Să facă ce facem şi noi. Mai bine să acţionezi decât să gândeşti.

Edwards îşi verifică ceasul. Reuşise să prindă şase ore de somn înainte de incident. Se simţea mai bine decât şi-ar fi imaginat, cu toate că muşchii de la picioare îi erau încă înţepeniţi. Ştia că era doar o iluzie. Mai avea nevoie de cel puţin alte patru ore de odihnă şi de o masă bună înainte de a fi în stare să plece mai departe.

— Nu ne mişcăm de aici până la ora unsprezece. Vreau ca toată lumea să mai prindă câteva ore de somn şi o masă decentă înainte de a pleca de aici.

— E logic. Când o să activaţi staţia radio?

— Ar fi trebuit s-o fac demult, dar n-am chef să mă caţăr pe blestematele alea de stânci.

— Domnule locotenent, nu mă prea pricep eu, dar în loc de asta, de ce nu mergeţi în josul apei vreun kilometru? Ar trebui ca de-acolo să puteţi avea acces la satelit, nu?

Edwards se întoarse cu faţa spre nord. Dacă ar fi coborât pe cursul râului circa un kilometru, unghiul spre satelit ar fi fost aproape la fel de bun ca şi de pe culme… „De ce nu m-am gândit *eu* la asta? Deoarece, ca orice absolvent meritoriu de academie, te-ai gândit în termeni de sus-jos, în loc să vezi şi în lateral.” Locotenentul clătină mânios din cap, observând uşorul zâmbet ironic al sergentului, apoi apucă staţia radio şi porni în jos pe prundişul stâncos al albiei râului.

— Ai întârziat foarte mult, Beagle, rosti imediat Doghouse. Repetă situaţia.

— Doghouse, situaţia e groaznică. Am avut o ciocnire cu o patrulă rusească.

În următoarele două minute Edwards explică ce se întâmplase.

— Beagle, ai înnebunit chiar de tot? Ordinele tale sunt să eviţi, repet să eviţi orice contact cu inamicul. De unde ştii că n-a aflat nimeni că eşti acolo?

— Au murit cu toţii. Le-am aruncat vehiculul într-o prăpastie şi i-am dat foc. Am făcut să pară un accident, ca la televizor. S-a terminat totul, Doghouse. N-are sens să îţi mai faci griji. Suntem acum la zece repere pe hartă de locul unde s-a întâmplat. Oamenilor mei le-am dat dispoziţie să se odihnească pentru restul zilei. Ne vom continua marşul spre nord la noapte. Toată treaba s-ar putea să dureze mai mult decât v-aţi fi aşteptat. Terenul este bolovănos ca naiba, dar vom face tot ce putem. Altceva nu mai am de raportat. De unde ne aflăm nu putem observa prea multe.

— Foarte bine. Ordinele tale rămân neschimbate şi te rugăm să nu mai faci iarăşi pe cavalerul în armură albă… Ai înţeles?

— Înţeles. Terminat.

Edwards zâmbea în timp ce împacheta staţia radio. Când ajunse înapoi la ceilalţi, observă că Vigdis se agita în somn. Se întinse lângă ea, atent să rămână la câteva zeci de centimetri depărtare.

SCOŢIA

— Al dracului cowboy – John Wayne care salvează localnicii de invazia blestematelor de piei roşii!

— N-am fost noi acolo, rosti bărbatul cu bandaj pe ochi. E o greşeală să judeci un om de la 1500 de kilometri depărtare. El a fost acolo şi el a văzut ce s-a întâmplat. Chestia e, ce ne spun toate astea despre trupele lui Ivan?

— Sovieticii nu prea sunt recunoscuţi pentru modul lor exemplar de a trata civilii, observă primul bărbat.

— Trupele de paraşutişti sovietici sunt faimoase pentru disciplina lor fermă, ripostă al doilea bărbat. Fost maior SAS şi trecut în rezervă, omul era acum responsabil special în cadrul SOE, unitatea britanică pentru operaţiuni speciale. O asemenea purtare nu reprezintă un indiciu al unor trupe bine disciplinate. Chestia asta s-ar putea dovedi importantă ceva mai târziu. Deocamdată, aşa cum am zis şi mai devreme, tipul ăsta se descurcă de minune.

Individul rosti vorbele fără nici o urmă de invidie în voce.

26
Impresii

STENDAL, REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

Zborul decursese destul de prost. Veniseră la bordul unui bombardier uşor, zburând la mică înălţime către un aerodrom militar la est de Berlin, patru ofiţeri într-o carlingă. Aterizaseră cu bine, dar Alekseiev se întrebă cât se datora talentului pilotului şi cât norocului. Era clar că aerodromul fusese „vizitat” recent de avioanele NATO, iar generalul avea deja dubii legate de ceea ce colegii din Forţele Aeriene îi povestiseră despre abilitatea lor de a controla cerul, chiar şi la lumina zilei. De la Berlin un elicopter îi dusese la postul avansat de comandă al comandantului Zonei Militare de Vest de la marginea Stendal-ului. Alekseiev era primul ofiţer care vizita complexul de buncăre subterane. Nu-i plăcu deloc ce descoperi acolo. Ofiţerii prezenţi erau prea preocupaţi de ceea ce făceau trupele NATO şi prea puţin preocupaţi de acţiunile întreprinse de Armata Roşie. Iniţiativa nu fusese pierdută, dar prima impresie a generalului era că lucrurile se îndreptau într-acolo. Alekseiev îl descoperi pe ofiţerul cu operaţiunile şi începu să adune informaţii despre mersul campaniei militare. Comandantul lui ajunse o jumătate de oră mai târziu şi îl luă imediat pe Alekseiev în biroul lui.

— Cum e, Paşa?

— Trebuie să mă duc imediat pe front. Avem trei atacuri în plină desfăşurare. Trebuie să văd cum decurg. Contraatacul german de la Hamburg a fost din nou respins, dar, de această dată, ne lipseşte forţa de a exploata oportunitatea. Zona de nord este în echilibru indecis. Până acum am reuşit să pătrundem cel mai adânc pe o distanţă de o sută de kilometri. Planurile s-au dus complet de râpă, iar pierderile sunt mult mai mari decât cele estimate, de ambele părţi, dar ceva mai mari de partea noastră. Am subestimat mult puterea armelor antitanc NATO. Artileria noastră s-a dovedit incapabilă să împiedice aceste arme suficient

de bine cât să obţinem o breşă majoră în linia frontului. Forţele aeriene NATO ne provoacă pierderi mari, în special noaptea. Întăririle nu sosesc în ritmul aşteptat. Încă deţinem iniţiativa în majoritatea zonelor, dar, dacă nu obţinem o breşă majoră, această iniţiativă ar putea fi pierdută peste câteva zile. Trebuie să descoperim cât mai curând o slăbiciune în liniile NATO şi să lansăm un atac major combinat.

— Iar situaţia NATO?

Alekseiev ridică din umeri.

— Forţele lor sunt desfăşurate bine pe câmp. Alte întăriri sosesc din America, dar nu în ritmul dorit, după cum ne-au spus prizonierii pe care i-am luat. Impresia mea e că sunt zone în care au probleme mari, însă noi nu am reuşit să identificăm încă o asemenea zonă. Dacă o putem descoperi şi exploata, cred că putem sparge frontul şi orchestra o breşă multidivizională. Nu pot fi puternici peste tot. Cererea germană de apărare înaintată obligă forţele NATO să încerce să ne oprească peste tot. Noi am comis aceeaşi greşeală în 1941. Ne-a costat enorm. Probabil că aceleaşi costuri le resimt ei acum.

— Cât de curând vrei să te duci pe front?

— Plec peste mai puţin de o oră. O să-l iau pe căpitanul Sergetov cu mine…

— Fiul politrucului? Paşa, dacă e rănit…

— Este ofiţer în armata sovietică, indiferent cine e taică-său. Am nevoie de el.

— Foarte bine. Dă-mi permanent de ştire unde te afli. Trimite oamenii de la operaţiuni înainte. Trebuie să preluăm controlul asupra bordelului ăsta.

Alekseiev ceru un elicopter de atac Mi-24 pentru misiunea lui de recunoaştere. Deasupra, o escadrilă de avioane de vânătoare MIG-21 îl păzea pe general, în vreme ce elicopterul se prelingea pe deasupra vârfurilor copacilor. Generalul încercă să cuprindă cât putea de mult cu privirea din peisaj. Nici măcar o viaţă de serviciu militar nu îl pregătise pentru dezastrul pe care îl vedea sub el. Se pare că pe fiecare drum zăcea epava unui tanc sau a unui camion distrus. Intersecţiile principale avuseseră parte de o atenţie sporită din partea forţelor NATO. Aici, un pod fusese avariat şi, imediat în spatele lui, o companie de tancuri care aştepta repararea fusese spulberată. Rămăşiţele carbonizate de avioane, vehicule şi oameni transformaseră paşnicul şi pitorescul peisaj rural german într-un imens cimitir de arme

supertehnologizate. Lucrurile se înrăutăţiră şi mai mult după traversarea graniţei cu Germania de Vest. Aici se duseseră lupte pentru fiecare sătuc şi pentru fiecare potecă. Generalul numără unsprezece epave de tanc lângă un astfel de sătuc şi se întrebă câte altele fuseseră retrase de pe câmpul de bătălie pentru reparaţii. Un orăşel fusese aproape în întregime distrus de artilerie şi de incendiile care rezultaseră. Generalul zări o singură clădire care părea a mai putea fi locuită. La cinci kilometri spre vest se repetă aceeaşi istorie. Alekseiev îşi dădu seama că pe o distanţă de zece kilometri şi pe un singur drum fusese pierdut un întreg regiment de tancuri, începeau să se vadă şi echipamentele NATO. Un elicopter german de atac, identificabil doar după forma rotorului din coadă, se ivi din mijlocul unui cerc de cenuşă. Apărură şi câteva resturi de tancuri şi de blindate de infanterie. Vehicule produse cândva cu mare satisfacţie, cu risipă de talent şi de bani de ambele părţi combatante zăceau împrăştiate pe sol ca nişte gunoaie aruncate pe fereastra unei maşini. Sovieticii îşi permiteau să piardă mai multe echipamente, dar cât de multe?

Elicopterul ateriză la marginea unei păduri. Alekseiev zări tunurile antiaeriene printre copaci, tunuri care le urmăriseră traiectoria până la atingerea solului. El şi Sergetov săriră din elicopter, ghemuindu-se pentru a evita curenţii generaţi de rotorul imens şi alergară spre copaci. Găsiră acolo câteva vehicule de comandă aşteptându-i.

— Bine aţi venit, tovarăşe general, rosti un colonel cu faţa murdară.

— Unde e comandantul de divizie?

— Eu sunt la comandă acum. Generalul a fost ucis alaltăieri de focul artileriei inamice. Trebuie să mutăm postul de comandă din loc de două ori pe zi. Inamicul a devenit expert în localizarea noastră.

— Care vă e situaţia? întrebă scurt Alekseiev.

— Oamenii sunt obosiţi, dar sunt capabili încă de luptă. Nu primim suficient sprijin aerian, iar avioanele NATO nu ne lasă deloc în pace noaptea. Dispunem acum cam de jumătate din capacitatea de luptă, cu excepţia artileriei care a ajuns la o treime. Mai nou, în loc să atace formaţiile de tancuri avansate, inamicul îşi trimite mai întâi aviaţia după tunurile noastre. Noaptea trecută am suferit mari pierderi. Tocmai când lansam un atac cu un regiment, patru dintre avioanele lor de atac la sol

aproape au şters de pe faţa pământului un batalion de tunuri autopropulsate. Atacul a eşuat.

— Ce fac sistemele de camuflare? tună Alekseiev.

— Poate doar mama dracului să ştie de ce nu funcţionează, ripostă colonelul. Este clar că avioanele lor radar pot urmări vehiculele de pe sol. Am încercat bruiajul, am încercat momeli-capcană. Uneori funcţionează, alteori nu. Postul de comandă al diviziei a fost atacat de două ori. Regimentele mele sunt comandate de maiori, iar batalioanele de căpitani. Tactica NATO este de a merge după comandanţii de unităţi, iar ticăloşii se pricep la treaba asta. De fiecare dată când ne apropiem de un sat, tancurile mele trebuie să treacă printr-un roi de rachete. Am încercat suprimarea lor cu rachete antirachetă şi proiectile de tun, dar nu avem la dispoziţie timpul necesar pentru a spulbera tot ce se află în faţa noastră, căci aşa n-am ajunge nicăieri vreodată.

— De ce anume ai nevoie?

— De sprijin aerian. Mult. Daţi-mi sprijinul necesar pentru a spulbera tot ce mi se opune şi vă ofer imediat blestemata de breşă!

La zece kilometri în spatele frontului, o divizie de tancuri aştepta ca unitatea din faţă să spargă frontul – dar cum putea exploata o breşă dacă aceasta nu era efectuată?

— Situaţia cu rezervele?

— Ar putea fi mai bună, dar reuşim să aducem suficient în faţă cât să aprovizionăm ce ne-a rămas. Nu e suficient însă pentru sprijinirea unei divizii întregi.

— Ce faceţi acum?

— Lansăm un atac cu două regimente peste o oră. Un alt sat, pe nume Bieben. Estimăm forţa inamicului la două batalioane slăbite de infanterie, sprijinite de tancuri şi artilerie. Satul se află la o intersecţie de drumuri de care avem nevoie. Aceeaşi intersecţie pe care am încercat să o cucerim noaptea trecută. Asaltul de acum ar trebui să reuşească. Vreţi să ne asistaţi?

— Da.

— Atunci ar fi mai bine să vă ducem mai în faţă. Uitaţi de elicopter, dacă nu vreţi să muriţi. În plus, zâmbi colonelul, aş putea folosi elicopterul pentru sprijinirea atacului. Vă voi oferi un transportor blindat pentru înaintare. Acolo pericolul va fi imens, tovarăşe general, îl avertiză el pe general.

— Bine. Cred că avem protecţia necesară. Când plecăm?

USS PHARRIS

O mare calmă însemna că fregata îşi putea relua marşul cu maşinile în plin, pe poziţia ei la nord de convoi, cu jumătate din echipaj la datorie. Sonarul remorcat era deja în spatele navei, iar elicopterul se afla pe puntea de zbor, gata de intervenţie, cu echipajul moţăind în hangar. Morris trăgea şi el un pui de somn, sforăind în fotoliul lui de piele, spre amuzamentul membrilor echipajului. Deci şi ofiţerii sforăiau. Cabinele echipajului răsunau adesea precum o adunare generală de ferăstraie în acţiune.

— Domnule comandant, mesaj de la CINCLANTFLT.

Morris îl privi pe marinar şi semnă de primirea mesajului.

Un convoi aflat la o sută cincizeci de mile nord de ei şi care naviga spre est, era atacat. Morris se duse la planşetă să verifice distanţele. Submarinele de acolo nu reprezentau o ameninţare pentru el. Asta era. Morris avea propriile griji şi acum nu se putea preocupa de altceva. Mai avea încă patruzeci de ore până la Norfolk, unde urma să realimenteze, să înlocuiască proviziile consumate şi să re pornească pe mare în decurs de douăzeci şi patru de ore.

— Ce naiba mai e şi aia? rosti un marinar cu voce tare, arătând spre o dâră joasă de fum alb.

— Aia e o rachetă, răspunse ofiţerul punţii. Alertă generală! Domnule comandant, avem o rachetă de croazieră îndreptându-se spre sud la o milă în faţa noastră.

Morris ţâşni de pe scaun şi clipi din ochi ca să-şi limpezească privirea.

— Semnalizaţi convoiului. Activaţi radarul. Lansaţi proiectilele de bruiaj.

Morris alergă la seara care ducea la CIC. Alarma de pe navă începu să sune înainte ca el să ajungă acolo. În spatele navei, două rachete Super-RBOC îşi luară zborul spre cer şi explodară, înconjurând fregata cu un nor de foiţe de aluminiu.

— Număr cinci proiectile, anunţă un operator radar. Unul vine spre noi. Coordonate zero-zero-opt, distanţa şapte mile, viteza cinci sute de noduri.

— Puntea, adu cârma banda dreapta pe coordonate zero-zero-opt, ordonă ofiţerul cu acţiunea tactică. Pregătiţi-vă de lansarea de noi rachete de bruiaj. Liber la arme, atac aerian din faţă!

Tunul de doisprezece centimetri de la bord se roti uşor şi trase mai multe proiectile, nici unul dintre acestea nereuşind să se apropie de racheta care venea.

— Distanţa e de două mile şi scade, raportă omul de la radar.

— Trageţi alte patru Super-RBOC.

Morris auzi lansarea rachetelor. Pe radar acţiunea lor apăru ca un nor opac care învălui nava.

— CIC, strigă un om de veghe. O văd. Prova tribord, se apropie… o să rateze. Văd o schimbare de curs. Uite-o… uite-o, trece pe lângă noi. Ne-a ratat cu câteva sute de metri distanţă.

Racheta fusese indusă în eroare de bruiaj. Dacă ar fi fost în stare să gândească, creierul ei electronic ar fi fost surprins să vadă că nu se ciocneşte de nimic. În loc de asta, la revenirea în spaţiu clar, radarul incorporat începu să caute o altă ţintă. Găsi una, aflată la cincisprezece mile înainte şi schimbă cursul rachetei spre noua victimă.

— Sonar, ordonă Morris, verifică relevmentul zero-zero-opt. Undeva acolo se găseşte un submarin înarmat cu rachete.

— Acum căutam asta, domnule. Pe coordonatele alea nu se vede nimic.

— O rachetă de croazieră marină cu viteza de cinci sute de noduri. Asta înseamnă că e vorba de un submarin din clasa Charlie, aflat poate la treizeci de mile distanţă, zise Morris. Trimite elicopterul acolo. Eu mă duc sus.

Comandantul ajunse pe punte la timp ca să zărească explozia la orizont. Nu era vorba de un vas comercial. Mingea imensă de foc putea însemna doar faptul că magazia de muniţii de pe o navă de război explodaseră la impactul cu o rachetă, poate chiar racheta care îi ratase pe ei. De ce nu fusese nimeni în stare să o oprească? Urmară alte trei explozii. Curând se făcu auzit şi zgomotul, ajungând la *Pharris* ca ecoul unei imense tobe. Elicopterul fregatei începu să se ridice în aer şi porni spre nord, în speranţa că va surprinde submarinul sovietic aflat la mică adâncime. Morris ordonă scăderea vitezei navei la cinci noduri, sperând ca viteza redusă să permită o performanţă mai bună a sonarului. Încă nimic. Morris se întoarse în CIC.

Echipajul elicopterului lansă mai multe balize sonar. Două dintre ele arătară ceva, dar contactul se estompă rapid şi se pierdu. La scurt timp după aceea se ivi un Orion, care continuă căutarea, dar submarinul scăpase neatins. Rachetele lansate scufundaseră un distrugător şi două vase comerciale. „Ca din

senin, îşi zise Morris. Fără nici un fel de avertisment.”

STORNOWAY, SCOŢIA

— Din nou avem avertisment de raid aerian, zise căpitanul.

— Ne priveşte pe noi? întrebă Toland.

— Nu, e vorba de un activ de-al nostru din Norvegia. Se văd dâre de condensare deasupra îndreptându-se spre sud-vest. Sunt circa douăzeci, lăsate de avioane necunoscute. Acum dispunem de un Nimrod în patrulare la nord de Islanda. Dacă e vorba de Backfire şi dacă se întâlnesc cu un grup de avioane-cisternă, am putea obţine ceva. Vom vedea dacă ideea ta funcţionează, Bob.

Patru interceptoare Tomcat aşteptau gata de acţiune pe pista de decolare. Două erau înarmate cu rachete. Celelalte două erau echipate cu rezervoare suplimentare de combustibil proiectate să transfere carburant spre alte avioane. Planul pentru o intercepţie reuşită prevedea un zbor dus-întors de 3 200 de kilometri, ceea ce însemna că doar două avioane puteau ajunge suficient de departe, undeva la limita lor de zbor.

Avionul Nimrod se învârtea în cerc la trei sute de kilometri est de Jan Mayen Land. Insula norvegiană fusese supusă deja mai multor atacuri aeriene, în cursul cărora fusese distrus radarul de acolo, deşi până atunci ruşii nu lansaseră şi un atac la sol, aşa cum se crezuse. Avionul britanic de patrulare era plin până la refuz cu antene de supraveghere, dar nu avea nici un fel de armament. Dacă ruşii trimiteau şi-o escortă de avioane de vânătoare odată cu forţa de atac compusă din bombardiere şi avioane-cisternă, aeronava Nimrod nu putea face altceva decât să fugă. O echipă de oameni asculta benzile de frecvenţă folosite de ruşi pentru comunicaţiile între avioane, iar altă echipă asculta frecvenţele radar.

Aşteptarea era lungă şi încordată. La două ore după avertismentul de raid aerian se auzi o transmisie întreruptă, interpretată ca un avertisment adresat unui pilot de Backfire care se apropia de un avion-cisternă. Coordonatele erau confuze, iar aeronava Nimrod se întoarse spre est, sperând să prindă coordonatele exacte prin încrucişare la următoarea emisie. Nu reuşi să detecteze nimic. Fără un reper clar, interceptoarele aveau şanse minime de a-şi îndeplini misiunea. Aşa că fură menţinute la sol. Se hotărî ca data viitoare să fie trimise două

avioane radar în zonă.

USS CHICAGO

Clopoţelul de apel QZB sună imediat după prânz. McCafferty îşi duse submarinul la adâncime de antenă şi primi ordinul de a se îndrepta spre Faslane, baza de submarine a Marinei Regale Britanice din Scoţia. După ce pierduseră contactul cu forţa sovietică de suprafaţă, submarinul nu mai interceptase nici măcar un contact. Era o nebunie. Toate evaluările de dinainte de război îi spuneau lui McCafferty că trebuia să se aştepte la un „mediu plin de ţinte potenţiale”. Până acum previziunile nu se împliniseră. Secundul duse nava înapoi la mare adâncime, în vreme ce McCafferty începu să îşi scrie raportul de patrulare.

BIEBEN, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

— Sunteţi destul de expus aici, observă căpitanul, ghemuindu-se în spatele turelei.

— Adevărat, fu sergentul Mackall de acord.

Tancul său M-1 Abrams era îngropat în panta unui deal. Ţeava de tun abia i se zărea din mijlocul unui pâlc de arbuşti. Mackall privi spre o vâlcea umbrită, dincolo de care se vedea o lizieră de pădure, la vreo mie cinci sute de metri depărtare. Acolo se aflau ruşii, cercetând locul cu binocluri puternice. Mackall spera ca ei să nu poată discerne profilul ameninţător şi plat al tancului de bătălie. Se găsea într-una dintre cele trei poziţii de tragere pregătite dinainte, o gaură săpată în pantă de buldozerele geniştilor, ajutate în ultimele câteva zile de fermierii germani din partea locului, care se achitaseră de misiune cu multă râvnă. Vestea proastă era că următoarea linie de poziţii pregătite dinainte necesita traversarea unei distanţe de cinci sute de metri de câmp deschis. Ascunzişurile fuseseră plantate cu ceva culturi cu doar şase săptămâni înainte, însă astfel de plante nu contau foarte mult în tactica de război.

— Lui Ivan probabil că îi place la nebunie vremea asta, comentă Mackall.

Undeva la circa patru mii de metri se vedea un plafon de nori.

Orice sprijin aerian ar fi avut la dispoziţie doar cinci secunde pentru a angaja ţintele lor înainte de a trebui să elibereze câmpul de luptă.

— Ce ne puteţi oferi, domnule? întrebă Mackall.

— Pot chema patru A-10 şi, poate, nişte „păsări” germane, răspunse căpitanul de la Forţele Aeriene.

Omul inspectă şi el terenul dintr-o perspectivă uşor diferită. Care era cel mai bun mod de a aduce şi scoate de acolo avioanele de atac la sol? Primul atac rusesc împotriva acestei poziţii fusese respins, dar se mai vedeau încă rămăşiţele celor două avioane NATO distruse în cursul atacului.

— Ar trebui şi vreo trei elicoptere.

Vorbele îl surprinseră pe Mackall şi îl îngrijorară. Oare la ce fel de atac trebuiau să se aşteaptă acolo?

— Bine. Căpitanul se ridică şi se întoarse spre vehiculul său blindat de comandă. Când vei auzi „Zulu, Zulu, Zulu” înseamnă că sprijinul aerian e la mai puţin de cinci minute distanţă. Dacă vezi vreun vehicul SAM sau tunuri antiaeriene, distruge-le, pentru numele lui Dumnezeu! Avioanele dinainte au fost lovite rău, sergente.

— S-a făcut, domnule căpitan. Mai bine aţi pleca de aici, în curând o să înceapă spectacolul.

Mackall învăţase pe propria piele cât de important era un bun ofiţer de legătură cu aviaţia, iar cel cu care vorbea acum reuşise să scoată trupa sergentului dintr-o mare încurcătură cu trei zile înainte. Mackall îl urmări pe ofiţer cum sprintează pe cei cincizeci de metri care îl despărţeau de vehiculul ce-l aştepta cu motorul pornit. Şoferul porni din loc înainte chiar de închiderea uşii de acces din spate, mergând în zigzag în josul pantei şi apoi traversând câmpul cultivat către postul de comandă.

Plutonul B, Escadronul 1 din Regimentul 11 de Cavalerie Blindată fusese format odinioară din paisprezece tancuri. Cinci tancuri din formaţia iniţială fuseseră distruse, iar în locul lor apăruseră doar două tancuri noi. Restul suferiseră avarii în grad mai mare sau mai mic. Comandantul plutonului fusese ucis în a doua zi de război, lăsându-l pe Mackall la comanda plutonului pe o suprafaţă care acoperea aproape un kilometru de front. Ascunsă printre tancuri se găsea o companie de infanterie germană, formată din oameni ai *Landwehr*-ului, echivalentul local al Gărzii Naţionale americane, adică fermieri şi proprietari

de magazine care acum luptau nu numai pentru apărarea ţării lor, ci şi pentru apărarea căminelor lor. Şi ei suferiseră pierderi serioase. „Compania” nu mai avea acum decât vreo două plutoane de oameni. „Cu siguranţă că ruşii ştiu ce efective reduse avem”, îşi spuse Mackall. Toată lumea stătea adânc ascunsă în gropile săpate în pământ. Puterea artileriei ruseşti îi uimise în ciuda avertismentelor primite de ei înainte de război.

— Americanilor trebuie să le placă asta. Colonelul arătă spre plafonul coborât de nori. Blestematele lor de avioane vin prea jos pentru radarele noastre şi, prin urmare, nu avem practic nici o şansă să-i vedem înainte ca ei să atace.

— Câte stricăciuni v-au provocat?

— Puteţi vedea singur. Colonelul făcu un gest spre câmpul de luptă. Se puteau vedea rămăşiţele de la cincisprezece tancuri distruse. Avionul ăla de vânătoare american cu zbor razant a făcut asta – Thunderbolt. Oamenii noştri l-au botezat Crucea Dracului.

— Dar aţi doborât două avioane ieri, obiectă Sergetov.

— Da şi doar unul dintre tunurile noastre antiaeriene a supravieţuit. Acelaşi tun le-a doborât pe amândouă şi anume al sergentului-major Lupenko. L-am recomandat pentru Ordinul Roşu. Va fi post-mortem, căci al doilea avion s-a zdrobit chiar de tunul lui. Era cel mai bun tunar al meu, rosti colonelul cu amărăciune.

La doi kilometri depărtare se vedea epava unui Alphajet german deasupra rămăşiţelor unui tun antiaerian autopropulsat ZSU-30. Fără îndoială că acţiunea fusese deliberată. Probabil că pilotul german intenţionase să mai ucidă câţiva sovietici înainte de a muri. Un sergent îi dădu colonelului o staţie radio. Ofiţerul ascultă cu atenţie o jumătate de minut înainte de a rosti câteva vorbe pe care le sublinie dând scurt din cap.

— Cinci minute, tovarăşi. Oamenii mei sunt la posturi. Vreţi să mă urmaţi?

Buncărul de comandă fusese construit în grabă din bârne şi pământ, peste care fusese turnat un metru de acoperiş vegetal. În el stăteau înghesuiţi douăzeci de soldaţi, toţi oameni de legătură pentru cele două regimente de asalt. Al treilea regiment al diviziei aştepta să exploateze breşa şi să paveze calea diviziei de blindate de rezervă spre spatele inamicului. Asta dacă totul decurgea conform planului.

Bineînţeles că nu se vedeau nici un fel de vehicule sau trupe inamice. Poate se aflau în pădurile de pe vârfurile deluroase aflate la mai puţin de doi kilometri distanţă, ascunse în gropi de pământ. Alekseiev îl urmări pe comandantul de divizie făcând un semn din cap spre şeful artileriei, care ridică un telefon de campanie şi rosti două cuvinte:

— Deschideţi focul.

Sunetul ajunse la ei doar peste câteva secunde. Toate tunurile diviziei, la care se adaugă o baterie suplimentară luată de la divizia de tancuri, mugiră pe un singur ton ucigaş, iar tunetul se revărsă peste întreg peisajul rural. Obuzele se arcuiră pe deasupra capetelor, îndreptându-se către culmile deluroase. Ceea ce fusese un deal paşnic, acoperit cu iarbă înaltă, se transformă în câteva clipe într-o masă informă şi maronie de pământ şi fum.

— Cred că sunt serioşi de data asta, domnule sergent, rosti tunarul, închizând cu putere capacul tancului.

Mackall îşi ajustă casca şi microfonul, zgâindu-se prin deschizăturile pentru vedere tăiate în oţelul cupolei lui de comandant. Placa groasă de blindaj atenua cele mai multe zgomote, dar când solul se zgudui în spatele lor, şocul trecu prin imensa masă de oţel, zgâlţâind vehiculul. Toţi membrii echipajului se gândiră instantaneu la forţa necesară pentru a zgâlţâi un colos de şaizeci de tone. Aşa murise locotenentul – o lovitură cu şansă de nimerire de unu la o mie din partea unui tun greu care căzuse chiar pe turela tancului şi străpunsese armura mai slabă din acea parte pentru a exploda în interiorul vehiculului.

La stânga şi la dreapta tancului lui Mackall, corpolenţii rezervişti germani stăteau adăpostiţi în gropile lor adânci şi înguste, tremurând de groază şi furie văzând ce li se întâmplau lor, ţării lor – *şi caselor lor!*

— Bun plan de foc, tovarăşe colonel, rosti încet Alekseiev. Un sunet ascuţit se făcu auzit pe deasupra lor. Uite şi sprijinul aerian cerut.

Patru avioane de atac la sol ruseşti se năpustiră deasupra lor, paralel cu culmile deluroase şi îşi lansară încărcătura de napalm. În vreme ce se întorceau spre liniile ruseşti, unul explodă în aer.

— Ce a fost asta?

— Probabil un Roland, răspunse colonelul. Varianta lor pentru racheta noastră SA-8. Începem. Un minut.

La cinci kilometri în spatele buncărului de comandă, două baterii de lansatoare mobile de rachete îşi traseră proiectilele într-o succesiune rapidă. Jumătate erau încărcate cu focoase cu mare putere de explozie, celelalte erau doar lansatoare de fum.

Treizeci de rachete aterizară în sectorul lui Mackall şi alte treizeci în valea din faţa lui. Tancul se zgudui serios la impactul proiectilelor. Mackall aproape că simţi schijele zdrobindu-se de blindajul vehiculului. Insă cel mai mult îl înspăimânta fumul. Asta însemna că Ivan venea spre el. Dâre alb-cenuşii de fum se răsuceau în aer din treizeci de puncte separate, formând un nor care învălui întreg peisajul. Mackall şi tunarul lui îşi activară ochelarii cu vedere în infraroşu.

— Buffalo, aici e Six, rosti comandantul de pluton în sistemul de comunicare. Verificare.

Mackall ascultă cu atenţie. Toate cele unsprezece vehicule erau intacte, protejate de gropile adânci în care se ascundeau. Îi binecuvântă iarăşi pe geniştii şi fermierii germani care săpaseră adăposturile. Nu se auzi nici un alt ordin. Nici nu era nevoie.

— Inamic în raza vizuală, raporta tunarul.

Ochelarii în infraroşu măsurau diferenţele de temperatură şi puteau penetra o bună parte din covorul de fum lat de aproape doi kilometri. În plus, vântul era de partea lor. O briză care sufla cu circa 16 kilometri pe oră împingea norul de fum înapoi spre est. Sergentul Terry Mackall inspiră adânc şi se întoarse la treaba lui.

— Tanc ţintă, la ora zece. Încercat! Foc!

Tunarul roti ţeava tunului spre stânga şi fixă reticulul asupra celui mai apropiat tanc sovietic. Cu degetul apăsă butonul de acţionare a laserului şi un fascicul subţire de lumină ţâşni în direcţia ţintei. Pe ecranul de ochire apăru distanţa până la ţintă: 1310 metri. Computerul de control al focului calculă distanţa până la ţintă şi viteza, ridicând ţeava tunului. Computerul măsură cu ajutorul senzorilor viteza vântului şi direcţia, densitatea aerului şi umiditatea, temperatura aerului şi a obuzelor din tanc. Tunarul nu trebuia decât să plaseze ţinta în centrul vizorului. Întreaga operaţiune dură mai puţin de două secunde, cu degetele tunarului stând deasupra butonului de comandă a focului.

O limbă de foc lungă de peste zece metri incineră instantaneu tufişurile plantate cu doi ani înainte de nişte fermieri din partea locului. Tunul de 105 milimetri al tancului reculă pe afetul lui, aruncând tubul folosit din aluminiu al obuzului. Obuzul se năpusti în aer. Sabotul se despărţi imediat de proiectil, o săgeată de 40 de milimetri construită din tungsten şi uraniu care străpunse aerul cu aproape doi kilometri pe secundă.

Proiectilul lovi ţinta o secundă mai târziu la baza turelei. În interior, un tunar rus tocmai alegea un obuz pentru propriul tun când miezul din uraniu al proiectilului trecu prin blindajul protector de oţel. Tancul rusesc explodă, iar turela zbură zece metri în aer.

— Lovit! zise Mackall. Tanc ţintă la ora douăsprezece, încărcat! Foc!

Tancul rusesc trase în aceeaşi secundă cu cel american, însă lovitura rusului trecu prea sus, ratând tancul M-1 cu aproape un metru. Tancul rusesc avu mai puţin noroc.

— E vremea să plecăm, anunţă Mackall. Drept înapoi! Mergem spre prima poziţie de rezervă.

Şoferul băgase deja maneta de viteză în marşarier, răsucind cu forţă controlul acceleraţiei. Tancul ţâşni înapoi, apoi se răsuci spre dreapta şi parcurse cincizeci de metri până la o altă poziţie pregătită dinainte.

— Fum blestemat! înjură Sergetov.

Vântul le sufla fumul înapoi în ochi, astfel încât nimeni nu îşi dădea seanţa ce se petrecea pe câmpul de luptă. Soarta bătăliei stătea acum pe umerii căpitanilor, locotenenţilor şi ai sergenţilor. Nu se zăreau decât mingile portocalii de foc ale vehiculelor explodate – fără a se putea spune cui aparţineau acestea. Colonelul aflat la comanda atacului ţinea staţia radio la gură şi lătra tot felul de ordine comandanţilor de subunităţi.

Mackall ajunse în prima poziţie de rezervă în mai puţin de un minut. Aceasta fusese săpată paralel cu linia culmii deluroase. Turela masivă rămase întoarsă spre stânga. Mackall vedea infanteria inamică alergând în faţa blindatelor de asalt. Artileria aliată, americană şi germană, secera amarnic rândurile, dar nu suficient de rapid…

— Ţintă! Tanc cu antenă, ieşind dintre copaci.

— L-am prins! răspunse tunarul.

Văzu un tanc rusesc T-80 cu o antenă mare radio ieşind din turelă. Trebuia să fie vorba de un comandant de companie... poate chiar un comandant de batalion. Trase.

Tancul rusesc se răsuci exact în clipa în care proiectilul părăsea ţeava. Mackall urmări obuzul cum ratează la mustaţă compartimentul motor.

— Daţi-mi un obuz HEAT! strigă tunarul prin intercom.

— Gata!

— Întoarce-te, ticălos...

Tancul rusesc era condus de un sergent experimentat care îşi continuă drumul în zigzag de-a latul văii. Îşi schimba poziţia la fiecare cinci secunde. Acum îşi aduse tancul din nou spre stânga...

Tunarul trase obuzul. Tancul reculă cu putere şi tubul folosit al obuzului căzu cu zgomot pe peretele din spate al turelei. Deja spaţiul interior al tancului se umpluse de mirosul de amoniac al explozibilului.

— Lovit! Bună lovitură, Woody!

Proiectilul izbi tancul rusesc între ultimele perechi de roţi şi distruse motorul diesel al blindatului. În câteva secunde echipajul începu să iasă din tanc, „evadând” într-un mediu plin de schije zburătoare.

Mackall ordonă conductorului să o ia iarăşi din loc. Când reuşiră să ajungă în următoarea poziţie de rezervă, ruşii se aflau la mai puţin de cinci sute de metri depărtare. Traseră alte două proiectile, distrugând un transportor de infanterie şi smulgând şenila unui tanc.

— Buffalo, aici e Six, începeţi deplasarea spre Bravo Line – executaţi.

Ca lider de pluton, Mackall trebuia să plece ultimul. Văzu ambele tancuri însoţitoare din formaţie coborând contrapanta dealului. Infanteria se deplasa şi ea, fie alergând, fie înghesuită în transportoare. Artileria aliată efectua un baraj exploziv şi fumigen peste linia coamei pentru a le masca retragerea. Ca la o comandă, tancul ţâşni înainte, accelerând la cincizeci de kilometri pe oră şi gonind spre următoarea linie defensivă înainte ca ruşii să ocupe coama părăsită de deal. Focul artileriei inamice se făcea simţit pretutindeni deasupra lor şi reuşi chiar să arunce în aer două transportoare ale infanteriei germane.

— Zulu, Zulu, Zulu!

— Aduceţi-mi un vehicul! ordonă Alekseiev.

— Nu pot permite aşa ceva. Nu pot lăsa un general…

— Adu-mi odată nenorocitul de vehicul! Trebuie să văd asta, repetă Alekseiev.

Un minut mai târziu, el şi Sergetov se alăturară colonelului într-un vehicul blindat de comandă care porni glonţ către poziţia pe care trupele NATO abia o evacuaseră. Găsiră o groapă care adăpostise doi oameni – până ce un proiectil aterizase la un metru distanţă.

— Doamne, am pierdut douăzeci de tancuri aici! izbucni Sergetov, privind înapoi.

— Jos!

Colonelul îi împinse pe ceilalţi doi ofiţeri în groapă. Pe marginea ei ateriză o ploaie de proiectile NATO.

— Un tun Gatling! anunţă tunarul.

Peste coama dealului se ivi un tun antiaerian rusesc. O clipă mai târziu un obuz HEAT îl aruncă în aer ca pe o jucărie de plastic. Următoarea ţintă fu un tanc rusesc care cobora dealul pe care tocmai îl părăsiseră.

— Capul sus, vine aviaţia amică!

Mackall se strâmbă în sinea lui, sperând ca pilotul să poată deosebi prietenii de duşmani.

Alekseiev urmări avionul bimotor năpustindu-se chiar deasupra văii. Botul avionului se făcu nevăzut într-un nor de foc când pilotul trase cu tunul antitanc. Patru tancuri săriră într-o clipă în aer, în vreme ce avionul Thunderbolt păru să rămână agăţat în aer, apoi viră spre vest, cu o rachetă pe urme. Racheta SA-7 rată şi se pierdu în aer.

— Crucea Diavolului? întrebă Alekseiev.

Colonelul dădu din cap în semn de răspuns, iar Alekseiev îşi dădu seama de unde provenea numele. Dintr-un anumit unghi, avionul american semăna perfect cu o cruce ortodoxă rusească stilizată.

— Tocmai am chemat regimentul de rezervă. S-ar putea să-i fi pus pe fugă pe inamici, rosti colonelul.

„Ăsta să fie un atac încununat de succes?” se întrebă Sergetov, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Mackall urmări două rachete antitanc cum se năpustesc peste liniile ruseşti. Una rată, cealaltă lovi din plin. Tot mai mult fum se

ridica din ambele tabere în timp ce trupele NATO se retraseră cu alte cinci sute de metri. Se vedea deja satul pe care îl apărau. Sergentul numărase cinci ţinte distruse de tancul lui. Încă nu fusese lovit, dar chestia asta nu mai putea dura. Artileria „amică" era pusă la grea încercare acum. Infanteria rusească îşi înjumătăţise forţa faţă de momentul iniţial, iar lansatoarele lor mobile rămăseseră în urmă, încercând să angajeze poziţiile NATO cu rachete. Lucrurile păreau să meargă în direcţia cea bună când apăru în luptă un al treilea regiment inamic.

Pe dealul din faţa lui se iviră cincizeci de tancuri. Un avion A-10 se năpusti şi distruse două tancuri, după care fu spulberat de pe cer de o rachetă SAM. Epava în flăcări a avionului căzu la trei sute de metri în faţa tancului lui Mackall.

— Tanc ţintă, la ora unu. Foc! Tancul Abrams trase încă un obuz. Lovit.

— Atenţie, atenţie, interveni comandantul de trupă. Se apropie elicoptere inamice dinspre nord.

Zece Mi-24 Hind îşi făcură cam târziu apariţia, dar reuşiră să-şi răscumpere întârzierea distrugând două tancuri aliate în mai puţin de un minut. Imediat se iviră avioanele germane Phantom, care angajară elicopterele cu rachete aer-aer şi tunuri, într-un melanj sălbatic de proiectile care induseră curând şi rachete sol-aer. Cerul era brăzdat de dâre de fum, după care brusc nu se mai văzu nici o aeronavă în aer.

— Se duce totul de râpă, zise Alekseiev.

Tocmai învăţase o lecţie importantă. Elicopterele de atac nu puteau spera să supravieţuiască în faţa avioanelor de vânătoare inamice. Chiar când avusese impresia că elicopterele Mi-24 aveau să dea lovitura finală, acestea fuseseră obligate să se retragă la apariţia avioanelor germane. Sprijinul artileriei începea să dea rateuri. Tunarii NATO contracarau tunurile sovietice cu măiestrie, ajutaţi de avioane de atac la sol. Alekseiev trebuia să facă rost de un sprijin aerian mai substanţial.

— Pe naiba! ripostă colonelul.

Transmise prin radio noi ordine către batalioanele de pe flancul stâng al câmpului de luptă.

— Se pare că avem un vehicul de comandă la ora zece, pe coama dealului, poţi ajunge la el?

— E o lovitură cam lungă, eu…

Un proiectil şterse marginea turelei.

— Tanc, la ora trei, se apropie...

Tunarul apăsă butonul de control al turelei, dar nu se întâmplă nimic. Se întinse imediat după maneta de acţionare manuală. Mackall atacă ţinta cu mitraliera de bord, trăgând spre un T-80 care se ivise din senin. Tunarul se agăţă cu toată forţa de manetă, în vreme ce un alt proiectil se izbi de blindajul tancului. Şoferul îl ajută, rotind blindatul şi rugându-se să poată riposta la timp.

Computerul nu mai funcţiona, avariat de şocul primei lovituri. Tancul T-80 se găsea la mai puţin de o mie de metri depărtare când tunarul reuşi să fixeze ţeava tunului pe ţintă. Trase un obuz HEAT, dar acesta rată. Încărcătorul introduse un alt proiectil pe ţeavă. Tunarul umblă puţin la controale şi trase din nou. Lovit.

— Mai sunt multe tancuri în spatele ăluia, avertiză tunarul.

— Buffalo Six, aici e trei-unu, inamicii vin din lateral. Avem nevoie de ajutor aici, anunţă Mackall, după care se răsuci spre conductor şi zise: Spre stânga şi repede înapoi!

Acesta n-avu nevoie de alt îndemn. Se strâmbă privind prin fantele blindatului şi împinse maneta de acceleraţie toată cursa înapoi. Tancul se deplasă în viteză în spate şi spre stânga, în vreme ce tunarul încerca să fixeze altă ţintă. Din nefericire şi stabilizatorul automat ieşise din funcţiune. Trebuiau să stea nemişcaţi ca tancul să tragă cu precizie, dar acest lucru însemna moarte sigură.

Un alt Thunderbolt se ivi la joasă înălţime, lansând containere cu bombe asupra formaţiei ruseşti de tancuri. Alte două tancuri sovietice fură oprite, dar avionul se îndepărtă lăsând o dâră de fum în urmă. Pentru stoparea manevrei sovietice interveni şi artileria.

— Pentru numele lui Dumnezeu, opreşte ca să pot trage într-unul dintre blestemaţi! ţipă tunarul. Tancul încremeni locului şi trase un obuz, lovind un T-72 în blindaj. Reîncarcă!

Un al doilea tanc veni lângă tancul lui Mackall, la o sută de metri în stânga. Tancul era intact şi trase trei obuze în serie nimerind două ţinte. După aceea apăru un elicopter sovietic care aruncă în aer tancul comandantului cu o rachetă. Apoi o rachetă Stinger trasă dintr-un lansator individual spulberă elicopterul, în vreme ce infanteria germană se reaşeza pe poziţii. Mackall urmări două rachete antitanc HOT virând spre stânga şi spre dreapta turelei sale şi năpustindu-se către înaintarea sovietică.

Amândouă îşi atinseră ţinta.

— Antenă de tanc, drept în faţă.

— Îl văd. Sabot!

Tunarul manevră turela înapoi spre dreapta. Ridică ţeava tunului şi trase.

— Căpitane Alexandrov! urlă comandantul de divizie în microfon.

Transmisia comandantului de batalion încetă brusc. Colonelul folosea prea mult staţia radio. La 16 kilometri depărtare, o baterie germană de tunuri autopropulsate de 155 de milimetri urmări frecvenţa semnalelor radio şi trase douăzeci de proiectile în serie rapidă.

Alekseiev auzi vuietul obuzelor şi se aruncă într-o groapă individuală săpată de nemţi, trăgându-l pe Sergetov după el. Cinci minute mai târziu întreaga zonă se transformă într-un infern de fum şi zgomot.

Generalul îşi înălţă capul şi îl văzu pe colonel continuând să stea în picioare şi să dea ordine. În spatele lui vehiculul de comandă ardea, cu tot cu staţiile radio. Cinci oameni muriseră şi alţi câţiva urlau de durere din pricina rănilor. Alekseiev privi iritat spre o pată de sânge de pe dosul palmei sale.

Mackall distruse încă un tanc, dar cei care opriră atacul fură germanii, folosind în acest scop ultimele lor rachete HOT. Comandantul atacului rusesc îşi pierdu cumpătul când văzu că jumătate din tancurile batalionului fuseseră lovite. Supravieţuitorii dădură drumul generatoarelor de fum şi se retraseră spre sud, în spatele dealului, urmăriţi de obuzele artileriei. Deocamdată bătălia terestră se încheiase.

— Mackall, ce se întâmplă în sectorul tău? întrebă locţiitorul comandantului de companie care preluase comanda.

— Unde-i Six?

— La stânga ta.

Mackall privi într-acolo şi zări tancul comandantului companiei în flăcări. Deci el fusese…

— Mai suntem doar noi, domnule. Câţi au mai rămas?

— Număr patru tancuri.

„Doamne”, îşi zise sergentul în gând.

— Daţi-mi un regiment de la divizia de tancuri şi o pot face. N-

au mai rămas cu nimic! insistă colonelul.

Pe faţă îi curgea sângele de la o rană superficială.

— O voi face. Cât de curând poţi continua atacul? întrebă Alekseiev.

— Peste două ore. Am nevoie de timp să îmi regrupez forţele.

— Foarte bine. Trebuie să mă întorc la cartierul general. Opoziţia inamică a fost mai dură decât te aşteptai, tovarăşe colonel. Altfel trupele dumitale s-au descurcat bine. Spune-le oamenilor tăi de la informaţii să muncească mai bine. Adună-ţi prizonierii şi interoghează-i cu fermitate!

Alekseiev plecă, cu Sergetov tropăind pe urmele lui.

— A fost mai rău decât m-am aşteptat, comentă căpitanul când ajunseră în vehiculul de întoarcere.

— Probabil că au opus un regiment contra noastră. Alekseiev ridică din umeri. Nu putem comite aceeaşi greşeală prea des, aşteptându-ne în acelaşi timp să învingem. Am avansat patru kilometri în două ore, dar costul a fost imens. Şi nemernicii ăia de la Forţele Aeriene! O să am ceva urât de spus generalilor noştri de aviaţie când ajungem înapoi!

— Asta înseamnă că acum eşti comandantul-adjunct al trupei, rosti locotenentul. Până la urmă supravieţuiseră cinci tancuri. Unul avea ambele staţii radio distruse. Te-ai descurcat bine, chiar foarte bine.

— Cum au ieşit germanii din toată povestea? îl întrebă Mackall pe noul său şef.

— Pierderi de cincizeci la sută, iar Ivan ne-a dat înapoi cu patru kilometri. Nu putem spera să mai supravieţuim mult în ritmul ăsta. S-ar putea să primim ceva întăriri peste o oră. Cred că i-am convins pe cei de la regiment că Ivan îşi doreşte cu disperare locul ăsta. O să primim ajutor. Acelaşi lucru e valabil pentru germani. Li s-a promis un nou batalion până la căderea nopţii şi, poate, un al doilea până în zori. Du-ţi vehiculele înapoi la realimentare şi reîncărcare. Prietenii noştri s-ar putea să se întoarcă în curând.

— Asta înseamnă două atacuri majore şi unul mai mic pentru acest sat. Încă n-au pus mâna pe el, domnule.

— Mai e ceva. Am vorbit la regiment în privinţa dumitale. Colonelul mi-a spus că de-acum eşti ofiţer.

Tancul lui Mackall avu nevoie de zece minute ca să ajungă la punctul de reîncărcare. Realimentarea cu combustibil dură zece

minute, în vreme ce echipajul băgă în magazie o nouă „colecţie” de obuze. Sergentul fu surprins că trebuia să se întoarcă pe front cu cinci obuze mai puţin faţă de capacitatea maximă.

— Ai fost atins, Paşa.

Bărbatul mai tânăr clătină din cap.

— M-am zgâriat la mână în timp ce coboram din elicopter. O să las să-mi curgă puţin sânge ca să mă pedepsesc singur pentru stângăcie.

Alekseiev şedea vizavi de comandantul lui. De sete dăduse pe gât un întreg bidon cu apă. Îi era jenă de rana lui uşoară şi decisese să mintă în privinţa ei.

— Atacul?

— Opoziţia a fost feroce. Mi s-a spus să ne aşteptăm la două batalioane de infanterie, plus tancuri. Eu estimez că forţa inamicului s-a ridicat aproape la nivelul unui regiment, luptând de pe poziţii fortificate dinainte. Chiar şi aşa, aproape că am reuşit străpungerea. Colonelul aflat la comandă avea un plan bun, iar oamenii lui s-au luptat cu dăruire maximă. I-am forţat să se retragă până în preajma obiectivului. Vreau să li se elibereze un regiment de tancuri de la GOM pentru următorul atac.

— Nu avem voie să facem aşa ceva.

— Cum?!

Alekseiev era uluit.

— Grupurile Operaţionale de Manevră trebuie să rămână intacte până la reuşita străpungerii. Ordine direct de la Moscova.

— Încă un regiment va rezolva problema. Obiectivul e în raza vizuală! Am tocat o divizie de infanterie motorizată pentru a ajunge aici şi am pierdut aproape jumătate din efectivele alteia. Putem câştiga această bătălie şi putem obţine prima breşă majoră în liniile NATO – dar trebuie să acţionăm acum!

— Eşti convins?

— Da, dar trebuie să ne mişcăm repede. Probabil că nemţii şi-au dat seama cât de periculoasă devine această bătălie pentru ei. O să încerce şi ei să aducă întăriri. Regimentul de frunte din divizia 30 de tancuri de gardă e la o oră distanţă de front. Dacă îl punem în mişcare în mai puţin de treizeci de minute, va participa la următorul atac. De fapt, ar trebui să deplasăm întreaga divizie încoace. Această oportunitate nu va dura mult.

— Foarte bine. O să sun STAVKA pentru a obţine permisiunea.

Alekseiev se sprijini de spătarul scaunului şi închise ochii.

Ce însemna şi structura sovietică de comandă: ca să devieze de la măreţul Plan, până şi un comandant de teatru de război trebuia să obţină *permisiunea!* Dură mai bine de o oră până ce geniile de la Moscova examinară hărţile. În fine, regimentul de frunte al diviziei 30 de tancuri de gardă primi ordinul de a se alătura diviziei de infanterie motorizată în cursul următorului atac. Regimentul ajunse însă târziu, obligând amânarea atacului cu o oră şi jumătate.

Sublocotenentul Terry Mackall – care continua să poarte tresele de subofiţer, prea obosit ca să-i mai pese de avansarea în grad – se întreba cât de mult lua în serios conducerea superioară această mică bătălie între blindate. Două batalioane de soldaţi germani ajunseră la locul bătăliei pentru a-i înlocui pe membrii *Landwehr* epuizaţi care se retraseră pentru a pregăti poziţii defensive în jurul satului din spatele lor. O companie de tancuri Leopard şi două plutoane de tancuri M-1 întăriră poziţia, cu un colonel german la comandă. Colonelul ajunse cu elicopterul şi trecu în revistă toate poziţiile defensive. Mackall îşi zise că arăta ca un mic ticălos, cu capul bandajat şi o gură de pe care lipsea orice urmă de zâmbet. Mackall îşi aminti că, dacă reuşea o breşă în acel loc, Ivan putea înconjura pe flanc forţele germane şi britanice care opriseră pătrunderea sovieticilor la nivelul suburbiilor Hanovrei. Iar asta transforma bătălia într-un eveniment extrem de important pentru germani.

Tancurile germane Leopard ocupară poziţiile frontale, uşurând situaţia americanilor. Plutonul se întregise între timp, ajungând la paisprezece blindate. Comandantul de trupă împărţi forţa în două, cu Mackall la comanda grupei sudice. Găsiră ultima linie de adăposturi săpate, la sud-est de sat. Mackall îşi aranjă nou alocatul post de comandă cu mare grijă, verificând cu pasul fiecare poziţie şi discutând cu fiecare comandant de tanc. Germanii erau suficient de meticuloşi. Avuseseră grijă să pună lăstăriş în fiecare poziţie în care nu crescuseră plante în mod natural. Aproape toţi civilii care locuiau acolo fuseseră evacuaţi, însă o mână de localnici nu voiau să plece din casele pe care singuri şi le construiseră. Unul dintre ei le aduse tanchiştilor ceva cald de mâncare. Echipajul lui Mackall nu avea însă timp să mănânce. Tunarul repară două conexiuni avariate şi resetă computerul avariat. Ajutorul de tunar şi şoferul lucrară la îndreptarea unei şenile slăbite. Chiar înainte de a termina, în

jurul lor începură să cadă obuzele de artilerie.

Alekseiev voia să fie la faţa locului. Dispunea de o legătură telefonică cu divizia, aşa că ascultă pe circuitul de comandă al diviziei. Colonelul – pe care Alekseiev intenţiona să-l avanseze la gradul de general dacă atacul reuşea – se plângea că fuseseră obligaţi să aştepte prea mult. Ceruse şi primise o misiune de recunoaştere în spatele liniilor inamice. Unul dintre avioane dispăruse. Pilotul celuilalt avion raportase ceva mişcări de trupe, dar nu fusese în stare să ofere nici o estimare, datorită faptului că rachetele antiaeriene îl obligaseră în permanenţă la manevre evazive. Colonelul se temea că forţa inamicului crescuse, dar fără dovezi certe în acest sens nu se putea justifica nici amânarea atacului şi nici solicitarea suplimentară de întăriri.

Mackall urmărea şi el scena de la distanţă. Ultimul şir de dealuri se găsea la distanţă de o milă, dincolo de ceea ce fusese o fermă şi care acum era un loc acoperit cu copaci pitici, ca şi cum solul fusese secătuit de resurse. Forţele lui erau organizate în două plutoane de trei tancuri. Ca şi comandant, treaba lui era să stea liniştit şi să le îndrume prin radio.

Douăzeci de minute după ce prin staţia radio se raportă o ofensivă sovietică puternică, Mackall începu să zărească mişcare. Transportoarele de trupe germane porniră să coboare dealul, către sat. Câteva elicoptere sovietice se iviră spre nord, dar de această dată o baterie Roland ascunsă în sat le întâmpină, spulberând trei dintre ele înainte ca acestea să se retragă. Urmară tancurile germane Leopard. Mackall le numără şi constată că erau cu trei mai puţine. Artileria NATO începu să toace coamele dealurilor; în replică, tunurile sovietice aruncară obuze în câmpul din jurul tancurilor americane. Apoi apărură ruşii…

— Buffalo, nici o unitate să nu tragă. Repet, nu trage nimeni, se auzi vocea comandantului companiei prin staţia radio.

Mackall văzu că germanii se retrăgeau prin sat. „Deci asta plănuia nenorocitul ăla de *kraut,* îşi zise el. Minunat…”

— I-am pus pe fugă! îi spuse colonelul lui Alekseiev prin staţia radio.

Pe harta-planşetă din faţa generalului ofiţerii planşetişti mutau numerele şi făceau însemnări cu creioane cerate. Trasară o

gaură roşie în liniile germane.

Tancurile sovietice din frunte se găseau acum la cinci sute de metri distanţă de sat, gonind ca să acopere distanţa de doi kilometri dintre ele şi inamici. În acel moment colonelul german dădu ordinul către comandantul american.

— Buffalo, aici e Six – înhăţaţi-i!

Douăsprezece tancuri traseră la unison, nimerind nouă ţinte.

— Woody, caută antene, îi ordonă Mackall tunarului.

El însuşi folosi ochelarii de vedere ca să îşi supravegheze subordonaţii în vreme ce tunarul privi în dreapta căutând printre tancurile sovietice din coadă.

— Uite unul! Încarcă un obuz HEAT! Tanc ţintă. Distanţa două mii şase şute…

Tancul reculă în lateral. Tunarul urmări traseul proiectilului…

— Lovit!

A doua salvă trasă de tancurile M-1 distruse opt tancuri inamice, apoi alte blindate ruseşti începură să explodeze lovite de rachete antitanc trase din sat. Sovietici desfăşuraseră tancuri pe flancuri, dar în faţa lor se afla un sat burduşit cu rachete antitanc. Colonelul german pregătise o ambuscadă mobilă, iar urmăritorii ruşi căzuseră în capcană. Tancurile Leopard virau deja spre stânga şi spre dreapta din spatele satului pentru a-i prinde pe ruşi în câmp deschis. Ofiţerul de legătură cu aviaţia aduse iarăşi bombardierele sale împotriva poziţiilor deţinute de artileria sovietică. Avioanele de vânătoare sovietice încercară să angajeze bombardierele, fără să fie însă capabile să intervină în bătălia terestră, în care se implicase deja o escadrilă de elicoptere germane Gazelle înarmate cu rachete aer-sol. Tancurile sovietice dădură drumul la perdele de fum şi încercară cu disperare să îşi angajeze inamicii, dar americanii stăteau ascunşi în gropile lor adânci, iar lansatoarele de rachete germane din sat îşi schimbau cu abilitate poziţiile de tragere după fiecare lansare.

Mackall mută un pluton spre stânga şi altul spre dreapta. Tunarul lui localiză şi distruse un al doilea tanc de comandă, apoi germanii înconjurară formaţia sovietică dinspre nord şi sud. Deşi erau încă depăşiţi numeric, germanii îi surprinseră pe ruşi nepregătiţi şi făcură ravagii în coloana lor de tancuri cu imensele lor obuze de 120 de milimetri. Comandantul sovietic le ordonă elicopterelor sale să se întoarcă pentru a deschide o rută de scăpare. Acestea surprinseră şi aruncară în aer trei tancuri

germane înainte ca rachetele să reînceapă să le spulbere de pe cer. Brusc situaţia depăşi orice control posibil. Mackall urmări cum forţa sovietică face stânga împrejur şi se retrage spre dealuri cu germanii pe urmele lor. Contraatacul fu împins la limită, iar Mackall ştia că *nimeni* nu se pricepea mai bine la asta decât nemţii. Când primi ordinul de a pleca de acolo, poziţia iniţială de apărare fusese recapturată. Bătălia abia dacă durase o oră. Două divizii sovietice de infanterie motorizată fuseseră acum decimate pe drumul spre Bieben.

Oamenii din tanc deschiseră capacele pentru a lăsa aerul proaspăt să intre în turela supraîncălzită. Pe podeaua tancului puteau fi văzute cincisprezece tuburi goale de obuz. Computerul de control al focului ieşise din nou din funcţiune, dar Woody reuşise să distrugă alte patru tancuri, două dintre acestea fiind comandate de ofiţeri sovietici. Comandantul trupei veni la Mackall într-un jeep.

— Trei tancuri avariate, raportă Mackall. Trebuie să le ducem undeva în siguranţă pentru reparaţii. Pe chipul lui se lăţi un zâmbet larg. Ăştia n-o să ne ia niciodată oraşul ăsta din gheare!

— Soldaţii din *Bundeswehr* au contribuit decisiv la asta, zise locotenentul. Bine, începe să-ţi aduni oamenii.

— Mda, bine. Ultima dată am rămas cu cinci obuze mai puţin.

— Avem tot mai puţină muniţie de rezervă. Nu ajunge la noi pe cât de repede ne-am fi aşteptat.

Mackall se gândi la cele auzite şi nu-i plăcu la ce concluzie ajunse.

— Puneţi pe cineva să le spună puturoşilor ălora din marină că îi putem opri pe ticăloşii ăştia numai dacă ei îşi mişcă fundurile mai repede!

USS PHARRIS

Morris nu văzuse niciodată asemenea aglomeraţie în Hampton Roads. Cel puţin şaizeci de vase comerciale se legănau la ancoră, în vreme ce o forţă întărită de escortă se pregătea să le scoată în larg. *Saratoga* se găsea şi ea în port. Catargul principal îi dispăruse, iar pe chei i se construia un nou catarg. În acelaşi timp, în interior se efectuau reparaţiile necesare pentru avariile mai puţin vizibile rezultate în urma impactului suferit. Numeroase avioane patrulau deasupra şi mai multe nave îşi

activaseră radarele de căutare pentru a preveni furişarea vreunui submarin sovietic în radă, de unde ar fi putut lansa un potop devastator de rachete asupra grupării de nave.

Pharris era legată la cheiul de alimentare cu combustibil, înghiţind motorină pentru cazanele maşinilor şi kerosen pentru elicopterul de bord. Singura rachetă antisubmarin pe care-o folosise fusese înlocuită, la fel ca şi cele şase rachete de bruiaj. În afară de toate astea, la bordul navei nu mai trebuiau încărcate decât alimente. Ed Morris înmână raportul său privind misiunea unui curier care avea să îl ducă la comandantul de escadră. Morris s-ar fi dus el însuşi, dar n-avea timp. Erau programaţi să plece pe mare peste douăsprezece ore. Era vorba de un alt convoi mare, care trebuia să ajungă în cel mai scurt timp în porturile franceze Lehavre şi Brest cu echipamente grele şi muniţie.

Morris primise raportul serviciilor de informaţii navale. Situaţia se înrăutăţise. Acum douăzeci de submarine NATO umpleau golul din linia G-I-UK, încercând să recupereze pierderea liniei SOSUS. Acestea raportau distrugerea unui număr semnificativ de submarine sovietice, dar raportaseră şi faptul că unele dintre acestea se strecuraseră prin ochiurile plasei, iar Morris era convins că pentru fiecare submarin scăpat existau alte patru sau cinci care trecuseră neobservate. Primul convoi de nave aliate parcursese practic distanţa ca pe o plimbare. Cele câteva submarine sovietice din Atlantic din acel moment fuseseră mult prea împrăştiate şi forţate să navigheze cu zgomot în căutarea ţintelor. Plimbarea se terminase. Acum se credea că în Atlantic se găseau în jur de şaizeci de submarine sovietice, cel puţin jumătate dintre ele fiind cu propulsie nucleară. Morris medită asupra cifrei, gândindu-se la arsenalul sovietic, la numărul de victime pretinse de NATO şi se întrebă dacă şaizeci nu reprezenta cumva o estimare optimistă.

Apoi mai erau şi avioanele Backfire. Convoiul avea să urmeze o rută sudică, mărind cu două zile durata călătoriei, dar forţând astfel bombardierele sovietice să zboare la limita razei de acţiune. De asemenea, cu fiecare treizeci de minute înaintea fiecărei treceri de satelit, convoiul avea să-şi devieze cursul spre vest, în speranţa că sovieticii aveau să-şi îndrepte bombardierele şi submarinele în direcţie greşită. Două grupări navale conduse de portavioane se găseau deja pe mare şi aveau să-şi ofere sprijinul dacă ar fi fost posibil. În mod clar voiau să întindă o

cursă avioanelor Backfire. Grupurile de portavioane aveau să urmeze un curs de evitare, încercând să evite complet detecţia prin satelit. Morris ştia că aşa ceva era posibil, ca un exerciţiu de geometrie, dar manevra cauza limitări serioase din punct de vedere al libertăţii de acţiune al portavioanelor, iar prezenţa grupurilor de portavioane pe mare însemna folosirea unora dintre avioanele de patrulare antisubmarin de care convoaiele de nave comerciale depindeau enorm. Era un compromis, ca întreaga viaţă de altfel şi, cu atât mai mult, ca orice operaţiune de război, care în sine reprezenta o colecţie întreagă de compromisuri. Morris îşi aprinse o ţigară fără filtru. Renunţase la acest obicei cu ani de zile în urmă, dar la jumătatea primei părţi a croazierei de război se trezise în faţa magazinului de pe navă, cumpărând un cartuş de ţigări fără taxe „pentru mare”. Îşi spuse că pericolul adăugat sănătăţii sale nu era decât un fleac. Pe mare fuseseră deja scufundate nouă distrugătoare şi fregate, două dintre nave cu toţi oamenii de la bord.

ISLANDA

Edwards începuse să urască contururile maronii de pe hărţi. Fiecare anunţa o schimbare de cel puţin douăzeci de metri în înălţime. Încercă să calculeze schimbările reale în minte, dar nu reuşi să treacă mai departe de 19,6 metri pentru fiecare dintre blestematele de linii roşii-maronii. Uneori liniile se despărţeau pe o distanţă de circa trei milimetri. Alteori erau strânse atât de mult laolaltă încât locotenentul se aştepta să găsească în realitate un adevărat perete de stâncă. Îşi aminti de unica vizită pe care o făcuse în Washington, D.C. şi de momentele în care el şi tatăl lui trecuseră încruntaţi pe lângă şirurile de turişti care stăteau aliniaţi ca să prindă liftul ce avea să-i ducă în vârful monumentului Washington, preferind să urce pe jos cei o sută şaizeci de metri înălţime de-a lungul scării în spirală până la puntea de observaţie. Ajunseseră în vârf epuizaţi, dar mândri. Acum el efectua aceleaşi ascensiuni, dar cam la fiecare nouăzeci de minute, cu excepţia faptului că de această dată nu existau scări netede şi drepte, iar în vârf nu-i aştepta nici un lift pentru o coborâre mai confortabilă… şi mai apoi nici un taxi cu care să ajungă la hotel.

Se căţărară pe zece linii de contur – două sute de metri

înălţime sau şase sute cincizeci de picioare – timp de trei ore după ce ridicaseră tabăra. Harta spunea că trecuseră din zona administrativă Skorradalshreppur în zona administrativă Lundarreykjadashreppur. Pe teren nu exista nici un semn care să arate asta, islandezii fiind suficient de deştepţi pentru a şti că oricine trecea pe aici era localnic şi nu avea nevoie de îndrumare. Fură recompensaţi cu circa doi kilometri de teren relativ drept, printre două mlaştini mari. Terenul era acoperit cu roci şi pietre de la ceea ce părea un vulcan stins aflat cam la patru mile depărtare.

— Sa facem un popas, hotărî Edwards.

Se aşeză lângă o stâncă de un metru înălţime ca să se poată sprijini de ceva şi fu surprins când Vigdis veni lângă el. Fata se aşeză la un metru depărtare, cu faţa spre el.

— Cum te simţi astăzi? o întrebă el.

Acum în ochii ei se vedeau din nou semne de viaţă. Poate că dispăruseră demonii care o treziseră din somn cu o zi înainte? Nu, probabil că aceştia n-aveau să dispară vreodată complet. Trebuia însă să fii în viaţă ca să ai coşmaruri, iar acestea aveau să pălească probabil cu timpul. Cu timpul oricine îşi revenea din orice, cu excepţia crimei.

— Nu ţi-am mulţumit pentru că mi-ai salvat viaţa.

— Nu puteam sta deoparte şi să-i lăsăm să te omoare, zise el, întrebându-se dacă nu cumva era o minciună.

Dacă ruşii ar fi omorât pur şi simplu toate persoanele din acea casă, i-ar mai fi atacat sau ar fi aşteptat şi apoi ar fi prădat casa după plecarea lor? Venise clipa adevărului.

— N-am făcut-o pentru tine, nu numai pentru tine.

— Nu pricep.

Edwards îşi scoase portofelul dintr-un buzunar de la spate şi îl deschise pentru a scoate o fotografie veche de cinci ani.

— Ea e Sandy, Sandra Miller. Am copilărit pe aceeaşi stradă şi am mers împreună la şcoală. Poate că ne-am fi căsătorit într-o bună zi, rosti el încetişor.

„Sau poate că nu, recunoscu el în gând. Oamenii se mai schimbă.”

— Eu m-am dus la Academia Forţelor Aeriene, continuă el, ea s-a dus la Universitatea Connecticut din Hartford. În luna octombrie a celui de-al doilea an, a dispărut. A fost violată şi ucisă. Au găsit-o o săptămână mai târziu într-un şanţ. Cât despre tipul care a făcut-o… nu s-a dovedit niciodată că el a ucis-o pe

Sandy, dar a mai violat alte două fete de la şcoală. În fine, acum e într-un ospiciu de nebuni. Au spus că era nebun, că nu era responsabil de faptele sale. Aşa că într-o zi doctorii vor spune că s-a vindecat şi îi vor da drumul, dar Sandy va rămâne moartă.

Edwards privi în jos spre stânci.

— N-am putut face nimic în privinţa asta. Nu sunt poliţist şi mă găseam la trei mii de kilometri depărtare. De această dată însă am putut face ceva. Vocea lui nu trăda nici un fel de emoţie. De această dată a fost altfel.

— Tu o iubeşti pe Sandy? întrebă Vigdis.

Cum să răspunzi la aşa ceva? se întrebă Mike. Aşa păruse cu cinci ani în urmă, nu? Dar ar fi mers lucrurile între ei doi? „Nu prea ai făcut celibatul în aceşti ultimi ani, nu? Dar nici n-a mai fost la fel, nu?” Privi fotografia luată cu trei zile înainte de moartea lui Sandy. Sosise în cutia lui poştală din Colorado Springs după moartea ei, deşi el nu ştia asta în acel moment. Părul ei negru şi lung până la umeri, micile clătinări din cap, zâmbetul copilăros care însoţea râsetul ei molipsitor… toate acestea dispăruseră.

— Da.

Acum în vocea lui se citea emoţia.

— Atunci o faci pentru ea, da?

— Da, minţi Edwards.

„Am făcut-o pentru mine.”

— Nu ştiu numele tău.

— Mike. Michael Edwards.

— Fă asta pentru mine, Michael. Îţi mulţumesc pentru viaţa mea.

Se vedeau primele semne ale unui zâmbet. Fata îşi puse mâna pe mâna lui. Era moale şi caldă.

27
Victime

KEFLAVIK, ISLANDA

— La început am crezut că s-au răsturnat pur şi simplu de pe creastă. Am găsit asta în maşină. Maiorul de la poliţia militară ridică partea de sus a unei sticle sparte de votcă. Însă sanitarul care le-a strâns efectele personale a găsit asta.

Maiorul trase cearşaful cauciucat de pe un cadavru care fusese clar aruncat din vehicul când dubiţa sărise peste creastă. Rana de cuţit din piept nu putea fi confundată.

— Şi mai spuneaţi că islandezii sunt paşnici ca nişte oi, tovarăşe general, comentă colonelul KGB cu sarcasm.

Maiorul continuă:

— Este dificil de reconstituit ceea ce s-a întâmplat cu adevărat. La distanţă mică de locul faptei se găsea o fermă a cărei casă a ars până la temelie. Între ruine am descoperit două cadavre. Ambele au fost împuşcate.

— Cine erau? întrebă generalul Andreiev.

— Ne e imposibil să identificăm cadavrele. Singura modalitate prin care ştim că au fost împuşcate o reprezintă gaura din stern, aşa că e posibil ca glonţul să fi fost tras de la mică distanţă. Am pus un chirurg să studieze cadavrele. Un bărbat şi o femeie, probabil de vârstă mijlocie. Conform unei oficialităţi guvernamentale locale, ferma era ocupată de un cuplu de soţi cu o fată, în vârstă de… – colonelul îşi verifică însemnările – … douăzeci de ani. Fata nu a fost găsită.

— Ce e cu patrula?

— Se îndreptau spre sud pe drumul de coastă când au dispărut…

— Nimeni nu a zărit incendiile? interveni abrupt colonelul KGB.

— În acea noapte a plouat cu găleata. Atât vehiculul, cât şi casa se găseau mult sub linia orizontului pentru patrulele învecinate. După cum ştiţi, condiţiile de drum de aici au perturbat programul patrulelor noastre, iar munţii produc interferenţe în transmisiile radio. Aşa că nu s-a consemnat nimic

special când patrula a întârziat. Vehiculul nu se vede de pe drum. În consecinţă, nu a fost zărit decât atunci când elicopterul a zburat chiar deasupra lui.

— Ceilalţi cum au murit? vru generalul să ştie.

— Când vehiculul a luat foc, grenadele de mână ale soldaţilor au explodat, cu efecte evidente. Cu excepţia sergentului de aici, despre ceilalţi nu se poate spune cum au murit. Tot ce putem spune este că nu le-au fost luate armele. Toate puştile se aflau acolo, dar există câteva articole lipsă: o geantă cu hărţi şi alte câteva lucruri minore. E posibil să fi fost aruncate din dubiţă de explozie şi să fi căzut în mare, dar mă cam îndoiesc de asta.

— Concluzii?

— Tovarăşe general, nu avem prea multe elemente de care să ne agăţăm, dar presupun că patrula a vizitat ferma, a „eliberat" această sticlă de votcă, probabil i-a împuşcat şi ucis pe cei doi oameni care locuiau acolo şi au dat foc la casă. Fiica lipseşte. Îi căutăm cadavrul prin zonă. La ceva timp după toate acestea, patrula a fost surprinsă şi omorâtă de partizani înarmaţi care au încercat după aceea să înscenze un accident de maşină. Ar trebui să presupunem că există cel puţin o bandă de membri ai rezistenţei locale în libertate.

— Nu sunt de acord, interveni colonelul KGB. Nu s-a dat de urma tuturor trupelor inamice. Cred că „partizanii" voştri sunt de fapt soldaţi NATO care au scăpat când am ocupat Keflavik-ul. Ei ne-au prins oamenii în ambuscadă, apoi i-au ucis pe locuitorii de la fermă în speranţa de a ridica populaţia locală împotriva noastră.

Generalul Andreiev schimbă pe furiş o privire cu maiorul de poliţie militară. Patrula fusese comandată de un locotenent KGB. Băieţii din aparatul de securitate insistaseră ca oamenii lor să însoţească patrulele. Asta îi mai trebuia acum generalului. Nu ajungea că paraşutiştii lui erau consemnaţi la treburi de garnizoană – o activitate care întotdeauna avea un efect distructiv asupra moralei şi disciplinei trupei. Acum ajunseseră şi infractori, iar în unele cazuri erau comandaţi de infractori şi mai mari. Aşadar, tânărul şi arogantul ofiţer KGB – generalul nu întâlnise niciodată vreunul umil – se gândise să aibă parte de ceva distracţie. Unde era fata? Răspunsul la acest mister se găsea cu siguranţă în posesia ei. Însă misterul nu era cel mai important lucru, nu?

— Cred că ar trebui să-i interogăm locuitorii din zonă pentru a

vedea ce ştiu, zise ofiţerul KGB.

— Nu există „locuitori”, tovarăşe, răspunse maiorul. Uitaţi-vă la hartă. Este o fermă izolată. Cel mai apropiat vecin se află la şapte kilometri depărtare.

— Dar…

— N-are importanţă cine şi de ce i-a ucis pe aceşti nefericiţi. Suntem confruntaţi cu inamici înarmaţi în libertate, i-o reteză Andreiev. Este o chestiune militară, nu o operaţiune pentru colegii noştri din KGB. O să pun un elicopter să cerceteze zona din jurul fermei. Dacă descoperim acest cuib al rezistenţei sau ce-o fi el, o să îl tratăm ca pe o bandă de duşmani înarmaţi. Puteţi interoga orice prizonier vom reuşi să capturăm, tovarăşe colonel. De asemenea, de-acum înainte orice ofiţer KGB care însoţeşte patrulele noastre de securitate va fi un observator şi nu un comandant. Nu putem risca să vă punem oamenii în situaţii de luptă pentru care nu au fost instruiţi pe deplin. Asta e. Daţi-mi voie să discut cu ofiţerul meu de operaţiuni ca să văd cum vom proceda cu căutarea. Tovarăşi, aţi procedat bine atrăgându-ne atenţia asupra tuturor acestor lucruri. Sunteţi liberi.

Securistul ar fi vrut să mai stea, dar, cu toate că reprezenta KGB-ul, era doar un colonel, iar generalul îşi exercita prerogativele sale legitime de comandant al teatrului de operaţiuni.

O oră mai târziu, un elicopter de atac Mi-24 decolă pentru a cerceta zona din jurul fermei incendiate.

STORNOWAY, SCOŢIA

— Din nou? întrebă Toland.

— Nu e o vacanţă, domnule comandor, răspunse căpitanul. Două regimente de avioane Backfire au decolat de la bazele lor acum douăzeci de minute. Dacă vrem să le distrugem avioanele de realimentare, trebuie să ne mişcăm cu isteţime.

În câteva minute, două EA-6B Prowler, proiectate să descopere şi să bruieze radarele inamice şi semnalele radio, urcau la mare altitudine pe un curs nord-vestic. Cunoscut sub apelativul mai degrabă afectuos de Queer[39], avionul dispunea de un înveliş din aur pentru a proteja sensibilele instrumente de la bord de radiaţiile electromagnetice. În vreme ce aeronavele

39 „Pederastul” (n. tr.).

urcau, piloţii şi ofiţerii electronişti începuseră deja să lucreze în cuştile lor aurite.

Două ore mai târziu descoperiră prada. Transmiseră prin radio coordonatele semnalului… şi ca urmare patru Tomcat-uri începură să ruleze pe pista de decolare din Stornoway.

MAREA NORVEGIEI

Zburând la o altitudine de douăsprezece mii de metri, Tomcat-urile străbătură traseele de la nord şi sud pe care era de aşteptat să treacă avioanele de realimentare sovietice. Radarele lor puternice de căutare erau închise. În schimb, avioanele cercetau cerul cu o cameră de luat vederi care putea identifica aeronavele de la o distanţă de şaizeci de kilometri. Condiţiile atmosferice erau ideale, cu un cer senin pe care pluteau doar câţiva nori cirrus. Avioanele nu lăsau în urmă nici un fel de dâre care să avertizeze alte aparate de zbor asupra prezenţei lor. Piloţii verificau cerul, apoi instrumentele de bord, într-un ciclu perpetuu, repetat la fiecare zece secunde.

— Măi să fie, ia priviţi aici… zise comandantul formaţiei către operatorul de armament.

Ofiţerul de pe scaunul din spate centră camera de luat vederi asupra aeronavei.

— Mi se pare a fi un Badger.

— Presupun că nu e singur. Să aşteptăm.

— Înţeles.

Bombardierul se găsea la peste şaizeci de kilometri depărtare. Curând apărură alte două, împreună cu un avion mai mic.

— Ăla e un avion de vânătoare. Aşadar, îşi aduc escorte până la o asemenea distanţă, eh? În total număr… şase ţinte.

Operatorul de la arme îşi strânse curelele mai bine, apoi activă controlul armamentului.

— Toate armele activate şi pregătite. Avioanele de vânătoare mai întâi?

— Da, aprinde radarul, fu pilotul de acord. Apucă staţia radio. Two, aici e Lead, vedem patru cisterne şi o pereche de vânători pe curs zero-opt-cinci, la şaizeci de kilometri vest de poziţia mea. Îi atacăm acum. Veniţi şi voi. Terminat.

— Înţeles. Plecăm acum, Lead. Terminat.

Two întoarse avionul într-un viraj, strâns şi împinse maneta

cât putu de tare.

Avionul îşi activă radarul. Acum aveau doi vânători inamici şi patru sisteme confirmate. Primele două rachete Phoenix aveau să atace vânătorii.

— Fooc!

Cele două rachete se desprinseră de punctele de acroşare şi se activară, conducând avionul Tomcat spre ţintă.

Aparatele de realimentare ruseşti detectară radarul AWG-9 al interceptorului american şi încercau să evadeze. Avioanele de escortă trecură pe regim de viteză maximă şi îşi activară propriile radare de ghidare a rachetelor, la ţanc pentru a descoperi că se găseau încă în afara razei de acţiune a rachetelor până la ţintele care atacau. Ambele aeronave comutară pe regim de bruiaj şi începură să manevreze în sus şi în jos, micşorând în acelaşi timp distanţa separatoare în speranţa de a putea să-şi lanseze propriile rachete. Nu puteau fugi, căci nu aveau suficient combustibil pentru asta, iar misiunea lor era de a menţine interceptoarele la distanţă de avioanele-cisternă.

Rachetele Phoenix zburau prin aer cu viteza Mach 5, străbătând distanţa până la ţintele lor în mai puţin de un minut. Un pilot sovietic nu apucă să vadă racheta şi avionul lui dispăru de pe cer într-o minge uriaşă roşie şi neagră. Celălalt pilot văzu totul şi trase cât putu de manşă, cu o secundă înainte de explozia rachetei. Aceasta aproape rată ţinta, dar fragmente din ea sfâşiară partea stângă a avionului. Pilotul începu să lupte pentru recâştigarea controlului asupra aeronavei care porni în vrie în jos.

În spatele avioanelor de vânătoare, aparatele de realimentare se despărţiră, două îndreptându-se spre nord, celelalte două spre sud. Tomcat-ul porni după perechea nordică şi distruse ambele avioane-cisternă cu cele două rachete Phoenix rămase. Perechea lui se apropie în mare viteză dinspre nord, trase două rachete şi doborî o cisternă cu una, în vreme ce a doua rată ţinta datorită bruiajului creat de Badger. Tomcat-ul continuă să se apropie şi trase o nouă rachetă. Între timp ajunsese suficient de aproape ca să urmărească ţinta vizual. Racheta AIM-54 zbură drept la ţintă şi explodă la doar trei metri de coada Badger-ului. Schije fierbinţi sfâşiară carlinga bombardierului convertit în cisternă şi aprinseră vaporii de kerosen din rezervoare. Bombardierul sovietic dispăru într-o imensă ciupercă portocalie.

Interceptoarele continuară să măture cerul cu radarele,

sperând să descopere ţinte pentru rachetele rămase. Alte şase Badger-e se găseau la o 160 de kilometri distanţă, dar acestea fuseseră deja avertizate de avioanele atacate şi se îndreptau spre nord. Tomcat-urile nu aveau suficient combustibil ca să le urmărească. Se întoarseră spre casă şi aterizară pe pista din Stornoway o oră mai târziu, cu rezervoarele aproape complet golite.

— Cinci ţinte distruse şi una avariată, îi raportă comandantul formaţiei lui Toland. A mers.

— De această dată.

Oricum, Toland era mulţumit. Marina Statelor Unite de-abia îşi încheiase prima misiune ofensivă. Acum urma alta. Tocmai soseau informaţiile despre raidul avioanelor Backfire. Loviseră un convoi în dreptul insulelor Azore şi o pereche de Tomcat-uri le aştepta la trei sute de kilometri sud de Islanda pentru a le întâmpina cum se cuvine la întoarcere.

STENDAL, REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

— Pierderile noastre au fost dezastruoase, zise generalul de aviaţie.

— Le voi povesti trupelor de infanterie motorizată cât de serioase au fost pierderile dumitale, replică Alekseiev cu răceală.

— Am pierdut aproape dublu faţă de estimări.

— Şi noi! Cel puţin trupele noastre de la sol se bat. Am urmărit personal un atac. Dumneata ai trimis la luptă *patru* avioane de vânătoare. *Patru!*

— Ştiu de acest atac. A fost alocat un regiment întreg, peste douăzeci de aparate, plus elicopterele dumneavoastră de atac. Avioanele NATO ne atacă la zece kilometri în spatele frontului. Piloţii mei trebuie să se bată pentru viaţa lor doar ca să ajungă acolo unde sunt tancurile dumitale, iar după aceea sunt pur şi simplu atacaţi, mult prea des, de rachetele noastre sol-aer!

— Explică, ordonă superiorul lui Alekseiev.

— Tovarăşe general, aeronavele NATO de supraveghere radar nu reprezintă nişte ţinte uşoare, căci sunt mult prea bine protejate. Dispunând de radar aerian, ei pot îndruma avioanele lor împotriva avioanelor noastre pentru lansarea atacurilor cu rachete de la distanţe mult mai mari decât cele vizuale. Iar când

piloţii noştri îşi dau seama că sunt atacaţi. Trebuie să încerce să scape, nu? Tanchiştii dumneavoastră stau nemişcaţi ca să ofere inamicului o ţintă uşoară? Asta înseamnă adesea că trebuie să renunţe la bombe ca să obţină libertatea de manevră. Într-un târziu, când reuşesc să ajungă în zona de luptă, sunt adesea atacate de unităţi de rachete amice, unităţi care nu se ostenesc să facă deosebirea între prieten şi duşman.

Povestea era veche şi nu se confruntau cu ea doar sovieticii.

— Dumneata ne spui de fapt că NATO deţine controlul aerian, zise Alekseiev.

— Nu, nu-l are. Nici o parte nu deţine controlul. Rachetele noastre sol-aer îi împiedică să controleze spaţiul aerian pe linia frontului, în vreme ce avioanele lor – ajutate atât de rachetele lor sol-aer, cât şi de rachetele noastre! – ne împiedică să preluăm noi controlul. Cerul de deasupra frontului nu aparţine nimănui.

„Cu excepţia morţilor”, continuă generalul de aviaţie în gând.

Alekseiev se gândi la cele văzute de el în Bieben şi se întrebă cât de corect era generalul.

— Trebuie să devenim mai eficienţi, rosti comandantul frontului. Următorul atac combinat masiv pe care îl vom lansa va beneficia de sprijin aerian adecvat, chiar dacă asta înseamnă să luăm avioane de la toate unităţile combatante de pe front.

— Încercăm să aducem mai multe avioane pe poziţii avansate prin folosirea de manevre evazive. Ieri am încercat să fentăm avioanele NATO, trimiţându-le într-un loc greşit. Aproape că a funcţionat, dar am comis o greşeală. Acea greşeală a fost identificată.

— Mâine la ora 6.00 atacăm sudul Hanovrei. Vreau două sute de aparate de zbor pe linia frontului care să-mi sprijine diviziile.

— Le veţi avea, aprobă generalul de aviaţie.

Alekseiev îl urmări pe general cum pleacă.

— Ce zici, Paşa?

— E bine pentru început… asta dacă vor veni cele două sute de avioane.

— Avem şi elicopterele noastre.

— Am văzut ce se întâmplă cu elicopterele într-o zonă plină de rachete. Tocmai când credeam că vor crea o breşă în liniile germane, o combinaţie de avioane şi SAM-uri aproape că le-a anihilat. Elicopterele trebuie să se expună prea mult când îşi lansează rachetele. Este remarcabil curajul piloţilor, dar nu e suficient doar curajul. Am subestimat puterea de foc NATO… nu,

mai bine spus am supraestimat abilitatea noastră de a neutraliza această putere de foc.

— De la începutul acestui război am atacat încontinuu poziţii pregătite dinainte. Odată ce ieşim în câmp deschis…

— Da. O campanie mobilă ne va reduce pierderile şi ne va oferi un teren de luptă mai competitiv. Trebuie să facem breşa aia. Alekseiev privi spre hartă. A doua zi, imediat după ivirea zorilor, o întreagă armată, formată din patru divizii de infanterie motorizată sprijinite de o divizie de tancuri, avea să se arunce ca un berbece asupra liniilor NATO. Iar aici pare locul potrivit. Vreau să fiu din nou de faţă.

— Cum doreşti, Paşa. Dar fii prudent. Apropo, doctorul mi-a spus că tăietura de la mâna ta provenea de la un fragment de schijă. Ai dreptul la o decoraţie.

— Pentru asta? Alekseiev se uită la mâna bandajată. M-am tăiat singur mai rău decât zgârietura asta. Nici o medalie pentru aşa ceva, ar fi o insultă faţă de trupele noastre.

ISLANDA

Se căţărau pe o pantă stâncoasă când elicopterul apăru la trei kilometri mile distanţă spre vest. Zbura jos, la circa o sută de metri deasupra coamelor deluroase şi venea încet drept spre ei. Puşcaşii marini se lipiră imediat de sol şi se târâră spre locuri unde să se poată adăposti. Edwards făcu câţiva paşi spre Vigdis şi o trase jos. Fata purta un pulover alb cu model, extrem de uşor de văzut. Locotenentul se dezbrăcă de haina de camuflaj şi o înfăşură în jurul ei, ţinând capul fetei jos şi băgându-l în glugă.

— Stai nemişcată. Ne caută.

Edwards îşi înălţă scurt capul pentru a vedea unde erau oamenii lui. Smith îi făcu semn să se ascundă. Edwards se conformă, ţinându-şi ochii deschişi ca să se uite din lateral la elicopter. Era un alt Hind. Zărea rachetele atârnând sub aripi, de fiecare partea carlingii. Ambele uşi ale compartimentului pentru pasageri erau deschise, lăsând să se vadă în interior un grup de infanterişti, cu armele pregătite, cercetând terenul de dedesubt.

— Oh, la dracu!

Zgomotul motoarelor se intensifică odată cu apropierea elicopterului. Rotaţia masivului rotor cu cinci pale stârnea tot praful vulcanic depus pe platoul pe care ei îl părăsiseră. Mâna lui

Edwards strânse mai bine cocoşul armei. Degetul lui eliberă piedica. Elicopterul se apropia din lateral, cu rachetele îndreptate spre porţiunile de teren plat din spatele puşcaşilor marini. Edwards putea zări mitralierele din botul elicopterului, un soi de tun rotativ asemănător „minigun”-ului american care scuipau patru mii de gloanţe pe minut. N-aveau nici o şansă împotriva unei asemenea arme.

— Întoarce, nenorocitule, zise Mike printre dinţi.

— Ce face? întrebă Vigdis.

— Stai calmă. Nu te mişca deloc.

„Oh, Doamne, nu-i lăsa să ne vadă acum…”

— Acolo! La ora unu, rosti mitraliorul de pe scaunul din faţă al elicopterului.

— Deci misiunea asta nu e complet ratată, replică pilotul. Dă-i drumul.

Mitraliorul centră cătarea şi armă mitraliera, fixând selectorul pe rafale de câte cinci gloanţe. Ţinta rămase nemişcată cât el acţionă trăgaciul.

— Lovit!

Edwards tresări auzind zgomotul rafalei. Vigdis rămase nemişcată. Locotenentul îşi mută uşor arma, aducând-o în direcţia elicopterului – care plecă spre sud, coborând sub coama dealului. Văzu trei capete iţindu-se de la locul lor. Oare în ce se trăsese? Zgomotul motoarelor se schimbă când elicopterul ateriză pe un platou, nu prea departe de ei.

Mitraliorul lovise puiul de căprioară cu trei gloanţe, fără prea mare stricăciuni pentru ţesuturile moi. Cele patruzeci de kilograme ale animalului erau suficiente pentru a hrăni trupa şi echipajul elicopterului cu o masă gustoasă. Sergentul de paraşutişti îi tăie gâtul cu baioneta, apoi începu să scoată măruntaiele. Căprioarele din Islanda nu semănau deloc cu animalele pe care tatăl lui le vâna în Siberia, dar pentru prima dată după trei săptămâni aveau carne proaspătă de mâncare. Suficient cât să transforme acea misiune plictisitoare într-una profitabilă. Carcasa animalului fu încărcată în Hind. Două minute mai târziu elicopterul se ridică la altitudine de croazieră şi se întoarse spre Keflavik.

Îl urmăriră cum se îndepărtează, zgomotul motorului

diminuându-se în bătaia uşoară a vântului.

— Ce a mai fost şi asta? îl întrebă Edwards pe sergent.

— Habar n-am, comandante. Cred că ar fi mai bine să plecăm naibii de aici. În mod sigur căutau ceva şi pun pariu că era vorba de noi. Mai bine să trecem prin locuri pe unde avem oarecare protecţie.

— S-a făcut, Jim. Condu trupa.

Edwards se întoarse la Vigdis.

— Acum e sigur?

— Au plecat. Mai bine ţine haina aia pe tine. Aşa e mai greu să fi depistată.

Haina era cu două numere prea mare pentru Edwards şi stătea ca un cort pe silueta micuţă a fetei. Vigdis îşi întinse mâinile încercând să şi le scoată din mâneci. Pentru prima dată de când Edwards o cunoscuse, Vigdis Agustdottir zâmbi.

USS PHARRIS

— Maşinile înainte, viteza la o treime, ordonă secundul.

— Înainte la o treime, înţeles, răspunse şeful de cart, mutând telegraful de pe poziţia de viteză maximă. O clipă mai târziu se mută şi acul interior. Sala maşinilor răspunde că motoarele merg acum la o treime.

— Foarte bine.

Pharris încetini, oprindu-şi avântul derulat cu douăzeci şi cinci de noduri pentru a începe o nouă manevră de derivă şi pentru a permite sonarului remorcat să caute submarinele ostile. Morris şedea pe scaunul comandantului de pe punte şi se uita peste mesajele de la ţărm. Îşi frecă ochii şi îşi aprinse o nouă ţigară Pall Mall.

— Puntea, chemă cu ton de urgenţă un marinar de veghe. Siaj de periscop în prova babord! La jumătatea distanţei până la orizont, prova babord!

Morris înşfăcă binoclul din toc şi îl duse imediat la ochi. Nu zări nimic.

— La posturile de luptă! ordonă secundul.

O secundă mai târziu răsună alarma. Oamenii începură să alerge, obosiţi, la posturile lor. Morris îşi agăţă binoclul de gât şi coborî repede scara către postul de comandă din CIC.

Sonarul emise mai multe impulsuri spre babord, în vreme ce

Morris îşi ocupă scaunul din CIC. Nimic. Atunci se ridică şi elicopterul, iar fregata manevră spre nord, permiţând sonarului remorcat să urmărească posibilul contact.

— Contact sonar pasiv, evaluat ca posibil submarin relevment zero-unu-trei, anunţă operatorul. Zgomote de turbină cu abur, pare un submarin nuclear.

— Aici nu am nimic, rosti operatorul de la sonarul activ.

Morris şi ofiţerul ASW examinară condiţiile apei. Se vedea un strat termic la şaizeci de metri adâncime. Sonarul pasiv se găsea sub nivelul stratului şi era posibil să audă un submarin care rămânea nedetectat de semnalele active. Se putea ca omul de la gabie să fi zărit orice, de la nasul unei balene – era sezonul de împerechere pentru aceste mamifere – la un val de spumă… sau chiar la dâra minusculă lăsată de un periscop. Dacă era un submarin, acesta avea suficient timp la dispoziţie pentru a se ascunde sub stratul termic. Ţinta era prea apropiată pentru a fi depistată prin reflecţia undelor de fundul apei şi în acelaşi timp prea îndepărtată pentru ca sonarul să pătrundă drept prin stratul termic.

— Mai puţin de cinci mile, rosti ofiţerul ASW. Mai mult de două. Dacă e un submarin, avem de a face cu unul bun.

— Minunat. Trimite imediat elicopterul peste el!

Morris examină planşeta. Era posibil ca submarinul să fi auzit fregata în vreme ce aceasta naviga cu douăzeci şi cinci de noduri. Acum, la viteză redusă şi cu sistemul de camuflare activat, *Pharris* devenea foarte greu de detectat… aşa încât soluţia de tragere a submarinului se dusese pe copcă. Însă nici Morris nu avea o asemenea soluţie la îndemână încă, iar submarinul era periculos de aproape. Un raport de urgenţă privind contactul fu trimis prin radio comandantului ecranului de protecţie a convoiului, aflat la douăzeci de mile depărtare.

Elicopterul lansă mai multe balize sonar. Trecură aşa mai multe minute…

— Am semnal slab la numărul şase şi semnal mediu la numărul patru, rosti ofiţerul care urmărea balizele.

Morris se uită la harta tactică. Asta însemna că ţinta era la mai puţin de trei mile depărtare.

— Lansaţi nişte balize active, ordonă el.

În spatele lui, ofiţerul responsabil cu armamentul de pe navă ordonă armarea ASROC-ului şi a lansatoarelor de torpile. La trei mile depărtare, elicopterul se întoarse şi trecu peste zona ţintei,

lăsând de această dată să cadă trei balize CASS, care trimiteau semnale active, nedirecţionate.

— Contact, puternic, la baliza nouă. Clasificare ca posibil submarin.

— L-am prins, relevment zero-unu-cinci. Ăsta e clar submarin, rosti omul de la sonarul remorcat. Tocmai şi-a mărit viteza. Sunete de cavitaţie. Submarin cu o singură elice, posibil din clasa Victor, schimbând rapid direcţia dinspre stânga spre dreapta.

Sonarul activ continua să nu intercepteze nimic, în ciuda impulsurilor trimise la putere maximă sub poziţia anunţată. Submarinul se afla clar sub termoclină.

Morris ar fi vrut să facă manevre, dar se hotărî să se abţină. Un viraj accentuat ar fi însemnat curbarea sonarului remorcat, ceea ce l-ar fi scos din funcţiune câteva minute. În acest caz ar fi depins doar de balizele sonar, iar Morris avea încredere mai mare în sonar decât în balize.

— Relevment zero-unu-cinci, constant… nivelul de zgomot a scăzut puţin.

Operatorul arătă spre ecran. Morris era surprins. Coordonatele contactului se schimbaseră rapid şi acum se stabilizau?

Elicopterul trecu iarăşi peste zonă. O nouă baliză înregistră contactul, dar echipamentul MAD nu confirmă prezenţa unui submarin, iar contactul începea să se estompeze. Nivelul de zgomot continua să scadă. Morris urmări poziţia relativă a contactului îndreptându-se spre spatele navei. Ce naiba făcea tipul ăsta?

— Periscop, la prova tribord! strigă omul de veghe.

— Locul e complet greşit, domnule… doar dacă nu cumva ne uităm la un echipament de bruiaj, zise operatorul.

Ofiţerul ASW schimbă perimetrul de căutare al sonarului activ şi rezultatele apărură imediat.

— Coordonatele contactului trei-patru-cinci, distanţa o mie cinci sute de metri!

Un punct luminos apăru pe ecranul sonarului.

— Maşinile înainte cu toată viteza! ţipă Morris.

Cumva submarinul reuşise să evite sonarul remorcat, apoi ieşise deasupra stratului termic şi se ridicase la înălţime periscopică. Asta nu putea însemna decât un singur lucru.

— Cârma banda dreapta.

— Zgomote hidrofonice – torpile lansate, relevment trei-cinci-unu!

Ofiţerul cu armamentul ordonă instantaneu lansarea unei torpile antisubmarin pe aceleaşi coordonate, sperând să provoace probleme submarinului. Dacă torpilele ruseşti erau ghidate prin cablu, atunci submarinul trebuia să taie cablurile pentru a manevra ca să evite lovitura de răspuns a americanilor.

Morris urcă în goană scara spre punte. Cumva submarinul reuşise să rupă contactul şi manevrase ajungând în poziţie de tragere. Fregata schimbase viteza şi cursul în încercarea de a anihila soluţia de foc aleasă de submarin.

— Văd una! rosti secundul, arătând undeva dincolo de prova.

Torpila sovietică lăsa în urmă un siaj alb vizibil la suprafaţa apei. Morris o observă ca pe ceva cu totul neaşteptat. Fregata viră brusc.

— Puntea, am două torpile, relevment constant trei-cinci-zero şi distanţă care se micşorează, rosti ofiţerul de acţiune tactică. Ambele emit impulsuri către noi. Sistemul Nixie e operaţional.

Morris ridică telefonul.

— Raportaţi situaţia comandantului escortei.

— S-a făcut, domnule. Alte două elicoptere vin încoace.

Pharris naviga acum cu douăzeci de noduri şi accelera, întorcându-şi în acelaşi timp pupa spre torpile. Elicopterul ajunsese în spatele catargului, căutând cu disperare prin intermediul detectorului de anomalii magnetice să localizeze submarinul sovietic.

Siajul torpilei trecu de prova fregatei, în vreme ce Morris menţinea ferm direcţia navei. Se auzi o explozie în spate. O coloană albă de apă se înălţă la treizeci de metri în aer când primul „peşte” rusesc se ciocni cu bruiajul lansat de ecranul de protecţie, însă nu fusese lansat decât un singur astfel de ecran. Iar în apă se mai găsea o torpilă.

— Cârma banda stânga! comandă Morris cârmaciului. Centrala de luptă, ce se mai aude despre contact?

Fregata naviga acum cu douăzeci şi cinci de noduri.

— Nimic sigur, domnule. Balizele înregistrează torpila, dar nimic altceva.

— O să încasăm o lovitură, avertiză secundul, arătând spre o dâră albă pe apă, la mai puţin de două sute de metri distanţă.

Probabil că prima dată torpila ratase fregata şi acum se întorcea să încerce din nou. Torpilele cu mecanism de căutare îşi menţineau starea până ce rămâneau fără combustibil.

Morris nu putea face nimic în privinţa asta. Torpila se apropia

de prova dinspre babord. Dacă vira dreapta, nu făcea decât să ofere proiectilului o ţintă mai mare. Sub el, lansatorul ASROC se roti spre stânga în direcţia locaţiei probabile a submarinului, dar, fără ordinul de tragere, servanţii nu puteau decât să aştepte. Siajul alb continua să se apropie, iar Morris se sprijini de balustradă, privindu-l cu o mânie înăbuşită, în vreme ce torpila se întindea spre prova ca un imens deget. Acum nu mai avea cum să rateze.

— Nu e prea înţelept ce faceţi, căpitane.

Mâna şefului de echipaj Clarke apucă umărul lui Morris şi îl împinse în jos spre punte. Tocmai când se întindea şi după secund, torpila lovi în plin.

Impactul îl aruncă pe Morris la câteva zeci de centimetri în aer. Nu auzi explozia, dar o secundă se dezechilibră pentru a doua oară pe puntea din oţel şi se trezi copleşit de o masă de apă care îl lipi de un bocaport. Prima lui impresie fu că apa îl aruncase peste bord. Morris se înălţă şi îl zări pe secund – fără cap, lipit de uşa cabinei. Puntea părea complet sfâşiată şi ciuruită de schije. Ferestrele cabinei de comandă dispăruseră. Următoarea privelişte îi şi mai rea.

Torpila lovise fregata chiar în spatele sonarului montat în prova. Aceasta se prăbuşise, producând ruptura chilei. Gemetele îngrozitoare ale metalului îi spuneau că prova se desprindea de navă. Morris porni împleticindu-se pe punte şi apucă telegraful de comandă a maşinilor, trecându-l pe poziţia Stop, fără să observe că mecanicii opriseră deja maşinile. Inerţia împingea nava înainte. Morris urmări cum prova se răsuceşte spre tribord cu mai bine de zece grade, lăsând apa să inunde turela din faţă. Marinarii care deserveau tunurile se repeziră în spate. Sub turelă se găseau alţi oameni. Morris ştia că aceştia erau deja morţi şi nu putea decât să spere că avuseseră parte de o moarte instantanee şi nu de una înceată, prin înecare, prinşi în capcana de oţel. Oamenii lui. Oare câţi avuseseră posturile de luptă în faţa lansatorului ASROC?

Apoi prova cedă cu totul. Aproape treizeci de metri din lungimea vasului se desprinseră în sunete de metal scrâşnind. Bucata imensă de oţel se răsuci pe loc, apoi se ciocni de partea din spate a navei, în timp ce se rotea prin apă ca un mic aisberg. Văzu o mişcare în dreptul unei uşi de etanşare. Un om încercă să se elibereze, reuşi să o facă, apoi sări în apă şi se îndepărtă înot de prova care începea să se scufunde.

Echipajul de pe punte supravieţuise, cu răni datorate cioburilor de sticlă, dar toţi se aflau la posturile lor. Clarke inspectă repede cabina de comandă, apoi alergă dedesubt pentru a ajuta oamenii de la controlul avariilor. Echipele de intervenţie alergau cu furtune de incendiu şi echipamente de sudură autogene, iar în centrala de control al avariilor oamenii examinau panoul cu incidente pentru a vedea cât de gravă era situaţia. Morris apucă un interfon şi formă interiorul compartimentului de luptă contra avariilor.

— Raportaţi avariile!

— Inundaţie în spate până la cadrul treizeci şi şase, dar cred că nava o să plutească cel puţin încă o vreme. Fără incendii. Aşteptăm rapoartele amănunţite.

Morris comută spre alt compartiment.

— Centrul de luptă, trimiteţi mesaj radio comandantului escortei că am fost loviţi şi avem nevoie de ajutor.

— Am înţeles, domnule. *Gallery* se îndreaptă încoace. Se pare că submarinul a scăpat. Încă îl caută. Avem ceva avarii de impact pe aici. Toate radarele au căzut. Sonarul prova e distrus. Lansatorul ASROC e terminat. Dispozitivele de la pupa funcţionează încă, la fel şi bateriile Mark-32. Staţi aşa – comandantul ne trimite un remorcher, domnule.

— Bine, ai comanda navei. Eu cobor să evaluez pagubele.

„Ai comanda navei”, repetă în gând Morris cu amărăciune.

Cum naiba să comanzi o navă care nu se mişcă? Un minut mai târziu se găsea în dreptul unui stâlp de rezistenţă, urmărind oamenii care încercau să îl consolideze cu lemne.

— Ăsta e destul de solid, domnule, dar următorul din faţă are scurgeri masive şi n-avem cum să-l „bandajăm”. Când s-a desprins prova, probabil a contorsionat toate fiarele în calea ei.

Ofiţerul apucă un marinar de umăr.

— Du-te la depozitul D/C şi adu mai multe bârne patru pe patru!

— Ăsta va ţine?

— Habar n-am. Clarke verifică totul de jos în sus acum. O să trebuiască să sudăm nişte table şi câteva pene. Daţi-mi circa zece minute şi vă spun dacă va pluti sau nu.

În acel moment se ivi Clarke. Gâfâia din greu.

— Bordajul e îndoit în dreptul tancurilor de combustibil şi are şi o mică fisură. Pe acolo intră serios apa. Pompele au fost pornite şi abia reuşesc să ţină pasul. Cred că putem ajunge la

ţărm, dar trebuie să ne grăbim.

Ofiţerul responsabil cu avariile trimise imediat sudorii într-acolo. Apărură doi oameni cu o pompă portabilă. Morris le ordonă să se ducă jos.

— Câţi oameni sunt daţi dispăruţi? îl întrebă Morris pe Clarke.

Şeful de echipaj îşi ţinea braţul într-o poziţie ciudată.

— Echipajul tunului de 120 mm e teafăr, dar n-am văzut pe nimeni de sub punte. La naiba, cred că eu însumi mi-am rupt ceva. Clarke îşi privi braţul drept şi clătină furios din cap. Nu cred că au scăpat mulţi dintre cei care se aflau la prova, domnule. Uşile etanşe sunt deformate, aşa că probabil au fost striviţi.

— Du-te la medic să îţi vadă braţul, ordonă Morris.

— Oh, daţi-l dracului de braţ, domnule! Aveţi nevoie de mine.

Omul avea dreptate. Morris se întoarse sus, urmat de Clarke.

Când ajunse pe punte, Morris sună sala maşinilor. La prima lui întrebare îi răspunse zgomotul infernal.

Şeful-mecanic reuşi să vorbească peste şuieratul cumplit al aburului.

— Avarii cauzate de explozii, căpitane. Avem câteva ţevi de abur rupte la cazanul numărul unu. Cred că numărul doi va continua să funcţioneze, dar am scos siguranţele de la amândouă pentru orice eventualitate. Generatoarele diesel sunt funcţionale. Am câţiva oameni răniţi aici. Îi trimit afară. Eu – bine, bine. Tocmai s-a verificat cazanul doi. Câteva scurgeri minore, dar le putem repara repede. Altfel, totul pare în regulă. Pot repune maşinile în funcţiune în cincisprezece minute.

— Avem nevoie de ele.

Morris închise.

Pharris zăcea nemişcată pe apă. Cu supapele de siguranţă deschise, aburul ţâşnea de peste tot, scoţând un sunet ce părea ţipătul de durere al navei însăşi. Prova zveltă a fregatei se transformase acum într-un perete drept de metal sfâşiat şi cabluri rupte. Apa din jurul navei era plină de motorina scursă din rezervoarele de combustibil fisurate. Pentru prima dată, Morris observă că nava era canarisită la pupa. Când stătea la acelaşi nivel, părea oarecum înclinată. Ştia că trebuie să aştepte un nou raport al avariilor. Ca şi în cazul unei victime de accident rutier, prognoza depindea de munca chirurgilor, iar aceştia nu puteau fi deranjaţi sau grăbiţi. Morris ridică interfonul ca să vorbească cu CIC.

— Centrul de luptă, aici puntea. Care e situaţia contactului

submarin?

— Elicopterul de pe *Gallery* l-a atacat, dar torpila n-a lovit nimic. Se pare că a fugit spre nord-est, dar n-avem nici un semnal de la el de circa cinci minute. Acum în zonă patrulează un Orion.

— Spune-le să verifice în interiorul convoiului. Tipul ăsta nu va fugi decât dacă nu va avea încotro. S-ar putea să vină spre interior, nu să fugă în afară. Spune-i toate astea comandantului escortei.

— Înţeles, domnule.

Morris n-apucă să închidă când interfonul bâzâi.

— Aici comandantul.

— O să plutească, domnule, rosti pe nerăsuflate ofiţerul responsabil de controlul avariilor. Acum căptuşim peretele. Nu vom reuşi etanşeizarea, dar pompele pot ţine scurgerile sub control. Dacă nu mai dăm de altă belea, o să ajungem acasă. Trimit un remorcher spre noi?

— Da.

— Dacă primim un remorcher, domnule, cel mai bine ar fi să tragă de pupa. Nici nu vreau să mă gândesc ce ar însemna manevrele pe o mare agitată.

— Bine. Morris privi spre Clarke. Du o echipă de oameni în spate. Vom duce remorcherul la pupa şi vom trage din acea parte. Pune-i să lanseze şalupa în căutare de supravieţuitori. Am zărit cel puţin un om la apă. Şi bandajează-ţi braţul ăla odată.

— S-a făcut, domnule.

Clarke plecă spre pupa.

Morris se duse în CIC şi descoperi o staţie radio care funcţiona.

— X-Ray Alfa, aici e *Pharris,* îl chemă Morris pe comandantul escortei.

— Spune-ne în ce stare te afli.

— Am încasat o lovitură în faţă, iar prova s-a dus de tot până la nivelul lansatorului ASROC. Nu putem manevra. Pot să menţin nava pe linia de plutire doar dacă nu dăm peste vreme proastă. Ambele cazane sunt oprite acum, dar peste zece minute ar trebui să-i dăm din nou drumul unuia din ele. Am înregistrat victime, dar încă nu ştiu numărul lor şi nici cât de gravă e starea lor. Domnule comodor, am fost loviţi de un submarin nuclear, probabil un Victor. Dacă nu cumva greşesc, se îndreaptă spre dumneavoastră.

— L-am pierdut, dar se îndepărta de noi, răspunse comodorul.

— Începeţi să căutaţi în interiorul convoiului, domnule, îl sfătui Morris. Tipul ăsta atacă la jugulară şi a reuşit o figură frumoasă cu noi. N-o să se ţină prea mult la distanţă, e mult prea bun pentru asta.

Comodorul se gândi puţin la cele aflate.

— Bine, o să ţin minte. *Gallery* e în drum spre voi. De ce alt sprijin mai aveţi nevoie?

— Dumneavoastră aveţi nevoie de *Gallery* mai mult decât noi. Trimiteţi-ne doar remorcherul, răspunse Morris.

Ştia că submarinul n-avea să se mai întoarcă pentru a termina ce începuse. Acea parte din misiune luase sfârşit. Următorul pas era să încerce distrugerea câtorva vase comerciale.

— Înţeles. Dă-mi de ştire dacă mai ai nevoie de altceva. Noroc, Ed.

— Mulţumesc, domnule. Terminat.

Pentru orice. Eventualitate Morris ordonă elicopterului de la bord să lanseze un cerc dublu de balize sonar din jurul navei. După aceea, elicopterul descoperi trei oameni în apă, dintre care unul era mort. Şalupa îi recuperă, permiţând astfel elicopterului să se alăture convoiului. Aparatul fusese repartizat fregatei *Gallery*, nava care preluă poziţia lui *Pharris* în timp ce convoiul vira spre sud.

Dedesubt, sudorii lucrau cu echipamentul în apă până la mijloc, luptându-se să etanşeze fisurile din pereţii navei. Sarcina dură nouă ore, după care pompele scoaseră apa din compartimentele inundate.

Înainte de a termina, remorcherul *Papago* trase alături de pupa pătrată a fregatei. Clarke supraveghe operaţiunea de trecere a unui cablu gros de remorcare şi de asigurare a acestuia. O oră mai târziu, remorcherul trăgea fregata pe un curs estic cu o viteză de patru noduri, cu pupa înainte pentru a suplini lipsa provei. Morris ordonă ca sonarul remorcat să fie legat bine de ceea ce rămăsese din prova. Sonarul plutea în urma fregatei, oferind navelor cât de cât o capacitate defensivă. Un număr sporit de marinari de veghe fură postaţi în diverse locuri pentru a depista urme de periscop. Călătoria spre casă avea să fie lungă şi extrem de periculoasă.

28
Breşe

STENDAL, REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

— Ai grijă, Paşa.

— Ca întotdeauna, tovarăşe general. Alekseiev zâmbi. Hai, căpitane.

Sergetov îşi urmă superiorul. Spre deosebire de precedenta lor ieşire pe câmpul de luptă, de data aceasta cei doi ofiţeri purtau veste de protecţie. Generalul avea doar un pistol şi o taşcă plină cu hărţi, însă căpitanul devenise în mod oficial bodyguard, nu numai ofiţer de stat-major, aşa că îşi atârnase un mic pistol-mitralieră cehesc pe umăr. Generalul părea schimbat în acea zi, observă căpitanul. Cu ocazia primei vizite pe front, Alekseiev avusese gesturi de-a dreptul ezitante. Căpitanului nu-i trecuse nici o clipă prin minte că, în ciuda faptului că Alekseiev era ofiţer superior, acesta nu mai văzuse niciodată o bătălie adevărată şi se apropiase de acel teren de dispută sângeroasă cu aceeaşi nelinişte ca un răcan. Se terminase însă cu asta. Generalul simţise gustul sângelui. Acum ştia când lucrurile mergeau şi când nu. Schimbarea era remarcabilă. Sergetov îşi spuse că tatăl lui avusese dreptate. Generalul era un om remarcabil. În elicopterul în care se urcară li se alătură un colonel de aviaţie. Elicopterul MIG-24 se înălţă în întuneric, având deasupra escorta de avioane de vânătoare.

LAMMERSDORF, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

Nu prea mulţi oameni apreciau importanţa videorecorderului. Ca aparat în gospodării, videorecorderul se dovedise categoric un instrument util şi comod, dar în domeniul militar fusese nevoie de demonstraţia ideii geniale a unui tânăr căpitan din

Forţele Aeriene Regale Olandeze, cu vreo doi ani înainte, ca utilitatea dispozitivului în luptă să înceapă a fi testată în cadrul unor exerciţii secrete în Germania, apoi în partea de vest a Statelor Unite.

Avioanele NATO de supraveghere aeriană îşi păstrau poziţiile obişnuite deasupra Rinului. Aeronava E-3A Sentry, cunoscută mai bine sub numele de AWACS şi ruda ei mai mică şi mai puţin cunoscută, TR-1, îşi desfăşurau misiunea zburând în cercuri plictisitoare sau de-a lungul unor linii drepte la mare distanţă în spatele liniei frontului. Avioanele îndeplineau funcţiuni similare, dar diferite. AWACS se ocupa în primul rând de traficul aerian. În timpul ăsta, TR-1, o versiune actualizată a venerabilului U-2, căuta vehicule pe sol. Iniţial TR-1 fusese aproape un eşec. Pentru că urmărea prea multe ţinte, multe dintre acestea fiind reflectoare radar imobile plasate pretutindeni de sovietici, comandanţii NATO se treziseră inundaţi cu informaţii mult prea haotice pentru a putea fi folosite. Atunci apăruse videorecorderul. Toate datele trimise de avion erau înregistrate pe bandă video la grămadă, căci banda video reprezenta un mediu de stocare foarte convenabil, însă videorecorderele adaptate sistemului NATO dispuneau doar de câteva facilităţi de operare. Căpitanul olandez se gândise să aducă dispozitivul lui de acasă la birou şi demonstrase că, prin folosirea facilităţilor de bobinare rapidă înainte şi înapoi datele radar puteau fi folosite pentru a ilustra nu numai încotro se îndreptau lucrurile, ci şi *de unde* veniseră. Computerul uşurase sarcina prin eliminarea obiectelor care nu se deplasau mai mult de o dată la două ore – prin asta eliminându-se capcanele radarelor ruseşti – şi astfel apăruse un nou instrument pentru serviciile secrete.

Dispunând de câteva copii ale fiecărei benzi, o echipă de peste o sută de experţi în informaţii şi în controlul traficului examinau datele fără contenire. Unii căutau informaţii valoroase din punct de vedere tactic. Alţii încercau să identifice după tipare de acţiune. Un număr mare de camioane deplasându-se noaptea spre şi de la unităţile de pe linia frontului putea însemna doar că îndeplineau funcţia de aprovizionare cu combustibil şi muniţie. Un număr de vehicule ce se despărţeau de un convoi divizional şi se aşezau paralel cu frontul însemna o unitate de artilerie pregătindu-se pentru un atac. Oamenii aflaseră curând că adevărata şmecherie în toată povestea asta era trimiterea datelor către comandanţi suficient de repede ca aceştia să le

poată folosi.

La Lammersdorf, un locotenent belgian tocmai terminase de vizionat o bandă veche de şase ore, iar raportul lui fusese trimis prin mijloace terestre către comandanţii NATO. Cel puţin trei divizii fuseseră deplasate spre nord şi spre sud pe Autostrada 7. Sovieticii aveau să atace în forţă la Bad Salzdetfurth, mai curând decât se aştepta. Imediat, unităţi de rezervă din armatele belgiană, germană şi americană au fost trimise în grabă în prima linie, concomitent cu alertarea unităţilor aeriene aliate pentru o operaţiune terestră majoră. Luptele din acest sector fuseseră deja dramatice. Efectivul forţelor armate germane care acopereau zona de la sud de Hanovra scăzuse la mai puţin de cincizeci la sută, iar bătălia care nici nu începuse se dovedea deja o cursă contra cronometru, pe măsură ce fiecare parte încerca să-şi aducă întăriri la locul atacului înaintea celeilalte.

HOLLE, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

— Treizeci de minute, îi spuse Alekseiev lui Sergetov.

Patru divizii de infanterie motorizată se găseau la faţa locului, acoperind un front nu mai lat de douăzeci de kilometri. În spatele lor, o divizie de tancuri aştepta să exploateze prima breşă majoră în liniile germane. Obiectivul îl reprezenta oraşul Alfeld de pe râul Leine. Prin oraş treceau două drumuri folosite de NATO pentru a transfera unităţi combatante şi provizii spre nord şi spre sud, iar capturarea lui ar fi însemnat o rupere a liniilor NATO, ce ar fi permis unităţilor ofensive şi de manevră sovietice să dea năvală în spatele liniilor inamice.

— Tovarăşe general, cum evoluează lucrurile în opinia dumneavoastră? întrebă căpitanul cu voce înceată.

— Întreabă-mă peste câteva ore, răspunse generalul.

Lunca râului din spatele lui plină de oameni şi armament. Se găseau la doar treizeci de kilometri de graniţă, iar tancurile Armatei Roşii ar fi trebuit să ajungă în Holle în doar două zile. Alekseiev se încruntă, întrebându-se ce geniu de la statul-major venise cu un asemenea program. Din nou factorul uman fusese trecut cu vederea. Moralul şi spiritul de luptă al nemţilor nu semănau cu nimic din ce văzuse el. Îşi amintea poveştile tatălui său despre bătăliile din Ucraina şi Polonia, dar nu le crezuse

niciodată cu adevărat. Acum le credea. Nemţii apărau fiecare palmă de pământ din ţara lor ca nişte lupi ce-şi apărau puii, retrăgându-se doar atunci când erau obligaţi, contraatacând cu fiecare ocazie şi epuizând unităţile ruseşti, care trebuiau să care cu ele toate armele imaginabile cu putinţă.

Doctrina militară sovietică prevăzuse pierderi grele. Bătălia pentru libertatea de mişcare se putea duce numai prin costisitoare atacuri frontale, prin care se puteau mai întâi crea breşe semnificative în liniile frontului, însă forţele NATO împiedicau realizarea acelei breşe de către sovietici. Armamentul sofisticat, amplasat pe poziţii sigure şi dinainte pregătite, decima fiecare val de atac. În acelaşi timp, atacurile aviaţiei NATO în spatele liniilor sovietice demoralizau cumplit unităţile combatante înainte de a fi aruncate în bătăliile decisive şi jucau leapşa cu sprijinul artileriei în ciuda celor mai atente măsuri de disimulare.

Alekseiev îşi aminti că Armata Roşie înainta totuşi, iar NATO plătea preţul pentru asta. Şi rezervele lor se subţiau. Forţele germane nu se foloseau de mobilitate aşa cum ar fi procedat Alekseiev, agăţându-se prea des de anumite poziţii în loc să se confrunte cu forţele sovietice în mişcare. Bineînţeles că nemţii nu prea puteau ceda din teren pentru a câştiga timp. Generalul se uită la ceas.

O vâlvătaie de foc izbucni din pădurile de dedesubt când artileria rusească îşi începu bombardamentul pregătitor. Urmară lansatoarele de rachete, iar cerul de dimineaţă se umplu de dâre de foc. Alekseiev se uită cu binoclul în jos. În decurs de câteva secunde începu să observe exploziile albe-portocalii ale obuzelor care explodau în liniile NATO. Era prea departe de linia frontului pentru a distinge detaliile, dar vedea bine cum se aprinde o întreagă zonă de mai mulţi kilometri, ca un şir de lumini de neon atât de populare în Occident. Deasupra capului se auzi un muget şi generalul văzu elementele avansate ale escadrilelor de atac la sol zburând spre linia frontului.

— Mulţumesc, tovarăşe general, icni Alekseiev.

Numără cel puţin treizeci de aparate Suhoi şi avioane de vânătoare-bombardament MIG, toate coborând spre sol pe măsură ce se apropiau de linia frontului. Faţa generalului se strâmbă involuntar într-un rânjet în timp ce porni spre buncărul lui de comandă.

— Elementele avansate încep atacul, anunţă un colonel.

Pe o masă confecţionată din bârne se vedea o hartă pe care planşetiştii făceau însemnări de-a lungul hărţilor tactice. Săgeţile roşii îşi începuseră marşul către o serie de linii albastre. Planşetiştii erau cu toţii locotenenţi şi fiecare dintre ei purta pe cap o cască telefonică conectată la câte un cartier general de regiment. Ofiţerii care ţineau legătura cu unităţile de rezervă stăteau la distanţă de masă, pufăind din ţigări şi urmărind marşul săgeţilor, în spatele lor, comandantul Armatei a 8-a de Gardă stătea tăcut, urmărind desfăşurarea planului de atac conceput de el.

— Întâlnim rezistenţă moderată. Am dat peste artilerie inamică şi baraj de blindate, zise un locotenent.

În acea clipă buncărul de comandă fu zguduit de explozii. La doi kilometri depărtare, o formaţie de Phantom-uri germane tocmai decimase un batalion de tunuri autopropulsate.

— Avioane de vânătoare deasupra, rosti ofiţerul responsabil cu apărarea antiaeriană, cu voce în care se citea surpriza.

Câteva priviri se îndreptară neliniştite spre plafonul de bârne al buncărului. Alekseiev rămase impasibil. O bombă inteligentă NATO i-ar fi ucis într-o fracţiune de secundă. Chiar dacă îi plăcea postul lui de comandant-adjunct al frontului şi-ar fi dorit să se întoarcă în timp la zilele când comandase o divizie combatantă. Aici era doar un observator, iar el resimţea nevoia de a ţine hăţurile în propriile mâini.

— Se raportează existenţa unui contrabaraj de artilerie şi a atacurilor aeriene. Rachetele noastre angajează aviaţia inamică în spatele diviziei 57 de infanterie motorizată, continuă ofiţerul de antiaeriană. Activitate aeriană intensă deasupra frontului.

— Avioanele noastre angajează aviaţia NATO, raportă ofiţerul de aviaţie. Părea furios. Rachete SAM amice ne doboară avioanele!

— Tovarăşe ofiţer de antiaeriană! tună Alekseiev. Spune-le unităţilor tale să identifice ca lumea ţintele!

— Deasupra frontului zboară peste cincizeci de avioane. Ne descurcăm singuri cu avioanele NATO! insistă aviatorul.

— Comandă-le tuturor bateriilor SAM să nu mai tragă în ţintele care zboară la înălţimea de peste o mie de metri, ordonă Alekseiev.

Doar *discutase* acest aspect cu comandantul aviaţiei cu o noapte înainte. Piloţii de MIG-uri trebuiau să rămână la mare înălţime după ce efectuau atacul, permiţând rachetelor şi

tunurilor antiaeriene să tragă numai în avioanele NATO care reprezentau o ameninţare imediată pentru unităţile de la sol. Oare de ce erau lovite tocmai propriile avioane?

La zece mii de metri deasupra Rinului, două aeronave NATO E-3A se luptau să supravieţuiască. Un atac sovietic hotărât era în plină desfăşurare, cu două regimente de vânătoare MIG-23 zburând cu viteză maximă spre ele. Controlorii de zbor de la bord chemau întruna ajutoare, fapt care, pe de o parte, îi distrăgea de la luarea de măsuri de contracarare a atacului şi, pe de alta, însemna detaşarea de avioane de vânătoare de la alte misiuni. Fără a se preocupa de propria siguranţă, ruşii veneau spre vest cu peste 1600 de kilometri pe oră, beneficiind de un intens bruiaj ca acoperire. Mai multe avioane F-15 Eagle americane şi Mirage franţuzeşti se repeziră spre locul ameninţării, umplând cerul cu rachete. Nu era suficient. Când MIG-urile ajunseră la o sută de kilometri distanţă, avioanele AWACS îşi închiseră radarele şi virară spre sol pentru a scăpa de atac. Avioanele NATO de deasupra zonei Bad Salzdetfurth se găseau pe cont propriu. Pentru prima dată sovieticii dobândiseră superioritatea aeriană deasupra unui câmp important de bătălie.

— Regimentul 143 de Gardă raportează că au penetrat liniile germane, zise un locotenent. Omul nu ridică privirea, ci împinse săgeata pentru care era responsabil. Unităţile inamice se retrag în dezordine.

— Regimentul 145 de Gardă a pătruns şi el, raportă ofiţerul de alături. Prima linie de rezistenţă germană s-a prăbuşit. Continuă marşul spre sud de-a lungul axei căii ferate… unităţile inamice sunt puse pe fugă. Nu se regrupează şi nu încearcă să se întoarcă.

Generalul care comanda Armata a 8-a de Gardă se uită la Alekseiev cu o privire triumfătoare.

— Puneţi în mişcare divizia de tancuri!

Cele două brigăzi germane slăbite care acopereau sectorul suferiseră prea multe pierderi şi rezistaseră prea multor atacuri. Cu oamenii epuizaţi, cu armamentul descompletat, brigăzile nu aveau altceva de făcut decât să fugă de inamic, sperând să formeze o nouă linie defensivă în păduri, în spatele autostrăzii 243. La Hackenstedt, aflat la patru kilometri depărtare, Divizia 20 Tancuri de Gardă începu să se deplaseze pe drum. Cele trei sute

de tancuri de luptă T-80, sprijinite de mai multe sute de transportoare ale infanteriei, se împărţiră la stânga şi la dreapta drumului secundar şi alcătuiră formaţia de atac în coloane de regimente. Divizia reprezenta principala unitate mobilă a Armatei a 8-a. Încă de la începutul războiului armata sovietică încercase să strecoare una dintre aceste puternice unităţi în spatele liniile inamice. Acum totul devenea posibil.

— Bine executat, tovarăşe general, zise Alekseiev.

Harta arăta o străpungere generală. Trei dintre cele patru divizii de infanterie motorizată trecuseră prin liniile germane.

MIG-urile reuşiră să doboare una dintre aeronavele AWACS şi trei avioane Eagle, cu preţul pierderii a nouăsprezece aparate proprii de zbor, într-o bătălie aeriană furibundă care durase cincisprezece minute. Aeronava AWACS care supravieţuise urcase din nou la înălţime, la 130 de kilometri distanţă *în spatele* Rinului, iar operatorii radar munceau de zor la restabilirea controlului asupra bătăliei aeriene de deasupra Germaniei centrale, în vreme ce MIG-urile goneau spre casă printr-un nor de rachete antiaeriene aparţinând forţelor NATO. Cu preţul unor pierderi catastrofale, avioanele sovietice reuşiseră să îndeplinească o misiune pentru care piloţii nici măcar nu fuseseră instruiţi.

Dar acesta reprezenta doar începutul. Acum, că atacul iniţial reuşise, începea cea mai dificilă parte a bătăliei. Generalii şi coloneii de la comanda atacului trebuiau să îşi împingă repede unităţile înainte, atenţi să menţină formaţiile intacte, în vreme ce artileria era mutată spre sud-vest, cu scopul de a furniza sprijin continuu pentru regimentele care înaintau. Divizia de tancuri avea prioritate maximă. Aceasta trebuia să lovească cu putere următoarele linii defensive germane la câteva minute după reuşita diviziilor de infanterie motorizată, ca să ajungă în Alfeld înainte de căderea nopţii. Unităţi ale poliţiei militare stabiliră cu repeziciune puncte pregătite dinainte de control al traficului şi direcţionară unităţile pe drumuri de pe care indicatoarele fuseseră, desigur, scoase de nemţi. Procesul nu era atât de uşor precum s-ar fi aşteptat un necunoscător. Unităţile nu erau intacte. Unii comandanţi muriseră, unele vehicule cedaseră, iar drumurile avariate încetineau traficul mult sub vitezele normale de înaintare.

Cât despre nemţi, aceştia încercau să se reorganizeze. Unităţi de ariergardă se luptau pentru fiecare curbă a şoselelor, oprindu-

se pentru a lansa rachetele antitanc împotriva avangardei sovietice, care înregistră un număr mare de comandanţi ucişi. Şi aviaţia aliată se reorganiza, iar avioanele de atac la joasă înălţime începură să atace unităţile sovietice aflate în câmp deschis.

În spatele frontului, o brigadă germană de tancuri pătrunse în Alfeld, urmată la zece minute de un regiment belgian de infanterie motorizată. Germanii îşi continuară drumul spre nord-est, pe drumul principal, urmăriţi de cetăţenii care tocmai primiseră ordinul de a-şi evacua casele.

FASLANE, SCOŢIA

— N-ai avut noroc, nu? întrebă Todd Simms, comandantul navei USS *Boston.*

— Nu, confirmă McCafferty.

Nici măcar drumul până la Faslane nu fusese însoţit de noroc. Nava care păzea coridorul de trecere, HMS *Osiris,* trecuse în poziţie de atac fără ca ei să o detecteze. Dacă submarinul diesel britanic ar fi fost rusesc, McCafferty putea fi mort acum.

— Am avut şansa noastră împotriva acelei grupări navale. Lucrurile mergeau excelent, ştii? Ruşii rămăseseră fără liniile de balize şi noi puteam să-i batem fără probleme. Tocmai ne aliniaserăm ţintele pentru atacul cu rachete. Voiam să lovesc mai întâi cu rachetele, apoi – cu torpilele.

— Mi se pare o tactică bună, fu Simms de acord.

— Şi exact atunci altcineva a lansat un atac cu torpile. A dat totul peste cap. Am lansat şi noi trei rachete Harpoon, dar ne-a văzut un elicopter şi – bingo! – ne-am trezit cu nemernicii peste noi. McCafferty deschise uşa de la clubul ofiţerilor. Trebuie să beau ceva!

— La naiba, cred şi eu! râse Simms. Totul arată mai bine după câteva beri. Hei, chestii de-astea se mai întâmplă. Norocul se mai schimbă, Danny. Simms se aplecă peste bar. Două din cele tari.

— Cum doriţi, domnule comandor.

Un steward în haină albă aduse două halbe de bere neagră şi caldă. Simms luă nota de plată şi îşi conduse prietenul spre un colţ liniştit. În capătul încăperii era în toi o mică petrecere.

— Danny, nu mai pune totul la suflet. Nu e vina ta că Ivan nu

ţi-a oferit nişte ţinte, nu-i aşa?

McCafferty luă o înghiţitură zdravănă din halbă. La trei kilometri depărtare, *Chicago* îşi refăcea stocurile de provizii. Erau în port de două zile. *Boston* şi alt submarin din clasa 688 erau legate la acelaşi chei şi o altă pereche de nave urma să li se alăture ceva mai târziu în cursul zilei. Trebuiau să plece într-o misiune specială, dar încă nu se ştia despre ce era vorba. Între timp, ofiţerii şi echipajele îşi foloseau timpul liber pentru a respira aer proaspăt şi pentru a se mai relaxa puţin.

— Ai dreptate, Todd, ca de obicei.

— Bun. Ia nişte covrigei. Pe aici e cam mult zgomot. Ce-ar fi să mergem mai încolo?

Simms îşi luă berea şi se îndreptă spre capătul încăperii.

Descoperiră o adunare de ofiţeri submarinişti, ceea ce nu reprezenta chiar o surpriză, în schimb surprinzător era faptul că în centrul atenţiei se găsea un căpitan norvegian, un blond de vreo treizeci de ani, care nu mai era de mult treaz. Imediat ce omul stingea o halbă cu bere, un comandant din Marina Regală îi întindea alta.

— *Trebuie* să-l găsesc pe cel care ne-a salvat! insista zgomotos norvegianul, cu voce de beţiv.

— Ce se întâmplă? întrebă Simms.

Se făcură prezentările. Ofiţerul din Marina Regală era comandantul lui HMS *Oberon.*

— E tipul care a aruncat *Kirov*-ul în aer pe drumul spre Murmansk, zise el. Spune povestea cam la fiecare zece minute. Cred că o să înceapă din nou.

— Ticălosul, mormăi McCafferty.

Ăsta era individul care scufundase ţinta *lui!* În acea clipă norvegianul începu să vorbească din nou.

— Ne apropiem încet. Ei vin drept spre noi şi noi ne târâm foarte lent. Pun periscopul sus şi iată-l! Patru mii de metri, douăzeci de noduri, va trece la mai puţin de cinci sute de metri tribord. Individul lăsă ameninţător halba de bere spre podea. Jos periscopul! Arne… unde naiba eşti, Arne? Oh, e beat la masă. Arne e ofiţerul cu armele. Trage patru torpile. De tipul treizeci şi şapte. Torpile americane.

Făcură semn spre cei doi ofiţeri americani care tocmai se alăturaseră mulţimii.

„Patru Mark-37!” McCafferty se încruntă în gând.

— *Kirov* e foarte aproape acum. Sus periscopul! Acelaşi curs,

aceeaşi viteză, distanţa acum de două mii de metri – trag! Una! Două! Trei! Patru! Reîncărcaţi şi intraţi repede în imersiune!

— Tu eşti individul care mi-a distrus planurile! ţipă McCafferty.

Norvegianul tresări, părând aproape treaz pentru o clipă.

— Tu cine eşti?

— Dan McCafferty, de pe USS *Chicago.*

— Erai acolo?

— Da.

— Tu tragi rachetele?

— Da.

— Eroule!

Comandantul norvegian alergă spre McCafferty şi aproape că îl răsturnă într-o imensă îmbrăţişare de urs.

— Tu salvezi oamenii mei! Tu salvezi nava mea!

— Ce naiba mai e şi asta? întrebă Simms.

— Oh, prezentările, rosti un căpitan din Marina Regală. Căpitanul Bjorn Johannsen de pe submarinul Maiestăţii Sale *Kobben*. Căpitanul Daniel McCafferty de pe USS *Chicago*.

— După ce noi tragem în *Kirov,* ăia se aruncă peste noi ca lupii. *Kirov* sare în aer…

— Patru „peşti”? Te cred şi eu, interveni Simms.

— Ruşii vin spre noi cu crucişător şi două distrugătoare, continuă Johannsen, ceva mai sobru. Noi, ah, evadăm, ne scufundăm, dar ei ne găsesc şi trag cu rachetele lor RBU – multe, multe rachete. Cele mai multe departe, câteva aproape. Noi reîncărcăm şi tragem în crucişător.

— L-aţi lovit?

— O lovitură, avariat, dar nu scufundat. Chestia asta ia, nu sunt sigur, zece minute sau cincisprezece. Era mare aglomeraţie, da?

— Şi pentru mine. Noi ne-am apropiat repede şi am activat radarul. Acolo unde credeam că e *Kirov*-ul se găseau trei nave.

— *Kirov* era scufundat – sărit în aer! Ce vezi tu era crucişător şi două distrugătoare. Apoi tragi rachete, da?

Ochii lui Johannsen scânteiară.

— Trei Harpoon. Un Helix a observat lansarea şi s-a repezit după noi. Am intrat în imersiune şi nici până acum n-am aflat dacă rachetele au lovit ceva.

— Lovit? Ha! Dă-mi voie să-ţi spun. Johannsen făcu un gest. Noi morţi, bateria terminată. Acum avem avarii, nu putem fugi. Deja scăpăm de patru torpile, dar acum ne-au prins. Sonarul ne

prinde. Distrugătorul trage cu RBU în noi. Primele trei ratează, dar ne prind. Apoi – Bum! Bum! Bum! Multe altele. Distrugătorul explodează. Altul lovit, dar fără scufundare, cred. Noi scăpăm.

Johannsen îl îmbrăţişă din nou pe McCafferty şi amândoi îşi vărsară berea pe jos. Americanul nu văzuse niciodată un norvegian atât de emoţionat.

— Echipajul meu trăieşte datorită ţie, *Chicago!* Eu îţi dau de băut! Dau de băut la toţi oamenii tăi.

— Eşti convins că am distrus nenorocita aia de navă?

— Dacă tu nu distrugi, rosti Johannsen, nava mea moartă, oamenii mei morţi, eu mort. Tu distrugi.

McCafferty îşi spuse că un distrugător nu era la fel de bun ca scufundarea unui crucişător de bătălie cu propulsie nucleară, dar era mai bine decât nimic. În plus, o altă navă fusese avariată. Şi, cine ştie, poate chiar se scufundase pe drumul înapoi spre casă.

— N-a fost deloc rău, Dan, observă Simms.

— Unii oameni au tot norocul din lume, comentă căpitanul HMS *Oberon.*

— Ştii, Todd, zise ofiţerul care comanda submarinul *Chicago,* berea asta e tare bună.

USS PHARRIS

Doar două cadavre trebuiau îngropate. Alţi paisprezece oameni erau daţi dispăruţi şi presupuşi morţi, dar, în ciuda tuturor acestora, Morris se considera norocos. Douăzeci de marinari erau răniţi mai mult sau mai puţin grav. Era antebraţul fracturat al lui Clarke, mai erau câteva glezne rupte din pricina şocului rezultat în urma impactului torpilei, iar alţii suferiseră arsuri serioase din cauza ţevilor de abur rupte. Nici nu se mai puneau la socoteală tăieturile minore datorate cioburilor de sticlă.

Morris citi ceremonialul din manual cu voce lipsită de emoţie, trecând prin cuvintele legate de speranţa că marea va da înapoi morţii într-o bună zi… La o comandă, marinarii înclinară mesele pe care se odihneau morţii. Înfăşurate în saci şi îngreunate cu beţele de oţel luate de la drapelele de pe navă, cadavrele căzură drept în apă. În acel loc oceanul avea peste trei mii de metri adâncime, ceea ce însemna un drum lung până la locul de odihnă veşnică pentru secundul navei şi un tunar de clasa a treia

din Detroit. Urmă salutul de ceremonie al armelor, însă fără fanfară. Nu exista nimeni la bordul navei în stare să cânte la trompetă, iar magnetofonul era stricat. Morris închise cartea.

— Asiguraţi şi continuaţi-vă treaba.

Drapelele fură împăturite cum se cuvine şi duse în vestiarele marinarilor. Mesele fură duse sub punte şi oamenii îşi reluară munca de consolidare a structurii de rezistenţă a navei. Morris ştia că USS *Pharris* continua să reprezinte doar o jumătate de navă, taman bună de dezmembrat pentru fier vechi.

Remorcherul *Papago* o trăgea cu spatele cu ceva mai mult de patru noduri. Trei zile până la mal. Se îndreptau spre Boston, mai degrabă un port comercial decât o bază navală. Motivul era destul de limpede. Reparaţiile aveau să dureze mai mult de un an, iar marina nu voia să-şi ocupe una dintre facilităţile proprii pentru reparaţii cu ceva care avea să dureze atât de mult. Primeau atenţie imediată doar acele nave care puteau fi reparate repede pentru a reintra în serviciul de război.

Pentru Morris chiar şi comanda navei reprezenta acum o glumă. La bordul remorcherului se afla un echipaj de rezervă, compus în mare parte din experţi în salvarea civililor. Trei dintre aceşti experţi se găseau acum la bordul lui *Pharris* pentru a supraveghea cablul de remorcare şi pentru a-l „sfătui" pe Morris în privinţa îndatoririlor lui. Sfaturile lor semănau mai degrabă a ordine, chiar dacă erau rostite pe un ton politicos.

Echipajul de pe navă era solicitat din plin de diverse lucruri. Pereţii etanşi din faţă necesitau o supraveghere constantă. În sala maşinilor se efectuau reparaţii. Doar un cazan funcţiona, furnizând abur pentru rotirea turbinelor generatoarelor de curent electric. Cel de-al doilea cazan avea nevoie de cel puţin încă o zi de muncă. Se spera ca radarul principal de căutare aeriană să fie repus în funcţiune peste circa patru ore. Antena de satelit tocmai reintrase în funcţiune. Până când aveau să ajungă în port – dacă aveau să ajungă acolo – tot ce putea fi reparat de echipaj avea să fie reparat. Oricum nu prea conta, dar marina susţinea permanent că un echipaj ocupat era un echipaj fericit. În termeni practici, asta însemna că marinarii, spre deosebire de comandantul lor, nu aveau timp să mediteze la greşelile comise, la vieţile pierdute din cauza acestor greşeli şi la autorul acestor greşeli.

Morris se duse în centrul de informaţii de luptă. Echipa de analiză tactică tocmai rederula banda video şi înregistrările pe

hârtie ale întâlnirii cu submarinul Victor, încercând să afle ce se petrecuse.

— Nu ştiu. Operatorul de sonar ridică din umeri. Poate că au fost două submarine, nu doar unul. Adică, uite-l acolo, nu? Urma asta strălucitoare aici – apoi câteva minute mai târziu sonarul activ l-a depistat tocmai aici.

— Doar un submarin, zise Morris. Ca să ajungi de aici acolo înseamnă doar o cursă de patru minute la viteză de douăzeci şi cinci de noduri.

— Dar nu l-am auzit, domnule şi n-a apărut pe ecran. În plus, se îndrepta în cealaltă direcţie când l-am pierdut.

Omul de la sonar rebobină banda pentru a o pune din nou.

— Mda.

Morris se întoarse pe punte, rederulând toată întâmplarea în minte. Memorase întreaga succesiune de evenimente. Ieşi pe punte. Scuturile de protecţie rămăseseră perforate, iar în locul în care murise secundul se mai vedeau urme vagi de sânge. Cineva urma să vopsească în curând locul. Şeful de echipaj coordona tot felul de echipe de marinari transformaţi în muncitori. Morris îşi aprinse o ţigară şi privi fix spre orizont.

REYDARVATH, ISLANDA

Elicopterul reprezenta ultimul gen de avertisment de care aveau nevoie. Edwards se îndrepta spre nord-est împreună cu restul echipei. Trecură printr-o zonă plină cu bălţi, traversară un drum de pietriş după ce aşteptară o oră ca să observe traficul din zonă – zero – şi apoi purceseră la traversarea unui şir de mlaştini. După atâta umblat, Edwards era complet zăpăcit de configuraţia terenului. Amestecul de stânci golaşe, păşuni ierboase, câmpuri de lavă şi acum mlaştini îl făcea să se întrebe dacă Islanda nu reprezenta cumva locul în care Dumnezeu pusese de-a valma toate resturile rămase după ce crease lumea. Evident însă că El nu mai avusese şi copaci de rezervă, pentru că în acea zonă nu se vedea nici urmă de aşa ceva, iar singura ascunzătoare posibilă pentru ei o reprezenta iarba înaltă până la genunchi care răsărea pe lângă apă. Probabil că era un soi de iarbă perenă, întrucât acele mlaştini fuseseră îngheţate până nu demult. În acel spaţiu se simţea bine răcoarea şi la câteva minute după intrarea în zona mlaştinilor cu toţii începură să resimtă dureri în

picioare. Erau obligaţi să îndure mizeria. Alternativa ar fi fost să meargă pe teren gol şi uşor înălţat, iar aşa ceva însemna sinucidere curată cu toate acele elicoptere în jur.

Vigdis îi surprindea cu perseverenţa ei. Fata ţinea pasul cu soldaţii fără să se plângă şi fără să încetinească ritmul. O adevărată fată de la ţară. Probabil că beneficia încă de pe urma unei copilării în care avusese grijă de oi şi se căţărase pe toate blestematele alea de dealuri.

— Bine, oameni buni, zece minute de odihnă, zise Edwards cu glas tare.

Imediat fiecare îşi căută un loc uscat pe care să se prăbuşească. Aproape fiecare astfel de loc era plin de pietre. „Pietre într-o mlaştină!” se minună Edwards în gând. Garcia continuă să supravegheze locul cu ajutorul binoclului militar rechiziţionat de la ruşi. Smith îşi aprinse o ţigară. Edwards se răsuci şi o văzu pe Vigdis aşezându-se lângă el.

— Cum te simţi?

— Foarte obosită, răspunse ea, schiţând un zâmbet. Însă nu la fel de obosită ca tine.

— Chiar aşa? râse Edwards. Poate că ar trebui să iuţim pasul.

— Unde mergem?

— Mergem la Hvammsfjordur. Nu mi s-a spus de ce. Cred că mai avem încă patru sau cinci zile. Trebuie să evităm pe cât putem toate drumurile.

— Ca să mă protejezi pe mine, da?

Edwards clătină din cap.

— Ca să ne protejăm pe toţi. Nu vrem să ne luptăm cu nimeni. Sunt prea mulţi ruşi prin jur ca să ne jucăm de-a soldaţii.

— Aşa că eu nu rănesc... ah, împiedic pe voi de la lucruri importante? întrebă Vigdis.

— Absolut deloc. Suntem cu toţii bucuroşi că eşti cu noi. Cui nu i-ar plăcea o plimbare printr-un peisaj rural alături de o fată frumoasă? zise, galant, Edwards.

„Oare a fost un lucru inteligent ce am zis?”

Ea îl privi ciudat.

— Tu crezi că eu drăguţă după... după...

— Vigdis, dacă ai fi fost lovită de un camion... da, eşti foarte frumoasă. Nimeni nu poate schimba asta. Ce ţi s-a întâmplat nu a fost din vina ta. Schimbările petrecute cu tine au avut loc afară, nu înăuntru. Şi mai ştiu că cineva trebuie să te placă.

— Iubitul meu, vrei să spui? Greşeală. El găseşte altă fată. Nu

e important, toate prietenele mele au copii.

Fata ridică din umeri.

„Ce ticălos nenorocit”, îşi zise Edwards. Imediat îşi aminti că în Islanda copiii din flori nu reprezentau un stigmat. Cum nimeni de pe insulă nu avea un nume clar de familie cei mai mulţi islandezi aveau un prenume urmat de un patronim – nu se ştia clar care e diferenţa dintre legitim şi ilegitim. În plus, insularilor nu părea să le pese nici cât negru sub unghie de povestea asta. Fete tinere şi nemăritate făceau copii, aveau grijă de ei şi asta era tot. Însă cine ar fi putut să lase din mână o asemenea fată?

— În fine, acum vorbesc din punctul meu de vedere, Vigdis. N-am cunoscut niciodată o fată mai drăguţă ca tine.

— Adevărat?

Edwards trebuia să recunoască faptul că acum părul ei arăta ca naiba, aşa încâlcit şi murdar cum era. Faţa şi hainele îi erau acoperite de noroi şi praf. Un duş fierbinte ar fi schimbat situaţia în câteva minute, redând vederii fiinţa minunată care era ea. Însă frumuseţea vine dinăuntru, iar Edwards abia începea să aprecieze persoana din spatele înfăţişării. Îşi plimbă palma peste obrazul ei.

— Orice bărbat care declară altceva e un idiot.

Se răsuci şi îl văzu pe sergentul Smith venind spre ei.

— Trebuie să plecăm, doar dacă nu vreţi să ne înţepenească picioarele aici, domnule locotenent.

— Bine. Vreau să mai facem vreo 13-16 kilometri. De partea cealaltă muntelui ăstuia, pe care îl ocolim acum, se găsesc ferme şi drumuri. Trebuie să studiem zona aceea înainte de a încerca să o traversăm. Tot de acolo o să vorbesc şi prin staţia radio.

— S-a făcut comandante. Rodgers! Ia-o înainte şi ocoleşte puţin spre vest.

BODENBURG, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

Înaintarea nu fusese uşoară. Armata a 8-a de Gardă îşi deplasă postul de comandă înainte, cât de aproape putu faţă de trupele aflate în avangardă. Comandantul ei, la fel ca şi Alekseiev, credea că trebuie să se apropie de front cât mai mult posibil. Călătoria în transportoarele blindate de infanterie durase patruzeci de minute – folosirea elicopterelor ar fi fost un risc mult

prea mare – şi, în acest timp, Alekseiev observase cel puţin două atacuri aeriene violente împotriva coloanelor de vehicule ruseşti.

În acţiune intraseră şi întăririle germane şi belgiene, iar interceptarea mesajelor radio demonstra că pe drum se aflau şi trupe britanice şi americane. Şi Alekseiev solicitase întăriri. Ceea ce începuse ca un efort relativ simplu de străpungere din partea unei armate mecanizate se transforma acum într-o confruntare majoră. Era un semn bun pentru comandantul Armatei a 8-a. NATO nu ar fi adus întăriri dacă nu ar fi socotit situaţia drept periculoasă. Sarcina sovieticilor era de a obţine rezultatul dorit înainte să intre în luptă întăririle.

Generalul care comanda Divizia 20 Tancuri de Gardă se afla la postul său de comandă amplasat într-un gimnaziu. Era o clădire nouă, ce dispunea de mult spaţiu şi constituia un adăpost adecvat până la amenajarea unui buncăr subteran. Ritmul înaintării slăbise întrucâtva, atât datorită rezistenţei germane, cât şi dificultăţilor de control eficient al traficului de vehicule.

— Drept înainte pe drumul ăsta spre Sack, îi spuse comandantul Armatei a 8-a lui Alekseiev. Trupele mele de infanterie motorizată ar trebui să îl elibereze până când ajungeţi aici.

— Încă patru kilometri până în Alfeld. Da, tu doar asigură-te că ne poţi sprijini când o să trecem râul.

Generalul îşi puse casca pe cap şi ieşi pe uşă. Îşi spuse că până la urmă aveau să reuşească. Acest ofiţer reuşise o treabă magnifică trimiţându-şi unitatea dincolo de linia frontului într-o ordine aproape perfectă.

Următorul lucru pe care îl auzi fu o explozie. Ferestrele se zgâlţâiră şi bucăţi din tavan căzură în jurul lui. „Crucea Diavolului” se întorsese la lucru.

Alekseiev ieşi în fugă şi văzu mai multe blindate arzând. În vreme ce privea, echipajul unui tanc T-80 nou-nouţ ieşi cum putu din blindat. O clipă mai târziu tancul sări în aer din pricina muniţiei aprinse de la bord şi o torţă imensă se înălţă spre cer ca un mic vulcan.

— Generalul e mort – generalul e mort! strigă un sergent.

Omul arătă spre un transportor blindat din care nimeni nu scăpase cu viaţă.

Lângă el, Alekseiev îl descoperi înjurând chiar pe comandantul Armatei a 8-a.

— Comandantul-adjunct al acelei divizii de tancuri este un nou

colonel.

Pavel Leonidovici luă repede cea mai convenabilă decizie.

— Nu, tovarăşe general. Cum rămâne cu mine?

Uluit, comandantul de armată se uită ţintă la el, apoi îşi aminti de reputaţia lui Alekseiev şi a tatălui acestuia în calitate de comandanţi de tanc. Luă repede o decizie.

— Divizia 20 Tancuri e a dumitale. Îţi cunoşti misiunea.

În dreptul lor se ivi un alt transportor blindat. Alekseiev şi Sergetov se urcară la bordul vehiculului, iar şoferul ambală spre postul de comandă al diviziei. Opriră abia peste o jumătate de oră. Alekseiev văzu şirurile de tancuri oprite dincolo de liziera pădurii. Obuzele artileriei aliate cădeau destul de aproape, dar Alekseiev le ignoră. Comandanţii de regimente stăteau grupaţi laolaltă.

Generalul dădu repede ordinele necesare privind obiectivele şi duratele. Faptele îl onorau pe generalul care murise de mai puţin de o oră. Divizia era bine organizată şi fiecare parte a planului de asalt fusese însuşită. Alekseiev îşi dădu seama imediat că dispunea de personal bine pregătit, îi puse imediat la lucru pe oameni, iar comandanţii de unităţi se întoarseră la regimentele lor.

Primul lui post de comandă se găsea la umbra unui copac înalt. Nici tatăl lui nu şi-ar fi putut dori ceva mai bun. Alekseiev zâmbi. Îl găsi pe ofiţerul responsabil cu informaţiile la nivel de divizie.

— Care-i situaţia?

— Un batalion de tancuri germane contraatacă pe acest drum dinspre est de Sack. Ar trebui înconjuraţi. În orice caz, blindatele noastre se deplasează spre sud-vest, în spatele lor. Trupele avansate de infanterie motorizată tocmai au intrat în oraş şi raportează doar un nivel minim de rezistenţă. Elementele noastre din avangardă sunt acum în mişcare şi ar trebui să ajungă acolo în mai puţin de o oră.

— Apărarea antiaeriană?

— Lansatoarele SAM şi tunurile antiaeriene mobile se găsesc chiar în spatele eşaloanelor din avangardă. Dispunem şi de acoperire aeriană. Două regimente de MIG-21 aşteaptă doar chemarea de intervenţie, dar încă nu ne-a fost alocat nici un avion de atac la sol. Au încasat-o destul de zdravăn azi-dimineaţă, dar la fel s-a întâmplat şi cu inamicul. Înainte de amiază am distrus douăsprezece avioane NATO.

Alekseiev dădu din cap, împărţind numărul la trei ca să afle cifra exactă, aşa cum aflase din experienţă că trebuie să procedeze.

— Scuzaţi-mă, tovarăşe general. Sunt colonelul Popov, ofiţerul politic al diviziei.

— Bine, tovarăşe colonel. Cotizaţiile mele de partid sunt plătite până la sfârşitul anului şi, dacă am noroc, voi supravieţui ca să continui să le plătesc. Dacă ai ceva important de spus, fă-o repede!

Dacă era ceva ce Alekseiev nu avea nevoie acum, acest lucru era prezenţa unui *zampolit!*

— După ce capturăm oraşul Alfeld…

— *Dacă* vom captura Alfeld îţi voi da cheile oraşului. Deocamdată, lasă-mă să îmi fac treaba. Liber!

„Probabil că voia permisiunea să tragă în orice individ bănuit ca fascist.” Ca general cu patru stele, Alekseiev nu-i putea ignora pe ofiţerii politici, dar cel puţin îi putea ignora pe cei care aveau grad mai mic de general. Se îndreptă spre hărţile tactice. De o parte a lor, ca şi înainte, locotenenţii ilustrau înaintarea unităţilor lui – *ale lui!* De cealaltă parte, ofiţerii de informaţii puneau cap la cap datele pe care le aveau despre opoziţia inamică. Alekseiev îl apucă de umeri pe ofiţerul lui de stat-major.

— Vreau ca regimentul din frunte să meargă chiar în spatele trupelor de infanterie motorizată. Dă-le tot ajutorul pe care îl poţi oferi. Vreau ca această breşă să fie consolidată astăzi. Ce piese de artilerie au fost deja montate?

— Două batalioane de mortiere sunt pregătite.

— Bine. Află dacă infanteria a obţinut ţinte pentru ele şi deschide focul. Nu avem timp de fineţuri. NATO ştie că suntem aici şi cel mai mare duşman al nostru este timpul. Timpul lucrează acum pentru ei, nu pentru noi.

Ofiţerul de stat-major şi comandantul artileriei se strânseră la un loc şi două minute mai târziu tunurile de 152 de milimetri trăgeau din plin. Alekseiev decise că trebuia să propună acordarea unei medalii post-mortem comandantului ucis al Diviziei 20 Tancuri. Omul merita o recompensă, indiferent sub ce formă, pentru felul în care fuseseră instruiţi oamenii săi.

— Atac aerian inamic în plină desfăşurare, anunţă un ofiţer planşetist.

— Tancuri inamice ies din pădurile de la est de Sack, forţa estimată – un batalion. Nemţii sunt sprijiniţi de tir intens de

artilerie.

Alekseiev ştia că acum trebuia să le acorde încredere coloneilor săi. Trecuse demult vremea când un general putea observa şi controla întregul câmp de luptă. Ofiţerii de stat-major continuau să-şi plaseze semnele pe hartă. Generalul îşi spuse că nemţii ar fi trebuit să aştepte. Ar fi trebuit să lase avangarda diviziei să treacă, apoi să atace coloana de aprovizionare. Ce se întâmplase fusese o prostie. Era pentru prima dată când Alekseiev vedea un comandant german comiţând o eroare tactică. Probabil că era vorba de un ofiţer inferior care înlocuise un superior mort sau grav rănit sau poate a cărui casă se afla aproape. Oricare ar fi fost motivul, eroarea fusese comisă şi Alekseiev profita de pe urma ei. Primele două regimente din avangardă înregistrară pierderi, dar reuşiră să anihileze contraatacul german în mai puţin de zece minute intense.

— Doi kilometri – elementele din frunte sunt acum la doi kilometri de Sack. Opoziţie doar din partea artileriei. Se văd deja unităţile amice. Trupele de infanterie din Sack raportează că întâmpină doar o rezistenţă minoră. Oraşul e aproape cucerit. Iscoadele din faţă raportează că drumul spre Alfeld este deschis!

— Ocoliţi Sack, ordonă Alekseiev. Obiectivul este Alfeld pe râul Leine.

ALFELD, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

Era o echipă pestriţă. Soldaţi ai infanteriei mecanizate americane şi escadronul din frunte al unei brigăzi britanice de tancuri întăreau unitatea rămasă în viaţă a germanilor şi belgienilor care fuseseră zdrobiţi în acea zi de cinci divizii sovietice. Timpul reprezenta o resursă extrem de limitată. Geniştii munceau febril cu buldozerele lor blindate ca să sape adăposturi pentru tancuri, în vreme ce infanteriştii săpau găuri direct în pământ pentru armele lor antitanc. Norul de praf de la orizont reprezenta singurul avertisment serios de care aveau nevoie. O divizie de tancuri se îndrepta spre ei, iar civilii nu evacuaseră complet oraşul din spate. La 32 de kilometri înapoia lor, o escadrilă de avioane de atac la sol dădea târcoale, aşteptând semnalul de începere a luptei.

— Inamic în raza vizuală! Transmise prin radio un observator

din turla bisericii oraşului.

În câteva secunde, obuzele artileriei începură să cadă peste coloanele din frunte ale sovieticilor. Echipele cu lansatoare de rachete antitanc scoaseră husele de pe armele lor şi încărcară primele proiectile din acea după-amiază care promitea să fie foarte lungă. Tancurile Challenger ale Regimentului 3 Regal de Tancuri îşi ocupară poziţiile în adăposturi, cu chepengurile închise etanş, în vreme ce tunarii îşi fixară lunetele de tragere pe ţintele îndepărtate. Lucrurile se desfăşuraseră în mod destul de confuz, neavând prea mult timp la dispoziţie pentru stabilirea unui lanţ de comandă adecvat. Primul trase un tanc american. Racheta TOW-2 se năpusti ca o nălucă, cu firele de control atârnând în spate ca o plasă de păianjen, străbătând cei patru kilometri care o despărţeau de un T-80.

— Elementele avansate au intrat sub tirul focului inamic de rachete, raportă un ofiţer planşetist.

— Zdrobiţi lansatoarele, îi ordonă Alekseiev comandantului artileriei.

În mai puţin de un minut lansatoarele de rachete ale diviziei umpleau cerul cu dâre de foc. Carnagiul de pe linia frontului se accentuă odată cu tirul de obuze de artilerie. Haosul deveni complet când în horă intră şi artileria NATO.

— Regimentul din frunte înregistrează pierderi.

Alekseiev urmărea tăcut harta. Nu era nici, locul şi nici momentul pentru manevre de învăluire. Oamenii lui trebuiau să treacă prin liniile inamice cât mai repede posibil pentru a pune mâna pe podurile de pe Leine. Asta însemna pierderi serioase în rândul tancurilor din avangardă. Breşa avea să fie făcută cu un preţ mare, dar care trebuia plătit.

Douăsprezece F-16 belgiene trecură la mică înălţime peste front cu o viteză de cinci sute de noduri, lansând tone întregi de bombe peste regimentul sovietic din frunte, distrugând aproape treizeci de tancuri şi mai multe transportoare de infanterie blindate, la mai puţin de un kilometru distanţă de liniile aliate. Un adevărat nor de rachete se înălţă spre cer în urmărirea avioanelor monomotoare, care virară spre vest, prelingându-se deasupra solului în încercarea de a scăpa. Trei se zdrobiră de sol şi căzură în rândurile trupelor NATO, generând şi mai multe pierderi faţă de carnagiul produs de focul sovietic. Comandantul

tancurilor britanice îşi dădu seama că îi lipsea forţa de a opri asaltul sovietic. Pur şi simplu nu-i ajungea puterea de foc. Venise vremea retragerii cât timp batalionul lui se mai putea bate. Îşi alertă companiile să fie gata de retragere şi încercă să transmită mesajul unităţilor din imediata sa vecinătate. Însă trupele din jurul oraşului Alfeld proveneau din patru armate diferite, vorbind limbi diferite şi folosind frecvenţe radio diferite. Nu existase timpul necesar pentru stabilirea comenzii generale. Germanii nu voiau să plece. Oraşul nu fusese încă evacuat în întregime, iar trupele germane nu-şi părăseau poziţiile până când concetăţenii lor nu ajungeau în siguranţă de cealaltă parte a râului. Americanii şi belgienii se puseră în mişcare la comanda colonelului britanic, însă nu şi germanii, toate acestea creând haos în liniile NATO.

— Iscoadele din faţă raportează că unităţile inamice se retrag spre dreapta, repet, unităţile inamice par a se îndepărta prin nordul oraşului.

— Deplasaţi regimentul doi spre nord. Spuneţi-le să vireze şi să pornească spre poduri, cât de repede pot. Nu luaţi în consideraţie pierderile şi atacaţi blestematele alea de poduri! Ofiţer cu operaţiunile, menţineţi presiunea asupra tuturor unităţilor inamice. Trebuie să le prindem în capcană de partea asta a râului şi să le terminăm dacă putem, ordonă Alekseiev. Sergetov, vino cu mine! Trebuie să merg înainte.

Alekseiev ştia că atacul făcuse ravagii în regimentul de avangardă, dar pierderile îşi arătau roadele. Forţele NATO trebuiau să-şi deplaseze unităţile printr-un oraş în ruine ca să ajungă la poduri, iar faptul că trupele aliate din nord porniseră primele în retragere reprezenta un semn de bun augur. Acum, cu un regiment proaspăt putea năvăli peste inamic şi, cu puţin noroc, putea pune mâna pe poduri intacte. Trebuia să supravegheze personal operaţiunea. Alekseiev şi Sergetov se urcară la bordul unui vehicul cu şenile, care porni spre sud-est pentru a prinde din urmă regimentul aflat în plină manevră. În spatele lor, ofiţerul de operaţiuni începu să dea noi ordine prin reţeaua radio a diviziei.

La cinci kilometri depărtare, de cealaltă parte a râului, o baterie de tunuri germane de 155 de milimetri aştepta tocmai o asemenea oportunitate. Bateria rămăsese tăcută aşteptând ca experţii în interceptări radio să localizeze cartierul general al

diviziei. Tunarii introduseră repede datele ţintelor în computerele de control al focului, în vreme ce alţi oameni încărcară obuze cu mare putere de explozie în tunuri. Toate tunurile bateriei se orientară pe acelaşi azimut. Solul se cutremură când ele îşi începură tirul rapid.

O sută de obuze căzură peste şi în jurul cartierului general al diviziei în mai puţin de două minute. Jumătate din personalul de acolo fu ucis pe loc, restul fiind în majoritate grav rănit.

Alekseiev se uită la staţia radio din mâna lui. Cea de-a treia atingere a morţii de care scăpase. „A fost vina mea. Trebuia să verific plasarea transmiţătoarelor radio. Nu trebuie să mai repet o asemenea greşeală... La naiba! La naiba! La naiba!”

Străzile din Alfeld erau practic blocate de vehicule civile. Americanii în blindatele lor pe şenile Bradley evitară oraşul în întregime, grăbindu-se să coboare pe malul drept al râului şi apoi să traverseze în ordine în cealaltă parte. Ajunşi acolo, ocupară poziţii pe dealurile de deasupra râului şi se pregătiră să acopere trecerea celorlalte trupe aliate. Urmau belgienii. Doar o treime din tancurile acestora supravieţuiseră şi acestea acopereau flancul sudic pe partea îndepărtată a râului, sperând să-i oprească pe ruşi înainte ca aceştia să forţeze trecerea. *Staatpolizei*-ul german încercase să dirijeze traficul civil, permiţând unităţilor de blindate să treacă, însă situaţia se schimbase odată cu apropierea obuzelor de artilerie sovietice de râu. Ruşii speraseră să creeze ambuteiaje de trafic şi reuşiseră. Civilii care întârziaseră în executarea ordinelor de părăsire a căminelor plăteau acum pentru eroarea comisă. Artileria sovietică reuşea să provoace ceva pierderi printre vehiculele combatante, însă cele mai afectate erau autoturismele şi camioanele civile. În câteva minute, străzile din Alfeld se umpluseră de maşini dezmembrate şi de epave incendiate. Oamenii le părăsiră, fugind de foc pentru a ajunge mai repede la poduri, astfel încât tancurile care încercau să-şi croiască drum spre râu se treziră cu drumurile blocate. Singura modalitate de a scăpa era să treacă peste trupuri de civili nevinovaţi. Chiar şi primind ordinul să calce totul în picioare, şoferii blindatelor căutară să facă cât mai puţine victime. Tunarii îşi rotiră turelele spre spate şi începură să tragă în tancurile ruseşti care pătrundeau acum în oraş. Fumul provenind de la clădirile incendiate îngreuna tuturor câmpul vizual. Tunurile trăgeau în

ţinte efemere, obuzele cădeau aiurea, iar străzile din Alfeld se transformau tot mai mult într-un abator în care erau hăcuiţi de-a valma soldaţi şi civili.

— Uitaţi-le! arătă Sergetov.

Trei poduri de autostradă se întindeau peste Leine. Alekseiev începu să dea ordine, însă nu era nevoie de ele. Comandantul regimentului se înfipsese deja în microfonul staţiei radio şi direcţionă un batalion de tancuri sprijinit de infanterie către malul vestic, uimind aceeaşi rută, rămasă relativ liberă şi folosită mai devreme de americani.

Vehiculele americane de luptă de pe celălalt mal al râului deschiseră focul cu rachete şi cu tunuri uşoare, distrugând mai multe tancuri sovietice. Restul regimentului sovietic îi atacă pe americani cu foc direct, în vreme ce Alekseiev personal apelă la sprijinul artileriei de pe dealuri.

În Alfeld bătălia ajunsese într-un impas sângeros. Tancurile germane şi cele britanice ocupaseră poziţii în dreptul intersecţiilor de drumuri, parţial ascunse vederii de epavele de autoturisme şi camioane şi acum se retrăgeau încet spre râu în vreme ce se băteau pentru a oferi timp civililor. Infanteria rusă încercă să le atace cu rachete, însă molozul de pe străzi rupea prea des cablurile de control, scăpând rachetele de sub control şi făcându-le să explodeze fără noimă. Ruşii şi artileria aliată transformaseră oraşul într-un imens moloz.

Alekseiev îşi urmări trupele avansând către primul pod.

La sud de el, comandantul regimentului de avangardă înjură amarnic constatând pierderile suferite. Mai mult de jumătate din tancuri şi din vehiculele de asalt fuseseră distruse. Victoria se apropia cu paşi mari de el, iar acum trupele fuseseră din nou oprite de străzile impracticabile şi de tirurile ucigaşe. Văzu tancurile NATO retrăgându-se încet şi, furios că acestea scăpau, ceru ajutorul artileriei.

Alekseiev fu complet surprins de schimbarea tirului artileriei din centrul oraşului către malurile râului. Fu de-a dreptul şocat când observă că nu era vorba de tir cu obuze, ci de rachete. Văzu cum înfloresc explozii la întâmplare pe malul râului. Apoi proiectilele începură să explodeze în succesiune rapidă chiar în albia apei. Ritmul focului se înteţi pe măsură ce tot mai multe

lansatoare se îndreptară asupra ţintei indicate. Era deja prea târziu pentru Alekseiev ca să le mai oprească. Primul căzu podul cel mai îndepărtat. Trei rachete aterizară împreună în acelaşi timp pe pod, iar acesta se prăbuşi. Alekseiev urmări îngrozit cum mai bine de o sută de civili cad în apa învolburată. Însă groaza lui nu avea nici o legătură cu pierderile de vieţi omeneşti – el avea nevoie de acel pod! Alte două rachete aterizară pe podul central.

Acesta nu se prăbuşi, dar avariile suferite erau destul de serioase ca podul să nu mai poată fi utilizat de tancuri. Idioţii! Cine era responsabil de aşa ceva? Se întoarse către Sergetov.

— Sună-i pe genişti. Adu unităţi de pontoane şi bărci de asalt pe linia frontului. Au prioritate absolută. Apoi o să am nevoie de toate bateriile de rachete sol-aer şi antiaeriene pe care le poţi găsi. Oricine se pune în calea acestora va fi împuşcat. Asigură-te că ofiţerii de control al traficului înţeleg bine asta. Dă-i drumul!

Tancurile sovietice şi infanteria ajunseră la singurul pod rămas intact. Trei vehicule de infanterie se năpustiră spre celălalt capăt şi fură atacate de belgieni şi americani. Urmă un tanc T-80, care traversă podul, ajunse în celălalt capăt şi explodă la impactul cu o rachetă. Urmară al doilea, apoi al treilea tanc. Ambele ajunseră pe malul vestic. Apoi se ivi un Chieftain britanic din spatele unei clădiri şi urmări traseul tancurilor sovietice care traversaseră. Alekseiev urmări uluit cum vehiculul britanic trece printre cele două blindate sovietice, fără ca vreunul din acestea să-l observe, în urma vehiculului apăru o rachetă americană, care se izbi de sol ridicând un nor de praf şi noroi. Alte două Chieftain-uri apărură la capătul podului. Unul explodă în urma unei lovituri directe trase de un T-80, celălalt ripostă, distrugând o secundă mai târziu tancul rusesc. Alekseiev îşi aminti o poveste din copilărie despre un ţăran viteaz care apăra un pod, în vreme ce tancul britanic angajă şi distruse alte două tancuri sovietice înainte de a sucomba în faţa unui baraj de foc direct. Alte cinci vehicule sovietice se repeziră pe pod.

Generalul ridică staţia şi apăsă butonul de contact cu cartierul general al Armatei a 8-a.

— Aici Alekseiev. Am trecut o companie de tancuri peste Leine. Am nevoie de sprijin. Am reuşit străpungerea. Repet: am străpuns frontul german! Vreau sprijin aerian şi elicoptere care să angajeze unităţile NATO la nord şi la sud de podul 439. Am nevoie de două regimente de infanterie ca să sprijine traversarea râului. Daţi-mi sprijin şi aş putea să-mi trec divizia dincolo până

la miezul nopţii.

— O să primiţi tot ce avem la dispoziţie. Unităţile mele de pontoane sunt deja pe drum.

Alekseiev se sprijini de peretele vehiculului de transport. Îşi scoase plosca de apă şi luă o gură serioasă, urmărind infanteria cum se caţără pe deal sub focul inamic. De-acum traversaseră complet două companii. Tirul aliaţilor încerca să distrugă podul rămas intact. Alekseiev trebuia să treacă cel puţin un batalion dacă voia să menţină capul de pod în posesie mai mult de câteva ore.

— Îl prind eu pe nemernicul care a tras în podurile mele, promise el printre dinţi.

— Bărcile şi podurile sunt pe drum, tovarăşe general, raportă Sergetov. Au prioritate maximă, iar ofiţerii de control al traficului din sector au fost informaţi. Două baterii SAM vin încoace şi am descoperit trei tunuri mobile antiaeriene la trei kilometri depărtare. Spun că pot ajunge aici în cincisprezece minute.

— Bine.

Alekseiev privi prin binoclu malul opus al apei.

— Tovarăşe general, transportoarele noastre de trupe sunt amfibii. De ce nu le trecem de partea cealaltă?

— Priveşte malul râului, Vania.

Generalul îi dădu binoclul. Cât se putea vedea cu ochii, malul celălalt era bine căptuşit cu piatră şi beton pentru prevenirea eroziunii. Vehiculelor cu şenile le era greu, dacă nu chiar imposibil să urce pe aşa ceva. Nenorociţii de germani şi excelenţa lor în tehnică!

— În plus, n-am chef să atac cu o forţă mai mică decât de dimensiunea unui regiment. Podul ăla e tot ce avem şi nu mai poate rezista prea mult. Chiar şi cu noroc, nu vom dispune de poduri de asalt pentru câteva ore. Trupele de dincolo sunt pe cont propriu pentru perioada asta de timp. Vom trece cât de multe vehicule şi trupe putem de cealaltă parte a podului, apoi o să le întărim cu ajutorul bărcilor de asalt imediat ce acestea sosesc. La manual scrie că o astfel de traversare se face în bărci de asalt, sub acoperirea întunericului sau a fumului. Eu nu vreau să aştept căderea nopţii şi am nevoie ca tunurile să tragă obuze adevărate. Trebuie să încălcăm regulile, Vania. Din fericire manualul permite şi aşa ceva. Te-ai descurcat bine, Ivan Mihailovici. Acum eşti maior. Nu-mi mulţumi – ţi-ai câştigat gradul.

STORNOWAY, SCOŢIA

— Le-am ratat la mustaţă. Dacă le-am fi zărit cu cinci minute mai devreme, am fi putut doborî câteva. Aşa cum au stat lucrurile…

Pilotul Tomcat-ului ridică din umeri.

Toland dădu din cap. Piloţii avuseseră ordin să se menţină în afara razei de acoperire radar a sovieticilor.

— Ştiţi, e ceva amuzant aici. Erau trei, zburând în formaţie strânsă. Le vedeam de la optzeci de kilometri depărtare pe ecranul TV. N-aveau de unde să ştie că ne găseam acolo. Dacă aveam o rază mai bună de acţiune, le-am fi putut urmări până acasă. Ca în jocul acela pe care l-au jucat odinioară germanii cu noi – trimiteau o pasăre chiar în spatele unui raid care se întorcea acasă şi arunca mai multe bombe exact după ce avioanele aterizau.

— Nu vom obţine nimic prin IFF, răspunse Toland.

— Adevărat, dar aşa am fi ştiut momentul când sosesc la baze cu o eroare de maximum zece minute. Chestia asta trebuie să fie utilă pentru cineva.

Comandorul Toland îşi puse ceaşca jos.

— Mda, ai dreptate.

Decise să transmită ideea mai departe comandantului Atlanticului de Est.

LAMMERSDORF, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

Nu era nici o îndoială în privinţa asta. Liniile NATO fuseseră străpunse în mod decisiv la sud de Hanovra. Două brigăzi fură luate din rezerva subţire de apărare terestră a NATO şi trimise către Alfeld. Dacă breşa creată nu era astupată repede, Hanovra avea să fie definitiv pierdută, iar odată cu ea întreaga Germanie la est de Weser.

29
Remedii

ALFELD, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

Aşa cum prevăzuse, podul rezistase mai puţin de o oră. Între timp, Alekseiev reuşise să treacă un întreg batalion de infanterie mecanizată dincolo şi, cu toate că trupele NATO lansaseră două contraatacuri violente asupra capului de pod, tancurile ajunse pe malul estic fuseseră capabile să le respingă prin foc direct. Acum trupele NATO îşi trăgeau răsuflarea şi încercau să-şi adune artileria. Tunurile grele făceau să tresalte capetele de pod, ca şi blindatele de pe partea sovietică a râului, iar ca situaţia să fie şi mai rea, bărcile de asalt fuseseră reţinute din marş de incredibile ambuteiaje de trafic dintre Sack şi Alfeld. Tunurile grele germane împroşcau drumul şi terenul înconjurător cu mine de artilerie, fiecare dintre ele suficient de periculoasă ca să arunce o turelă de tanc în aer sau un şasiu de camion. Geniştii baleiau continuu drumurile cu aparatele de depistat mine, folosind mitraliere grele pentru a le detona, însă fiecare astfel de acţiune cerea timp – şi nu toate minele erau depistate înainte de a exploda sub un vehicul încărcat. Pierderea camioanelor şi tancurilor era gravă în sine; dar mai grave erau ambuteiajele de trafic care rezultau din avarierea sau distrugerea fiecărui vehicul.

Cartierul general al lui Alekseiev se găsea într-un magazin foto cu vedere spre râu. Ferestrele de sticlă dispăruseră demult, iar cizmele generalului scârţâiau la fiecare pas. Alekseiev cerceta celălalt mal al râului prin binoclu, făcându-şi griji din pricina oamenilor lui, care încercau să riposteze soldaţilor şi tancurilor inamice aflate pe dealurile de deasupra lor. La câţiva kilometri depărtare, toate tunurile autopropulsate ale Armatei a 8-a goneau pentru a furniza sprijin diviziei sale, iar el şi Sergetov le dirijau pe poziţii din care să riposteze tunurilor NATO.

— Aviaţie inamică! strigă un locotenent.

Alekseiev îşi arcui gâtul şi zări un punct spre sud care se mări

treptat până ce deveni un avion german de vânătoare F-104. Tunurile antiaeriene traseră imediat trasoare galbene care aruncară avionul în aer înainte ca acesta să îşi elibereze încărcătura, însă imediat apăru altul, care trase cu tunul de bord şi distruse tunul antiaerian. Alekseiev înjură văzând cum avionul monomotor se apropie, lasă două bombe deasupra celuilalt mal al râului, apoi se îndepărtează. Bombele căzură lent, încetinite de nişte paraşute mici, apoi, la douăzeci de metri deasupra solului, părură să umple aerul cu vapori de ceaţă. Alekseiev se aruncă pe podeaua magazinului, în aceeaşi clipă în care norul de vapori explozivi detonă. Rezultă o undă de şoc înfricoşătoare. Deasupra capului lui Alekseiev se sparse o cutie de sticlă, împrăştiind cioburi peste tot.

— Ce naiba a fost asta? ţipă Sergetov, asurzit de explozie. După care, ridicând privirea: Sunteţi rănit, tovarăşe general!

Alekseiev îşi plimbă palma peste faţă. Aceasta se înroşi imediat. Îl ardeau ochii. Îşi turnă conţinutul gamelei cu apă peste faţă ca să spele sângele. Maiorul Sergetov se apucă să bandajeze fruntea generalului cu o singură mână.

— Tu ce-ai păţit?

— Am căzut pe nişte cioburi blestemate! Staţi liniştit, tovarăşe general, sângeraţi îngrozitor!

În acea clipă se ivi un general-locotenent. Alekseiev îl recunoscu pe Viktor Beregovoi, comandantul-adjunct al Armatei a 8-a Gărzi.

— Tovarăşe general, aţi primit ordinul de a vă întoarce la cartierul general. Am venit să vă înlocuiesc.

— Pe naiba! tună Alekseiev.

— Ordinul vine de la comandantul Teatrului de Vest, tovarăşe. Eu sunt general de tancuri. Pot duce misiunea asta mai departe. Dacă îmi permiteţi, v-aţi descurcat strălucit. Însă e nevoie de dumneavoastră în altă parte.

— Nu înainte de a termina!

— Tovarăşe general, dacă vreţi ca această traversare să reuşească, avem nevoie de mai mult sprijin aici. Şi cine poate aranja mai bine acest sprijin, dumneavoastră sau eu? întrebă Beregovoi plin de înţelepciune.

Alekseiev icni înfuriat. Omul avea dreptate, însă Pavel Leonidovici Alekseiev condusese pentru prima dată, pe bune, oameni în luptă şi se descurcase bine. Alekseiev o ştia – se descurcase bine!

— N-avem timp de discuţii. Dumneavoastră v-aţi primit misiunea şi eu am misiunea mea, continuă omul.

— Cunoşti situaţia?

— În întregime. În spate vă aşteaptă un vehicul cu care să vă întoarceţi la cartierul general.

Alekseiev îşi ţinu bandajul lipit de frunte – Sergetov nu îl legase ca lumea – şi ieşi prin spatele magazinului. Acolo unde fusese odinioară o uşă acum nu se vedea decât o imensă gaură. Un transportor cu şenile îl aştepta, cu motorul pornit. Alekseiev se urcă la bord şi dădu peste un sanitar care se repezi asupra generalului şi începu imediat să îl îngrijească. În vreme ce transportorul se îndepărta, Alekseiev ascultă cum se diminuează zgomotul bătăliei. Era cel mai trist sunet pe care îl auzise vreodată.

BAZA AERIANĂ LANGLEY, VIRGINIA

Nimic nu onora mai mult un pilot decât ordinul Crucea de Zbor pentru Merite Deosebite cu distincţie, iar ea se întreba dacă nu cumva era prima femeie pilot din cadrul forţelor aeriene care primea aşa ceva. Iar dacă nu, cui îi păsa? Maiorul Nakamura avea o casetă video cu toate cele trei victime ale sale, iar un pilot al aviaţiei navale pe care îl întâlnise în Brittany înainte de a prinde un zbor spre State îi spusese că e un pilot al naibii de bun pentru un avorton din forţele aeriene. După care ea îi reamintise că, dacă tâmpiţii de piloţi ai aviaţiei navale ar fi ascultat-o, poate că baza lor aeriană nu ar fi fost obligată să se mute într-un magazin. Joc, set şi meci pentru maiorul Amelia Nakamura, USAF.

Fusese transportat peste Atlantic numărul maxim posibil de avioane F-15, iar acum maiorul căpătase altă sarcină. Doar patru dintre avioanele Eagle ale Regimentului 48 de Vânătoare se mai găseau în Langley. Restul erau împrăştiate de-a lungul Coastei de Est, inclusiv cele comandate de cei doi piloţi calificaţi pentru misiunile cu rachete antisatelit ASAT. Îndată ce aflase de asta, maiorul dăduse un telefon şi îi informase pe cei de la Comandamentul Spaţial că ea pilotase Eagle-ul care corespundea profilului de zbor ASAT şi ceruse să se ocupe ea de misiune, astfel ca să nu mai fie nevoie de alocarea unui alt pilot, care era poate angrenat deja în lupte aeriene.

Se uită atent ca urâta rachetă care avea să-i servească drept

armă să fie bine ataşată fuzelajului. Racheta fusese scoasă dintr-un depozit secret şi verificată de o echipă de specialişti. Buns clătină din cap. Sistemul beneficiase de un singur test real înainte ca un moratoriu politic să pună capăt proiectului. Testul fusese categoric pozitiv, dar fusese unul singur. Maiorul spera ca misiunea să reuşească. Marina avea mare nevoie de ajutor din partea avortonilor de la forţele aeriene. În plus, pilotul ăla de A-6 era chiar drăguţ.

Maiorul îşi termină inspecţia fără să se grăbească – ţinta misiunii nu ajunsese încă deasupra Oceanului Indian – după care urcă în carlinga avionului, îşi montă centurile de siguranţă, îşi plimbă privirea şi palmele peste manete şi butoane, îşi ajustă scaunul şi, în cele din urmă, introduse codurile numerice înscrise pe peretele carlingii în sistemul de navigaţie inerţială al aeronavei, astfel încât avionul să aibă în orice moment poziţia bine determinată. După ce termină, porni motoarele. Casca de zbor o proteja de mugetul celor două turboreactoare Pratt and Whitney. Acele indicatoarelor de bord se rotiră în poziţia adecvată. Sub avion, şeful echipei de mecanici inspectă cu atenţie avionul, apoi îi făcu semn maiorului să ruleze avionul până pe pistă. Aici o aşteptau şase oameni, stând în spatele liniei roşii de siguranţă pentru a-şi proteja urechile de zgomot. „Întotdeauna e bine să ai spectatori”, îşi spuse Buns, ignorându-i.

— Eagle Unu-Zero-Patru gata de decolare, rosti ea către turnul de control.

— Înţeles, Unu-Zero-Patru. Ai liber la decolare, răspunse controlorul de trafic. Vântul suflă cu douăsprezece noduri pe direcţie doi-cinci-trei.

— Înţeles. Unu-Zero-Patru a pornit.

Buns îşi lăsă în jos vizorul de protecţie. Şeful echipei de la sol plesni din călcâie şi-o salută perfect regulamentar. Nakamura răspunse la salut, împinse uşor maneta şi avionul începu să se mişte stângaci pe pistă. Un minut mai târziu Buns era în aer, simţind cum o învăluie o senzaţie catifelată de forţă pură pe măsură ce botul avionului se îndrepta direct spre înaltul cerului.

Kosmos 1801 tocmai îşi completa jumătatea sudică a itinerariului, survolând strâmtoarea Magellan pentru a-şi începe incursiunea spre nord deasupra Atlanticului. Traiectoria orbitală avea să ducă satelitul la trei sute de kilometri în largul coastelor americane în staţia de Control de la sol, tehnicienii se pregăteau

să comute pe puternicul radar de supraveghere oceanică. Erau siguri de existenţa a cel puţin unui grup de portavioane pe mare, dar fuseseră incapabili să îl localizeze până atunci. Trei regimente de bombardiere Backfire aşteptau informaţiile care le-ar fi permis să repete măreaţa izbândă din a doua zi de război.

Nakamura reduse viteza avionului sub coada cisternei aeriene, permiţând operatorului să fixeze cu mişcări experte capătul furtunului de realimentare în spatele avionului. În câteva minute, rezervoarele aeronavei se umplură cu cinci mii de litri de combustibil. În vreme ce maiorul îşi desprindea avionul de cisternă, un mic nor de vapori de kerosen se răspândi pe cer.

— Gulliver, aici e Unu-Zero-Patru, apelă ea prin radio.

— Unu-Zero-Patru, aici e Gulliver, replică un colonel din compartimentul pentru pasageri al unui Learjet care naviga la o altitudine de treisprezece mii de metri.

— Am alimentat şi sunt gata de plecare. Toate sistemele de bord arată verde. Menţin poziţia la punctul Sierra. Gata de iniţierea ascensiunii de interceptare. Aştept ordinul.

— Înţeles, Unu-Zero-Patru.

Maiorul Nakamura îşi menţinu poziţia rotind avionul în cercuri mici. Nu voia să risipească nici un strop de combustibil când avea să înceapă urcarea. Se agită uşor pe scaun, gest care, în ce-o privea, însemna un mare semn de emoţie şi se concentra asupra avionului. În timp ce urmărea cu privirea instrumentele de zbor, încerca să-şi controleze respiraţia.

Radarele Comandamentului Spaţial prinseră satelitul sovietic în vreme ce acesta trecea deasupra Americii de Sud. Computerele îi compararǎ cursul şi viteza cu datele cunoscute şi le corelară cu coordonatele avionului lui Nakamura, apoi un alt computer procesă instrucţiunile, care fură imediat transmise spre Learjet.

— Unu-Zero-Patru, vino pe curs doi-patru-cinci.

— Virez acum.

Maiorul luă un viraj abrupt.

— Sunt pe curs doi-patru-cinci.

— Aşteaptă… aşteaptă – dă-i drumul!

— Înţeles.

Buns împinse maneta de gaze la maximum şi porni postcombustia. Avionul ţâşni înainte ca un cal cabrat, accelerând la viteza Mach 1 în câteva secunde. Apoi Buns slăbi strânsoarea

manşei, aducând avionul la un unghi de ascensiune de patruzeci şi cinci de grade, continuând să accelereze spre cerul care se întuneca. Buns nu se uită în jur. Privirea i se lipise de instrumentele de bord. Avionul trebuia să-şi menţină un anumit regim de zbor pentru următoarele două minute. În vreme ce avionul se repezea spre înaltul cerului, altimetrul se rotea nebuneşte în sens orar. Şaisprezece mii de metri, douăzeci de mii de metri, douăzeci şi trei, douăzeci şi şase, treizeci de mii de metri. De-acum stelele deveniseră vizibile pe fundalul cerului aproape negru, dar Nakamura n-avea timp să observe asta.

— Hai, iubitule, găseşte-l pe ticălosul ăla… gândi ea cu voce tare.

Sub avion, capul de căutare al rachetei ASAT se activă, scrutând cerul după semnătura în infraroşu a satelitului sovietic. O lumină începu să clipească pe panoul de bord.

— Arma s-a fixat pe ţintă! Repet, arma s-a fixat pe ţintă! Secvenţa de autolansare activată! Altitudine treizeci şi unu de mii cinci sute de… a plecat, a plecat!

Buns simţi cum tresaltă aeronava când imensa rachetă se desprinse. Imediat trase de manşă înapoi pentru a începe coborârea avionului. Verifică nivelul de combustibil. Ascensiunea la putere maximă aproape că-i golise rezervoarele, însă îi rămăsese destul combustibil pentru a se întoarce la Langley fără să mai fie nevoie de realimentare în zbor. Deja virase spre casă când îşi dădu seama că nu văzuse racheta. Oricum nu conta. Nakamura continuă virajul spre vest, lăsând avionul să coboare într-un picaj lin care avea să se termine pe coasta Virginiei.

La bordul Learjet-ului, o cameră de urmărire vizualiză traiectoria rachetei. Motorul cu combustibil solid arse timp de treizeci de secunde, apoi focosul se separă. Vehiculul Miniatural de Achiziţie (MHV) cu detectorul de căldură în infraroşu inclus în bot, se fixase demult pe ţintă. Reactorul nuclear de la bordul satelitului sovietic elimina masiv căldură în spaţiu, iar semnătura termică rezultată rivaliza cu cea a soarelui. În timp ce microcipul din creierul electronic al rachetei calcula cursul de interceptare, MHV-ul efectuă o uşoară corecţie decurs şi distanţa dintre satelit şi focos începu să se reducă cu o rată ameţitoare. Satelitul se îndrepta spre nord cu 30 000 de kilometri pe oră, în vreme ce MHV-ul mergea spre sud cu peste 16 000 mii, ca un kamikaze de înaltă tehnologie. Apoi…

— Iisuse! exclamă ofiţerul superior din Learjet clipind din ochi

şi întorcându-şi privirea de la ecranul TV. Câteva sute de kilograme de oţel şi plăcuţe ceramice tocmai fuseseră pulverizate. Ţinta a fost distrusă, repet, ţinta a fost *distrusă!*

Imaginile video fură imediat transmise Comandamentului Spaţial, unde o imagine radar prezenta situaţia. Satelitul masiv devenise un nor de resturi în expansiune pe orbită.

— Ţinta a fost anihilată, rosti o voce mai calmă.

LENINSK, R.S.S. KAZAHĂ

Pierderea semnalului de la satelitul Kosmos 1801 se înregistra la câteva fracţiuni de secundă după ce satelitul dispăru de pe cer. Pentru experţii spaţiali sovietici nu constituia o surpriză, de vreme ce 1801 îşi folosise până la epuizare motoarele de manevră cu câteva zile înainte. Un alt purtător de rachete F-1M aştepta pe o rampă de lansare a Cosmodromului de la Baikonur. În mai puţin de două ore avea să fie pornită numărătoarea pentru secvenţa de lansare, însă până în acel moment capacitatea marinei sovietice de a localiza convoaie maritime şi nave de luptă era pusă în pericol.

BAZA FORŢELOR AERIENE LANGLEY, VIRGINIA

— Ei bine? întrebă Buns, sărind din avion.

— Distrus. Avem totul pe bandă, rosti un alt maior. A mers.

— Cât de curând credeţi că vor lansa un înlocuitor?

„Încă unul distrus şi voi fi un as!”

— Cred că au unul pregătit chiar acum pe rampa de lansare, între douăsprezece şi douăzeci şi patru de ore. N-avem de unde să ştim câte altele mai au pregătite.

Nakamura dădu din cap. Forţele Aeriene dispuneau în total de şase rachete ASAT. Poate ajungeau, poate nu – o misiune reuşită nu însemna că arma devenise de încredere. Porni spre cartierul general al escadrei pentru o gogoaşă şi o ceaşcă de cafea.

STENDAL, REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

— La naiba, Paşa! înjură comandantul Zonei de Vest. Nu am un adjunct de patru stele ca el să înceapă să se joace de-a comandantul de divizie. Uită-te la tine! Puteai să-ţi pierzi capul!

— Aveam nevoie de o breşă. Comandantul tancurilor a fost ucis, iar adjunctul lui era prea tânăr. Eu am reuşit breşa.

— Unde e căpitanul Sergetov?

— Maiorul Sergetov, îl corectă Alekseiev. S-a descurcat de minune ca ajutor personal. S-a rănit la mână şi acum primeşte îngrijiri medicale. Aşadar... ce întăriri se deplasează acum spre Armata a 8-a?

Ambii generali se deplasară spre o hartă imensă.

— Aceste două divizii de tancuri sunt deja pe drum – între zece şi douăsprezece ore. Cât de solid e capul de pod obţinut?

— Putea fi mai solid, recunoscu Alekseiev. Erau trei poduri acolo, dar un nebun a început să lanseze rachete prin oraş şi a distrus două dintre ele. Aşa a rămas doar unul. Am reuşit să traversăm un batalion mecanizat, împreună cu câteva tancuri, înainte ca nemţii să distrugă şi acel pod. Dispun de sprijin puternic de artilerie. Când am plecat, spre noi se îndreptau bărci de asalt şi poduri de pontoane. Cel care m-a înlocuit va încerca să aducă întăriri de îndată ce va putea pregăti o forţare a râului.

— Opoziţia inamică?

— Subţire, dar terenul e de partea lor. Estimez că avem de-a face cu un regiment, rămăşiţe din alte unităţi NATO. Câteva tancuri, dar în principal infanterie mecanizată. Mai dispun şi de mult sprijin de artilerie. Când am plecat, meciul era egal. Noi dispunem de mai multă putere de foc, dar cea mai mare parte a ei este prinsă de partea noastră a râului. E o cursă în care câştigă cine aduce mai repede întăriri.

— După ce ai plecat, NATO a aruncat aviaţia în luptă. Oamenii noştri încearcă să le ţină piept, dar NATO pare să deţină supremaţia aeriană.

— Nu putem aştepta căderea nopţii. Nemernicii ăia sunt stăpâni pe cer noaptea.

— Să încercăm acum?

Alekseiev încuviinţă, gândindu-se câte victime va provoca prin

gestul său în divizia „lui”.

— Imediat ce asamblăm bărcile. Extindem capul de pod la doi kilometri, apoi ducem pontoanele dincolo. NATO cu ce vine?

— Interceptările radio vorbesc despre două brigăzi în plin marş. Una britanică, cealaltă belgiană.

— O să trimită mai mult de atât. Trebuie să-şi dea seama ce putem obţine dacă exploatăm situaţia asta. Dispunem de Armata Tancuri de Gardă în rezervă…

— Să concentrăm jumătate din rezervele noastre aici?

— Nu-mi vine în minte un loc mai bun.

Alekseiev făcu un gest către hartă. Marşul spre Hanovra fusese oprit practic la porţile oraşului. Grupurile de armate din nord ajunseseră la periferia Hamburgului, cu preţul decimării unităţilor de tancuri din cadrul Armatei a 3-a de Asalt.

— Cu puţin noroc, putem duce întreaga Armată 1 în spatele liniilor inamice. Iar povestea asta ne va duce cel puţin până la Weser – poate chiar până la Rin.

— Un pariu cam riscant, Paşa, constată CINC-Vest.

Însă şansele aici erau mai bune decât în oricare alt loc de pe hartă. Dacă forţele NATO erau atât de subţiri precum susţineau ofiţerii de informaţii, atunci acestea trebuiau să cedeze undeva. De ce nu chiar acolo?

— Foarte bine. Începe să dai ordine.

FASLANE, SCOŢIA

— Care e situaţia forţelor lor antisubmarin? întrebă comandantul lui USS *Pittsburgh.*

— Bună. Estimăm că Ivan dispune de două grupuri mari de luptă antisubmarină, unul condus de *Kiev,* celălalt de un crucişător clasa Kresta. Mai există alte patru grupuri mai mici, fiecare compus dintr-o fregată din clasa Krivak şi patru până la şase fregate de patrulă de tip Grisha şi Mirka. La asta se adaugă o colecţie impresionantă de avioane ASW şi, în cele din urmă, circa douăzeci de submarine, jumătate nucleare, jumătate convenţionale, răspunse ofiţerul de informare.

— De ce nu-i lăsăm să păstreze Marea Barents? mormăi Todd Simms, de pe USS *Boston.*

„E o idee bună”, fu de acord Dan McCafferty în gând.

— Şapte zile ca să ajungem acolo? întrebă omul de pe

Pittsburgh.

— Da, asta ne conferă o marjă bună de libertate asupra modului de pătrundere acolo. Căpitanul Little?

Comandantul lui HMS *Torbay* urcă pe podium. McCafferty se întrebă dacă britanicii chiar aveau nevoie de băgăcioşi de talia fotbaliştilor americani în echipele lor sportive. Mai scund de doi metri, dar cu umeri foarte largi şi cu o claie de păr ciufulit şi nisipos pe cap, James Little arăta ca un jucător de fotbal american. Când vorbea, o făcea cu un soi de siguranţă arţăgoasă.

— Desfăşurăm o campanie pe care am botezat-o Keypunch. Obiectivul Keypunch este de a evalua ce mijloace de apărare sunt în posesia lui Ivan în Marea Barents şi, de asemenea, să scăpăm de vechiturile sovietice care ne stau în cale. Omul zâmbi. *Torbay* avea patru victime la activ. Ivan a stabilit o barieră din dreptul insulei Bear până pe coasta Norvegiei. Zona imediată din jurul insulei Bear este un imens câmp minat. Ivan „plantează” mine acolo de când a cucerit insula printr-un desant de paraşutişti cu două săptămâni în urmă. La sud de această zonă, cât am putut determina noi, bariera se compune din câmpuri mici de mine şi submarine diesel din clasa Tango ca linie de front, sprijinite de grupuri ASW mobile şi submarine nucleare din clasa Victor-III. Scopul lor nu pare acela de urmărire şi distrugere, ci mai degrabă de urmărire şi alungare. De fiecare dată când unul dintre submarinele noastre a atacat această linie, răspunsul a fost viguros.

În interiorul Mării Barents lucrurile stau cam la fel. Aceste grupuri mici de vânătoare şi distrugere pot fi al naibii de periculoase. Eu însumi am avut o întâlnire cu un Krivak şi patru Grisha. Pe linia coastei dispun de elicoptere şi avioane ca sprijin direct, o experienţă mai mult decât neplăcută. Am mai descoperit şi câteva câmpuri noi de mine. Sovieticii par să le „planteze” aproape la întâmplare în apă, până la o adâncime de o sută de stânjeni. În fine, se pare că au aranjat şi un număr de capcane. Una dintre acestea ne-a costat nava *Trafalgar.* Au şi un câmp mic de mine în interiorul căruia au plasat un generator de zgomot care sună exact ca un submarin Tangace intră în imersiune. Din câte ne-am putut da seama, *Trafalgar* s-a apropiat să distrugă submarinul şi a intrat drept într-o mină. E ceva care merită ţinut minte, domnilor.

Little făcu o pauză pentru a lăsa informaţiile transmise să se

întipărească bine în minţile celor prezenţi.

— Bun. Ce vrem să faceţi voi, oameni buni, este să vă îndreptaţi spre nord-nord-vest, spre limita banchizei polare, apoi către est, de-a lungul banchizei spre Sviatana Anna Trough. Peste cinci zile începând cu azi, trei dintre submarinele noastre vor ataca în forţă bariera, sprijinite de propria aviaţie ASW şi dacă putem aranja, de câteva avioane de vânătoare. Asta ar trebui să-i atragă atenţia lui Ivan şi să-i împingă forţele spre vest. După aceea, ar trebui ca voi să puteţi merge spre sud către obiectiv. Este o rută ocolitoare, desigur, dar care vă permite să folosiţi sonarele remorcate maximum de timp, astfel încât să puteţi goni cu viteză relativ mare la marginea gheţii fără să fiţi detectaţi.

McCafferty se gândi la cele auzite. Marginea banchizei era un loc zgomotos, cu miliarde de tone de gheaţă într-o mişcare perpetuă.

— Itinerarul a fost cercetat de către HMS *Sceptre* şi HMS *Superb*. Au dat doar peste forţe minore de patrulare. În acea zonă au fost descoperite două submarine Tango. Oamenii noştri au avut ordin să nu atace. Asta le spunea americanilor cât de importantă era misiunea. Vă vor aştepta, aşa că fiţi atenţi dacă vreţi să atacaţi pe cineva pe drum.

— Cum ieşim de acolo? întrebă Todd Simms.

— Cât de repede puteţi. Până atunci ar trebui să dispunem măcar de încă un submarin care să vă ajute. Vor sta la circa douăsprezece ore înaintea vitezei voastre estimate de înaintare, eliminând orice opoziţie pe care o vor întâlni. După ce ajungeţi la banchiză, sunteţi pe cont propriu. Oamenii noştri vor sta acolo doar atât cât să ajungeţi la banchiză. După aceea vor avea alte sarcini de îndeplinit. Ne aşteptăm ca grupurile ASW ale lui Ivan să vină după voi, dar asta nu e o surpriză, nu? O să încercăm menţinerea presiunii la sud de insula Bear pentru a atrage cât de mulţi putem după noi, dar, în acest caz, viteza va fi cea mai bună armă a voastră de apărare.

Comandantul lui USS *Boston* dădu din cap. Submarinul lui era mai rapid decât cele ruseşti.

— Alte întrebări? întrebă comandantul flotei de submarine din Atlanticul de Est. Atunci, noroc. Vă vom oferi tot sprijinul de care suntem în stare.

McCafferty răsfoi rapoartele sale informative pentru a verifica ordinele de misiune, apoi înghesui hârtiile în buzunarul de la

spate. Operaţiunea Doolittle. El şi Simms plecară împreună. Submarinele lor erau legate la acelaşi chei. Drumul fu scurt şi tăcut. Ajunseră în momentele în care se încărcau rachetele Tomahawk, în cazul lui *Chicago* în cele douăsprezece tuburi verticale instalate în prova submarinului. *Boston* era o navă mai veche şi fusese obligată să renunţe la o parte din torpile pentru a face loc rachetelor. Nici un comandant de submarin nu e fericit când nava lui trebuie să renunţe la torpile.

— Nu-ţi face griji, te acopăr eu, zise McCafferty.

— Să o faci. Se pare că aproape au terminat. Ar fi bine să mai bem o bere, nu? chicoti Simms.

— Ne vedem la întoarcere.

Simms şi McCafferty îşi strânseră mâinile. Un minut mai târziu amândoi coborâseră sub punte şi începură să supravegheze ultimele pregătiri de ieşire pe mare.

USS PHARRIS

Elicopterul Sikorsky Sea King părea a nu avea loc pe puntea de aterizare de pe fregată, dar în cazul victimelor regulile erau întotdeauna încălcate. Cele mai grave zece cazuri de oameni arşi, opăriţi sau cu membre rupte fură urcate la bord după ce elicopterul realimentă. Morris îl urmări cum decolează în direcţia plajei. Comandantul a ceea ce mai rămăsese din USS *Pharris* îşi puse la loc şapca pe cap şi aprinse o nouă ţigară. Încă nu aflase ce se greşise în cazul atacului de submarin. Cumva comandantul rus se teleportase dintr-un loc într-altul.

— Am distrus trei dintre nemernici, domnule. Şeful Clarke apăru lângă Morris. Poate că ultimul a avut doar noroc.

— Citeşti gândurile, Şefule?

— Îmi cer scuze, domnule. Voiaţi raportul meu privind diferite lucruri. Pompele au reuşit să elimine aproape toată apa. Aş spune că mai avem o scurgere de circa zece galoane[40] pe oră în dreptul spărturii din tribord, o chestie în legătură cu care nu trebuie să ne îngrijorăm. Peretele din faţă rezistă şi avem oameni care îl supraveghează. Aceeaşi poveste cu cablul de remorcare. Tipii ăia de pe remorcher îşi cunosc meseria. Sala maşinilor raportează că ambele cazane sunt reparate, iar numărul doi continuă să fie în funcţiune. Sea Sparrow este iarăşi funcţională

40 Aproximativ patruzeci şi cinci de litri (n. tr.).

în caz că avem nevoie de ea, dar radarele sunt încă închise.

Morris dădu din cap.

— Mulţumesc, şefule. Cum se simt oamenii?

— Sunt ocupaţi. Cam tăcuţi. O nebunie.

„Ăsta e avantajul lor faţă de mine, îşi zise Morris. Sunt ocupaţi.”

— Mă scuzaţi că vă zic asta, domnule comandant, dar păreţi cumplit de obosit, continuă Clarke.

Şeful de echipaj era îngrijorat din pricina aceasta, dar vorbise deja prea mult.

— În curând o să ne odihnim cu toţii destul.

SUNNYVALE, CALIFORNIA

— Avem o „pasăre” care decolează, rosti ofiţerul de pază către Comandamentul Nord-American de Apărare Aerospaţială (NORAD). Pleacă de pe Cosmodromul Baikonur pe coordonate unu-cinci-cinci, indicând o înclinare orbitală probabilă de şaizeci şi cinci de grade. Caracteristicile spun că e vorba fie de o rachetă spaţială SS-11 ICBM sau F-1.

— Doar de una?

— Corect, e vorba de o singură „pasăre”.

O mulţime de ofiţeri ai Forţelor Aeriene americane deveniseră brusc extrem de încordaţi. Racheta plecase pe coordonate care aveau s-o aducă deasupra centrului Statelor Unite într-un interval de timp cuprins între patruzeci şi patruzeci şi cinci de minute, încărcătura în sine putea avea multe destinaţii. Racheta rusească SS-9, precum multe surate americane similare, era depăşită moral şi fusese adaptată ca lansator de sateliţi. Spre deosebire de echivalentele lor americane, racheta rusească fusese iniţial proiectată ca parte a unui sistem de bombardament fracţional-orbital. FOBS era o rachetă care putea lansa un focos nuclear de 25 de megatone pe o rută de zbor care ar fi imitat un satelit inofensiv.

— Motorul treptei 1 s-a oprit… bun, avem separaţie şi iniţierea treptei a doua, rosti colonelul în telefon.

„Ruşii ar face pe ei dacă ar şti cât de bune sunt camerele noastre”, îşi spuse el.

— Cursul se menţine aceeaşi ca înainte.

NORAD trimisese deja un mesaj spre Washington. Dacă era

vorba de o lovitură nucleară, Autoritatea Naţională de Comandă era gata să reacţioneze. Atât de multe scenarii începeau cu un focos mare explodând la înălţime orbitală deasupra ţării-ţintă, provocând avarii electromagnetice masive sistemelor de comunicaţii. Sistemul FOBS SS-9 era proiectat special pentru acest gen de lovituri.

— Oprirea treptei a doua… şi uite iniţierea treptei a treia. Vezi coordonatele noastre, NORAD?

— Da, răspunse generalul aflat în buncărul de sub Muntele Cheyenne.

Semnalul provenind de la satelitul de avertizare timpurie era conectat cu sediul NORAD, iar un echipaj de supraveghere format din treizeci de persoane îşi ţinea respiraţia, urmărind imaginea rachetei purtătoare deplasându-se pe harta digitală. „Doamne, să nu fie o rachetă nucleară…”

Radarele de sol din Australia preluaseră urmărirea vehiculului spaţial, arătând ascensiunea celei de-a treia trepte şi etajul consumat căzând în Oceanul Indian. Şi informaţiile culese de ei erau transmise prin satelit către Sunnyvale şi către Muntele Cheyenne.

— Se pare că a fost eliberată carcasa, rosti ofiţerul din Sunnyvale.

Imaginea radar arăta patru noi obiecte îndepărtându-se de *booster.* Era probabil vorba de învelişul protector din aluminiu necesar pe durata zborului prin atmosferă, dar care constituia o greutate inutilă în cazul unui vehicul spaţial. Oamenii începură să respire mai liniştiţi. Un vehicul care reintra în atmosferă avea nevoie de un astfel de înveliş, însă nu şi un satelit. După cinci minute încordate, era prima veste bună. Sistemul FOBS nu proceda aşa.

Un avion RC-135 al forţelor aeriene decola deja de pe pista bazei aeriene Tinker din Oklahoma, cu motoarele la regim maxim pentru ca fosta aeronavă de linie Boeing 707 convertită în scopuri militare să atingă cât mai repede altitudinea programată. Zona care odinioară adăpostea compartimentul pasagerilor conţinea un imens ansamblu telescop-cameră video folosit la inspectarea vehiculelor spaţiale sovietice. În cabina din spatele aeronavei tehnicienii activară sistemele sofisticate de urmărire folosite pentru fixarea camerei de luat vederi pe ţinta ei îndepărtată.

— Motorul s-a stins, anunţă Sunnyvale. Vehiculul a atins viteza

de înscriere pe orbită. Datele iniţiale arată un apogeu de 250 de kilometri şi un perigeu de 235 kilometri.

Cifrele acestea trebuiau analizate, însă NORAD şi Washingtonul aveau nevoie de ceva imediat.

— Evaluarea voastră? întrebă generalul NORAD pe cei din Sunnyvale.

— Toate datele indică o lansare de satelit pentru recunoaştere oceanică. Singura schimbare este că traiectoria de lansare a fost sudică în loc de nordică.

Ceea ce avea sens, aşa cum ştia toată lumea. Orice rachetă lansată pe o traiectorie polară presupunea pericole pe care nimeni nu era dispus să le accepte cu bucurie.

Treizeci de minute mai târziu erau siguri. Echipajul de pe RC-135 obţinu imagini bune ale noului satelit sovietic. Înainte ca acesta să îşi încheie prima sa rotaţie în jurul Pământului, era deja catalogat drept un RORSAT. Noul satelit de supraveghere oceanică prin radar avea să constituie o problemă pentru marină, dar nu era un capăt de ţară. Operatorii din Sunnyvale şi de la Muntele Cheyenne îşi continuară veghea.

ISLANDA

Urmau o cărare în jurul muntelui. Vigdis le spusese că locul era o destinaţie favorită pentru turişti. Un mic gheţar de pe partea nordică a muntelui alimenta mai multe pâraie, care curgeau spre o vale destul de largă, unde se aflau o mulţime de ferme mici. Dispuneau acolo de un avantaj considerabil. Aproape totul se găsea în raza lor vizuală, inclusiv câteva drumuri care erau ţinute sub supraveghere constantă. Edwards cumpănea dacă s-o taie drept peste vale către obiectivul lor sau să continue să meargă spre vest pe terenul bolovănos.

— Mă întreb ce fel de staţie radio e aia, zise Smith.

La circa 13 kilometri vest de ei se vedea un fel de turn.

Mike se uită la Vigdis şi primi drept răspuns o ridicare din umeri. Fata nu asculta emisiunile radio.

— Nu e uşor de spus ce e de la o asemenea distanţă, observă Edwards. Probabil însă că acolo se găsesc şi ruşi.

Îşi despături harta. În această parte a insulei se vedeau o mulţime de drumuri, dar informaţiile trebuiau acceptate cu o oarecare marjă de eroare. Doar două dintre drumuri dispuneau

de o suprafaţă adecvată mersului cu maşina. Celelalte erau numite „sezoniere” pe hartă, ceea ce nu-i lămurea. Dintre acestea, câteva erau bine întreţinute, altele nu. Harta nu preciza starea de întreţinere a fiecăruia. Trupele sovietice zărite până atunci se deplasau în vehicule de tip jeep, nu în transportoare blindate pe şenile de genul celor zărite în ziua invaziei. Un şofer bun putea merge aproape oriunde cu un jeep. Cât de buni erau sovieticii la conducerea jeepurilor pe un teren accidentat… „Atât de mult*e asp*ecte care trebuiau luate în consideraţie”, se gândi Edwards.

Edwards privi prin binoclu zona din vestul lui. Văzu un avion bimotor de pasageri decolând de pe un mic aerodrom. „De chestia asta ai uitat, nu? Ruşii folosesc jucăriile astea pentru a-şi deplasa trupele pe insulă…”

— Sergent, tu ce crezi?

„Acum, opinia lui e la fel de bună ca a unui profesionist.”

Smith se strâmbă. Alegerea trebuia făcută între pericolul eliminării fizice şi cel al pieirii prin epuizare.

„Ce mai alegere, îşi spuse el. De-asta se presupune că avem nevoie de ofiţeri.”

— Eu aş fi trimis cel puţin câteva patrule acolo jos, domnule locotenent. Sunt multe drumuri şi mi-aş fi „plantat” câteva puncte de verificare astfel încât localnicii să fie supravegheaţi. Să presupunem că turnul radio e un radiofar. Trebuie păzit. Staţiile radio obişnuite trebuie şi ele păzite. Toate fermele astea… Ce fel de ferme sunt, domnişoară Vigdis?

— De oi, câteva de vaci de lapte, de cartofi, răspunse ea.

— Aşadar, când rusnacii îşi termină serviciul se pot apuca de niscaiva furtişaguri prin zonă ca să facă rost de hrană proaspătă ca alternativă la porcăriile lor de conserve. Şi noi am proceda la fel. Nu prea îmi place, domnule locotenent.

Edwards încuviinţă.

— Bine, pornim spre est. Tocmai am rămas fără hrană.

— Putem oricând pescui.

FASLANE, SCOŢIA

Chicago conducea procesiunea. Un remorcher al Marinei Regale ajutase submarinul să se desprindă de chei, iar acum acesta se deplasa prin şenalul navigabil cu şase noduri pe oră.

Se foloseau de avantajul unei „găuri” în acoperirea radar sovietică prin sateliţi. Avea să mai dureze cel puţin şase ore până ce un alt satelit sovietic de recunoaştere avea să apară deasupra lor. În spatele lui McCafferty veneau *Boston, Pittsburgh, Providence, Key West* şi *Groton,* la două mile distanţă între ele.

— Ce spune sonarul? întrebă McCafferty prin intercom.

— Fundul la o sută nouăzeci de metri.

Venise clipa. McCafferty ordonă ca toţi oamenii de veghe să coboare sub punte. Singurele nave din raza vizuală rămăseseră în spate. *Boston* se vedea limpede, catargul negru şi cârmele de adâncime gemene semănând cu un înger al morţii. „Am ajuns suficient de departe”, îşi spuse el. Comandantul lui USS *Chicago* efectuă o ultimă verificare a staţiei de control de deasupra catargului, apoi coborî scara şi închise bine chepengul deasupra lui. Încă douăzeci şi cinci de paşi şi se găsea în centrul de atac, unde închise un alt tambuchi, răsucind volanul de închidere cât de bine putu.

— Bordul închis şi asigurat, raportă secundul, trecând prin litania oficială care semnala faptul că submarinul era pregătit de imersiune.

Submariniştii întocmeau liste de verificare de mult mai multă vreme decât aviatorii. McCafferty verifică personal listele, aşa cum făceau şi alţi membri ai echipajului din centrul de atac. Totul părea a fi aşa cum trebuia.

— Imersiune. Scufundare la adâncime de şaizeci de metri, ordonă McCafferty.

Submarinul se umplu cu zgomote de aer care iese în forţă şi apă care pătrunde în tancurile de balast, iar silueta zveltă a navei începu să coboare sub apă.

McCafferty revăzu misiunea în minte. Şaptezeci şi patru de ore până la banchiză, apoi viraj spre est. Patruzeci şi trei de ore până la Sviatana, apoi viraj spre sud. De-abia după aceea venea partea cu adevărat dificilă.

STENDAL, REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

Bătălia pentru Alfeld se transformă într-o creatură care devora oameni şi tancuri precum un lup înfometat. Alekseiev pufnea de supărare din pricina faptului că se găsea la două sute de

kilometri distanţă de divizia de tancuri pe care acum o socotea a lui. Nu se putea plânge că fusese înlocuit, fapt care nu făcea decât să înrăutăţească situaţia. Noul comandant de divizie reuşise o traversare forţată a râului, ducând alte două regimente de infanterie mecanizată pe celălalt mal, iar acum trei poduri de pontoane erau construite peste Leine… sau cel puţin se încerca cu râvnă o construcţie de acest fel, în pofida tirurilor ucigaşe ale artileriei NATO.

— Am generat un „angajament de aşteptare”, Paşa, rosti comandantul Zonei de Vest, privind harta.

Alekseiev încuviinţă tăcut. Ceea ce începuse ca un atac limitat se transforma în punctul nodal al întregului front. Alte două divizii de tancuri se găseau în acel moment aproape de zona bătăliei, gonind spre Leine. Se ştia că trei brigăzi NATO se îndreptau către acelaşi loc, sprijinite de artilerie. Ambele părţi combatante aduceau avioane de vânătoare din alte sectoare, una ca să distrugă podurile, cealaltă ca să le apere. Relieful zonei nu oferea servanţilor bateriilor antiaeriene suficient timp pentru a distinge prietenii de duşmani. Ruşii dispuneau de mult mai multe rachete sol-aer, aşa că la Alfeld se stabilise un soi de teritoriu al focului de voie. Orice zbura devenea automat o ţintă pentru rachetele ruseşti, în vreme ce avioanele sovietice se menţineau la distanţă, preferind să localizeze şi să distrugă artileria şi întăririle NATO. Tot ce se întâmpla reprezenta opusul conceptelor militare stabilite în perioada premergătoare războiului. Era un alt pariu, în opinia lui Alekseiev, dar de data asta unul favorabil pentru sovietici, date fiind experienţele anterioare de pe front. Era vorba de o lecţie importantă asupra căreia nu se insistase destul înainte de război: ofiţerii superiori trebuiau să vadă ce se petrece cu ochii lor. Cum naiba de am uitat asta? se întrebă Paşa.

Îşi atinse bandajul de pe frunte. Îl durea cumplit capul, iar un doctor folosise douăsprezece copci pentru a închide rana. Fusese avertizat că acele copci aveau să lase cicatrici. Tatăl lui dobândise mai multe astfel de cicatrici şi le purtase pe toate cu mândrie. Pentru o asemenea rană avea să accepte şi el o decoraţie.

— Am pus mâna pe culmea de la nord de oraş! anunţă comandantul Diviziei 20 Tancuri. I-am alungat pe americani de acolo.

Alekseiev apucă telefonul de campanie.

— Cât mai durează cu podurile?

— Ar trebui să avem unul gata într-o jumătate de oră. Sprijinul lor de artilerie slăbeşte în intensitate. Au aruncat în aer o unitate de pontoane, dar podul ăsta va fi gata. Un batalion de tancuri aşteaptă, gata să treacă dincolo. Rachetele SAM se descurcă de minune. De unde stau văd resturile a cinci avioane. Văd…

Sunetul fu întrerupt de un tunet generat de mână omenească.

Alekseiev nu avea ce altceva să facă decât să se holbeze la receptorul aparatului. Mâna lui se încleştă de furie pe corpul de ebonită al obiectului.

— Scuzaţi-mă. A fost destul de aproape. Acum se montează ultima secţiune a podului. Geniştii au suferit pierderi cumplite, tovarăşe general. Merită o atenţie aparte. Maiorul care comandă unitatea este expus focului inamic de peste trei ore. Vreau steaua de aur pentru el.

— O s-o primească.

— Bun, bun – ultima parte a fost descărcată din camion şi este dusă prin apă. Dacă ne acordă zece minute de răgaz să ancorăm bine capătul o să vă duc blestematele alea de tancuri dincolo. Cât mai durează până la venirea întăririlor?

— Primele elemente vor sosi imediat după asfinţit.

— Excelent! Acum trebuie să plec. Voi reveni când vom începe să traversăm tancurile.

Alekseiev dădu receptorul unui ofiţer inferior. Parcă ascultase un meci de hochei la radio!

— Următorul obiectiv, Paşa?

— Spre nord-vest către Hameln şi apoi dincolo. S-ar putea să fim capabili să străpungem grupurile nordice ale armatei NATO. Dacă vor începe să-şi degajeze forţele din jurul Hamburgului, atunci trecem la un atac general şi îi urmărim până la Canalul Mânecii! Cred că am ajuns în sfârşit în situaţia în care speram să ajungem.

BRUXELLES, BELGIA

La sediul NATO, ofiţerii de stat-major priveau aceleaşi hărţi şi ajungeau la aceleaşi concluzii cu mai puţin entuziasm. Rezervele ajunseseră la un nivel periculos de scăzut şi totuşi nu exista alternativă. Oameni şi tunuri porniră spre Alfeld în număr tot mai mare.

PANAMA

Era cel mai mare tranzit de nave ale marinei americane de ani de zile. Vasele cenuşii foloseau ambele părţi ale ecluzelor, împiedicând fluidizarea traficului spre vest. Navele se grăbeau. Elicopterele duceau piloţii spre şi de la nave. Restricţiile de viteză erau încălcate grosolan, ignorându-se cu bună ştiinţă problemele de eroziune ale canalului. Navele care trebuiau realimentate cu combustibil erau imediat andocate la ieşirea din Canal, la Gatun Locks, apoi formau o barieră antisubmarin dincolo de Limon Bay. Tranzitul formaţiei din Pacific în Atlantic dură douăsprezece ore, în condiţii de minimă securitate. După ce trecură de Canal, navele porniră spre nord cu o viteză de douăzeci şi două de noduri. Trebuiau să treacă noaptea prin pasajul Windward.

30
Abordări

BOSTON, MASSACHUSETTS

„I se spune aroma mării, îşi spuse Morris, dar în realitate nu e asta. Este mirosul pământului.” Mirosul provenea de la mlaştinile lăsate de flux – de la toate lucrurile care trăiau, mureau şi putrezeau la marginea apei, emanând miasme care se îngemănau în zona litoralului şi se răspândeau apoi spre largul mării. Marinarilor nu le displăcea, deoarece asta însemna că pământul, portul, casa şi familia erau aproape. Altminteri, era vorba doar de un miros care putea fi neutralizat cu Lysol.

În vreme ce Morris se uita, remorcherul *Papago* micşoră lungimea cablului de remorcă pentru un control mai bun în ape cu restricţii. Trei remorchere portuare veniră lângă navă, echipajele lor aruncând parâme de abordare marinarilor de pe fregată. După ce acestea fură prinse, *Papago* se depărtă şi porni în sus pe fluviu pentru realimentare.

— Bună ziua, domnule comandant.

De pe unul dintre remorchere veni un pilot portuar. Părea genul de om care scosese şi băgase nave în portul Boston de cel puţin cincizeci de ani.

— Bună ziua şi dumitale, domnule căpitan, răspunse Morris.

— Am înţeles că aţi nimicit trei submarine ruseşti?

— Doar unul cu forţe proprii. La celelalte am ajutat.

— De câtă apă aveţi nevoie sub chilă?

— Cam de opt metri – nu.

Morris trebui să se corecteze. Cupola sonarului zăcea acum pe fundul Atlanticului.

— Aţi procedat bine aducând nava înapoi, domnule, zise pilotul, privind înainte. Vasul meu n-a supravieţuit. Cred că s-a întâmplat înainte de a vă naşte. *Callaghan,* şapte nouăzeci şi doi. Ofiţer de artilerie, tocmai terminasem instrucţia. Am distrus douăsprezece avioane japoneze, dar chiar după miezul nopţii al treisprezecelea kamikaze ne-a lovit. Patruzeci şi şapte de oameni… în fine.

Pilotul scoase staţia radio din buzunar şi începu să dea instrucţiuni remorcherelor. *Pharris* începu să alunece lateral către o dană. Un doc uscat de mărime medie se întindea chiar în faţă, dar nava nu se îndrepta într-acolo.

— Nu în docul uscat? întrebă Morris, surprins şi iritat că nava lui era deplasată către o dană obişnuită.

— Sunt probleme tehnice cu docul. Încă nu sunt gata pentru dumneavoastră. Mâine sau poimâine lucrurile se rezolvă sigur. Ştiu cum vă simţiţi, domnule comandant. Ca şi cum copilul ar fi rănit şi nu îl primesc la spital. Fiţi mai optimist, eu mi-am văzut copilul scufundându-se.

Morris ştia că n-avea sens să mormăie. Omul avea dreptate. Dacă *Pharris* nu se scufundase până atunci, n-avea să păţească nimic stând lipită de dană o zi sau două. Pilotul era expert. Privirea lui încercată măsură vântul şi valurile, după care dădu ordinele potrivite căpitanilor remorcherelor. În mai puţin de treizeci de minute fregata era amarată la dană de marfă. Trei echipe de televiziune aşteptau în spatele unui cordon de marinari de pază. Imediat ce pasarela fu coborâtă pe dană, un ofiţer se repezi la bord şi veni drept pe punte.

— Domnule comandant, sunt locotenent-comandorul Anders. Am asta pentru dumneavoastră, domnule.

Ofiţerul îi înmână un plic cu aspect oficial.

Morris rupse sigiliul şi descoperi un formular standard al marinei. Mesajul îi cerea, în termenii seci ai marinei, să se îndrepte spre Norfolk cu cel mai rapid mijloc de transport.

— Am o maşină care aşteaptă. Puteţi prinde naveta până în D.C., apoi luaţi ceva repede până în Norfolk.

— Cum rămâne cu nava mea?

— Asta e treaba mea, domnule comandant. O să am mare grijă de ea în locul dumneavoastră.

„Pur şi simplu”, îşi spuse Morris. Dădu din cap şi coborî sub punte ca să-şi facă bagajul. Zece minute mai târziu trecea fără să scoată o vorbă pe lângă camerele TV şi era dus la Aeroportul Internaţional Logan.

STORNOWAY, SCOŢIA

Toland parcurse fotografiile aeriene ale celor patru aerodromuri din Islanda. Ciudat, dar ruşii nu utilizau deloc

vechiul Keflavik, preferând să îşi pună avioanele pe aerodromul din Reykjavik şi pe noua bază NATO. Din când în când câte un Backfire ateriza la Keflavik, dar era vorba doar de bombardiere cu probleme tehnice sau la limită cu combustibilul şi asta era tot. Atacurile nordice ale aviaţiei NATO avuseseră şi ele un efect – acum ruşii îşi efectuau alimentările în zbor mai la nord şi mai la est, fapt care indusese un efect negativ, chiar dacă minor, asupra razei de acţiune a Backfire-lor. Experţii estimau că aceste atacuri reduseseră cu douăzeci de minute timpul avut la dispoziţie pentru căutarea convoaielor. În ciuda căutărilor efectuate de avioanele Bear şi de sateliţii de recunoaştere, doar două treimi din raiduri se soldau cu lansarea de atacuri. Toland habar n-avea de ce. Să fi existat o problemă cu comunicaţiile sovietice? Şi dacă da, puteau găsi ei o cale de a o exploata?

Bombardierele Backfire continuau să provoace pagube convoaielor şi încă serioase. După eforturi considerabile ale marinei, forţele aeriene americane începuseră să folosească bazele din Newfoundland, Bermuda şi din insulele Azore. Sprijinite de cisterne aeriene împrumutate de la Comandamentul Strategic al Aerului, avioanele încercau să menţină o continuă patrulare deasupra convoaielor la care puteau ajunge. Speranţa era nu să oprească un raid al Backfire-lor, ci de a reuşi să rărească numărul avioanelor radar inamice. Sovieticii dispuneau doar de circa treizeci de avioane Bear-D cu rază mare de acţiune. Cam zece zburau zilnic, cu radarele lor puternice Big Bulge pornite, pentru a ghida bombardierele şi submarinele împotriva convoaielor, ceea ce le făcea relativ uşor de depistat, în condiţiile în care un avion de vânătoare putea ajunge în zona lor de acţiune. După multe experimentări, ruşii intraseră în capcana unui tipar previzibil al operaţiunilor aeriene. Trebuiau să plătească pentru asta. A doua zi, forţele aeriene urmau să lanseze patrule de două avioane deasupra a şase convoaie diferite.

Ruşii trebuiau obligaţi să plătească un preţ scump şi pentru faptul că îşi aduseseră avioane în Islanda.

— Eu aş zice că e vorba de un regiment, să zicem între douăzeci şi patru şi douăzeci şi şapte de avioane. Toate MIG-29 Fulcrum, rosti Toland. La sol nu par să fie niciodată mai mult de douăzeci şi unu. Îmi imaginez că ei menţin o patrulă constantă şi consistentă, probabil compusă din patru avioane aflate în permanenţă în aer. Totodată, par să aibă trei radare la sol, pe

care le deplasează des dintr-un loc în altul. Asta înseamnă că sunt, probabil, echipaţi pentru interceptări controlate de la sol. E vreo problemă cu bruierea radarelor de căutare?

Un pilot de vânătoare clătină din cap.

— Nu, cu un sprijin adecvat.

— Deci va trebui să ademenim MIG-urile să decoleze şi apoi să distrugem cât mai multe. Alături de Toland, examinând hărţile, se aflau comandanţii ambelor escadrile de Tomcat-uri. Trebuie evitate totuşi lansatoarele alea SAM. Din ce spun oamenii din Germania, rachetele SA-11 înseamnă veşti foarte proaste.

Primul efort al forţelor aeriene de a face baza din Keflavik una cu pământul folosind bombardiere B-52 fusese un dezastru. Următoarea încercare cu mai rapidele FB-111 îi deranjase întrucâtva pe ruşi, dar nu scosese Keflavik-ul din uz. Comandamentul Strategic al Aerului nu era dispus să aloce mai multe bombardiere ultrarapide pentru o asemenea misiune. Încă nu avusese loc un atac de succes împotriva principalului depozit de combustibil de pe insulă. Acesta se găsea prea aproape de o zonă populată, iar fotografiile de satelit dezvăluiau faptul că acolo se aflau încă civili. Bineînţeles.

— Haideţi să punem forţele aeriene să încerce o nouă misiune B-52, propuse un pilot. Să vină ca şi data trecută, cu excepţia… Omul sublinie câteva schimbări în profilul de atac. Acum, că suntem însoţiţi de Poponari, s-ar putea ca misiunea să iasă bine.

— Dacă vrei ajutorul meu, comandorule, ai putea da dovadă măcar de puţină politeţe. Pilotul avionului de luptă electronică Prowler aflat în încăpere nu agrease deloc referirea făcută la porecla aeronavei lui de patruzeci de milioane de dolari. Pot da peste cap câteva in radarele SAM, dar ţineţi minte că SA-11 dispune de un sistem de urmărire prin infraroşu. Dacă ajungeţi la mai puţin de 15 kilometri de lansatoare, au o şansă din două de a vă doborî Tomcat-urile.

Piloţii aflaseră că lucrul cu adevărat supărător în cazul lansatorului SA-11 era acela că racheta nu lăsa practic nici un fel de dâră în urmă – ceea ce o făcea extrem de greu de depistat, iar evadarea din calea unui duşman invizibil era practic imposibilă.

— O să-l evităm cât mai mult pe domnul SAM. Pentru prima dată, domnilor, şansa e de partea noastră.

Piloţii începură să întocmească un plan împreună. Acum dispuneau de informaţii consistente legate de modul de acţiune

a avioanelor ruseşti în luptă. Sovieticii aveau tactici bune, dar în acelaşi timp erau previzibili. Dacă aviaţia americană putea aranja o situaţie cu care ruşii erau obişnuiţi, atunci reacţia lui Ivan putea fi cunoscută dinainte.

STENDAL, REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

Alekseiev nu se aşteptase vreodată ca lucrurile să se desfăşoare lesne, dar nici nu crezuse că ar fi posibil ca aviaţia NATO să stăpânească cerul noaptea. La patru minute după miezul nopţii, un avion care nu fusese detectat de radare distrusese complet staţia de transmisii radio către cartierul general al Comandamentului Zonei de Vest. La început dispuneau de trei staţii, fiecare aflată la mai mult de zece kilometri de complexul de buncăre subterane. Acum mai aveau doar una singură, plus un transmiţător mobil, care mai fusese bombardat o dată. Bineînţeles că se puteau folosi în continuare cablurile subterane de telefonie, dar înaintarea pe teren inamic însemna că nu se mai putea avea încredere în astfel de comunicaţii. Cablurile întinse de telegrafişti erau mult prea des distruse de atacurile aeriene şi de vehiculele prost conduse. Aveau nevoie de legături radio, iar NATO elimina constant astfel de legături. Avioanele inamice atacaseră chiar complexul de buncăre. Adăpostul-momeală aşezat exact între două staţii de transmisie fusese lovit de opt avioane de vânătoare-bombardament şi peste el se aruncase din belşug cu napalm, ciorchini de bombe şi explozibili de mare putere cu declanşare întârziată. Dacă atacul s-ar fi petrecut asupra adevăratului complex, s-ar fi lăsat cu multe victime. „Cam de atât sunt în stare geniştii noştri”, îşi spuse Alekseiev. Se presupunea că astfel de buncăre pot rezista fără probleme chiar unor lovituri nucleare în imediata lor apropiere.

Acum Alekseiev dispunea de o întreagă divizie dincolo de Leine. Mai exact de rămăşiţele unei divizii. Cele două divizii de tancuri de întărire încercau să forţeze trecerea, însă podurile de pontoane fuseseră bombardate în timpul nopţii odată cu diviziile în plin marş. Întăririle NATO începeau să sosească, chiar dacă şi înaintarea lor fusese întârziată din pricina atacurilor aeriene, mult mai reduse ca importanţă, ale aviaţiei sovietice. „Tacticile...

nu, amatorii discută despre tactică, îşi zise Alekseiev cu amărăciune. Soldaţii profesionişti studiază logistica.” Cheia succesului avea să depindă enorm de abilitatea lor de a menţine podurile de peste râul Leine şi de a gestiona eficient traficul de vehicule de-a lungul drumurilor către Alfeld. Sistemul de control al traficului fusese deja întrerupt de două ori înainte ca Alekseiev să detaşeze un grup de colonei care să preia controlul asupra situaţiei.

— Ar fi trebuit să alegem un loc mai bun, murmură Alekseiev.

— Mă scuzaţi, tovarăşe general? întrebă Sergetov.

— În Alfeld se intră pe un singur drum bun. Generalul zâmbi ironic. Ar fi trebuit să ne creăm breşa într-un oraş cu cel puţin trei astfel de drumuri.

Urmăriră amândoi cum săgeţile de lemn se deplasează – mai degrabă se târăsc – de-a lungul hărţii. Fiecare semn reprezenta un batalion. Unităţile de rachete şi de tunuri antiaeriene mărgineau coridorul la nord şi la sud de acest drum, iar drumul în sine părea sinuos din pricina opririlor pentru declanşarea de la distanţă a minelor pe care NATO le folosea acum pentru prima dată în număr foarte mare.

— 20 Tancuri a încasat-o serios, mormăi generalul.

Trupele *lui.* Breşa ar fi putut să fie făcută cu repeziciune – dacă nu ar fi existat blestemata de aviaţie NATO.

— Cele două divizii de întărire vor completa manevra, prezise Sergetov, încrezător.

Alekseiev credea că ajutorul lui are dreptate. Doar dacă nu apărea ceva neprevăzut.

NORFOLK, VIRGINIA

Morris şedea dincolo de biroul COMNAVSURFLANT: Comandantul Forţelor Navale de Suprafaţă din Flota americană al Atlanticului. Amiral cu trei stele, comandantul îşi petrecuse întreagă viaţă profesională în ceea ce el numea „marina reală”, adică la bordul fregatelor, distrugătoarelor şi crucişătoarelor. Acestor nave le lipsea strălucirea portavioanelor şi misterul submarinelor, dar, în acel moment, ele erau cheia de trecere a convoaielor peste Atlantic.

— Ivan a schimbat tactica faţă de noi, mult mai repede decât credeam noi că e în stare. Acum atacă escortele. Atacul

împotriva fregatei tale a fost deliberat, nu un accident. Probabil că te aştepta.

— Încearcă să elimine escortele?

— Da, dar mai ales navele cu „coadă”. Noi le-am lovit forţa submarină, nu destul de tare, dar într-o măsură semnificativă. Sonarele remorcate au funcţionat foarte bine. Ivan s-a prins de asta şi încearcă să le elimine. Caută şi navele SURTASS, dar cu acestea povestea e mult mai serioasă. Am distrus trei submarine care au încercat să atace astfel de nave.

Morris dădu din cap. Navele SURTASS, dotate cu sonar remorcat de suprafaţă, erau în esenţă nave de pescuit ton modificate, care duceau cu ele cabluri masive pentru sonare pasive. Nu erau destule ca număr pentru a acoperi mai mult de jumătate din rutele convoaielor, dar transmiseseră informaţii valoroase către cartierul general din Norfolk.

— De ce nu trimit bombardiere după aceste nave?

— Ne-am întrebat şi noi. Evident, ruşii cred că nu merită asemenea efort. În plus, noi dispunem de mult mai multe capacităţi electronice ascunse în astfel de instrumente decât se ştie în mod public. Navele nu sunt uşor de localizat pe radar.

Amiralul se opri aici, dar Morris se întrebă dacă nu cumva navele SURTASS dispuneau de tehnologie Stealth, în urma unui proiect la care marina lucra de mai mulţi ani. Cu atât mai bine dacă ruşii îşi limitau eforturile la localizarea şi distrugerea acelor vase de pescuit ton cu ajutorul submarinelor.

— Te propun la o decoraţie, Ed. Te-ai descurcat foarte bine. Am doar trei comandanţi de navă care s-au descurcat mai bine şi unul dintre ei a fost ucis ieri. Aşadar, cât de mari au fost avariile tale?

— S-ar putea ca nava să fie iremediabil pierdută, domnule. A fost un submarin Victor. Am încasat o torpilă în prova. Chila a cedat şi… prova s-a rupt, domnule. Am pierdut tot ce aveam în faţa lansatorului ASROC. Multe avarii cauzate de impact, dar cele mai multe au fost reparate. Înainte de a mai putea ieşi pe mare, nava are nevoie de o prova nouă.

Amiralul dădu din cap. Citise deja raportul avariilor.

— Ai făcut bine că ai salvat nava, Ed. Foarte bine. Deocamdată *Pharris* nu are nevoie de tine. Am nevoie de tine aici, alături de oamenii mei de la statul-major. Vreau să arunci o privire peste rapoartele serviciilor de informaţii şi de la serviciile operaţionale şi să îmi dai nişte idei.

— Pentru început am putea pune botniţă nenorocitelor ălora de bombardiere Backfire.

— Acum se lucrează la asta.

În răspuns se ghicea şi încredere şi scepticism.

STRÂMTOAREA WINDWARD

Spre est se găsea Haiti pe insula Hispaniola. Spre vest era Cuba. Camuflate, cu sistemele radar complet activate, dar puse pe aşteptare, navele navigau în formaţie de luptă, escortate de distrugătoare şi fregate. Rachetele erau montate pe lansatoare şi îndreptate spre babord, în vreme ce servanţii lansatoarelor asudau în staţiile lor de luptă dotate cu aer condiţionat.

Nu se aşteptau la necazuri. Castro trimisese vorbă guvernului american că nu era amestecat în acest război şi era furios că sovieticii nu îl informaseră despre planurile lor. Din punct de vedere diplomatic însă era mai bine ca americanii să traverseze strâmtoarea noaptea, astfel încât cubanezii să poată susţine pe bună dreptate că nu văzuseră nimic. Ca semn de bună-credinţă, Castro îi alertase pe americani asupra prezenţei unui submarin în Strâmtoarea Florida. A fi folosit pe post de vasal era una, dar a-ţi fi ţara folosită pe post de bază pentru un război despre care nu ai fost informat era eu totul altceva.

Marinarii nu cunoşteau toate aceste amănunte, ci doar faptul că nu trebuiau să se aştepte la o opoziţie serioasă. Primiseră totul cu doză de neîncredere, aşa cum luau toate rapoartele serviciilor de informaţii. Elicopterele de pe nave lansaseră un şir de balize sonar iar radarele ESM ascultau semnalul pulsatoriu emis de un radar de fabricaţie sovietică. Deasupra, oamenii din gabii mânuiau destul de stângaci reflectoare spre cer, căutând avioane care i-ar fi putut căuta, vizual, ceea ce nu era chiar atât de greu. La o viteză de douăzeci şi cinci de noduri, fiecare navă lăsa în urma ei un siaj care părea să lumineze ca o lampă de neon în beznă.

Un căpitan de fregată se gândea nemulţumit că medicamentul Maalox nu-şi mai făcea efectul. Omul şedea în scaunul de comandă din centrul de informaţii de luptă de pe nava lui. La stânga lui se găsea harta, iar în faţa lui tânărul ofiţer de acţiuni tactice stătea aplecat deasupra planşetei. Se ştia că armata cubaneză dispunea de baterii de rachete sol-sol aliniate de-a

lungul coastei insulei precum fortăreţele de odinioară. În orice moment navele puteau detecta un stol de proiectile venind spre ele. În partea din faţă, lansatorul de rachete fusese încărcat şi armat, la fel şi tunul de şaptezeci de milimetri şi echipamentul CIWS de deasupra. Comandantul băuse multă cafea şi asta fusese o greşeală, dar trebuia să rămână alert. Preţul plătit consta într-un junghi îngrozitor în partea superioară a abdomenului. „Poate că ar trebui să discut cu sanitarul”, îşi spuse el, după care alungă gândul. N-avea timp de asta. Muncise continuu în ultimele trei luni pentru a-şi pregăti nava de acţiune, trecând prin testele de acceptare şi conducând nenumărate formaţii de lucru, mânând tare de la spate oamenii şi nava, însă cel mai mult muncindu-se pe sine. Era un bărbat prea mândru pentru a recunoaşte că întrecuse limita.

Totul se întâmplă după ce el îşi termină a treia ceaşcă de cafea, în ciuda tuturor simptomelor de până atunci, durerea îl străfulgeră şi îl surprinse ca un cuţit înroşit. Comandantul se îndoi şi începu să vomite pe podeaua încăperii. Un marinar şterse imediat totul cu o cârpă, însă era prea întuneric ca să se observe că podeaua se umpluse de sânge. Comandantul nu-şi putea părăsi postul, în ciuda durerilor şi în ciuda frigului care-l cuprinse brusc în urma pierderii de sânge. Îşi propuse în gând să se ţină departe de cafea pentru câteva ore. Poate că avea să treacă pe la sanitar. *Dacă* va avea ocazia. Urma o perioadă de trei zile de odihnă în Norfolk. Putea lua o pauză atunci. Ştia că avea nevoie de odihnă. Oboseala care i se insinuase în trup de câteva zile îl chinuia cumplit. Ofiţerul clătină din cap. Parcă după ce vomiţi ar trebui să te simţi mai bine.

VIRGINIA BEACH, VIRGINIA

Morris nu găsi pe nimeni acasă la el. La sugestia lui, soţia plecase cu copiii să locuiască la părinţii ei din Kansas. Morris îi spusese că n-avea nici un sens să rămână acolo cu cei mici, făcându-şi în permanenţă griji pentru el. Acum regreta decizia. Avea nevoie de o companie, de o îmbrăţişare. Simţea nevoia să-şi vadă copiii. La mai puţin de un minut de la intrarea în casă se repezi la telefon. Soţia lui aflase deja ce se întâmplase cu nava lui, dar nu le spusese nimic copiilor. Morris avu nevoie de două minute ca s-o asigure că nu păţise nimic, că era acasă,

nevătămat. Apoi veniră copiii la telefon şi după aceea află că nu se putea aranja în nici un fel un drum acasă cu avionul. Toate avioanele de linie transportau oameni şi materiale peste Atlantic sau aveau locurile rezervate şi confirmate până la mijlocul lui august. Ed nu vedea nici un rost ca familia lui să conducă din Salinas până în Kansas City ca să aştepte eliberarea unor locuri. Despărţirile erau grele.

Ce urma era şi mai greu. Comandorul Edward Morris scoase din buzunar o listă cu telefoanele de condoleanţe pe care trebuia să le dea. Bineînţeles că toate familiile victimelor fuseseră înştiinţate, dar una dintre îndatoririle unei funcţii de comandă era aceea de a comunica personal cu familiile celor dispăruţi. Văduva secundului de pe Pharris locuia la doar nici un kilometru distanţă. Morris îşi aminti că secundul fusese un om bun şi un expert în grătare. Câte sfârşituri de săptămână petrecuse el în curtea lor, urmărind cum se rumenesc fripturile deasupra cărbunilor? Ce avea să-i spună femeii acum? Ce avea să le spună celorlalte văduve? Ce avea să le spună *copiilor?*

Morris se duse la maşină şi fu neplăcut surprins de ironia transmisă de numărul de pe plăcuţa de înmatriculare, FF-1094. Nu oricărui om îi era dat să fie însoţit pretutindeni de imaginea eşecului personal. Cei mai mulţi aveau norocul să lase totul în urmă. Pornind motorul, Morris se întrebă dacă va mai fi vreodată în stare să doarmă fără teama de a retrăi acel cumplit moment de pe puntea navei sale.

ISLANDA

Pentru prima dată Edwards îl bătuse pe Smith pe terenul acestuia. În ciuda experienţei sale în mânuirea undiţei, Smith nu reuşise să prindă nimic după o oră de eforturi şi îi dăduse dezgustat undiţa lui Mike. Zece minute mai târziu, Edwards venea cu un păstrăv de două kilograme.

— Ce mai grozăvenie, mormăi Smith.

Le luase unsprezece ore ca să străbată ultimii zece kilometri. Fuseseră nevoiţi să traverseze un drum extrem de aglomerat. La fiecare câteva minute trecea un vehicul, îndreptându-se spre nord sau spre sud. Ruşii foloseau această fâşie pietruită drept principala cale de acces pe uscat către coasta de nord-est a Islandei. Edwards şi trupa care îl însoţea petrecuseră şase ore

ascunzându-se între stâncile unui alt câmp de lavă, urmărind şi aşteptând un moment prielnic de traversare. Zăriseră de două ori elicoptere Mi-24 patrulând peste zonă, dar nici unul nu se apropiase de ei. Nu văzuseră în schimb nici un fel de patrule pedestre, de unde Edwards trăsese concluzia că Islanda era prea mare ca forţa sovietică de invazie să o poată controla. În acel moment îşi scosese harta capturată de la ruşi şi se apucase de studiat simbolurile de pe ea. Trupele sovietice erau concentrate pe un arc care se întindea la nord sau la sud de peninsula Reykjavik. Transmisese informaţia în Scoţia prin radio, pierzând zece minute cu explicarea simbolurilor ruseşti.

Traficul pe drum scăzuse odată cu asfinţitul, permiţându-le să traverseze drumul în goană. Se treziseră fără nici un fel de alimente într-o altă zonă de lacuri şi pâraie. Edwards hotărâse că le fusese de ajuns. Venise din nou ora odihnei, aşa că el se apucase de pescuit ca să facă rost de ceva hrană. Următoarea etapă a călătoriei lor însemna parcurgerea unui teritoriu aflat departe de zonele locuite.

Puşca şi celelalte echipamente ale sale se aflau lângă o stâncă, acoperite cu haina lui de camuflaj. Lângă el stătea Vigdis. Fata nu se dezlipise de el întreaga zi. Smith şi soldaţii îşi găsiseră fiecare câte un loc de relaxare, lăsându-l pe locotenent să facă cea mai mare parte a treburilor.

Se părea că populaţia locală de insecte ieşise în număr mare la aer în acea zi. Puloverul lui împiedica insectele să-i ajungă la piele, dar acestea se răzbunau atacându-i faţa. Edwards încercă să le ignore. Mai multe insecte zburdau pe suprafaţa pârâului şi păstrăvii înotau după ele. De fiecare dată când zărea o tresărire a apei, Edwards arunca cârligul undiţei în acea direcţie. La un moment dat, undiţa se îndoi.

— Am mai prins unul! zise el cu voce mai tare.

Smith înălţă capul, clătină furios din el, apoi se retrase în tufişul unde se ascunsese, la vreo cincizeci de metri depărtare.

Edwards nu mai pescuise niciodată aşa. Întreaga lui experienţă de pescuit fusese acumulată în barca tatălui său, însă principiile erau cam aceleaşi. Edwards lăsă păstrăvul să tragă de fir, dar nu foarte tare, doar atât cât să-l obosească, în vreme ce smucea de undiţă în sus şi în jos, trăgând peştele în susul râului spre pietre. Brusc se împiedică de o stâncă şi căzu în apa puţin adâncă, reuşind cumva să păstreze undiţa ridicată. Luptându-se să se ridice în picioare, Edwards se dădu înapoi. Pantalonii negri,

de luptă, erau uzi leoarcă şi i se lipiseră de picioare.

— Ăsta e mare.

Se întoarse şi o văzu pe Vigdis râzând. Fata îl urmări cum ademeneşte peştele şi începu să meargă spre el. Un minut mai târziu apucă firul şi scoase păstrăvul din apă.

— Ăsta are trei kile, anunţă ea ridicând peştele în sus.

La vârsta de zece ani, Mike prinsese un peşte de cincizeci de kilograme, dar păstrăvul maroniu de acum părea mult mai mare. Edwards trase de fir, în vreme ce Vigdis se apropia de el. „Cinci kile de peşte în douăzeci de minute, îşi spuse el. Poate că vom reuşi să trăim din el până ajungem la destinaţie.”

Elicopterul se ivi fără nici un avertisment. Vântul bătea dinspre vest şi elicopterul probabil că patrula drumul dinspre est. Aparatul de zbor ajunsese la mai puţin de un kilometru şi jumătate înainte ca ei să audă sunetul înfiorător al elicelor îndreptându-se chiar în direcţia lor.

— Toată lumea să rămână nemişcată! urlă Smith.

Puşcaşii marini se găseau la adăpost, dar Edwards şi Vigdis erau expuşi.

— Oh, Doamne, icni Edwards, terminând de tras undiţa. Scoate peştele din cârlig. Fii calmă.

În timp ce elicopterul se apropia, fata se uita la el, prea înfricoşată ca să se întoarcă cu faţa spre duşman. Mâinile îi tremurau cumplit în vreme ce încercau să scoată din cârlig peştele care se zbătea.

— O să fie totul bine, Vigdis.

Edwards o cuprinse cu braţul de mijloc şi se îndepărtară încet de pârâu. Fata îl trase şi mai aproape de ea. Senzaţia fu pentru el un şoc mai puternic decât apariţia elicopterului. Vigdis era mai puternică decât se aşteptase el, iar braţul ei îl ardea în jurul spatelui şi pieptului.

Elicopterul ajunse la mai puţin de cinci sute de metri, venind drept spre ei, cu botul în jos, cu mitraliera aţintită în direcţia lor.

Edwards îşi dădu seama că n-aveau cum să scape. Puşca lui se găsea la cincizeci de metri depărtare, sub haina de camuflaj. Dacă alerga spre ea, ruşii aveau să-şi dea seama de ce. Simţea cum îi tremură picioarele în timp ce privea moartea apropiindu-se.

Încet, cu grijă, Vigdis mişcă mâna în care ţinea peştele. Folosi două degete pentru a prinde mâna lui Edwards din dreptul mijlocului şi a o duce în sus până ce ajunse în dreptul sânului

stâng. Apoi ridică peştele deasupra capului. Edwards scăpă undiţa din mână şi se opri să culeagă celalalt păstrăv. Vigdis se aplecă şi ea, reuşind să menţină mâna lui în acelaşi loc. Edwards ridică peştele, în vreme ce elicopterul Mi-24 plutea în aer la cincizeci de metri depărtare. Rotorul împrăştie un cerc de picături fine de apă în aer.

— Pleacă, rosti încet Edwards printre dinţii încleştaţi.

— Tatei îi place la nebunie să pescuiască, zise locotenentul-major, manevrând comenzile de zbor.

— La naiba cu peştele, ripostă mitraliorul. Mie mi-ar plăcea să prind o peştoaică precum aia. Uite unde-şi ţine mâna ticălosul ăla!

„Probabil că ăştia habar n-au ce se întâmplă în jurul lor, îşi spuse rusul. Sau dacă ştiu au destul bun-simţ ca să îşi dea seama că nu pot schimba nimic. Ce bine să vezi că unii oameni pot rămâne neprihăniţi de nebunia care a cuprins întreaga lume...” Pilotul privi indicatoarele de combustibil.

— Par destul de inofensivi. Mai avem combustibil pentru jumătate de oră. E vremea să ne întoarcem.

Elicopterul se întoarse cu coada spre ei şi, preţ de o clipă, Edwards avu impresia cumplită că ruşii o să aterizeze. După aceea aparatul pivotă în aer şi plecă spre sud-vest. Unul dintre soldaţii din spate le făcu semn cu mâna. Vigdis le răspunse cu acelaşi gest. Cei doi rămaseră pe loc urmărind cum se îndepărtează elicopterul. Mâinile în care ţineau peştele se lăsară în jos, dar fata continua să stea lipită de el. Edwards nu-şi dăduse seama că Vigdis nu purta sutien. Îi era teamă să îşi mişte braţul, după cum îi era la fel de teamă să nu lase impresia că-i face avansuri. Oare de ce se comportase ea aşa? Ca să-l ajute să-i păcălească pe ruşi, ca să-i dea lui încredere sau ca să-şi facă singură curaj? Faptul că gestul avusese rezultatul scontat părea lipsit de importanţă acum. Puşcaşii marini rămăseseră ascunşi. Edwards şi Vigdis stăteau pe loc, singuri, iar el avea senzaţia că mâna stângă îi arde, în vreme ce se întreba cu disperare ce ar trebui să facă.

Vigdis acţionă în locul lui. Mâna lui alunecă în clipa în care ea se întoarse spre el şi îşi îngropă capul în umărul lui. „Uite-mă şi pe mine, ţinând cu o mână cea mai frumoasă fată pe care am cunoscut-o vreodată, îşi zise el şi cu cealaltă un blestemat de

peşte.” Situaţia îşi găsi repede rezolvarea când Edwards scăpă peştele şi o cuprinse pe fată cu ambele braţe, strângând-o bine la piept.

— Eşti bine?

Vigdis se uită la el.

— Cred că da.

Un singur cuvânt putea descrie ce simţea el pentru fata din braţele lui. Edwards ştia că nu era momentul potrivit şi nici locul, dar privirea şi cuvintele atârnau în aer. O sărută cu blândeţe pe obraz. Zâmbetul cu care îi răspunse ea conta mai mult pentru el decât toate întâlnirile pasionale pe care le avusese în viaţa lui.

— Scuzaţi-mă, oameni buni, rosti sergentul Smith de la câţiva paşi depărtare.

— Mda. Edwards se desprinse din îmbrăţişare. Haideţi să plecăm înainte ca ei să apuce să se întoarcă.

USS CHICAGO

Lucrurile mergeau bine. Avioanele americane P3-C Orion şi cele britanice Nimrod cercetau ruta către banchiza de gheaţă. Submarinele fuseseră obligate să facă un ocol spre est în căutarea unui submarin rusesc bănuit a se afla acolo, dar asta fusese tot. Ivan îşi trimitea cele mai multe nave spre sud, părând să creadă că deţine controlul asupra Mării Norvegiei. Mai aveau şase ore până la banchiză.

Chicago încetinise după ce îşi încheiase tura în fruntea „procesiunii” de submarine. Sonarele de pe navă cercetau apa în căutarea zgomotelor submarinului rusesc. Nu se auzea nimic, în afara gemetelor îndepărtate ale banchizei.

Echipa de urmărire trasă pe hartă poziţiile celorlalte submarine americane. McCafferty era oarecum bucuros să constate că o asemenea muncă nu părea deloc uşoară, chiar şi folosind cele mai bune echipamente americane sonar. Dacă ei aveau probleme, asta însemna că nici ruşilor nu le era uşor. Echipajul lui părea a fi în formă bună. Trei zile la ţărm contaseră enorm. Berea dată de comandantul norvegian, plus răspândirea veştilor legate de isprăvile rachetelor Harpoon lansate de *Chicago* în unica bătălie reală în care fusese angajată îşi aduseseră contribuţia la o asemenea stare de spirit. McCafferty îşi instruise deja echipajul asupra misiunii lor actuale. Informaţiile

fuseseră acceptate în tăcere, chiar cu câteva glume legate de întoarcerea „acasă” – către Marea Barents.

— Ăsta a fost *Boston,* căpitane, zise secundul. Acum noi suntem ultimul vagon.

McCafferty se duse să examineze harta. Examină totul cu mare atenţie, chiar dacă situaţia arăta bine. Cu atâtea submarine gonind în aceeaşi direcţie, riscul de coliziune era imens. Un membru al echipajului verifică lista submarinelor surori care trecuseră pe lângă *Chicago.* Comandantul era mulţumit.

— Înainte la două treimi, ordonă el.

Timonierul confirmă comanda şi apăsă butonul intercomului.

— Sala maşinilor răspunde că maşinile merg la două treimi.

— Foarte bine. Cârma zece grade stânga. Vino la noul curs trei-patru-opt.

Chicago acceleră la cincisprezece noduri, ocupându-şi poziţia în capătul coloanei, în vreme ce „procesiunea” continua să gonească spre Arctica.

31
Demoni

VIRGINIA BEACH, VIRGINIA

— Cârma banda stânga! ţipă Morris, arătând spre siajul torpilei.

— Cârma banda dreapta, ’nţeles! replică timonierul, învârtind de timonă spre dreapta, apoi spre stânga, apoi centrând-o.

Morris stătea pe aripa dinspre babord a punţii. Marea era perfect calmă, iar siajul torpilei se vedea perfect. „Peştele” ucigaş urmărea fiecare manevră şi fiecare curbă pe care le efectua nava. Morris chiar încercă să meargă înapoi, dar nici această manevră nu-i reuşi – torpila păru să se aşeze pe un curs paralel. Apoi torpila se opri şi se ridică la suprafaţă, permiţându-i lui Morris să o vadă. Era albă, cu un soi de stea roşie în bot… şi avea ochi. Morris ordonă accelerarea la viteză maximă, dar torpila rămase alături, de această dată la suprafaţă, gonind în paralel ca un peşte zburător, clar vizibilă pentru toţi cei care o puteau vedea – deşi Morris era singurul care se uita la ea.

Torpila se apropia inexorabil în ciuda manevrelor fregatei. Cincisprezece metri, zece metri, trei metri…

— Unde s-a dus tata? întrebă fetiţa. Vreau la tata!

— Care-i problema, domnule? întrebă secundul.

Foarte ciudat, un secund de navă fără cap…

Morris se ridică în capul oaselor, scăldat în sudoare, cu inima bătându-i nebuneşte. Ceasul digital de pe noptieră arăta 4.54. Ed se dădu jos din pat şi se duse împleticindu-se până la baie ca să îşi dea cu apă rece peste faţă. „A doua oară în noaptea asta”, îşi zise el. Avusese acelaşi coşmar de două ori pe drumul de întoarcere către Boston, iar asta îl privase de cele câteva ore de odihnă pe care şi le permisese. Morris se întrebă dacă nu cumva şi ţipase în somn.

„Ai făcut tot ce se putea face. Nu e vina ta”, îi spuse el în gând feţei care îl privea din oglindă.

„Parcă tu erai comandantul”, îi replică aceasta.

După ce trecuse pe la cinci familii, Morris fusese obligat să se

oprească. Una era să vorbească cu soţii şi părinţi. Aceştia înţelegeau. Fiii şi soţii lor aleseseră să fie marinari şi acceptaseră riscurile meseriei de marinar. Însă fetiţa de patru ani a ajutorului de tunar clasa doua Jeff Evans nu înţelesese de ce tatăl ei nu avea să se mai întoarcă niciodată acasă. Un subofiţer de clasa a doua nu câştiga prea mult. Probabil că Evans muncise ca un disperat să îşi transforme căsuţa în locuinţa cochetă care era acum. Morris îşi amintea că fusese un om îndemânatic şi un bun ajutor de tunar. Fiecare perete al căsuţei era proaspăt zugrăvit. O mare parte din lemnăria din interior fusese înlocuită cu mâna lui. Familia locuia în acea casă doar de şapte luni şi Morris se întrebase de unde găsise ajutorul de tunar timpul necesar pentru a termina toate acele treburi. Probabil că făcuse totul de unul singur. Nu şi-ar fi permis niciodată echipe de meseriaşi. Camera lui Ginny reprezenta o mărturie vie a dragostei tatălui ei. Păpuşi din întreaga lume se odihneau pe rafturi confecţionate manual. De îndată ce intrase în camera lui Ginny, Morris simţise nevoia imperioasă să plece de acolo. Simţise că e pe punctul de a ceda nervos, iar un cod absurd de conduită nu îi permitea să se comporte astfel în faţa străinilor. Aşa că plecase şi se dusese acasă, după ce îşi pusese lista înapoi în portofel. Cu siguranţă că oboseala pe care o resimţea tot mai acut avea să-i permită un somn bun de noapte…

Însă acum stătea în faţa oglinzii, uitându-se la un om cu ochii înfundaţi în găvane, care ar fi vrut mai mult ca orice ca soţia lui să se găsească lângă el.

Morris se duse în bucătărie şi începu absent să îşi facă o cafea. Ziarul de dimineaţă era pe pragul uşii. Se trezi citind articole despre război despre care ştia că sunt inexacte sau depăşite.

Situaţia evolua mult prea rapid pentru reporteri. În ziar apărea mărturia unui membru de echipaj de pe un distrugător despre o rachetă care străpunsese barajele defensive ale navei. O „analiză” explica faptul că navele de suprafaţă erau depăşite când se confruntau cu atacuri precise de rachete şi întreba unde erau mult-lăudatele portavioane ale flotei militare. „Asta e o întrebare la care aş vrea şi eu să aflu răspunsul”, gândi Morris.

Îşi termină cafeaua şi se întoarse în baie să facă un duş. Dacă tot nu putea să doarmă, ar fi fost mai bine să se ducă la lucru. În dulap avea un rând complet de haine. Peste câteva minute le îmbrăcă şi ieşi din casă. Se luminase deja când porni la volanul

maşinii către baza navală Norfolk.

Patruzeci de minute mai târziu se găsea într-unul dintre birourile de operaţiuni, unde erau trasate pe hărţi poziţiile convoaielor şi locaţiile bănuite ale submarinelor inamice. Pe peretele îndepărtat al camerei, harta cu ameninţări enumera posibilele forţe militare ale ruşilor, numărul şi genul de distrugeri în rândurile inamicului acumulate între timp. Pe un alt perete se vedeau pierderile. Dacă tipii de la informaţii aveau dreptate, războiul pe mare părea că ajunsese la un scor egal, însă pentru ruşi un egal era echivalent cu o victorie.

— Bună dimineaţa, domnule comandor, îi spuse COMNAVSURFLANT. Un alt om care nu prea dormise. Arăţi ceva mai bine.

„Mai bine decât ce?” se întrebă Morris.

— Am nişte veşti bune pentru tine.

ATLANTICUL DE NORD

Echipajele de pe bombardierele B-52 dădeau dovadă de nervozitate în ciuda acoperirii masive cu avioane de escortă. La o mie cinci sute de metri deasupra lor, o escadrilă completă de Tomcat-uri asigura acoperirea aeriană după ce tocmai realimentaseră de la avioanele KC-135. Cealaltă escadrilă realimenta acum pentru a-şi îndeplini partea ei de misiune. Soarele tocmai se ivea deasupra orizontului, iar oceanul continua să fie întunecat. Era 3.00, ora locală, când viteza de reacţie umană este redusă la minimum.

KEFLAVIK, ISLANDA

Sirena alarmei îi smulse pe piloţii ruşi din paturile lor. Echipele de sol avură nevoie de mai puţin de zece secunde pentru a începe procedurile preliminare de pregătire a zborului, în vreme ce echipajele de zbor se căţărară pe scările de metal în carlingi şi îşi puseră căştile pentru a afla care era urgenţa.

— Activitate de bruiaj inamică intensă spre vest, anunţă comandantul regimentului. Planul trei. Repet: Planul trei.

În remorca în care se afla punctul de control, operatorii radar tocmai fuseseră martori la acoperirea ecranelor lor cu purici albi.

Se apropia un raid american – probabil bombardiere B-52 atacând în forţă. Curând aviaţia americană avea să se afle atât de aproape încât radarele de sol puteau lua foc din pricina intensităţii bruiajului. Până atunci, avioanele de vânătoare aveau să încerce distrugerea unui număr cât mai mare de bombardiere inamice, ca să le reducă numărul înainte ca acestea să-şi atingă ţinta.

Piloţii sovietici fuseseră bine instruiţi în timpul petrecut în Islanda. În mai puţin de două minute, prima pereche de MIG-29 rula pe pistă. În şapte minute toate avioanele decolaseră. Planul sovietic prevedea păstrarea unei treimi din avioane deasupra Keflavik-ului, în vreme ce restul urmau să atace spre vest, în direcţia bruiajului, cu radarele activate în căutarea ţintelor. Zburau de zece minute când bruiajul încetă brusc. Un singur MIG contactă un avion inamic de bruiaj care se retrăgea şi transmise informaţia prin radio spre Keflavik, ca să afle de la controlorii de sol că pe ecranele lor nu apărea nimic pe o rază de trei sute de kilometri.

Un minut mai târziu, bruiajul porni din nou, de această dată dinspre sud şi est. Mai prudente de această dată, MIG-urile zburară spre sud. În urma ordinelor primite, piloţii menţinură radarele închise până ce ajunseră la o 160 de kilometri în afara coastelor, însă când le activară nu observară nimic. Oricine efectua bruiajul o făcea de la mare distanţă. Controlorii de sol raportară că în primul incident de bruiaj fuseseră implicate trei avioane inamice şi patru în al doilea. „Cam multe avioane de bruiaj, îşi spuse comandantul regimentului. Încearcă să ne învârtă în cerc, ca să rămânem fără combustibil."

— Porniţi spre est, le ordonă el liderilor de formaţii de zbor.

Echipajele de pe B-52 erau de-a dreptul încordate acum. Unul dintre piloţii de escortă interceptase ordinele radio transmise către MIG-uri, iar un altul prinsese o frântură din radarele lor de interceptare aeriană îndreptate spre sud-vest. Avioanele de vânătoare virară şi ele spre sud. Se găseau acum la 240 de kilometri de Keflavik, traversând coasta Islandei. Comandantul misiunii evaluă situaţia şi ordonă bombardierelor să vireze uşor spre nord.

Avioanele B-52 nu duceau bombe, ci doar puternice echipamente de bruiaj radar, proiectate să permită altor bombardiere atingerea de ţinte în interiorul Uniunii Sovietice.

Sub ele, a doua escadrilă de Tomcat-uri se îndrepta spre pantele estice ale gheţarului Vatna. Împreună cu ele zburau patru avioane Prowler ale marinei, care ofereau protecţie suplimentară împotriva rachetelor aer-aer în caz că MIG-urile se apropiau prea mult.

— Începem să vedem radare aeriene, pe coordonate doi-cinci-opt. Par să se apropie, raportă pilotul unui Prowler.

Un altul recepţionă acelaşi semnal şi împreună cei doi triangulară distanţa la optzeci de kilometri. Destul de aproape. Comandantul misiunii zbura la bordul unui Prowler.

— Amber Moon. Repet: Amber Moon.

Bombardierele B-52 întoarseră din nou spre est şi coborâră, deschizând trapele bombelor pentru a lansa tone întregi de foiţe de aluminiu, pe care nici un semnal radar nu le putea penetra. Imediat ce văzură asta, piloţii de avioane de vânătoare desprinseră tancurile de combustibil exterioare de pe fuzelajul avioanelor lor, iar cele Prowler se despărţiră de bombardiere pentru a se îndrepta la vest de norul de aluminiu. Acum urma partea riscantă. Avioanele de vânătoare din ambele tabere se apropiau unele de altele cu o viteză însumată de 1 600 de kilometri pe oră.

— Queer verificat, transmise prin radio comandantul misiunii.

— Blackie verificat, confirmă comandantul aeronavei VF-41.

— Jolly verificat, răspunse comandantul de pe VF-84.

Toată lumea se găsea pe poziţii.

— Executaţi.

Cele patru avioane Prowler îşi activară sistemele de bruiaj anti rachetă.

Cele douăsprezece Tomcat-uri din formaţia Jolly se înşirau de-a lungul unei linii imaginare la zece mii de metri înălţime. La o singură comandă îşi activară radarele de ghidare a rachetelor.

— Avioane de vânătoare americane! strigară la unison mai mulţi piloţi ruşi.

Semnale de avertizare îi informară instantaneu pe piloţi despre faptul că radare de vânătoare erau fixate asupra avioanelor lor.

Comandantul formaţiei sovietice nu părea surprins. Cu siguranţă că americanii nu şi-ar fi riscat din nou bombardierele grele fără o escortă adecvată. Avioanele de vânătoare inamice trebuiau ignorate. În schimb, trebuiau atacate bombardierele,

aşa cum scria la manualul de instrucţie. Radarele de pe MIG-uri erau bruiate, iar puterea lor de penetrare redusă la jumătate. Practic erau incapabile de a urmări o ţintă. Comandantul le ordonă piloţilor să urmărească vigilent eventualele rachete inamice, încrezător că acele rachete care se vedeau puteau fi evitate şi le ceru tuturor să accelereze. Apoi ordonă tuturor avioanelor de la Keflavik, cu excepţia a două aparate rămase pentru apărare, să vină spre est în ajutorul lui.

Doar câteva secunde le erau necesare americanilor ca să se fixeze asupra ţintelor. Fiecare Tomcat transporta patru rachete Sparrow şi patru rachete Sidewinder. Primele plecară rachetele Sparrow. În aer se găseau şaisprezece avioane MIG. Celor mai multe le fuseseră alocate cel puţin două rachete, însă Sparrow-urile erau ghidate prin radar. Fiecare avion american trebuia să rămână fixat asupra ţintei sale până ce racheta o neutraliza. Asta presupunea riscul de a intra în raza de acţiune a rachetelor sovietice, iar Tomcat-urile nu erau protejate de echipamente de bruiaj.

Americanii ocupaseră poziţii cu soarele în spate faţă de ruşi. Chiar în momentele în care radarele ruseşti începeau să pătrundă norul de bruiaj inamic, se iviră rachetele Sparrow. Prima veni drept dinspre soare şi distruse un MIG în aer, avertizând pe toată lumea. Avioanele sovietice începură să salte în sus şi în jos, unii piloţi virând în adevărate curbe mortale când văzură rachetele cu un diametru de douăzeci de centimetri repezindu-se spre ei. Alte patru rachete îşi găsiră ţinta. În câteva secunde trei MIG-uri explodară în aer, iar un al patrulea se îndepărtă avariat spre casă.

Avioanele din formaţia Jolly Rogers virară imediat ce rachetele îşi epuizară raza de acţiune şi porniră spre nord-est, cu sovieticii pe urmele lor. Comandantul rus se simţea uşurat că rachetele americane se descurcaseră atât de prost, chiar dacă îl înfuria pierderea a cinci dintre avioanele sale. Aparatele sovietice rămase porniră postcombustia, în vreme ce radarele de la bordul lor începeau să lase norul de bruiaj în urmă. Comandantul ştia că escorta americană avusese parte de şansa ei. Acum sosise rândul lui. Porniră spre nord-est, mijindu-şi ochii spre soare şi aruncând priviri instrumentelor de bord, în căutarea ţintelor. Nimeni nu se uită vreo clipă în jos. MIG-ul din frunte depistă în

fine o ţintă şi lansă două rachete.

La şase mii de metri sub ei, ascunse radarelor de la sol de câţiva munţi, douăsprezece Tomcat-uri din formaţia Black Aces porniră forţajul şi cu radarele închise se năpustiră în sus. În mai puţin de un minut şi jumătate piloţii începură să audă semnalul care le indica faptul că rachetele lor Sidewinder cu cap de căutare în infraroşu urmăreau ţintele. Câteva secunde mai târziu, şaisprezece rachete porniră spre ţinte de la o depărtare de trei kilometri.

Şase dintre piloţii ruşi nu-şi dădură seama ce-i loveşte. Din cele unsprezece MIG-uri, opt încasară lovituri în câteva secunde. Pentru scurt timp, comandantul avu parte de acelaşi noroc legendar şi viră brutal, determinând racheta de pe urmele lui să se piardă în soare, însă nu prea îi mai rămânea mare lucru de făcut. Zări două Tomcat-uri zburând spre sud, departe de cele două avioane care îi mai rămăseseră în formaţie. Era prea târziu ca să mai organizeze un atac. Avionul lui pereche dispăruse spulberat şi singurul avion amic pe care îl vedea zbura spre nord. Ca atare, colonelul îşi lansă avionul într-un viraj la 8-g şi coborî spre americani, ignorând semnalul de avertisment din căşti. Ambele rachete Sparrow lansate de cel de-al doilea grup de Black Aces îi loviră aripa. MIG-ul se dezintegră în jurul lui.

Americanii nu aveau timp să se bucure. Comandantul misiunii raportă apropierea de ei a unui al doilea grup de MIG-uri, aşa că escadrilele americane se regrupară pentru a-i întâmpina pe inamici, formând un baraj solid de douăzeci şi patru de avioane, cu radarele închise pentru două minute ca MIG-urile să se repeadă prin norul de bruiaj. Cel care rămăsese la comanda formaţiei sovietice comitea o gravă eroare. Colegii lui piloţi se găseau într-un pericol de moarte. Ar fi trebuit să sară în ajutorul lor. Un grup de Tomcat-uri lansă un arc întreg de rachete Sparrow. Celălalt grup lansă rachete Sidewinder. În total treizeci şi opt de rachete se năpustiră asupra celor opt aeronave sovietice care nu aveau idee către ce se îndreaptă. Jumătate din avioane dispărură spulberate de pe cer de rachetele aer-aer americane şt alte trei fură grav avariate.

Piloţii de Tomcat-uri voiau să exploateze la maximum situaţia, dar comandantul ordonă retragerea. Avioanele rămâneau fără

combustibil, iar Stornoway se găsea la 1 100 de kilometri depărtare, aşa că virară spre est, adăpostindu-se în norul de aluminiu lăsat de avioanele B-52. Americanii aveau să revendice treizeci şi şapte de ţinte distruse, ceea ce reprezenta un record, având în vedere că se aşteptaseră la douăzeci şi şapte de aparate de zbor ruseşti. De fapt, din douăzeci şi şase de MIG-uri, doar cinci aeronave rămăseseră intacte. Uluit, comandantul bazei aeriene începu imediat operaţiunile de salvare. Curând, elicopterele de atac ale diviziei de paraşutişti zburau spre nord-est în căutarea piloţilor căzuţi în apă.

STENDAL, REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

„Treizeci de kilometri din Alfeld până în Hameln”, îşi zise Alekseiev. O oră de drum în tanc. Elemente din trei divizii parcurgeau acum acest drum şi, de când traversarea fusese încheiată cu succes, avansaseră în total doar optsprezece kilometri. De această dată era vorba de englezi. Tancurile Regimentului Regal de Tancuri şi ale Diviziei 21 Lăncieri opriseră elementele de avangardă la jumătatea drumului spre Hameln şi le ţineau pe loc de optsprezece ore.

Situaţia prezenta un pericol real. Siguranţa unei formaţii mecanizate se regăsea în mişcare. Sovieticii aduceau întăriri în breşa creată, dar NATO îşi folosea la maximum forţa aeriană. Podurile de pe Leine erau distruse aproape la fel de repede pe cât erau reparate. Pontonierii pregătiseră puncte de traversare pe malurile râului, aşa că ruşii îşi puteau duce dincolo transportoarele amfibii de trupe, însă tancurile nu erau amfibii şi fiecare tentativă de a le duce pe celălalt mal pe sub apă – pentru care tancurile se presupunea că erau echipate – se transformase într-un eşec. Pentru a păstra breşa din liniile NATO era nevoie de detaşarea prea multor trupe şi prea puţine unităţi puteau exploata eficient această breşă. Alekseiev realizase o străpungere ca la carte, doar ca să constate că adversarul deţinea şi el tactici de limitare şi anihilare a capului de pod. Teatrul de Vest dispunea de un total de şase divizii de clasă A care puteau fi trimise în luptă. După aceea trebuia să se recurgă la unităţi de clasă B, compuse din rezervişti, cu oameni mai vârstnici şi echipament învechit. Existau multe unităţi de acest

gen, dar acestea nu erau la fel de eficiente precum unităţile de clasă A. Generalul înjură la gândul că era nevoit să trimită în focul luptei unităţi care aveau să înregistreze în mod sigur mai multe pierderi decât ar fi fost normal. Însă n-avea de ales. Liderii politici de la Moscova doreau asta, iar Alekseiev nu era decât un executant al ordinelor politice.

— Trebuie să mă întorc pe front, îi zise Alekseiev şefului său.

— Da, dar nu mai aproape de cinci kilometri de linia frontului, Paşa. Nu-mi pot permite să te pierd acum.

BRUXELLES, BELGIA

Comandantul suprem al forţelor aliate din Europa privi spre lista din faţa lui. Aproape toate unităţile de rezervă intraseră în luptă, iar ruşii păreau să dispună de un număr nesfârşit de oameni şi vehicule care înaintau. Unităţile nu aveau timp să se regrupeze şi să se fixeze pe poziţii. Forţele NATO se confruntau cu coşmarul tuturor armatelor: puteau doar reacţiona la mutările inamicului, lipsindu-le aproape complet şansa de a-şi lansa propriile iniţiative. Până acum eşafodajul rezistase cu mari eforturi. La sud-est de Hameln harta indica prezenţa unei brigăzi britanice. În realitate, nu era altceva decât un regiment întărit, compus din oameni epuizaţi şi echipamente avariate. Artileria şi aviaţia erau singurele arme care îl ajutau să împiedice colapsul şi nici acestea nu mai rezistau mult, dacă unităţile nu primeau un număr mai mare de piese de schimb la timp. Şi mai ameninţător se dovedea faptul că NATO ajunsese să mai aibă obuze şi muniţie doar pentru două săptămâni, iar proviziile noi venind din America suferiseră mari întârzieri din pricina atacurilor sovietice asupra convoaielor. Ce să le mai spună oamenilor lui? Să reducă consumul de muniţie, fiind singurul lucru care îi oprea pe ruşi era tirul neîncetat ai oricărei arme la îndemână?

Începea şedinţa de informare de dimineaţă. Şeful serviciilor de informaţii NATO era un general german, care veni la şedinţă însoţit de un maior olandez care avea asupra sa o casetă video. Pentru un lucru de o asemenea importanţă, generalul de informaţii ştia că SACEUR voia să vadă datele brute, nu doar analizele. Ofiţerul olandez aranjă aparatul.

Pe ecran apăru o hartă generată de computer, pe care se iviră unităţi militare. Banda derula în două minute rezultatul a cinci

ore de culegere date, repetând imaginile de câteva ori, astfel ca ofiţerii să poată discerne informaţiile.

— Domnule general, estimăm că sovieticii trimit şase divizii complete către Alfeld. Mişcările pe care le vedeţi aici, pe drumul principal dinspre Braunschweig, reprezintă prima divizie. Celelalte vin din zona de rezerve, iar acestea două care se apropie dinspre sud sunt formaţii de rezervă din grupul lor de armate nordice.

— Deci dumneavoastră credeţi că pentru ei ăsta devine principalul punct de atac? întrebă SACEUR.

— *Ja.* Generalul german dădu din cap. *Schwerpunkt* este aici.

SACEUR se încruntă. Acţiunea cea mai logică de urmat ar fi fost retragerea în spatele râului Weser pentru scurtarea liniei defensive şi reorganizarea forţelor. Însă o asemenea acţiune însemna abandonarea Hanovrei. Germanii n-aveau să accepte niciodată aşa ceva. Strategia lor naţională de apărare a fiecărui cămin şi a fiecărui teren îi costase enorm pe ruşi – şi subţiase forţele NATO până la rupere. Din punct de vedere politic, germanii n-aveau să accepte niciodată o astfel de retragere strategică. Unităţile vest-germane ar fi fost în stare să se bată singure dacă era nevoie. SACEUR citea asta clar în ochii şefului serviciului de informaţii. „Şi dacă cineva ar fi invadat New Hampshire, recunoscu el în sinea lui, aş fi acceptat eu să mă retrag în Pennsylvania?”

O oră mai târziu, jumătate din rezervele NATO se îndreptau către est, din Osnabruck spre Hameln. Bătălia pentru Germania avea să fie câştigată sau pierdută pe malul drept al râului Weser.

STORNOWAY, SCOŢIA

Tomcat-urile avură parte de prea puţină odihnă. Imediat ce aterizară, echipele de sol britanice şi americane realimentară avioanele cu combustibil şi cu arme. Ruşii erau acum mai prudenţi în raidurile lor împotriva aerodromurilor din nordul Marii Britanii. Avioanele radar americane care sprijineau avioanele britanice Nimrod şi Shackleton făceau viaţa grea bombardierelor Blinder care îşi luau zborul din Andoya, în Norvegia. Aeronavele Tornado ale Forţelor Aeriene Regale desfăşurau misiuni combinate de luptă şi patrulare aeriană la trei sute de kilometri în largul coastelor, în vreme ce piloţii americani se odihneau,

câţiva mecanici întreprinzători pictau stele roşii pe fuzelaj, iar ofiţerii de informaţii evaluau benzile video şi înregistrări ale radarelor rachetelor sovietice.

— Se pare că i-am lovit, comentă Toland.

Pretenţiile privind pierderile înregistrate de inamic erau prea mari, însă aşa se întâmpla mereu în cazul piloţilor de pe avioanele de vânătoare.

— Al dracului de tare! exclamă comandantul formaţiei Jolly Rogers. Omul molfăia un trabuc. El personal pretindea doborârea unei perechi de MIG-uri. Întrebarea e, vor aduce ei întăriri? O dată a mers, însă nu vor mai cădea în aceeaşi capcană. Spune-mi, Toland: pot înlocui ceea ce am distrus noi?

— Nu cred. MIG-ul 29 e singurul tip de aeronavă pe care îl pot trimite atât de departe. Celelalte avioane de acest tip se găsesc în Germania, iar acolo au suferit lovituri la fel de serioase. Cred că pot acoperi asemenea distanţe, dacă vor decide să se lipsească de câteva MIG-uri 31, dar nu-i văd să elibereze bombardierele-interceptoare de ultimă generaţie pentru acest gen de misiune.

Căpitanul operaţiunii Jolly Rogers încuviinţă.

— Bine. Atunci următorul pas este să aranjăm o patrulă aeriană de luptă în apropiere de Islanda şi să începem să luptăm cu adevărat împotriva acelor raiduri ale bombardierelor Backfire.

— S-ar putea să vină şi după noi, avertiză Toland. De-acum şi-au dat seama ce am făcut şi de unde am făcut-o.

Comandantul lui VF-41 privi pe fereastră. Unul dintre Tomcat-uri se odihnea la un kilometru distanţă între două stive de saci de nisip. Pe fuzelaj se vedeau patru rachete. Omul îşi mângâie insigna Ace of Spades de pe piept şi se întoarse.

— Bun. E foarte bine dacă vor să se bată cu noi pe terenul nostru sub acoperirea noastră radar.

ALFELD, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

Alekseiev îşi lăsă elicopterul la periferia oraşului şi se urcă la bordul unui transportor de infanterie. Două poduri de pontoane erau operaţionale. Fragmente din cel puţin cinci alte poduri împânzeau malurile râului, alături de nenumărate carcase de tancuri şi camioane incendiate. Lângă Alekseiev se găsea

comandantul Diviziei 20 Tancuri.

— Atacurile NATO sunt de-a dreptul ucigătoare, zise generalul Beregovoi. N-am mai văzut aşa ceva. Atacă din toate părţile, în ciuda lansatoarelor noastre SAM. Înregistrăm şi noi inamici doborâţi, dar nu e suficient, iar lucrurile se înrăutăţesc pe măsură ce ne apropiem de front.

— Ce progrese aţi făcut azi?

— Duşmanul principal în acest moment sunt britanicii. Cel puţin o brigadă de tancuri. Din zori i-am împins înapoi doi kilometri.

— Se presupune că acolo ar fi şi o forţă belgiană, observă Sergetov.

— Au dispărut. Nu ştim unde se află, iar chestia asta mă îngrijorează şi pe mine. Am pus una dintre diviziile noi în flancul nostru stâng de veghe împotriva contraatacurilor. Cealaltă se va alătura Diviziei 20 când vom relua atacul, după-amiază.

— Forţa? se interesă Alekseiev.

— Divizia 20 s-a redus la nouăzeci de tancuri operaţionale. Poate chiar mai puţin, răspunse generalul. Această informaţie e veche de patru ore. Infanteria noastră s-a descurcat mai bine, dar divizia a ajuns la mai puţin de cincizeci la sută din efectivele iniţiale.

Vehiculul lor se clătină pe pontoane. Fiecare segment al podului era legat de alte două şi, în timp ce traversau râul Leine, vehiculul tresălta în sus şi în jos ca o barcă pe valuri. Cei trei ofiţerii nu-şi arătau sentimentele, dar nici unuia nu-i plăcea să fie închis într-o cuşcă de oţel deasupra apei. Tehnic vorbind, transportorul de infanterie era un vehicul amfibiu, însă multe dintre ele se scufundaseră fără nici un avertisment şi, când se întâmpla aşa ceva, nu prea scăpa nimeni cu viaţă. Se auzeau deja tiruri de artilerie îndepărtate. Atacurile aeriene în Alfeld aveau loc fără nici un fel de avertisment. Dură puţin peste un minut ca traversarea să fie completă.

— În caz că sunteţi curios, podul peste care am trecut deţine recordul de supravieţuire. Generalul se uită la ceas. Are şapte ore de când rezistă.

— Cum e cu maiorul pentru care aţi cerut steaua de aur? întrebă Alekseiev.

— A fost rănit într-un atac aerian. Va supravieţui.

— Daţi-i asta. Poate îi va grăbi vindecarea.

Alekseiev băgă mâna în buzunar şi scoase de acolo o stea

aurie ataşată de o panglică de culoarea sângelui. Îi dădu decoraţia generalului. Acel maior de geniu era acum Erou al Uniunii Sovietice.

USS CHICAGO

Toate navele încetiniră în apropierea banchizei de gheaţă. McCafferty inspectă banchiza prin periscop. O linie subţire şi albă la mai puţin de trei kilometri distanţă. Nu se vedea nimic altceva. Puţine erau navele capabile să se apropie atât de mult de gheaţă, iar pe cer nu se zăreau urme de avion.

Sonarul raporta un nivel de zgomot considerabil. Marginea zdrenţuită a banchizei se compunea din mii de aşchii individuale, blocuri de gheaţă cu grosimi de până la un metru, variind ca mărime de la câţiva metri pătraţi la câţiva acri. În fiecare an blocurile se desprindeau odată cu venirea primăverii şi pluteau în derivă până la începutul următorului sezon de îngheţ. Odată desprinse în cursul scurtei veri polare, blocurile porneau haotic spre Sud, ciocnindu-se unul de altul, într-un proces care distrugea blocurile mai mici şi le mărunţea. Bucăţile rezultate se adăugau întinderilor nesfârşite de gheaţă solidă care traversau calota polară până în nordul Alaskăi.

— Ce să fie asta?

McCafferty reglă uşor periscopul răsucind mânerul până la forţa douăsprezece de mărire. Pentru o fracţiune de secundă avusese impresia ca zăreşte o lucire de periscop. Lucirea dispăruse, d*ar* reapăru. Era aripioara dorsală în formă de sabie a unei balene ucigaşe mascul. Un norişor de vapori marca locul şi ritmul respiraţiei cetaceului. Alte câteva balene îşi făcură apariţia. Cum se spunea unei familii de orei? Un cârd... nu, o turmă. Veniseră până aici probabil ca să vâneze foci. McCafferty se întrebă dacă era un semn bun sau rău. Numele oficial era *Orcinus Orca:* Aducătorul de Moarte.

— Sonar, se vede ceva la unu-trei-nouă?

— Comanda, pe coordonatele alea sunt unsprezece balene ucigaşe. Cred că sunt trei masculi, şase femele şi doi pui. Sunt destul de aproape. Relevmentul se modifică încet.

Şeful sonarului părea jignit. Primise ordine clare să nu raporteze zgomote din natură decât dacă i se ordona în mod special.

— Foarte bine.

McCafferty zâmbi în sinea lui.

Celelalte submarine participante la Operaţiunea Doolittle erau înşirate de-a lungul unei linii de peste 16 kilometri. Unul câte unul, submarinele intrară în imersiune şi se ascunseră sub banchiză. O oră mai târziu „procesiunea” se îndrepta spre est, la opt kilometri înăuntrul marginii banchizei. La patru mii de metri sub ei se găsea platoul Câmpiei Abisale Barents.

ISLANDA

— N-am văzut nici un elicopter toată ziua, remarcă sergentul Smith.

Edwards observase că discuţiile erau un mod plăcut de a uita de faptul că se hrăneau cu peşte crud. Se uită la ceas. Venise vremea să emită. Se obişnuise atât de mult cu ritualul, că putea asambla staţia chiar şi în somn.

— Doghouse, aici e Beagle şi situaţia ar putea fi ceva mai bună.

— Am înţeles, Beagle. Unde eşti acum?

— La circa patruzeci şi şase de kilometri de obiectiv, răspunse Edwards. Le dădu coordonatele locului. Potrivit hărţii mai era un drum de traversat şi câteva şiruri de dealuri de urcat. Nu prea avem ce să raportăm, cu excepţia faptului că astăzi nu am văzut elicoptere. De fapt, n-am văzut nici un aparat de zbor.

Edwards îşi ridică privirea. Cerul era destul de limpede. De obicei se zăreau unul sau două avioane de patrulă, o dată sau de două ori pe zi.

— S-a înţeles, Beagle. Trebuie să afli că marina a trimis câteva avioane de vânătoare şi le-a tras una zdravănă peste bot inamicilor în zori.

— Excelent! N-am mai văzut nici picior de rus de când cu întâlnirea aia cu elicopterul. Controlorul din Scoţia se înfioră amintindu-şi relatarea. Edwards continuă: Am ajuns să mâncăm peştele pe care îl prindem, iar pescuitul merge destul de bine.

— Ce-ţi face cucoana?

Mike zâmbi auzind asta.

— Nu ne ţine în loc, dacă la asta vrei să faci aluzie. Altceva?

— Negativ.

— Bine, revenim dacă vedem ceva. Terminat. Edwards apăsă

comutatorul de închidere de pe staţia radio. Amicii noştri spun că marina a tocat ceva avioane de vânătoare ruseşti azi.

— Era şi timpul, rosti Smith.

Sergentul mai avea doar cinci ţigări şi acum contempla una, gândindu-se dacă era sau nu cazul să-şi reducă rezerva la patru. Edwards îl urmări cum aprinde bricheta pentru a se otrăvi din nou.

— Noi mergem la Hvammsfjordur? întrebă Vigdis. De ce?

— Cineva vrea să afle ce se întâmplă acolo, răspunse Edwards.

Desfăşură harta tactică. Pe ea se vedea intrarea în golf ca fiind plină de stânci. Îi trebuiră câteva clipe ca să-şi dea seama că, în vreme ce distanţele erau măsurate în metri, adâncimile erau trecute în stânjeni.

KEFLAVIK

— Câte?

Comandantul regimentului de avioane de vânătoare fu coborât cu grijă din elicopter, cu braţul legat strâns de piept. După ce se catapultase din avionul care se dezintegra, colonelul îşi dislocase umărul după care paraşuta îl dusese pe o pantă muntoasă, alegându-se cu o gleznă scrântită şi câteva tăieturi pe faţă. Unsprezece ore durase căutarea lui. Una peste alta, colonelul se considera norocos – pentru un nebun care permisese ca unităţile aflate sub comanda lui să fie prinse în ambuscadă de către o forţă superioară.

— Cinci avioane sunt apte de misiune, i se spuse. Dintre cele avariate, putem repara două.

Colonelul înjură, furios în ciuda morfinei care îi fusese injectată în vene.

— Oamenii mei?

— Am descoperit şase, cu dumneavoastră cu tot. Doi sunt nevătămaţi şi îşi pot relua zborurile. Ceilalţi sunt în spital.

Un alt elicopter ateriză în apropiere. Generalul de paraşutişti coborî din aeronavă şi veni spre comandant.

— Mă bucur să te văd viu.

— Mulţumesc, tovarăşe general. Continuaţi căutarea?

— Da. Am detaşat două elicoptere pentru această misiune. Ce s-a întâmplat?

— Americanii au înscenat un atac cu bombardiere grele. Nu le-am văzut, dar am dedus după nivelul bruiajului. Între bombardiere se găseau avioane de vânătoare. Bombardierele au dispărut când ne-am apropiat.

Colonelul de aviaţie încerca să prezinte lucrurile cât mai avantajos pentru el, iar generalul îl lăsă în pace. Astfel de lucruri se întâmplau într-o poziţie atât de expusă. MIG-urile cu greu ar fi putut ignora raidul american. N-avea nici un sens ca omul să fie pedepsit.

Generalul ceruse deja prin radio alte avioane de vânătoare, deşi nu se aştepta ca această cerere să-i fie îndeplinită. Planul spunea că astfel de întăriri nu erau necesare, dar acelaşi plan susţinuse că divizia lui trebuie să menţină controlul insulei fără suport timp de doar două săptămâni. Între timp, Germania ar fi trebuit să fie complet cucerită, iar războiul terestru în Europa, aproape încheiat. El unul recepţiona rapoarte de pe front care nu aveau nimic în comun cu veştile transmise de Radio Moscova. Armata Roşie conducea ostilităţile pe Rin – şi tot conducea aceste ostilităţi pe Rin din prima zi a blestematului ăstuia de război! În mod ciudat, numele oraşelor aflate sub atac erau omise în fiecare zi. Şeful lui de informaţii îşi risca viaţa ascultând emisiunile radio din Occident – KGB-ul privea aşa ceva ca pe un act de înaltă trădare – ca să capete o imagine completă a modului în care se desfăşurau ostilităţile. Dacă rapoartele occidentale erau adevărate – nici ele nu puteau fi pe deplin crezute – atunci campania din Germania era un adevărat dezastru. Iar până la încheierea acestei campanii el era vulnerabil.

Oare va încerca NATO să invadeze insula? Ofiţerul cu operaţiunile susţinea că era imposibil, în afara cazului în care americanii puteau distruge bombardierele cu rază lungă de acţiune cu baza la Kirovsk, iar întregul scop al capturării Islandei fusese tocmai acela de a-i împiedica pe americani să ajungă pe poziţiile de pe care puteau efectua asemenea distrugeri. Teoretic, aşadar, generalul nu se putea aştepta decât la intensificarea atacurilor aeriene, iar împotriva unor astfel de atacuri dispunea de rachete sol-aer. Însă el nu ajunsese comandant de divizie doar pentru că acţionase conform teoriei.

ATLANTICUL DE NORD

— Ce dracu' s-a întâmplat?

Ridică privirea doar ca să vadă un tub înfipt în braţul lui. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era că se găsea pe punte, la jumătatea cartului de după-amiază. Acum geamul de pe partea dinspre tribord a cabinei sale era acoperit. Vasul era întunecat, ceea ce însemna că afară era noapte.

— Aţi leşinat, domnule comandant, rosti sanitarul-şef. Nu...

Ofiţerul încercă să se ridice. Îşi ridicase capul la vreo patruzeci de centimetri de pernă când puterile îi cedară.

— Trebuie să vă odihniţi. Aveţi o hemoragie internă, domnule căpitan. Azi-noapte aţi vărsat sânge. Cred că e vorba de ulcer perforat. M-aţi speriat de moarte azi-noapte. De ce n-aţi venit să vă consult? Sanitarul ridică o cutie cu tablete de Maalox. „Oamenii trebuie mereu să creadă că le ştiu pe toate.” Presiunea sangvină v-a scăzut cu douăzeci de puncte şi aproape că aţi intrat în şoc. Nu aveţi o simplă durere de burtă, domnule căpitan. S-ar putea să fie nevoie de intervenţie chirurgicală. Un elicopter e chiar acum pe drum ca să vă ducă pe ţărm.

— Nu pot părăsi nava. Eu...

— Sunt ordinele doctorului, domnule. Dacă muriţi în mâinile mele, îmi pierd dosarul nepătat. Îmi pare rău, domnule, dar dacă nu primiţi repede îngrijiri medicale adecvate, aţi putea intra într-un mare bucluc. Veţi pleca spre ţărm.

32
Nume noi. Chipuri noi

NORFOLK, VIRGINIA

— Bună dimineaţa, Ed.

Comandantul forţelor navale de suprafaţă din flota americană a Atlanticului şedea în spatele unui birou acoperit cu depeşe care păreau organizate în stive. Dimineaţa – la jumătate de oră după miezul nopţii. De la sosire, din zorii zilei precedente, Morris nu plecase din Norfolk. Dacă se ducea acasă, trebuia să doarmă din nou…

— ’Neaţa. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Morris nu voia să se aşeze.

— Vrei să ieşi din nou pe mare? îl întrebă direct COMNAVSURFLANT.

— Cu cine?

— Comandantul lui *Reuben James* a făcut o criză de ulcer perforat. L-au dus la spital de dimineaţă. Nava ajunge aici peste o oră cu suratele ei din PACFLT. O s-o pun la treabă ca escortă de convoi. În portul New York se organizează un convoi important. Optzeci de nave, toate mari, toate rapide, încărcate cu echipamente grele pentru Germania. Convoiul pleacă peste patru zile cu o escortă puternică americano-britanică, plus un portavion de sprijin. *Reuben James* va sta în port suficient de mult ca să alimenteze cu combustibil şi cu provizii. Pleacă spre New York în seara asta, împreună cu HMS *Battleaxe.* Dacă te simţi în stare, aş vrea s-o preiei tu. Viceamiralul se uită fix la Morris. E a ta, dacă o vrei. Te simţi în stare?

— Efectele mele personale sunt încă la bordul lui *Pharris,* amână Morris decizia.

Oare chiar voia să iasă din nou pe mare?

— Au fost împachetate şi trimise aici, Ed.

Morris îşi spuse că erau mulţi alţii care puteau face asta. Între ofiţerii de stat major cu care lucrase de la venirea în Norfolk erau destui gata să sară la o asemenea ocazie. „Să plec pe mare şi să mă arunc din nou în luptă – sau să mă întorc în fiecare noapte la

o casă pustie şi la coşmaruri?”

— Dacă mă vreţi pe mine, o preiau.

FOLZIEHAUSEN, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

Spre nord orizontul era luminat de tirurile artileriei care luminau copacii. Cerul era plin de tunete. Drumul până la postul de comandă al diviziei nu era mai mare de cincisprezece kilometri depărtare de Alfeld. Trei atacuri aeriene nimicitoare şi douăzeci de baraje separate de artilerie transformaseră marşul de dimineaţă într-un coşmar care se prelungise până după amurg.

Cartierul avansat al Diviziei 20 devenise postul de comandă al întregului atac spre Hameln. Generalul-locotenent Beregovoi, care îl înlocuise pe Alekseiev, purta acum însemnele de comandant al Diviziei 20 şi de comandant al Grupului Operaţional de Manevră (GOM). Conceptul GOM constituise una dintre cele mai preţioase idei sovietice antebelice. „Lovitura îndrăzneaţă” urma să deschidă un coridor în spatele liniilor inamice, pe care să-l exploateze Grupul Operaţional de Manevră, gonind prin coridor pentru a pune mâna pe importante ţinte economice sau politice. Alekseiev stătea sprijinit cu spatele de un blindat şi privea spre nord liziera lucitoare a pădurii. „Un alt lucru care n-a mers conform planului, îşi zise el. Ca şi cum ne-am fi aşteptat ca NATO să se conformeze planurilor noastre!”

Un fulger galben străbătu cerul. Alekseiev clipi, apoi urmări mingea de foc transformându-se într-o cometă care căzu pe sol, la câţiva kilometri depărtare. Al nostru sau al lor? se întrebă el.

O altă viaţă tânără şi promiţătoare, retezată de o rachetă. „Acum ne omorâm tinerii cu roboţi. Cine spunea că omenirea nu-şi foloseşte tehnologiile pentru sfârşituri măreţe?”

Se pregătise întreaga viaţă pentru asta. Patru ani în şcoala de ofiţeri. Dificila iniţiere ca ofiţer inferior, promovarea la comanda unei companii. Alţi trei ani la Academia Militară Frunze din Moscova, după care recunoaşterea ca stea în ascensiune. Apoi comanda unui batalion. Înapoi la Moscova pentru Academia Vorosilov a Statului-Major. Şef de promoţie în clasa lui. Comanda unui regiment, apoi a unei divizii. „Totul pentru asta?”

La cinci sute de metri distanţă, printre copaci, se găsea un

spital de campanie. Vântul purta ţipetele răniţilor până la postul de comandă. Nimic nu semăna cu filmele pe care le văzuse în copilărie – şi pe care continua să le vadă. S-ar fi crezut că răniţii suferă în linişte, cu hotărâre şi demnitate, pufăind din ţigări oferite de medici devotaţi şi amabili, aşteptându-şi rândul să intre în atenţia chirurgilor curajoşi şi a asistentelor drăguţe şi dedicate muncii lor. „O minciună, totul nu e decât o minciună nenorocită şi monstruoasă”, îşi spuse el. Profesiunea de credinţă pentru care se pregătise întreaga viaţă era crima organizată. Trimitea băieţi cu acnee pe faţă pe un teren de luptă unde ploua cu oţel şi unde sângele curgea şiroaie. Arsurile erau cele mai rele. Echipajele de tanc scăpate din vehiculele lor incendiate cu hainele în flăcări nu se opreau niciodată din urlat. Cei ucişi de şocul impactului unui proiectil exploziv sau de glonţul unui ofiţer milos erau înlocuiţi de alţii. Norocoşii care ajungeau la posturile de triere a victimelor descopereau medici prea ocupaţi ca să le ofere ţigări şi chirurgi care cădeau din picioare de epuizare.

Strălucitorul lui succes tactic de la Alfeld nu dusese încă nicăieri. În adâncul sufletului Alekseiev se întreba dacă acel succes va duce vreodată undeva, dacă nu cumva retezase acele vieţi tinere doar pentru cuvintele scrise în cărţi de oameni care încercau din răsputeri să uite ororile trăite şi îndurate.

„Te încearcă remuşcările acum, Paşa? Se întrebă el. Cum rămâne cu cei patru colonei pe care i-ai împuşcat? E cam târziu să-ţi descoperi o conştiinţă, nu crezi?” Numai că acum nu mai era vorba de un joc strategic sau de un exerciţiu la Şpola şi nici de nişte accidente obişnuite de instrucţie. Una era ca un comandant de companie să vadă toate astea după ce urmase ordinele de sus. Dar altceva era să vezi rezultatul când chiar tu ai dat acele ordine.

„Nimic nu e atât de cumplit ca o bătălie câştigată – cu excepţia unei bătălii pierdute.” Alekseiev îşi aminti acest citat din comentariul lui Wellington despre bătălia de la Waterloo, una dintre cele două milioane de cărţi din biblioteca de la Frunze. Cu siguranţă că asemenea cuvinte nu puteau fi scrise de un general rus. Oare de ce i se permisese să citească astfel de cuvinte? Dacă soldaţii ar fi citit mai multe astfel de remarci şi mai puţine slogane despre glorie ce ar fi făcut atunci când stăpânii lor politici le-ar fi ordonat să mărşăluiască? „Aici chiar că zace o idee radicală...”, îşi spuse generalul. Se apucă să se uşureze lângă un copac şi porni înapoi spre postul de comandă.

Îl găsi pe Beregovoi aplecat deasupra hărţii. Alekseiev ştia că generalul era un om bun şi un soldat eficient. Oare ce gândea el despre toate cele întâmplate?

— Tovarăşe, brigada belgiană tocmai a reapărut. Ne atacă flancul stâng. Au surprins două regimente care se deplasau pe noi poziţii. S-ar putea să avem o problemă aici.

Alekseiev se duse lângă Beregovoi şi inspectă repede situaţia pentru a depista unităţi disponibile. NATO continua să nu coopereze intern. Atacul survenise la joncţiunea a două divizii, una epuizată, cealaltă proaspătă, dar netrecută prin foc. Un locotenent mută câteva repere. Regimentele sovietice se dădeau înapoi.

— Menţine regimentul de rezervă în loc, ordonă Alekseiev. Pe ăsta mută-l spre nord-vest. O să încercăm să surprindem flancul belgian pe măsură ce se apropie de această joncţiune de drumuri.

Profesionalismul murea ultimul într-un soldat de meserie.

ISLANDA

— Ei bine, uite-l.

Edwards îi dădu binoclul sergentului Smith. Hvammsfjordur continua să se găsească la kilometri depărtare. Prima imagine a locului apăru din vârful unui deal înalt de aproape şapte sute de metri. Un râu sclipitor de sub ei se pierdea în fiord, la mai bine de 16 kilometri depărtare. Toţi stăteau ghemuiţi, temându-se să nu fie zăriţi din pricina soarelui care cobora la orizont în spatele lor. Edwards îşi scoase staţia radio.

— Doghouse, aici e Beagle. Obiectivul e în raza vizuală.

Edwards ştia că spusese o tâmpenie. Hvammsfjordur avea aproape treizeci de kilometri lungime şi aproape cincisprezece kilometri în lăţime în zona cea mai largă.

Omul din Scoţia era impresionat. Echipa lui Edwards parcursese cincisprezece kilometri în ultimele zece ore.

— Cum vă simţiţi?

— Dacă vreţi să mergem mai departe, amicilor, e posibil ca acest radio să înceapă să dea rateuri.

— Înţeles. Maiorul încerca să nu izbucnească în râs. Unde vă aflaţi mai exact?

— La circa opt kilometri est de dealul 578. Acum, că suntem

aici, poate ne spuneţi şi de ce, sugeră Edwards.

— Vrem să aflăm dacă vedeţi orice fel de activitate rusească, repet, orice fel de activitate. Vrem să ştim imediat. Vrem să ştim orice, chiar dacă e vorba de un individ care se uşurează printre stânci. Ai înţeles?

— Înţeles. Vreţi dimensiunile în centimetri. Încă nu sunt rusnaci în raza vizuală. Câteva ruine în stânga noastră şi o fermă în jos, pe cursul râului. Nu se vede nici o mişcare în nici unul din cele două locuri. Vreţi să ne ducem într-o locaţie anume?

— Lucrăm la asta. Deocamdată staţi pe loc. Găsiţi-vă o ascunzătoare bună şi staţi calmi. Cum staţi cu mâncarea?

— Avem destul peşte pentru astăzi şi văd un lac de unde am putea face rost de provizii proaspete. Doghouse, îţi aminteşti când ai spus că ne trimiţi nişte pizza? Acum aş face moarte de om pentru una cu ceapă şi pepperoni.

— Peştele îţi face bine, Beagle. Vezi că scade nivelul semnalului. Ar fi bine să începi să economiseşti energia bateriilor. Mai ai ceva de raportat?

— Negativ. Revenim dacă vedem ceva. Terminat. Edwards apăsă comutatorul de închidere. Oameni buni, am ajuns acasă!

— Ce bine, comandante, râse Smith. Unde e casa?

— Budhardalur este cealaltă parte muntele ăla, interveni Vigdis. Unchiul meu Helgi trăieşte acolo.

„Probabil că acolo am putea mânca ceva ca lumea, îşi spuse Edwards. Poate nişte miel, câteva beri sau ceva mai tare şi un pat… un pat adevărat, moale, cu cearşafuri şi păturile miţoase care se folosesc pe aici. O baie, apă fierbinte să te bărbiereşti. Pastă de dinţi.” Edwards simţea cum fiecare parte a corpului îi miroase. Încercau să se spele. În pâraie când puteau, însă cel mai adesea nu puteau. „Miros ca un ţap, îşi continuă Edwards şirul gândurilor. Indiferent cum ar mirosi un ţap. Însă n-am parcurs atâta amar de drum ca să facem o asemenea tâmpenie.”

— Sergent, hai să asigurăm locul ăsta.

— S-a făcut, comandante. Rodgers, pregăteşte locul. Garcia, noi doi stăm primii de pază. Patru ore. Tu ocupi movila aia de acolo. Eu mă duc la dreapta.

Smith se ridică şi se uită la Edwards.

— Bună idee să ne odihnim cu toţii cât putem, comandante.

— Mie mi se pare grozav. Dacă vezi ceva important, dă-mi un ghiont.

Smith încuviinţă şi se duse mai departe cu vreo sută de metri.

Rodgers era deja pe jumătate adormit, cu capul aşezat pe haina de camuflaj împăturită. Omul îşi ţinea arma strânsă la piept.

— Noi stăm aici? întrebă Vigdis.

— Mi-ar plăcea să mergem la unchiul tău, dar în orăşelul ăla s-ar putea găsi niscaiva ruşi. Cum te simţi?

— Obosită.

— La fel de obosită ca noi? întrebă el zâmbind.

— Da, obosită ca voi, recunoscu ea.

Vigdis se întinse lângă Edwards. Era murdară. Puloverul de lână i se rupsese în mai multe locuri, iar bocancii i se scâlciaseră în aşa hal, încât nu mai puteau fi reparaţi.

— Acum ce se întâmplă cu noi?

— Nu ştiu. Au avut ei un motiv să ne aducă până aici.

— Dar ei nu spun la tine motiv! obiectă ea.

„Uite o observaţie inteligentă”, gândi Edwards.

— Ei spun la tine şi tu nu spui la noi? continuă Vigdis.

— Nu, ştiţi la fel de mult ca şi mine.

— Michael, de ce întâmplă toate astea? De ce vin ruşii aici?

— Habar n-am.

— Dar eşti ofiţer. Trebuie ştii.

Vigdis se propti în coate. Părea sincer uimită. Edwards zâmbi. N-o putea învinovăţi că se simţea confuză. Singurele forţe armate din Islanda erau cele de poliţie. Un adevărat tărâm al păcii, insula nu dispunea de forţe militare adevărate. Câteva vase mici înarmate pentru protecţia pescadoarelor şi forţele de poliţie reprezentau tot de ce avea insula nevoie pentru a-şi menţine securitatea. Războiul distrusese acest echilibru perfect. Timp de o mie de ani, Islanda nu fusese niciodată atacată, chiar şi fără să posede armată sau nave militare. Acum se întâmplase doar pentru că această insulă stătea în drum. Edwards se întrebă dacă toate astea s-ar fi întâmplat în cazul în care NATO nu şi-ar fi construit baza de la Keflavik. Bineînţeles că nu! „Idiotule, ai văzut ce indivizi nemaipomeniţi sunt ruşii!” Cu sau fără baza NATO, Islanda le stătea în drum. Dar de ce *se întâmplaseră* toate astea?

— Vigdis, eu sunt meteorolog – omul cu starea vremii. Eu prevăd vremea pentru forţele aeriene.

Asta o făcu pe fată să fie şi mai nedumerită.

— Nu soldat? Nu… ăăă… soldat puşcaş marin?

Mike clătină din cap.

— E adevărat că sunt ofiţer al forţelor aeriene americane, dar nu sunt un soldat adevărat ca sergentul. Am o altă slujbă.

— Dar tu salvezi viaţa mie. Tu eşti soldat.

— Da, presupun că sunt – din întâmplare.

— Când asta terminat, ce faci?

În ochii ei se citea un mare interes.

— Fiecare lucru la vremea lui.

Edwards gândea în termeni de ore, nu de zile sau săptămâni. „Dacă supravieţuim, ce va urma? Să lăsăm asta deoparte. Mai întâi trebuie să supravieţuim. Tu te gândeşti la ce va fi «după război», dar s-ar putea să nu fie nici un «după».”

— Sunt prea obosit ca să mă gândesc la asta. Hai să dormim un pic.

Vigdis nu păru mulţumită. Edwards ştia că fata voia răspunsuri la întrebări pe care el nu şi le pusese încă în mod conştient, însă era mult mai epuizată decât recunoştea, aşa că zece minute mai târziu dormea profund. Fata sforăia. Mike nu observase asta până atunci. Nu era o păpuşă. Avea puncte tari şi slăbiciuni, părţi bune şi părţi rele. Avea un chip de înger, însă rămăsese însărcinată – „Şi ce dacă! E şi curajoasă, nu doar frumoasă. Mi-a salvat *mie* viaţa când s-a apropiat elicopterul ăla.” Un bărbat s-ar fi putut descurca mai rău.

Edwards îşi porunci să se întindă şi să adoarmă. Nu se mai putea gândi la aşa ceva. Mai întâi trebuia să supravieţuiască.

SCOŢIA

— Dacă zona se dovedeşte nesigură? întrebă maiorul.

Nu se aşteptase nici o clipă ca Edwards şi trupa lui să ajungă atât de departe, nu cu opt mii de soldaţi ruşi pe insulă. De fiecare dată când se gândea la cei cinci oameni târându-se peste solul acela sterp şi stâncos, cu elicopterele sovietice dând târcoale deasupra lor, i se făcea pielea ca de găină.

— Cred că pe la miezul nopţii, interveni omul de la Operaţiuni Speciale. Se putea observa cum zâmbetul îi încreţeşte pielea în jurul plasturelui de peste ochi. Aţi face bine să-l decoraţi pe tânărul ăsta. Am fost şi eu în situaţia lui. Nu vă puteţi imagina ce greu e să faci ceea ce au făcut oamenii ăştia. Şi cu un nenorocit de Hind deasupra capetelor lor! Am spus întotdeauna că trebuie să te fereşti de ticăloşii mici şi tăcuţi.

— În orice caz, e vremea să ducem acolo nişte profesionişti care să-i sprijine, se pronunţă căpitanul puşcaşilor marini regali.
— Asigură-te că iau nişte hrană cu ei, sugeră maiorul USAF.

BAZA AERIANĂ LANGLEY, VIRGINIA

— Aşadar, care-i necazul? întrebă Nakamura.
— Există probleme la unele dintre carcasele motoarelor-rachetă, explică inginerul.
— „Probleme” însemnând că pot exploda?
— Posibil, admise acesta.
— Super, zise maiorul Nakamura. Se presupune că ar trebui să car monstrul ăla 27 de kilometri în sus şi abia apoi să aflu cine e proiectat pe orbită, el sau eu!
— Când o astfel de rachetă explodează, nu face prea multe stricăciuni. Doar se sparge în mai multe fragmente care ard singure.
— Îmi imaginez că de la 27 de kilometri distanţă nu prea arată cine ştie ce – dar cum e dacă nemernica se aprinde la şase metri de avionul meu?
„Mi-ar rămâne un drum lung de coborât în picaj”, gândi Buns.
— Îmi pare rău, doamnă maior. Motorul ăsta de rachetă e vechi de aproape zece ani. Nimeni nu a verificat lista cu specificaţii privind depozitarea adecvată după ce i s-a montat capul ASAT. Am efectuat verificări cu raze X şi cu ultrasunete. Cred că totul e în regulă, dar s-ar putea să mă înşel, zise reprezentantul Lockheed. Dintre cele şase rachete ASAT rămase, trei fuseseră respinse pentru fisuri depistate la motorul-rachetă cu combustibil solid. Celelalte trei erau cu semn de întrebare. Vreţi adevărul sau vreţi o poveste frumoasă?
— Trebuie s-o duci acolo, domnule maior, interveni comandantul-adjunct al comandamentului aerian tactic. Este decizia ta.
— Putem s-o decalăm, astfel încât racheta să nu se aprindă decât după ce dispar eu de acolo?
— Cât timp vă trebuie? întrebă inginerul.
Buns se gândi la viteza şi manevrabilitatea avionului la acea altitudine.
— Să spunem zece sau cincisprezece secunde.
— Trebuie să fac nişte mici modificări în software, dar nu cred

că va fi o problemă. Va trebui să ne asigurăm doar că racheta îşi va menţine viteza destul ca să rămână la altitudinea de lansare. Sunteţi sigură că aveţi timp destul?

— Nu. Va trebui să verificăm şi pe simulator. Cât mai avem?

— Minimum două zile, maximum şase. Depinde de marină, răspunse generalul.

— Minunat.

STORNOWAY, SCOŢIA

— Am nişte veşti bune! anunţă Toland. Un avion F-15 al forţelor aeriene zbura deasupra unui convoi la nord de insulele Azore. Două avioane Bear au apărut căutând convoiul şi avionul Eagle le-a distrus pe amândouă. Asta înseamnă trei inamici doborâţi în ultimele patru zile. Se pare că raidurile de bombardiere Backfire au fost anulate până la noi ordine.

— Care e poziţia lor? întrebă căpitanul de grup.

Toland îşi plimbă palma de-a lungul hărţii, verificând latitudinea şi longitudinea cu numerele din formularul de depeşă.

— Cam pe aici, iar datele astea sunt vechi de douăzeci de minute.

— Asta înseamnă că vor ajunge deasupra Islandei în mai puţin de două ore.

— Cum rămâne cu avioanele de realimentare? întrebă comandantul formaţiei marinei.

— Nu poate fi vorba de aşa ceva într-un timp atât de scurt.

— Putem ajunge atât de departe cu două avioane, folosind alte două pe post de cisterne, dar asta înseamnă pentru ele doar douăzeci de minute pentru alimentare, sub cinci minute de zburat la regim maxim şi o rezervă de zece minute când ajung înapoi aici. Şeful de formaţie aeriană fluieră încetişor. La limită. Prea la limită. Trebuie să renunţăm de data aceasta.

Sună un telefon. Comandantul bazei britanice apucă receptorul.

— Căpitanul de grup Mallory. Da… foarte bine, acţionaţi.

Ofiţerul închise telefonul. La un kilometru distanţă, în dreptul hangarelor, răsună alarma de luptă. Piloţii se năpustiră imediat spre avioanele lor de vânătoare.

— Disputa a fost rezolvată de Ivan, comandorule. Aeronava dumitale radar raportează activitate intensă de bruiaj venind

dinspre nord.

Comandantul ieşi ca o furtună pe uşă şi sări într-un jeep.

NORFOLK, VIRGINIA

Drumul de la sediul SACLANT dură zece minute. Infanteriştii de marină de gardă la poartă verificau pe oricine şi orice cu mare atenţie, chiar şi un Chevrolet oficial cu un steag cu trei stele. Merseră spre dig printr-un furnicar neîntrerupt de activitate. Trenurile rulau pe şine montate chiar pe mijlocul aleilor, în vreme ce atelierele de reparaţii şi facilităţile de testare funcţionau non-stop. Chiar şi McDonald's-ul de pe şoseaua de la intrare mergea în foc continuu, hrănindu-i cu hamburgeri şi cartofi prăjiţi pe oamenii care îşi îngăduiau doar câteva minute ca să mănânce.

Pentru marinari, petrecerea unei zile pe uscat reprezenta o pauză importantă, chiar dacă aparent banală. Maşina coti dreapta când ajunse în dreptul docurilor, trecând de dana submarinelor şi îndreptându-se spre cea în care erau ancorate distrugătoarele.

— E o navă nou-nouţă. Are doar o lună de serviciu, ceea ce înseamnă că a avut timp doar pentru calibrarea instrumentelor electronice, rosti amiralul. Comandantul Wilkens a efectuat antrenamente continue în cursul tranzitului dinspre San Diego, dar n-a încercat nimic cu elicopterele încă. PACFLT şi-a păstrat elicopterele şi nici eu nu-ţi pot aloca un echipaj complet. Nu ne-a mai rămas decât un Seahawk varianta F, un elicopter prototip care a fost evaluat în Jacksonville.

— Cel cu sonar cu scufundare? întrebă Ed Morris. Mă pot obişnui cu el. Ce ziceţi de un pilot care să ştie să-l manevreze?

— S-a rezolvat. Locotenent-comandorul O'Malley. L-am luat de la o sesiune de antrenament din Jax.

— Am auzit de el. Efectua certificări de sisteme pe *Moosbrugger* pe vremea când eu eram ofiţer cu acţiunile tactice pe *John Rodgers.* Da, omul îşi ştie meseria.

— Trebuie să te las aici. Mă întorc într-o oră, după ce arunc o privire peste ceea ce a rămas din *Kidd.*

Reuben James. Prova înălţată şi zveltă, pe care se citea clar numărul 57, se profila peste doc ca o lamă de ghilotină. Uitând momentanele grijile personale, Morris coborî din maşină ca să privească noua sa navă cu entuziasmul tăcut al unui bărbat în

faţa unui copil nou-născut.

Morris mai văzuse fregate din clasa FFG-7, dar nu urcase niciodată la bordul uneia. Liniile avântate ale navei îi aminteau de un iaht de viteză din clasa Cigarette. Şase parâme de doisprezece centimetri o ţineau legată bine de chei, însă forma ei zveltă părea deja gata să se desprindă. Cântărind doar 3 900 de tone cu încărcătura completă, nava nu era remarcabilă pentru mărimea, ci pentru viteza cu care se putea interpune în calea răului.

Suprastructura era stânjenitor de inestetică, având graţia unui garaj de cărămidă peste care se vedeau „lighene” de antenă şi catarge radar ce păreau a fi fost construite de mâna unui copil, însă Morris îşi dădu seama de simplitatea funcţională a designului.

Cele patruzeci de rachete ale fregatei stăteau ascunse în silozuri rotunde în partea din faţă. Puntea de zbor încăpătoare din spatele cabinei de pilotaj putea adăposti lejer două elicoptere ASW. Carena era zveltă din raţiuni de viteză. Suprastructura era mătăhăloasă pentru că aşa trebuia să fie. În fond, *Reuben James* era o navă de război şi orice urmă de graţie era pur întâmplătoare.

Marinari îmbrăcaţi cu tricouri albastre şi blugi se deplasau cu repeziciune de-a lungul a trei pasarele, aducând provizii la bord pentru plecare imediată pe mare. Morris porni vioi spre pasarela din spatele navei. Un om de gardă îl salută la piciorul pasarelei, iar un ofiţer de pe puntea fregatei ordonă repede pregătirea pentru întâmpinarea noului comandant al navei. Clopotul navei bătu de patru ori, după care comandorul Ed Morris îşi asumă noua identitate.

— *Reuben James,* sosesc.

Morris salută drapelul de luptă al navei, apoi pe ofiţerul de punte.

— Domnule, nu vă aşteptam decât peste… izbucni locotenentul.

— Cum merge treaba? i-o reteză Morris.

— Încă două ore, cel mult, domnule.

— Bine. Morris zâmbi. Ne putem face griji pentru Mickey Mouse mai târziu. Înapoi la treabă, domnule…

— Lyles, domnule. Ofiţerul de control al navei.

„Ce naiba mai înseamnă şi asta?” se întrebă Morris.

— Bine, domnule Lyles. Unde-i secundul?

— Chiar aici, domnule. Secundul avea unsoare pe cămaşă şi o pată pe obraz. Eram în sala generatoarelor. Scuzaţi felul cum arăt.

— În ce stare e vasul?

— Bună. Avem încărcătură completă de combustibil şi armament. Partea din spate este complet calibrată…

— Cum ai reuşit să faci asta atât de repede?

— N-a fost uşor, domnule, dar am reuşit. Cum se simte căpitanul Wilkens?

— Cei de pe uscat spun că se va face bine, dar… în fine, să zicem că a ieşit din viaţa activă pentru o vreme. Eu sunt Ed Morris.

Comandantul şi secundul îşi strânseră mâinile.

— Frank Ernst. E prima dată când operez în flota Atlanticului. Locotenent-comandorul zâmbi viclean. Mi-am ales un moment minunat pentru asta. Oricum, suntem cu toţii în formă bună, domnule. Totul funcţionează de minune. Pilotul elicopterului nostru se găseşte în Centrul de Informaţii de Luptă, cu tipii de la Tactic. L-am luat la bord pe Jerry Ciocanul. Am jucat în echipă cu el la Annapolis, e un băiat bun. Avem trei şefi buni de echipe. Unul este un ofiţer de punte experimentat. Echipajul este destul de tânăr, dar aş putea spune că sunt pregătiţi să intre în luptă. Suntem gata de ieşire în larg în două, maximum trei ore. Unde vă sunt bagajele personale, domnule?

— Ar trebui să ajungă aici într-o jumătate de oră. Care era problema de sub punte?

— Nimic grav. A cedat o conductă de petrol la generatorul diesel numărul trei. Treabă de cârpaci, n-a fost sudată ca lumea. Acum s-a reparat. Vă va plăcea enorm sala maşinilor, domnule. La testele de încercare pe mare cu valuri de doi metri am atins viteza maximă de treizeci şi unu de noduri şi jumătate. Ernst ridică din sprâncene. Vi se pare suficient de rapidă?

— Şi stabilizatoarele? se interesă Morris.

— Lucrează perfect, căpitane.

— Cum este echipa antisubmarin?

— Haideţi să-i cunoaşteţi.

Morris îl urmă pe secund în suprastructura navei. Trecură printre cele două hangare de elicopter, apoi cotiră stânga, pe lângă sala ofiţerilor şi urcară o scară. CIC era situat cu un nivel mai jos şi în spatele punţii, alături de cabina comandantului. Întunecat ca o peşteră, centrul de luptă era mai modern şi mai

mare decât cel de pe *Pharris,* însă la fel de aglomerat. Peste douăzeci de oameni executau la o simulare de luptă.

— Nu, la dracu'! urlă o voce. Trebuie să reacţionaţi *mai repede.* Ăsta de aici e un Victor şi n-are de gând să aştepte ca voi să luaţi o decizie!

— Atenţiune pe punte! Comandantul e în Centru, rosti cu voce tare Ernst.

— Continuaţi, zise Morris. Cine e ăla cu gura mare?

Din umbră se ivi un individ cu pieptul gol. Ochii îi erau înconjuraţi de riduri din pricina prea multor priviri mijite chiar în direcţia soarelui. Deci ăsta era Jerry „Ciocanul" O'Malley. Morris îl cunoştea doar după vocea sa spartă pe care-o auzea într-un radio UHF şi după reputaţia lui de vânător de submarine căruia îi păsa mai mult de pasiunea lui decât de decoraţii şi promovări în grad.

— Cred că vă referiţi la mine, domnule. O'Malley. Se presupune că eu voi pilota elicopterul Seahawk-Foxtrot.

— Ai dreptate cu submarinul ăla. Un astfel de nenorocit aproape că mi-a rupt nava în două.

— Îmi pare rău să aud asta, dar ar trebui să ştiţi că Ivan îşi numeşte cei mai buni comandanţi la bordul acestor submarine. O navă din clasa Victor se descurcă mai bine decât oricare alta, iar acest fapt constituie o recompensă pentru un căpitan deştept. Aşadar, v-aţi confruntat cu elita. V-a atacat dinafară?

Morris clătină din cap.

— Am întârziat cu depistarea lui, tocmai eram în încetinire, iar condiţiile acustice nu erau nemaipomenite, dar l-am detectat, la nu mai mult de opt kilometri distanţă. Am trimis elicopterul după el, aproape reuşiserăm să îl localizăm, apoi el a reuşit să scape brusc de contact şi a venit pe interiorul nostru.

— Mda, un Victor se pricepe la asta. Eu îi spun „sifon". Începe să navigheze într-o direcţie, apoi virează brutal în cealaltă, lasă o momeală în apă şi, probabil şi un generator de zgomot, chiar în mijlocul drumului. După aia se scufundă sub strat şi accelerează brusc. Tipii şi-au rafinat tactica în ultimii ani, iar noi am întâmpinat dificultăţi în găsirea unei măsuri de contracarare. Ai nevoie de un echipaj isteţ în elicopter şi de o echipă bună, care să ştie să lucreze împreună, în camera asta.

— Dacă nu cumva mi-ai citit raportul, amice, să ştii că te pricepi să citeşti gândurile.

— Corect, domnule. Însă toate minţile pe care le citesc eu

gândesc în rusă. „Sifonul” este tactica în care un Victor este expert şi trebuie să fii extrem de atent cu abilitatea submarinului de a accelera şi de a vira atât de brusc. Ce am încercat noi să-i învăţăm pe oameni este faptul că atunci când un Victor pare să vireze babord, trebuie să începi să crezi că el de fapt virează tribord, după care pluteşti vreo două mii de metri, aştepţi un minut sau două, apoi i-o tragi nemernicului fără milă şi îl distrugi înainte ca el să reacţioneze.

— Şi dacă te înşeli?

— Atunci te înşeli şi gata, căpitane. În general însă, Ivan e previzibil – *dacă* gândeşti ca un submarinist şi analizezi mai degrabă situaţia lui tactică decât pe a ta. Nu-l poţi împiedica să fugă, dar misiunea lui e să se apropie de ţintă şi, în acest caz, ai toate şansele să îi faci viaţa mizerabilă.

Morris îl privi fix în ochi pe O’Malley. Nu-i plăcea o analiză atât de exactă a pierderii primei sale nave. Însă nu exista timpul necesar pentru astfel de resentimente. O’Malley era un profesionist şi poate că era unicul calificat să se descurce de minune cu un Victor.

— Sunteţi cu toţii gata?

— „Pasărea” e la alimentarea cu aer. Voi veni cu ea pe punte după ce dezlegaţi parâmele. Voiam să pun lucrurile la punct cu echipa ASW câtă vreme aveam timp la dispoziţie. Vom face jocurile în afara spaţiului ASW?

— Probabil. Datorită sonarului remorcat nu trebuie să ne apropiem prea mult. Şi s-ar putea să facem echipă cu o fregată britanică pentru misiunea de convoi.

— Destul de corect. Dacă vreţi opinia mea, avem o echipă ASW destul de solidă aici. S-ar putea să le dăm zdravăn de furcă nemernicilor. Nu eraţi pe *Rodgers* cu câţiva ani în urmă?

— Când tu lucrai cu *Moose.* Am lucrat împreună de două ori, dar nu ne-am întâlnit niciodată. Când am făcut exerciţiul împotriva lui *Skate* eu eram „X-Ray Mike”.

— Mi s-a părut mie că vă recunosc. O’Malley se apropie şi îşi coborî vocea. Cât e de rău pe mare?

— Destul de rău. Am pierdut linia G-I-UK. Obţinem informaţii SURTASS destul de bune, dar pun pariu că Ivan va începe să vâneze navele alea foarte curând. Între ameninţarea aeriană şi cea submarină… nu ştiu ce să zic.

Pe chipul lui se citeau mai multe decât răsunau în vocea lui. Prieteni apropiaţi dispăruţi sau morţi. Prima lui navă ruptă în

două. Morris era atât de obosit încât doar somnul nu-l putea ajuta.

O'Malley dădu din cap.

— Domnule comandant, avem o fregată nou-nouţă, un minunat elicopter nou şi o „coadă”. Putem răzbi.

— Ei bine, vom trece prin tot felul de încercări curând. Plecăm spre New York peste două ore, iar miercuri preluăm un convoi.

— Singuri? întrebă O'Malley.

— Nu, o să avem însoţitor britanic pentru drumul spre New York, HMS *Battleaxe.* Ordinele n-au fost confirmate încă, dar se pare că vom face tandem cu ei şi peste Atlantic.

— Asta ar fi util, fu Ernst de acord. Haideţi în spate, vreau să vă arăt pentru ce ne pregătim.

Camera sonarului se găsea în spatele CIC, despărţită de Centru printr-o draperie. Aici erau aprinse luminile, spre deosebire de universul umbros, presărat de lumini roşii, din Centrul de Luptă.

— Iisuse, nimeni nu-mi spune nimic! Mârâia un locotenent comandor tânăr. Bună dimineaţa, domnule comandant. Eu sunt Lenner, ofiţerul responsabil de sistemele de luptă.

— Cum se face că nu eşti la pupitrul de control?

— Am pus simulatorul pe pauză, pentru că voiam să revăd misiunea.

— Eu însumi am adus acest joc de simulare, explică O'Malley. Este urmărirea unui Victor-III care a păcălit anul trecut unul dintre portavioanele noastre în estul Mediteranei. Vedeţi aici? Ăsta e „sifonul”. Puteţi observa cum contactul se atenuează, apoi se intensifică brusc. Ăsta e generatorul de zgomot în interiorul buclei. În acest moment s-a ascuns sub stratul termic şi a sprintat pe interior. Ar fi lovit şi portavionul, pentru că n-a mai fost prins pe sonar timp de zece minute. Exact *asta* – omul înfipse degetul în ecran – căutaţi dumneavoastră. Asta vă dă un indiciu clar că vă luptaţi cu un căpitan care îşi cunoaşte meseria şi care caută să vă înhaţe.

Morris studie ecranul suficient de îndeaproape ca să recunoască modelul. Fusese deja martor la un astfel de eveniment.

— Dar dacă folosesc manevra doar ca să scape? întrebă Lenner.

— Pentru că, dacă pot scăpa de contact, de ce să nu o facă *în direcţia* ţintei? rosti Morris încetişor, observând că avea sub

comandă un ofiţer responsabil cu sistemele de luptă foarte tânăr.

— Corect, domnule, rosti O'Malley cu amărăciune. Aşa cum am mai spus, asta este o tactică standard a lor, care recompensează un căpitan isteţ. Cei agresivi se vor năpusti întotdeauna înăuntru. Cei care fug… asta aduce moarte. Desigur, trebuie să regăsim ţinta, dar la fel vor şi ei. Cu avantajul unei viteze de douăzeci de noduri, odată ce trecem de ţintă, aceasta trebuie să joace un joc de-a v-aţi ascunselea. Asta generează zgomote. Tipii care fug, probabil, nu-şi vor asuma riscurile sau dacă o fac se vor comporta prost şi vor fi prinşi. Nu, această tactică este numai pentru un individ care vrea cu adevărat să atace. Întrebarea e câţi dintre comandanţii lor sunt chiar atât de agresivi?

— Destui. Morris se uită în altă parte pentru câteva secunde. Cum e echipajul elicopterului?

— Doar un echipaj. Copilotul meu e destul de tânăr, dar operatorul de sisteme de bord e un ofiţer de primă mână, care a trecut de multe ori prin proba focului. Echipa de întreţinere e o adunătură, cei mai mulţi venind de la baza de pregătire din Jax. Am vorbit cu ei, par să fie în regulă.

— Avem cabine pentru toţi? întrebă Morris.

Ernst clătină din cap.

— Nu chiar. Suntem destul de aglomeraţi.

— O'Malley, copilotul tău e calificat pentru operaţiuni de punte?

— Nu pe o fregată. Eu… la naiba, am efectuat unele din primele teste pentru sistemele de luptă în 1978. Va trebui să facem exerciţii pe drumul spre New York, ziua şi noaptea, ca să îmi rodez echipajul. Adunătură, domnule. Aeronava nici măcar nu aparţine unei escadrile active.

— Acum un minut păreai încrezător, comentă Morris.

— Sunt *destul* de încrezător, zise O'Malley. Oamenii mei ştiu să folosească instrumentele pe care le au la dispoziţie. Sunt copii isteţi. O să înveţe repede. Şi vom ajunge chiar să ne formăm propriile semnale de recunoaştere.

Un zâmbet larg. Unele lucruri sunt extrem de importante pentru aviatori. Mai exista şi un alt mesaj nerostit: când O'Malley se referise la mica unitate de aviaţie al fregatei ca la „oamenii mei” voise să spună de fapt că n-avea chef de nici un fel de amestec în felul în care îşi conducea afacerea. Morris îl ignoră. N-avea chef de o ceartă, cel puţin nu acum.

— Bine, secund, să aruncăm o privire prin navă. O'Malley, mă aştept să ne reîntâlnim pe mare.

— Elicopterul e gata de decolare chiar acum, domnule. Vom fi acolo când veţi avea nevoie de noi.

Morris dădu din cap şi plecă mai departe. Scara personală de acces a comandantului pe punte se găsea la doar un metru de uşa CIC, Morris începu să se caţere pe ea – sau cel puţin încercă să o facă. De oboseală îşi simţea genunchii de cauciuc.

— Comandantul pe punte! anunţă un ofiţer de cart.

Morris nu părea impresionat. Era oarecum surprins să constate că timona vasului nu era decât un soi de volan de mărimea unui telefon. Timonierul chiar avea un *scaun*, situat un pic lateral fată de axul central, iar spre dreapta lui se găsea o cutie de plastic transparent în care se aflau manetele de control direct al motoarelor navei. O bară de metal suspendată de tavan traversa complet cabina pilotului dintr-o parte în alta, la o înălţime care le permitea oamenilor accesul uşor la ea, pentru a-şi menţine echilibrul pe mare agitată, ceea ce reprezenta o dovadă elocventă a stabilităţii navei.

— Aţi mai servit pe o „smochină” înainte, domnule? întrebă secundul.

— Nici măcar n-am urcat la bordul vreuneia, răspunse Morris. Cei patru oameni de cart pe punte ciuliră urechile auzind asta. Cunosc sistemul de arme; am făcut parte din echipa de proiectare de la NAVSEA acum câţiva ani şi într-o oarecare măsură ştiu cum se comportă nava.

— Este extrem de manevrabilă, domnule. Ca o maşină sport, îl asigură Ernst. Vă va plăcea în special modul în care putem opri motoarele, pluteşte ca o umbră şi apoi ajunge la treizeci de noduri în două minute pe ceas.

— Cât de repede putem pleca?

— În zece minute de la primirea ordinului dumneavoastră, domnule. Uleiul de motor este deja încălzit. Un remorcher portuar deja ne aşteaptă ca să ne asiste în desprinderea de chei.

— NAVSURFLANT vine la bord, anunţă difuzorul.

Două minute mai târziu, amiralul îşi făcu apariţia în cabina de pilotaj.

— Am pus un om să îţi aducă bagajele sus. Ce crezi?

— Secund, vrei să te ocupi tu de completarea aprovizionării? rosti Morris în direcţia lui Ernst. Apoi: Vreţi să descoperim împreună cum arată cabina mea, domnule amiral?

Un steward îi aştepta dedesubt cu o tavă cu cafea şi sendvişuri. Morris îşi turnă o ceaşcă, apoi turnă o alta pentru amiral şi nu băgă mâncarea în seamă.

— Domnule, nu am mai comandat niciodată o astfel de navă. Nu cunosc motoarele…

— Ai un şef mecanic pe cinste şi nava este extrem de uşor de mânuit. În plus, sunt ofiţerii tăi de comandă. Tu eşti un expert în armament şi tactică, Ed. Munca ta se desfăşoară în CIC. Avem nevoie de tine acolo, pe mare.

— Destul de corect, domnule.

— Secund, scoate-o în larg, ordonă Morris două ore mai târziu.

Comandantul urmărea fiecare mişcare a lui Ernst, nu prea bucuros că trebuia să depindă de altcineva pentru o asemenea treabă.

Numai că manevrele erau surprinzător de uşoare. Vântul sufla dinspre chei, iar fregata avea nevoie de un spaţiu mare de manevră, care cerea ajutor. Pe măsură ce parâmele erau slăbite, vântul şi unităţile auxiliare de putere amplasate, chiar sub punte, împinseră prova navei în spaţiu liber, după care motoarele o împinseră pe şenalul navigabil. Ernst nu se grăbi cu manevrele, cu toate că era în mod clar capabil să le efectueze mai rapid. Morris luă notă cu mare atenţie şi de acest amănunt. Omul nu voia să-şi pună superiorul într-o postură de inferioritate.

Din acel moment totul deveni uşor, iar Ed Morris începu să-şi urmărească noul echipaj la lucru. Auzise diverse poveşti despre marina californiană – mai ales despre exprimările pitoreşti ale marinarilor, presărate de *okay* sau *omule* – însă planşetiştii de la mesele cu hărţi actualizau poziţia navei cu o siguranţă de sine deconcertantă, în ciuda portului necunoscut. Trecură fără zgomot pe lângă danele portului. Morris zări dane goale care n-aveau să fie umplute curând şi destul de multe nave ale căror carene erau marcate de găuri cu margini arse şi oţel răsucit în afară. Acolo se găsea şi *Kidd,* a cărei suprastructură anterioară fusese distrusă de o rachetă rusească care reuşise să treacă prin ecranele defensive succesive ale navei. Unul dintre marinari se uita şi el într-acolo. Era un băiat abia ieşit din adolescenţă, care aruncă chiştocul ţigării după ce trăsese un ultim fum. Morris ar fi vrut să-l întrebe pe tânăr la ce se gândea, însă abia dacă îşi putea descrie propriile gânduri.

Totul merse repede după aceea. Virară est către danele goale

pentru portavioane, trecură de podul-tunel Hampton, apoi depăşiră aglomeratul bazin amfibiu de la Little Creek. Imediat îi întâmpină marea, cu valurile ei cenuşii sub un cer acoperit de nori.

HMS *Battleaxe* se găsea deja pe mare, la cinci kilometri în faţă. Silueta navei era oarecum diferită, iar pe catarg flutura steagul alb cu cruce al Marinei Regale. O lumină de semnalizare începu să clipea din direcţia lor.

„CE NAIBA ÎNSEAMNĂ REUBEN JAMES”, întreba cealaltă fregată.

— Cum vreţi să răspundem la asta, domnule? întrebă un semnalizator.

Morris râse, semn ca vraja ameninţătoare dispăruse.

— Semnalizează: „Cel puţin noi nu ne botezăm navele de război după numele soacrelor noastre”[41].

— În regulă!

Ofiţerului de cart îi plăcu la nebunie răspunsul.

STORNOWAY, SCOŢIA

— Blinder-ul n-ar trebui să fie în stare să transporte rachete, zise Toland.

Ceea ce tocmai văzuse transforma o asemenea informaţie primită de la serviciile secrete într-un neadevăr. Şase rachete trecuseră printre avioanele care apărau teritoriul şi aterizaseră în interiorul perimetrului bazei RAF. Două aparate ardeau la sol, la circa un kilometru distanţă, iar unul dintre radarele bazei era complet distrus.

— Ei bine, acum ştim de ce activitatea lor a scăzut dramatic în intensitate în aceste ultime zile. Tocmai îşi adaptau bombardierele să contracareze noua noastră forţă aviatică, rosti căpitanul de grup Mallory, inspectând stricăciunile provocate bazei lui. Acţiune, reacţiune. Noi învăţăm, ei învaţă.

Avioanele de vânătoare se întorceau. Toland le numără în gând. Îi ieşi mai puţin cu două avioane Tornado şi un Tomcat. Imediat ce aterizară, avioanele se îndreptară spre locurile de parcaj. RAF nu dispunea de prea multe adăposturi. Trei dintre avioanele americane sfârşiră prin a opri lângă pereţii de protecţie din saci de nisip, unde echipele de sol se apucară

41 *Battleaxe* – „secure” (n. tr.).

imediat să le alimenteze cu combustibil şi cu armament. Echipajele de zbor se dădură jos spre jeepurile care le aşteptau şi care le purtară imediat spre şedinţa de analiză a luptei.

— Nemernicii au folosit şmecheriile noastre împotrivă-ne! explodă un pilot de Tomcat.

— Bine, peste ce aţi dat?

— Erau două grupuri, la o distanţă de circa 16 kilometri. Grupul din frunte era format din MIG-uri 23 Floggers, cu Blinder-ele chiar în spatele lor. MIG-urile au lansat înaintea noastră. Ne-au blocat literalmente radarele cu paraziţi, iar câteva avioane inamice foloseau ceva cu totul nou, un sistem de bruiaj înşelător cum noi n-am mai văzut. Probabil că erau la limita de combustibil, pentru că n-au încercat să se amestece printre noi. Cred că voiau doar să ne ţină departe de bombardiere până ce acestea îşi lansau încărcătura. La naiba, aproape că a funcţionat stratagema. O formaţie de Tornado i-a ocolit prin stânga şi a doborât patru Blinder-e, cred. Noi am făcut zob două MIG-uri şi nici un Blinder, iar şeful a dat ordin restului de Tomcat-uri să atace cu rachete. Eu am nimicit doi. Oricum, Ivan şi-a schimbat tactica faţă de noi. Am pierdut un Tomcat. L-a lovit ceva, dar nu ştiu ce.

— Data viitoare, interveni un alt pilot, mergem sus cu o parte din rachete pregătite dinainte, pentru a ataca avioanele de bruiaj. N-am avut timp suficient la dispoziţie să pregătim asta. Dacă eliminăm bruiajele mai întâi, va fi mai uşor să ne descurcăm cu vânătorii.

„Şi atunci ruşii îşi vor schimba din nou tactica, gândi Toland. Ei bine, cel puţin i-am făcut să reacţioneze la acţiunile noastre.”

FOLZIEHAUSEN, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

După opt ore de luptă aprigă, în cursul căreia tirurile de artilerie ajunseră să cadă peste postul înaintat de comandă, Beregovoi şi Alekseiev stopară contraatacul belgian. Însă oprirea lui nu era suficientă. Avansaseră şase kilometri înainte de a da de un baraj solid de tancuri şi rachete, iar artileria belgiană lansa tiruri masive şi intermitente asupra drumului principal pe care se desfăşură înaintarea sovietică spre Hameln. Alekseiev îşi spuse că inamicul se pregătea cu siguranţă de un nou atac. „Noi

trebuie să-i lovim mai întâi. Dar cu ce?” Avea nevoie de înaintarea celor trei divizii ale sale către formaţiunile britanice de lângă Hameln.

— De fiecare, dată când facem o breşă, observă maiorul Sergetov cu glas încet, ne încetinesc şi contraatacă. N-ar fi trebuit sa se întâmple astfel.

— Ce observaţie splendidă, tună Alekseiev, care imediat se strădui să îşi recapete controlul. Ne aşteptam ca o breşă să aibă acelaşi efect ca în cazul ultimului război cu nemţii. Problema o constituie aceste rachete antitanc noi. Trei oameni şi un jeep pot goni de-a lungul drumului, fixa ţinta, trage una sau două rachete, dispărea înainte ca noi să reacţionăm, apoi repeta procesul la câteva sute de metri depărtare. Forţa defensivă n-a fost niciodată până acum atât de puternică, iar noi n-am reuşit să apreciem cât de bine pot încetini o coloană în înaintare câteva grupe de soldaţi înarmaţi cu arme defensive. Siguranţa noastră se bazează pe mişcare – Alekseiev se apucase să explice lecţiile de bază de la şcoala de tancuri – iar în atari circumstanţe o forţă mobilă nu îşi permite să se lase încetinită. O simplă breşă nu ajunge! Trebuie să facem o gaură zdravănă în linia lor defensivă şi să înaintăm în interior cel puţin douăzeci de kilometri pentru a scăpa de aceste bande de nemernici cu rachete. Abia atunci vom putea trece la aplicarea adevărată a conceptului de mobilitate.

— Spuneţi că nu putem învinge?

Sergetov începuse să aibă propriile dubii, dar nu se aştepta să le audă chiar din gura comandantului său.

— Spun ce am spus şi acum patru luni şi s-a dovedit că am dreptate: campania noastră militară a devenit un război de uzură. Deocamdată, tehnologia a înfrânt arta militară în cazul nostru şi al lor. Ce facem noi acum e să vedem cine rămâne primul fără oameni şi arme.

— Avem mai multe din amândouă, zise Sergetov.

— Adevărat, Ivan Mihailovici. Mai am încă multe vieţi tinere pe care le pot scoate la mezat.

Tot mai multe victime umpleau spitalele de campanie. Camioanele care transportau răniţi se înşirau pe coloane din ce în ce mai lungi.

— Tovarăşe general, am primit un mesaj de la tatăl meu. Vrea să ştie cum progresează situaţia pe front. Ce să-i spun?

Alekseiev se îndepărtă de Sergetov câteva minute pentru a se gândi bine.

— Ivan Mihailovici, spune-i ministrului că opoziţia NATO e mult mai serioasă decât ne-am aşteptat. Elementul-cheie acum îl constituie proviziile. Avem nevoie de cele mai exacte informaţii asupra situaţiei NATO din punct de vedere al proviziilor şi de un efort hotărât pentru diminuarea lor. Primim prea puţine informaţii legate de evoluţia acţiunilor navale împotriva convoaielor NATO. Am nevoie de toate astea pentru a calcula capacitatea NATO de rezistenţă. Nu vreau analize procesate la Moscova. Am nevoie de datele primare.

— Nu sunteţi mulţumit de ceea ce primim de la Moscova?

— Ni s-a spus că NATO este divizat politic şi necoordonat militar. Cum ai evalua dumneata un asemenea raport, tovarăşe maior? se repezi Alekseiev. Nu pot cere aşa ceva prin canalele militare obişnuite, nu? Întocmeşte-ţi singur ordinul de deplasare. Te vreau înapoi aici în treizeci şi şase de ore. Sunt convins că noi vom fi tot aici.

ISLANDA

— Ar trebui să ajungă acolo în jumătate de oră.

— Înţeles, Doghouse, răspunse Edwards. Aşa cum am spus, nu se vede nici un rus. N-am văzut nici un avion întreaga zi. A existat ceva mişcare pe drumul de la vest de noi cu şase ore în urmă. Patru vehicule de tip jeep. Erau prea departe pentru a ne da seama cine se afla în ele şi se îndreptau spre sud. Coasta e liberă.

— Bine, dă-ne de ştire când ajung la tine.

— Aşa o să fac. Terminat. Edwards închise staţia radio. Oameni buni, vin prietenii noştri.

— Cine şi când, comandante? întrebă imediat Smith.

— Nu mi-au spus, dar vor fi aici într-o jumătate de oră. Probabil că o să sară cu paraşutele.

— Ei vin să ne scoată pe noi? întrebă Vigdis.

— Nu, nu pot aduce un avion aici. Sergent, ai vreo părere?

— La fel ca şi dumneavoastră, bănuiesc.

Avionul se ivi mai devreme şi, de data asta, Edwards reuşi să îl vadă primul. Avionul cvadrimotor de transport cu elice, C-130 Hercules, coborî dinspre nord-vest, la doar câteva sute de metri deasupra pantei estice a masivului pe care se găseau ei. Un vânt

rece bătea dinspre vest. Patru forme mici ieşiră din avion, după care aeronava Hercules viră abrupt spre nord pentru a părăsi zona. Edwards se concentră asupra paraşutelor care coborau. În loc să plutească spre valea de sub ei, paraşutiştii veneau drept spre o pantă plină de stânci.

— Oh, la dracu', au calculat greşit viteza vântului! Haideţi!

Paraşutele căzură mai jos de ei, în timp ce ei coborau în fugă panta dealului. Una câte una, paraşutele aterizară şi îşi pierdură imediat formele în semiîntuneric. Edwards şi echipa lui se deplasară repede, încercând să-şi amintească unde aterizaseră oamenii. Echipamentele de camuflaj făceau paraşutele invizibile aproape imediat după aterizare.

— Stai!

— Bine, bine. Suntem aici ca să vă întâmpinăm, zise Edwards.

— Identifică-te!

Vocea avea accent britanic.

— Nume de cod Beagle.

— Numele adevărat?

— Edwards, locotenent, U.S. Air Force.

— Apropie-te încet, camarade.

Mike înaintă singur. Undeva, la distanţă, văzu o formă vagă, pe jumătate ascunsă sub o piatră. Forma ţinea în mână un pistol-mitralieră.

— Cine eşti?

— Sergent Nichols, Royal Marines. Ţi-ai ales un loc al naibii de tâmpit ca să ne primeşti, locotenente.

— N-am făcut-o eu! se apără Edwards. Până acum o oră habar n-aveam că veniţi.

— Pietre, alte nenorocite de pietre. Omul se ridică şi înaintă cu un şchiopătat accentuat. Paraşutismul e şi-aşa periculos, fără să mai aterizezi într-o nenorocită de grădină cu pietre!

Se ivi o altă siluetă.

— L-am găsit pe locotenent – cred că e mort!

— Aveţi nevoie de ajutor? se oferi Mike.

— Am nevoie să mă trezesc în patul meu de acasă.

Edwards descoperi curând că echipa trimisă ca să-i salveze – sau care i-o fi fost misiunea – avusese parte de un start prost. Locotenentul de la comanda grupului aterizase pe un bolovan imens şi căzuse cu spatele pe un altul. Capul îi atârna nefiresc faţă de restul trupului, ca şi cum ar fi fost legat cu o sfoară. Nichols îşi scrântise îngrozitor glezna, iar ceilalţi doi erau teferi,

dar şocaţi. Trecu mai bine de o oră înainte de a găsi toate echipamentele oamenilor. Nu era timpul de exprimare a sentimentelor. Locotenentul fu înfăşurat în paraşuta lui şi acoperit cu pietre. Edwards îi conduse pe ceilalţi în susul pantei spre vârful dealului. Cel puţin aduseseră o baterie nouă pentru staţia lui radio.

— Doghouse, aici e Beagle şi lucrurile stau prost.

— Ce ţi-a trebuit atât de mult?

— Spune-i pilotului ăla de avion să îşi facă un control oftalmologic. Puşcaşii marini pe care i-ai trimis aici au rămas fără şef, iar sergentul şi-a făcut glezna zob.

— Aţi fost zăriţi?

— Negativ. Au aterizat între stânci. E un miracol că n-au murit toţi. Suntem iarăşi în vârful dealului. Ne-am acoperit urmele.

Sergentul Nichols era fumător. El şi Smith găsiră un loc ferit unde să se adăpostească.

— Locotenentul tău pare mai degrabă uşor impresionabil.

— E doar un şoarece de bibliotecă, dar se descurcă bine. Cum e glezna?

— Trebuie să merg pe ea indiferent dacă e bună sau proastă. E ceva de capul lui?

— Comandantul? L-am văzut cum ucide trei ruşi cu un cuţit, îţi ajunge?

— Să fiu al naibii!

33
Contact

USS REUBEN JAMES

— Domnule?

Morris tresări simţind mâna pe umăr. Nu voise decât să se întindă pentru câteva minute în cabina lui după conducerea exerciţiilor de aterizare de noapte ale elicopterului. Îşi privi ceasul. Trecuse puţin de miezul nopţii. Chipul îi era asudat. Coşmarul începuse din nou. Se uită la secundul navei.

— Ce e, secund?

— Am primit o cerere de a verifica ceva. Probabil că e o prostie, dar – în fine, puteţi vedea şi singur.

Morris luă telegrama cu el la baie, o băgă în buzunar, apoi se spălă pe faţă.

— „Contact neobişnuit repetat de câteva ori, s-a încercat localizarea fără succes”? Ce naiba mai e şi asta? întrebă el, ştergându-se pe faţă.

— Mă depăşeşte complet, domnule. Patruzeci de grade şi treizeci de minute nord, şaizeci şi nouă de grade, cincizeci de minute vest. Există o localizare, dar fără identificare. Acum se trasează coordonatele.

Morris îşi petrecu mâna prin păr. Două ore de somn însemnau mai mult decât nimic. Nu?

— Bine, hai să vedem cum arată lucrurile din CIC.

Ofiţerul cu acţiunile tactice scosese harta de pe planşeta de lângă fotoliul comandantului. Morris verifică principalul ecran de afişaj tactic. În conformitate cu ordinele lor de verificare a curbei de adâncime, erau încă departe de ţărm.

— Locul e la mare depărtare de aici, observă imediat Morris.

Locaţia avea ceva cunoscut în ea. Morris se aplecă deasupra hărţii.

— Da, domnule, o deviaţie de circa şaizeci de mile, fu Ernst de acord. Şi apa e mică acolo. Nu se poate folosi sonarul remorcat.

— Oh, ştiu ce e cu locul ăsta! Acolo s-a scufundat *Andrea Doria.* Probabil cineva a obţinut un contact MAD şi nu s-a obosit

să verifice harta.

— Nu cred. O'Malley ieşi din umbră. Mai întâi a auzit ceva o fregată. Vinciul pentru „coadă" era distrus. Nu voiau să-l piardă, aşa că s-au îndreptat spre Newport, în loc de New York, pentru că portul e mai adânc. Spun că au receptat un contact ciudat de sonar pasiv care s-a stins. Au efectuat o analiză de mişcare a ţintei şi au generat această poziţie. Elicopterul lor a efectuat câteva treceri, iar detectorul de anomalii magnetice a dat chiar de *Doria şi* asta a fost tot.

— Cum ai descoperit asta?

O'Malley îi înmână un mesaj.

— A venit imediat după ce secundul s-a dus să vă aducă. Au trimis un Orion să verifice. Aceeaşi poveste. Au auzit ceva ciudat, care apoi s-a stins.

Morris se încruntă. Vânau cai verzi pe pereţi, dar ordinele veneau direct de la Norfolk. Ceea ce însemna că acum vânau cai verzi pe pereţi în mod *oficial.*

— Care e starea elicopterului?

— Pot decola în zece minute. O torpilă şi un rezervor suplimentar de combustibil. Toate echipamentele sunt funcţionale.

— Spune punţii să ne ducă acolo cu treizeci şi cinci de noduri. *Battleaxe* ştie de povestea asta? Morris primi o încuviinţare din cap drept răspuns. Bine. Semnalizaţi-le planurile noastre. Strângeţi „coada". Oricum nu ne foloseşte la nimic acolo unde mergem. O'Malley, ne vom apropia la cincisprezece mile de contact. Te voi lăsa pe tine să-l cauţi. Asta înseamnă că trebuie să decolezi pe la ora două şi jumătate. Dacă ai nevoie de mine, voi fi în sala ofiţerilor.

Morris hotărâse să încerce mâncarea de pe noua lui navă. O'Malley mergea în aceeaşi direcţie.

— Navele astea sunt un pic cam ciudate, zise pilotul.

Morris încuviinţă printr-un mormăit. În primul rând, culoarele de trecere spre prova şi spre pupa se găseau în dreptul babordului în loc să fie centrale. Astfel se încălcau mai multe tradiţii în proiectarea navală.

O'Malley coborî primul scara şi îi deschise căpitanului uşa de la sala ofiţerilor. Găsiră doi ofiţeri inferiori în faţa unui televizor, urmărind un film cu maşini de curse şi femei goale. Morris aflase deja că aparatul video era pus în funcţiune din camera şefului de echipaj. Unul dintre rezultatele unei asemenea abordări era acela

că un piept de femeie extrem de atrăgător putea fi instantaneu redat pe ecran pentru toţi care doreau acest lucru.

Raţiile de mijlocul cartului sau „mid-rat”-urile constau dintr-o bucată de pâine şi o farfurie cu hrană rece. Morris îşi turnă o ceaşcă de cafea şi îşi făcu un sendviş. O’Malley alese un suc de fructe din răcitor. Termenul folosit în marină pentru o astfel de băutură era „suc de gândaci”.

— Fără cafea? se miră Morris.

O’Malley clătină din cap.

— Dacă beau prea multă devin nervos. Nimeni nu-şi doreşte să-i tremure mâinile când trebuie să aterizeze cu un elicopter în întuneric. Zâmbi. Chiar că devin prea bătrân pentru porcăriile astea.

— Ai copii?

— Trei băieţi şi, dacă ar fi după mine, nici unul nu s-ar face marinar. Dumneata?

— Un băiat şi o fată. Sunt în Kansas cu mama lor.

Morris se apucă să-şi mănânce sandvişul. Pâinea era un pic cam veche, iar bucăţile de carne rece nu prea erau reci, dar trebuia să se hrănească. Era prima masă în trei zile pe care avea şansa să o termine. O’Malley îi împinse castronul cu cartofi pai.

— Luaţi porţia completă de carbohidraţi, căpitane.

— Sucul ăla de gândaci o să te omoare.

Morris dădu din cap în direcţia sucului de fructe.

— A fost testat înainte. Am zburat doi ani în Vietnam. Cele mai multe misiuni au fost de căutare şi salvare. Am fost doborât de două ori. Nu m-am ales nici măcar cu o zgârietură. Am fost doar speriat de moarte.

„Să fie chiar atât de bătrân?” se întrebă Morris. Probabil că fusese trecut de mai multe ori cu vederea la promovări. Morris îşi propuse să verifice gradul curent al lui O’Malley.

— Cum se face că erai în CIC? întrebă Morris.

— Nu prea mi-era somn şi voiam să văd cum funcţionează sonarul remorcat.

Morris era surprins. De obicei, aviatorii nu manifestau un astfel de interes faţă de echipamentele de pe o navă.

— Umblă vorba că v-aţi descurcat de minune cu *Pharris.*

— Nu suficient de bine.

— Se mai întâmplă şi asta.

O’Malley se uită cu mare atenţie la comandant. Ca singurul om de la bord cu experienţă vastă de luptă, O’Malley recunoştea

ceva în Morris ce nu mai întâlnise din Vietnam. Pilotul dădu din umeri. Nu era problema lui. Se scotoci în interiorul costumului de zbor şi scoase un pachet de ţigări.

— Vă deranjează dacă fumez?

— Tocmai m-am apucat şi eu din nou.

— Slavă Domnului! O'Malley ridică vocea. Cu toţi copiii ăştia virtuoşi din sala ofiţerilor credeam că sunt singurul vicios de pe aici!

Cei doi tineri locotenenţi zâmbiră auzind asta, fără a-şi lua privirea de pe ecranul televizorului.

— Câtă experienţă ai pe fregate?

— Cel mai mult am stat pe portavioane. În ultimele paisprezece luni am activat ca instructor la Jax. Am efectuat o mulţime de munci ciudate, cele mai multe cu Seahawk-ul. Cred că o să vă placă „pasărea" mea. Sonarul este cel mai bun cu care am lucrat eu vreodată.

— Ce crezi despre contactul raportat?

O'Malley se lăsă pe spătarul scaunului şi trase din ţigară cu privirea pierdută în zare.

— E interesant. Îmi amintesc că am văzut ceva la TV despre *Doria.* S-a scufundat pe partea dinspre tribord. O mulţime de oameni s-au scufundat ca să se uite la epavă. E la o adâncime de circa şaizeci de metri, suficient de mică pentru ca amatorii de aşa ceva să încerce. Iar peste epavă sunt un milion de cabluri trase.

— Cabluri? se miră Morris.

— De traulere. Prin zona aia se practică intens pescuitul comercial. Îşi leagă plasele de epavă. Arată ca Gulliver pe plaja din Liliput.

— Ai dreptate! Îmi amintesc asta, izbucni Morris. Asta explică zgomotul. Este fluxul sau curenţii care şuieră printre acele cabluri.

O'Malley dădu din cap.

— Mda este o explicaţie; însă vreau să arunc totuşi o privire.

— De ce?

— Tot traficul dinspre New York trebuie să treacă pe deasupra locului. Ivan ştie că tocmai formăm un convoi mare în New York. Trebuie să fi aflat, în afara cazului în care KGB-ul a ieşit la pensie. E un loc al dracului de bun pentru plasarea unui submarin care să ia urma convoiului. Gândiţi-vă la asta. Dacă obţii un contact MAD acolo, nu-l bagi în seamă. Probabil că

zgomotul unei centrale nucleare de mică putere nu e mai puternic decât zgomotul trecerii peste epavă, dacă un submarin reuşeşte să se apropie suficient de mult. Dacă eu aş fi fost un comandant de submarin cu tupeu, m-aş gândi serios să folosesc un astfel de loc pentru un atac.

— Chiar că gândeşti ca ei, observă Morris. Bine, hai să vedem cum ar trebui să rezolvăm povestea asta…

Ora 2.30. Morris observă procedurile de decolare din turnul de control, apoi se duse în faţă, în CIC. Echipajul navei era la posturile de luptă. Fregata înainta cu opt noduri şi activase sistemul Prairie/Masker.

Dacă exista vreun submarin rusesc pe o rază de cincisprezece mile în zonă, comandantul acestuia n-avea cum să bănuiască faptul că în apropiere se găsea o fregată. În CIC, ecranul radarului arăta elicopterul îndreptându-se spre poziţie.

— Romeo, aici e Hammer. Verificare radio, zise O'Malley.

Echipamentul de transmisie date de pe elicopter trimise simultan un mesaj test spre fregată. Ofiţerul de bord de la panoul de comunicaţii al elicopterului verifică mesajul şi mormăi satisfăcut. Care era expresia pe care o auziseră? Mda, corect – aveau o „dulce ţintire pe pântecul mamei". Omul zâmbi.

Elicopterul îşi începu căutările la două mile de mormântul navei *Andrea Doria.* O'Malley opri aparatul la punct fix la cincisprezece metri deasupra suprafeţei agitate a apei.

— Jos sonarul, Willy.

În spate, mecanicul de bord desfăcu clapele de prindere şi coborî sonarul printr-o gaură în planşeul aeronavei. Elicopterul Seahawk ducea cu el un cablu de peste trei sute de metri lungime, suficient pentru atingerea unei adâncimi sub termoclină. În acea zonă, adâncimea apei era de numai şaizeci de metri şi, ca atare, trebuiau să aibă grijă să nu coboare sonarul până pe fundul apei, ca să nu-l avarieze. Mecanicul de bord urmări cu atenţie cablul şi opri troliul când sonarul atinse treizeci de metri adâncime. Ca şi în cazul navelor de suprafaţă, indicaţiile sonarului se puteau citi de pe ecran şi auzi în difuzoare. Un display începu să redea liniile de frecvenţă, în vreme ce ofiţerul asculta cu căştile pe urechi.

O'Malley îşi aminti că asta era partea cea mai grea. Să menţii nemişcat un elicopter în astfel de condiţii de vânt necesita o atenţie permanentă – elicopterul nu dispunea de pilot automat –

iar vânarea unui submarin însemna întotdeauna un exerciţiu de răbdare. Era nevoie de câteva minute ca sonarul pasiv să înceapă să transmită informaţii, iar sistemele de sonar activ nu puteau fi folosite. Emiterea de impulsuri nu ar fi avut alt efect decât alertarea unei potenţiale ţinte.

După cinci minute nu detectaseră nimic în afara unor zgomote aleatorii. Recuperară sonarul şi se deplasară spre est. Din nou, nimic. „Răbdare”, îşi spuse pilotul. Ura să aibă răbdare. O nouă deplasare spre est şi o nouă aşteptare.

— Prind ceva la zero-patru-opt. Nu sunt sigur dacă e un fluierat sau ceva din gama frecvenţelor înalte.

Aşteptară alte două minute pentru a se asigura că nu era un semnal întâmplător.

— Sus sonarul.

O'Malley ridică elicopterul şi se deplasă cu trei mii de metri spre nord-est. Trei minute mai târziu, sonarul fu coborât iarăşi. În apă. Nimic de această dată. O'Malley schimbă din nou poziţia. „Dacă am să scriu vreodată un cântec despre vânarea submarinelor, îşi spuse el, am să-l intitulez «Iarăşi şi iarăşi şi IARĂŞI!»” De această dată se întoarse un semnal, de fapt chiar două.

— Interesant, observă ofiţerul ASW de la bordul fregatei. Cât de aproape sunt de epavă?

— Foarte aproape, răspunse Morris. Şi cam pe aceleaşi coordonate.

— S-ar putea să fie zgomot de curent, îi spuse Willy lui O'Malley. Foarte slab, exact ca data trecută.

Pilotul întinse mâna spre un întrerupător care comuta semnalul de la sonar în casca lui. „Căutăm un semnal foarte slab”, îşi aminti O'Malley.

— Ar putea fi şi zgomot de abur. Pregăteşte-te să ridici sonarul, merg spre est ca să triangulez.

Două minute mai târziu, sonarul coborî în apă pentru a şasea oară. Contactul era acum vizualizat pe ecranul tactic de la bordul elicopterului care se afla pe panoul de control dintre pilot şi copilot.

— Avem două semnale aici, zise Ralston. Între ele sunt circa şase sute de metri depărtare.

— Aşa mi se pare şi mie. Hai să ne ducem spre cel mai

apropiat. Willy…

— Cablul la limită, e timpul să ridici, căpitane.

— Sus sonarul. Romeo, aici e Hammer. Vedeţi şi voi ce vedem noi?

— Afirmativ, Hammer, răspunse Morris. Verificaţi semnalul dinspre sud.

— Facem asta chiar acum. Rămâneţi pe recepţie. O'Malley se uită cu atenţie pe instrumentele sale în timp ce zbură spre cel mai apropiat dintre cele două contacte. Opri din nou elicopterul. Jos sonarul.

— Contact! exclamă un minut mai târziu ofiţerul de bord. Omul examină forma liniilor de pe ecran şi o compară cu datele pe care le memorase despre submarinele sovietice. Evaluez contactul ca zgomot de abur şi motoare de la un submarin nuclear, pe coordonate doi-şase-doi.

O'Malley ascultă cu atenţie preţ de o jumătate de minut. Pe chip îi apăru un zâmbet abia schiţat.

— Chiar că e o „barcă" nucleară! Romeo, aici Hammer, avem un contact probabil de submarin relevment doi-şase-doi faţă de poziţia noastră. Mă deplasez să fixez coordonatele chiar acum.

Zece minute mai târziu aveau contactul bine fixat. O'Malley porni drept spre el şi îşi coborî sonarul chiar deasupra contactului.

— Face parte din clasa Victor, anunţă omul de la sonarul fregatei. Vedeţi linia asta de frecvenţă? E un Victor cu reactorul nuclear dat la furnizare minimă de energie.

— Hammer aici, interveni Morris. Romeo, ai vreo sugestie?

O'Malley se îndepărta de contact, după ce lăsase în urmă o baliză de poziţionare cu fum pentru marcarea locului. Datorită condiţiilor de suprafaţă, mai mult ca sigur că submarinul nu-i auzise sau, dacă îi auzise, comandantul lui ştia că modul cel mai sigur de a acţiona era să rămână cu nava pe fundul apei. Americanii duceau cu ei numai torpile de interceptare, care nu puteau detecta un submarin pe fundul apei. Odată lansate, astfel de torpile fie se învârteau în cerc până ce rămâneau fără combustibil, fie porneau drept spre fundul apei. O'Malley îşi zise că putea trece sonarul pe regim activ, forţând submarinul să se ridice, dar sonarul activ nu era prea eficient în ape puţin adânci. În plus, dacă Ivan decidea să rămână nemişcat? Elicopterul mai

avea combustibil doar pentru o oră de zbor. Aşa că O'Malley se hotărî.

— *Battleaxe,* aici e Hammer. Mă auzi?

— Da' mult ţi-a luat să ne apelezi, Hammer, replică imediat comandantul Perrin.

Fregata britanică monitoriza îndeaproape căutarea.

— Aveţi vreo rachetă Mark-11 la bord?

— Le putem încărca în zece minute.

— Vom aştepta. Romeo, aprobi un VECTAC?

— Afirmativ, răspunse Morris. Abordarea prin atac vectorial era perfectă, iar el era prea emoţionat ca să se supere pe O'Malley pentru că trecuse peste autoritatea lui. Liber la arme!

O'Malley zbură cu elicopterul în cerc la trei sute de metri înălţime, aşteptând. Era o adevărată nebunie. Oare submarinul stătea pur şi simplu acolo? Aştepta trecerea unui convoi? Şansa ca Ivan să fi auzit elicopterul era de cincizeci la sută. Şi dacă auzise elicopterul, oare comandantul inamic voia să aştepte apropierea fregatei ca s-o atace? Ofiţerul lui de bord urmări cu atenţie ecranul sonarului în vederea oricărei schimbări a semnalului dinspre contact. Până acum, nimic. Nici o mărire a puterii motorului, nici o mişcare mecanică. Nimic altceva în afara şuieratului unui reactor nuclear la o fracţiune din putere, un sunet care nu putea fi detectat de la mai mult de două mile depărtare. Nu era de mirare că mai mulţi oameni căutaseră şi nu găsiseră nimic. O'Malley se trezi admirând nervii comandantului de submarin sovietic.

— Hammer[42], aici Hatchet[43].

O'Malley zâmbi în sinea lui. Spre deosebire de americani, britanicii alocau numele elicopterelor în conformitate cu numele navele de pe care proveneau. Elicopterul de pe HMS *Brazen*[44] se numea „Hussy"[45]. Cel de pe *Battleaxe* se numea „Hatchet".

— Înţeles, Hatchet. Unde eşti?

— La zece mile sud de tine. Avem două încărcături de adâncime la bord.

O'Malley aprinse luminile de zbor.

— Foarte bine, stai în aşteptare. Romeo, felul în care vreau să

---

42 „Ciocanul" (n. tr.).

43 „Baltagul" (n. tr.).

44 „Indecenţa" (n. tr.).

45 „Uşuratica" (n. tr.).

rezolv problema asta cere să oferi îndrumare radar lui Hatchet către baliza noastră, iar noi vom folosi sonarul nostru pentru intersectare de coordonate ca să lansăm. Te-ai prins?

— Înţeles, m-am prins, răspunse Morris.

— Armează torpila, îi zise O'Malley copilotului.

— De ce?

— Dacă încărcăturile ratează, pun pariu că va urca de la fund ca un somon la ora împerecherii. O'Malley îşi roti elicopterul şi depistă luminile anticoliziune ale elicopterului britanic. Hatchet, salut, acum eşti la ora mea nouă. Te rog să-ţi păstrezi poziţia curentă până ne aranjăm. Willy, vreo schimbare a contactului?

— Nu, domnule. Tipul ăsta joacă foarte tare, domnule.

„Un amărât curajos", îşi zise O'Malley. Fumul care ieşea din baliza de marcare era pe terminate. O'Malley aruncă o altă baliză. După ce-şi verifică din nou ecranul tactic, O'Malley se deplasă într-o altă poziţie, la o mie de metri est de contact, se opri la cincisprezece metri înălţime deasupra apei şi coborî sonarul.

— Uitaţi-l, zise ofiţerul de bord. Coordonate doi-şase-opt.

— Hatchet, aici Hammer. Suntem gata de VECTAC. Luaţi coordonatele de la Romeo.

Reuben James furniza acum cursul elicopterului britanic. Acesta porni pe un curs nordic. O'Malley urmări apropierea elicopterului Lynx, verificând ca vântul să nu îi modifice propria poziţie.

— Vei arunca încărcăturile câte una, la semnalul meu. Fii pregătit, Hatchet.

— Aştept.

Pilotul britanic armă încărcăturile de adâncime şi înaintă cu nouăzeci de noduri pe oră. O'Malley alinie luminile intermitente de poziţie cu fumul balizei.

— Încărcătura unu… Foc! Încărcătura doi… Foc! Eliberează zona!

Pilotul Lynx-ului nu avea nevoie de un alt îndemn. Abia se desprinsese cea de-a doua încărcătură, că elicopterul britanic ţâşni în sus şi porni cu toată viteza spre nord-est. Simultan, O'Malley trase de maneta pas-gaz pentru a scoate sensibilul sonar din apă.

Dinspre fundul apei se văzu o străfulgerare ciudată de lumină, apoi încă una. Suprafaţa apei se transformă într-o masă de aburi şi spumă care ţâşni spre cerul înstelat. O'Malley se apropie şi

aprinse luminile de aterizare. Suprafaţa apei era pătată de noroi şi… petrol? „Ca în filme”, îşi zise el, aruncând o nouă baliză sonar în apă.

Fundul apei reverberă de ecourile încărcăturilor de adâncime, dar sistemele sonore filtrară ecourile şi se concentrară asupra sunetelor cu frecvenţe mai ridicate. Se auzi sunet de aer care iese cu putere şi de apă care intră cu forţă. Cineva de la bordul submarinului trăsese probabil de manetele de balast într-o încercare sortită eşecului de a scoate submarinul de urgenţă la suprafaţă. Apoi se auzi altceva, ca sunetul apei scăpate pe o plită încinsă. Lui O’Malley îi trebui o secundă ca să-şi dea seama despre ce era vorba.

— Ce e asta, domnule comandant? întrebă Willy prin intercom. N-am auzit niciodată aşa ceva.

— S-a fisurat reactorul navei. Ce auzi tu este un reactor nuclear avariat.

„Doamne, ce dezastru ecologic va fi, cu nava asta atât de aproape de ţărm”, gândi el. Gata cu scufundările pe *Doria* pentru câţiva ani.

O’Malley deschise circuitul radio.

— Hatchett, aici e Hammer. Înregistrez zgomote de colaps. Putem considera asta drept o victorie confirmată. Revendici victoria?

— E vulpea noastră, Hammer. Mersi pentru ghidaj.

O’Malley râse.

— Înţeles, Hatchett. Dacă vrei să culegi laurii, atunci va trebui să completezi şi declaraţia de impact ecologic. Terminat.

La bordul Lynx-ului pilotul şi copilotul schimbară o privire.

— Ce naiba mai e şi asta?

Cele două elicoptere se întoarseră şi trecură pe deasupra ambelor fregate pentru a sărbători reuşita. Era ce-a de-a doua pentru *Battleaxe,* iar *Reuben James* îşi putea picta acum o jumătate de submarin pe partea laterală a cabinei pilotului. Navele îşi recuperară elicopterele şi cotiră vest spre New York.

MOSCOVA, URSS

Mihail Sergetov îşi îmbrăţişă fiul în maniera tipic rusească, cu pasiune şi pupături pentru a-i ura bun venit de pe front. Membrul Biroului Politic îşi luă fiul de braţ şi îl conduse spre limuzina Zil ca

să meargă la Moscova.

— Ai fost rănit, Vania.

— Mi-am tăiat mâna într-un ciob de sticlă. Ivan dădu a lehamite din mâna vătămată. Tatăl lui îi oferi un pahar de votcă, pe care Ivan îl acceptă. N-am băut nimic de două săptămâni.

— Oh?

— Generalul nu permite băutură în postul de comandă, explică Ivan.

— Chiar este un ofiţer la fel de bun precum mi l-am imaginat?

— Probabil şi mai bun de atât. L-am văzut la comandă pe front. Este un lider cu adevărat înzestrat.

— Şi-atunci de ce n-am cucerit Germania?

Ivan Mihailovici Sergetov crescuse în timp ce tatăl său îşi consolida ascensiunea spre vârful ierarhiei politice. Ca atare, îl văzuse adesea transformându-se brusc dintr-o gazdă afabilă într-un politician rigid. Însă acum era pentru prima dată că o astfel de transformare îl privea pe el.

— NATO a fost mult mai pregătit decât am fost noi îndemnaţi să credem, tată. Ne aşteptau să venim, iar prima lor misiune de război – înainte ca noi să trecem în forţă frontiera – a fost un adevărat şoc pentru noi.

Ivan explică efectele Operaţiunii Dreamland.

— Nouă nu ni s-a spus că a fost chiar atât de rău. Eşti sigur?

— Am văzut cu ochii mei unele poduri. Aceleaşi avioane au atacat şi un post de comandă fals de lângă Stendal. Bombele au început să cadă înainte ca noi să ne dăm seama că suntem atacaţi. Dacă serviciile lor secrete ar fi fost mai bune, era posibil ca eu să nu mă aflu acum aici.

— Deci e vorba de forţa lor aeriană?

— În mare parte. Am văzut avioanele lor de vânătoare despicând o coloană de tancuri ca o secerătoare în lan. E o privelişte oribilă.

— Dar rachetele noastre?

— Trupele noastre de rachete exersează o dată sau de două ori pe an, trăgând în ţinte de carton imobile dispuse de-a lungul unei linii drepte pe care o poate vedea toată lumea. Avioanele NATO zboară printre copaci. Dacă rachetele antiaeriene ale ambelor părţi combatante ar fi funcţionat atât de bine precum susţin producătorii lor, toate avioanele din lume ar fi fost lovite de cel puţin două ori până acum. Dar cele mai rele dintre toate sunt rachetele lor antitanc – ştii tu, sunt ca ale noastre, numai că

astea funcţionează al naibii de bine. Ofiţerul dădu din mâini. Trei oameni într-un vehicul uşor. Un şofer, un încărcător şi un trăgător. Se ascund în spatele unui copac la un colţ de drum şi aşteaptă. Coloana noastră se iveşte în raza lor vizuală, astfel că ei trag de la... să zicem doi kilometri. Sunt instruiţi să atace tancul de comandă, cel cu antena radio ridicată. Cel mai adesea, primul avertisment pe care îl primim este la impactul primei rachete. După aia mai trag o rachetă şi mai distrug un tanc, apoi o iau la fugă înainte ca noi să putem cere sprijinul artileriei. Cinci minute mai târziu, într-un alt loc, istoria se repetă. Chestia asta ne mănâncă ficaţii, încheie tânărul, folosind vorbele comandantului său de front.

— Vrei să spui că pierdem?

— Nu. Spun doar că nu câştigăm, se apără Ivan. Dar pentru noi este acelaşi lucru.

Continuă să transmită mesajul comandantului său şi îşi văzu tatăl foindu-se pe bancheta de piele a maşinii.

— Ştiam eu. I-am avertizat, Vania. Idioţii!

Ivan făcu un gest de avertizare din cap înspre şofer. Taică-său zâmbi şi făcu un gest de dispreţ. Vitali era în slujba lui Sergetov de mulţi ani. Fata lui era acum doctoriţă datorită influenţei ministrului iar băiatul lui studia la universitate, în vreme ce majoritatea tineretului din ţară se afla sub arme.

— Cheltuielile cu combustibilii sunt cu douăzeci şi cinci la sută mai mari decât previziunile, reluă Sergetov. Vreau să spun cu douăzeci şi cinci la sută peste previziunile ministerului meu. Sunt cu *patruzeci* la sută mai mari decât previziunile Ministerului Apărării. Nimănui nu i-a trecut prin minte că NATO va fi în stare să descopere depozitele noastre ascunse de petrol. Oamenii mei reevaluează chiar şi acum rezervele naţionale. După-amiază trebuie să primesc raportul interimar, dacă va fi gata la timp. Priveşte în jurul tău, Vania. Convinge-te singur.

Nu prea se vedea nici un vehicul în jur. Nici măcar camioane. Moscova nu fusese niciodată un oraş prea plin de viaţă, dar acum arăta cenuşie chiar şi pentru ruşi. Oamenii se grăbeau de-a lungul străzilor pe jumătate goale, privind drept în faţă şi în jos. Ivan îşi dădu seama cât de mulţi bărbaţi dispăruseră din oraş. Mulţi dintre aceştia n-aveau să se mai întoarcă niciodată. Ca de obicei, taică-său îi citi gândurile.

— Cât de mare e lista cu victime?

— Enormă. Mult peste estimări. Nu dispun de cifrele exacte,

căci eu mă ocup de informaţiile despre inamic, nu de cele administrative, dar pierderile sunt foarte mari.

— Toată chestia asta e o greşeală, Vania, zise ministrul încet.

„Dar Partidul are întotdeauna dreptate. Oare câţi ani ai crezut chestia asta?”

— Acum nu se mai poate face nimic în direcţia asta, tată. Ne mai trebuie şi informaţii despre rezervele NATO. Datele care ajung la noi pe front sunt... să spunem că mult prea prelucrate. Ne trebuie date brute pentru a ne întocmi propriile estimări.

„Pe front”, repetă în gând Mihail. Mânia lui auzind aceste vorbe nu putea suprima complet mândria de a vedea ce devenise fiul lui. Îi fusese adesea teamă că Ivan avea să se transforme doar într-o nouă „beizadea” a unei familii de activist politic. Alekseiev nu era genul de comandant care să promoveze oameni uşor, iar Mihail Sergetov aflase din surse proprii că Ivan îl însoţise pe general pe linia frontului de multe ori. Băiatul devenise bărbat. Ce păcat că fusese nevoie de un război ca să se întâmple asta!

— Să văd ce pot face.

USS CHICAGO

Svietana Anna Trough reprezenta ultima porţiune de apă adâncă. Convoiul de submarine încetini până la oprire în apropierea banchizei. Trebuiau să găsească două submarine amice aici, însă „amice” nu era un cuvânt prea potrivit în combinaţie cu operaţiunile de luptă. Personalul de pe toate submarinele americane era la posturile de luptă. McCafferty verifică ora şi locaţia. Până atunci totul mersese conform planului. „Uluitor”, îşi zise el.

Nu-i plăcea să fie nava din frunte. Dacă existau ruşi care să patruleze la marginea banchizei... avea să fie primul distrus.

— Puntea, aici sonarul. Am nişte zgomote mecanice slabe relevment unu-nouă-unu.

— Relevmentul se schimbă?

— Abia le-am recepţionat, domnule. Deocamdată coordonatele sunt constante.

McCafferty se întinse pe lângă ajutorul electricianului de serviciu şi porni „Gertrude”,un telefon subacvatic tip sonar, arhaic, dar eficient. Singurul zgomot recepţionat era reprezentat

de sfârâitul şi gemetele banchizei. În spatele lui McCafferty, secundul puse echipa de la controlul focului să lucreze la o soluţie de torpilare a noii ţinte.

Prin difuzor se auzi un grup ininteligibil de silabe.

McCafferty luă telefonul din furcă şi apăsă butonul de transmisie.

— Zulu X-ray.

Urmă o pauză de câteva secunde, apoi o replică răguşită:

— Hotel Bravo.

Era HMS *Sceptre.* McCafferty scoase un oftat de uşurare rămas neobservat de restul echipei din centrul de atac, de vreme ce toţi ceilalţi, la rândul lor, făcuseră acelaşi lucru.

— Maşinile înainte la o treime, ordonă comandantul.

Zece minute mai târziu ajunseră în raza de comunicare optimă. *Chicago* opri.

— Bun venit în curtea din spate a sovieticilor, băiete. O mică schimbare de planuri. Keyboard – numele de cod pentru HMS *Superb* – este la douăzeci de mile sud pentru a inspecta mai departe ruta voastră. Nu am întâlnit nici un fel de activitate inamică în ultimele treizeci de ore. Câmpul e liber. Noroc la vânătoare.

— Mersi, Keylock. Gaşca e toată aici. Terminat. McCafferty puse la loc telefonul în furcă. Domnilor, avem liber la misiune! Maşinile înainte la două treimi!

Submarinul nuclear mări viteza la douăsprezece noduri, curs unu-nouă-şapte. HMS *Sceptre* numără submarinele americane pe măsură ce treceau, apoi îşi reluă rondul, descriind cercuri încet la marginea banchizei.

— Noroc bun, fraţilor, rosti încet comandantul submarinului.

— Ar trebui să ajungă în siguranţă la destinaţie.

— Nu că n-o să ajungă până acolo mă îngrijorează, Jimmy, răspunse comandantul, folosind apelativul obişnuit în marina britanică pentru secund. Partea mai delicată e cum o să plece de acolo.

STORNOWAY, SCOŢIA

— Telex pentru dumneavoastră, domnule comandor.

Un sergent RAF îi dădu mesajul lui Toland.

— Mulţumesc.

Toland inspectă formularul.

— Ne părăseşti? întrebă căpitanul grupului Mallory.

— Vor să zbor imediat la Northwood. Asta e chiar lângă Londra, nu?

Mallory dădu din cap.

— Ajungi acolo foarte uşor.

— Ce bine. Aici spune „imediat”.

NORTHWOOD, ANGLIA

Fusese în Anglia de multe ori, de fiecare dată pentru a se întâlni cu omologii lui de la Statul Major Guvernamental de Comunicaţii de lângă Cheltenham. Zborurile lui păreau întotdeauna programate noaptea. Şi acum zbura noaptea şi ceva părea în neregulă. Ceva evident...

Camuflajul. Jos se vedeau prea puţine lumini. Oare chiar conta un asemenea amănunt, cu toate ghidajele sofisticate de navigaţie existente, sau era doar o mutare psihologică pentru a le reaminti oamenilor ce se petrecea în lume? Numai dacă ştirile continue de pe front transmise de televiziuni, unele „în direct”, nu făcuseră deja asta. Toland fusese scutit de aşa ceva. Precum cei mai mulţi oameni în uniformă, nu avea timp să se gândească la imaginea de ansamblu când se concentra asupra micului lui colţ de univers. Îşi închipui că situaţia era valabilă şi pentru Ed Morris şi pentru Daniel McCafferty. În acea secundă îşi dădu seama că era pentru prima dată în acea săptămână că se gândea la prietenii lui. Oare ce mai făceau? Cu siguranţă că erau mai expuşi la pericol decât era el în acel moment; cu toate că experienţele trăite de el pe *Nimitz* în cea de-a doua zi a războiului îi oferiseră o imagine suficient de îngrozitoare pentru a şi-o reaminti tot restul vieţii. Toland nu ştia încă faptul că, datorită unui telex de rutină trimis cu o săptămână înainte, personal le afectase vieţile pentru a doua oară în acel an.

Avionul Boeing 737 ateriză pe pistă zece minute mai târziu. La bordul aparatului se găseau doar douăzeci de oameni, aproape toţi în uniformă. Toland fu întâmpinat de o maşină şi un şofer, care îl transportă în mare viteză spre Northwood.

— Sunteţi domnul comandor Toland? întrebă un locotenent din Marina Regală. Vă rog să mă urmaţi. COMEASTLANT vrea să vă vadă.

Toland îl găsi pe amiralul Sir Charles Beattie mestecând muştiucul unei pipe neaprinse, în faţa unei hărţi uriaşe a Atlanticului de Nord şi de Est.

— Comandorul Toland, domnule.

— Mulţumesc, rosti amiralul, fără să se întoarcă. Ai cafea şi ceai în colţ, domnule comandor.

Toland se servi singur cu ceai. Băuse ceai numai în Marea Britanie şi după câteva săptămâni de urmat un asemenea obicei se trezise întrebându-se de ce nu proceda aşa şi acasă.

— Tomcat-urile voastre s-au descurcat bine în Scoţia, zise Beattie.

— Radarul aerian a fost cel care a înclinat balanţa, domnule. Mai bine de jumătate din ţinte au fost distruse de RAF.

— Săptămâna trecută ai trimis un mesaj oamenilor noştri de la operaţiuni aeriene în care afirmai că Tomcat-urile au fost capabile să depisteze vizual avioanele Backfire de la mare distanţă.

Lui Toland îi trebuiră câteva secunde să-şi amintească de acel mesaj.

— Oh, da. Este vorba de sistemul de camere video pe care îl au la bord, domnule amiral. Acest sistem este proiectat să identifice aeronave de mărimea unor avioane de vânătoare de la aproape cincizeci de kilometri depărtare. Dacă vremea e bună, depistarea unei ţinte mari, precum un Backfire, se poate face şi de la optzeci şi ceva de kilometri depărtare.

— Iar avioanele Backfire nu au de unde să ştie că noi suntem acolo?

— Nu prea, domnule.

— Cât de departe pot urmări un Backfire?

— Asta e o chestiune care ţine de pilot, domnule. Cu sprijin aerian de combustibil, putem ţine un Tomcat pe cer mai bine de patru ore. Două ore dus, două ore întors, asta ar însemna aproape tot drumul înapoi spre casă.

Beattie se întoarse pentru prima dată cu faţa la Toland. Sir Charles era el însuşi un fost aviator, ultimul comandant al bătrânului *Ark Royal,* ultimul portavion adevărat al Marii Britanii.

— Cât de sigur eşti de aerodromurile operaţionale ale lui Ivan?

— Din punct de vedere al avioanelor Backfire, domnule? Operează de pe patru aerodromuri aflate în jurul oraşului Kirovsk. Presupun că dispuneţi de fotografii din satelit ale acelui loc, domnule.

— Uite aici.

Beattie îi dădu lui Toland un dosar.

Toland îşi zise că scena avea un dram de irealitate în ea. Amiralii de patru stele nu pierdeau timpul stând la şuetă cu comandanţii de rang inferior, decât dacă n-aveau ceva mai bun de făcut, iar Beattie avea o groază de treburi pe cap. Bob deschise dosarul.

— Ah!

Se uita la o fotografie a aerodromului Umbozero de la est de Kirovsk. În timpul trecerii satelitului fuseseră aprinse fitile fumigene, astfel încât fumul negru rezultat ascunsese complet vederii pistele, iar flăcările dăduseră peste cap sistemele de imagini în infraroşu.

— Păi, aici se văd adăposturile betonate şi vreo trei avioane. Poza a fost făcută în timpul unui raid?

— Corect. Foarte bine, domnule comandor. Forţa Backfire a părăsit aerodromul cu trei ore înainte de trecerea satelitului.

— Şi camioane – depozite de combustibil? Toland primi un gest de încuviinţare. Le realimentează imediat ce aterizează?

— Credem că da, înainte de a intra în hangare. Evident, nu le place ideea de a alimenta în interiorul unei clădiri. Mi se pare destul de logic. În ultimii ani Ivan a avut parte de mai multe explozii accidentale.

Toland dădu din cap, amintindu-şi de explozia de la principalul depozit de combustibil al Flotei ruse de Nord din 1984.

— Ar fi un moment al naibii de bun să-i prindem la sol – dar nu dispunem de nici o aeronavă tactică în stare să ajungă atât de departe. Ar putea s-o facă avioanele B-52, dar n-ar mai pleca nici unul de acolo. Am învăţat lecţia asta deasupra Islandei.

— Dar un Tomcat nu ar putea urmări avioanele Backfire în apropiere de teritoriul rus, astfel încât să ne *poată* permite să prevedem exact când vor ateriza? insistă Sir Charles.

Toland se uită la hartă. Avioanele Backfire reintrau sub acoperirea aeriană rusă la circa treizeci de minute de zbor depărtare de bazele lor.

— Plus sau minus cincisprezece minute… da, domnule amiral, cred că se poate face asta. Mă întreb cât durează realimentarea unui Backfire.

Toland îşi dădu seama că în spatele ochilor albaştri ai amiralului se ascundeau multe gânduri.

— Domnule comandor, ofiţerul meu cu operaţiunile te va pune

la curent cu Operaţiunea Doolittle. Am botezat-o după unul din conaţionalii voştri ca un subterfugiu inteligent pentru a ascunde activele de marina voastră. Deocamdată, informaţia este numai pentru ochii dumitale. Să te întorci aici într-o oră. Am nevoie de evaluarea ta în ce priveşte modul în care putem îmbunătăţi conceptul operaţional de bază.

— Da, domnule.

USS REUBEN JAMES

Se aflau în portul New York. O'Malley se găsea în sala ofiţerilor şi termina de scris raportul privind distrugerea submarinului sovietic, când telefonul de pe peretele dinspre babord începu să sune. Ridică privirea şi descoperi că era singurul ofiţer din încăpere. Asta însemna că trebuia să răspundă.

— Careul ofiţerilor. Locotenent-comandor O'Malley.

— Aici *Battleaxe.* Aş putea să vorbesc, vă rog, cu comandantul?

— Trage un pui de somn. Pot să vă ajut eu sau e vorba de ceva important?

— Dacă nu e prea ocupat, comandantul nostru ar dori să-l invite la cină. Într-o jumătate de oră. Şi pe secund şi pe pilotul de elicopter dacă sunt disponibili.

Pilotul râse.

— Secundul e la ţărm, dar pilotul elicopterul e disponibil dacă navele Reginei dau udătura.

— O dau în mod categoric, domnule comandor.

— Bine. Mă duc să-l scol. Revenim în câteva minute.

O'Malley închise şi se duse spre uşă, unde se ciocni cu Willy.

— Scuzaţi-mă, domnule. Exerciţiul de încărcare a torpilelor?

— Bine. Oricum mă duc să-l văd pe comandant. Willy se plânsese că ultimul exerciţiu se desfăşurase lent. O'Malley îi dădu ofiţerului de cart raportul. Du ăsta jos la administrativ şi spune-le să-l bată la maşină.

O'Malley înaintă şi găsi închisă uşa comandantului, dar lumina de „Nu deranjaţi" era închisă. Ciocăni şi intră. Zgomotul îl surprinse.

— N-o vezi!

Cuvintele ieşiră ca un gâjâit. Morris zăcea întins pe spate, cu palmele strânse în pumni pe pătură. Chipul îi era acoperit de

sudoare, iar el respira ca un om care tocmai terminase de alergat maratonul.

— Iisuse.

O'Malley ezită. Nu-l cunoştea deloc pe căpitan.

— Atenţie!

De data asta cuvântul fusese rostit tare. Pilotul se întrebă dacă nu auzea cineva de pe coridor şi dacă nu cumva comandantul… Trebuia să întreprindă ceva urgent.

— Trezeşte-te, căpitane!

Jerry îl apucă pe Morris de umeri şi îl ridică în poziţie şezândă.

— N-o vezi! strigă Morris, încă dormind.

— Linişteşte-te, amice. Eşti în docurile portului New York. Eşti în siguranţă. Nava e în siguranţă. Revino-ţi, căpitane. E-n regulă.

Morris clipi din ochi de vreo zece ori. Zări chipul lui O'Malley la circa cincisprezece centimetri depărtare.

— Ce naiba cauţi aici?

— Mă bucur că am venit. Eşti bine?

Pilotul aprinse o ţigară şi i-o dădu comandantului.

Morris o refuză şi se sculă. Se duse la chiuvetă şi luă un pahar cu apă.

— A fost doar un vis tâmpit. Ce vrei?

— Am fost invitaţi la cină alături peste o jumătate de oră – cred că în chip de recompensă că le-am dat lor submarinul. Totodată, aş vrea ca echipajul de la bord să exerseze încărcarea torpilelor pe elicopter. Ofiţerul meu spune că ultima dată lucrurile s-au petrecut cam lent.

— Şi când vrei s-o facă?

— Imediat ce se întunecă, domnule. Mai bine să înveţe trudind din greu.

— Bine. Cina, peste o jumătate de oră?

— Da, domnule. Ar fi bine să beţi ceva.

Morris zâmbi fără prea mult entuziasm.

— Cred că da. Mă spăl puţin. Ne întâlnim în sala ofiţerilor. Chestia asta e formală?

— N-au spus. Dacă nu vă deranjează, domnule, eu nu am de gând să mă schimb.

O'Malley purta costumul de zbor. Se simţea pierdut fără toate buzunarele.

— Douăzeci de minute.

O'Malley se întoarse în cabina lui şi îşi şterse cizmele de zbor cu o cârpă. Costumul de zbor era nou, ceea ce îl făcea suficient

de elegant în ochii lui. Îl îngrijora Morris. Era posibil ca omul să o ia razna un lucru de nepermis pentru un ofiţer de comandă. Acesta fapt însemna că problema comandantului devenea parţial şi problema lui. „În plus, îşi spuse O'Malley, comandantul este un om destul de bun."

Morris arăta mai bine când se revăzură. Uluitor ce schimbări putea produce un duş. Părul îi era pieptănat pe spate, iar pantalonii proaspăt călcaţi. Cei doi ofiţeri se duseră în spate, spre heliportul de pe vas, apoi coborâră scara pe docul uscat.

HMS *Battleaxe* părea o navă mai mare decât fregata americană. De fapt, era cam cu patru metri mai scurtă, dar cu şapte sute de tone mai grea. Diferenţele din design reflectau concepţia constructorilor. Nava era, fără îndoială, mai frumoasă decât cea americană, liniile anoste ale carenei fiind echilibrate de o suprastructură care arăta de parcă ar fi fost sculptată să stea pe vârful unei nave şi nu deasupra unei parcări.

Morris se bucură să constate că întâlnirea era informală. Un subofiţer tânăr îi întâmpină la piciorul scării de acces şi îi escortă la bord, scuzându-l pe comandant, care în acel moment avea o transmisie radio de efectuat. După saluturile obişnuite acordate drapelului de luptă şi ofiţerului de cart, subofiţerul îi conduse prin suprastructura dotată cu aer condiţionat, apoi spre sala ofiţerilor.

— Să fiu al dracului, un pian! exclamă O'Malley.

O pianină dărăpănată era asigurată de peretele dinspre babord cu frânghii groase de şapte centimetri. Mai mulţi ofiţeri se ridicară şi se prezentară.

— Ceva de băut, domnilor? întrebă un steward.

O'Malley îşi luă o cutie de bere şi se duse spre pian. Un minut mai târziu încerca să interpreteze o bucată muzicală după Scott Joplin. În acea clipă se deschise uşa sălii ofiţerilor.

— Jerr-O! exclamă un individ cu patru trese pe umăr.

— Doug! O'Malley sări de pe scaun şi porni în fugă să strângă mâna nou-venitului. Ce naiba mai faci?

— Ştiam eu că e vocea ta la radio. „Hammer", chiar aşa. Marina americană nu mai are alţi piloţi competenţi şi te-a activat pe tine, ei?

Ambii bărbaţi izbucniră în râs. O'Malley îi făcu semn lui Morris să se apropie.

— Comandantul Ed Morris, comandantul Doug Perrin, MBE, RN şi o groază de alte acronime de grad. Urmăriţi curcanul ăsta, domnule, obişnuia să comande submarine înainte de a o lua pe

calea cea bună.

— Văd că voi doi vă cunoaşteţi bine.

— Un idiot a decis să-l trimită să ţină lecţii pe HMS *Dryad,* şcoala noastră ASW, când eu urmam cursurile avansate. Chestia asta a dat înapoi relaţia noastră cu cel puţin o sută de ani.

— Fox and Fence a fost repus pe picioare? întrebă O'Malley. Localul era la aproape un kilometru de locul ăsta şi într-o noapte eu şi Doug…

— Încerc să uit noaptea aia, Jerr-O. Susan m-a boscorodit pe tema asta săptămâni întregi. Comandantul îi conduse în spatele sălii şi îşi luă o băutură. Minunată treabă cu Victor-ul ăla noaptea trecută! Căpitane Morris, am înţeles că v-aţi descurcat excelent cu comanda dumneavoastră anterioară.

— Am distrus un Charlie şi am colaborat la distrugerea altor doi inamici.

— Noi am dat peste un Echo la ultimul nostru convoi. O navă veche, dar cu un comandant de prima mână. Ne-a luat şase ore să-l distrugem. Numai că, între timp, două submarine diesel, probabil Tango-uri, s-au strecurat în interiorul formaţiei şi au scufundat cinci nave. E posibil ca *Diomede* să fi nimicit unul dintre ele. Nu ştim sigur.

— Echo-ul venea după voi? întrebă Morris.

— Posibil, răspunse Perrin. Se pare că Ivan atacă intenţionat escorte. La ultimul raid de avioane Backfire s-au tras în noi două rachete. Una s-a pierdut în norul de camuflaj şi, din fericire, cealaltă a fost interceptată de sistemul de apărare. Din păcate, cea care a explodat deasupra noastră ne-a amputat sonarul remorcat, aşa că am rămas doar cu sonarul 2016.

— Deci aţi fost alocaţi doar ca pavăză pentru noi?

— Aşa s-ar părea.

Cei doi comandanţi trecură la subiecte banale, de altfel cele mai potrivite pentru o cină liniştită. O'Malley îl întâlni pe pilotul englez de elicopter în timp ce se punea masa. Cei doi începură să discute, în vreme ce americanul continua să cânte la pian. În cadrul Marinei legale, exista o directivă: când aveai de-a face cu ofiţeri de marină americani, aceştia trebuiau aduşi devreme, trebuiai alimentaţi mai întâi cu băutură, după care se putea trece la discuţia de afaceri.

Masa era de calitate, deşi judecata americanilor era oarecum afectată de băuturile consumate. O'Malley îl ascultă cu atenţie pe comandantul său povestind despre pierderea navei *Pharris,*

tacticile folosite de ruşi şi cum nu reuşise el să le interpreteze corect. Era ca şi cum ar fi ascultat un om vorbind despre moartea copilului său.

— Date fiind circumstanţele, e greu de comentat ce-ai fi putut face altfel, îl compătimi Doug Perrin. Submarinul Victor este un duşman abil şi probabil că a calculat cu mare atenţie momentul în care ai terminat sprintul.

Morris clătină din cap.

— Nu, am terminat sprintul la destul de mare distanţă de el, iar chestia asta ne-a dat peste cap toată soluţia de luptă. Dacă aş fi făcut lucrurile mai bine, oamenii ăia n-ar fi murit. Eu eram comandantul. A fost vina mea.

Perrin interveni:

— Să ştii că am fost şi eu într-un submarin. El era în avantaj pentru că se afla deja pe urmele tale.

Îi aruncă o privire lui O'Malley.

Cina se sfârşi la ora opt. Comandanţii escortelor aveau să se întâlnească din nou după-amiaza următoare, iar convoiul avea să pornească în larg la asfinţit. O'Malley şi Morris plecară împreună, dar pilotul se opri în dreptul scării.

— Mi-am uitat şapca. Mă întorc într-un minut.

O'Malley o luă în fugă spre sala ofiţerilor. Perrin era încă acolo.

— Doug, am nevoie de o părere.

— N-ar trebui să iasă pe mare în starea în care e. Îmi pare rău, Jerry, dar aşa văd eu lucrurile.

— Ai dreptate. Pot să încerc un lucru.

O'Malley cumpără ceva de pe vas şi i se alătură lui Morris două minute mai târziu.

— Căpitane, există vreun motiv special pentru care să te întorci chiar acum pe navă? întrebă el încet. Trebuie să discut ceva cu dumneata şi nu vreau s-o fac la bordul navei. E o chestie personală. În regulă?

Pilotul părea foarte stingherit.

— Ce-ar fi să ne plimbăm puţin? fu Morris de acord.

Cei doi ofiţeri porniră spre est. O'Malley se uită în susul şi în josul străzii şi descoperi un bar aproape de malul apei din care intrau şi ieşeau marinari. Îl duse pe Morris într-acolo. Găsiră un separeu în spate.

— Două pahare, comandă O'Malley barmaniţei, după care deschise buzunarul de la picior al costumului de zbor şi scoase de acolo o sticlă de whisky irlandez Black Bush.

— Dacă vreţi să beţi aici, cumpăraţi de aici.

O'Malley îi dădu barmaniţei două bancnote de douăzeci de dolari.

— Două pahare şi gheaţă. Vocea lui nu admitea ripostă. Şi lasă-ne singuri.

— Mi-am verificat jurnalul în această după-amiază, începu O'Malley după ce goli jumătate din primul pahar. Patru mii trei sute şaizeci de ore de stat pe uscat. Dacă pun la socoteală şi noaptea trecută, am trei sute unsprezece ore de luptă.

— Vietnam. Spuneai că ai fost acolo, replică Morris, bând din paharul lui.

— În ultima zi, ultimul tur al frontului. O misiune de căutare şi salvare a unui pilot de A-7 doborât la treizeci de kilometri sud de Haiphong. O'Malley nu-i povestise niciodată nevestei sale istoria asta. Am zărit un licăr şi am făcut greşeala să îl ignor. Mi-am zis că e reflecţia unei ferestre sau a unui curs de apă. Am mers mai departe. S-a dovedit că era reflecţia unei lentile, probabil un binoclu. Un minut mai târziu, în jurul nostru încep să explodeze proiectile antiaeriene de o sută de milimetri. Elicopterul se desface în bucăţi. Aduc „pasărea” cum pot la sol, dar suntem sub foc inamic. Mă uit în stânga – copilotul e făcut bucăţi, iar creierii lui sunt în poala mea. Şeful meu de echipaj, un subofiţer de clasa a treia pe nume Ricky, este în spate. Mă uit. Are ambele picioare smulse. Credeam că e încă în viaţă în acel moment, dar nu puteam face nimic – nici măcar să ajung până la el. Trei inamici vin spre noi. Ani fugit mâncând pământul. Îmi zic că poate nu m-au văzut. Poate că nu le pasă – la naiba, habar n-am. Un alt elicopter m-a găsit douăsprezece ore mai târziu. Îşi turnă din nou şi umplu şi paharul lui Morris. Nu mă face să beau singur.

— Mie mi-a ajuns.

— Nu, nu ţi-a ajuns. Şi nici mie. Mi-a luat un an să trec peste chestia asta. Dumneata n-ai un an la dispoziţie. Nu ai decât noaptea asta. Trebuie să vorbeşti despre asta, căpitane. Ştiu. Crezi că e rău acum? Va fi şi mai rău.

O'Malley luă o nouă gură de tărie. Cel puţin era marfă de calitate. Îl urmări pe Morris cinci minute cum stă acolo, sorbind din băutură şi întrebându-se dacă nu era cazul să plece chiar atunci înapoi pe navă. Un căpitan mândru. Ca toţi căpitanii, condamnat să trăiască singur, dar Morris era mai singuratic decât majoritatea. „Se teme că am dreptate, îşi zise O'Malley. Se teme că va fi mai rău. Amărâtule. Dacă ai şti…”

— Retrăieşte întâmplarea, rosti pilotul încet. Analizeaz-o pas cu pas.

— Ai făcut tu deja asta pentru mine.

— Eu am gura mare. Trebuie să fie aşa ca să am în ce să-mi bag picioarele astea mari. Tu o faci în somn, Ed. Ai putea să o faci cât eşti treaz.

Încet, Morris se conformă. O'Malley îl secondă pas cu pas în derularea secvenţei. Condiţiile vremii, cursul şi viteza navei. Ce senzori operau. Într-o oră, din sticlă nu mai rămăsese decât un sfert. În cele din urmă ajunseră la torpile. Vocea lui Morris începu să tremure.

— Pur şi simplu nu exista nimic altceva *de făcut!* Blestemăţia aia a apărut din senin. Aveam doar un interceptor afară, iar prima torpilă l-a făcut ţăndări. Am încercat să manevrez nava, dar…

— Dar manevrai împotriva unei torpile cu detectare. Nu pot fi depăşite în viteză şi nici întoarse din drum.

— Nu pot lăsa…

— Oh, rahat! Pilotul umplu din nou paharele. Crezi că eşti primul om care pierde o navă? Ai jucat vreodată fotbal, Ed? La naiba, mereu sunt două tabere şi ambele joacă la câştig. Tu te aştepţi cumva ca ruşii ăia de pe submarine să stea şi să zică: „Ucide-mă, ucide-mă"? Trebuie să fii mai tâmpit decât am crezut.

— Oamenii mei…

— Unii au murit, cei mai mulţi trăiesc. Îmi pare rău de morţi, îmi pare rău că Ricky a murit. Puştiul n-avea nici măcar nouăsprezece ani. Dar nu eu l-am ucis şi nici tu nu ţi-ai ucis oamenii. Ţi-ai salvat nava. Ai adus-o înapoi cu cea mai mare parte a echipajului.

Morris îşi goli paharul cu o sorbitură lungă. Jerry i-l umplu la loc, fără a se mai deranja cu gheaţa.

— Este *responsabilitatea* mea. Ascultă, când am ajuns înapoi în Norfolk, le-am vizitat – vreau să spun că *trebuia* să le vizitez familiile. Doar sunt comandantul. Trebuia… era fata asta mică şi… Iisuse, O'Malley, ce naiba spun?

Morris aproape că plângea. Semn bun.

— De chestiile astea nu se vorbeşte în manuale, fu O'Malley de acord.

„Dar ar fi trebuit să se înveţe de acum."

— Ce fetiţă drăguţă. Ce să le spui copiilor?

Lacrimile începură să-i curgă şiroaie. Fusese nevoie de aproape două ore pentru asta.

— Îi spui fetiţei că tăticul ei a fost un om extrem de bun şi a făcut tot ce i-a stat în puteri, la fel ca şi tine, pentru că ăsta e singurul lucru pe care-l putem face, Ed. Tu ai procedat ca la carte, dar uneori chestia asta nu contează.

Nu era pentru prima dată când oamenii plângeau pe umărul lui O'Malley. El însuşi plânsese pe alţi umeri. „Ce mizerabilă poate fi viaţa asta, gândi el, de-i poate aduce pe nişte bărbaţi de ispravă într-o asemenea stare."

Morris îşi reveni câteva minute mai târziu. Când ajunseră să termine sticla, amândoi erau atât de beţi, că abia se mai ţineau pe picioare. O'Malley îl ajută pe comandant să se ridice în picioare şi îl conduse spre uşă.

— Ce e, marinare, nu mai poţi?

Era un marinar civil, stând singur la bar. Tocmai o dăduse în bară cu vorbele sale.

Era greu să-ţi dai seama de forţa lui O'Malley după costumul de zbor pe care îl purta. Pilotul îşi ţinea braţul stâng pe după umerii lui Morris. Cu mâna dreaptă îl înşfăcă pe individ de gât şi îl scoase din bar.

— Mai ai altceva de spus despre prietenul meu, cap sec?

O'Malley îşi întări strânsoarea.

Replica veni ca o şoaptă:

— N-am vrut să spun decât că are probleme cu băutura.

Pilotul îi dădu drumul.

— Noapte bună.

Să-l ducă pe comandant înapoi spre navă se dovedi dificil, în parte pentru că O'Malley era şi el beat, dar, mai ales, pentru că Morris era pe punctul de a adormi în picioare. Şi asta făcuse parte din plan, dar O'Malley îşi calculase timpul cam prea la limită. Scara părea îngrozitor de abruptă de pe doc.

— Care e problema?

— Bună seara, şefule de echipaj.

— Bună seara, domnule comandor. Comandantul e cu dumneata?

— Da şi ne-ar prinde bine o mână de ajutor.

— Măi, dar nu glumeşti.

Şeful coborî repede scara. Împreună, el şi cu O'Malley îl aduseră pe comandant la bord. Partea ce mai grea o constituia scara îngustă până la cabina acestuia. Tocmai de aceea, fu

chemat un alt marinar.

— La naiba, observă omul mai tânăr. Bătrânul ştie să se îmbete!

— E nevoie să fii marinar adevărat ca să ştii cum să te torpilezi, fu de acord şeful de echipaj.

Cei trei îl urcară pe Morris pe scară. De acolo, O'Malley preluă iarăşi conducerea operaţiunii şi îl puse pe Morris în pat. Comandantul dormea dus. Pilotul spera din toată inima să nu-i mai revină acel coşmar. Al lui continua să apară.

NORTHWOOD, ANGLIA

— Ei bine, comandorule?

— Da, domnule. Cred că o să funcţioneze. Văd că cele mai multe efective sunt la locul lor.

— Planul iniţial avea o şansă de succes mai redusă. Sunt convins că le-ar fi atras atenţia, dar aşa am putea fi în stare să le subţiem serios forţele.

Toland îşi ridică privirea spre hartă.

— Sincronizarea reprezintă încă un lucru delicat, dar nu foarte diferit faţă de situaţia atacului împotriva cisternelor. Îmi place, domnule. Cu siguranţă, va rezolva câteva probleme. Care e situaţia convoiului?

— Optzeci de nave sunt acum adunate în portul New York. Pleacă peste douăzeci şi patru de ore. Cu o escortă puternică, cu sprijin de portavioane, chiar şi cu un nou crucişător Aegis care să însoţească vasele comerciale. Iar după aceea, bineînţeles, următorul pas… zise Beattie.

— Da, domnule. Iar Doolittle este cheia.

— Exact. Vreau să te întorci la Stornoway. Voi mai trimite un ofiţer de legătură de la forţele aeriene ca să lucreze cu colegii tăi. Te vom ţine la curent cu evoluţia evenimentelor. Aminteşte-ţi că informaţiile despre acest proiect trebuie limitate la personalul implicat.

— S-a înţeles, domnule.

— Atunci, dă-i bătaie.

34
Empatie

USS REUBEN JAMES

Ora şapte dimineaţa veni cam prea devreme pentru Jerry O'Malley. Avea patul de jos dintr-o cabină de doi oameni, în care copilotul avea patul de sus. Primul lui gest fu să ia trei aspirine odată şi apoi să se întindă la loc. Îşi zise că era de-a dreptul amuzant. „The Hammer”. Simţea acum un ciocan în moalele capului. „Nu, se corectă singur, mai degrabă era un sonar acolo, care emitea continuu pulsuri.” Cu toate astea, era mândru că reuşise să facă ceea ce în tinereţe se numea muncă fizică de milostenie, iar asta dădea sens suferinţei sale de moment. Lăsă aspirinele timp de zece minute să-şi facă efectul, apoi se duse la duş. Mai întâi apă rece, apoi apă fierbinte. Asta îl ajută să-şi limpezească gândurile.

Sala ofiţerilor era plină, dar tăcută. Ofiţerii stăteau laolaltă în mici grupuri, după vârstă, iar conversaţiile se purtau în şoaptă. Ofiţerii tineri nu mai dăduseră piept cu câmpul de bătălie până atunci, iar sentimentul de bravadă pe care poate că îl simţiseră când părăsiseră San Diego cu câteva săptămâni înainte fusese înlocuit de sobrietate. Nave fuseseră scufundate. Oameni pe care ei îi cunoscuseră erau acum morţi. Pentru aceşti copii, frica însemna o necunoscută mai îngrozitoare decât aspectele tehnice ale luptelor pentru care fuseseră instruiţi. O'Malley le zărea întrebările nerostite de pe chipuri, întrebări la care doar timpul putea oferi răspuns. Poate că învăţau să aibă răbdare sau poate că nu. Lupta nu mai deţinea secrete pentru O'Malley. Ştia că se va teme, dar şi că va lăsa frica deoparte cum va putea mai bine. N-avea nici un sens să se lase cuprins de teamă. Oricum, aceasta avea să-l copleşească în curând.

— Bună dimineaţa, secundule!

— 'Neaţa, Jerry. Tocmai mergeam să-l chem pe căpitan.

— Are nevoie de somn, Frank.

Pilotul deconectase ceasul de alarmă al lui Morris înainte de a pleca din cabina acestuia. Ernst studie chipul lui O'Malley.

— Păi, nu prea avem nevoie de el până pe la unsprezece.

— Ştiam eu că eşti un bun secund, Frank.

O'Malley se întrebă dacă să bea suc de gândaci sau cafea, în dimineaţa asta sucul de fructe era anunţat ca fiind de portocale – dar aromele nu prea aveau legătură cu fructele. Lui O'Malley îi plăcea sucul roşu, dar nu şi cel portocaliu. Aşa că îşi turnă nişte cafea.

— Am supravegheat încărcarea torpilelor azi-noapte. Am depăşit cu un minut în minus cel mai bun timp – şi asta pe întuneric!

— Sună bine. Când are loc informarea de dinainte de plecare?

— La ora paisprezece, într-o sală la două străzi de aici. Merg comandanţii, secunzii şi alţi câţiva aleşi. Bănuiesc că vrei să vii şi tu, nu?

— Mda.

Ernst îşi coborî vocea.

— Eşti sigur că nu a păţit nimic comandantul?

La bordul navelor nu existau secrete.

— A stat la cârma unei nave de luptă chiar din prima zi a acestei porcării. Avea nevoie de un pic de relaxare, în buna şi onorabila tradiţie navală – îşi ridică vocea să fie auzit de toţi – pe care e mare păcat că băieţeii ăştia nu o cunosc ca să fie părtaşi! S-a gândit cineva să facă rost de un ziar? În toată ţara sunt turnee de vară ale Ligii Naţionale de Fotbal şi n-am nici un ziar! Ce mama naibii de careu de ofiţeri mai e şi asta?!

— N-am cunoscut niciodată un dinozaur până acum, comentă un ofiţer mecanic de rang inferior cu voce şoptită.

— Ar trebui să te obişnuieşti cu el, îl sfătui subofiţerul Ralston.

ISLANDA

Doctorul le ordonase tuturor să se odihnească două zile. Sergentul Nichols aproape că putea păşi normal pe gleznă, cât despre americani, care începeau să se uite cu tot mai mult dezgust la peşte. Se îmbuibau din raţiile suplimentare aduse de puşcaşii marini britanici.

Edwards scrută din nou orizontul cu privirea. Ochiul uman se opreşte imediat când percepe o mişcare, iar ea se mişca. Era greu să nu te uiţi într-acolo. Aproape imposibil. *„De fapt,* îşi spuse Edwards, chiar *este* imposibil să stai de gardă şi să nu

priveşti în jur.” Numai că totul era un iad, deşi ea îl credea amuzant. Salvatorii lor – Edwards ştia că nu e cazul, dar de ce s-o mai necăjească şi cu asta? – aduseseră şi săpun. Un iaz mic, aflat la nici un kilometru de vârful lor de deal, fusese desemnat drept zonă de făcut baie. Într-un teritoriu ostil, nimeni nu se aventurează singur atât de departe, iar locotenentul fusese lăsat, în chip firesc, să aibă grijă de ea – şi ea de el. Lui Edwards i se părea absurd să o păzească cu o armă în mână în timp ce ea făcea baie, chiar şi cu ruşi în jurul lor. În timp ce ea se îmbrăca, observă că vânătăile de pe corpul ei aproape dispăruseră.

— Am terminat, Michael.

Nu aveau prosoape, dar un asemenea preţ era prea mic de plătit în schimbul sentimentului de a mirosi a om din nou. Veni spre el cu părul încă ud şi cu o expresie de sfială pe chip.

— Te stingheresc. Scuze.

— Nu e vina ta.

Îi era imposibil să se supere pe ea.

— Copilul mă face grasă, rosti ea.

Mike nu îşi dădea prea bine seama de asta, dar nu silueta lui era cea care se schimba.

— Arăţi foarte bine. Îmi pare rău că m-am uitat când n-ar fi trebuit s-o fac.

— Ce s-a întâmplat?

Edwards se trezi că se luptă iarăşi să-şi găsească cuvintele.

— Păi, după... după ce ţi s-a întâmplat... vreau să spun că probabil n-ai nevoie de o gaşcă de bărbaţi ciudaţi în jur uitându-se la tine când eşti... în fine, goală.

— Michael, tu nu eşti ca ăla. Ştiu că nu mi-ai face niciodată rău. Chiar şi după ce el făcut mie, tu spui că sunt drăguţă, când eu ştiu că mă îngraş.

— Vigdis, cu copil sau fără, eşti cea mai drăguţă fată pe care am cunoscut-o vreodată. Eşti puternică şi eşti curajoasă. Şi mai cred că te iubesc, dar mi-e teamă s-o recunosc.” Doar că ne-a fost dat sa ne întâlnim într-un moment nepotrivit, asta-i tot.

— Pentru mine a fost un timp foarte bun, Michael.

Vigdis îl luă de mână. De-acum zâmbea cu toată gura. Avea un zâmbet blând şi prietenos.

— Câtă vreme mă vei cunoaşte, de fiecare dată când te vei gândi la mine, îţi vei aminti de... rusul ăla.

— Da, Michael, îmi voi aminti asta. Îmi amintesc că tu salvezi viaţa mea. Eu întreb sergentul Smith. El spune că ai ordine să nu

vii aproape de ruşi pentru că e periculos pentru tine. El spune că vii din cauza mea. Tu nici nu mă ştii atunci, dar vii.

— Am făcut ce trebuie.

De-acum o ţinea de ambele mâini. „Ce să-i spun acum? Draga mea, dacă reuşim să scăpăm teferi de aici… sună ca un film ieftin.” Edwards nu mai simţise de mult că retrăieşte vârsta de şaisprezece ani, dar acum revenea toată stânjeneala care îi otrăvise adolescenţa. Mike nu se putea lăuda că fusese vreun crai al liceului Eastpoint.

— Vigdis, nu sunt bun la chestia asta. Cu Sandy a fost altceva. Ea m-a înţeles. Nu ştiu cum să vorbesc cu fetele… la naiba, nu ştiu cum să vorbesc cu o*amenii.* Întocmesc hărţi cu prognoze meteo şi mă joc cu computerele, dar, de obicei, trebuie să am câteva beri la bord înainte de a avea curajul să spun…

— Ştiu că mă iubeşti, Michael.

Ochii ei străluceau când dădu în vileag secretul.

— Păi… da.

Vigdis îi dădu săpunul.

— E rândul tău la spălat. Nu mă voi uita prea mult.

FOLZIEHAUSEN, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

Maiorul Sergetov înmână însemnările sale. Râul Leine fusese forţat într-un al doilea loc – la Gronau, cincisprezece kilometri nord de Alfeld – şi acum şase divizii erau implicate în marşul asupra oraşului Hameln şi altele încercau să lărgească breşa. Continuau să se lupte cu handicap. În această parte a Germaniei drumurile erau relativ rare, iar traseele aflate sub controlul lor se aflau încă sub tirurile aviaţiei şi artileriei inamice, care provocau pierderi serioase în rândul coloanelor de unităţi de întărire, cu mult înainte ca acestea să ajungă pe linia frontului.

Ceea ce începuse cu trei divizii de infanterie mecanizată ce încerca să forţeze o breşă pentru o divizie de tancuri se transformase în punctul de convergenţă pentru două armate sovietice complete. Acolo unde atacaseră două brigăzi germane cârpite, se confruntau acum cu un amestec de unităţi trimise de aproape toţi membrii NATO. Alekseiev era furios din pricina ocaziilor ratate. Dacă artileria diviziei n-ar fi atacat cu rachete podurile? Oare ar fi putut ajunge la Weser într-o zi, aşa cum

crezuse? „Asta aparţine trecutului”, îşi spuse Paşa. Se uită peste raportul privind disponibilitatea de combustibil.

— O lună?

— În actualul tempo operaţional, da, zise Sergetov cu o mină sumbră pe chip. Şi ca să facem asta am paralizat aproape întreaga economie naţională. Tata întreabă dacă putem reduce cheltuielile pe front…

— Desigur, explodă generalul. Putem pierde şi războiul! Aşa i s-ar economisi preţiosul lui combustibil!

— Tovarăşe general, aţi cerut să vă aduc informaţii corecte. M-am executat. Tot tatăl meu a putut să-mi dea asta.

Tânărul scoase un document din buzunarul hainei. Gros de zece pagini, documentul era un raport de evaluare KGB pe care scria: „NUMAI PENTRU MEMBRII BIROULUI POLITIC”.

— Este o lectură foarte interesantă, reluă Sergetov. Tata mi-a cerut să vă subliniez riscul pe care şi l-a asumat dându-vă acest document.

Generalul obişnuia să citească rapid. Nu era un om care să-şi afişeze emoţiile. Guvernul vest-german stabilise un contact direct cu sovieticii prin ambasadele ambelor ţări din India. Discuţia preliminară se învârtise în jurul posibilităţii unei rezolvări negociate a conflictului. Evaluarea KGB spunea că demersul reflecta fragmentarea politică a NATO şi, posibil, chiar o situaţie gravă a proviziilor de cealaltă parte a liniei frontului. Urmau două pagini de grafice şi pretenţii de distrugere a capacităţii NATO de transport maritim, plus o analiză a consumurilor NATO de muniţie până în acea zi. KGB-ul estima că proviziile NATO se reduseseră acum la un nivel de două săptămâni, în ciuda transporturilor maritime care ajunseseră la destinaţie. Nici una din părţi nu reuşise să obţină suficiente materiale de război şi combustibil pentru susţinerea forţelor sale armate.

— Tatăl meu crede că aceste date legate de nemţi au o semnificaţie aparte.

— Posibil, răspunse Alekseiev cu prudenţă. Capacitatea lor de luptă nu va fi slăbită câtă vreme conducerea lor politică va lucra la o rezoluţie acceptabilă a conflictului, dar dacă le putem face o ofertă acceptabilă şi îi putem îndepărta pe nemţi din NATO, atunci obiectivul nostru va fi fost atins şi vom putea pune mâna pe Golful Persic după bunul nostru plac. Ce ofertă le vom face nemţilor?

— Încă nu s-a decis. Ei au cerut retragerea pe liniile de

dinainte de război, urmând ca termenii finali să fie negociaţi pe baze mai oficiale sub supraveghere internaţională. Retragerea lor din NATO ar urma să fie stabilită de termenii tratatului final.

— Inacceptabil. Înseamnă că nu am obţinut nimic. Mă întreb de ce naiba mai negociază?

— Este clar că există o mare agitaţie în guvernul lor, legată de dislocarea civililor şi distrugerea de active economice.

— Ah.

Pe Alekseiev nu-l interesa deloc deteriorarea situaţiei economice a Germaniei, dar guvernul german era martor la distrugerea muncii a două generaţii de oameni de către explozivele sovietice.

— Dar de ce nu ne-au pomenit despre aşa ceva?

— Biroul politic se teme că vestea despre o posibilă rezoluţie negociată ar descuraja pe mai departe exercitarea de presiuni asupra nemţilor.

— Idioţii. Chestia asta ne spune ce anume să atacăm!

— Asta a spus şi tatăl meu. Vrea să ştie părerea dumneavoastră despre toate acestea.

— Spune-i ministrului că eu nu observ nici un indiciu al slăbirii determinării NATO pe linia frontului. Moralul german, mai ales, este încă la cote înalte. Opun pretutindeni rezistenţă.

— Guvernul lor ar putea purta negocieri fără ştiinţa forţelor armate. Dacă îşi înşală partenerii NATO, de ce nu şi-ar înşela şi înaltul comandament militar? sugeră Sergetov.

„În definitiv, aşa funcţionează lucrurile în ţară la noi...”, îşi continuă Sergetov fraza în gând.

— Este o posibilitate, Ivan Mihailovici. Dar mai există una, la fel de bună. Alekseiev arătă spre hârtii. Şi anume ca toate astea să fie doar o făcătură.

NEW YORK

Şedinţa era condusă de unul dintre comandanţi. Pe măsură ce el vorbea, ceilalţi comandanţi de escorte şi ofiţerii lor superiori frunzăreau documentele ca nişte elevi de liceu prezenţi la o reprezentaţie a uneia dintre piesele lui Shakespeare.

— Mai multe sonare vor fi poziţionate de-a lungul axei de ameninţare de aici.

Ofiţerul mută arătătorul de-a lungul hărţii. Fregatele *Reuben*

James şi *Battleaxe* urmau să se afle în permanenţă la circa cincizeci de kilometri distanţă de restul formaţiei. Asta le plasa în afara ariei de acoperire antiaeriană asigurată de celelalte nave. Fregatele dispuneau de propriile rachete mare-aer, dar rămâneau complet pe cont propriu.

— În cea mai mare parte a drumului vom dispune de sprijin SURTASS. Navele se repoziţionează chiar acum. Ne aşteptăm la atacuri aeriene şi submarine din partea sovieticilor. Ca să ripostăm atacurilor aeriene, portavioanele *Independence* şi *America* vor sprijini convoiul. Aşa cum poate aţi observat, noul crucişător Aegis *Bunker Hill* va face parte din convoi. De asemenea, forţele aeriene vor distruge satelitul rusesc de recunoaştere oceanică la următoarea lui trecere, mâine în jurul orei douăsprezece zulu.

— Bine! exclamă comandantul unui distrugător.

— Domnilor, avem de livrat un total de peste două milioane de tone de echipamente, plus o divizie completă de blindate compusă din unităţi ale Gărzii Naţionale şi de rezervă. Asta ca să nu mai socotim întăririle materiale. Transportăm suficiente provizii ca NATO să-şi continue acţiunile timp de trei săptămâni. Convoiul ăsta trebuie să treacă neatins. Vreo întrebare? Nu? Atunci, mult noroc!

Sala se goli imediat, ofiţerii ieşind pe lângă gărzile înarmate pe strada însorită de afară.

— Jerry? zise Morris încetişor.

— Da, domnule?

Pilotul îşi puse ochelarii de aviator.

— În legătură cu noaptea trecută…

— Căpitane, noaptea trecută am băut amândoi prea mult şi, ca să-ţi spun drept, nici nu-mi amintesc prea multe. Poate că peste şase luni vom putea hotărî ce s-a întâmplat. Ai dormit bine?

— Aproape douăsprezece ore. Nu mi-a pornit alarma.

— Poate că ar trebui să-ţi iei un ceas deşteptător nou.

Trecură pe lângă barul unde băuseră amândoi în noaptea precedentă. Comandantul şi pilotul se uitară la faţada barului, apoi izbucniră în râs.

— Din nou pe baricade, prieteni dragi! exclamă Doug Perrin, alăturându-se celor doi.

— Numai să nu ne mai oferi vreun spectacol cu nava ta

aliniată conservelor inamice, sugeră O'Malley. Chestia aia cu „treceţi la abordaj” e periculoasă.

— Treaba ta e să-i ţii pe nemernici departe de noi, Jerr-O. Te încumeţi?

— Ar fi bine s-o facă, observă Morris. Mă îngrozeşte gândul că ar putea fi *numai* gura de el!

— Ce mai gaşcă s-a strâns aici, comentă pilotul, furios. Iisuse, eu zbor acolo sus pe cont propriu, găsesc un blestemat de submarin, *i-l dau* lui Doug, aici de faţă şi primesc în schimb vreun dram de respect?

— Asta-i problema cu aviatorii. Dacă nu le spui cât de minunaţi sunt la fiecare cinci minute, îşi varsă imediat năduful pe tine, rosti Morris zâmbind. Era o cu totul altă persoană faţă de cea care se tânguise la cină cu o seară înainte. Ai nevoie de ceva ce s-ar putea să avem noi, Doug?

— Poate că am putea schimba nişte alimente?

— Nici o problemă. Trimite-ţi ofiţerul cu aprovizionarea. Sunt convins că putem negocia ceva. Morris se uită la ceas. Nu ridicăm ancora decât peste trei ore. Hai să mâncăm un sendviş şi să punem câteva lucruri în ordine. Am o idee despre cum să speriem avioanele alea Backfire şi vreau să v-o împărtăşesc...

Trei ore mai târziu, două remorchere Moran trăgeau fregata de lângă chei. Reuben James se deplasa încet, motoarele croindu-i drum prin apa poluată a portului cu o viteză de şase noduri. O'Malley urmărea procedura de pe scaunul copilotului din elicopter, atent la posibila apariţie a unui submarin rusesc în apropiere de intrarea în port, deşi zona era vigilent patrulată de patru avioane Orion. Probabil că submarinul Victor pe care îl distruseseră cu două zile înainte fusese detaşat în zonă pentru a urmări şi trimite informaţii despre convoi, mai întâi pentru a ghida un raid al bombardierelor, apoi pentru a-şi lansa un atac propriu. Spionul fusese distrus, dar asta nu însemna că marşul convoiului constituia un secret. New York era un oraş de opt milioane de locuitori şi, cu siguranţă, măcar unul dintre aceştia stătea acum la vreo fereastră, cu un binoclu la ochi, catalogând tipurile de nave şi numărul lor. Persoana respectivă urma să dea un telefon nevinovat, iar datele aveau să ajungă la Moscova în câteva ore. Alte submarine aveau să se năpustească asupra rutei lor. Imediat ce convoiul va ieşi de sub umbrela protectoare a aviaţiei de coastă, avioanele radar sovietice aveau să se apropie căutând, cu bombardierele înarmate cu rachete în urma lor.

„Atât de multe nave”, îşi spuse O’Malley. Trecură de o serie de nave container Ro-Ro încărcate cu tancuri, vehicule de luptă şi soldaţi ai unei întregi divizii de blindate. Alte nave erau pline până la refuz cu containere care puteau fi descărcate direct în camioane pentru a fi trimise pe front, conţinutul lor fiind memorat în computere pentru a fi livrate rapid spre destinaţiile corecte. Morris se gândi la buletinele de ştiri şi la scenele înregistrate cu luptele terestre din Germania. La asta se rezuma totul. Misiunea marinei: menţineţi culoarele maritime deschise pentru livrarea uneltelor de care au nevoie acei soldaţi din Germania. Treceţi navele în siguranţă.

— Cum navighează? întrebă Calloway.

— Nu prea rău, îi răspunse Morris reporterului. Dispunem de stabilizatoare de tangaj. Aşa că nu se înclină prea tare. Dacă aveţi vreo problemă, oamenii noştri vor găsi probabil un remediu. Nu vă temeţi să cereţi ajutorul.

— Voi încerca să nu vă stau în cale.

Morris dădu prieteneşte din cap în direcţia ziaristului de la Reuters. Reporterul sosise cu doar o oră înaintea plecării, dar părea să fie un profesionist, sau cel puţin un om trecut prin destule ca să aibă toate lucrurile de care avea nevoie împachetate într-un singur bagaj. Individul ocupase ultimul pat disponibil în zona ofiţerilor.

— Amiralul dumneavoastră spune că sunteţi unul dintre cei mai buni comandanţi ai lui.

— Cred că vom afla dacă aşa e, răspunse Morris.

35
Obiectiv: Ţinta

USS REUBEN JAMES

În primele două zile nu se întâmplă nimic. În faţă naviga forţa de escortă, măturând cu sonarele lor apele puţin adânci de coastă în căutarea unor submarine posibile, fără a găsi nimic. Urmau vasele comerciale, înaintând încet în opt coloane de câte zece nave. Convoiul se grăbea cu o viteză de douăzeci de noduri, să livreze mărfurile încărcate. Acoperit de o umbrelă imensă de avioane cu baza la sol, convoiul traversă impetuos primele patruzeci şi opt de ore, cu câteva ocoluri minore la trecerea pe lângă coastele New England-ului şi ale Canadei de Est, apoi pe lângă insula Sable şi pe lângă Marile Bancuri. Partea uşoară rămăsese în urma lor. Părăsind apele de coastă pentru a intra propriu-zis în Oceanul Atlantic, convoiul pătrundea într-un teritoriu necunoscut.

— Despre modul cum îmi pot trimite depeşele… zise Calloway în direcţia lui Morris.

— Puteţi folosi de două ori pe zi transmiţătorul meu prin satelit câtă vreme nu interferează cu traficul oficial de comunicaţii. Înţelegeţi că relatările dumneavoastră vor trece prin Norfolk pentru filtrarea informaţiilor sensibile.

— Înţeleg. Domnule comandant, trebuie să mă credeţi când vă spun că, atât cât voi sta cu dumneavoastră, nu voi transmite nimic care să vă pună în pericol nava! Am avut parte de destule emoţii anul acesta în Moscova.

— Ce?

Morris se răsuci pe călcâie şi îşi coborî binoclul de la ochi. Calloway îi povesti aventurile de care avusese parte în primăvară.

— Patrick Flynn, rivalul meu de la Associated Press, este la bordul lui *Battleaxe.* Fără îndoială, acum bea bere, concluzionă el.

— Aşadar, eraţi acolo când porcăria asta a fost pusă la cale.

Ştiţi de ce a început totul?

Calloway clătină din cap.

— Dacă aş fi ştiut, domnule, aş fi scris povestea demult.

Pe aripa punţii apăru un curier cu o stivă de mesaje. Morris le luă, citi repede trei şi semnă pentru ele.

— Ceva spectaculos? întrebă Calloway, plin de speranţă.

— E prognoza meteo actualizată şi ceva despre satelitul rusesc de recunoaştere. Va apărea deasupra capului nostru peste trei ore. Forţele aeriene vor încerca să îl doboare înainte de a ajunge la noi. Nimic de importanţă majoră. Presupun că vă simţiţi bine. Vreo problemă?

— Nici una, domnule comandant. Nimic nu se compară cu un voiaj pe mare.

— Adevărat. Morris îşi vârî capul în cabina de comandă. Aici e cartierul general şi centrul de acţiune aeriană.

Morris îl conduse pe reporter în CIC, explicându-i că exerciţiul la care urma să fie martor avea ca scop asigurarea faptului că oamenii de pe navă erau capabili să se descurce cum se cuvine chiar şi pe întuneric.

— Aţi fost avertizat de vreuna dintre acele depeşe?

— Nu, dar peste şase ore vom ieşi din raza de acoperire a aviaţiei cu baza pe uscat. Asta înseamnă că Ivan va veni să ne caute.

„Şi vom fi îngrozitor de singuri aici, numai de capul nostru", îşi spuse Morris. Hotărî ca exerciţiul oamenilor să dureze o oră. Echipajul din CIC rulă mai multe simulări pe computer. La cea de-a doua simulare, o rachetă inamică reuşi să le străpungă scutul defensiv.

BAZA AERIANĂ LANGLEY, VIRGINIA

Avionul de vânătoare F-15 se opri chiar în faţa hangarului. Şeful echipei de sol sprijini scara de avion şi maiorul Nakamura coborî treptele, uitându-se imediat în spate, la coada arsă a avionului. Ajunsă pe pământ, se duse într-acolo să examineze avariile.

— Nu arată rău, doamnă maior, o asigură sergentul.

Un fragment din racheta care explodase făcuse o gaură de mărimea unei cutii de bere chiar în aripa stângă, ratând cu câţiva centimetri un rezervor de combustibil din aripă.

— Pot repara chestia asta în câteva ore.

— Sunteţi bine? o întrebă inginerul de la Lockheed.

— A explodat la cincisprezece metri şi a distrus totul în jur. Apropo, aţi greşit. Când rachetele astea explodează, o fac la modul spectaculos. Rămân bucăţi peste tot. Am avut noroc că am încasat o singură schijă.

Evenimentul o speriase de moarte pe Nakamura, dar avusese o oră la dispoziţie ca să-şi revină. Acum era doar furioasă.

— Îmi pare rău, doamnă maior. Aş vrea să pot spune mai mult decât atât.

— Va trebui să încerc din nou, zise Buns, privind cerul prin gaură. Când e următoarea fereastră de timp?

— La orele unsprezece şi şaisprezece minute.

— Atunci asta e.

Maiorul intră în clădire, apoi urcă scara către zona rezervată piloţilor. Pereţii clădirii erau tapetaţi cu covoare pentru absorbirea oricăror zgomote. Totodată, covoarele îi împiedicau pe piloţi să se rănească prea tare când dădeau cu pumnii în zid.

KIROVSK, URSS

Nevătămat, satelitul de recunoaştere oceanică îşi continuă traiectoria pe orbită, iar la următoarea trecere pe deasupra Atlanticului descoperi o formaţie de aproape o sută de nave pe suprafaţa oceanului, organizate în coloane egale. Analiştii ruşi deciseră că ăsta era probabil convoiul despre care vorbeau rapoartele serviciilor de informaţii. Observară cu satisfacţie că respectivul convoi ajunsese în teritoriu nepăzit, exact în zona în care avioanele proprii puteau ajunge fără probleme.

Nouăzeci de minute mai târziu, două regimente de bombardiere Backfire înarmate cu rachete, precedate de avioane de căutare aeriană Bear-D, decolară de pe cele patru aerodromuri din jurul bazei Kirovsk şi porniră spre zona descoperită de deasupra Islandei.

USS REUBEN JAMES

— Aşadar, asta e surpriza pe care le-o pregătiţi? întrebă Calloway.

Reporterul indică mai multe simboluri de pe ecranul de afişaj tactic.

Morris dădu gânditor din cap.

— Până acum am trimis cele mai multe convoaie în regim EMCON – limitarea emisiilor – cu radarele închise pentru a le face mai greu de reperat. De această dată vom proceda un pic diferit. Ăsta este ecranul pentru radarul SPS-49…

— Monstrul ăla negru de deasupra cabinei de comandă?

— Corect. Simbolurile astea sunt avioane Tomcat de pe *America.* Ăsta este un aparat de realimentare KC-135, iar bebeluşul ăsta de aici este un E-2C Hawkeye, cu misiune de cercetare radar. Radarul de pe Hawkeye este acum închis. Când va apărea Ivan, el va trebui să se apropie ca să vadă despre ce e vorba.

— Dar se ştie deja despre ce e vorba, obiectă Calloway.

— Nu, Ivan ştie doar că există un convoi pe aici pe *undeva.* Asta nu-i ajunge pentru lansarea rachetelor. Tot ce cunoaşte cu siguranţă este că există un radar SPS-49 operaţional. Va trebui să-şi pornească propriul radar ca să vadă ce anume se află pe suprafaţa apei. Iar dacă domnul Bear va face asta, îl vom vedea şi vom trimite interceptoarele după el atât de repede, că nu va afla niciodată ce l-a lovit.

— Şi dacă bombardierele nu vin astăzi?

— Atunci vom avea parte de ele altădată. Avioanele Bear discută şi cu submarinele, domnule Calloway. Fie şi numai pentru asta şi tot merită doborâte.

ISLANDA

Pentru prima dată se plictiseau. Edwards şi oamenii care îl însoţeau fuseseră adesea îngroziţi, dar niciodată plictisiţi. Acum stăteau în acelaşi loc de patru zile întregi şi încă nu primiseră ordin de a merge mai departe. Observau şi raportau ceva activitate rusească nesemnificativă, dar, neavând ceva important de făcut, timpul începea să se scurgă tot mai greu pentru toţi.

— Locotenente, indică Garcia în sus. Văd avioane îndreptându-se spre sud.

Edwards scoase binoclul. Cerul era presărat cu nori albi, pufoşi. Nu se vedeau nici un fel de dâre, dar… acolo! Un licăr, o reflecţie pe o suprafaţă. Edwards miji ochii mai bine ca să

identifice obiectul.

— Nichols, tu ce crezi?

Edwards dădu binoclul mai departe.

— Este Backfire rusesc, răspunse simplu Nichols.

— Eşti sigur?

— Destul de sigur, locotenente. Am văzut astfel de avioane destul de des înainte.

— Fă o numărătoare.

Edwards îşi despachetă staţia radio.

— Văd numai patru. Toate zboară spre sud, domnule.

— Eşti sigur că sunt Backfire? insistă Edwards.

— Sunt al naibii de sigur, locotenent Edwards! răspunse iritat Nichols, urmărindu-l pe ofiţer cum porneşte radioul.

— Beagle cheamă Doghouse.

Comunicaţiile se desfăşurau cam lent în acea zi. Edwards avu nevoie de trei apeluri înainte de a primi răspuns.

— Doghouse, aici e Beagle şi am nişte informaţii pentru tine. Vedem bombardiere de tip Backfire zburând spre sud, deasupra poziţiei noastre.

— De unde ştii că sunt avioane Backfire? vru Doghouse să afle.

— Pentru că sergentul Nichols de la Marina Regală spune că e sigur pe faptul că sunt avioane Backfire. Sunt patru – Nichols ridică cinci degete – corecţie, cinci aeronave zburând spre sud.

— Înţeles, mulţumesc, Beagle. Se mai întâmplă şi altceva?

— Negativ. Cât credeţi că vom sta pe acest deal?

— Vă vom da de ştire. Răbdare, Beagle. Nu v-am uitat. Terminat.

ATLANTICUL DE NORD

Avioanele Bear zburau în linie oblică. Echipajele de la bordul lor cercetau orizontul cu privirea şi inspectau frecvenţei radar şi pe cele radio. Avionul din frunte detectă emisiile unu radar american; după un minut, acesta fu identificat drept un model de căutare aeriană SPS-49 folosit de fregatele cu rachete din clasa Perry. Tehnicienii de la bord măsurară intensitatea semnalului şi, trasând poziţia pe hărţi, calculară că avioanele se găseau mult în afara razei de detecţie a radarului.

Comandantul raidului, aflat în cel de-al treilea avion,

recepţionă informaţia şi o compară cu datele primite despre convoi. Poziţia se găsea exact în mijlocul cercului desenat de el pe hartă. Comandantul se temea de lucrurile prea exacte. Convoiul urma o rută directă spre Europa? De ce? Până acum, cele mai multe convoaie folosiseră un itinerar mai ocolitor, coborând mult spre sud, către insulele Azore, ca să forţeze avioanele inamice să parcurgă un drum mai lung decât ar fi vrut şi silind astfel bombardierele Backfire să care o singură rachetă în loc de două. Ceva era tare ciudat. La ordinul lui, linia formată de avioane se reorientă pe o axă nord-sud şi începu să reducă din altitudine pentru a se menţine sub orizontul radarului american.

USS REUBEN JAMES

— Cât de departe puteţi vedea? întrebă Calloway.

— Depinde de altitudinea şi mărimea ţintei, precum şi de condiţiile atmosferice, răspunse Morris, uitându-se de pe scaunul lui la ecranele electronice. Două avioane Tomcat ale marinei erau gata de luptă. În cazul avioanelor Bear, aflate la peste zece mii de metri, probabil că le putem depista de la o distanţă de două sute cincizeci de mile. Cu cât zboară mai jos, cu atât se pot apropia mai mult. Radarul nu poate trece de linia orizontului.

— Dar zborul la joasă altitudine înseamnă consum mai mare de combustibil.

Morris se uită la reporter.

— Blestemăţiile astea cară suficient combustibil ca să rămână în aer o săptămână întreagă, exageră el.

— Mesaj de la LANTFLT, domnule căpitan.

Ofiţerul de comunicaţii îi dădu lui Morris un formular pe care stătea scris: „INFORMAŢII DESPRE UN POSIBIL RAID BACKFIRE SPRE SUD PESTE ISLANDA 1017Z”. Morris dădu mesajul ofiţerului cu acţiunile tactice, care se uită imediat la hartă.

— Veşti bune? se interesă Calloway.

Avea suficient bun-simţ ca să nu ceară să vadă şi el depeşa.

— S-ar putea să vedem ceva bombardiere Backfire peste circa două ore.

— Care să tragă în convoi?

— Nu, probabil că vor vrea să tragă mai întâi în noi. Au mai bine de patru zile la dispoziţie să spulbere convoiul şi scoaterea

din luptă a escortoarelor le uşurează treaba.

— Vă îngrijorează?

Morris zâmbi acru.

— Domnule Calloway, eu sunt întotdeauna îngrijorat.

Comandantul verifică din reflex diferitele instrumente şi ecrane din jur. Toate sistemele de senzori şi de armament erau în stare de funcţionare. Ce bine era să comanzi o navă nou-nouţă! Afişajul pentru potenţiale ameninţări nu arăta nici un fel de activitate submarină în zonă, dar datele trebuiau privite cu rezervă. Putea suna la cartierul general acum, dar cea mai mare parte a echipajului era la masa de prânz. Mai bine să fie toată lumea hrănită şi în stare de alertă.

„A naibii aşteptare”, îşi spuse Morris. Urmări ecranele în tăcere. Luminiţele intermitente indicau avioane amice rotindu-se lent pe deasupra, cu piloţii aşteptând şi ei să se întâmple ceva.

— Alte avioane vin spre noi, raportă un ofiţer.

Pe ecran apăru o nouă pereche de Tomcat-uri, parte din patrula aeriană de luptă. *America* primise acelaşi avertisment de raid aerian. Portavionul se găsea la trei sute de kilometri depărtare, îndreptându-se vest, spre Norfolk. Acelaşi lucru se petrecea cu *Independence,* care se întorcea dinspre insulele Azore. Portavioanele se găseau pe mare de la începutul războiului, navigând înainte şi înapoi ca să evite sateliţii sovietici de recunoaştere de pe orbită. Fuseseră capabile să furnizeze protecţie antisubmarină pentru mai multe convoaie, deşi îşi asumaseră ele însele un mare risc. Până acum, aceste nave americane de elită nu apucaseră să acţioneze conform scopului pentru care fuseseră construite. Încă nu deveniseră nişte arme ofensive. Soarta grupului de nave *Nimitz* însemnase o lecţie amară. Morris îşi aprinse o nouă ţigară. Acum îşi amintea de ce renunţase cândva la fumat. Ţigările îi ardeau gâtul, îi distrugeau simţul gustului şi îl făceau să plângă. Pe de altă parte, îi ofereau o ocupaţie când trebuia să aştepte.

ATLANTICUL DE NORD

Avioanele Bear se găseau pe o linie clară nord-sud, îndreptându-se spre poziţia semnalelor emise de fregată. Comandantul de raid ordonă ca toate avioanele să vireze spre vest şi să-şi reducă altitudinea. Două avioane nu confirmară

primirea ordinului, aşa că el trebui să-l repete.

La trei sute de kilometri vest de ele, la bordul aeronavei de supraveghere E-2C Hawkeye, un tehnician îşi ridică privirea. Tocmai auzise pe cineva vorbind în rusă; erau cuvinte codate, dar, fără îndoială, ruseşti.

În câteva minute, toate navele din forţa de escortă primiră informaţia şi toate răspunseră în acelaşi mod: era imposibil ca bombardierele Backfire să fi ajuns deja acolo. Trebuia să fie vorba de avioane Bear. Toată lumea voia distrugerea acestor avioane. Portavionul *America* începu să-şi lanseze interceptoarele şi câteva avioane radar suplimentare. În definitiv, era posibil ca ruşii să fie în căutarea portavionului.

USS REUBEN JAMES

— Trebuie să se îndrepte chiar spre noi, rosti ofiţerul de acţiune tactică.

— Cam asta e ideea, fu Morris de acord.

— Cât de departe sunt? se interesă Calloway.

— N-avem de unde să ştim. Hawkeye a detectat o transmisie vocală radio. Probabil că sunt destul de aproape, dar condiţiile atmosferice te pot face să auzi aşa ceva din cealaltă parte a lumii. Domnule Lenner, sună alarma pentru atac aerian.

Cinci minute mai târziu, fregata era pregătită de luptă.

ATLANTICUL DE NORD

— Bună dimineaţa, domnule Bear.

Pilotul Tomcat-ului se holba la ecranul TV. Avionul rusesc se afla la circa 65 de kilometri depărtare, iar soarele se reflecta în motoarele lui imense. Hotărând să se apropie fără ca deocamdată să îşi utilizeze radarul, pilotul avionului de vânătoare împinse manşa la optzeci la sută din cursă şi activă controlul rachetelor. Viteza de apropiere trecu de 1 600 de kilometri pe oră, ceea ce însemna 27 de kilometri pe minut.

Apoi:

— Activează radarul.

La ordinul pilotului, ofiţerul de interceptare radar aflat în spate porni instantaneu radarul AWG-9 de pe avion.

— L-am prins, anunţă el o clipă mai târziu.

— Fooc!

Două rachete se desprinseră şi accelerară la peste 4 800 de kilometri pe ora.

Tehnicianul electronist sovietic încerca să izoleze caracteristicile de semnătură electronică ale radarului de căutare de pe fregată când un receptor de avertizare emise un *bip* ascuţit. Omul se răsuci ca să vadă ce însemna acel sunet şi se albi.

— Avertisment de atac aerian! strigă el prin intercom.

Reacţionând instantaneu, pilotul viră avionul spre stânga şi intră în picaj spre suprafaţa oceanului, în vreme ce tehnicianul activă sistemele de bruiaj. În orice caz, virajul mascase lansarea dispozitivelor de bruiaj de rachetele inamice.

— Ce se întâmplă? ceru să afle comandantul raidului.

— Avem un radar de intercepţie pe urmele noastre, răspunse tehnicianul, speriat dar păstrându-şi controlul. Dispozitivele de bruiaj sunt activate.

Comandantul raidului se întoarse spre omul de la comunicaţii.

— Trimite un avertisment: activitate aeriană inamică în această poziţie.

Nu mai era însă timp. Rachetele Phoenix străbătură distanţa în mai puţin de douăzeci de secunde. Prima se pierdu şi rată ţinta, dar cea de-a doua se fixă pe avionul în picaj şi îi distruse coada. Avionul Bear căzu spre mare cu graţia unei foi de hârtie scăpate pe jos.

USS REUBEN JAMES

Pe radar se vedea avionul Tomcat. Îl urmăriră cu toţii cum lansează două rachete care dispărură imediat din raza vizuală, apoi cum Tomcat-ul îşi continuă tăcut drumul spre est timp de jumătate de minut. Apoi avionul viră şi porni înapoi spre vest.

— Domnilor, ăsta a fost un succes, zise Morris. Am distrus un Bear.

— De unde ştiţi? vru Calloway să afle.

— Credeţi că s-ar fi întors dacă ar fi ratat? Şi dacă ar fi fost altceva în afara unui Bear, pilotul ar fi rupt tăcerea radio. ESM, există trafic radio pe zero-opt-zero?

Ofiţerul aflat în colţul dinspre tribord al compartimentului nu

se obosi să-şi ridice capul.

— Nu, domnule comandant, absolut nimic.

— Măi să fie, zise Morris. Chestia funcţionează.

— Şi dacă nemernicul nu a trimis un mesaj…

Calloway înţelese.

— Suntem singurii care ştim. Poate că vom fi în stare să nimicim întreaga forţă de atac.

Morris se duse la ecranul mare de afişaj. Avioanele de vânătoare de pe *America* erau acum toate în aer, la 110 kilometri sud de convoi. Morris privi ceasul de perete: avioanele Backfire se aflau la circa patruzeci de minute depărtare. Ridică un telefon.

— Puntea, aici centrul de luptă. Semnalizează lui *Battleaxe* să se apropie.

În câteva secunde, *Battleaxe* viră abrupt din babord şi porni spre vest, către *Reuben James.* „O mică inovaţie a funcţionat astăzi, îşi spuse Morris. De ce nu ar funcţiona şi a doua?”

— Fiţi pregătiţi de lansarea elicopterului, ordonă el.

O’Malley se odihnea în carlingă citind o revistă, sau cel puţin lăsându-şi ochii să se delecteze cu pozele, în vreme ce încerca să se detaşeze de ceea ce se întâmpla înjur. Anunţul venit prin difuzor îl smulse de lângă Miss Iulie. Imediat, subofiţerul Ralston începu secvenţa de pornire a motoarelor, în timp ce O’Malley cercetă panoul de bord pentru a verifica existenţa unor probleme mecanice, după care privi pe geam ca să verifice dacă oamenii de pe punte erau în siguranţă.

— Ce trebuie să facem, domnule comandant? întrebă operatorul de sisteme de bord.

— O să jucăm rolul de momeală pentru rachete, Willy, răspunse amabil O’Malley, după care decolă.

ATLANTICUL DE NORD

Avionul Bear aflat în poziţia cea mai sudică se găsea la o sută de kilometri de convoi, dar nu aflase încă asta, după cum n-o ştiau nici americanii, câtă vreme avionul se menţinea sub orizontul radarului de pe *Reuben James.* Pilotul avionului ştia însă că venise timpul să urce şi să pornească propriile radare de căutare. Dar nu primise încă ordin de la comandantul de raid. Era îngrijorat; cu toate că nu exista nici un indiciu de posibile probleme. Instinctul îi spunea că acolo se petrecea ceva ciudat.

Unul dintre avioanele Bear care dispăruse cu o săptămână în urmă raportase urmărirea unui singur radar de fregată americană – nimic altceva. „Exact ca acum…” Atunci, comandantul raidului anulase misiunea bombardierelor Backfire de teama unei posibile prezenţe a aviaţiei inamice, ca apoi să se trezească degradat pentru bănuială de laşitate. Aşa cum se întâmpla adesea în luptă, singurele date disponibile erau negative. Se ştia că patru avioane Bear *nu* se întorseseră. El ştia că *nu* primise încă ordinul aşteptat de la comandantul de raid. Mai ştia că *nu* existaseră indicii clare de posibile probleme. În fine, era sigur că *nu* se simţea fericit.

— Distanţa estimată până la fregata americană? întrebă el prin sistemul de comunicaţii.

— O sută treizeci de kilometri, răspunse navigatorul.

„Menţine tăcerea radio, îşi spuse pilotul. Astea sunt ordinele…”

— La dracu cu ordinele! rosti el cu voce tare.

Întinse mâna şi porni staţia radio.

— Gull Two către Gull One…

Nimic. Repetă apelul de încă două ori.

O mulţime de receptoare radio auziră apelul. În mai puţin de un minut, poziţia avionului fu trasată, la 45 de kilometri sud-est de convoi. Un avion de vânătoare Tomcat porni cu viteză maximă după contact.

Comandantul raidului nu răspunse… ar fi trebuit să răspundă. El ar fi răspuns. Bombardierele trebuiau să se găsească acum la mai puţin de două sute de kilometri depărtare. „Către ce le trimitem?” se întrebă el.

— Activează radarul! ordonă el.

Toate navele detectară emisiile de frecvenţă ale radarului Big Bulge. Cea mai apropiată navă echipată cu rachete SAM, fregata *Groves*, îşi activă imediat radarele pentru dirijarea rachetelor şi trase o rachetă sol-aer către avion – numai că avionul de vânătoare Tomcat care zbura spre Bear era prea aproape de ţintă. Fregata stinse radarul de căutare, aşa că racheta SAM pierdu orientarea şi se autodistruse automat.

La bordul avionului Bear semnalele de avertizare răsunau de

pretutindeni, mai întâi alarma de rachetă sol-aer, apoi alarma de interceptare aeriană, după care operatorul radar prinse convoiul pe ecran.

— Multe nave spre nord-vest.

Operatorul radar transferă informaţia spre navigator, care începu imediat să întocmească un raport de poziţie pentru bombardiere. Avionul Bear închise radarul şi coborî în picaj spre ocean, în vreme ce ofiţerul de comunicaţii transmise raportul de cercetare. După care se aprinseră radarele tuturor.

USS REUBEN JAMES

— Uite şi bombardierele, rosti ofiţerul de acţiune tactică când simbolurile apărură pe ecran. Relevment zero-patru-unu, distanţa 290 de kilometri.

Pe punte, secundul era surescitat la culme. În plus faţă de grija atacului iminent, avea pe cap şi problema apropierii dintre fregate. HMS *Battleaxe* se găsea acum la doar cincisprezece metri de fregata americană. Navele erau atât de apropiate ca să apară drept o singură ţintă pe un ecran radar. La opt kilometri depărtare, O'Malley şi pilotul elicopterului de pe *Battleaxe* zburau şi ei în formaţie strânsă deasupra oceanului. Fiecare elicopter activase emiţătorul de semnale. În mod obişnuit prea mici ca să fie înregistrate de un radar, elicopterele păreau acum, datorită amplificatoarelor de semnal, suficient de mari pentru a fi luate drept o navă şi, în consecinţă, pentru a fi socotite drept ţinte de rachete.

ATLANTICUL DE NORD

Acţiunea aeriană se desfăşura acum cu eleganţa unei încăierări dintr-un bar. Avioanele Tomcat din patrula aeriană aflată în apropierea convoiului porniră în urmărirea celor trei avioane Bear. Primul dintre acestea avea deja o rachetă pe urme. Celelalte două nu detectaseră convoiul încă şi nici n-aveau s-o facă, întrucât fugeau spre est, ca să scape nevătămate. O tentativă sortită eşecului. Avioanele radar n-au nici o şansă să scape din calea unor avioane de vânătoare supersonice.

Gull Two pieri primul. Pilotul reuşi să-şi trimită raportul şi să

primească o confirmare înainte ca două rachete Sparrow să explodeze în apropiere, incendiind una din aripile avionului. Pilotul ordonă oamenilor să se paraşuteze, menţinu avionul la orizontală ca aceştia să poată face acest lucru şi, un minut mai târziu, se desprinse de pe scaunul lui şi sări prin trapa de evacuare de urgenţă din podea. Avionul explodă la cinci secunde după ce pilotul îşi deschise paraşuta. Urmărindu-şi aeronava transformându-se într-o minge de foc, omul se întrebă dacă avea să se înece.

Deasupra lui, o escadrilă de Tomcat porni spre bombardierele Backfire, într-o cursă cu scopul de a vedea cine ajunge primul în poziţie de tragere. Bombardierele sovietice se înălţară abrupt cu putere maximă, activându-şi propriile radare pentru a găsi ţinte pentru rachetele de la bord. Primiseră ordinul de a localiza şi distruge escortoarele şi găsiră ce căutau la cincizeci de kilometri distanţă de restul convoiului. Două luminiţe intermitente. Luminiţa mai mare din spate primi şase rachete. Cea mai mică, aflată la opt kilometri mai departe, patru rachete.

STORNOWAY, SCOŢIA

— Un raid de amploare cu bombardiere Backfire este acum în plină desfăşurare la patruzeci şi cinci de grade nord, patruzeci şi nouă de grade vest.

Toland ţinea telexul de informare în mână.

— Ce are de spus COMEASTLANT despre asta?

— Probabil că tocmai evaluează situaţia. Sunteţi gata? îl întrebă el pe pilotul de avion.

— Puteţi fii sigur că sunt gata!

Teleimprimatorul din colţul încăperii se trezi la viaţă: „INIŢIAŢI OPERAŢIUNEA DOOLITTLE”.

USS REUBEN JAMES

— Vampir, vampir! Vin rachete spre noi.

„Uite-aşa o luăm de la capăt”, îşi zise Morris. Ecranul tactic era mai modern decât cel de pe *Pharris.* Fiecare dintre rachete era însemnată cu un vector care îi indica viteza şi direcţia. Rachetele soseau la mică înălţime.

Morris ridică telefonul.

— Puntea, aici centrul de luptă. Executaţi manevra de separare.

— Puntea, înţeles. *Separăm acum,* rosti Ernst. Maşinile stop! Toate pe mers înapoi de urgenţă!

Timonierul trase înapoi de manşa de control a maşinilor, apoi inversă dintr-o mişcare sensul de învârtire al elicelor, schimbând direcţia de navigaţie a navei din înainte în înapoi cu toată viteza. *Reuben James* încetini atât de repede încât oamenii trebuiră să se ţină de ceva ca să nu cadă. În acest timp, *Battleaxe* ţâşni înainte, accelerând la douăzeci şi cinci de noduri. Imediat ce ajunse în siguranţă, fregata britanică viră mult spre babord, iar *Reuben James* reveni pe înainte cu toată viteza şi viră abrupt spre tribord.

Orice operator sovietic de radar care ar fi privit manevra ar fi fost impresionat de schemă. Rachetele AS-4 fuseseră trase asupra unei singure ţinte. Acum existau două ţinte, care se separau. Rachetele se împărţiră egal, în două grupuri de câte trei.

Morris îşi urmări cu atenţie ecranul. Distanţa dintre cele două nave se mărea cu rapiditate.

— Rachetele vin spre noi! anunţă operatorul ESM. Mai multe capete de căutare ne-au luat urma.

— Cârma banda dreapta, maşinile complet înapoi. Lansaţi rachetele de bruiaj!

Toată lumea din centrul de luptă tresări când patru containere explodară chiar deasupra navei, umplând aerul cu folii de aluminiu şi oferind astfel o falsă ţintă radar pentru rachete, în vreme ce fregata cârmi spre babord. Lansatorul de rachete din prova viră odată cu nava. O rachetă SAM fusese deja aţintită asupra primei rachete sovietice. Fregata se stabiliză pe un curs nordic, la cinci kilometri în spatele lui *Battleaxe.*

— Începem, rosti ofiţerul cu armamentul.

Pe consola de control al tirului începu să pâlpâie o luminiţă.

Prima dintre rachetele SM1 vopsite în alb ţâşni spre cer. Racheta abia părăsise tubul de lansare, când lansatorul se retrase, acceptă o nouă rachetă din magazia circulară, apoi se întoarse şi se înălţă la loc, trăgând din nou la şapte secunde după prima lansare, apoi repetă ciclul de încă două ori.

— Asta e! exclamă O'Malley când văzu prima dâră de fum.

Apăsă butonul de amplificare a semnalelor. Hatchet, închide-ţi emiţătorul şi virează stânga!

Ambele elicoptere accelerară şi se îndepărtară. Patru rachete se pomeniră brusc fără ţinte. Îşi continuară drumul spre vest în căutarea altor ţinte, dar nu găsiră nici una.

— Lansaţi alte proiectile de camuflaj, ordonă Morris, urmărind cum converg dârele electronice ale rachetelor amice şi inamice.

CIC fu din nou zguduit când un alt nor de aluminiu explodă în aer, iar vântul îl purtă spre rachetele care veneau spre fregată.

— Rachetele sunt încă pe urma noastră!

— Lovit! exclamă ofiţerul cu armele.

Prima rachetă dispăru de pe ecran, interceptată la 25 de kilometri distanţă, dar a doua rachetă continua să se apropie. Prima rachetă SAM trimisă după ea rată intercepţia, explodând inofensiv dincolo de ţintă, apoi şi cea de-a doua rată. Fu lansată o nouă rachetă SAM. Distanţa se reduse la 9 kilometri. 7.5.4.

— Lovit! O singură rachetă rămasă – coteşte. Se duce după norul de camuflaj. Trece în spate!

Racheta izbi apa la două mii de metri de *Reuben James.* Chiar şi de la o asemenea distanţă zgomotul era impresionant. Urmă o linişte desăvârşită în CIC. Oamenii se uitau la instrumente, căutând rachete suplimentare. Abia după câteva secunde îşi dădură seama că nu mai exista nici o ameninţare. Pe rând, oamenii se uitară unii la alţii şi începură să răsufle uşuraţi.

— Ceea ce unei bătălii moderne îi lipseşte în umanism, comentă Calloway, îi prisoseşte în intensitate.

Morris se lăsă pe spătarul scaunului.

— Cam aşa ceva. Care-i povestea cu *Battleaxe?*

— Este încă pe radar, domnule, răspunse ofiţerul de acţiune tactică.

Morris ridică radiotelefonul.

— Bravo, aici e Romeo. Mă auzi?

— Cred că suntem încă în viaţă.

Perrin studia ecranul său tactic şi clătina uluit din cap.

— Vreo avarie?

— Nici una. Hatchet se întoarce acasă. Şi el e teafăr. Remarcabil, zise comandantul Perrin. Se mai văd ceva ameninţări inamice? La mine nu se vede nimic.

— Negativ. Tomcat-urile au gonit avioanele Backfire de pe ecran. Hai să ne realiniem.

— Înţeles, Romeo.

Morris închise şi privi în jur prin CIC.

— Bine lucrat, oameni buni.

Oamenii din încăpere se uitară unul la celălalt. Pe chipurile lor începură să apară zâmbete, care însă nu durară mult.

TAO îşi înălţă privirea de pe ecranul lui.

— Pentru informarea dumneavoastră, domnule comandant, Ivan a tras un sfert din rachetele sale asupra noastră. Până acum, din ce îmi dau seama, Tomcat-urile au distrus cam şase, iar *Bunker Hill* cele mai multe din cele rămase… dar avem o fregată atinsă şi trei vase comerciale. Avioanele de interceptare se întorc. Ofiţerul îşi păstră vocea neutră. S-au raportat zero distrugeri ale forţei inamice de atac.

— La dracu! exclamă Morris.

Capcana eşuase şi el habar n-avea de ce.

Habar n-avea că Stornoway considera întreaga operaţiune un succes.

STORNOWAY, SCOŢIA

Cheia întregii operaţiuni, la fel ca în cazul tuturor operaţiunilor militare, consta în comunicaţii. În opinia lui Toland nu se cheltuise suficient timp cu înfiinţarea de linii suficiente de comunicaţii în cazul operaţiunii curente. Avioanele radar de pe *America* urmăriră bombardierele Backfire până la ieşirea din raza de acţiune a radarului. Datele obţinute din urmărire fură transmise portavionului, apoi, de aici, prin satelit către Norfolk şi de acolo, din nou, prin satelit, către Northwood. Toland primi datele prin legătură terestră de la cartierul generat al Marinei Regale. Cea mai importantă misiune NATO din război depindea de tranzistori şi conexiuni telefonice mai mult decât de armele care urmau să fie angajate.

— Ban, ultimul lor curs a fost zero-doi-nouă, la o viteză de şase sute zece noduri.

— Asta înseamnă că vor ajunge deasupra coastei de vest a Islandei în două ore şi şaptesprezece minute. Cât timp pot să meargă la putere maximă? întrebă comandantul Winters.

— Cam cinci, după cum susţin cei de pe *America.*

Toland se încruntă. Estimările păreau cam vagi.

— Oricum ai lua-o, rezervele lor de combustibil sunt reduse

cu... Bine. Trei avioane, la 130 de kilometri depărtare unul de celălalt. Toland se uită la cea mai proaspătă fotografie meteo de satelit. Vizibilitatea e bună. Îi vom depista. Oricine o face, urmează ţintele – celelalte avioane se întorc imediat acasă.

— Noroc, domnule comandor.

ATLANTICUL DE NORD

Cele trei Tomcat-uri urcară încet la mare altitudine pe un curs spre nord-vest de Stornoway şi la aproape douăsprezece mii de metri altitudine se cuplară la avioanele de realimentare. La câteva sute de kilometri depărtare, bombardierele Backfire executau o manevră similară. Prezenţa în număr mare a avioanelor de vânătoare americane deasupra convoiului constituise o surpriză, dar timpul şi distanţa fuseseră în favoarea lor, astfel că, de această dată, reuşiseră să scape fără pierderi. Echipajele bombardierelor vorbeau între ele; încordarea luptei dispăruse după încheierea unei alte misiuni periculoase. Discutară despre victoriile pe care le vor revendica la întoarcerea la Kirovsk, pe baza unor formule matematice clare. Se estima că o rachetă din trei îşi atinsese ţinta, în ciuda tirului SAM. În acea zi, riposta rachetelor SAM fusese redusă ca intensitate – deşi nici un avion nu rămăsese în zonă ca să evalueze corect rezultatele. Prin consens, ajunseră la concluzia că vor raporta şaisprezece victime din rândul navelor inamice şi vor raporta şi distrugerea celor două surse de sonar de care se temeau atât tovarăşii lor de pe submarine. Echipajele din avioane se relaxară şi începură să bea ceai din termos, gândindu-se la următorul raid asupra convoiului de optzeci de nave.

Tomcat-urile se despărţiră când piloţii zăriră munţii Islandei. Nu comunicară nimic între ei prin radio. Piloţii schimbară doar nişte semne din mână înainte de a porni fiecare spre poziţia individuală de patrulă. Ştiau că radarele nu le puteau depista acolo. Comandorul Winters îşi verifică ceasul. Bombardierele inamice trebuiau să ajungă în zonă cam în treizeci de minute.

— Ce insulă frumoasă, îi spuse pilotul unui Backfire copilotului său.

— E frumoasă dacă te uiţi la ea, dar nu sunt sigur că e prea

plăcut să locuieşti aici. Mă întreb dacă femeile sunt chiar atât de frumoase precum am auzit? Într-o zi o să am ceva „probleme mecanice”. Aşa o să putem ateriza ca să vedem cu ochii noştri.

— Trebuie să te însurăm, Volodia.

Copilotul râse.

— Câte lacrimi se vor vărsa! Să devin inaccesibil pentru femeile lumii?

Pilotul apăsă butonul staţiei radio.

— Keflavik, aici este Vulturul de Mare 2-6, verific situaţia.

— Sea Eagle, nu vedem alte contacte în afara grupului tău. Cursul este cel bun. Transponderele IFF arată stare de normalitate.

— Înţeles. Terminat. Pilotul închise staţia. Aşadar, Volodia, prietenii noştri sunt încă acolo. Un loc cam singuratic.

— Dacă e vorba despre femei şi ai gust pentru cultură, nu vei fi niciodată singur, se auzi o altă voce prin intercom.

— Vrea cineva să-l facă pe obsedatul ăla sexual să tacă? se răţoi navigatorul.

— Studiezi ca să devii ofiţer politic? interveni copilotul cu voce mieroasă. Cât mai avem până acasă?

— Două ore şi douăzeci şi cinci de minute.

Avionul îşi continuă drumul spre nord-est cu şase sute de noduri, trecând peste centrul pustiu al insulei.

— *Tallyho*! rosti pilotul încetişor. La ora unu şi la distanţă.

Sistemul TV de bord de pe Tomcat arăta forma distinctă a unui bombardier sovietic. „Orice s-ar spune despre ruşi, gândi Winters, ştiu să construiască avioane frumoase.”

Viră avionul, camera montată în bot părăsind direcţia ţintei, însă colegul din spate îşi fixă binoclul asupra bombardierului. Curând apărură alte două avioane inamice, zburând de voie. Aşa cum se aşteptaseră, cursul de zbor al bombardierelor era spre nord-est la o înălţime de zece mii de metri. Winters căută un nor mare în care să se ascundă şi găsi unul. Vizibilitatea scăzu la câţiva metri. „S-ar putea să dau peste un Backfire aici, îşi zise Winters, căruia să-i placă să zboare prin nori. Asta ar putea ruina misiunea”.

Ieşi din nor o clipă mai târziu, viră avionul cu putere şi reveni în siguranţa norului. Mintea lui calcula timpul şi distanţa. „Bombardierele ar fi trebuit să treacă toate până acum.” Trase din nou de manşă şi ieşi prin vârful norului.

— Acolo ar trebui să fie, zise primul colegul din spate. Capul sus! Văd mai multe la ora trei.

Pilotul se ascunse la loc în nor timp de alte zece minute, într-un târziu zise:

— Nu mai e nimic la sud de noi. Ar cam trebui să ne fi depăşit toate, nu crezi?

— Mda, să mergem să ne uităm.

Un minut mai târziu, Winters se întreba dacă nu lăsase inamicii să ia un avans prea mare. Sistemul de camere de luat vederi scruta cerul şi nu găsea nimic. „Răbdare”, îşi spuse Winters, crescând viteza avionului la şase sute nouăzeci de noduri. Cinci minute mai târziu, un punct apăru pe ecran. Numărul se mări la trei. Winters estimă că se găsea la 65 de kilometri în urma bombardierelor. Cu soarele în spate, inamicul n-avea cum să-l depisteze. Coechipierul lui aflat în spate efectuă o verificare pe radarul de ameninţări potenţiale şi scrută cerul în urma lor în căutarea unor eventuale avioane inamice, o procedură pe care o repetă de trei ori pe minut. Dacă un interceptor american se putea găsi în acea zonă, de ce nu s-ar fi putut găsi şi unul rusesc?

Pilotul urmări cifrele schimbându-se pe afişajele sistemului de navigaţie inerţială, verifică nivelul de combustibil şi privi înainte pentru a observa orice schimbare în formaţia aeriană inamică. Urmărirea se dovedea incitantă şi plictisitoare în acelaşi timp. Winters cunoştea importanţa acţiunii sale, dar *acţiunea* în sine nu era mai palpitantă decât pilotarea unui Boeing 747 de la New York la Los Angeles. Zburară aşa timp de peste o oră, străbătând cei 1 100 de kilometri dintre Islanda şi coasta Norvegiei.

— Aici devine interesant, zise colegul din spate. Avem radare de căutare aeriană în faţă. Se pare că vom da peste Andoya. Este încă la 160 de kilometri depărtare. Probabil că ne vor depista peste două sau trei minute.

— Drăguţ. Unde erau radare de căutare erau şi avioane de vânătoare. Ai calculat poziţia lor?

— Da.

— Începe transmisia.

Winters întoarse avionul şi porni înapoi spre mare.

La trei sute de kilometri depărtare, un Nimrod britanic recepţionă semnalul şi îl retransmise către un satelit de comunicaţii.

NORTHWOOD, ANGLIA

Amiralul Beattie încerca să rămână calm, dar aşa ceva era extrem de greu pentru un om ai cărui nervi fuseseră întinşi la maximum de valul de crize declanşate odată cu începerea războiului. Operaţiunea Doolittle era copilaşul lui. În ultimele două ore aşteptase cu sufletul la gură veşti dinspre Tomcat-uri. Două dintre ele se întorseseră fără a-i depista pe ruşi. Unul nu se întorsese. Oare era în urmărirea ruşilor, conform planului, sau căzuse, pur şi simplu, în mare?

Imprimanta din colţul camerei de comunicaţii începu să scoată sunetul asemănător unui scârţâit atât de aşteptat de amiral. „EYEBALLS RAPORTEAZĂ IEPURI LA 69/20N, 15/45E, LA 1543Z CURS 021 VITEZĂ 580 NOD ALT 10.”

Beattie rupse pagina şi o dădu ofiţerului responsabil cu operaţiunile aeriene.

— Asta înseamnă că vor ateriza peste treizeci şi şapte de minute. Presupunând că e ultimul grup şi lăsând o marjă de cincisprezece minute între grupuri, ultimul bombardier va ateriza peste douăzeci şi două de minute.

— Deci peste cincisprezece minute din acest moment?

— Da, domnule amiral.

— Trimite ordinul!

În treizeci de secunde, mai mult de zece canale de satelit diferite începură sa transmită acelaşi mesaj.

USS CHICAGO

Cele trei submarine americane zăcuseră pe fundul Mării Barents, în apropiere de coasta Rusiei, atât de aproape de aceasta, încât adâncimea apei abia dacă atingea douăzeci şi cinci de metri. Stăteau acolo parcă de o eternitate, când, în sfârşit, primiră semnalul de a porni spre sud. McCafferty zâmbi uşurat. Cele trei submarine britanice, inclusiv HMS *Torbay,* îşi făcuseră deja treaba. Se furişaseră pe lângă o fregată rusească şi patru nave de patrulare de pe coasta ruso-norvegiană şi le atacaseră cu torpile. Ruşii presupuseseră că urma doar un efort concentrat de penetrare a barierei lor de patrulare şi, în

consecinţă, trimiseseră o puternică forţă de patrulă antisubmarin spre vest în întâmpinarea inamicului, lăsând calea liberă pentru *Chicago* şi suratele ei. Cel puţin aşa spera McCafferty.

Pe măsură ce se apropiau, tehnicienii electronişti calculau şi recalculau cursul. Trebuiau să fie exact la locul potrivit când aveau să-şi lanseze rachetele.

— Cât mai avem până tragem? întrebă secundul.

— O să ni se dea de ştire, răspunse McCafferty.

În acea clipă, odată cu mesajul primit de la Northwood, ştiură.

Aveau să lanseze la 1602 Zulu Time.

— Sus periscopul.

McCafferty roti instrumentul într-un tur complet. O furtună pe mare stârnea valuri de peste un metru înălţime.

— Mie mi se pare în regulă, rosti secundul, urmărind ecranul TV.

Comandantul lipi mânerele de periscop. Acesta coborî în puţul lui.

— ESM?

— O mulţime de chestii pe radar, domnule, răspunse tehnicianul. Am zece transmiţătoare diferite în acţiune.

McCafferty cercetă panoul de comandă al rachetelor Tomahawk aflat pe partea dinspre tribord a centrului de atac. Tuburile lanstorpile erau încărcate cu două torpile Mark-48 şi două rachete Harpoon. Ceasul se apropia implacabil de ora 16.02.

— Începeţi secvenţa de lansare.

Instantaneu se traseră capacele de pe butoanele de lansare. Luminile de stare ale rachetelor deveniră roşii. Căpitanul şi ofiţerul cu armamentul îşi introduseră cheile în panoul de lansare. Subofiţerul de la panoul armelor roti mânerul de lansare spre stânga, completând procesul de armare. În partea din faţă a submarinului, sistemele de ghidare ale celor douăsprezece rachete de croazieră Tomahawk se activară complet. Computerelor de la bordul rachetelor li se furnizară informaţii despre punctul de pornire a călătoriei. Ştiau deja unde ar fi trebuit să o încheie.

— Iniţiaţi lansarea, ordonă McCafferty.

Ametist nu făcea parte din marina sovietică regulată. În principal destinată operaţiunilor de securitate, fregata de patrulare din clasa Grisha era manevrată de un echipaj KGB, iar

comandantul ei petrecuse ultimele douăsprezece ore accelerând nava, apoi lăsând-o să plutească în derivă, scufundând sonarul de căutare şi ascultând adâncurile marine într-o manieră mai degrabă americană decât rusească. Cu motoarele diesel oprite, fregata nu producea nici un sunet, iar silueta ei scundă era greu de depistat de la mai mult de doi kilometri depărtare. Nava nu auzise apropierea submarinelor americane.

Primul Tomahawk ţâşni la suprafaţa Mării Barents la 16.01:58, la două mii de metri distanţă de fregata rusească. Marinarul de veghe de pe navă avu nevoie de două secunde ca să reacţioneze. Văzând forma cilindrică înălţându-se şi arcuindu-se spre sud-vest, omul simţi un ghem de gheaţă în stomac.

— Tovarăşe comandant! Lansare de rachetă la tribord!

Comandantul veni în goană pe punte şi privi uluit cum o a doua rachetă sparge suprafaţa apei, după care se repezi înapoi în cabina de comandă.

— La posturile de luptă! Sala radio, cheamă cartierul general al Flotei şi spune-le că avem lansare de rachete inamice în pătratul 451/679 – acum! Maşinile înainte cu toată viteza! Cârma dreapta!

Motoarele diesel ale fregatei se treziră la viaţă.

— Ca naiba mai e şi asta? întrebă şeful de la sonar. Submarinul tremura la fiecare patru secunde din pricina lansărilor de rachete, dar... Puntea, aici sonarul, avem un contact relevment zero-nouă-opt. Navă diesel de suprafaţă, pare din clasa Grisha şi e aproape, domnule!

— Sus periscopul! McCafferty roti periscopul şi mări puterea lentilelor la maximum. Văzu fregata rusească virând strâns. Poză! Fixaţi! Ţintă de suprafaţă relevment zero-nouă-şapte, distanţa unu şase sute, cursul, la dracu'! Virează. Să-i spunem zero-nouă-zero, viteza douăzeci. Prea aproape pentru o rachetă, ţinta trebuia angajată cu torpilele. Jos periscopul!

Marinarul de la panoul de control al tirului tastă numerele în computer. Computerul avu nevoie de unsprezece secunde ca să proceseze informaţia.

— Fixat! Gata tuburile unu şi trei.

— Tuburile inundate, trapele exterioare deschise – gata! rosti secundul.

— Matricea coordonatelor generată şi *fooc!*

— Foc unu, foc trei. Secundul se luptă să-şi ţină emoţiile în

frâu şi reuşi. De unde venise blestemata aia de fregată? Reîncărcaţi cu 48-uri!

— Ultima pasăre şi-a luat zborul! anunţă tehnicianul de la controlul rachetelor. Asigur nava după lansare.

— Cârma banda stânga!

Ametist nu văzu rachetele care se lansau în spatele ei. Oamenii erau prea ocupaţi să alerge la posturile de luptă, în vreme ce comandantul cerea viteză maximă, iar ofiţerul cu armele de pe vas alerga în chiloţi spre lansatoarele de rachete. Nu aveau nevoie de sonar pentru ce aveau de făcut; puteau vedea cu ochiul liber unde era submarinul – trăgea rachete asupra *patriei-mamă!*

— Trageţi când sunteţi gata! strigă căpitanul.

Degetul locotenentului apăsă butonul de lansare. Douăsprezece rachete antisubmarin se arcuiră prin aer.

— *Ametist,* se auzi o voce în difuzor. Repetă mesajul – ce rachete? Ce *gen* de rachete?

USS *Providence* îşi lansă ultima rachetă chiar în clipa în care fregata trase în direcţia submarinului. Comandantul ordonă viraj strâns cu toată viteza chiar în secunda în care rachetele antisubmarin depăşiră punctul de maxim al traiectoriei şi îşi începură partea descendentă a zborului. Acestea căzură într-un cerc larg pentru a acoperi o zonă cât mai mare. Două explodară la mai puţin de o sută de metri de submarin, suficient de aproape ca să sperie, dar nu şi ca să producă avarii. Ultima atinse apa chiar deasupra cârmei submarinului. O secundă mai târziu, focosul de douăzeci şi trei de kilograme explodă.

Comandantul lui *Ametist* ignoră radioul şi încercă să-şi dea seama dacă prima salvă de rachete lovise sau nu ţinta. Ultima rachetă explodase mai devreme decât celelalte. Tocmai voia să dea ordinul de repetare a tragerii, când ofiţerul de la sonar raportă apropierea a două obiecte dinspre pupa. Comandantul ordonă viraj strâns. Nava naviga deja cu viteză maximă în vreme ce difuzorul radioului continua să urle.

— Ambele torpile s-au fixat pe ţintă!

— Sus periscopul!

McCafferty îl lăsă să urce până la capăt înainte de a apuca de

mânere. La putere maximă de mărire, fregata Grisha mai că umplea ecranul. Aproape imediat, ambele torpile loviră babordul navei şi fregata de câteva mii de tone se dezintegră sub ochii lui McCafferty. Roti complet periscopul, măturând orizontul cu privirea pentru a căuta alte nave inamice.

— Bine, nimic la orizont.

— Nu vă rămâne multă vreme aşa. Tocmai trăgea în *Providence*, domnule.

— Sonar, ce auzi pe zero-nouă-zero? întrebă McCafferty.

— Multe zgomote de la torpile, domnule, dar cred că avem şi zgomot de aer purjat la zero-nouă-opt.

— Du-ne până acolo.

McCafferty menţinu periscopul ridicat în timp ce secundul conduse submarinul spre *Providence.* Fregata fusese complet distrusă. Împreună, torpilele însemnau aproape şapte sute cincizeci de kilograme de explozibil de mare putere. McCafferty zări două veste de salvare care se umflaseră automat la contactul cu apa, dar nici un om în apă.

— *Boston* ne cheamă prin telefon, domnule. Vor să ştie ce naiba s-a întâmplat.

— Spune-le. Comandantul ajustă uşor lentilele. Bun, uite-l, iese la suprafaţă – Sfinte Sisoe!

Cârma submarinului era grav avariată, Treimea din spate îi dispăruse complet, iar restul abia se ţinea de corpul navei. O cârmă de adâncime atârna ciuruită precum aripa unei păsări rănite, iar periscoapele şi catargele din structură erau îndoite ca o sculptură modernistă.

— Încearcă să iei contact cu *Providence* prin Gertrude.

Şaizeci de rachete Tomahawk zburau prin aer. După ieşirea din apă motoarele-rachetă cu combustibil solid le înălţaseră la o altitudine de trei sute de metri, unde se desfăcuseră aripile şi motoarele proprii. Imediat ce motoarele intraseră în funcţiune, Tomahawk-urile începuseră să coboare treptat până ajunseseră la zece metri deasupra solului. Radarele de bord scanau terenul în faţă pentru a menţine rachetele aproape de sol şi pentru a potrivi caracteristicile terenului cu coordonatele hărţilor stocate în memoria computerelor. Şase radare sovietice diferite înregistraseră lansarea, apoi pierduseră rachetele când acestea coborâseră la nivelul solului.

Tehnicienii ruşi a căror misiune era supravegherea unui posibil

atac nuclear împotriva patriei lor erau la fel de încordaţi precum colegii lor din Vest. Săptămânile de conflict convenţional intens, la care se adăugau stările de alertă maximă întinseseră toţi nervii dincolo de limita suportabilităţii. Imediat după detectarea lansării rachetelor Tomahawk, un avertisment de atac cu rachete balistice fusese trimis la Moscova. Avertismentul vizual de pe *Ametist* ajunse aproape în acelaşi timp la cartierul general al marinei din Severomorsk. Imediat fu trimisă o alertă THUNDERBOLT, cuvântul asigurând trecerea instantanee până la nivelul ministrului apărării. Comandanţii bateriilor de rachete antiaeriene din jurul Moscovei fură autorizaţi să deschidă focul. Deşi durã câteva minute până ce ofiţerii radar putură confirma, spre satisfacţia Moscovei, că rachetele ieşiseră din raza de acţiune a radarelor şi nu urmau traiectorii balistice, unităţile defensive rămaseră în alertă şi pe cuprinsul întregii Rusii de nord avioanele apărării antiaeriene decolară.

Rachetelor nu le păsa de agitaţia stârnită. În acel loc, coasta rusească se compunea din creste stâncoase şi dealuri şi nu exista decât tundră, mlaştina tipică ţinuturilor nordice. Era un teren ideal pentru rachetele de croazieră, care se stabilizară pe un curs de zbor drept, la câţiva metri deasupra mlaştinilor ierboase, cu o viteză de cinci sute de noduri. Toate rachetele trecură peste lacul Babozero, primul reper referenţial de navigaţie, după care cursurile de zbor li se despărţiră.

Avioanele de vânătoare sovietice, care tocmai decolau de la sol, habar n-aveau ce urmăreau, de fapt. Informaţiile radar le ofereau viteza şi cursul ţintelor, dar dacă acestea erau rachete de croazieră puteau ajunge chiar şi până pe coasta Mării Negre. Puteau avea ca ţintă chiar Moscova şi era posibil ca acum să zboare pe un curs înşelător, la distanţă de cursul direct, către capitala sovietică. La ordinul controlorilor de sol, interceptoarele se aranjară în dispozitiv la sud de Marea Albă şi porniră radarele de căutare la sol pentru a vedea dacă pot depista rachetele traversând suprafaţa plată de dedesubt.

Numai că rachetele nu se îndreptau spre Moscova. Ascunzându-se printre dealurile rare, rachetele zburară pe curs doi-unu-trei până ce ajunseră la o pădure imensă de pini. Una câte una virară strâns spre dreapta şi schimbară cursul la doi-nouă-zero. O rachetă ieşi de sub control şi căzu pe pământ, o alta rată virajul şi o luă spre sud. Celelalte îşi continuară drumul spre ţintă.

SEA EAGLE TWO-SIX

Ultimul bombardier Backfire se rotea deasupra Umbozero-Sud, aşteptând să aterizeze. Pilotul verifică nivelul combustibilului. Îi mai ajungea pentru circa treizeci de minute, aşa că nu era nici o grabă. Din motive de securitate, cele trei regimente de avioane erau împărţite pe patru aerodromuri adunate laolaltă la sud de oraşul minier Kirovsk. Dealurile înalte din jurul oraşului ascundeau radare puternice şi baterii mobile SAM pentru anihilarea unui potenţial atac aerian NATO. Pilotul bombardierului văzu că cele mai multe furnale erau în funcţiune, căci din multe coşuri înalte ieşea fum.

— Sea Eagle Two-Six, aveţi permisiune de aterizare, rosti într-un târziu operatorul din turnul de control.

— Cine va fi în noaptea asta, Volodia?

— Flapsurile la douăzeci de grade. Viteza două sute. Trenul de aterizare e coborât şi asigurat. Cred că Irina Petrovna. Aia înaltă şi ciolănoasă de la centrala telefonică.

— Ce mai e şi asta? întrebă pilotul.

Pe pistă, în faţa avionului, apăru brusc un obiect mic şi alb.

Prima dintre cele douăsprezece rachete Tomahawk destinate aerodromului Umbozero-Sud traversă pista sub un unghi ascuţit, apoi vârful rachetei se despărţi de restul corpului, lăsând să se împrăştie peste întreaga zonă câteva sute de bombiţe. Şaptesprezece bombardiere aterizaseră deja. Două erau realimentate de cisterne în aer liber, celelalte erau înarmate şi pregătite pentru o nouă misiune. Fiecare bombiţă avea puterea unui obuz de mortier. Racheta Tomahawk îşi eliberă complet încărcătura, apoi urcă drept în sus, se opri şi se prăbuşi înapoi spre sol, adăugând forţei destructive propria încărcătură de combustibil. Primul pieri un Backfire gata de decolare. Două bombiţe căzură pe aripa avionului şi bombardierul se transformă într-o minge imensă de foc.

Pilotul de pe Two-Six împinse manşa şi se înălţă de pe pistă, urmărind cu groază cum zece bombardiere explodară sub ochii lui. Fumul ce ieşea din altele îl avertiza de existenţa unor avarii mai puţin importante în cazul multor altor aparate de zbor. În două minute totul se sfârşi. Maşinile de intervenţie începură să gonească precum nişte jucării imense de-a lungul zonelor de

asfalt, în vreme ce pompierii îndreptau furtunurile de incendiu asupra camioanelor şi avioanelor incendiate. Pilotul bombardierului porni spre nord, către pista de aterizare de rezervă şi văzu fum ridicându-se şi de acolo.

— Combustibil pentru cincisprezece minute. Ar fi bine să ne găseşti un loc repede, îl avertiză Volodia.

Virară stânga spre Kirovsk-South, unde se repetă aceeaşi poveste. Atacul fusese calculat astfel încât toate rachetele să îşi atingă simultan cele patru ţinte.

— Afrikanda, aici e Sea Eagle Two-Six. Nu mai avem combustibil şi trebuie să aterizăm imediat. Ne poţi lua?

— Afirmativ, Two-Six. Pista e liberă. Vântul bate dinspre doi-şase-cinci la douăzeci.

— Foarte bine, venim. Terminat. Pilotul viră. Ce mama naibii a fost asta? îl întrebă el pe Volodia.

USS CHICAGO

— Comunicaţiile s-au dus, controlul tirului s-a dus, stabilizatoarele de suprafaţă s-au dus. Am oprit scurgerile. Motoarele sunt în regulă, putem pluti, rosti comandantul de pe USS *Providence* în telefon.

— Foarte bine. Aşteptaţi. Şi *Boston* venise lângă nava avariată. Todd, aici e Danny. Ce crezi?

— Nu vor reuşi singuri. Propun să le trimitem pe restul înapoi. Noi doi vom asigura escorta.

— De acord. Tu ia-te după ei. O să încercăm să curăţăm drumul cât de repede putem.

— Mult noroc, Danny.

Antena de pe *Boston* se înălţă şi comandantul submarinului efectuă o transmisie rapidă. Un minut mai târziu, sonarul de pe *Chicago* arăta zgomotul celorlalte submarine luând-o la goană spre nord.

— *Providence,* îţi recomand să vii pe curs zero-unu-cinci şi să mergi cât de repede poţi. Noi o să-ţi acoperim spatele. *Boston* ni se va alătura mai târziu şi împreună te vom escorta până la banchiză.

— Nu putem risca aşa ceva, noi putem…

— Mişcă-ţi barca nenorocită din loc! urlă McCafferty în microfon.

Fusese înaintat în grad exact cu trei luni înaintea căpitanului de pe *Providence.* Submarinul avariat se scufundă lent şi porni spre nord-est cu cincisprezece noduri. În apă, cârma lovită suna ca o grămadă de fier vechi, dar în privinţa asta nu se putea face nimic. Dacă submarinele voiau să supravieţuiască, trebuiau să se îndepărteze cât mai repede de punctul din care lansaseră rachetele.

MOSCOVA, URSS

Mihail Sergetov se uită în jur la grupul de oameni încă palizi de pe urma şocului a ceea ce ar fi putut să fie.

— Tovarăşe ministru al apărării, rosti secretarul general. Ne poţi spune ce s-a întâmplat?

— S-ar părea că submarinele au lansat un număr de rachete de croazieră asupra câtorva dintre aerodromurile noastre nordice. Scopul lor evident a fost distrugerea cât mai multor avioane Backfire. Încă nu ştiu ce succes a avut operaţiunea inamicului.

— De unde au lansat rachetele? se interesă Piotr Bromkovskîi.

— De la est de Murmansk, la mai puţin de treizeci de kilometri de coasta noastră. O fregată a văzut şi a raportat lansarea, apoi a dispărut din eter. Avioanele au început căutările.

— Cum dracu' au ajuns acolo? Dacă submarinul ăla ar fi lansat rachete balistice împotriva noastră, tună Bromkovskîi, cât timp de avertizare am fi avut la dispoziţie?

— Între şase şi şapte minute.

— Minunat! Nu putem reacţiona atât de repede. Cum ai putut să-i laşi să se apropie atât de mult?

— Nu vor scăpa, Petia, îţi promit asta! răspunse ministrul apărării.

Secretarul general se aplecă în faţă.

— Vei avea grijă ca aşa ceva să nu se mai repete vreodată!

— Dacă tot suntem aici, tovarăşi, interveni Sergetov, poate tovarăşul ministru al apărării să treacă în revistă modul în care au evoluat peste noapte evenimentele de pe frontul german?

— Forţele NATO sunt întinse către limita de rupere. Aşa cum ne-a informat KGB-ul, proviziile lor au atins un nivel minim critic şi cu evoluţiile diplomatice din ultimele câteva zile cred că putem presupune fără dificultăţi că NATO e la limita dezintegrării

politice. Nu trebuie decât să menţinem presiunea şi ei se vor prăbuşi!

— Dar şi noi rămânem fără combustibil! zise Bromkovskîi. Oferta făcută de nemţi pare rezonabilă.

— Nu. Ministrul de externe clătină din cap. Nu obţinem nimic.

— Obţinem pacea, tovarăşe, observă Bromkovskîi cu voce înceată. Dacă vom continua... gândiţi-vă, prieteni, gândiţi-vă ce ne spuneam cu toţii acum câteva ore, când a apărut avertismentul legat de atacul cu rachete.

Sergetov îşi dădu seama că, pentru prima dată, bătrânul ridicase un punct de vedere cu care erau cu toţii de acord. După săptămâni şi luni de promisiuni, planuri şi asigurări că lucrurile pot fi menţinute sub control, acea unică alarmă falsă îi forţase pe toţi să privească dincolo de marginea abisului. Timp de zece minute se temuseră că orice control fusese pierdut, iar toată bravada de acum a ministrului apărării nu-i putea face să uite asta.

După câteva clipe de reflecţie, secretarul general zise:

— Peste câteva ore reprezentanţii noştri se întâlnesc cu nemţii. Ministrul de externe va raporta mâine care este esenţa noii lor oferte.

Pe acel ton, şedinţa luă sfârşit. Sergetov îşi înghesui însemnările în servieta de piele, părăsi singur încăperea şi coborî scările spre maşina oficială. Un tânăr îi deschise uşa. În acel moment se auzi chemat de o voce din spate.

— Mihail Eduardovici, pot să merg cu dumneata? Maşina mea s-a stricat.

Era Boris Kosov, directorul Comitetului Securităţii Statului, temutul KGB.

36
Lupte la 31 Vest!

MOSCOVA, URSS

— Mă puteţi duce, Mihail Eduardovici? Poate că şi discutăm unele lucruri?

Sergetov simţi că îi îngheaţă sângele în vene, deşi nu lăsă să se vadă nimic. Era posibil ca şeful KGB să nu *pară* sinistru? De origine din Leningrad, ca şi Sergetov, Kosov era un bărbat scund şi rotofei, care preluase puterea în KGB după ce condusese bizarul „Departament General” al Comitetului Central. Omul avea un râs vesel când avea chef şi, deghizat, putea fi luat drept personificarea lui Moş Gerilă, versiunea acceptată de stat pentru Moş Crăciun. Numai că acum nu era într-o astfel de dispoziţie.

— Desigur, Boris Georgievici, zise Sergetov, arătând spre şoferul lui. Puteţi vorbi liber. Vitali e un om verificat.

— Ştiu, răspunse scurt Kosov. A lucrat pentru noi în ultimii zece ani.

Sergetov nu trebui decât să se uite la ceafa şoferului ca să-şi dea seama că Kosov rostea adevărul.

— Deci despre ce vreţi să vorbim?

Directorul KGB introduse mâna în servieta sa şi scoase de acolo un dispozitiv de mărimea unei cărţi. Apăsă pe un buton şi dispozitivul începu să scoată un bâzâit neplăcut.

— O nouă jucărie inteligentă fabricată în Olanda, explică el. Produce un sunet care scoate din uz cele mai multe microfoane. Oamenii mei mi-au explicat că e o chestie legată de armonici.

Imediat manierele lui se schimbară brusc.

— Mihail Eduardovici, cunoaşteţi semnificaţia atacului american asupra aerodromurilor noastre?

— Cu siguranţă că reprezintă o evoluţie problematică, dar…

— Eu zic că nu. Acum, în largul oceanului, se găsesc mai multe convoaie NATO. Unul mare a plecat din New York în urmă cu câteva zile. Duce două milioane de tone de material critic de război, plus o divizie completă de blindate americane către Europa. Prin distrugerea unui număr de bombardiere de-ale

noastre, NATO a redus în mod semnificativ capacitatea noastră de a ataca astfel de convoaie. Totodată, americanii au deschis calea unor atacuri directe împotriva teritoriului sovietic.

— Dar Islanda…

— A fost neutralizată.

Kosov explică păţania avioanelor de vânătoare sovietice de la Keflavik.

— Vreţi să-mi spuneţi că războiul merge prost? Atunci, de ce Germania a intrat în preliminariile discuţiilor de pace?

— Mda, asta este o întrebare foarte bună.

— Dacă aveţi bănuieli, tovarăşe director, nu cu mine ar trebui să discutaţi!

— Vă voi spune o poveste. În ianuarie, când m-am operat pe inimă, controlul de zi cu zi asupra KGB-ului a fost trecut prim-adjunctului Iosif Larionov. L-aţi cunoscut pe micuţul Iosif? întrebă Kosov.

— Nu, nu v-a luat niciodată locul în cadrul şedinţelor Biroului Politic… dar cum rămâne cu Consiliul de Apărare? o trânti Sergetov. Nu s-au consultat cu dumneavoastră? Eraţi în convalescenţă atunci.

— O exagerare. De fapt, m-am simţit foarte rău timp de două săptămâni, dar evident că această informaţie a fost trecută sub tăcere. Mi-a mai luat o lună până să pot reveni definitiv la muncă. Membrii Consiliului de Apărare nu nutreau nici o dorinţă să intervină cu ceva în recuperarea mea, aşa că tânărul şi ambiţiosul Iosif a fost desemnat să efectueze evaluarea oficială a KGB-ului. Aşa cum vă puteţi imagina, în serviciile noastre secrete există mai multe şcoli de gândire. Aici nu e ca în minunata dumneavoastră inginerie, unde lucrurile pot fi aduse la stadiul de numere şi grafice. Noi trebuie să privim în interiorul minţilor oamenilor care, cel mai adesea, nu ştiu ce anume să creadă în privinţa unui subiect. Uneori mă întreb de ce nu angajăm ţigănci ghicitoare… dar o iau razna.

KGB menţine ceea ce noi numim Estimarea Strategică Informativă. Este un document actualizat zilnic care oferă evaluarea noastră asupra forţei politice şi militare a adversarilor noştri. Datorită naturii muncii noastre şi din cauza unor greşeli grave comise în trecut, avem acum trei echipe de evaluare care fac estimarea: cazul cel mai fericit, cazul cel mai prost şi cazul intermediar. Termenii explică ei înşişi natura acestor evaluări, nu-i aşa? Când facem o prezentare în faţa Biroului Politic, în

general folosim estimarea pentru cazul intermediar şi, din motive evidente, impregnăm estimarea cu elemente din celelalte două.

— Deci când Larionov a fost chemat să prezinte evaluarea în faţa Biroului Politic…

— Da. Tânărul Iosif, ambiţiosul nemernic care îmi vrea postul aşa cum lupul îşi doreşte o oaie, a fost destul de inteligent să aducă toate cele trei estimări cu el. Când a văzut ce anume îşi dorea Biroul Politic, a scos din mapă exact ce voiau oamenii să audă.

— Dar de ce nu aţi corectat greşeala când v-aţi întors?

Kosov îi zâmbi ironic tovarăşului de drum.

— Mişa, Mişa, uneori poţi fi înduioşător de naiv. Ar fi trebuit *să-l omor* pe ticălos, dar nu era posibil. Iosif are sănătatea şubredă, deşi nu ştie asta. Încă nu a sosit momentul, rosti Kosov, ca şi cum ar fi discutat despre plecarea într-o vacanţă. Momentan KGB-ul este divizat în mai multe facţiuni. Iosif controlează una dintre facţiuni. Eu controlez alta. Facţiunea mea e mai mare, dar nu în mod decisiv. Iosif dispune de atenţia secretarului general şi a ministrului apărării. Eu sunt doar un om bătrân şi bolnav – asta mi-au spus ei. Dacă n-ar fi fost războiul, aş fi fost deja înlocuit.

— Dar a minţit Biroul Politic! izbucni Sergetov, aproape strigând.

— Nicidecum. Crezi că Iosif e prost? A înmânat o estimare oficială a KGB-ului, întocmită sub preşedinţia mea, de către şefii mei de departamente.

„Oare de ce îmi spune toate astea? Se teme să nu-şi piardă postul şi vrea sprijinul altor membri din Politburo. Asta să fie tot?”

— De fapt îmi spuneţi că tot ce se întâmplă e o greşeală.

— Exact, replică Kosov. E vorba de ghinionul şi de raţionamentul greşit din industria noastră petrolieră – bineînţeles că nu e vina *dumitale.* Adaugă frica din sufletele ierarhiei de Partid, ceva ambiţie a unui subordonat de-al meu, orgoliul ministrului apărării şi stupizenia Occidentului. Toate astea au dus la situaţia în care ne aflăm astăzi.

— Deci ce credeţi că ar trebui să facem? întrebă cu prudenţă Sergetov.

— Nimic. Îţi cer să ţii minte, însă, că e posibil ca săptămâna viitoare să se decidă rezultatul războiului. Ah! exclamă Kosov. Uite, mi-a fost reparată maşina. Poţi trage pe dreapta, Vitali. Mulţumesc că m-ai luat cu tine, Mişa. O zi bună.

Kosov îşi închise dispozitivul de bruiaj şi ieşi din maşină.

Mihail Eduardovici Sergetov urmări limuzina KGB-ului demarând şi dispărând după un colţ. În viaţă Sergetov se implicase în multe jocuri de putere. Ascensiunea lui pe scara ierarhică a Partidului fusese mai mult decât un exerciţiu de eficienţă. În calea lui stătuseră oameni care trebuiseră măturaţi. Cariere promiţătoare fuseseră zdrobite ca el să poată sta în automobilul Zil şi aspira la zona de putere adevărată din acea ţară. Însă niciodată până atunci jocul nu fusese atât de periculos. Sergetov nu ştia regulile şi habar n-avea ce urmărea Kosov în realitate. Oare povestea pe care i-o îndrugase era măcar adevărată? Oare individul încerca să-şi acopere spatele pentru erorile comise, aruncând întreaga vină pe Iosif Larionov? Sergetov nu-şi amintea să fi vorbit vreodată cu prim-adjunctul KGB.

— Mergem direct la birou, Vitali, ordonă el.

Era prea afundat în gânduri ca să-şi facă griji în privinţa celorlalte activităţi ale şoferului său.

NORTHWOOD, ANGLIA

Toland scană fotografiile luate de satelit cu mare interes. Satelitul KH-11 trecuse pe deasupra Kirovsk-ului la patru ore după atacul cu rachete şi trimisese semnalele în timp real către centrul de comandă NATO. Erau câte trei cadre pentru fiecare dintre aerodromuri. Ofiţerul de informaţii scoase un carneţel şi începu numărătoarea, încercând să fie cât mai conservator cu putinţă. Singurele avioane luate în calcul ca distruse erau cele care se vedeau clar ca rupte în bucăţi sau complet arse.

— Am socotit o forţă totală de circa optzeci şi cinci de aparate de zbor. Consider că douăzeci şi unu dintre ele au fost complet distruse, iar alte treizeci şi ceva au fost avariate. Dotările bazelor au primit lovituri serioase. Singurul lucru pe care aş vrea să-l mai ştiu este cât din personalul bazelor a fost omorât. Dacă am reuşit să ucidem şi o bună parte din echipajele de zbor… atunci bombardierele rămase sunt inutile cel puţin o săptămână. Mai dispun încă de Badger-e, dar avioanele astea sunt mai proaste şi mult mai uşor de distrus. Domnule amiral, se pare că am început un nou joc.

Amiralul Sir Charles Beattie zâmbi. Şeful echipei lui de

informaţii rostise exact aceleaşi cuvinte.

BAZA AERIANĂ LANGLEY, VIRGINIA

Avionul F-l5 se prelinse deasupra pistei la o înălţime de treizeci de metri. Trecând pe lângă turnul de control, maiorul Nakamura încetini avionul, apoi întoarse pentru o aterizare mai seducătoare. Era un As! Trei bombardiere Badger şi doi sateliţi! Prima femeie As din istoria forţelor aeriene americane. Primul As spaţial.

Rulă până la oprire în dreptul hangarului deja pregătit, cobori în fugă scara şi alergă spre „comitetul” de primire. Comandantul-adjunct al comandamentului tactic de aviaţie era roşu la faţă de mânie.

— Doamnă maior, dacă mai faci vreodată o scamatorie ca asta, te trimit înapoi la munca de jos!

— Da, domnule. Îmi cer scuze, domnule. Buns zâmbi. Nimic nu-i putea strica bucuria acelei zile. Nu se va mai întâmpla, domnule. Nu faceţi un As decât o dată, domnule.

— Serviciile secrete spun că Ivan mai are un RORSAT pregătit să fie dat în folosinţă. Probabil că se vor gândi mai bine înainte de a-l lansa, zise generalul, calmându-se întrucâtva.

— Au mai reuşit să lanseze şi alte „păsări”? se interesă Buns.

— Lucrează la două şi s-ar putea să le avem până la sfârşitul săptămânii. Dacă le obţinem, următoarea ta ţintă va fi satelitul lor de recunoaştere foto în timp real. Până atunci, sateliţii RORSAT au maximă prioritate. Generalul schiţă un zâmbet. Nu uita să pictezi a cincea stea pe avionul tău, doamnă maior.

NORFOLK, VIRGINIA

Ar fi navigat oricum. Distrugerea satelitului sovietic abia dacă oferea ceva mai multă siguranţă. Mai întâi veneau distrugătoarele şi fregatele, căutând submarine sub acoperirea avioanelor de patrulă. Apoi veneau crucişătoarele şi portavioanele. La urmă veneau navele din Little Creek, *Tarawa, Guam, Nassau, Inchon* şi alte douăzeci asemănătoare. În total peste şaizeci de nave, în trei grupuri care navigau cu douăzeci de noduri spre nord-est. Le aştepta un voiaj de şase zile.

USNS PREVAIL

Nici măcar la o viteză de trei noduri nu se comporta bine. Nava avea cu puţin peste şaizeci de metri lungime şi răspundea la fiecare val ca un cal cabrat în faţa unui obstacol. Dispunea de un echipaj mixt, nici civil, nici militar. Civilii o conduceau. Militarii operau echipamentele electronice. Toată lumea era de acord că lucrul cel mai uluitor era acela că se aflau cu toţii încă în viaţă.

Prevail era adaptarea unei bărci de pescuit pentru ape de interior. În locul unui trauler, nava trăgea după ea un sonar, la capătul unui cablu de două mii de metri lungime plin de senzori de sonar-turn. Semnalele primite erau pre-procesate de computerele de la bord, apoi trimise prin satelit către Norfolk cu o rată de transfer de treizeci şi două de mii de biţi de date pe secundă. Nava era propulsată de motoare electrice silenţioase, iar chila îi fusese dotată cu sistemul Prairie/Masker pentru a elimina orice zgomot intern produs. Suprastructura era confecţionată din fibră de sticlă pentru a reduce dimensiunile imaginii radar a navei. Era cât se poate de adevărat, era una dintre primele nave Stealth şi, în ciuda faptului că nu ducea nici o armă la bord, în afara unei puşti contra rechinilor, era cea mai periculoasă platformă antisubmarin construită vreodată. *Prevail* traversa Atlanticul de Nord alături de alte trei nave surori pe o imensă rută circulară între Newfoundland şi Irlanda, ascultând zgomotele tranzitorii ale oricăror submarine aflate în trecere. Două dintre nave aveau deja pictate victorii pe punte, căci fiecare vas avea alocat un avion de patrulă Orion, iar submarinele sovietice avuseseră de două ori ghinionul să se apropie de una din ele. Însă treaba lor nu era să distrugă submarine, ci să-i avertizeze pe alţii, aflaţi la mare distanţă, de prezenţa lor.

În centrul de operaţiuni de pe *Prevail* o echipă de tehnicieni oceanografi urmărea un şir de ecrane TV, în vreme ce alţii procesau semnale provenind de la orice ar fi semănat cu o ameninţare directă.

Un subofiţer îşi plimbă degetul de-a lungul unei linii ceţoase de pe ecran.

— Ăsta trebuie să fie convoiul de la New York.

— Mda, zise colegul de lângă el. Şi uite-i şi pe tovarăşii care

vor să-l întâmpine.

USS REUBEN JAMES

— Cel puţin nu vom fi singuri, observă O'Malley.

— Întotdeauna ai o asemenea atitudine pozitivă? întrebă Frank Ernst.

— Probabil că amicii noştri ruşi au servicii foarte bune de informaţii. În fond, tipii de la forţele aeriene le-au distrus satelitul.

Comandantul Perrin îşi puse cafeaua pe masă. Cei cinci ofiţeri se întâlniseră în cabina lui Morris. Perrin venise acolo cu elicopterul de pe *Battleaxe.*

— Mda, deci acum ştiu din ce nave e alcătuit convoiul, rosti Morris. Şi vor dori să ne reducă dimensiunile.

Mesajul de la Norfolk, transmis în limbaj naval codat, spunea că cel puţin şase submarine sovietice porniseră în direcţia convoiului. Patru veneau dinspre nord. Aceea era zona lor de responsabilitate.

— Ar trebui să primim date proprii din moment în moment, zise Morris. Jerry, te simţi în stare de trei zile continue de operaţiuni?

O'Malley râse.

— Şi dacă zic nu, mai contează?

— Cred că ar trebui să rămânem aproape, interveni Perrin. La distanţă de maximum cinci mile. Adevărata problemă va fi sincronizarea sprinturilor. Convoiul va trebui să meargă drept şi cât mai rapid, nu?

— Mda, confirmă Morris. Comodorului nu i se poate aduce vreo vină din acest punct de vedere. Dacă navele ar merge în zigzag s-ar produce la fel de multă confuzie ca în cazul unui atac real.

— Hei, cel puţin vestea bună este că am scăpat de bombardiere pentru o vreme, evidenţie O'Malley. Am revenit la ameninţarea dintr-o singură direcţie.

Mişcarea navei se modifică din pricina reducerii vitezei. Fregata ajunsese la capătul unui sprint cu douăzeci şi opt de noduri şi acum urma să plutească în derivă câteva minute la cinci noduri pentru a permite sonarului pasiv să asculte.

USS CHICAGO

— Contact sonar, relevment trei-patru-şase.

„Încă şapte sute de mile până la banchiză, îşi zise McCafferty, pornind înainte. La o viteză de cinci noduri.”

Ajunseseră în ape adânci. Fusese un adevărat joc de noroc, cu şanse mari de reuşită însă, ca să se îndepărteze de coastă cu cincisprezece noduri, în ciuda zgomotelor produse de *Providence.* Avuseseră nevoie de patru ore ca să ajungă la curba de o sută de stânjeni adâncime, o perioadă de timp extrem de tensionată din pricina posibilei reacţii ruseşti la atacul cu rachete. Ruşii trimiseseră înainte de toate avioane de patrulă antisubmarină, omniprezentele avioane Bear, care aruncaseră balize sonar în apă şi pe care ei reuşiseră să le evite. *Providence* continua să-şi folosească cea mai mare parte a sistemelor de sonar şi asta însemna că putea să audă cel puţin apropierea pericolului, chiar dacă nu se putea apăra singură.

În timpul fugii de patru ore, submarinul rănit răsunase ca un vagon de cale ferată plin de ţevi nelegate între ele. McCafferty nici măcar nu voia să se gândească la cât de greu era să manevrezi o asemenea navă, cu cârmele de adâncime atârnând ca nişte rufe puse la uscat în bătaia brizei. Însă toate acestea rămăseseră în urma lor. Acum ajunseseră în ape adânci de două sute de metri.

Cu sonarul remorcat desfăşurat aveau un mijloc suplimentar de avertizare privind pericolele care se apropiau. *Boston* şi *Chicago* navigau la trei mile distanţă de o parte şi de cealaltă a surorii lor rănite. „Şapte sute de mile la cinci noduri, îşi zise din nou McCafferty. Aproape şase zile...”

— Bun, ce avem aici, şefule?

— Vine încet, domnule, aşa că probabil este un curs drept. Avem o rată lentă de schimbare a coordonatelor. Prima mea bănuiala este că avem o navă diesel pe baterii şi e aproape.

Pe chipul şefului de la sonar nu se citea nici o emoţie.

Comandantul se dădu puţin în spate în centrul de atac.

— Vino în dreapta la zero-doi-cinci.

Timonierul roti cârma cu cinci grade în dreapta, aducând lent submarinul pe o direcţie nord-estică. La o viteză de cinci noduri, *Chicago* era ca „o gaură în ocean” care aproape că nu producea

nici un zgomot, dar şi contactul era aproape la fel de tăcut. McCafferty urmări linia de pe ecran schimbându-şi forma extrem de lent pe o perioadă de câteva minute.

— Bun, avem o schimbare de coordonate ale contactului. Acestea sunt acum trei-patru-unu.

— Joe? îşi întrebă McCafferty secundul.

— Estimez distanţa la opt mii de metri, plus sau minus. Este pe curs de coliziune cu viteza de circa patru noduri.

„Prea aproape, gândi comandantul. Cu toate astea, probabil că nu ne aude încă.”

— Hai să punem laba pe el.

Torpila Mark-48 plecă cu cea mai mică viteză posibilă din tub, viră patruzeci de grade stânga, apoi se fixă pe contact şi porni spre el, ghidată prin cablul conectat de submarin. Oamenii de la sonar conduseră torpila spre ţintă, în vreme ce *Chicago* se îndepărtă încet de punctul de lansare. Brusc, şeful de la sonar înălţă capul.

— Au auzit-o! Tocmai şi-a pornit motoarele. Număr elicea – e din clasa Foxtrot, virează la cincisprezece. Tocmai şi-a inundat tuburile!

Torpila lansată acceleră şi comută pe sonarul încorporat. Comandantul Foxtrot-ului ştia că submarinul lui fusese depistat, aşa că reacţionă automat, mărind viteza şi ordonând un viraj strâns spre tribord, apoi lansând o torpilă cu ghidaj pe drumul de pe care plecase spre atacator. În cele din urmă, submarinul se scufundă la adâncime, sperând să se descotorosească de torpila de pe urmele lui.

Virajul brutal spre stânga lăsă o turbulenţă în apă care induse în eroare torpila Mark-48, însă nu pentru mult timp. Aceasta atacă turbulenţa direct şi la revenirea în ape calme redescoperi ţinta. Arma vopsită în verde se scufundă după Foxtrot şi îl ajunse la o adâncime de o sută treizeci de metri.

— Coordonatele torpilei lansate spre noi se modifică rapid, zise şeful de la sonar. Va trece la mare distanţă de noi – am lovit, avem confirmarea de lovire a ţintei.

Sunetul ricoşă prin carena de oţel ca un tunet îndepărtat. McCafferty îşi puse o pereche de căşti la urechi la timp pentru a auzi încercarea disperată a submarinului inamic de a ieşi de urgenţă la suprafaţă şi scrâşnetul metalului când pereţii de oţel cedară în urma impactului. Nu auzi însă şi ultimul gest al comandantului sovietic, care lansă baliza de salvare situată pe

colţul din spate al chioşcului. Baliza ţâşni la suprafaţă şi începu să transmită un mesaj în mod continuu. Toţi oamenii de la bordul Foxtrot-ului erau deja morţi, dar baliza de salvare anunţă cartierul general al flotei unde se petrecuse tragedia – astfel încât mai multe submarine şi nave de suprafaţă plecară imediat către punctul respectiv.

USS REUBEN JAMES

O'Malley trase de maneta pas-gaz şi urcă la o sută şaizeci de metri. De la această înălţime vedea marginea nordică a convoiului, înspre sud-vest. În aer zburau mai multe elicoptere – probabil ca rezultat al genialei idei a cuiva. Multe dintre vasele comerciale aveau elicoptere ale armatei pe punţile de marfă şi cele mai multe din aceste elicoptere erau în perfectă stare de zbor. Echipajele se ridicaseră cu ele ca să patruleze pe perimetrul convoiului, uitându-se după periscopuri. Singurul lucru de care submariniştii recunoşteau că se tem erau elicopterele. Procedura era intitulată ASW prin „cer-negru". De-a lungul întregului convoi, soldaţilor li se spusese să urmărească apele oceanului şi să raporteze imediat *orice* observă, ceea ce însemna un număr mare de observaţii false, dar cel puţin aşa oamenii aveau ceva de făcut, în plus, era posibil ca mai devreme sau mai târziu ei să depisteze cu adevărat un periscop. Elicopterul Seahawk se îndepărtă cu treizeci de kilometri spre est, apoi începu să dea rotocoale. Căuta un posibil submarin detectat de sonarul pasiv al fregatei în cursul ultimei perioade de navigaţie cu motoarele stopate.

— Bine, Willy, lansează un LOFAR – acum, acum, acum!

Subofiţerul apăsă un buton de lansare a unei balize sonar.

Elicopterul îşi continuă zborul înainte şi lansă alte patru balize sonar la intervale de trei kilometri pentru a crea o barieră de 16 kilometri, după care O'Malley descrise un cerc larg, examinând cu ochii proprii apa oceanului, în vreme ce subofiţerul supraveghea ecranul senarului.

— Domnule, ce e povestea asta pe care am auzit-o despre comandant? Ştiţi dumneavoastră, cu noaptea dinaintea ieşirii pe mare.

— Am avut chef să mă îmbăt şi el a fost suficient de drăguţ să nu mă lase să beau singur. Tu nu te-ai mai îmbătat până acum?

— Nu, domnule. Eu nu beau.

— Unde a ajuns şi marina asta! Ţine comanda o clipă. O'Malley îşi luă mâna de pe manşă şi îşi ajustă casca. Era nouă şi nu se obişnuise cu ea încă. Observi ceva, Willy?

— Încă nu sunt sigur, domnule. Mai lăsaţi-mă un minut sau două.

— Bine. Pilotul îşi trecu iute în revistă instrumentele, apoi îşi reluă inspecţia pe geam în afară. Ţi-am povestit vreodată de iahtul ăla de cincisprezece metri din cursa Bermuda-Newport? Furtuna a făcut ravagii atunci. În fine, echipajul era în întregime format din fete şi, când barca a naufragiat… şi-au pierdut toate…

— Domnule, am un semnal slab la numărul patru.

— Şi recunoscătoare ca naiba că au fost salvate. O'Malley trase de manşă şi întoarse elicopterul spre nord-vest. Nici dumneata nu te ocupi cu chestii d-astea, domnule Ralston?

— Băutura tare dă dorinţă, domnule, dar ia putinţa, rosti copilotul. Încă trei kilometri, domnule.

— Hm, îl ştii şi pe Shakespeare. S-ar putea să mai existe speranţă pentru tine. Spune-mi ce ai, Willy.

— Încă „slab” la numărul patru. Nimic altceva.

— 1,6 kilometri, zise Ralston, urmărind ecranul tactic.

O'Malley cercetă cu privirea suprafaţa apei, căutând un tub vertical sau puţină spumă de mare agitată.

— Intensitatea la numărul patru a devenit acum medie, domnule. Prindem ceva slab şi la cinci.

— Romeo, aici Hammer, cred că e posibil să avem ceva aici. O să mai arunc un LOFAR între numărul patru şi numărul cinci. P-asta o botezăm numărul şase. Lansare – acum!

O altă baliză fu lansată din elicopter.

— Hammer, aici e Romeo, interveni controlorul de pe fregată. Se pare că acel contact e la nord de linie, repet, la nord.

— Înţeles, investighez. Ar trebui să aflăm ceva într-un minut.

— Domnule, interveni Willy. Am un semnalele medie intensitate la şase.

— Romeo, aici Hammer, o să-l sondăm pe individ chiar acum.

La bordul lui *Reuben James* oamenii marcară poziţia elicopterului şi a liniei de balize sonar.

O'Malley trase puţin de manşă ca să mai reducă din viteză, în vreme ce, cu mâna cealaltă, reduse maneta pas-gaz extrem de lent, aducând elicopterul la punct fix la cincisprezece metri deasupra apei. Willy desfăşură sonarul şi îl scufundă la o

adâncime de şaizeci de metri.

— Contact pe sonar, domnule. Clasificat ca posibil submarin, relevment trei-cinci-şase.

— Sus sonarul! ordonă O'Malley.

Elicopterul se ridică sus de tot şi zbură spre nord un kilometru şi jumătate. Executând un nou punct fix, O'Malley ordonă lansarea sonarului.

— Contact! Coordonate unu-şapte-cinci. Pare un submarin cu elice dublă, care merge în zigzag, poate cu zece noduri.

— L-am încadrat, zise pilotul. Haideţi să-l vedem pe ecran.

Ralston introduse numerele în computerul tactic.

— Relevmentul se schimbă, pare că virează babord – mda, confirmă Willy. Virează babord.

— Ne aude? întrebă Ralston.

— S-ar putea să audă convoiul şi să se îndrepte spre el. Willy, sus sonarul, ordonă O'Malley. Romeo, aici Hammer, avem o ţintă în pline manevre, clasificată ca posibil submarin. Cer autorizaţia să deschid focul.

— Înţeles, Hammer, eşti autorizat să deschizi focul.

Pilotul zbură încă o mie de metri spre sud-vest. Sonarul pătrunse iarăşi în apă, cu elicopterul la punct fix contra vântului.

— L-am prins din nou, domnule, rosti, emoţionat, Willy. Relevment trei-cinci-cinci. Relevmentul se schimbă de la dreapta spre stânga, domnule.

— Trece chiar prin spatele nostru, anunţă Ralston, uitându-se la ecranul tactic.

— Romeo, aici Hammer. E vorba în mod cert de un submarin şi vom efectua un atac împotriva acestui contact. O'Malley menţinu elicopterul la punct fix, în vreme ce subofiţerul urmărea schimbarea coordonatelor. Iniţiaţi secvenţa de atac.

— Panoul de armament. Ralston îşi plimbă degetele peste butoane. Selecţia torpilelor pe poliţia unu.

— Fixaţi adâncimea iniţială de căutare la adâncime optzeci de metri; selecţia cursului: Snake.

Ralston efectuă reglajele necesare.

— Fixat.

— Bun. Willy, pregăteşte-te pentru căutare – Yankee, ordonă O'Malley, ceea ce însemna o căutare prin folosirea sonarului activ.

— Gata, domnule. Relevmentul contactului acum, doi-zero-zero, schimbându-se rapid dinspre dreapta spre stânga.

— Să-i rupem fundul!

O'Malley schimbă semnalele de sonar pe care le primea în cască.

Willy apăsă butonul şi emiţătorul sonarului transmise o serie de impulsuri. Undele sonore se reflectară de carena submarinului şi se întoarseră spre emiţător. Contactul mări brusc forţa motoarelor.

— Contact pozitiv, coordonate unu-opt-opt, distanţa opt sute de metri.

Ralston introduse ultimele numere în sistemul de control al tirului.

— Ţintit!

Pilotul aşeză degetul mare pe un buton aflat de pe partea dreaptă a manşei şi apăsă. Instantaneu, torpila Mark-46 se desprinse din acroşaj şi plonjă în mare.

— Torpila a plecat.

— Willy, opreşte emisia. O'Malley transmise prin radio: Romeo, tocmai am lansat împotriva unui submarin cu două elice în imersiune, aflat la aproximativ opt sute de metri de noi relevment unu-opt-opt. Acum torpila e în apă. Staţi în aşteptare.

Torpila Mark-46 fusese setată pentru o procedură de urmărire *snake*[46], ceea ce însemna că avea să descrie o serie de curbe ondulate în direcţie sudică. Alertat de sonarul elicopterului, submarinul sovietic fugea cu toată viteza, scufundându-se în acelaşi timp pentru a scăpa de torpilă.

— Hammer, aici Romeo, fii atent că Hatchet e în drum spre tine în caz că torpila ta ratează.

— Înţeles, confirmă O'Malley.

— L-a prins! exclamă Willy emoţionat.

Torpila intrase în regim de emisie automată de semnale în timp ce se apropia de submarin. Comandantul execută un viraj strâns spre dreapta, dar torpila era prea aproape pentru a se lăsa înşelată.

— Lovit! Ăsta e zgomot de impact! rosti Willy, aproape la fel de tare ca şi zgomotul exploziei.

Chiar în faţa lor, suprafaţa apei păru să se curbeze în sus, fără să producă însă un vârtej de spumă. Torpila explodase la prea mare adâncime pentru asta.

— Măi să fie, zise O'Malley. În toţii anii săi de practică nu trăsese niciodată cu o torpilă amorsată împotriva unui submarin

46 „Şarpe“ (n. tr.).

adevărat. Zgomotele submarinului pe moarte păreau cele mai triste sunete auzite de el vreodată. La suprafaţa apei se iviră câteva pete de ulei. Romeo, avem în mod clar o ţintă distrusă. Spune boţmanului să scoată pensula de pictat de la naftalină. O să dăm câteva ture pe aici ca să vedem dacă apar ceva resturi şi posibili supravieţuitori.

Cu o zi înainte, o altă fregată salvase întregul echipaj al unui avion rusesc Bear doborât. Prizonierii fuseseră deja trimişi pe continent pentru interogatorii. În urma acestui incident însă nu aveau să existe supravieţuitori. O'Malley zbură în cerc timp de zece minute, apoi plecă spre casă.

ISLANDA

— Beagle, aţi mâncat şi v-aţi odihnit? întrebă Doghouse.

— Cred că s-ar putea spune şi aşa.

Edwards aşteptase acest moment, dar acum, că venise, i se părea destul de ameninţător.

— Vrem să patrulezi pe malul sudic al Hvammsfordur-ului şi să ne dai de ştire despre orice activitate rusească pe care o zăreşti. Ne interesează mai ales oraşul Stykkisholmur. E un mic port la circa 65 de kilometri vest de voi. Ca şi înainte, ordinele sunt să staţi departe de conflicte, să observaţi şi să raportaţi. Ai înţeles?

— Înţeles. Cât timp avem?

— Nu pot spune, Beagle. Nu ştiu. Va trebui să pleci însă imediat.

— Bine. Plecăm în zece minute. Terminat. Edwards desfăcu antena, apoi introduse staţia radio Inrucsac. Oameni buni, a venit momentul să plecăm de pe muntele ăsta. Sergent Nichols?

— Da, domnule?

Nichols se apropie împreună cu Smith.

— Ai fost informat despre ceea ce s-ar presupune că trebuie să căutăm?

— Nu, domnule. Ordinele noastre au fost de a elibera echipa dumneavoastră şi de a aştepta noi instrucţiuni.

Edwards se uitase deja la geanta cu hărţi a sergentului. Avea hărţi pentru întreaga coastă de vest a Islandei, mai puţin pentru zona de aterizare, cu terenul ei accidentat. Bineînţeles că scopul misiunii de recunoaştere era suficient de limpede, nu? Locotenentul scoase o hartă tactică şi trasă cursul lor spre vest.

— Bine, vom merge în perechi. Sergent Smith, tu o iei înainte cu unul dintre noii noştri prieteni. Nichols, tu îl iei pe Rodgers şi acoperi ariergarda. Aveţi amândoi staţii radio. Eu voi forma a treia pereche şi voi ţine restul găştii împreună. Grupurile trebuie să se menţină în raza vizuală. Stăm pe teren înalt cât de mult va fi posibil. Primul drum pe care îl vom întâlni e la 16 kilometri vest de locul unde ne aflăm. Dacă vedeţi ceva, vă lăsaţi la pământ şi îmi raportaţi. Trebuie să evităm contactele. Fără eroisme, bine? În regulă, plecăm în zece minute.

Edwards îşi asamblă echipamentul.

— Unde mergem, Michael? întrebă Vigdis.

— La Stykkisholmur, răspunse el. Te simţi bine?

— Pot merge cu tine, da. Fata se aşeză lângă el. Şi când ajungem la Stykkisholmur?

Mike zâmbi.

— Nu mi-au spus.

— De ce ei nu-ţi spun niciodată nimic?

— Se numeşte măsură de securitate. Asta înseamnă că e cu atât mai bine pentru noi cu cât ştim mai puţin.

— Tâmpenie, replică ea.

Edwards nu ştia cum să-i explice că avea dreptate şi, în acelaşi timp, greşea.

— Cred că atunci când vom ajunge acolo vom putea începe să ne gândim din nou la o viaţă normală.

Chipul ei se schimbă.

— Ce e viaţa normală, Michael?

„Încă o întrebare bună, îşi spuse Edwards. Dar am prea multe de rezolvat ca să mă gândesc la asta.”

— Vom vedea.

STENDAL, REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

Bătălia pentru Hameln şi bătălia pentru Hanovra reprezentau acum de fapt aceeaşi acţiune. Cu două ore înainte, forţele NATO se retrăseseră spre vest, la sud de oraşul industrial, acest fapt permiţându-le să scurteze distanţele şi să-şi consolideze poziţiile. Unităţile sovietice înaintau cu prudenţă, căutând noi capcane germane. Alekseiev şi comandantul Teatrului de Vest se agitau deasupra hărţilor în tentativa de a analiza consecinţele retragerii

forţelor NATO.

— Asta le permite să refacă cel puţin o brigadă, dacă nu chiar două, zise Alekseiev. Pot să folosească Autostrada 217 pentru a deplasa repede trupele dintr-un sector în altul.

— Cât de des au cedat nemţii teren de bunăvoie? se miră superiorul lui. N-au făcut-o pentru că au vrut. Liniile lor s-au extins prea mult. Unităţile le sunt decimate.

— Ca şi ale noastre. Unităţile de categoria B pe care le trimitem în bătălie înregistrează pierderi mai mari cu aproape o treime decât unităţile de clasă „A” pe care le înlocuiesc. Am ajuns să plătim înfiorător de mult pentru înaintarea noastră.

— Am plătit deja înfiorător de mult! Dacă eşuăm acum, toate aceste pierderi vor fi irosite în zadar. Trebuie să atacăm în forţă, Paşa. Întregul sector e pe cale să se prăbuşească.

— Nu asta e şi impresia mea, tovarăşe general. Rezistenţa este însufleţită. Moralul nemţilor rămâne ridicat, în ciuda pierderilor. Ne-au provocat suferinţe mari şi o ştiu prea bine.

Alekseiev se întorsese de la postul avansat de comandă din Folziehauserr cu doar trei ore înainte.

— Este extrem de util să urmăreşti acţiunea din primele linii, Paşa, dar asta îţi afectează capacitatea de a percepe întregul tablou.

Alekseiev se încruntă auzind asta. Acel „întreg tablou” invocat reprezenta adesea doar o iluzie. Chiar comandantul lui îi spusese asta de multe ori.

— Vreau să organizezi un atac de-a lungul întregului front. Formaţiunile NATO sunt extrem de slăbite. Rezervele lor sunt minime, iar numărul de victime este imens. Un atac viguros acum va da peste cap liniile lor pe o lungime de cincizeci de kilometri de front.

— Nu dispunem de suficiente unităţi A ca să atacăm pe o asemenea scală, obiectă Alekseiev.

— Păstrează-le în rezervă pentru exploatarea breşei. Vom lansa acest atac cu cele mai bune divizii de rezervă din Hanovra în nord, până la Bodenwerder în sud.

— Nu avem forţa pentru aşa ceva şi un asemenea atac ar consuma prea mult combustibil, avertiză Alekseiev. Dacă trebuie să atacăm, propun un asalt cu frontul de două divizii de aici, de la sud de Hameln. Unităţile sunt pe poziţii. Ce propuneţi dumneavoastră este prea ambiţios.

— Nu e vremea jumătăţilor de măsură, Paşa! ţipă

comandantul Zonei Militare de Vest. Generalul nu mai ridicase niciodată vocea la Alekseiev. Bărbatul mai tânăr se trezi întrebându-se ce gen de presiuni fuseseră exercitate asupra comandantului său, care, între timp, se calmase. Un atac de-a lungul unei singure axe permite un contraatac tot de-a lungul unei singure axe, continuă el. Dacă facem cum spun eu, putem complica enorm misiunile inamicului. Nu poate fi puternic peste tot. Vom descoperi o slăbiciune, o vom exploata şi vom duce unităţile A rămase drept spre Rin.

USS REUBEN JAMES

— Aruncă acum-acum-acum! strigă O'Malley.

Cea de-a opta baliză sonar fu ejectată pe partea laterală a elicopterului Seahawk şi căzu în apă. Pilotul întoarse aparatul şi porni înapoi spre est.

O'Malley era deja în aer de trei ore lungi şi chinuitoare, fără prea mari rezultate. De trei ore urma aceeaşi rutină: opreşte, lansează, ascultă, apoi iarăşi opreşte, lansează, ascultă şi tot aşa. Ştia că, undeva, dedesubt exista un submarin, dar, de fiecare dată când avea sentimentul că e aproape de a da de el, blestematul scăpa! Oare ce făcea atipic comandantul inamic?

Hatchet avea aceeaşi problemă, doar că submarinul *lui* întorsese şi aproape că reuşise să lovească *Battleaxe.* Valurile iscate de virajul strâns al fregatei detonase torpila rusească în spatele navei, dar explozia fusese aproape, mult prea aproape. O'Malley opri elicopterul la punct fix.

— Jos sonarul! Rămaseră aşa un minut. Nimic. Începuse din nou. Romeo, aici Hammer. Ai observat ceva?

— Hammer, tocmai s-a făcut nevăzut cu o clipă înainte. Ultimul relevment a fost trei-patru-unu.

— Drăguţ. Tipul ăsta vă ascultă până vă terminaţi sprintul, după care îşi reduce puterea la motoare.

— Presupunere corectă, Hammer, zise Morris.

— Bun, spre vest avem o barieră în caz că se îndreaptă într-acolo. Eu cred că navighează spre sud şi acum am lansat sonarul împotriva lui. Terminat. O'Malley comută pe intercom. Prinzi ceva, Willy?

— Nimic, domnule.

— Pregăteşte-te să ridici sonarul.

Un minut mai târziu elicopterul era din nou în mişcare. Îşi coborâră sonarul de alte şase ori în următoarele douăzeci de minute, fără nici un rezultat.

— Din nou, Willy. Pregăteşte-te să cobori. Fixează-l de această dată pentru o adâncime de două sute şaptezeci de metri.

— Gata, domnule.

— Jos sonarul.

O'Malley se agită pe scaun. Temperatura de afară era moderată, dar de la soare era o adevărată seră în carlingă. Avea să facă de urgenţă un duş la întoarcerea pe fregată.

— Căutăm la două sute şaptezeci de metri, domnule, rosti subofiţerul. Şi lui îi era extrem de cald, deşi îşi adusese două băuturi răcoritoare reci special pentru acest zbor. Domnule, am ceva… posibil contact pe relevment unu-opt-cinci.

— Sus sonarul! Romeo, aici Hammer, avem un contact posibil la sud de noi. Mergem după el acum.

— Hammer, noi nu vedem nimic în apropiere de tine. Fii atent că Bravo şi Hatchett au şi ei un contact. Au fost lansate două torpile, fără nici un impact.

„Nimeni n-a spus că va fi uşor”, gândi pilotul. Deplasă elicopterul cu trei mii de metri mai încolo şi lăsă din nou sonarul la apă.

— Contact, de data asta real. Reactor nuclear de tipul doi, relevment unu-opt-trei.

O'Malley verifică nivelul combustibilului. Mai avea patruzeci de minute la dispoziţie. Trebuia să pună repede laba pe ţinta asta. Ordonă ridicarea sonarului şi se deplasă cu alte trei mii de metri spre sud. Îşi relaxă umerii în chingile scaunului. I se păru o veşnicie până ce sonarul ajunse la adâncimea de căutare.

— Îl avem din nou, domnule, la nord de noi, relevment zero-unu-trei. Coordonatele se schimbă. Acum sunt la zero-unu-cinci.

— Fixează-le!

Combustibil pentru treizeci de minute. De-acum, timpul devenea principalul inamic. Ralston apăsă butoanele „armamentul principal” şi de „selecţie”.

— Willy, emite!

Sonarul trimise cinci impulsuri omnidirecţionale.

— La zero-unu-nouă, distanţa nouă sute!

Ralston fixă adâncimea şi tiparul de căutare. O'Malley îşi puse degetul deasupra butonului de lansare şi eliberă torpila.

Submarinul acceleră la viteză maximă şi viră stânga ca să se

îndepărteze de elicopter, în vreme ce torpila plonjă la două sute şaptezeci de metri adâncime înainte de a-şi începe căutarea. O'Malley bombăni de unul singur văzând că lansase dintr-un unghi nepotrivit, dar i-ar fi luat prea mult ca să fixeze mai bine ţinta şi să atace din nou. Menţinu aparatul de zbor la punct fix şi auzea în căşti cum torpila urmărea zgomotul mai profund al elicelor duble ale submarinului din clasa Charlie. Submarinul nuclear efectua manevre cu disperare, încercând să păcălească torpila de pe urmele ei.

— Sunt pe aceleaşi coordonate acum, raportă Willy. Cred că torpila l-a prins – lovit!

Dar submarinul nu fu distrus. Auziră sunetul aerului care iese forţat, apoi acesta se opri. După ce contactul porni spre nord, urmă o cacofonie de zgomote mecanice care apoi se stinse când submarinul încetini. O'Malley nu avea suficient combustibil la bord ca să-l urmărească. Viră spre vest şi se îndreptă spre *Reuben James.*

— Hammer, aici Romeo, ce s-a întâmplat?

— L-am lovit, dar e încă în viaţă. Stai aşa, Romeo, venim spre tine din lipsă de combustibil. În cinci minute. Terminat.

— Înţeles, te vom aştepta. Monitorizăm un alt ecou pe Charlie. Vreau să i te alături lui Hatchet.

— Cum se face că nu l-am distrus? întrebă Ralston.

— Aproape toate submarinele sovietice au coca dublă, iar focosul de pe Mark-46 nu e suficient de puternic pentru a distruge submarinele de fiecare dată. Cel mai bine este de atacat dinspre pupa, dar de această dată n-am putut. Dacă obţii o lovitură în pupa, compromiţi etanşarea arborelui elicei şi inunzi sala maşinilor. Asta duce la scufundarea navei. Nu ţi-a spus nimeni în şcoală să încerci lovituri la pupa, nu?

— Nu neapărat.

— Mi-am imaginat eu, mormăi O'Malley.

Era bine să revadă *Reuben James* după patru ore. O'Malley îşi spuse că ar fi fost şi mai bine să poată face o vizită în careul ofiţerilor. Aduse elicopterul deasupra pupei fregatei la babord şi îl alinie cu nava. În spate, Willy deschise uşa culisantă şi aruncă o funie de ancorare. Echipajul de pe fregată legă un furtun de alimentare de frânghie şi Willy o trase în elicopter, după care ataşă capătul furtunului de buşonul rezervorului de combustibil. Procedura era botezată AEZ, de la alimentarea-elicopterului-în-zbor. În timp ce O'Malley se lupta cu comenzile aparatului ca să-l

menţină pe poziţie, combustibilul începu să curgă prin furtun, ceea ce oferea elicopterului încă patru ore de autonomie. Ralston supraveghea indicatoarele de combustibil, în vreme ce O'Malley continua să se lupte cu manşa.

— Am făcut plinul, Willy. Închide buşonul.

Subofiţerul coborî furtunul şi retrase frânghia. Era bucuros să închidă uşa şi să se asigure iarăşi cu centura pe scaunul lui. „Ofiţerii, îşi spuse el, sunt prea deştepţi ca să facă ceea ce am făcut eu acum."

— Bravo, aici Hammer, unde vrei să ne ducem?

— Hammer, aici Bravo, vino în dreapta pe unu-trei-zero şi întâlneşte-te cu Hatchet la opt mile de Bravo.

— Am plecat.

O'Malley înconjură *Reuben James* şi porni spre sud-est.

— Hammer, aici Romeo, fii atent că Sea Sprite-ul de pe *Sims* tocmai a terminat ce ai început tu cu acel Charlie. Am primit „felicitări" de la comandantul de escadră pentru urmărire. Terminat:

— Transmite comandantului „cu plăcere". Bravo, aici Hammer, ce urmărim anume?

— Credem că e vorba de un submarin cu dublă elice. Încă nu suntem siguri, Hammer, replică Perrin. Am lansat trei torpile până acum asupra acestei ţinte, fără nici un rezultat. A tras şi el una în direcţia noastră, dar a explodat în siajul fregatei.

— Cât de aproape?

— La cincizeci de metri.

„Au!" îşi zise pilotul.

— Bine, îl văd pe Hatchet. Bravo, ăsta e jocul tău. Unde vrei să mă duc acum?

Morris îşi permisese să rămână mult în urmă în încercarea de a vâna Charlie-ului distrus. La comanda lui, fregata trecu la viteză maximă, apropiindu-se de *Battleaxe* cu douăzeci şi cinci de noduri. Ca răspuns la multitudinea de contacte de submarin, convoiul vira încet spre sud.

Elicopterul lui O'Malley zbura la unsprezece kilometri de *Battleaxe,* în vreme ce Hatchet se întoarse la navă pentru realimentare cu combustibil şi balize sonar. Începu din nou procesul de lansare şi deplasare.

— Nimic, zise Willy.

— Bravo, aici Hammer, poţi să mă pui la curent cu acţiunile ţintei?

— Aproape că l-am înhăţat de două ori deasupra stratului termic. Se deplasează în general înspre sud.

— Pare un submarin cu rachete.

— De acord, răspunse Perrin. Ultimul punct pentru care avem date a fost la mai puţin de o mie de metri de poziţia ta. Acum nu avem absolut nici o informaţie.

O'Malley examină datele transmise de *Battleaxe* prin sistemul de comunicaţie. Aşa cum se întâmpla adesea în cazul cursurilor urmate de submarine, informaţiile nu erau decât o sumă de păreri vagi, raţionamente îndoielnice şi mai multe bănuieli.

— Bravo, eşti comandant de submarin. Discută cu mine.

Nu era o procedură prea grozavă de urmat prin radio, dar ce naiba avea de pierdut?

— Hammer, singurul amănunt care are cât de cât logică este acela că ţinta este extrem de rapidă.

O'Malley examină ecranul tactic cu mai multă atenţie.

— Ai dreptate, Bravo.

O'Malley medită puţin. Poate era vorba de un Papa? Elice duble, rachete de croazieră, iute ca un hoţ.

— Hammer, aici Bravo, dacă vom continua cu presupunerea că e foarte rapid, recomand să o iei spre est până ce Romeo îşi încetează sprintul şi ne poate oferi un relevment.

— Bine, Bravo. Dă-mi un vector.

La o comandă de pe *Battleaxe,* elicopterul Seahawk goni treizeci de kilometri spre est şi iniţie desfăşurarea sonarului. Peste alte cincisprezece minute Hatchet fu realimentat cu combustibil, balize sonar şi încărcă o nouă pereche de torpile Stingray.

— Ce crezi că urmărim, domnule? întrebă Ralston.

— Ce-ai zice de un Papa? replică O'Malley.

— Dar ruşii au unul singur dintr-astea, îi aminti copilotul.

— Hei, asta nu înseamnă că îl păstrează pentru muzeu, domnule.

— Nimic, domnule, raportă Willy.

Reuben James încetini şi viră spre sud pentru a-şi alinia sonarul cu potenţialul contact. „Acum, dacă *Battleaxe* ar fi încă pe urmele lui, îşi zise Morris, am putea triangula toate contactele şi cu două elicoptere…”

— Contact, evaluat ca posibil submarin, relevment zero-opt-unu... coordonatele par a se schimba lent. Mda, relevmentul se schimbă dinspre nord spre sud.

Datele plecară imediat spre *Battleaxe* şi spre comandantul escadrei. Un alt elicopter se alătură vânătorii.

— Jos sonarul! Pentru O'Malley era a treizeci şi şaptea oară în acea zi. Mi-a amorţit şi fundul.

— Aş vrea să fie la fel şi în cazul meu.

Ralston râse fără prea mult chef. Nu reuşiră nici acum să detecteze ceva.

— Cum poate fi un lucru atât de plictisitor şi de interesant în acelaşi timp? se miră subofiţerul, punându-şi, fără să ştie, aceeaşi întrebare ca pilotul de Tomcat în urmă cu două zile.

— Sus sonarul! Să ştiţi că şi eu mi-am pus aceeaşi întrebare de câteva ori. O'Malley apăsă tasta radioului. Bravo, aici Hammer, am o idee pentru tine.

— Te ascultăm, Hammer.

— Pune-l pe Hatchet să lanseze o linie de balize la sud de noi. Lansaţi apoi o altă linie spre vest. După aceea eu încep să emit semnale. Poate că îl forţăm pe tip să întreprindă ceva. Ai fost vreodată vânat de-un elicopter care emitea semnale când comandai submarine?

— Nu am fost vânat, Hammer, dar m-am abătut mult de la cursul normal ca să evit unul. Aşteaptă să organizez lucrurile pe aici.

— Să ştii că ticălosul ăsta are nervi buni. Trebuie să ştie că suntem pe urmele lui, dar nu vrea să cedeze. Chiar crede că ne poate bate cu armele noastre.

— Păi ne-a cam bătut în ultimele patru ore, şefu', observă Willy.

— Ştii care e cea mai importantă parte a jocului de noroc? Trebuie să-ţi dai seama când a sosit clipa să renunţi.

O'Malley se ridică la mare înălţime şi porni radarul de căutare pentru prima dată în acea zi. Nu era un instrument foarte util în detectarea unui periscop, dar putea speria un submarin aflat în apropiere de suprafaţa apei suficient de mult ca acesta să coboare sub stratul termic. Soarele apunea şi O'Malley putea distinge după luminile lor de poziţie celelalte două elicoptere care încercau să depisteze şi ele această ţintă. Elicopterele lansară două linii de balize sonar pasive, fiecare linie lungă de 13 kilometri, poziţionate în unghi drept una faţă de cealaltă.

— Marginile terenului de joc sunt fixate, Hammer, anunţă comandantul Perrin. Începe.

— Willy: semnale!

La două sute de metri sub elicopter, sonarul biciui apa cu impulsuri de înaltă frecvenţă. Procesul dură un minut, după care elicopterul zbură spre sud-est. În total, operaţiunea luă o jumătate de oră. Efortul ajunse să-i amorţească picioarele lui O'Malley, îngreunându-i mişcările pe comenzi.

— Luăm o pauză de câteva minute.

O'Malley îşi luă picioarele de pe palonier şi-şi le mişcă pentru a-şi repune sângele în circulaţie.

— Hammer, aici Bravo, avem un contact. Baliza şase, pe linia Echo.

Asta însemna linia est-vest. Baliza numărul şase era a treia dinspre capătul de vest, acolo unde începea linia nord-sud „November”.

— Semnalul e destul de slab în acest moment.

O'Malley reluă controlul asupra elicopterului şi se îndreptă spre vest, în vreme ce celelalte două elicoptere dădeau târcoale liniilor de balize.

— Încet, încet, murmură el prin intercom. Să nu-l speriem prea tare.

Îşi alese cu grijă cursul, fără a se duce direct spre contact şi fără a se îndepărta prea tare de el. Trecu aşa încă o jumătate de oră, secundă după secundă. În cele din urmă depistară clar contactul îndreptându-se spre est cu circa zece noduri, mult sub stratul termic.

— Acum îl avem la trei balize, raportă Perrin. Hatchet trece pe poziţie.

O'Malley privi luminile roşii clipitoare aflate la circa cinci kilometri depărtare. Hatchet lansă o pereche de balize direcţionale DIFAR şi aşteptă. Ecranul din faţa lui O'Malley se trezi la viaţă. Contactul trecu chiar printre balize.

— Torpila lansată! anunţă Hatchet.

Vopsită în negru, torpila Stingray căzu invizibilă în apă, la mai puţin de un kilometru în faţa submarinului. O'Malley se apropie şi lansă propria baliză pentru a asculta, aducându-şi elicopterul la punct fix deasupra zonei.

Ca şi surata americană Mark-46, torpila Stingray nu folosea elice convenţionale, fapt care o făcea greu de localizat pe sonar, atât pentru O'Malley, cât şi pentru submarin. Brusc, se auzi

zgomotul de cavitaţie al elicei submarinului când acesta acceleră la viteză maximă şi întoarse. Apoi se auziră zgomotele carenei şi ştiură că submarinul schimbă brusc adâncimea pentru a încerca să arunce torpila din apă. Manevra nu reuşi. Urmă zgomotul metalic al exploziei focosului.

— Lovit! anunţă Hatchet.

— Jos sonarul!

Willy coborî sonarul pentru ultima dată. Submarinul urca spre suprafaţă.

— Din nou? se miră Ralston. Asta înseamnă de două ori la rând.

— Fixează-l! Willy, emite semnale.

— Distanţa patru sute, relevment unu-şase-trei.

— Căutare circulară, adâncimea iniţială treizeci.

— Fixat, replică Ralston.

O’Malley lansă imediat torpila.

— Sus sonarul! Bravo, lovitura nu a distrus ţinta, aşa că am lansat încă o torpilă asupra ei.

— S-ar putea să încerce să iasă ca să-şi salveze echipajul, zise Ralston.

— Dar poate că vrea să îşi lanseze rachetele. Ar fi trebuit să fugă când avea ocazia. Eu aşa aş fi făcut.

Cea de-a doua lovitură distruse submarinul. O’Malley porni drept spre *Reuben James.* Îl lăsă pe Ralston să aterizeze cu elicopterul. Imediat ce roţile fură imobilizate şi legate cu lanţuri, ieşi şi porni spre cabine. Morris îl întâmpină în coridorul dintre hangarele de elicopter.

— Minunată treabă, Jerry.

— Mersi, căpitane.

O’Malley îşi lăsase casca în aeronavă. Părul îi stătea lipit de ţeastă, năclăit de transpiraţie, iar ochii îl usturau în urma orelor îndelungate de efort.

— Vreau să discut cu tine câteva lucruri.

— Putem discuta cât fac un duş şi mă schimb?

O’Malley trecu prin sala ofiţerilor şi intră în cabina lui. Se dezbrăcă de haine în mai puţin de un minut şi porni spre duşul ofiţerilor.

— Câte kilograme dai jos într-o zi ca asta? întrebă Morris.

— Multe. Pilotul deschise robinetul duşului şi închise ochii când apa rece îl izbi cu forţă. Să ştii că eu susţin de zece ani că torpilele 46 au nevoie de un focos mai puternic. Sper că tâmpiţii

ăia de la logistică mă vor asculta de data asta!

— A doua ţintă. Ce a fost?

— Dacă ar trebui să pun pariu, aş zice că un Papa. Excelentă treabă pentru tipii de la sonar. Dispozitivele alea pe care ni le-aţi dat s-au comportat excelent.

Deschise şi mai mult robinetul de apă rece. Ieşi de sub duş un minut mai târziu, arătând şi simţindu-se din nou om.

— Comandorul te propune din nou pentru o medalie. Bănuiesc că pentru a treia DFC.

O'Malley se gândi la asta câteva secunde. Primele două decoraţii le primise pentru misiuni de salvare, nu pentru uciderea altor oameni.

— Cât de repede poţi fi din nou gata de zbor?

— Ce-ai zice de săptămâna viitoare?

— Îmbracă-te. Vorbim în sala ofiţerilor.

Pilotul se pieptănă şi se schimbă cu nişte haine curate. Îşi amintea de ultima dată când nevastă-sa îi spusese să folosească pudră de talc ca să-şi protejeze pielea de transpiraţie şi de haine strâmte şi cât de idiot fusese el să respingă sugestia ca nefiind potrivită pentru un aviator. În ciuda duşului, câteva zone de piele continuau să-l mănânce şi să-l usture. Când ajunse în sala ofiţerilor, îl descoperi pe Morris aşteptându-l cu o carafa de „suc de gândaci" rece.

— Ai distrus un submarin diesel şi două înarmate de rachete. Cum operau? Ceva neobişnuit?

— Îngrozitor de agresive. Papa ar fi trebuit să dea înapoi. Charlie a adoptat o rută inteligentă, dar s-a şi repezit destul de tare la atac. O'Malley medită puţin după ce goli primul pahar de suc. Ai dreptate. Sunt destul de insistenţi.

— Mai insistenţi decât mă aşteptam. Îşi asumă riscuri pe care nu şi le-ar fi asumat în alte condiţii. Ce ne spune asta?

— Cred că ne spune că mai avem două zile pline în faţa noastră. Îmi cer scuze, domnule. Sunt un pic cam epuizat pentru o judecată prea profundă în acest moment.

— Du-te şi odihneşte-te puţin.

37
Cursa invalizilor

STENDAL, REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

Ora două noaptea. Atacul avea să înceapă peste patru ore, în ciuda tuturor eforturilor lui de a evita acest lucru. Alekseiev se holba în gol la harta cu simbolurile unităţilor amice şi estimările serviciilor secrete privind inamicii.

— Capul sus, Paşa! rosti comandantul Zonei Militare de Vest. Ştiu că tu crezi că folosim prea mult combustibil. Dar asta le va distruge şi lor ceea ce le-a mai rămas din stocurile de război.

— Dar şi le pot reîmprospăta.

— Prostii. Convoaiele lor au suferit pierderi masive, după cum susţin rapoartele serviciilor noastre de informaţii. Acum trimit un transport masiv, dar cei de la marină mi-au spus că trimit tot ce au împotriva lui. Şi, în orice caz, va ajunge prea târziu.

Alekseiev îşi spuse că şeful lui avea probabil dreptate. În definitiv, îşi dobândise rangul pe baza unei cariere de profesionist. Şi totuşi…

— Unde mă vreţi?

— La postul de comandă OMG. Nici un pas mai aproape de front.

„Postul de comandă OMG”, îşi spuse cu ironie Pavel. Mai întâi, Divizia 20 Tancuri de Gardă se presupusese a reprezenta grupul de manevre tactice, apoi devenise o formaţiune de două divizii, apoi de trei divizii. De fiecare dată manevra de străpungere a frontului eşuase, până ce chiar termenul de „grup de manevre tactice (OMG)” ajunsese să pară un soi de glumă absurdă. Alekseiev simţi că redevine pesimist. Formaţiunile de rezervă, menţinute pentru exploatarea atacului erau prea mult în urma frontului, ca să fie capabile de a se îndrepta acolo unde reuşea cel mai bine penetrarea liniilor NATO. Era posibil să aibă nevoie de ore întregi ca să ajungă în locul potrivit. NATO demonstrase o capacitate remarcabilă de colmatare a breşelor. Alekseiev lăsă

gândurile deoparte, aşa cum făcuse în multe alte rânduri şi plecă din centrul de comandă, îl culese pe Sergetov şi găsi din nou un elicopter care să-l ducă spre vest. Aparatul de zbor aşteptă la sol obişnuita escortă de avioane de vânătoare.

Folosirea avioanelor de vânătoare la escortarea unui singur elicopter care decola din Stendal reprezenta o rutină remarcată de controlorii aerieni ai NATO şi înainte, dar ei nu dispuseseră niciodată de unităţi aeriene pentru a întreprinde ceva în acest sens. De această dată era altceva. Un avion AWACS de control al traficului de deasupra Rinului urmări elicopterul decolând, cu trei MIG-uri aşteptându-l. Controlorul de sector avea două F-4 Phantom pe drumul de întoarcere dintr-o misiune de ripostă aeriană la sud de Berlin. Le trimise pe amândouă spre nord. Avioanele se prelinseră printre copaci, cu radarele stinse urmărind un culoar de zbor sigur folosit de avioanele ruseşti.

Alekseiev şi Sergetov şedeau singuri în spatele elicopterului de luptă Mi-24. În acel spaţiu încăpeau opt soldaţi complet echipaţi, aşa că doi oameni aveau loc suficient să se întindă. Sergetov folosi ocazia pentru a trage un pui de somn. MIG-urile de escortă zburau la o mie de metri deasupra, descriind cercuri în timp ce supravegheau cerul în căutarea interceptoarelor NATO zburând la mică înălţime.

— Zece kilometri, veni apelul de la AWACS.

Un Phantom se ridică, ilumină două MIG-uri cu radarul şi trase o pereche de rachete Sparrow. Celălalt trimise două rachete Sidewinder spre elicopter.

MIG-urile fuseseră surprinse căutând în direcţie greşită când semnalele de pericol se declanşară. Unul intră în picaj şi reuşi să scape. Celălalt explodă în aer, dar copilotul reuşi să trimită un avertisment după ejectare. Alekseiev clipi surprins văzând lumina de avertisment de deasupra capului, apoi apucă centura de siguranţă în vreme ce elicopterul viră strâns spre stânga şi se îndreptă spre pământ. Aproape că ajunse între crengile copacilor, când o rachetă Sidewinder distruse elicea anticuplu. Sergetov se trezi şi ţipă de surpriză şi îngrijorare. Elicopterul Mi-24 se răsuci în aer, frecându-se de copaci şi căzu ca o piatră ultimii cincisprezece metri până la sol. Rotorul principal se

desprinse, aruncând pale şi resturi în toate direcţiile, iar uşa culisantă de pe partea stângă a aeronavei sări din locaşuri ca şi cum ar fi fost din plastic. Alekseiev ieşi imediat din aeronavă, trăgându-l pe Sergetov după el. Instinctul reuşi să-l salveze din nou. În momentul în care explodară rezervoarele de combustibil cei doi ofiţeri reuşiră să ajungă la douăzeci de metri depărtare. Nici unul nu văzu sau auzi avioanele Phantom care se îndepărtară spre vest şi spre siguranţă.

— Eşti rănit, Vania? întrebă generalul.

— Nici măcar n-am făcut pipi în pantaloni. Asta trebuie să însemne că am devenit un veteran înrăit. Gluma nu ţinu. Vocea şi mâinile tânărului tremurau serios. Unde naiba suntem?

— O întrebare excelentă.

Alekseiev privi înjur. Spera să vadă lumini, dar în întreaga ţară funcţiona camuflajul. Unităţile sovietice aflaseră pe propria piele ce însemna folosirea luminilor pe şosele.

— Trebuie să găsim un drum. Ne vom îndrepta spre sud până dăm de unul.

— Unde e sudul?

— În partea cealaltă a nordului. Iar acolo e nordul. Generalul arătă spre o stea pe cer, apoi se întoarse să aleagă alta. Aia ne va conduce spre sud.

SEVEROMORSK, URSS

Amiralul Iuri Novikov supraveghea evoluţia bătăliei din interiorul cartierului general subteran aflat la câţiva kilometri de principala bază a flotei. Îl durea enorm pierderea principalei arme cu rază lungă de acţiune – bombardierele Backfire – dar era şi mai şocat de modul în care Biroul Politic reacţionase la atacul cu rachete. Cumva politicienii ajunseseră la concluzia că era posibil un atac cu rachete balistice din aceeaşi zonă şi nici un argument contrar acestei ipoteze nu avea să le schimbe părerea. „Ca şi cum americanii şi-ar risca preţioasele submarine lansatoare de rachete balistice în astfel de ape păzite!” mârâi amiralul pentru sine. Era convins că se lupta cu nişte nave rapide de atac şi era obligat să meargă după ele ca să le împiedice evadarea doar cu jumătate din active. Pur şi simplu nu dispunea de suficiente nave ca să facă faţă situaţiei.

Comandantul Flotei Sovietice de Nord dusese un război

eficient până în acel moment. Operaţiunea de ocupare a Islandei funcţionase aproape perfect – cel mai îndrăzneţ atac sovietic pus vreodată în scenă! A doua zi zdrobise o grupare navală condusă de portavioane, ceea ce reprezentase o victorie de proporţii epice pentru moralul trupelor lui. Planul lui de a folosi bombardiere înarmate cu rachete în combinaţie cu submarine împotriva convoaielor mersese bine, mai ales după ce decisese să folosească bombardierele mai întâi la eliminarea navelor de escortă. Pierderile în submarine până în acea zi fuseseră grele, dar amiralul se aşteptase la asta. Navele NATO erau de multă vreme antrenate în lupta antisubmarin, aşa că trebuia să existe pierderi. Novikov recunoscu în sinea lui că făcuse şi greşeli. Ar fi trebuit să atace sistematic escortele mai devreme – dar Moscova dorise eliminarea completă a vaselor comerciale, iar el se supusese „sugestiei”.

Acum lucrurile se schimbau. Distrugerea neaşteptată a forţei de bombardament – care avea să rămână imobilizată la sol încă cinci zile – îl obliga să ia grupurile de submarine desemnate să atace portavioane şi să le trimită împotriva convoaielor, ceea ce presupunea traversarea liniei de submarine NATO de gardă, dar şi creşterea pierderilor. Şi forţa de avioane de recunoaştere Bear fusese dur lovită. „Blestematul ăsta de război ar fi trebuit să fi luat deja sfârşit”, îşi spuse Novikov cu mânie. Dispunea de o forţă puternică de nave de suprafaţă aşteptând să escorteze vase cu trupe suplimentare spre Islanda, dar nu putea deplasa acel grup până când campania din Germania nu avea să ajungă aproape de final. Amiralul trebuia să-şi reamintească faptul că nici un plan de bătălie nu mai e valabil după primul contact cu inamicul.

— Tovarăşe amiral, au sosit fotografiile de satelit.

Secretarul îi înmână o mapă cu coperţi din piele. Şeful Serviciului de Informaţii al flotei apăru câteva minute mai târziu, însoţit de principalul expert în interpretarea fotografiilor. Pozele fură împrăştiate pe o masă.

— Ah, avem o problemă aici, zise expertul.

Novikov n-avea nevoie de un expert ca să-şi dea seama de asta. Docurile din Little Creek, Virginia, erau pustii. Asta însemna că forţa amfibie de asalt americană naviga împreună cu o divizie întreagă a infanteriei de marină. Novikov urmărise înaintarea Flotei Pacificului către Norfolk cu interes, dar după aceea îi fuseseră distruşi ambii sateliţi de recunoaştere oceanici, iar

autorizarea lansării ultimului satelit disponibil fusese amânată.

— Următoarea poză arătă danele portavioanelor şi ele goale.

— *Nimitz* este încă în Southampton, rosti şeful informaţiilor. A venit în port cu avarii majore şi nu există un doc de uscat care să îl poată primi. Este legat la docul oceanic, aşa că nu pleacă nicăieri. Asta îi lasă pe americani cu trei portavioane: *Coral Sea, America* şi *Independence. Saratoga* e folosit pentru misiuni de escortare a convoaielor. Restul portavioanelor din Flota Atlanticului sunt în Oceanul Indian.

Novikov mârâi. Erau veşti proaste pentru escadra de nave din Oceanul Indian, care acum făceau parte din Flota sovietică a Pacificului. Oricum, nu era problema lui. Avea destule altele pe cap. Pentru prima dată se confrunta cu o dilemă pentru care învinuia navele NATO. Avea mai multe sarcini de rezolvat decât nave la dispoziţie, iar trimiterea a jumătate din unităţile sale ASW după submarinele atacatoare, aflate deja în retragere, nu ajuta la absolut nimic!

NORTHWOOD, ANGLIA

— Vă salut din nou, domnule amiral, rosti Toland.

Beattie arăta mult mai bine. Ochii lui albaştri străluceau ca un cristal, iar spatele amiralului era acum drept ca o scândură. Omul stătea cu braţele încrucişate la piept în faţa peretelui plin de hărţi.

— Cum stau lucrurile în Scoţia, domnule comandor?

— Bine, domnule. Ultimele două raiduri au fost nimicite. Pot să vă întreb cum s-a descurcat forţa Doolittle? Una dintre „bărci” e comandată de un bun prieten de-al meu.

Beattie se întoarse.

— Care?

— *Chicago,* domnule. Dan McCafferty.

— Oh. Se pare că una dintre nave a fost avariată. *Chicago* şi altă navă o escortează. De fapt, au cam stârnit un cuib de viespi în estul Mării Barents. Avem indicii că sovieticii au trimis o forţă considerabilă după ei. În orice caz, dumneata te întorci la portavionul dumitale, unde te vei întâlni cu ofiţerii mei de informaţii ca să-i pui pe oameni la curent când ajungi acolo. Voiam să te văd personal ca să-ţi mulţumesc pentru telexul ăla pe care l-ai trimis în legătură cu urmărirea bombardierelor

inamice până la bazele lor. Ideea asta a fost extrem de utilă. Înţeleg că dumneata eşti rezervist. Cum naiba ţi-au dat drumul din serviciul activ?

— Mi-am pus odată distrugătorul pe bancul de nisip.

— Înţeleg. Ai fost absolvit pentru acea eroare, domnule comandor.

Beattie îi întinse mâna.

WACHERSLEBEN, REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

— Opreşte blestematul ăla de camion! strigă Alekseiev.

Stătea în mijlocul drumului, aproape să dea vehiculul peste el. Camionul se opri şi el alergă până la cabină.

— Cine naiba sunteţi? întrebă caporalul de la volan.

— Sunt general-colonel Alekseiev, răspunse el cu ton cordial. Dar dumneata cine eşti, tovarăşe?

— Sunt caporalul Vladimir Ivan'ci Mariakin.

Omul reuşi să îngaime vorbele în ciuda gurii căscate la vederea stelelor de pe umerii generalului.

— Deoarece se pare că te depăşesc în grad, caporale, ne vei duce pe mine şi pe secretarul meu la primul punct de control al traficului de îndată ce pui în mişcare camionul. Dă-i drumul!

Alekseiev şi Sergetov se urcară în spate. Găsiră acolo o mulţime de cutii mari, dar reuşiră să îşi facă loc deasupra tor.

Generalul înjură.

— Trei ore irosite.

— Ar fi putut să fie mai rău.

BRUXELLES, BELGIA

— Este un atac major, domnule. Tocmai au început deplasarea pe o lungime aproximativă de optzeci de kilometri de front.

SACEUR privi imperturbabil harta. Se aşteptaseră la aşa ceva. Serviciile de informaţii prevăzuseră atacul cu douăsprezece ore înainte după tiparele de mişcare ale unităţilor sovietice. Avea la dispoziţie exact patru brigăzi în rezervă pe care să le folosească în acest sector. „Slavă Domnului, îşi zise el, că am reuşit să-i conving pe germani să scurteze linia frontului la Hanovra.”

Jumătate din rezerve proveneau, din această mutare, efectuată exact la timp.

— Principala axă de atac? întrebă generalul pe ofiţerul cu operaţiunile.

— Deocamdată nu există una certă. Ca şi cum ar fi un atac general…

— Care caută să descopere un punct slab, completă SACEUR propoziţia. Unde e forţa lor de rezervă?

— Domnule, am identificat elemente din trei divizii aici, la sud de Folziehausen. Par a fi unităţi de tip A. Atacul care a început pare a fi desfăşurat în principal de unităţi de categoria B.

— I-am împuţinat atât de rău? se miră, retoric, SACEUR.

Ofiţerii săi de informaţii se străduiau din greu să stabilească mai exact pierderile inamicului, iar el primea un raport în fiecare seară. Unităţile de rezervă din categoria B începuseră să apară pe front cu cinci zile înainte, ceea ce era ciudat. SACEUR ştia că sovieticii dispuneau de cel puţin şase unităţi mari de rezervă din categoria A în sudul Ucrainei, dar nu exista nici un indiciu că acestea se deplasează. De ce nu era împinsă această forţă pe frontul german? De ce trimiteau rezervişti în loc? Îşi punea această întrebare de mai multe zile, dar nu primea decât ridicări din umeri din partea ofiţerilor de informaţii. „Nu că m-aş plânge prea tare”, gândi el. Cele două armate de rezervă ar fi fost de ajuns ca să rupă definitiv linia frontului.

— Unde ar fi un loc bun pentru a răspunde la lovitură?

— Domnule, dispunem de aceste două brigăzi germane de tancuri la Springe. Atacul rusesc pare să fie compus din două divizii de infanterie motorizată de rezervă, cu o unitate de grăniceri chiar aici, la zece kilometri de ele. Stau la pândă de două zile. N-aş zice că sunt prea odihnite, dar…

— Mda. SACEUR avea reputaţia că lua ofiţerilor vorba din gură. Pune-le în mişcare.

USS REUBEN JAMES

O’Malley înconjură fregata după o lungă căutare de dimineaţă care se dovedise a fi în zadar. Trei vase comerciale fuseseră distruse în ultimele trei ore, două căzând pradă rachetelor strecurate printre barierele defensive ale convoiului şi unul unei torpile. Cele două submarine atacatoare fuseseră urmărite şi

unul fusese scufundat de elicopterul de pe *Gallery* chiar în interiorul convoiului. Navele erau pe punctul de a intra sub acoperirea aeriană a aviaţiei cu baza pe continent. O'Malley avea sentimentul că această bătălie fusese câştigată. Convoiul reuşea să ajungă la destinaţie cu pierderi acceptabile. Încă treizeci şi şase de ore până la ancorarea la ţărm.

Aterizarea reprezenta o rutină. După un drum scurt la toaletă, O'Malley se duse în sala de mese ca să bea ceva şi să mănânce un sendviş. Îl găsi pe Calloway aşteptându-l. Pilotul se mai întâlnise cu reporterul, dar nu prea discutase cu el.

— Aterizarea elicopterului pe jucăria asta de navă e la fel de periculoasă precum pare?

— Un portavion are o punte ceva mai largă. Nu scrieţi un articol despre mine, nu?

— De ce nu? Aţi distrus trei submarine ieri.

O'Malley clătină din cap.

— Două nave, două elicoptere, plus ceva ajutor din partea celorlalte forţe de escortă. Eu doar mă duc unde sunt trimis. Vânătoarea de submarine înseamnă foarte multe lucruri. Toate părţile implicate trebuie să colaboreze, altfel ceilalţi câştigă.

— Asta s-a întâmplat şi azi-noapte?

— Uneori şi ceilalţi fac ceea ce trebuie. Pur şi simplu mi-am petrecut patru ore căutând şi m-am întors cu mâna goală. Poate că a fost un submarin, poate că nu. Ieri a fost o zi destul de norocoasă în ansamblu.

— Vă deranjează să le scufundaţi? întrebă Calloway.

— Sunt în marină de şaptesprezece ani şi n-am întâlnit pe nimeni căruia să-i placă să omoare oameni. Noi nici măcar nu-i spunem asta, decât, poate, atunci când suntem beţi. Scufundăm nave şi încercăm să ne gândim că sunt doar nave – chestii fără oameni la bordul lor. Nu e corect, dar aşa procedăm. La naiba, acum e pentru prima dată când chiar am făcut. Ceea ce slujba mea presupune că ar trebui să fac. Până în acest moment, întreaga mea experienţă de luptă s-a redus la misiuni de căutare şi salvare. Până ieri n-am lansat niciodată un focos adevărat împotriva unui submarin adevărat. Nu m-am gândit suficient de mult la asta ca să-mi dau seama dacă-mi place sau nu. O'Malley făcu o pauză. E un sunet îngrozitor. Auzi aerul scăpând din navă. Dacă penetrezi carena la adâncime mare, brusca schimbare de presiune dinăuntru provoacă aprinderea aerului şi toată lumea din navă este carbonizată. Nu ştiu dacă e adevărat, dar mi-a

povestit şi mie cineva. În orice caz, auzi aerul, apoi auzi scrâşnetul metalic – ca o maşină ale cărei frâne au fost apăsate brusc. Astea sunt butoanele care cedează. Apoi vine zgomotul imploziei cocii submarinului, un gen de tunet înfundat. Şi gata: o sută de oameni tocmai au pierit. Nu, nu prea îmi place. Toată porcăria aici e că treaba asta e incitantă, continuă O'Malley. Faci ceva extrem de greu, care cere concentrare, practică şi multă gândire logică. Trebuie să intri în mintea celuilalt şi, în acelaşi timp, să te gândeşti la misiune ca la una de distrugere a unui obiect neînsufleţit. Nu prea are sens ce spun, nu? Deci ce îţi rămâne de făcut e să nu te gândeşti la acest aspect al misiunii. Altfel, nu-ţi faci treaba.

— O să învingem?

— Asta depinde de tipii de pe pământ. Noi îi sprijinim doar. Însă convoiul o să ajungă la destinaţie.

FOLZIEHAUSEN, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

— Mi s-a transmis că aţi murit, zise Beregovoi.

— De această dată nici măcar nu am fost zgâriat. Dar l-a sculat brusc din somn pe Vania. Cum merge atacul?

— Indiciile iniţiale sunt promiţătoare. Avem un avans de şase kilometri aici şi aproape la fel de mare la Springe. S-ar putea ca Hanovra să fie încercuită mâine.

Alekseiev se trezi întrebându-se dacă superiorul lui nu cumva avusese dreptate. Poate că liniile NATO se subţiaseră atât de mult, încât fuseseră obligate să cedeze teren.

— Tovarăşe general. Era ofiţerul de informaţii al armatei. Am primit un raport despre prezenţa unor tancuri germane la Eldagsen. Tocmai a dispărut în eter.

— Unde naiba e Eldagsen? Beregovoi se zgâi pe hartă. Dar e cu zece kilometri în spatele liniei! Confirmaţi raportul!

Sub ei pământul se cutremură, urmat de un muget de motoare cu reacţie şi de rachete care se lansau.

— Tocmai ne-au lovit transmiţătoarele radio, raportă ofiţerul de comunicaţii.

— Treceţi pe alternativ! strigă Alekseiev.

— Ăsta *era* alternativul. Pe cel primar l-au scos din funcţiune azi-noapte, replică Beregovoi. Se instalează altul acum. Aşa că

folosim ce avem aici.

— Nu, ripostă Alekseiev. Dacă e să facem aşa ceva, o vom face din mişcare.

— Nu pot coordona bine în acest mod!

— Nu poţi coordona deloc, dacă eşti mort.

USS CHICAGO

Se dezlănţuise iadul. Totul în jur era ca într-un coşmar, cu excepţia faptului că din coşmare oamenii se mai şi trezesc. Deasupra capului roiau cel puţin trei avioane de patrulare Bear-F, lansând peste tot balize, pe sonar apăruseră două fregate tip Krivak şi şase nave de patrulare de tip Grisha, iar un submarin din clasa Victor III hotărâse să ia şi el parte la petrecere.

Chicago crescuse întru câtva şansele de evadare. În ultimele patru ore submarinul tăcut reuşise să distrugă submarinul inamic şi o navă Grisha şi să avarieze o fregată Krivak, dar situaţia se înrăutăţea. Ruşii îl încercuiau, iar submarinul nu avea cum să-i mai ţină mult la distanţă. Cât timp *Chicago* localizase şi distrusese submarinul inamic, navele de la suprafaţă se apropiaseră cu cinci mile de el. Aflat în defensivă, *Chicago* nu putea profita de avantaj decât dacă menţinea inamicul la distanţă.

McCafferty simţea nevoia de a discuta cu Todd Simms, comandantul de pe *Boston,* pentru a-şi coordona acţiunile. N-o putea face, deoarece telefonul subacvatic nu putea ajunge atât de departe şi scotea mult prea mult zgomot. Chiar dacă încerca transmiterea unui mesaj radio, *Boston* ar fi trebuit să se afle aproape de suprafaţă, cu antena ridicată ca să-l audă. McCafferty era convins că Todd îşi menţinea nava la o adâncime cât mai mare. Una dintre regulile submarinelor americane prevedea ca fiecare navă să opereze independent. Sovieticii practicau tactici de cooperare, dar americanii nu simţiseră niciodată nevoia de aşa ceva. Acum McCafferty avea nevoie de idei. Soluţia „din manual” pentru problema tactică curentă spunea ca *Chicago* să manevreze în voie. Şi să caute oportunităţi, numai că nava era practic legată de o poziţie fixă şi nu se putea îndepărta prea mult de surorile ei. Imediat ce ruşii ar fi înţeles că au de-a face cu o navă avariată, s-ar fi aruncat ca o haită de lupi pentru a distruge *Providence,* iar McCafferty nu i-ar fi putut opri. Ivan ar fi renunţat

bucuros la câteva dintre navele lui mai mici pentru un submarin din clasa 688.

— Ceva idei, secund? întrebă McCafferty.

— Cum ar fi acum un „Scotty, teleportează-ne!”?

Secundul încercase doar să mai însenineze un pic atmosfera.

Nu-i ţinuse figura. Bine, poate comandantul nu era fan *Star Trek.*

— Singura cale pe care o văd ca să-i menţinem la distanţă de prietenii noştri este să-i facem să ne vâneze o vreme.

— Să mergem spre est şi să atacăm grupul din lateral?

— Este un joc de noroc, recunoscu secundul. Dar ce nu e joc de noroc acum?

— Preia comanda. La doua treimi şi menţine-te aproape de fund.

Chicago viră sud-est şi mări viteza la optsprezece noduri.

„Ce timp minunat ca să verificăm cât de bune ne sunt hărţile”, gândi McCafferty. Oare Ivan montase ceva câmpuri de mine acolo? McCafferty trebuia să lase un astfel de gând deoparte. Nici n-aveau să-şi dea seama dacă loveau vreo mină. Secundul păstra submarinul la cincisprezece metri deasupra a ceea ce spunea harta că reprezintă fundul. De fapt, hotărâse să îşi ia o marjă de siguranţă, menţinând nava la cincisprezece metri deasupra celui mai înalt reper de pe hartă pe o rază de o milă. În cazul unei epave nemarcate ajunsă pe fund, nici măcar o asemenea măsură de protecţie nu era suficientă. McCafferty îşi aminti de primul său drum în Marea Barents. Undeva, aproape de locul în care se găseau ei, se aflau epavele distrugătoarelor. Dacă loveau o asemenea epavă la o viteză de optsprezece noduri… Goana dură patruzeci de minute.

— Maşinile înainte la o treime! ordonă McCafferty când nu mai putu suporta tensiunea.

Chicago încetini la cinci noduri. Apoi, se adresă ofiţerului responsabil cu imersiunea:

— Ridicaţi nava la adâncime periscopică.

Operatorii cârmelor de adâncime traseră de manete. Coca scoase un geamăt strâns datorită micşorării presiunii externe a apei. La ordinul lui McCafferty, primul ieşi din apă catargul ESM. Ca şi înainte, pe ecran apărură mai multe surse de semnale radar. Urmă periscopul de căutare.

Dinspre vest se apropia un front atmosferic însoţit de ploaie. „Minunat, gândi McCafferty. Aşa se mai duc zece la sută din

performanţele sonarului nostru.”

— Văd un catarg la doi-şase-patru… ce e?

— Nu am nici un semnal radar pe această coordonată, rosti un tehnician.

— E rupt – e fregata Krivak. Am distrus-o parţial, acum trebuie s-o terminăm. Eu…

În faţa lentilelor trecu o umbră. McCafferty îndreptă obiectivul în sus şi zări aripile şi propulsoarele unui Bear.

— Puntea, aici sonarul, lansări multiple de balize sonar în spate!

McCafferty lipi mânerele periscopului de corp şi coborî tubul.

— Duceţi-o jos! Adâncime o sută treizeci de metri, cârma banda stânga, toate maşinile complet înainte.

O baliză sonar fusese lansată la mai puţin de şaptezeci de metri de submarin. Sunetul semnalelor emise reverberă prin carenă.

„Cât îi va lua avionului să se întoarcă şi să se năpustească asupra noastră?” La ordinul lui McCafferty fu lansat un generator de zgomot în apă. Acesta nu intră în funcţiune. Aşa că fu lansat un altul. Trecu aşa un minut. „O să încerce mai întâi să ne prindă cu detectorul magnetic”, îşi zise McCafferty.

— Derulaţi banda.

Electricianul de cart era bucuros să aibă ceva de făcut. Înregistrarea video a celor cinci secunde de căutare periscopică arăta ceea ce semăna a rămăşiţe din părţile laterale ale fregatei Krivak.

— Trecem de o sută de metri. Viteza douăzeci şi în creştere.

— Şterge fundul, Joe, zise McCafferty.

Urmări reluarea benzii, dar numai ca să nu stea degeaba.

— Torpilă în apă la babord! Torpila pe coordonate zero-unu-cinci.

— Cârma dreapta cincisprezece grade! Toate maşinile înainte! Veniţi la curs nou unu-şapte-cinci.

McCafferty lăsă torpila la pupa. În minte calculă automat situaţia tactică. „Torpila rusească ASW. Diametru de treizeci şi cinci de centimetri, viteza circa treizeci şi şase de noduri, distanţa de acţiune patru mile, merge autonom circa nouă minute. Noi înaintăm cu… douăzeci şi cinci de noduri. Este în spatele nostru. Deci dacă e la o milă în spate… şapte minute ca să acopere distanţa. Ne poate ajunge. Dar noi accelerăm cu zece noduri pe minut… Nu, nu poate.”

— Impulsuri de înaltă frecvenţă în spate! Pare un sonar de torpilă.

— Staţi calmi, oameni buni, nu cred că ne poate prinde din urmă.

„Cu toate astea, orice vas rusesc din apropiere ne poate auzi.”

— Trecem de o sută treizeci de metri, începem să o aducem la orizontală.

— Torpila se apropie, domnule, raportă şeful sonarului. Semnalele sună un pic ciudat, ca…

Submarinul se zgudui de la o puternică explozie produsă în spatele lui.

— Maşinile înainte la o treime, cârma dreapta zece grade, veniţi pe curs nou la doi-şase-cinci. Ce aţi auzit a fost torpila lovind fundul. Sonar, începe să-mi dai date.

Ruşii lansaseră o linie nouă de balize sonar la nord de *Chicago*, probabil prea departe ca să audă submarinul. Coordonatele către cele mai apropiate nave sovietice se calmau. Acestea se îndreptau direct către *Chicago.*

— În fine, chestia asta le va ţine o vreme departe de prietenii noştri, secund.

— Super.

— Hai să mai mergem puţin spre sud şi să vedem dacă le putem face să treacă pe deasupra noastră. Apoi o să le aducem aminte împotriva cui joacă aici.

ISLANDA

„Dacă mai scap vreodată viu de pe stânca asta, gândi Edwards, o să mă mut în Nebraska.” îşi amintea că zburase de multe ori deasupra statului respectiv. Era atât de plat… iar districtele nu erau altceva decât nişte pătrate drăguţe şi curate. Nici pe departe nu semăna cu Islanda. În ciuda acestor neplăceri însă, mersul era mai lejer decât atunci când plecaseră din Keflavik. Edwards şi oamenii lui se menţineau la o altitudine de o sută şaptezeci de metri, ceea ce îi ţinea la o depărtare de cel puţin trei kilometri de drumul de coastă, cu munţii în spate şi un câmp vizual bun în faţă. Până acum nu văzuseră nimic neobişnuit. Presupuneau că fiecare vehicul în mişcare avea ruşi la bord. Probabil că nu era întru totul adevărat, dar, cum trupele sovietice confiscaseră atât de multe maşini civile, nu se putea şti

dinainte nimic.

— Te bucuri de odihnă, sergent?

Edwards şi grupul lui îl ajunseră din urmă pe Smith. La jumătate de kilometru înainte se vedea un drum, primul pe care îl întâlneau în ultimele două zile.

— Vedeţi vârful ăla de munte? zise Smith. Un elicopter a aterizat pe el acum douăzeci de minute.

— Minunat. Edwards desfăşură harta şi se aşeză pe jos. Dealul 1063 are o mie două sute de metri înălţime.

— E un punct ideal de supraveghere, nu? Oare ne văd şi pe noi de acolo?

— Sunt 16 sau 17 kilometri. Depinde, căpitane. Presupun că îl folosesc ca să supravegheze apa de ambele părţi. Dacă au ceva creier, ar ţine sub supraveghere şi stâncile.

— Vreo idee câţi oameni au acolo? întrebă Edwards.

— Habar n-am. Poate că nu e nimeni – la naiba, puteau face un pichet de gardă, dar n-aş paria pe aşa ceva. Poate au o trupă, poate chiar un pluton. Trebuie să ne imaginăm că dispun de cel puţin un binoclu puternic şi o staţie radio.

— Şi cum trecem de ei? continuă Edwards.

Terenul până acolo era deschis, cu doar câteva tufişuri în zare.

— Asta e o întrebare a naibii de bună, comandante. Trebuie să ne alegem drumul cu grijă, să mergem ghemuiţi, să folosim unghiurile moarte de pe teren – toate chestiile obişnuite. Însă harta arată un mic golf care se întinde la 6,5 kilometri distanţă de ei. Nu-l putem ocoli pe partea îndepărtată fără a trece pe drumul principal – iar asta este inacceptabil.

— Care-i problema? întrebă sergentul Nichols, care ajunsese şi el lângă ceilalţi.

Smith îi explică situaţia. Edwards scoase staţia radio.

— Ştii doar că sunt în vârful dealului, fără să le ştii forţa şi armamentul, corect? întrebă Doghouse.

— Corect.

— La naiba! Voiam ca voi să ajungeţi pe dealul ăla. „Asta da surpriză”, îşi spuse Edwards. Nici o şansă să ajungeţi în vârful dealului ăla?

— Nici una. Repet: nici o şansă. Mai bine mă gândesc la nişte moduri mai plăcute de a mă sinucide, domnule. Lăsaţi-mă să mă gândesc la chestia asta şi o să revin. Bine?

— Foarte bine, aşteptăm. Terminat.

Edwards îşi chemă sergenţii lângă el. Împreună se apucară să

studieze hărţile.

— Este bine să ştim câţi oameni au acolo şi cât de alerţi sunt, gândi Nichols cu glas tare. Dacă acolo este un pluton, ne putem aştepta la o oarecare activitate de patrulare. Următoarea întrebare este cât de multă? Eu unul n-aş fi foarte fericit să cobor dealul ăla de două ori pe zi.

— Tu câţi oameni ai pune acolo? întrebă Edwards.

— Ivan are o întreagă divizie de paraşutişti aici, plus alte trupe. Să spunem că sunt zece mii de oameni în total. Nu poate fi pusă întreaga insulă în garnizoană, nu? Aşadar, Ivan are un pluton de infanterie pe acest deal sau pe oricare altul, sau doar o echipă de observare – observatori de artilerie sau genul ăsta de oameni. Caută semne ale unei forţe de debarcare, iar de acolo un om cu un binoclul suficient de puternic poate acoperi tot acest golf de la nord de noi şi probabil că poate vedea până aproape de blestematul de Keflavik în cealaltă parte. Vor cerceta şi cerul după avioane.

— Încerci să faci lucrurile să pară simple? întrebă Smith.

— Cred că ne putem apropia de deal în siguranţă, apoi putem aştepta căderea nopţii, câtă e şi atunci să încercăm să trecem pe sub ei. Să ştiţi că vor avea soarele în ochi atunci.

— Ai mai făcut asta înainte? întrebă Edwards.

Nichols dădu din cap.

— În insulele Falkland. Mă aflam acolo cu o săptămână înainte de invazie pentru a observa diverse lucruri. Acum facem acelaşi lucru.

— N-au spus nimic pe staţia radio de o invazie.

— Locotenente, *aici* vor ateriza puşcaşii dumitale marini. Nimeni nu mi-a spus asta în mod explicit, dar nu ne-au trimis să urmărim un spectacol folcloric, nu?

Nichols era un om trecut de treizeci şi cinci de ani şi se apropia de douăzeci de ani de serviciu. Era de departe cel mai vârstnic membru al grupului şi ultimele zile de serviciu sub comanda unui amator îl iritaseră. Singurul lucru bun la acest meteorolog era dorinţa lui de a asculta.

— Bun şi ei ne voiau pe acel deal ca să supraveghem lucrurile. Ce ziceţi de vârful ăsta mai mic, la vest de piscul principal?

— Va trebui să ocolim mult ca să ne putem căţăra pe el fără să fim văzuţi, dar cred că ne putem stabili baza acolo. Cel puţin câtă vreme inamicul nu este deosebit de atent.

— Bun, odată ce trecem de acest drum, rămânem împreună

într-un singur grup. Sergent Nichols, ai avangarda. Aş propune să ne odihnim un pic. Se pare că, după ce plecăm de aici, vom fi în mişcare continuă destul de mult timp.

— 13 kilometri până la poalele dealului. Va trebui să ajungem acolo pe la asfinţit.

Edwards se uită la ceas.

— Bine, plecăm peste o oră.

Se duse la Vigdis.

— Deci, Michael, ce facem acum?

Edwards îi explică fetei situaţia pe larg.

— O să fim aproape de niscaiva ruşi. S-ar putea dovedi periculos.

— Întrebi dacă vreau să nu merg cu tine?

„Spun da şi îi rănesc sentimentele. Spun nu şi… rahat!"

— Nu vreau să văd că mai păţeşti ceva.

— Eu stau cu tine, Michael. Sunt în siguranţă cu tine.

SOUTHAMPTON, ANGLIA

Dură câteva ore ca pompele să scoată apa care provocase multe alarme false, o impresie întărită de activitatea intensă a scafandrilor. Puternicele remorchere *Catcombe* şi *Vecta* deplasară nava încet cu spatele pe canalul navigabil al fluviului Solent. Puntea de zbor fusese complet reparată de oamenii de la şantierul Vosper, deşi multe dintre barele de oţel erau mai curând dovada unei munci încheiate în grabă decât din consideraţie pentru numele mândru al navei. Treaba fusese îndeplinită de două mii de oameni. Din America sosiseră dispozitive noi de frânare, alături de echipamente electronice care nu reuşiseră nici pe departe să înlocuiască ceea ce distruseseră rachetele ruseşti. Remorcherele escortară nava către castelul Calshot, după care aceasta se deplasă singură spre sud către canalul Thorn şi trecu spre est pe lângă iahturile ancorate la Dowes. Escortoarele o aşteptau la Portsmouth. Apoi, mica formaţie de nave viră sud şi vest în English Channel.

Operaţiunile de pregătire a zborurilor începură imediat. Primele avioane care ajunseră erau bombardierele de atac Corsair, apoi se iviră masivele Intruder şi, în cele din urmă, avioanele antisubmarin Viking. USS *Nimitz* fusese, din nou, pus la treabă.

USS CHICAGO

— … Şi fooc!

Trei ore de muncă migăloasă transformată într-o jumătate de secundă de acţiune. Submarinul tresăltă în mod familiar la lansarea unei perechi de torpile în apele negre ale Mării Barents.

Comandantul sovietic fusese un pic prea dornic să confirme distrugerea submarinului şi permisese fregatei să se apropie de cele două nave Grisha de patrulă. Toate cele trei nave emiteau impulsuri sonar spre fundul apei, căutând un submarin distrus. „Nu te aşteptai să alerg spre sud, nu?" Poate spre nord sau spre est, dar nu spre sud. McCafferty îşi manevrase submarinul la distanţă de fregata rusească, rămânând la marginea razei de acţiune a sonarului ei, apoi se apropiase la două mii de metri în spatele ei. O torpilă era destinată fregatei şi cealaltă celei mai apropiate nave de patrulare.

— Nici o schimbare în cursul şi viteza ţintei, domnule. Torpila goni după fregata sovietică. Continuă să emită semnale în cealaltă direcţie, domnule.

În acel moment se aprinse ecranul cu harta zonei înconjurătoare, pe care apăru un punct strălucitor pe linia fregatei sovietice. Simultan, explozia asurzitoare răsună prin întreaga carenă.

— Sus periscopul! McCafferty ridică tubul încet. Ţinta este în mod clar distrusă. Am rupt-o în două la pupa. Bun… Se răsuci spre cea mai apropiată navă Grisha. Bun, ţinta numărul doi se întoarce – uite-i motoarele. Măreşte viteza şi virează spre stânga.

— Domnule, s-a rupt cablul de control al torpilei.

— Cât mai avea de parcurs?

— Încă patru minute, domnule.

În patru minute, la viteză maximă, nava Grisha avea să ajungă în afara razei de acţiune a torpilei.

— La naiba, o să rateze. Jos periscopul. Să plecăm de aici. De această dată, vom merge spre est. Fixaţi adâncimea la o sută treizeci de metri, maşinile înainte la două treimi. Vino în dreapta la zero-cinci-cinci.

— Trebuie să fi fost şocul exploziei, domnule. O jumătate de secundă mai târziu, cablurile de control ale torpilei numărul doi s-au rupt.

McCafferty şi ofiţerul cu armamentul reexaminară planşeta.

— Ai dreptate, am declanşat prea aproape. Bun. Comandantul se duse la hartă. Unde crezi că sunt prietenii noştri acum?

— Cam aici, domnule. La douăzeci sau douăzeci şi cinci de mile distanţă.

— Cred că le-am uşurat destul sarcina. Hai să vedem dacă putem să ne întoarcem acolo în vreme ce Ivan încearcă să-şi dea seama ce se întâmplă.

— Am avut noroc, domnule, observă secundul.

— Destul de adevărat. Vreau să ştiu unde sunt submarinele lor. Acel Victor pe care am pus laba ne-a intrat în raza vizuală. Unde sunt celelalte? Doar nu ne vânează doar cu navele astea.

„Bineînţeles că nu”, îşi dădu seama McCafferty. Ruşii alocaseră sectoare predestinate fiecărui gen de nave. Vasele lor de suprafaţă şi avioanele patrulau într-un sector, după care în următorul sector drepturile exclusive de vânătoare reveneau submarinelor…

McCafferty îşi spuse că se descurcaseră bine până atunci. Trei nave de patrulare, o fregată şi un submarin. Succesul unei întregi săptămâni de vânătoare. Dar lupta nu se încheiase. Nu până ce *Providence* nu avea să ajungă la bariera de gheaţă.

38
Stealth on the Rocks

ISLANDA

Prima parte a drumului era de doar opt kilometri în linie dreaptă, dar linia pe care o parcurseseră nu fu nici pe departe dreaptă. Terenul de aici era tot vulcanic şi presărat cu roci mici şi mari. Cele mari aruncau umbre, astfel că, ori de câte ori era posibil, se târau la adăpostul lor şi, prin urmare, fiecare pas presupunea şi un ocol, în sus şi în jos, în stânga şi în dreapta, până ce ajunseră în situaţia ca flecare metru să însemne şi unul parcurs într-o altă direcţie, iar cei 13 kilometri se transformară în 25.

Pentru prima dată Edwards îşi dădea seama că era posibil să fi fost observaţi. Chiar şi în cazul trecerii pe la adăpostul stâncilor mari, cine garanta că ruşii nu aveau o patrulă pe teren? Cine putea fi sigur că nu erau supravegheaţi, că vreun sergent rus cu binoclu nu le observase armele şi rucsacurile, după care îşi apucase staţia radio portabilă ca să ceară un elicopter? Inimile le băteau cu putere din cauza efortului depus pe un asemenea teren. Frica le făcea inimile să bată şi mai tare, sporindu-le oboseala.

Sergentul Nichols se dovedea un conducător eficient şi dur. Puterea lui, în ciuda gleznei rănite şi a faptului că era cel mai vârstnic membru al echipei, îl uimea pe Edwards. Păstrau cu toţii tăcerea; nimeni nu avea chef să facă zgomot, iar Nichols nu putea mârâi la adresa celor care mergeau prea încet. Era suficientă privirea lui încărcată de dispreţ. „E cu zece ani mai în vârstă ca mine, îşi zise Edwards şi sunt un om obişnuit cu mersul. Pot ţine pasul cu ticălosul ăsta. Nu?”

Nichols reuşi să-i menţină la distanţă de drumul de coastă în cea mai mare parte a călătoriei, dar, la un moment dat drumul, înconjura un mic golf, la mai puţin de 1,5 kilometri în calea lor. Aici aveau de făcut o alegere dură: să rişte să fie observaţi de pe drum, unde probabil circulau ruşi în diferite vehicule, sau să rişte să fie observaţi din vârful dealului. Aleseră drumul şi merseră de-

a lungul lui, urmărind traficul de pe drum. Soarele apunea la nord-vest, iar ei ajunseră să se caţere pe pereţii abrupţi ai unei râpe. Găsiră un pat de rocă pe care să se odihnească înainte de a se furişa pe sub postul de observaţie.

— A fost o plimbare drăguţă, nu? întrebă sergentul de la puşcaşii marini regali.

Omul nici măcar nu transpirase.

— Încerci să dovedeşti ceva, sergent? întrebă Edwards.

Sergentul chiar încerca.

— Îmi cer scuze, locotenente. Prietenii dumitale mi-au spus că eşti în formă bună.

— Nu cred că mă paşte vreun infarct, dacă la asta te referi. Şi acum ce facem?

— Aş sugera să aşteptăm o oră până ce soarele coboară şi mai mult, apoi să ne continuăm drumul. Încă 14 kilometri. Va trebui să ne mişcăm cât de repede putem.

„Iisuse!” gândi Edwards, reuşind să-şi păstreze chipul impasibil.

— Eşti sigur că nu ne vor vedea?

— Sigur? Nu, nu sunt sigur, locotenente. Însă în amurg e cel mai greu să vezi clar. Ochiul nu se poate ajusta bine de la cerul strălucitor la solul întunecat.

— Bine, ne-ai adus până aici. Mă duc să văd ce face doamna.

Nichols îl urmări îndepărtându-se.

— Nu m-ar deranja să o văd chiar eu pe această „doamnă”.

— N-a fost înţelept să zici ce ai zis, Nick, comentă încetişor Smith.

— Fii serios, ştii bine ce vrea el…

— Nick, să vorbeşti frumos despre această doamnă, îl avertiză Smith. Era obosit, dar nu chiar atât de obosit. A suferit mult, omule. Iar comandantul e un gentleman, pricepi? Hei şi eu am crezut că e un pămpălău. M-am înşelat. Oricum, don’şoara Vigdis e o femeie pe cinste, omule.

Mike o găsi ghemuită în poziţie fetală lângă o stâncă. Rodgers o supraveghea; omul se îndepărtă la sosirea locotenentului.

— Cum te simţi? o întrebă Mike.

Fata îşi întoarse puţin capul.

— Moartă. Michael, sunt aşa de obosită…

— Şi eu, iubito.

Se aşeză lângă ea şi îşi întinse picioarele cu sentimentul că i se vor desprinde muşchii de pe oase. Avu destulă putere să o

mângâie pe păr. Era îmbibat de sudoare, dar Mike nu mai observa de mult astfel de amănunte.

— Mai avem încă puţin. Hei, tu ai vrut să stai cu noi, îţi aminteşti?

— Eu sunt proastă!

În vocea ei se ghicea ironia. „Câtă vreme mai poţi râde, spunea tatăl lui Mike, nu eşti niciodată înfrânt.”

— Hai, mai bine întinde-ţi picioarele, altfel o să-ţi înţepenească. Hai, rostogoleşte-te. Edwards îi întinse picioarele şi îi masă călcâiele. Avem nevoie de nişte banane.

— Ce?

Vigdis înălţă capul.

— Bananele au mult potasiu. Ajută la prevenirea crampelor musculare.

„Sau la femeile însărcinate era vorba de calciu?” se întrebă el în gând.

— Ce facem când ajungem la noul nostru deal?

— Aşteptăm sosirea băieţilor buni.

— Vin?

Vocea ei se modifică puţin.

— Cred că da.

— Şi tu pleci atunci?

Mike nu răspunse imediat, cântărind între îndrăzneală şi sfială. „Dacă ea spune…”

— Nu, fără tine nu. Mike ezită din nou. Adică, dacă asta e…

— Da, Michael.

Se întinse lângă ea. Edwards era răscolit de faptul că o dorea acum. Nu mai era victima violului sau fata însărcinată de un alt bărbat, sau o persoană ciudată dintr-o altă cultură. Edwards era uluit de forţa ei interioară şi de alte lucruri pentru care n-avea nume şi care nici nu contau.

— Ai dreptate. Te iubesc.

„Ticălosul.”

Îi luă mâna în mâna lui şi se odihniră amândoi pentru sarcina care-i aştepta.

USS CHICAGO

— E una dintre ele, domnule. Cred că *Providence.* Aud nişte zgomote ciudate ca nişte bucăţi de metal lovindu-se una de alta.

Urmăreau ţinta – fiecare contact era o ţintă potenţială – de două ore, apropiindu-se cu mare prudenţă pe măsură ce zgomotul posibil se transforma în probabil. Furtuna de pe mare înrăutăţea serios performanţele sonarului, iar ecranul de protecţie al ţintei împiedica o recunoaştere clară a semnăturii. Putea fi vorba de un submarin rusesc care se furişa în căutarea unei ţinte proprii? În cele din urmă, hârşâiturile vagi ale cârmelor desprinse trădară identitatea navei. McCafferty ordonă ca *Chicago* să se apropie de ţintă cu viteza de opt noduri.

Oare *Providence* îşi reparase sistemele sonar? McCafferty îşi zise că în mod sigur oamenii de pe submarin încercaseră să o facă. În acelaşi timp, dacă echipajul de pe *Providence* detecta un submarin apropiindu-se cu mare prudenţă din spate, avea să se gândească oare că era vorba de vechiul lor prieten *Chicago* sau un alt Victor-III? Şi, fiindcă tot venise vorba de asta, de unde ştiau ei că ţinta era chiar *Providence?* De aceea erau instruite submarinele americane să opereze singure. Operaţiunile în comun presupuneau prea multe incertitudini.

Lăsaseră forţa sovietică de suprafaţă mult în urmă. Manevra de tip lovit-fugit executată de McCafferty îi păcălise. Înainte ca zgomotele să se stingă, echipajul de pe *Chicago* ascultase cum decurge vânătoarea cu avioane şi nave de suprafaţă la treizeci de mile în spate. Acesta era un amănunt pozitiv, însă absenţa oricărei nave de suprafaţă în acea zonă îl, neliniştea pe McCafferty. Era posibil să se afle cu toţii într-un sector sovietic de submarine, iar submarinele erau inamici cu mult mai periculoşi. Succesul de dinainte împotriva submarinului sovietic însemnase un noroc chior. Comandantul sovietic fusese prea lacom să pornească o vânătoare proprie, ca să-şi mai verifice şi flancurile. O greşeală pe care McCafferty nu se mai aştepta să o vadă repetată de altcineva.

— Distanţa? întrebă McCafferty.

— Circa două mile, domnule.

Erau la limita telefonului subacvatic, dar McCafferty voia să se apropie mai mult. „Răbdare”, îşi spuse el. Navigaţia submarină era un exerciţiu continuu de răbdare. Se pierdeau ore întregi de pregătire pentru câteva. Secunde de activitate intensă. „E o minune că nu avem cu toţii ulcer.” Douăzeci de minute mai târziu, ajunseră la mai puţin de o mie de metri de *Providence.* McCafferty ridică receptorul telefonului.

— *Chicago* cheamă *Providence.*

— Da' mult ţi-a trebuit, Danny.

— Unde-i Todd?

— A plecat spre vest să urmărească ceva acum două ore. L-am pierdut. Nu depistăm nici un zgomot din direcţia aia.

— Cum staţi?

— Cârma funcţionează. Restul sonarului e distrus. Putem lansa torpile direct din compartimentul torpilelor. Încă mai pătrunde apă în postul de comandă, dar ne putem descurca atâta timp cât rămânem mai sus de o sută de metri adâncime.

— Puteţi merge mai repede?

— Am încercat la opt noduri. Am descoperit că nu putem menţine viteza. Ni se rupe cârma. Zgomotul devine şi mai puternic. Pot merge cu maximum şase.

— Foarte bine. Dacă vă merge coada, încercăm să ocupăm poziţie la câteva mile în faţă. Să spunem la cinci mile.

— Mersi, Danny.

McCafferty puse telefonul la loc.

— Sonar, ai vreun indiciu cât de mic al vreunui obiect în zonă?

— Nu, domnule, acum nu se află absolut nimic în zonă.

— Maşinile înainte cu două treimi.

„Aşadar, unde naiba e *Boston*?" se întrebă comandantul.

— E ciudat cât de multă tăcere s-a lăsat, remarcă secundul.

— Mie-mi spui? Ştiu că risc să par paranoic, dar chiar sunt paranoic! McCafferty avea nevoie să râdă. Bun. Sprintăm, apoi plutim în derivă spre nord. Cincisprezece minute de sprint, zece de derivă, până ce ajungem la cinci mile în faţa lui *Providence.* După aceea rămânem la şase noduri şi continuăm misiunea. Mă voi duce să trag un pui de somn. Treziţi-mă peste două ore. Vorbiţi cu ofiţerii şi cu şefii de echipaj şi asiguraţi-vă că oamenii se odihnesc puţin. Am tras destul de mult. Nu vreau să cedeze nervos cineva.

La plecare, McCafferty apucă o jumătate de sandviş. Până la camera lui erau exact opt paşi. Sandvişul dispăru complet în gura lui pe această distanţă.

— Comandantul e chemat la postul de comandă!

I se părea că abia închisese ochii când auzi difuzorul de deasupra capului. McCafferty se uită la ceas pe drumul spre ieşire. Dormise nouăzeci de minute. Ar fi trebuit să-i ajungă.

— Ce avem? îl întrebă el pe secund.

— Posibil contact submarin în sfertul faţă babord. Abia l-am

depistat. Deja coordonatele se schimbă – e aproape. Încă nu l-am identificat.

— Boston?

— S-ar putea.

„Mi-aş fi dorit ca Todd să nu plece aşa”, îşi spuse McCafferty. Se întrebă dacă nu era mai bine să le comunice celor de pe *Providence* să navigheze la viteză maximă şi să lase naibii grijile legate de zgomotele produse. Ştia că vorbea doar oboseala din el. Oamenii obosiţi comit erori, în special greşeli de judecată. „Comandantul nu-şi poate permite aşa ceva, Danny.”

Chicago naviga cu şase noduri. „Fără nici un fel de zgomot, gândi căpitanul. Nimeni nu ne poate auzi… în fine, aşa sper. De fapt, nu se mai ştie prea bine, nu?”

McCafferty se duse în camera sonarului.

— Cum te simţi, şefule?

— Rezist pe baricade, domnule. Contactul ăsta e o frumuseţe. Vedeţi cum se stinge şi revine. E aici, asta e clar, dar e o adevărată operă de artă să îl urmăreşti.

— Boston a plecat spre vest cu câteva ore în urmă.

— Ar putea fi el, domnule. E destul de discret. Sau ar putea fi un Tango inamic pe baterii, domnule. Nu dispun de semnal suficient ca să ştiu exact. Îmi pare rău, domnule. Pur şi simplu nu ştiu.

Şeful sonarului se frecă la ochi şi scoase un oftat lung.

— Cât a trecut de când te-ai odihnit ultima dată?

— Nici măcar asta nu ştiu, domnule.

— După ce terminăm acum, şefule, te duci direct în pat.

În acel moment se auzi vocea ofiţerului de urmărire a ţintei.

— Avem o distanţă clară, domnule. Cinci mii de metri. Cred că ţinta e pe un curs estic. Încerc să o fixez mai bine.

McCafferty ceru imediat găsirea unei soluţii pentru sistemul de control al tirului.

— Ce mai e şi asta? se miră şeful de la sonar. Un alt contact de sonar în spatele primului, relevment doi-trei-cinci. Urmăreşte cealaltă ţintă!

— Am nevoie de o identitate, şefule.

— Nu am destule date, domnule. Tipii ăştia se târăsc amândoi.

„Dacă *Boston* e unul dintre contacte? Şi dacă da, care? Dacă e cel din faţă, să îl avertizăm şi să ne dezvăluim poziţia? Sau să riscăm să tragem în cel care nu trebuie? Sau să nu facem absolut nimic?”

McCafferty se duse în spate la planşetă.

— Cât de aproape sunt ţintele de *Providence?*

— Puţin peste patru mii de metri, apropiindu-se de prova dinspre babord.

— Atunci probabil că a înhăţat-o, gândi comandantul cu voce tare.

— Dar cine naiba e? întrebă încetişor ofiţerul de urmărire. Şi ce e cu contactul ăsta de tip Sierra-2 în spatele lui?

— Zgomote tranzitorii! Zgomote tranzitorii! anunţă şeful de la sonar. Zgomote mecanice din direcţia lui Sierra-2!

— Cârma cincisprezece grade stânga, ordonă McCafferty cu voce înceată.

— Torpilă în apă, coordonate doi-patru-nouă!

— Maşinile înainte la două treimi!

Acest ordin fu rostit cu voce tare.

— Comanda, aici sonarul, auzim zgomote mecanice intensificate pe Sierra-1. Bun, contactul din faţă are dublă elice, viteza de zece noduri în creştere, se aud zgomote de cavitaţie. Ţinta Sierra-1 manevrează. Clasificăm această ţintă din clasa Tango.

— Cel din spate e *Boston.* Maşinile înainte la o treime. McCafferty ordonase încetinirea submarinului său. Pune mâna pe el, Todd!

Cincisprezece secunde mai târziu ruga lui fu răsplătită printr-o explozie. Simms adoptase aceeaşi tactică precum prietenul lui de pe *Chicago.* Se apropiase la câteva mii de metri de ţintă şi îi oferise ocazia de a manevra ca şi când n-ar mai fi fost nimeni în jur. Cincisprezece minute mai târziu, *Boston* se alătură celuilalt submarin valid.

— Au fost patru ore dure. Tango-ul ăla era al de naibii bun! rosti Simms în telefonul subacvatic. Eşti în formă bună?

— Da. Am luat poziţie în frunte. Vrei să fii ariergarda pentru o vreme?

— S-a făcut, Danny. Ne mai vedem.

ISLANDA

— Condu-ne, sergent Nichols.

Postul de observaţie rusesc se găsea la cinci kilometri spre sud şi la o mie de metri mai sus. Se căţărară pe pereţii râpei şi

ajunseră pe sol relativ deschis. Se găseau între soare şi postul de veghe. Judecând raţional, Edwards credea ce spusese Nichols despre condiţiile luminoase şi despre modul în care reacţiona ochiul uman la ele – oare cât de uşor de depistat erau de la cinci kilometri depărtare? – dar senzaţia care îl încerca era aceea că umbla gol pe stradă la o oră de vârf. Îşi vopsiseră feţele cu machiaj de camuflaj, iar uniformele li se asortau bine cu culoarea şi compoziţia terenului. „Numai că ochiul uman caută mişcare, îşi spuse Edwards şi noi suntem în mişcare. Ce caut eu aici?”

„Fiecare lucru la timpul lui. Mergi încet. Nu ridica praf. Ritm calm şi uşor. Fără mişcări bruşte. Capetele jos.” Tot ceea ce spusese Nichols îi răsuna acum prin minte. „Uitaţi-vă la mine, sunt invizibil.”

Îşi porunci singur să nu se uite în sus, dar n-ar mai fi fost om dacă n-ar fi furişat câte o privire. Dealul – *muntele* – se înălţa deasupra lor. Devenea extrem de abrupt în apropierea vârfului.

„Să fie un vulcan?” se întrebă Edwards. Nu se vedea nici un semn de activitate pe pisc. Poate că nu era nimeni acolo? „Aşa. Faceţi-ne o favoare şi fiţi orbi, dormiţi, mâncaţi sau uitaţi-vă după avioane.” Trebuia să-şi ia privirea din acea direcţie.

Stâncile peste care păşea ajunseră la un moment dat să se unească. Fiecare membru al echipei mergea de unul singur. Nimeni nu spunea nimic. Toate chipurile încremeniseră într-o expresie neutră care putea însemna la fel de bine hotărâre sau epuizare abia ascunsă. Era nevoie de concentrare doar ca să păşeşti în siguranţă peste pietre.

„Ăsta e capătul. Ultima zvâcnire. Ultimul deal de urcat. Sfârşitul, îşi promise Edwards. După asta o să iau maşina ca să-mi cumpăr ziarul de dimineaţă. Dacă nu pot să am o casă cu un singur etaj, am să-mi instalez un lift. O să-mi pun copiii să tundă iarba în locul meu şi eu o să-i urmăresc de pe verandă.”

În sfârşit coama dealului rămase în spatele lui. Acum trebuia să-şi furişeze privirea peste umăr. Din cine ştie ce motiv, elicopterul plin cu paraşutişti ruşi nu se ivi. Se găseau oarecum în mai mare siguranţă acum. Aşa că Nichols mări ritmul.

Patru ore mai târziu, muntele rămase în spatele unei creste ascuţite din stâncă vulcanică. Nichols făcu o pauză. Mergeau de şapte ore.

— Ei bine, rosti sergentul. A fost destul de uşor, nu?

— Sergent, data viitoare când mai sari dintr-un avion, te rog să-ţi rupi complet glezna, îi sugeră Mike.

— Partea grea a rămas în spatele nostru. Acum nu ne rămâne de făcut decât să urcăm deluşorul ăsta, comentă Nichols.

— Poate vreţi să luăm nişte apă mai întâi, interveni Smith, arătând spre un curs de apă la o sută de metri depărtare.

— Bună idee. Locotenente, cred că trebuie să ajungem în vârful dealului ăla cât de repede putem.

— De acord. Ăsta este în mod categoric ultimul blestemat de deal pe care îl mai urc în viaţa mea!

Nichols chicoti.

— Mi-am spus şi eu asta o dată sau de două ori, domnule.

— Nu te cred.

USS INDEPENDENCE

— Bine ai venit la bord, Toland!

Poziţia de comandant al Forţei de Atac din Atlantic era o funcţie de trei stele, dar contraamiralul Scott Jacobsen trebuia să se mulţumească deocamdată doar cu funcţia, fără a se bucura de grad. Aviator de o viaţă, Jacobsen era comandantul de portavion cu cel mai mare grad din marină şi îl înlocuia pe răposatul amiral Baker.

— Ai parte de o recomandare a naibii de bună din partea amiralului Beattie.

— A făcut prea mare caz, domnule. Nu am făcut altceva decât să înaintez o idee născocită de altcineva.

— Bun. Ai fost pe *Nimitz* când forţa de asalt a fost lovită, nu?

— Da, domnule. Eram în CIC.

— Singurul tip care a mai ieşit viu de acolo a fost Sonny Svenson?

— Căpitanul Svenson, da, domnule.

Jacobsen luă telefonul şi apăsă trei taste.

— Roagă-l pe căpitanul Spalding să vină până la mine. Mulţumesc. Toland, tu, eu şi ofiţerii mei de operaţiuni vom retrăi acea experienţă. Vreau să văd dacă ne-a scăpat ceva la şedinţa de informare. În portavioanele mele nimeni nu va da nici o gaură, fiule.

— Domnule amiral, nu-i subestimaţi, îl avertiză Toland.

— Nu-i voi subestima, Toland. De-asta te-am cerut pe tine aici. Grupul din care făceai parte a fost prins mult prea la nord date fiind circumstanţele. Capturarea Islandei a fost o mutare

frumoasă din partea lor. Ne-a cam dat planurile peste cap. Vom îndrepta situaţia asta, domnule comandor.

— Aşa îmi imaginam şi eu, domnule.

USS REUBEN JAMES

— Nu-i o frumuseţe? zise O'Malley.

Îşi aruncă ţigara peste bord şi îşi încrucişă braţele, uitându-se la masivul portavion de la orizont. Nava era doar o formă cenuşie, cu avioanele aterizând pe puntea de zbor.

— Articolul meu trebuia să fie despre convoi, pufni Calloway.

— Păi, intră în port chiar acum. Sfârşitul articolului. Pilotul zâmbi cu toată gura. La naiba, m-ai făcut faimos, nu?

— Voi, piloţii, sunteţi cu toţii la fel! se răţoi furios corespondentul Reuters. Comandantul nici nu vrea să-mi spună unde mergem.

— Nu ştii? se prefăcu O'Malley surprins.

— Ei bine, unde mergem?

— Spre nord.

LE HAVRE, FRANŢA

Portul fusese eliberat în aşteptarea convoiului. Navele comerciale trecură pe lângă mai multe epave de nave distruse de mine sovietice, unele plantate înainte de război, altele lăsate de avioane. Portul fusese atacat de şase ori de avioane de bombardament cu rază mare de acţiune, de fiecare dată preţul plătit de forţele de apărare franceze fiind teribil de mare.

Primele vase care ajunseră la ţărm erau imensele nave Ro/Ro, vasele container. Opt dintre ele transportaseră împreună o divizie completă de blindate, care fură imediat transbordate spre bazinul Theophile Ducrocq. Una câte una, navele îşi lăsară rampele curbate pe doc şi tancurile începură să iasă. Blindatele erau aşteptate de trailere de mare capacitate cu garda la sol joasă, fiecare dintre acestea urmând să transporte un tanc sau alt vehicul blindat către linia frontului. Odată încărcate, trailerele porniră unul câte unul spre punctul de adunare din imensa parcare a filialei locale a uzinei Renault. Descărcarea diviziei avea să dureze ore întregi, dar se decisese deplasarea imediată

a tuturor forţelor disponibile către frontul aflat la mai puţin de cinci sute de kilometri depărtare.

După voiajul încordat şi nesfârşit, sosirea reprezentase un şoc cultural pentru trupele americane, mulţi dintre ei fiind membri ai Gărzii Naţionale, care rareori plecau peste graniţă. Muncitorii portuari şi poliţiştii de la circulaţie erau prea extenuaţi după săptămâni întregi de muncă fără odihnă ca să mai arate vreo emoţie omenească, dar oamenii obişnuiţi care aflaseră, în ciuda măsurilor dure de securitate, că sosiseră trupe de întărire, ieşiră pe străzi, mai întâi în grupuri mici, ce deveneau tot mai mari, pentru a-i vedea pe nou-sosiţi. Trupelor americane li se interzisese părăsirea zonelor de cantonare. După câteva negocieri, se decise ca unor delegaţii mici de oameni să li se permită o scurtă întâlnire cu câteva dintre unităţile militare. Riscurile legate de securitate erau minore – liniile telefonice către şi dinspre toate porturile NATO se găseau sub un control strict – iar rezultatul acestui exerciţiu de simplă curtoazie fu neaşteptat. La fel ca taţii şi bunicii lor, trupele proaspăt sosite văzură că Europa merita să te baţi pentru ea. Oamenii care erau adesea priviţi doar ca o ameninţare la adresa slujbelor americane aveau chipuri şi speranţe şi vise, toate acestea acum în pericol. Nu se luptau pentru un principiu, o decizie politică sau un tratat semnat pe hârtie. Erau aici pentru aceşti oameni şi pentru alţii, deloc diferiţi de cei lăsaţi acasă.

Totul dură cu două ore mai mult decât se sperase. Unele vehicule se avariaseră în cursul călătoriei, dar oficialităţile portuare şi poliţia organizaseră cu pricepere punctele de adunare. Divizia plecă la începutul după-amiezii cu cincizeci de kilometri pe oră, de-a lungul unei autostrăzi cu mai multe benzi special eliberată de orice trafic. La fiecare câţiva metri se afla cineva care le făcea semn cu mâna, în vreme ce soldaţii efectuau ultimele verificări. Partea uşoară a călătoriei era pe cale să se sfârşească.

ISLANDA

Ajunseră în vârf la ora patru dimineaţa. Acolo descoperiră că muntele avea mai multe „vârfuri”. Ruşii se găseau pe cel mai înalt, la cinci kilometri depărtare. Grupul lui Edwards avea de ales între două vârfuri, fiecare cu cel puţin o sută de metri mai

jos decât cel mai înalt pisc. Îl aleseră pe cel mai înalt din cele două, de pe care se vedea micul port pescăresc Stykkisholmur, aproape direct spre nord şi golful mare plin de roci botezat pe hartă Hvammsfjordur.

— Pare un punct perfect de observaţie, locotenente Edwards, comentă Nichols.

— Asta-i bine, sergent, căci eu unul nu mai fac un pas în plus. Edwards îşi fixase deja binoclul asupra piscului dinspre est. Nu văd nici un fel de mişcare.

— Sunt acolo, zise Nichols.

— Mda, fu Smith de acord. Mai mult ca sigur.

Edwards coborî sub linia crestei şi scoase staţia radio.

— Doghouse, aici Beagle, am ajuns unde aţi vrut.

— Dă-mi poziţia exactă.

Edwards desfăcu harta şi citi coordonatele.

— Credem că există un post de observaţie rusesc pe vârful alăturat. Pe hartă ar fi cam la cinci, kilometri depărtare. Aici suntem bine ascunşi şi avem apă şi hrană pentru două zile. Vedem drumurile care duc spre Stykkisholmur. De fapt, acum e senin, aşa că putem vedea în zare până la Keflavik. Nu putem distinge nimic, dar zărim peninsula.

— Foarte bine. Vreau să te uiţi spre nord şi să-mi spui în detaliu ce vezi.

Edwards îi dădu antena staţiei lui Smith, apoi se întoarse şi fixă binoclul deasupra oraşului.

— Bun. Terenul e destul de plat, dar mai sus decât apa, ca pe un platou. Oraşul e destul de mic, cam cât opt cvartale. Se văd câteva bărci de pescuit mici legate de docuri… Număr nouă. La nord şi la est de port, golful este mărginit de stânci mari care se întind pe kilometri. Nu zăresc nici un fel de vehicule blindate şi nici trupe ruseşti – stai aşa. Văd două vehicule parcate în mijlocul străzii, dar nu-i nimeni în jurul lor. Soarele e încă jos la orizont şi pe sol sunt multe umbre. Pe străzi nu se mişcă nimic. Cam asta e.

— Foarte bine, Beagle. Bun raport. Dă-ne de ştire dacă observi orice fel de personal sovietic. Vrem să ştim chiar dacă e vorba de o singură persoană. Fii pe fază.

— Vine cineva să ne ia?

— Beagle, nu ştiu despre ce vorbeşti.

USS INDEPENDENCE

Toland se găsea în CIC şi urmărea ecranele. Cel mai mult îl preocupau submarinele. În Strâmtoarea Danemarcei se găseau opt submarine aliate, la vest de Islanda, formând o barieră pe care foarte puţine submarine inamice o puteau depăşi. Erau sprijinite de avioane Orion ale marinei cu baza la Sondrestrom, în Groenlanda, un lucru ce fusese imposibil de realizat până la neutralizarea avioanelor ruseşti de vânătoare de la Keflavik. Asta închidea una dintre căile posibile de acces către Flota Atlantică de Atac. Alte submarine formau o linie paralelă cu direcţia de înaintare a flotei, sprijinite fiind de aparate Viking S-3A de pe portavioane, care operau continuu de pe punţile de zbor.

Pentagonul dezvăluise presei că această formaţiune a marinei era în drum spre Germania, unde rezultatul bătăliei era în cumpănă. De fapt, o formaţie strânsă de nave amfibii se găsea la douăzeci de mile de portavion, pe curs zero-trei-nouă, la patru sute de mile de adevăratul obiectiv.

USS REUBEN JAMES

— Nu ne mai îndreptăm spre nord, zise Calloway.

Cina era servită în sala ofiţerilor. Ofiţerii dăduseră iama printre ultimele rezerve de salată de la bord.

— Cred că aveţi dreptate, fu O’Malley de acord. Cred că acum ne îndreptăm spre vest.

— Mi-aţi putea dezvălui ce anume urmează să facem. Mie mi s-a interzis accesul la reţeaua de comunicaţii prin satelit.

— Am fost desemnaţi să asigurăm escorta grupului de bătălie condus de *Nimitz,* numai că atunci când goneşti cu douăzeci şi cinci de noduri nimic nu e prea uşor.

Lui O’Malley nu-i plăcea ce se întâmpla. Îşi asumau riscuri. Asta însemna războiul, dar pilotului oricum nu-i plăcea războiul. Mai ales riscul asociat. „În fond însă, eu sunt plătit ca să fac războiul, nu să îmi placă.”

— Escorta e în cea mai mare parte britanică, nu?

— Mda şi ce-i cu asta?

— Păi e o poveste pe care o pot folosi ca să spun celor de

acasă cât de important…

— Ascultă, domnule Calloway, să spunem că vă scrieţi articolul şi acesta e publicat în ziarele locale. Apoi să presupunem că un agent sovietic citeşte articolul şi transmite informaţia către…

— Cum să facă asta? Fără îndoială că guvernul a stabilit restricţii severe asupra tuturor formelor de comunicaţii.

— Ivan dispune de o mulţime de sateliţi de comunicaţii, la fel ca şi noi. Pe fregata asta avem două emiţătoare către sateliţi. Le-aţi văzut. Cât de sofisticate vi se par? Vă gândiţi că poate vă puteţi monta unul în curtea din spate a casei, poate ascuns în vreun tufiş? În plus, întregul grup e supus regulii camuflajului. EMCON total. Deocamdată nimeni nu transmite nimic.

Morris apăru şi el şi se aşeză în capul mesei.

— Căpitane, unde mergem? întrebă Calloway.

— Tocmai am aflat şi eu. Îmi pare rău că nu vă pot spune. *Battleaxe* şi noi vom continua împreună pentru o vreme ca ariergardă pentru grupul *Nimitz.* Am fost botezaţi „Forţa Mike”.

— Primim ajutoare? întrebă O’Malley.

— *Bunker Hill* se îndreaptă încoace. A trebuit să îşi reîncarce magaziile cu provizii şi să facă joncţiunea cu HMS *Illustrious.* O să opereze împreună când ne ajung din urmă. Noi o să ne ocupăm locul în perimetrul exterior. Peste patru ore vom reîncepe activitatea antisubmarin. Va fi însă foarte greu să ţinem pasul cu portavionul.

USS CHICAGO

Existau trei contacte. Toate apărute în decurs de zece minute. Două se găseau în faţa lui *Chicago*, la stânga şi la dreapta provei. Cel de-al treilea era în dreptul babordului, la mijloc. McCafferty îşi dădu seama că inamicul ştia cumva de submarinele distruse. Probabil, vreun soi de semnalizare radio. Asta însemna că singurele succese tactice reuşite cu adevărat de el contaseră doar în atragerea de noi pericole asupra trioului de submarine americane.

— Comanda, aici sonarul. Avem semnale de balize sonar la doi-şase-şase. Sunt trei balize – patru, mai exact patru.

„Alte avioane Bear? se întrebă McCafferty. O vânătoare în comun?”

— Domnule comandant, mai bine aţi veni în faţă, interveni

şeful de la sonar.

— Ce se petrece?

Ecranul de obicei liniştit era dintr-odată plin de semnale.

— Domnule, chiar acum se formează trei linii de balize. Trebuie să fie cel puţin trei avioane acolo sus. Linia asta e destul de aproape şi se pare că se va întinde în spatele nostru, poate chiar deasupra prietenilor noştri.

McCafferty urmări noile linii de semnale apărând cu o frecvenţă de unul pe minut. Fiecare semnal însemna o baliză rusească, iar linia periculoasă se întindea spre est, în vreme ce celelalte două se extindeau pe azimuturi diferite.

— Încearcă să ne încadreze, şefule.

— Aşa se pare, domnule.

„De fiecare dată când am distrus un submarin rusesc le-am oferit o referinţă de localizare. Au calculat cursul nostru şi viteza de înaintare.” McCafferty îşi dusese submarinul înapoi la Sviataia Anna Trough. Drumul spre banchiza de gheaţă era lat de o sută de mile şi adânc de trei sute de stânjeni. Însă cât de multe submarine sovietice se găseau de-a lungul acelui drum? Echipajul de la sonar continuă să anunţe coordonatele către contactele submarine, în vreme ce comandantul urmărea extinderea liniilor de balize.

— Cred că ăsta e *Providence,* domnule. Tocmai şi-a mărit viteza – mda, ascultaţi zgomotul, chiar şi-a mărit viteza. Baliza asta trebuie să fie chiar lângă ea. Dar *Boston* este tot de negăsit.

Coordonatele erau constante în cazul celor două contacte submarine din faţă. Nu se putea genera un număr pentru distanţă până ce *Chicago* sau celelalte submarine nu efectuau manevre. Dacă vira stânga s-ar fi apropiat de al treilea contact, o idee nu prea bună. Dacă vira dreapta, s-ar fi îndepărtat de submarinul care s-ar fi putut apropia apoi de *Providence.* Dacă nu făcea nimic, nu obţinea nimic. McCafferty nu ştia, pur şi simplu, ce să facă.

— Încă o baliză, domnule.

Baliza nouă se găsea între două coordonate de contacte existente. Era clar că se încerca localizarea lui *Providence.*

— Uitaţi-l şi pe *Boston.* Cred… mda, trece de o baliză.

O nouă linie de contact strălucitoare apăru brusc acolo unde înainte nu fusese nimic. „Todd tocmai a accelerat şi va permite să fie localizat, îşi spuse McCafferty. Apoi se va scufunda la mare adâncime ca să evadeze.”

„Hai să privim lucrurile din perspectiva ruşilor, gândi comandantul. Nu prea ştiu cu ce anume au de-a face, nu? Probabil că îşi închipuie că se bat cu mai mult de un inamic, dar cu câţi anume? Nu au de unde să ştie. Aşa că vor dori să facă lumină asupra tablei de joc înainte de a trage, doar ca să vadă ce-i aici.”

— Torpilă în apă, relevment unu-nouă-trei!

Un Bear rusesc lansase torpila împotriva lui *Boston.* McCafferty urmări ecranul sonarului în vreme ce Simms îşi duse nava la mare adâncime, cu torpila pe urme. Avea să schimbe adâncimile şi să efectueze câteva schimbări bruşte ale cursului şi ale vitezei, încercând să scape de arma din spate. Pe ecran apăru linia strălucitoare a unui generator de zgomot, care rămase pe o coordonată constantă în vreme ce *Boston* îşi continuă manevrele. Torpila se luă după generatorul de zgomot, gonind alte trei minute înainte de a rămâne fără combustibil.

Ecranul era din nou relativ curat. Semnalele de la balize rămâneau. *Boston* şi *Providence* îşi reduseseră puterea şi dispăruseră, dar acelaşi lucru se întâmplase şi cu semnalele de la submarinele ruseşti.

„Oare ce fac? Care le e planul? se întrebă comandantul. Ce submarine sunt acolo? Tango, trebuie să fie din clasa Tango. Şi-au oprit motoarele electrice, au încetinit până la derivă şi de-asta au dispărut de pe ecrane. Bun, deci nu mai vin după noi. S-au oprit când avioanele le-au detectat pe *Boston* şi pe *Providence.* Aşadar, se coordonează cu avioanele Bear! Asta înseamnă că trebuie să fie la adâncime mică, iar performanţele sonarelor sunt reduse pentru că sunt atât de aproape de suprafaţă.”

— Şefule, presupune că cele două contacte pe care le aveai erau submarine Tango, navigând cu circa zece noduri. Asta înseamnă o distanţă estimată de cât anume?

— În aceste condiţii… zece până la douăsprezece mile. Dar aş fi extrem de precaut cu folosirea acestor cifre, domnule.

La nord de *Chicago* începură să apară trei noi linii de balize. McCafferty se duse în spate ca să vadă cum erau ele trecute pe planşetă. Între liniile de balize exista un spaţiu cam de două mile, ceea ce le putea oferi informaţii despre distanţe.

— Nu prea sunt subtili, nu? observă secundul.

— De ce să-ţi faci griji când nu e nevoie? Mai bine să vedem dacă ne putem croi drum printre balize.

— Ce fac prietenii noştri?

— Ar fi bine să vină şi ei spre nord. Nici nu vreau să mă gândesc la ce alte nave sunt ăştia în stare să arunce împotriva noastră. Cel mai bine ne-am îndrepta chiar pe aici.

Secundul dădu ordinele. *Chicago* începu să se deplaseze din nou înainte. Acum aveau să afle cu adevărat dacă plăcile din cauciuc de pe carenă chiar absorbeau undele de sonar sau nu. Fuseseră trasate pe planşetă şi ultimele coordonate ale submarinelor ruseşti. McCafferty ştia că şi acestea se puteau deplasa la adăpostul peretelui de zgomot. Când avea să le detecteze din nou, probabil că aveau să se găsească periculos de aproape. *Chicago* se afundă în adâncuri. Submarinul ajunse la trei sute de metri şi navigă spre punctul de mijloc dintre două balize care emiteau semnale.

O altă torpilă se ivi în apă undeva în spate. McCafferty manevră iute nava ca să scape de ameninţare, dar îşi dădu imediat seama că torpila ţintea spre altcineva sau, poate, fusese lansată fără nici o ţintă. Ascultară cum arma inteligentă goneşte ca bezmetica preţ de câteva minute, apoi cum zgomotul ei se stinge. „O cale perfectă de a întrerupe concentrarea unui om”, gândi McCafferty, aducându-şi submarinul pe un curs nordic.

Relevmentul balizelor se schimbă pe măsura apropierii de ele. Balizele se găseau aproape exact la două mile distanţă una de alta. *Chicago* trecu prin prima linie, târându-se deasupra fundului apei. Balizele erau fixate să emită pe o frecvenţă care rezona clar în întreaga carenă a submarinului. „Exact ca în filme”, îşi spuse comandantul, în vreme ce membrii echipajului care nu erau direct implicaţi în navigaţie se uitau în sus şi înspre pereţii carenei ca şi cum aceasta ar fi fost „mângâiată” de undele sonore. Ce mai mângâiere… Cea de-a doua linie se afla la trei mile în spatele celei dintâi. Chic*ago vir*ă uşor stânga pentru a se îndrepta spre o nouă deschizătură în linie.

Viteza de deplasare ajunsese la patru noduri. Sonarul anunţă un posibil contact spre nord, care imediat se estompă. Poate fusese un Tango, poate nu fusese nimic. Oricum, contactul fu trasat pe planşetă, în vreme ce submarinul avu nevoie de aproape o oră ca să ajungă la a doua linie de balize emiţătoare.

— Torpilă în apă, în babord! strigă operatorul sonar.

— Cârma banda dreapta, maşinile înainte la viteză maximă!

Elicea lui *Chicago* lovi apa cu putere, stârnind o cacofonie de zgomote pentru avionul rusesc care lansase o torpilă împotriva unui posibil contact. Navigară aşa timp de trei minute, aşteptând

date suplimentare despre torpilă.

— Unde-i torpila?

— Emite semnale, domnule – dar emite în cealaltă direcţie. Coordonatele se schimbă spre sud, din stânga spre dreapta şi slăbesc în intensitate.

— Maşinile la o treime, cârma la mijloc, ordonă McCafferty.

— Încă una – torpilă în apă, relevment zero-patru-şase.

— Cârma banda dreapta, maşinile înainte cu toată viteza, ordonă din nou McCafferty. Se întoarse spre secund. Ştii ce au făcut? Au lansat o torpilă ca să ne determine să ne mişcăm! *La naiba!*

„Frumoasă tactică, oricine ai fi. Ştii bine că nu ne putem permite să ignorăm o torpilă."

— Dar cum de-au ştiut ei că suntem aici?

— Poate că au ghicit bine, poate că au avut un moment de inspiraţie. În acel moment, manevra noastră le-a oferit poziţia contactului.

— Torpilă relevment zero-patru-unu. Emite impulsuri spre noi, dar nu ştiu dacă s-a fixat încă asupra noastră, domnule. Domnule, contact nou relevment zero-nouă-cinci. Zgomote mecanice – pare a fi un submarin.

— Şi-acum ce facem? şopti McCafferty.

Lăsă torpila rusească în pupa şi se strecură aproape de fundul apei. Performanţele sonarului se reduseră la zero în vreme ce *Chicago* acceleră la peste douăzeci de noduri. Instrumentele de la bord sesizau încă impulsurile emise de torpilă. McCafferty manevră nava ca să menţină arma inteligentă în spate, în vreme ce aceasta se scufundă în urmărirea submarinului american.

— Duceţi-o sus! Adâncime treizeci de metri. Lansaţi un generator de zgomot.

— Cârmele de adâncime la unghi maximum!

Ofiţerul de scufundare ordonă evacuarea balastului din rezervoarele din faţă pentru a spori efectul manevrei. Împreună cu generatorul de zgomot, manevra creă o enormă turbulenţă în apă. Torpila se luă după aceasta, ratând ţinta principală. Chiar dacă bună, manevra era şi disperată. Submarinul se ridică cu repeziciune, coca dilatându-se uşor din pricina depresurizării externe. Undeva în apa înconjurătoare exista un submarin inamic, care acum auzea tot felul de zgomote din direcţia lui *Chicago.*

McCafferty nu avea altceva de făcut decât să fugă. Credea cu

tărie că celălalt submarin avea să îl atace de dedesubt cu o torpilă, dar nu înţelegea ce căuta acea navă acolo. Încetini viteza submarinului la cinci noduri şi se întoarse, în timp ce torpila rămase fără combustibil undeva, jos. Următoarea problemă: în apropiere se găsea un submarin sovietic.

— Trebuie să ştie cam pe unde ne aflăm, domnule.

— Aici ai dreptate, secund. Sonar, aici comanda, căutare Yankee! Ambele părţi puteau folosi tactici neobişnuite. Controlul tirului, fii pe fază, chestia asta va dura foarte puţin.

Puternicul şi extrem de rar folositul sonar activ de pe *Chicago*, instalat în prova, lovi apa cu un impuls de joasă frecvenţă.

— Contact, relevment zero-opt-şase, distanţa patru mii şase sute!

— Fixează soluţia!

Trei secunde mai târziu coca submarinului vibră din pricina undelor sonarului sovietic.

— Fixat! Gata pentru tuburile trei şi doi.

— Coordonate introduse. Fooc! Torpilele fură lansate la un interval de câteva secunde una de cealaltă. Tăiaţi cablurile. Coborâţi nava! Adâncime o sută de metri, maşinile înainte cu toată viteză, cârma banda stânga, veniţi pe curs nou doi-şase-cinci!

Submarinul porni spre vest cu toată viteza, în vreme ce torpilele lansate goneau spre ţinta lor.

— Zgomote – torpile în apă în pupa, relevment zero-opt-cinci.

— Răbdare, zise McCafferty. „Nu vă aşteptaţi la o asemenea manevră de la noi, nu?” Bună treabă la controlul tirului! Noi am lansat cu un minut mai devreme decât tipul celălalt. Viteza?

— Douăzeci şi patru de noduri şi creşte, domnule, răspunse timonierul. Trecem de trei sute treizeci de metri adâncime, domnule.

— Sonar, câte torpile sunt pe urmele noastre?

— Cel puţin trei, domnule. Domnule, armele noastre emit impulsuri. Cred că s-au fixat pe ţintă.

— Secund, în câteva secunde vom vira şi vom schimba adâncimea. Când o vom face, vreau să lansezi patru generatoare de zgomot la intervale de cincisprezece secunde.

— ’Nţeles, domnule.

McCafferty se duse şi se postă în spatele timonierului. Acesta de-abia împlinise douăzeci de ani cu o zi înainte. Indicatorul cârmei arăta că aceasta se găsea la mijloc, asietă negativă de 10

grade la cârmele de adâncime. Submarinul tocmai depăşise cota de trei sute şaizeci de metri şi continua să se scufunde. Vitezometrul se apropia de treizeci de noduri. Acceleraţia se reduse pe măsură ce *Chicago* se apropia de viteza maximă. Comandantul îl bătu uşor pe băiatul de la cârmă pe umăr.

— Acum. Ridică eleroanele cu zece grade şi du cârma la douăzeci de grade dreapta..

— Da, domnule!

Coca submarinului vibră când torpila lansată de *Chicago* explodă asupra ţintei. Toţi tresăriră sau se strâmbară – căci şi submarinul avea probleme mari. Manevra efectuată de *Chicago* lăsă o turbulenţă imensă în apă, pe care secundul o intensifică lansând patru generatoare de zgomot. Micile canistre cu gaz umplură turbulenţa cu bule care se transformară în ţinte excelente pentru sonar, în vreme ce *Chicago* gonea spre nord. Submarinul trecu în fugă pe sub o baliză sonar, dar ruşii nu mai puteau lansa altă torpilă de frică să nu interfereze cu cele care trecuseră deja la acţiune.

— Relevmentul se modifică la toate contactele, domnule, raportă sonarul.

McCafferty începu să respire din nou.

— Maşinile înainte la o treime.

Timonierul acţionă telegraful. Sala maşinilor răspunse imediat şi *Chicago* încetini.

— Vom încerca să dispărem din nou. Probabil că nu ştiu cine pe cine a ucis. Vom folosi timpul pentru a ne da din nou la fund şi pentru a ne strecura spre nord-est. Aţi făcut o treabă bună, oameni buni, chestia asta a cam fost pe muchie de cuţit.

Timonierul ridică privirea.

— Domnule, sudul oraşului *Chicago* nu mi se mai pare brusc cea mai rea parte a oraşului!

„Cu toate astea e totuşi cea mai obositoare, gândi. Nu pot continua să vină spre noi aşa. Trebuie să ia o pauză şi să regândească totul, nu?” McCafferty memorase clar harta. Până la banchiză rămăseseră de parcurs încă o sută cincizeci de mile.

39
Ţărmul de la Stykkisholmur

HUNZEN, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

Reuşiseră să respingă în cele din urmă contraatacul. „Nu, se corectă Alekseiev, nu i-am înfrânt, i-am îndepărtat.” Nemţii se retrăseseră din proprie voinţă, după ce înfruntaseră jumătate din forţa rusească de atac. Victoria însemna mai mult decât posesia câmpului de bătălie.

Totul devenea mai dificil. Beregovoi avusese dreptate când spusese că gestionarea şi coordonarea din mişcare a unei bătălii mari era mult mai grea decât dintr-un punct fix de comandă. Simplul efort de deschidere a hărţii în interiorul strâmt al vehiculului de comandă era o bătălie cu timpul şi spaţiul, iar optzeci de kilometri de front însemnau prea multe hărţi tactice. Contraatacul îi obligase pe generali să deplaseze una dintre unităţile de rezervă din categoria A spre nord, la timp ca să-i urmărească pe nemţi retrăgându-se după ce răvăşiseră ariergarda a trei divizii de infanterie motorizată de categoria B şi împrăştiaseră panică în rândul miilor de rezervişti care încercau să se descurce cu echipamentele vechi, de-abia amintindu-şi de instrucţia primită.

— De ce s-au retras? îl întrebă Sergetov pe general.

Alekseiev nu-i răspunse. Era o întrebare bună, pe care şi-o pusese singur de mai multe ori. „Au existat probabil două motive, îşi spuse el. Mai întâi, le-a lipsit forţa de a-şi duce efortul până la capăt şi a trebuit să se mulţumească cu o spoială de atac care să ne dezechilibreze operaţiunile. În al doilea rând, direcţia principală a atacului nostru a fost pe punctul de a atinge Weser-ul şi e posibil ca ei să se fi retras ca să facă faţă acestei crize posibile.” De general se apropie ofiţerul de informaţii al armatei.

— Tovarăşe general, am primit un raport neliniştitor de la unul dintre avioanele noastre de recunoaştere.

Ofiţerul relată pe scurt un mesaj radio primit de la un pilot de avion care zbura la joasă înălţime. Controlul aerian exercitat de

NATO provocase pierderi foarte mari în special acestor unităţi de recunoaştere, extrem de importante. Pilotul MIG-ului 21 în cauză văzuse şi raportase despre o coloană masivă de vehicule blindate pe Autostrada 8 la sud de Osnabruck, după care dispăruse din eter. Generalul ridică imediat radiofonul către Stendal.

— De ce n-am fost informaţi despre acest raport imediat după ce l-aţi primit? îşi întrebă Alekseiev superiorul.

— Este un raport neconfirmat, replică CINC-Vest.

— La naiba, *ştim* că americani au debarcat întăriri în Le Havre!

— Şi care nu pot ajunge pe front pentru cel puţin încă o zi. Cât de repede o să ai un cap de pod pe Weser?

— Avem acum unităţi pe fluviu la Ruhle…

— Atunci mută-ţi unităţile de pontoane acolo şi *trece-le de cealaltă parte!*

— Tovarăşe, flancul meu drept este încă în dezordine şi acum am primit acest raport despre o posibilă divizie inamică formându-se chiar acolo!

— Tu fă-ţi griji în legătură cu trecerea Weser-ului şi lasă-mă pe mine să mă ocup de această divizie fantomă! Este un ordin, Pavel Leonidovici!

Alekseiev puse aparatul înapoi în furcă. „Are o imagine de ansamblu mai bună asupra a ceea ce se petrece, îşi spuse Paşa. După ce punem poduri peste Weser, nu vom mai avea nici un obstacol serios în faţă pe mai bine de o sută de kilometri. După fluviul Weser, putem intra în Ruhr, inima industrială a Germaniei. Dacă îl distrugem sau îl ameninţăm serios, atunci poate că nemţii vor căuta o soluţie politică şi războiul va fi câştigat. Asta vrea el să-mi spună de fapt.”

Generalul se uită la hărţi. Curând regimentul din frunte avea să încerce forţarea fluviului la Ruhle. Un regiment de pontonieri era deja în marş într-acolo. Iar el îşi primise ordinele.

— Începeţi deplasarea trupelor OMG.

— Dar flancul nostru drept? protestă Beregovoi.

— Va trebui să se descurce singur.

BRUXELLES, BELGIA

SACEUR continua să fie îngrijorat în legătură cu rezervele avute la dispoziţie. Totodată, fusese obligat să rişte oferind

prioritatea maximă de transport diviziei de blindate care se apropia acum de Springe. Vasele transportând containere încărcate cu muniţie, piese de schimb şi milioane de alte articole speciale abia îşi descărcau încărcăturile care erau trimise imediat spre front. Cea mai mare unitate de rezervă, divizia de blindate, era pe punctul de a se reuni cu două brigăzi germane şi cu ceea ce rămăsese din Regimentul 11 de Cavalerie Blindată, pe vremuri o adevărată brigadă ca dimensiuni, din care acum mai rămăseseră doar două batalioane de oameni epuizaţi.

Situaţia întăririlor era încă tensionată. Multe dintre unităţile de pe front erau reduse la patru zile de provizii consumabile, iar efortul de reaprovizionare avea să dureze două zile, chiar dacă lucrurile se desfăşurau perfect; o marjă de acţiune subţire, care în cadrul unui exerciţiu antebelic ar fi fost destul de echitabilă, dar nu şi acum, când în joc erau popoare şi naţiuni. Cu toate astea, ce alternative avea la dispoziţie?

— Domnule general, am primit un raport despre un atac de forţa unui regiment asupra fluviului Weser. Se pare că Ivan încearcă să-şi ducă trupele pe malul stâng.

— Ce avem acolo?

— Un batalion de *Landwehr,* destul de obosit. Pe drum sunt două companii de tancuri, ar trebui să ajungă acolo peste o oră şi ceva. Există indicii preliminare că întăririle sovietice se îndreaptă într-acolo. S-ar putea ca aceasta să fie principala axă a atacului lor sau cel puţin se pare că se orientează în acea direcţie.

SACEUR se lăsă pe spate în scaun şi privi la hartă. Dispunea de un regiment de rezervă la mai puţin de trei ore de Ruhle. Generalul era genul de om căruia îi plăcea să joace la noroc. Se simţea cel mai fericit stând la o masă cu un pachet de cărţi şi fise în valoare de câteva sute de dolari în faţă. De obicei câştiga. Dacă ataca în sud dinspre Springe şi eşua… ruşii treceau două sau trei divizii dincolo de Weser, iar el avea exact un regiment în rezervă cu care să le stea în cale. Dacă îşi ducea divizia de tancuri acolo şi prin cine ştie ce miracol aceasta reuşea să ajungă la timp şi-ar fi spulberat cea mai bună şansă de contraatac *reacţionând* din nou la o mutare sovietică. Nu, nu mai putea continua să reacţioneze. Arătă spre Springe.

— Cât mai durează până sunt gata de deplasare?

— Întreaga divizie – şase ore în cel mai bun caz. Putem devia unităţile aflate încă pe drum spre sud către…

— Nu.

— Atunci pornim spre sud dinspre Springe cu ceea ce e gata acum?

— Nu.

SACEUR clătină din cap şi îşi dezvălui planul…

ISLANDA

— Văd unul, anunţă Garcia.

Edwards şi Nichols ajunseră imediat lângă el.

— Salut, Ivane, rosti încetişor Nichols.

Chiar folosind binoclul, distanţa rămânea un pic mai mare de cinci kilometri. Edwards zări o mică siluetă mergând de-a lungul crestei muntelui. Omul ducea o armă şi părea să poarte pe cap o şapcă moale – poate o beretă – în loc de cască. Silueta se opri şi îşi duse palmele la faţă. Şi individul avea binoclu. Omul privi spre nord, uşor în jos, apoi îşi plimbă binoclul de teren din stânga în dreapta şi înapoi. Apoi se întoarse şi privi în direcţia Keflavik-ului.

Se ivi un alt om, care se apropie de primul. Poate că cei doi discutau, dar era imposibil să-ţi dai seama de la această distanţă. Cel cu binoclu arătă ceva înspre sud.

— Despre ce crezi că poate fi vorba? întrebă Edwards.

— Vorbesc despre vreme, fete, sport, mâncare – cine ştie? răspunse Nichols. Încă unul!

O a treia siluetă îşi făcu apariţia. Trioul de paraşutişti ruşi rămase laolaltă, continuând discuţia. Edwards decise că unul dintre indivizi trebuia să fie ofiţer. Individul rosti ceva şi ceilalţi se dispersară iute, ieşind din raza vizuală sub creastă. „Oare ce ordin ai dat, omule?”

Apoi se ivi un grup de oameni. Lumina era proastă, iar bărbaţii se agitau prea tare ca să se poată efectua o numărătoare potrivită, dar trebuia să fie cel puţin zece persoane. Cam jumătate dintre ei îşi cărau arme individuale. Oamenii înarmaţi începură să coboare panta muntelui. Spre vest.

— Bun, e un soldat inteligent, anunţă Nichols. Trimite o patrulă ca să vadă dacă zona e sigură.

— Ce facem acum? întrebă Edwards.

— Dumneata ce crezi, locotenente?

— Avem ordine să stăm ascunşi. Aşa că stăm ascunşi şi sperăm să nu ne observe.

— Nu prea sunt şanse pentru asta, să ştiţi. N-aş prea crede că vor coborî toată panta – trebuie să fie cam două sute cincizeci de metri – după care vor traversa câmpul ăla de roci şi se vor căţăra până aici ca să vadă dacă există vreun iancheu prin zonă. Amintiţi-vă că noi ştim că sunt acolo doar pentru că le-am văzut elicopterul.

„Altfel am fi putut da chiar peste ei şi cu asta s-ar fi terminat totul, îşi reaminti Edwards. Nu voi fi în siguranţă până ce nu voi ajunge înapoi în Maine."

— Mai sunt mulţi?

— Trebuie să fie cel puţin un pluton acolo. O mutare deşteaptă din partea amicilor noştri, nu?

Edwards apucă staţia radio pentru a relata această evoluţie către Doghouse, în vreme ce puşcaşii marini îi urmăreau pe sovietici.

— Un pluton?

— Asta este estimarea sergentului Nichols. Cam greu de numărat indivizii de la cinci kilometri distanţă, omule.

— Bine, vom transmite informaţia mai departe. Ceva activitate aeriană?

— De ieri n-am văzut nici un fel de aeronavă.

— Cum rămâne cu Stykkisholmur?

— Prea departe ca să distingem ceva. Putem zări cele două vehicule de teren continuând să stea pe stradă, dar nici un blindat. Aş spune că aveau o mică forţă de garnizoană acolo ca să supravegheze portul. Bărcile de pescuit stau legate la ţărm.

— Foarte bine. Bun raport, Beagle. Rezistaţi acolo. Maiorul închise şi se întoarse spre vecinul lui de la consola de comunicaţii. Ce ruşine că nu le spunem adevărul, nu?

Omul de la SOE sorbi o gură de ceai.

— Ar fi o ruşine şi mai mare să deconspirăm întreaga operaţiune.

Edwards nu desfăcu staţia radio, ci o propti de o stâncă. Vigdis continua să doarmă pe o piatră plată la şase metri sub vârful dealului. Somnul era una dintre cele mai atrăgătoare activităţi la care Edwards se putea gândi în acel moment.

— Se îndreaptă în acea direcţie, zise Garcia.

Îi dădu binoclul lui Edwards. Smith şi Nichols se sfătuiau la câţiva metri depărtare.

Mike focaliză lentilele pe ruşi. Se încurajă singur, spunându-şi că probabilitatea ca aceştia să vină direct spre ei era extrem de mică. „Continuă să te încurajezi aşa.” îşi mută binoclul asupra postului de observaţie sovietic.

— Se întâmplă din nou, îi spuse sergentul locotenentului.

— Ce anume?

— Am zărit o sclipire dinspre dealul ăla. Soarele s-a reflectat de ceva.

— O piatră şlefuită, pufni locotenentul necatadicsind măcar să privească într-acolo.

— Tovarăşe locotenent!

Ofiţerul se întoarse auzind vocea aspră şi zări o piatră zburând prin aer spre faţa lui. O prinse, prea surprins ca să se înfurie.

— Cât de sclipitoare vi se pare piatra asta?

— Atunci vreo conservă veche! Am descoperit destule gunoaie aici de la turişti şi alpinişti, nu?

— Atunci de ce sclipirea apare, dispare şi reapare?

Locotenentul se înfurie în sfârşit.

— Sergent, ştiu că ai un an de luptă în Afganistan. Şi mai ştiu că eu sunt un ofiţer nou. *Dar eu sunt ofiţer, iar tu eşti un nenorocit de sergent!*

„Minunile societăţii noastre fără clase sociale”, îşi zise sergentul, continuând să se uite la ofiţer. Puţini ofiţeri îi puteau înfrunta privirea.

— Foarte bine, sergent. Spune-le tu.

Locotenentul arătă spre staţia radio.

— Markovskîi, înainte de a te întoarce, verifică dealul din dreapta ta.

— Dar e înalt de două sute de metri! ripostă şeful patrulei.

— Corect. N-ar trebui să dureze deloc mult, rosti sergentul, încrezător în sine.

USS INDEPENDENCE

Toland schimbă planşele în videoproiector.

— Bun, instantaneele astea luate de satelit au mai puţin de trei ore vechime. Ivan dispune de trei radare mobile, aici, aici şi aici. Le mută zilnic din loc în loc – ceea ce înseamnă că unul dintre ele a şi fost mutat deja, probabil… şi, de obicei, două

dintre ele operează non-stop. La Keflavik avem cinci lansatoare SA-11, ceea ce înseamnă patru „păsări” pentru fiecare lansator. Acest SAM reprezintă o veste extrem de proastă. Aţi fost cu toţii puşi la curent asupra capacităţilor lui cunoscute şi ar trebui să extindeţi această imagine şi asupra câtorva sute de rachete antiaeriene individuale ale infanteriei. Fotografia prezintă şase tunuri antiaeriene mobile. Nu se vede nici unul fix. Fiţi convinşi, domnilor, că se află acolo, numai că sunt camuflate. Sunt cel puţin cinci, poate chiar zece interceptoare MIG-29. Aici era un regiment de avioane, până ce tipii de pe Nimi*tz* i-au redus dimensiunile. Amintiţi-vă că cele rămase sunt cele care au supravieţuit atacurilor venite din partea a două escadre de Tomcat-uri. Asta este forţa inamică de la Keflavik.

Toland se dădu deoparte, în vreme ce ofiţerul de operaţiuni trecu la descrierea misiunii. Pentru Toland misiunea părea impresionantă. Spera ca şi ruşilor să li se pară la fel.

Cortina scenei de bătălie se ridică cincizeci de minute mai târziu. Primele aeronave lansate pentru atac fură avioanele radar E-2C Hawkeye. Însoţite de avioane de vânătoare, acestea zburară la mai puţin de 130 de kilometri de coasta islandeză, asigurând cu acoperire radar întreaga formaţiune de atac. Alte avioane Hawkeye se duseră şi mai departe, ca să acopere formaţiunea de atac din punct de vedere al unor posibile atacuri aeriene sau cu rachete lansate de pe submarine.

KEFLAVIK, ISLANDA

Radarul sovietic cu baza la sol detectă aeronavele Hawkeye înainte ca puternicele sisteme de la bordul acestora să devină active. Se vedeau două dintre avioane zburând dincolo de raza de acţiune a rachetelor SAM, fiecare dintre ele însoţit de alte două avioane, ale căror siluete alungite le identificau drept interceptoare Tomcat. Imediat se dădu alarma. Piloţii de vânătoare se urcară în avioanele lor, în vreme ce echipajele de la lansatoarele de rachete şi de la tunurile antiaeriene alergară către posturile lor de luptă.

Comandantul formaţiunii de avioane era un maior cu trei victime la activ – dar care învăţase pe propria piele valoarea precauţiei în luptă. Fusese deja doborât o dată. Americanii

întinseseră odată o capcană regimentului din care făcuse parte şi el n-avea nici un chef să fie părtaş la o a doua încercare. De unde să ştie dacă acum era vorba de un atac real sau de o nouă diversiune pentru scoaterea avioanelor de vânătoare rămase de pe teritoriul Islandei? Trebuia să ia o decizie. La ordinul maiorului, avioanele decolară, se urcară la şapte mii de metri altitudine şi acum descriau cercuri deasupra peninsulei, conservându-şi combustibilul şi rămânând deasupra pământului, unde puteau fi sprijinite de lansatoarele SAM de la sol. Exersaseră cu mare atenţie astfel de tactici în zilele anterioare şi aveau încredere deplină că echipajele de pe lansatoare puteau distinge între avioanele amice şi cele inamice. Când ajunseră la mare altitudine, avertizoarele radar le spuseră că mai multe avioane Hawkeye americane se găseau la est şi la vest. Informaţia fu imediat transmisă la cartierul general al aviaţiei, împreună cu o cerere de sprijin cu bombardiere Backfire. Primiră înapoi o cerere de identificare a locaţiei şi a componenţei flotei americane. Comandantul de la baza aeriană nici măcar nu se mai obosi să transmită această cerere. Comandantul formaţiei de avioane sovietice înjură printre dinţi. Avioanele radar americane erau ţinte principale şi se găseau la distanţe ispititor de mici. Cu un regiment plin, ar fi pornit după ele şi ar fi riscat pierderea câtorva din avioanele sale, dar acum era sigur că tocmai asta sperau americanii să facă el.

Avioanele Intruder se năpustiră primele, prelingându-se deasupra crestelor înspumate ale valurilor dinspre sud cu o viteză de cinci sute de noduri şi cu rachetele Standard-ARM atârnându-le sub aripi. Alte avioane Tomcat zburau în spatele lor la mare altitudine. Când Tomcat-urile trecură de avioanele radar, luminară MIG-urile care patrulau cu propriile radare şi începură să lanseze rachete Phoenix.

MIG-urile nu le puteau ignora. Interceptoarele sovietice se separară în formaţii de câte două avioane şi se împrăştiară, ghidate de la sol de controlorii radar.

Intruder-ele se înălţară la o distanţă de cincizeci de kilometri, chiar la limita razei de acţiune a SAM-urilor şi lansară fiecare câte patru rachete Standard-ARM, care se fixară imediat pe radarele de căutare ruseşti. Operatorii radarelor sovietice se confruntau cu o dilemă. Puteau menţine radarele în funcţiune, aproape sigur condamnându-le la pieire, sau le puteau închide şi atunci

pierdeau complet şansa de a coordona bătălia aeriană de deasupra. Aleseră o cale de mijloc. Comandantul sovietic de baterie SAM ordonă oamenilor săi să îşi oprească şi să îşi pornească sistemele la intervale de timp aleatorii, sperând să genereze confuzie în creierele electronice ale rachetelor, menţinând în acelaşi timp acoperirea radar a bătăliei care urma să se declanşeze. Timpul de zbor al rachetelor depăşea cu puţin un minut şi cele mai multe echipaje folosiră acest timp pentru a-şi închide sistemele şi a le lăsa aşa – fiecare interpretând ordinul în maniera cea mai avantajoasă pentru sine.

Primele sosiră rachetele Phoenix. Piloţii de pe MIG-uri pierdură brusc coordonarea de la sol, dar îşi continuară manevrele. Unul dintre avioane avea patru rachete aţintite asupra lui. Scăpă de două, dar fu lovit de o a treia. Maiorul de la comanda formaţiei înjură văzându-se incapabil să contraatace şi încercă să se gândească la o alternativă care să funcţioneze.

Urmară rachetele Standard-ARM. Ruşii dispuneau de trei radare de căutare aeriană şi de alte trei pentru dirijarea rachetelor. Toate fuseseră în funcţiune la primul sunet de alarmă, apoi fuseseră deconectate la detectarea rachetelor în aer. Rachetele Standard erau doar parţial derutate. Sistemele lor de ghidare erau proiectate ca să memoreze poziţia unui radar în caz că acesta ieşea din funcţiune, aşa că acum rachetele se năpusteau asupra poziţiilor memorate. Ele reuşiră să distrugă complet două emiţătoare şi să avarieze grav alte două.

Comandantul american al misiunii era iritat. Avioanele ruseşti de vânătoare nu acţionau aşa cum se prevăzuse. Nu se angajaseră în luptă nici măcar odată cu înălţarea Intruder-elor – avea la dispoziţie mai multe avioane de vânătoare aşteptându-le la joasă înălţime pentru această eventualitate. Însă radarele sovietice fuseseră neutralizate. Comandantul dădu următorul ordin. Trei escadrile de F/A-18 Hornet se furişară la joasă înălţime dinspre nord.

Comandantul rus al apărării antiaeriene ordonă repunerea în funcţiune a radarelor. Observă că pe cer nu se profila nici o rachetă şi depistă curând escadrilele de avioane Hornet. Comandantul MIG-urilor zări avioanele de atac americane şi, odată cu ele, îşi întrevăzu şansa. MIG-ul 29 era practic un frate geamăn al noii aeronave americane.

Aparatele de zbor Hornet căutară lansatoarele SAM ruseşti şi începură să-şi lanseze armele ghidate de la distanţă către ele.

Rachetele umplură cerul. Două avioane Hornet căzură pradă rachetelor sol-aer, alte două tunurilor antiaeriene, în vreme ce avioanele americane de vânătoare-bombardament presărară solul cu bombe şi tiruri de mitraliere. Apoi sosiră MIG-urile.

Piloţii americani erau avertizaţi, dar se găseau prea aproape de ţintele de bombardament ca să reacţioneze imediat. Odată eliberate de încărcătură, redeveniră avioane de vânătoare şi urcară în înaltul cerului – se temeau de MIG-uri mai mult decât de rachete. Urmă o bătălie aeriană care semăna cu o capodoperă a confuziei. De la sol, perechile de două avioane ar fi fost extrem de greu de distins. La o viteză de şase sute de noduri, în miezul bătăliei, sarcina era aproape imposibilă, iar americanii, mai numeroşi, trebuiau să se abţină de la a deschide focul până ce nu erau siguri de ţinte. Ruşii ştiau perfect ce anume atacă, dar şi ei se temeau să tragă în ţinte care semănau prea mult cu avioanele lor. În consecinţă, un roi de avioane de vânătoare se apropiară unele de altele la distanţe prea mici pentru rachete pentru ca piloţii să fie siguri de ţinte şi se trecu la un duel anacronic cu tunurile de bord, punctat de rachete sol-aer trase de cele două lansatoare SAM scăpate neatinse. Controlorii de pe avioanele radar americane şi cei de la radarul de sol rusesc nu apucară să ghideze luptătorii. Totul rămăsese pe umerii şi în mâinile piloţilor. Avioanele activară forţajul şi începură un dans halucinant de loopinguri, în vreme ce capetele piloţilor se roteau nebuneşte şi ochii căutau forme cunoscute, încercând în acelaşi timp să recunoască după culoarea fuzelajului dacă era vorba de un prieten sau un duşman. Acest „sport” acrobatic se termină la egalitate. Avioanele americane erau cenuşii şi mai greu de depistat, permiţând o identificare mai bună de la distanţă mare decât din apropiere. Primele căzură pradă două Hornet-uri, urmate de un MIG. Apoi un alt MIG se dezintegră datorită proiectilelor de tun şi un Hornet fu lovit de o rachetă. O altă rachetă SAM rătăcită răpuse laolaltă un MIG şi un alt Hornet.

Maiorul sovietic văzu toate astea şi urlă în staţia radio ca lansatoarele SAM să înceteze focul, apoi trase cu tunul de bord spre un Hornet care trecu pe sub nasul lui. Rată, apoi viră ca să-l urmărească. Urmări avionul american cum se apropie pentru o lovitură de sus asupra unui MIG-29, căruia îi avarie motorul. Maiorul habar n-avea cu câte avioane rămăsese. Trecuse de mult de limita de interes pentru aşa ceva. Era angajat într-o luptă de

supravieţuire personală – pe care se aştepta să o piardă. Renunţă la orice urmă de precauţie şi se apropie în forţaj, ignorând lumina de bord care îl avertiza de nivelul scăzut al combustibilului. Ţinta lui viră spre nord şi îl conduse deasupra valurilor mării. Maiorul îşi lansă ultima rachetă şi o urmări îndreptându-se chiar spre motorul din dreapta al Hornet-ului, în vreme ce motoarele propriului avion explodară. Coada Hornet-ului se făcu bucăţi şi maiorul ţipă de plăcere când el şi pilotul american se ejectară la câteva zeci de metri distanţă unul de celălalt. „Patru doborâte, îşi spuse maiorul. Cel puţin mi-am făcut datoria.” Treizeci de secunde mai târziu cădea în apă.

Comandorul Davies se căţără pe plută în ciuda încheieturii rupte de la mână, înjurând şi binecuvântându-şi norocul în acelaşi timp. În primul rând îşi activă staţia radio de salvare. Privi în jur şi zări o altă plută galbenă la mică distanţă. Nu-i venea uşor să vâslească cu un singur braţ, dar şi celălalt tip vâslea spre el. Urmă o adevărată surpriză.

— Eşti prizonier!

Omul aţintea un pistol spre el. Revolverul lui Davies ajunsese probabil pe fundul mării.

— Cine naiba eşti?

— Sunt maiorul Alexandr Georgievici Hapaiev – Forţele Aeriene Sovietice.

— Salve. Eu sunt comandorul Gus Davies din Marina Statelor Unite. Cine te-a doborât?

— Nimeni nu mă doboară pe mine! Am rămas fără combustibil! Omul dădu din mâna cu care ţinea arma. Şi tu eşti prizonierul meu.

— Oh, pe naiba!

Maiorul Hapaiev clătină din cap. Ca şi Davies, era aproape de o stare de şoc din cauza încordării din timpul luptei şi a faptului că tocmai scăpase din ghearele morţii.

— Ţinte-te bine de arma aia, maiorule. Habar n-am dacă prin jurul nostru mişună rechinii sau nu.

— Rechini?

Davies trebui să mediteze o clipă. Numele de cod pentru noul submarin rusesc…

— Akula. Akula în apă.

Hapaiev se albi.

— Akula?

Davies îşi desfăcu fermoarul costumului de zbor şi îşi frecă braţul lovit.

— Mda, maiorule. Este pentru a treia oară când trebuie să înot. Ultima dată am stat pe plută douăsprezece ore şi am zărit câţiva peşti d-ăştia blestemaţi. Ai vreo armă de respingere pe plută?

— Ce?

De-acum Hapaiev era complet nedumerit.

— Chestia asta. Davies băgă un tub de plastic în apă. Hai să ne legăm plutele împreună. E mai sigur aşa. Se presupune că tubul ăsta ţine *akula* la distanţă.

Davies încercă să lege plutele cu o singură mână şi nu reuşi. Hapaiev lăsă arma jos ca să-l ajute. După ce fusese doborât o dată, apoi supravieţuise unei bătălii aeriene, maiorul se trezi brusc obsedat de dorinţa de a rămâne în apă. Ideea de a se lăsa mâncat de un peşte carnivor îl îngrozea. Privi dincolo de marginea plutei în apă.

— Iisuse, ce dimineaţă! gemu Davies.

Încheietura îl durea din ce în ce mai tare.

Hapaiev mormăi ceva în semn de aprobare. Privi pentru prima dată în jurul lui şi îşi dădu seama că nu vedea pământul. Apoi căută staţia radio de salvare şi descoperi că piciorul îi era serios rănit, iar buzunarul staţiei radio din costum i se desprinsese în timpul ejectării.

— Ce mai ticăloşi jalnici suntem, zise el în rusă.

— Ce-ai zis?

— Unde. E pământul?

Marea nu i se păruse niciodată atât de imensă.

— Cred că la vreo patruzeci de kilometri în direcţia aia. Piciorul ăla nu arată prea bine, maiorule. Davies râse strâmb. Probabil că dispunem de acelaşi gen de scaune de ejectare. Oh, la dracu! Braţul ăsta mă doare rău.

— La naiba, ce crezi că se petrece? se întrebă Edwards cu voce tare.

Erau prea departe ca să audă ceva, dar nu puteau să nu zărească fumul care se înălţa dinspre Keflavik.

O grijă mult mai mare şi mai apropiată o constituia echipa rusească de patrulare, care se găsea acum la poalele dealului. Nichols, Smith şi cei patru soldaţi se împrăştiaseră de-a lungul unui front de o sută de metri cu Edwards în mijloc. Îşi vopsiseră

cu toţii feţele, stăteau ascunşi pe sub roci şi îi urmăreau pe ruşii aflaţi la nici un kilometru depărtare.

— Doghouse, aici Beagle, avem necazuri mari aici.

Edwards trebui să apeleze de încă două ori ca să primească un răspuns.

— Care e problema, Beagle?

— Cinci sau şase ruşi urcă pe dealul nostru. Sunt cam la două sute de metri sub noi, la opt sute de metri distanţă. În plus, ce se întâmplă la Keflavik?

— Avem un atac aerian în plină desfăşurare, asta-i tot ce ştiu acum. Rămâi în stare de alertă, Beagle. O să văd dacă pot să-ţi trimit ajutoare.

— Mulţumesc. Terminat.

— Michael?

— Bună dimineaţa. Mă bucur că măcar unul dintre noi a avut parte de un somn liniştit.

Fata se aşeză lângă el, punându-şi mâna pe piciorul lui, iar teama din sufletul lui Edwards se potoli pentru o clipă.

— Aş putea jura că am zărit ceva mişcare pe vârful de acolo, rosti sergentul de pluton.

— Dă-mi să văd. Locotenentul îşi plimbă lentilele puternice ale binoclului peste vârf. Nimic. Absolut nimic. Poate că ai văzut o pasăre. Chestiile astea micuţe sunt peste tot.

— Posibil, admise sergentul.

Începea să se simtă vinovat că îl trimisese pe Markovskîi acolo. „Dacă locotenentul ăsta avea măcar puţin creier, îşi zise el, ar fi trimis o forţă mai mare, pe care poate ar fi condus-o chiar el, aşa cum ar fi trebuit să procedeze un ofiţer."

— Baza aeriană este atacată cu forţe masive.

— Aţi intrat în legătură radio?

— Am încercat. Deocamdată au închis comunicaţiile.

În vocea lui se citea îngrijorarea. O sută de kilometri însemna o distanţă prea mare pentru micile staţii radio tactice. Legătura lor se făcea prin emiţătoarele puternice de la baza aeriană. Oricât ar fi vrut să se ducă cu patrula, locotenentul ştia că locul lui era acolo unde se găsea.

— Avertizează-l pe Markovskîi.

Edwards îl zări pe unul dintre ruşi oprindu-se şi jucându-se cu staţia de emisie-recepţie. „Spune-i că urcă dealul care nu trebuie

– spune-i să se întoarcă acasă la mama.”

— Ţine-ţi capul jos, iubito.

— Ce e, Michael?

— Nişte indivizi urcă dealul.

— Cine?

În vocea ei se citea îngrijorarea.

— Ghiceşte.

— Comandante, vin sigur sus, îl avertiză Smith prin radio.

— Mda, văd şi eu asta. Aţi ocupat poziţii bune?

— Locotenente, recomand cu tărie să-i lăsăm să se apropie înainte de a deschide focul, interveni Nichols.

— Are sens, comandante, fu Smith de acord pe acelaşi circuit.

— Bine. Dacă vă vin idei, domnilor, vreau să le aud imediat. Oh, ca să nu uit, am cerut ajutor prin radio. Poate că vom primi ceva sprijin aerian.

Mike armă puşca pentru a fi sigur că băgase glonţ pe ţeavă, puse piedica, apoi lăsă arma jos. Puşcaşii marini dispuneau de grenade de mână. Edwards nu fusese niciodată instruit cum să le folosească. În plus, grenadele îl înspăimântau.

„Haideţi, amicilor, plecaţi naiba de aici şi vă vom lăsa bucuroşi în pace.” Ruşii continuau să se apropie. Fiecare paraşutist se căţăra încet, cu arma într-o mână şi cu cealaltă sprijinindu-se sau protejându-se de stânci. Acordau aceeaşi atenţie privind în sus, spre Edwards şi în jos, spre propriile picioare. Mike devenea tot mai înspăimântat. Ruşii ăştia erau soldaţi de elită. Aşa erau şi puşcaşii marini – însă nu şi el. Locul lui nu era aici. Celelalte confruntări cu ruşii, în casa lui Vigdis sau în cazul îngrozitorului incident cu elicopterul, se petrecuseră demult şi momentan erau uitate. Voia să fugă – dar ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi făcut-o? Câştigase respectul oamenilor de lângă el. Putea arunca totul la gunoi, continuând să fie împăcat cu sine? Ce ar fi zis Vigdis – se putea dovedi laş în faţa ei? „De ce te temi tu cel mai mult, Mike?”

— Stai calm, murmură el pentru sine.

— Ce? întrebă Vigdis.

Şi ei îi era frică, doar uitându-se la faţa lui.

— Nimic.

Încercă să zâmbească şi aproape reuşi. „N-o poţi dezamăgi, nu-i aşa?”

Ruşii erau acum la mai puţin de cinci sute de metri depărtare şi încă foarte jos faţă de ei. Se apropiau cu şi mai multă

prudenţă. Erau şase şi se deplasau doi câte doi, ascunzându-se şi evitând ceea ce părea a fi calea cea mai uşoară către vârf.

— Comandante, avem o problemă, zise Smith. Cred că ştiu că suntem aici.

— Nichols, vreau părerea ta.

— Aşteptăm până ajung la o sută de metri şi pentru numele lui Dumnezeu, ţineţi-vă capetele aplecate! Dacă puteţi obţine ceva sprijin, v-aş sugera s-o faceţi acum.

Edwards schimbă staţiile radio.

— Doghouse, aici Beagle. Avem nevoie de ajutor aici.

— Lucrăm la asta. Încercăm să determinăm… nişte prieteni să asculte această frecvenţă. E nevoie de timp, locotenente.

— Mai am cel mult cinci minute înainte de a începe schimbul de focuri.

— Păstrează canalul deschis.

„Unde sunt?” se întrebă Edwards. Acum nu mai vedea pe nimeni rocile şi ascunzişurile care-i ajutaseră de atâtea ori se întorseseră acum împotriva lor. Încetă să-şi mai iţească scăfârlia în sus şi în jos. El era ofiţerul, avea comanda, deţinea cel mai bun post de observaţie şi trebuia să vadă ce se petrecea. Edwards se deplasă puţin pentru a observa mai bine desfăşurarea evenimentelor de sub el.

— Cineva *este* acolo! rosti sergentul de pluton, înşfăcând staţia de emisie-recepţie. Markovskîi, intri drept într-o capcană! Văd un om cu o cască pe vârful dealului.

— Ai dreptate, zise locotenentul. Se răsuci pe călcâie. Instalaţi aruncătorul de mine!

Ofiţerul alergă spre staţia mare radio şi încercă să alerteze Keflavik-ul. Soldaţi înarmaţi pe acest deal nu putea însemna decât un singur luciu – dar Keflavik-ul ieşise din eter.

Edwards zări un rus ridicându-se, apoi lăsându-se jos la strigătul cuiva. Când silueta reapăru, se afla în spatele unei puşti. Edwards auzi un şuierat, apoi o explozie la cincizeci de metri depărtare.

— Oh, la dracu’!

Edwards se lăsă cu faţa pe sol şi se ghemui lângă stâncă. În jurul lui cădeau aşchii de piatră. Se uită la Vigdis, care părea în regulă, apoi privi vârful îndepărtat, unde oamenii alergau în jos pe panta muntoasă. Un alt proiectil explodă în dreapta lui, urmat

de foc de armă automată. Apucă staţia radio.

— Doghouse, aici Beagle. Suntem atacaţi.

— Beagle, suntem în contact cu un portavion al marinei. Aşteaptă. Solul se cutremură din nou. Proiectilul căzu la mai puţin de zece metri în faţa poziţiei lui, dar Edwards era bine protejat. Beagle, portavionul a intrat pe frecvenţa ta. Dă-i drumul şi transmite. Numele lor de cod e Starbase şi ştiu unde vă aflaţi.

— Starbase, aici Beagle!

— Înţeles, Beagle, noi avem poziţia voastră ca fiind la cinci paşi vest de dealul 1064. Spune-mi ce se petrece.

— Starbase, suntem atacaţi de o echipă de infanterişti ruşi cărora le sosesc întăriri. Postul lor de observaţie de pe 1064 dispune de un aruncător de mine şi suntem atacaţi de el. Avem nevoie repede de ajutor.

— Înţeles, recepţionat, Beagle. Stai aşa... Beagle, fii atent că trimitem nişte ajutoare spre tine, timp estimat de sosire doi-cinci minute. Îţi poţi marca poziţia?

— Negativ, nu avem instrumentele necesare.

— Înţeles. Rezistă acolo, Beagle. Vom reveni. Terminat.

Edwards auzi un ţipăt la stânga lui. Îşi înălţă capul şi văzu proiectile căzând lângă poziţia lui Nichols – cu ruşii la mai puţin de o sută de metri în faţa lui. Mike apucă arma şi o fixă asupra unei siluete în mişcare, dar o pierdu din raza vizuală în secunda următoare. Luă staţia de emisie-recepţie cu mâna liberă.

— Nichols, Smith, aici Edwards, raportaţi.

— Nichols aici. Cine trage cu aruncătorul ăla îşi cunoaşte meseria. Am doi oameni răniţi aici.

— Noi suntem bine, comandante. Am văzut doi ruşi căzând de-a berbeleacul. L-am trimis pe Garcia să vă acopere.

— Bine, oameni buni, ne vin în ajutor forţele aeriene. Eu...

Silueta se zări din nou. Edwards lăsă staţia, ţinti cu arma şi trase trei focuri, ratând silueta care se făcu nevăzută. Înapoi la staţie.

— Nichols, ai nevoie de ajutor?

— Doi dintre noi pot trage încă. Mă tem că Rodgers al vostru e mort. Se... Radioul amuţi câteva clipe. Bine, bine. Am ucis unul, iar celălalt dă înapoi. Ai grijă, locotenente, ai doi la stânga, la cincizeci de metri.

Mike privi pe după stâncă şi fu cât p-aci să fie împuşcat pentru asta. Ripostă cu foc, fără să nimerească pe nimeni.

— Bună, comandante!

Garcia se trânti pe burtă lângă el.

— Doi nemernici, într-acolo, zise Edwards.

Soldatul dădu din cap şi plecă în stânga, în spatele protecţiei oferite de creasta dealului. Făcu treizeci de paşi, după care un alt proiectil explodă la patru paşi în spatele lui. Soldatul căzu şi nu se mai mişcă.

„Nu e drept, nu e drept. L-am adus până aici. Nu e drept!”

— Smith, Garcia a căzut. Vino înapoi aici. Nichols, dacă poţi veni spre poziţia mea, mişcă-te! Schimbă staţiile radio. Starbase, aici Beagle. Spune-le „păsărilor” tale să se grăbească.

— Doi-zero minute, Beagle. Patru A-7. Mai vine şi alt gen de ajutor, dar ele vor ajunge primele la voi.

Edwards luă armă şi se duse către Garcia. Soldatul respira încă, dar spatele şi picioarele îi erau ciuruite de schije. Locotenentul se târî spre creastă şi văzu un rus ghemuit la zece metri depărtare. Ţinti cu arma şi trase două rafale scurte. Rusul căzu, trăgând cu arma sa într-un arc larg, care îl rată pe Edwards la mai puţin de un metru. Unde era celălalt ticălos? Mike îşi înălţă capul şi zări ceva de dimensiunea unei mingi de baseball zburând prin aer. Se târî îndărăt, în vreme ce proiectilul explodă la trei metri de locul unde stătuse până atunci. Mike se rostogoli spre dreapta şi urcă înapoi pe deal.

Rusul dispăruse din nou, dar Edwards văzu că ceilalţi inamici ajunseseră la poalele dealului în goană şi îşi începeau urcuşul spre poziţia lui. Se forţă să privească şi să stea în acelaşi timp cu capul aplecat. Celălalt – acolo! Cobora dealul, părând să tragă un rănit cu el. În spatele lui începu să plouă cu mine, acoperindu-i retragerea.

— Sunteţi bine, domnule locotenent? Era Smith. Fusese rănit la braţ. Cine manevrează blestematul ăla de lansator ştie cum să tragă!

Nichols sosi trei minute mai târziu. Era nevătămat, dar soldatul din Marina Regală care îl însoţea sângera în zona abdomenului. Edwards se uită la ceas.

— Primim sprijin aerian peste circa zece minute. Dacă stăm aici, pe vârf, laolaltă, pot lansa bombe de jur împrejurul nostru.

Oamenii ocupară poziţii la mai puţin de cincisprezece metri de Edwards. Mike o luă pe Vigdis de braţ şi o puse între doi bolovani imenşi.

— Michael, eu…

— Şi mie mi-e frică. Rămâi aici indiferent ce se întâmplă.

Rămâi aici! Poţi…

Se auzi din nou un şuierat, de această dată mai aproape. Mike se împiedică şi căzu chiar peste fată. În acelaşi moment, în partea de jos a piciorului păru să-i pătrundă un ac fierbinte.

— Rahat!

Rana era chiar deasupra bocancului. Edwards încercă să se ridice, dar piciorul nu voia să-l asculte. Privi în jur după staţia radio şi ţopăi până la ea, blestemând cu voce tare.

— Starbase, aici Beagle.

— Nouă minute, Beagle, rosti o voce calmă.

— Starbase, suntem cu toţii pe vârful dealului, ai înţeles? Suntem la mai puţin de cincisprezece metri de vârf. Îşi înălţă din nou capul. Spre noi vin circa cincisprezece inamici, aflaţi poate la şapte sute de metri distanţă. Am respins primul atac, dar am rămas doar – patru, cred şi trei dintre noi sunt răniţi. Pentru numele lui Dumnezeu, distrugeţi mai întâi aruncătorul de mine, ne toacă mărunt!

— Înţeles. Ţine-te tare, fiule. Vine ajutorul.

— Sunteţi rănit, locotenente, constată Nichols.

— Am observat. Avioanele sunt la distanţă de opt sau nouă minute. Le-am spus să distrugă mai întâi aruncătorul.

— Foarte bine. Ivan e de-a dreptul îndrăgostit de genul ăsta de blestemăţii. Nichols îi tăie pantalonul în dreptul rănii şi legă un bandaj. Nu veţi mai dansa o vreme.

— Ce putem face pentru a-i încetini?

— Vom deschide focul la cinci sute de metri. Cred că asta îi va face mai prudenţi. Haideţi.

Nichols apucă arma şi îl trase pe Edwards pe o poziţie de pe creastă.

Ruşii înaintau cu mare pricepere. Oamenii alternau sprinturile scurte cu acoperiri în spatele oricărei pavăze posibile. Aruncătorul tăcea deocamdată, dar situaţia se putea schimba imediat ce paraşutiştii se apropiau suficient pentru asaltul lor final. Nichols îşi abandonase pistolul-mitralieră şi pusese mâna pe o puşcă semiautomată. Când îşi imagină că distanţa se redusese la cinci sute de metri, sergentul ţinti cu mare atenţie şi apăsă pe trăgaci. Rată, dar toţi ruşii de pe deal se lăsară la pământ.

— Ştii ce tocmai ai făcut? zise Edwards.

— Da, tocmai am atras mai multe proiectile de aruncător asupra noastră. Nichols se răsuci şi se uită la locotenent. Ce mai

alternative avem la dispoziţie, nu?

— Michael, ai nevoie de asta.

Vigdis veni lângă Edwards.

— Ţi-am spus să stai…

— Uite-ţi staţia radio. Eu mă duc…

— Jos!

Mike o trase lângă el exact când un proiectil explodă la zece metri de ei. Urmă o serie de alte cinci care căzură de jur împrejurul lor.

— Vin! ţipă Smith.

Puşcaşii marini deschiseră focul şi ruşii ripostară, furişându-se de la un adăpost la altul într-o înaintare fragmentată care ameninţa să acopere curând întreg dealul. Mike se întoarse la staţia radio.

— Starbase, aici Beagle.

— Da, Beagle.

— Se năpustesc asupra noastră chiar acum.

— Beagle, avioanele A-7 vă au în raza vizuală. Vreau să ştiu exact unde vă aflaţi tu şi oamenii tăi – repet poziţia *exactă.*

— Starbase, pe dealul ăsta sunt două vârfuri mai mici, cam la cinci kilometri vest de dealul 1064. Noi suntem pe vârful nordic, repet pe vârful nordic. Grupul meu e la mai puţin de unu-cinci metri de vârful dealului. Orice mişcă înseamnă inamic. Stăm cu toţii laolaltă. Aruncătorul e pe dealul 1064 şi trebuie scos urgent din funcţiune.

Se lăsă o pauză lungă.

— Bine, Beagle, li s-a comunicat unde sunteţi. Ţineţi-vă capetele jos, sunt la un minut distanţă, apropiindu-se dinspre sud. Noroc. Terminat.

— Două sute de metri, anunţă Nichols.

Edwards i se alătură şi îşi fixă arma M-16. Trei ruşi se înălţară laolaltă. Edwards şi Nichols traseră la unison, fără a putea spune însă dacă loviseră pe cineva sau nu. Gloanţele stârniră praf şi aşchii de piatră la câţiva metri depărtare, iar în aer răsună şuieratul altor proiectile. Cele cinci proiectile explodară chiar pe creastă, în clipa în care Edwards prinse cu coada ochiului forma unui avion de vânătoare-bombardament cenuşiu plonjând dinspre dreapta.

Avionul A-7E Corsair se înălţă la trei sute de metri deasupra vârfului de munte aflat la cinci kilometri depărtare. Pe sub aripile avionului se desprinseră trei containere de bombe-ciorchine,

care se desfăcură în aer. Peste postul rusesc de observaţie căzu o adevărată ploaie de bombe mici. De la cinci kilometri depărtare, păru că se declanşează un foc de artificii când vârful muntelui dispăru într-un nor de praf şi flăcări. Un al doilea avion repetă atacul douăzeci de secunde mai târziu. Era imposibil să mai fi rămas cineva în viaţă pe acel vârf de deal.

Aflaţi în plină ofensivă, ruşii încremeniră pe loc şi se întoarseră să vadă ce se întâmplase cu baza lor. Apoi zăriră mai multe avioane dând târcoale la doar trei kilometri distanţă. Pentru toată lumea era limpede că şansa lor cea mai bună de a rămâne în viaţă încă cinci minute era să se apropie cât puteau de mult de americani. Ca un singur om, ruşii se ridicară trăgând din arme şi se năpustiră în sus pe deal. Alte două avioane Corsair se repeziră din înaltul cerului în picaj. Mişcarea de pe deal le atrăsese atenţia piloţilor. Se redresară abia la treizeci de metri deasupra pantei şi lăsară să cadă ciorchini de bombe. Edwards auzi ţipete peste tunetul exploziilor, dar nu putu zări nimic prin norul de praf stârnit în faţa ochilor lui.

— Iisuse, nu pot arunca bombe mai aproape de atât.

— Nu pot arunca *deloc* mai aproape de-atât, replică Nichols ştergându-şi faţa de sânge.

Auzeau încă focuri de armă din interiorul norului de praf. Vântul îndepărtă praful, lăsând să se vadă cel puţin cinci ruşi rămaşi în viaţă şi deplasându-se către ei. Avioanele se întoarseră, dar renunţară la manevră, neputând să lanseze bombe atât de aproape de trupe prietene. Reveniră peste câteva secunde, trăgând cu tunurile de bord. Proiectilele se împrăştiară peste tot, unele explodând la zece metri de faţa lui Edwards.

— Unde au dispărut?

— În stânga, cred, răspunse Nichols. Nu puteţi vorbi direct cu piloţii?

Edwards clătină din cap.

— Nu dispun de o asemenea staţie radio, sergent.

Avioanele A-7 se învârteau deasupra, în vreme ce piloţii supravegheau solul în căutarea oricărei mişcări. Edwards încercă să le facă semn cu mâna, dar nu-şi putu da seama dacă gestul îi fusese recunoscut sau nu. Unul dintre avioane viră stânga şi trase cu tunul în stânci. Edwards auzi un strigăt, dar nu văzu nimic.

— Suntem în impas.

Edwards se întoarse spre staţia radio de legătură prin satelit.

Ultima serie de proiectile provocase străpungerea bateriei cu o schijă de piatră.

— Jos!

Nichols îl înşfăcă pe locotenent chiar în clipa în care un proiectil se arcui prin aer. Mina explodă la câţiva paşi depărtare.

— Încep din nou.

Edwards se întoarse şi introduse în armă un nou încărcător. Văzu doi ruşi la cincisprezece metri depărtare şi trase o rafală lungă. Unul din inamici căzu cu faţa în jos. Celălalt ripostă cu foc şi se adăposti în stânga. Edwards simţi o greutate pe picioare şi îl văzu pe Nichols căzând pe spate, cu trei găuri roşii în umăr. Edwards introduse ultimul încărcător în armă şi se mişcă stângaci pe creasta dealului în stânga, incapabil să se sprijine prea bine pe piciorul drept.

— Michael…

— Ia-o în cealaltă direcţie, răspunse Edwards. Ai grijă!

Zări un chip şi o puşcă – apoi un fulger. Sări în dreapta, prea târziu ca să evite lovitura în piept. Doar şocul îl împiedică să simtă durerea atroce. Trase câteva cartuşe în aer ca să ţină inamicul la respect şi se dădu câţiva paşi în spate ca să se îndepărteze. Unde era toată lumea? În dreapta se auzeau focuri de armă. De ce nu-l ajuta nimeni? Auzi muget de motoare din partea avioanelor A-7 care continuau să dea târcoale, neputând să facă altceva decât să asiste la scenă. Edwards înjură. Sângera din plin. Piciorul rănit protesta contra tratamentului la care era supus, iar braţul stâng devenise inutil. Edwards ţinea puşca precum un pistol uriaş, aşteptând apariţia rusului. Simţi braţe apucându-l de subsuori şi trăgându-l înapoi.

— Lasă-mă, Vigdis, pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă şi fugi.

Nu i se răspunse. Simţea respiraţia ei greoaie în vreme ce se lupta, împiedicându-se, ca să-l tragă peste stânci. Începea să-şi piardă cunoştinţa din pricina sângelui scurs din răni. Îşi înălţă privirea şi zări avionul A-7 îndepărtându-se. Se mai auzea un sunet care nu avea nici o logică. În jurul lui se învolbură brusc praful din pricina unui vânt iscat din senin. Se auzi o altă rafală lungă de mitralieră, iar deasupra capului apăru o formă uriaşă negru-verzuie.

Din ea săriră oameni şi totul luă sfârşit. Edwards închise ochii. Comandantul rus reuşise să comunice cu Keflavik-ul. Forma era un Mi-24 care aducea întăriri pentru postul lor de observaţie…

Edwards era prea epuizat ca să reacţioneze. Făcuse o cursă bună şi pierduse. Se mai auziră câteva focuri răzleţe de armă, apoi se lăsă tăcerea, după ce elicopterul plecă şi el. Oare cum tratau ruşii prizonierii care uciseseră oameni neajutoraţi?

— Te numeşti Beagle?

Îi trebui un efort imens ca să-şi deschidă ochii. Văzu un negru deasupra lui.

— Cine eşti?

— Sam Potter. Sunt locotenent în Forţa a Doua de Recunoaştere. Eşti Beagle, da? Omul se întoarse. Avem nevoie de un sanitar aici!

— Oamenii mei sunt cu toţii răniţi.

— Ne ocupăm de asta. Te scoatem de aici în cinci minute. Beagle, am nişte treburi de făcut. Bine, oameni buni, zise locotenentul cu voce tare. Haideţi să-i verificăm pe ruşii ăia. Dacă e vreunul în viaţă, trebuie să-i scoatem naibii de pe stânca asta imediat!

— Michael?

Edwards era încă confuz. Chipul ei era chiar deasupra lui când îşi pierduse cunoştinţa.

— Totuşi, cine naiba e tipul ăsta? întrebă locotenentul Potter cinci minute mai târziu.

— Din serviciul auxiliar. Dar s-a descurcat bine, răspunse Smith, strâmbându-se din pricina propriilor răni.

— Cum aţi ajuns aici?

Potter făcu un semn către operatorul lui radio.

— Am mers pe jos tocmai de la blestematul de Keflavik, domnule.

— O călătorie pe cinste, sergent. Potter era impresionat. Dădu un ordin scurt prin staţia radio. Vine şi elicopterul. Bănuiesc că şi doamna merge.

— Da, domnule. Bine aţi venit în Islanda, domnule. Vă aşteptam.

— Ia aruncă o privire, sergent.

Potter făcu un gest larg cu braţul spre vest. Mai multe puncte cenuşii de la orizont se îndreptau spre est, către Stykkisholmur.

USS CHICAGO

McCafferty era sigur că inamicii erau acolo – dar unde anume?

După ce distrusese ultimul Tango, contactul cu celelalte două submarine ruseşti se pierduse de tot. Manevrele lui evazive fuseseră răsplătite cu opt ore de pace relativă. Avioanele ASW ruseşti continuau să se învârtă deasupra apei şi să arunce balize sonar dar ceva nu le mersese bine. Nu se mai apropiau prea mult. McCafferty fusese obligat la manevre de evitare doar de patru ori. Asta ar fi însemnat enorm de mult în timp de pace, dar după bătăliile din ultimele zile părea o adevărată vacanţă.

Comandantul folosise ocazia ca să se odihnească şi să-şi odihnească şi echipajul. Deşi şi-ar fi dorit cu toţii să stea o lună întinşi în pat, cele câteva ore de somn prinse de toată lumea semănau cu o cană de apă întinsă unui însetat în deşert, suficient cât să-i facă pe toţi să nu renunţe. Mai era foarte puţin de străbătut: exact o sută de mile până la marginea zdrenţuită a gheţii arctice. În jur de şaisprezece ore de navigare.

Chicago se găsea cam la cinci mile în faţa suratelor ei. La fiecare oră, McCafferty îşi plasa submarinul pe un curs estic şi ordona sonarului remorcat să afle poziţia exactă a celorlalte două nave. Era o manevră destul de dificilă: *Boston* şi *Providence* erau greu de depistat, chiar şi de la o asemenea distanţă.

McCafferty se întrebă ce gândeau ruşii. Tactica de haită a echipelor Krivak-Grisha eşuase. Aflaseră pe propria piele că una era să foloseşti astfel de nave pentru construirea blocarea unei căi de acces şi cu totul altceva să alergi după un submarin dotat cu arme cu rază lungă de acţiune şi sistem computerizat de ghidaj al focului. Dependenţa lor de balizele sonar active redusese eficacitatea patrulelor aeriene ASW şi singura manevră care fusese cât p-aci să le reuşească – plasarea unui submarin diesel între două linii de balize, apoi sperierea ţintei ca să iasă din amorţeală cu o torpilă lansată la întâmplare – eşuase şi ea în cele din urmă. „Slavă Domnului că nu ştiu cât de aproape de reuşită au fost cu manevra asta”, îşi zise McCafferty. Submarinele din clasa Tango erau nişte duşmani redutabili, tăcuţi şi greu de localizat, dar ruşii continuau să plătească pentru sonarele lor relativ primitive. Una peste alta, McCafferty era acum încrezător în viitor, cum nu mai fusese de săptămâni.

— Ei bine? îl întrebă el pe ofiţerul de la planşetă.

— Se pare că merg ca înainte, domnule, la circa zece mii de metri în spatele nostru. Cred că ăsta e Boston. Face mult mai multe manevre. *Providence* navighează drept. Avem poziţia ei exactă.

— Cârma stânga zece grade, veniţi la curs nou trei-cinci-cinci, ordonă McCafferty.

— Cârma stânga zece grade, înţeles, vin la curs nou trei-cinci-cinci. Domnule, cârma a ajuns la zece grade.

— Foarte bine.

Comandantul luă o gură de cacao fierbinte. Era o schimbare plăcută după atâta cafea. *Chicago* viră încet spre nord. În sala maşinilor din spate, echipajul supraveghea cu atenţie instrumentele în vreme ce reactorul nuclear îşi reduse puterea cu zece la sută.

Singura veste cu adevărat rea era furtuna de la suprafaţă. Din cine ştie ce motiv, pe cer se dezlănţuiseră toate stihiile posibile, iar furtuna de acum întrecea ca intensitate multe altele. Echipajul de la sonar estima valuri înalte de cinci metri şi vânt de patruzeci de noduri, fenomene cu totul neobişnuite pentru vara arctică. Furtuna reduce cu zece până la douăzeci la sută performanţele radarului, reprezentând în acelaşi timp o condiţie atmosferică ideală pentru apropierea de banchiza de gheaţă. Condiţiile de navigaţie pe mare nu erau cu mult mai bune, apa fiind plină de sloiuri mari care se rupeau în aşchii de gheaţă, iar atâtea zgomote făceau submarinele americane extrem de greu de depistat. „Şaisprezece ore, îşi spuse McCafferty. Încă şaisprezece ore şi am scăpat.”

— Comanda, aici sonarul, avem un contact relevment trei-patru-zero. Nu dispunem de suficiente date pentru clasificare în acest moment.

McCafferty se duse la sonar.

— Arată-mi.

— Chiar aici, domnule. Şeful de la sonar bătu cu degetul în ecran. Nu pot număra elicele încă, totul e prea confuz. În fine, îmi miroase a navă nucleară, recunoscu în cele din urmă şeful de la sonar.

— Afişează modelul.

Şeful apăsă un buton şi un al doilea ecran afişă distanţa estimată de sonar, generată de computer pe baza condiţiilor cunoscute ale apei. Raza de acţiune a sonarului lor atingea treizeci de kilometri. Apa nu era încă suficient de adâncă pentru zone de convergenţă, în plus, începeau să recepţioneze zgomote de fundal de joasă frecvenţă de la banchiza de gheaţă. Asta avea să afecteze capacitatea lor de a discerne printre contactele sonarului, la fel precum lumina strălucitoare a soarelui

micşorează intensitatea aparentă a unui bec electric cu incandescenţă.

— Primim o uşoară corecţie de coordonate aici. Trece din stânga în dreaptă, relevmentul ţintei este acum trei-patru-doi… se estompează puţin. Ce mai e şi asta? Şeful privi o nouă linie tremurândă de la fundul ecranului. Posibil contact nou relevment zero-zero-patru.

Linia se stinse şi rămase aşa timp de două minute, apoi reveni pe coordonate zero-zero-şase.

McCafferty se întrebă dacă era cazul să sune alarma de luptă. Pe de o parte, era posibil să fie obligat să angajeze o ţintă foarte curând… deşi mai probabil era să nu o facă. Nu era mai bine să-şi lase echipajul să se mai odihnească câteva minute în plus? Decise să aştepte.

— Se stabilizează. Acum avem două contacte submarine posibile, relevment trei-patru-zero şi zero-zero-patru.

McCafferty se întoarse la postul de comandă şi ordonă viraj stânga, ceea ce avea să permită sonarului remorcat să asculte pe noile ţinte şi în plus să ofere coordonate încrucişate pentru calcularea distanţei. Obţinu mai mult decât ceruse.

— *Boston* virează spre vest, domnule. Nu detectez nimic în direcţia aia, dar în mod clar se îndreaptă spre vest.

— Sună alarma de luptă, ordonă McCafferty.

Comandantul ştia prea bine că nu exista trezire lină dintr-un somn profund. Oamenii săriră instantaneu din paturile lor de pe cuprinsul navei. Unii căzură din cuşete, alţii săriră drept în picioare, alţii se căţărară pe scările de deasupra paturilor. Alergară cu toţii la posturile de luptă, eliberând oamenii de cart, care plecară şi ei la posturile lor de luptă.

— Toate posturile gata de acţiune, domnule.

Înapoi la treabă. Comandantul se postă deasupra planşetei şi medită asupra situaţiei tactice. Două posibile submarine inamice se interpuneau între el şi banchiză. Dacă şi *Boston* vira, însemna că şi Simms prinsese ceva, poate înspre vest, poate în spatele navei sale. În mai puţin de douăzeci de minute, McCafferty trecu iarăşi de la încredere la paranoia. Oare ce făceau? De ce se găseau două submarine aproape în calea lui?

— Ridicaţi nava la adâncime periscopică.

Chicago urcă încet de la adâncimea de navigaţie de două sute cincizeci de metri. Procesul dură cinci minute.

— Ridicaţi ESM-ul.

Catargul subţire se înălţă pe cilindrul lui, transmiţând informaţii tehnicianului cu echipamentele electronice de luptă.

— Domnule, am trei radare aeriene de căutare în banda J.

Operatorul citi coordonatele. „Avioane Bear sau May”, îşi spuse McCafferty.

— Să aruncăm o privire. Sus periscopul. McCafferty trebui să lase periscopul să ajungă la limită ca să vadă ceva peste crestele valurilor. Bun, am un May la unu-şapte-unu, jos la orizont, îndreptându-se vest – lansează balize! Jos periscopul. Sonar, ai ceva spre sud?

— Nimic în afara celor două contacte prietene. *Boston* se îndepărtează de noi, domnule.

— Duceţi nava înapoi la adâncime două sute.

„La naiba, ruşii ar trebui să depindă aproape exclusiv de balize sonar active.” McCafferty ordonă un viraj spre nord imediat ce nava atinse adâncimea cerută, apoi încetini viteza submarinului la cinci noduri. „Aşadar, acum încearcă să dea de noi prin metoda pasivă. Probabil că au observat un licăr undeva… sau poate că nu.” Urmărirea prin sonar pasiv reprezenta o tehnică extrem de pretenţioasă. Chiar şi echipamentele sofisticate de procesare a semnalelor electronice de pe navele occidentale mai dădeau rateuri în privinţa asta… „Pe de altă parte, în mod clar noi ne-am cam dezvăluit cursul. Puteau acoperi întreaga zonă cu nave. De ce n-am încercat altceva? Dar ce anume?” Celălalt pasaj de trecere spre nord era şi mai îngust ca acesta, Ruta vestică, printre insula Bear şi Capul de Nord al Norvegiei era mai larg, dar jumătate din flota sovietică se postase acolo în chip de barieră.

McCafferty se întrebă dacă *Pittsburgh* şi restul navelor scăpaseră cu bine. Probabil că da. Ar fi trebuit să fie în stare să gonească mai repede decât era Ivan în stare să vâneze. „Prin contrast cu noi.”

„Aşa îi vânăm noi pe ruşi, îşi zise McCafferty. Ei nu pot auzi balizele noastre pasive şi aşa nu-şi dau niciodată seama dacă sunt depistaţi sau nu.” Comandantul se sprijini de balustrada care înconjura piedestalul periscopului. „Vestea bună, îşi spuse el, este aceea că suntem ai naibii de greu de auzit. Poate că Ivan a zărit ceva, poate că nu. Probabil că nu. Dacă ne-ar fi auzit sigur, am căuta acum să fugim din calea unei torpile. Dar n-o facem, aşa că nici ei n-au făcut-o.”

— Coordonatele se stabilizează pe ambele contacte din faţă.

În apele deschise ale oceanului, ar fi avut un strat termic în jurul căruia să se joace, dar aici nu exista aşa ceva. Combinaţia dintre apele relativ puţin adânci şi furtuna de deasupra elimina orice şansă pentru o asemenea variantă. „Veşti bune şi veşti proaste”, îşi zise McCafferty.

— Comanda, aici sonarul, contact nou, relevment doi-opt-şase, probabil un submarin. Încerc o numărătoare a elicelor acum.

— Vino stânga la trei-patru-opt. Anulează ordinul! McCafferty se răzgândi. Mai bine să fie prudent decât îndrăzneţ. Vino dreapta la zero-unu-cinci.

Apoi ordonă imersiunea la trei sute de metri. Cu cât se îndepărta de suprafaţă, cu atât deveneau mai bune condiţiile de sonar. Dacă ruşii se găseau aproape de suprafaţă pentru a comunica cu avioanele lor, performanţele sonarelor lor ar fi suferit în consecinţă. Trebuia să joace toate cărţile pe care le avea la dispoziţie înainte de a se angaja în bătălie. Dar dacă…

Se gândi la posibilitatea ca unul sau mai multe contacte să aparţină unor nave amice. Dacă *Sceptre* şi *Superb* primiseră noi ordine ca urmare a avariilor suferite de *Providence?* Iar din acest punct de vedere şi noul contact de la doi-opt-şase putea fi un prieten.

„La naiba!” Nimeni nu îşi imaginase un asemenea scenariu. Britanicii spuseseră că vor pleca de îndată ce submarinele americane vor ajunge la banchiză, că aveau alte lucruri de făcut… dar de câte ori nu se schimbaseră ordinele lui *din* luna mai încoace?

„Hai, Danny! Tu eşti şeful, tu trebuie să ştii ce e de făcut… chiar şi atunci când n-ai nici cea mai vagă idee.”

Singurul lucru pe care îl putea face era să încerce stabilirea distanţei şi a identităţii celor trei noi contacte. Trecură alte zece minute de lucru până la îndeplinirea acestei sarcini.

— Toate trei sunt nave cu o singură elice, rosti şeful de la sonar într-un târziu.

McCafferty se strâmbă. Asta îi spunea mai multe despre ce *nu erau* acele contacte. Submarinele britanice erau toate proiectate cu un singur propulsor. Aşa erau şi submarinele ruseşti din clasele Victor şi Alfa.

— Semnăturile maşinilor?

— Toate navighează cu viteză redusă, domnule. Nu ne ajunge pentru identificare. Aud zgomot de abur la toate trei, asta înseamnă că sunt nave nucleare, dar, dacă vă uitaţi aici, puteţi

vedea că nu primim suficiente semnale pentru a afla şi altceva. Îmi pare rău, domnule, cam asta e maximum pe care l-am putut afla.

McCafferty ştia că semnalul pentru sonar se diminua cu cât se îndepărta spre est. Ordonă un viraj de inversare a cursului, pornind în direcţie sud-est.

Cel puţin avea nişte distanţe. Ţintele din nord se găseau la distanţe de unsprezece şi respectiv treisprezece mile. Ţinta din vest se afla la nouă mile. Toate puteau fi atinse de torpilele de pe submarin.

— Comanda, aici sonarul, avem o explozie relevment unu-nouă-opt… şi încă ceva, o posibilă torpilă la doi-zero-cinci, semnal foarte slab, se aprinde şi se stinge. Nimic altceva în acea zonă, domnule. Poate nişte zgomote de rupere la unu-nouă-opt. Îmi pare rău, domnule, semnalele sunt foarte slabe. Singurul lucru de care sunt clar convins este explozia.

Comandantul se întorsese în camera sonarului.

— Bine, şefule. Dacă ar fi fost uşor, n-aş fi avut nevoie de tine.

McCafferty se uită spre ecran. Torpila continua să gonească, relevmentul ei modificându-se lent. Nu reprezenta un pericol pentru *Chicago.*

— Concentrează-te pe cele trei contacte submarine.

— Înţeles, domnule.

„S-ar fi zis că odată cu experienţa căpătată ar fi trebuit să învăţ deja ce înseamnă răbdarea.”

Chicago îşi continuă drumul spre sud-vest. McCafferty îşi încolţea ţinta vestică acum. O considera ca fiind cel mai puţin probabil să aparţină unor nave prietene. Distanţa se reduse la opt mile, apoi la şapte.

— Căpitane, identific ţinta de la doi-opt-zero ca fiind un submarin din clasa Alfa!

— Eşti sigur?

— Da, domnule. Este un reactor nuclear de tip Alfa. Acum semnalul e clar.

— Introdu coordonatele! Vom lansa o torpilă la adâncime, cu viteză mică, apoi o vom ridica chiar sub ţintă.

Echipa de control al tirului devenea mai pricepută pe zi ce trece. Părea că erau mai rapizi decât chiar computerul de care se foloseau.

— Domnule, dacă tragem de la o asemenea adâncime, vom pierde foarte mult din rezerva noastră de aer comprimat,

avertiză secundul.

— Ai dreptate. Duceţi nava la treizeci de metri.

McCafferty se strâmbă. „Cum naiba de ai uitat aşa ceva?”

— Cârmele de adâncime, cincisprezece grade asietă pozitivă!

— Fixată – soluţia e fixată, domnule.

— Fiţi pregătiţi.

Comandantul urmări acul care indica adâncimea rotindu-se în sens invers acelor de ceasornic.

— Treizeci de metri, domnule.

— Controlul tirului?

— Fixat!

— Aliniaţi relevmentele şi trageţi!

— Tubul doi lansat, domnule!

McCafferty nu ştia dacă submarinul Alfa putea auzi sau nu aerul evacuat la lansarea torpilei. Torpila se deplasă cu patruzeci de noduri pe curs trei-cinci-zero, mult departe de coordonatele ţintei. La trei mii de metri depărtare, o comandă trimisă prin cablul de control instrui torpila să vireze şi să se scufunde. McCafferty era foarte precaut în privinţa acestui atac, mai precaut decât ar fi vrut. Când inamicul avea să detecteze torpila lansată contra sa, aceasta avea să vină dintr-o direcţie total diferită de aceea unde se afla *Chicago*, astfel încât, dacă riposta cu torpile, riposta nu avea să se îndrepte spre navă. Dezavantajul unei asemenea manevre era riscul sporit de pierdere a cablului de comandă, ceea ce ar fi dus în mod clar la o ratare. Torpila se scufunda ca să beneficieze de presiunea crescută a apei, prin care se reduceau zgomotele de cavitaţie, de unde rezulta şi reducerea distanţei de la care submarinul inamic o putea detecta. Trebuiau să execute mai multe manevre, deoarece submarinul sovietic avea viteza maximă de peste patruzeci de noduri şi era aproape la fel de rapid ca torpila. Chicago îşi continuă drumul spre sud-vest, punând cât mai mult spaţiu între submarin şi torpilă.

— Torpila îşi continuă drumul normal, domnule, raportă sonarul.

— Distanţa până la ţintă? întrebă McCafferty.

— Circa şase mii de metri, domnule. Recomand urcarea torpilei la 200 de metri şi mărirea vitezei, propuse ofiţerul cu armamentul.

— Foarte bine.

Echipa de urmărire trasă cursul torpilei şi al ţintei…

— Comanda, aici sonarul, Alfa tocmai a accelerat.

— A auzit-o. Ridicaţi acum torpila, cu viteză maximă şi comutaţi-o pe sonarul propriu.

— Zgomote de cocă, domnule. Alfa schimbă adâncimea, anunţă şeful de la sonar, emoţionat. Am sonarul torpilei pe ecran. „Peştele” nostru emite. Şi ţinta pare să emită.

— Domnule, am pierdut cablul, „peştele” şi-a pierdut cablul.

— N-ar mai trebui să conteze acum. Sonar, dă-mi o numărătoare de elice pentru Alfa.

— Se roteşte ca pentru patruzeci şi două de noduri, domnule. Multe zgomote de cavitaţie. Pare să vireze. E posibil să fi lansat un generator de zgomot.

— A mai tras cineva înainte într-un Alfa? întrebă secundul.

— Habar n-am.

— Ratare! Comanda, aici sonarul, torpila a trecut prin spatele ţintei. Aceasta pare să se îndrepte spre est. Torpila a rămas nemişcată – nu, se întoarce acum. Încă emite, domnule. Iarăşi se întoarce spre est – îşi schimbă coordonatele. Cred că s-a luat după generatorul de zgomot. Observ o depărtare de coordonate între torpilă şi ţintă.

— La naiba, credeam că se fixase bine de inamic, mârâi ofiţerul cu armamentul.

— Cât de departe suntem de punctul de lansare?

— Cam la şapte mii de metri, domnule.

— Coordonatele faţă de Alfa?

— Trei-patru-opt, relevmentul ţintei se deplasează spre est, zgomotele mecanice se reduc în intensitate, numărătoarea elicei indică, aproximativ douăzeci de noduri.

— Va continua să mărească distanţa faţă de torpilă, rosti McCafferty.

Câtă vreme torpila gonea şi emitea semnale, nimeni n-avea chef să se apropie de ea. Arma avea să descrie cercuri până ce rămânea fără combustibil dar orice intra în raza de detecţie de patru mii de metri a sonarului ei risca să fie observat.

— Care e situaţia celorlalte două contacte?

— Nici o schimbare, domnule, răspunse ofiţerul planşetist. Par să îşi menţină poziţiile.

— Asta înseamnă că sunt ruşi.

McCafferty se uită la planşetă. Dacă ar fi fost britanici, ar fi manevrat şi ar fi tras cu torpile de îndată ce ar fi identificat submarinul Alfa. Probabil că toate navele pe o rază de douăzeci

de mile identificaseră submarinul Alfa.

„Trei la unu şi acum sunt în alertă. McCafferty dădu din umeri. Cel puţin ştiu cu ce mă lupt.” Sonarul raportă un alt contact spre sud. „Ar trebui să fie *Boston*”, gândi Danny. Dacă nu era el, însemna că *Providence* făcuse ceva. Ordonă ca *Chicago* să se îndrepte spre sud. Avea nevoie de ajutor dacă urma să creeze o breşă prin trei submarine. Se întâlni cu *Boston* o oră mai târziu.

— Am auzit un Alfa.

— Am ratat. Tu ce ai obţinut?

— Avea elice dublă şi e distrus, răspunse Simms.

Telefoanele subacvatice funcţionau la putere minimă de emisie.

— Trei submarine în faţă la circa paisprezece mile. Unul este Alfa. Nu ştiu nimic despre celelalte.

McCafferty îşi dezvălui repede planul. Navele lor aveau să se îndrepte spre nord, la distanţă de zece mile unul de celălalt şi aveau să încerce angajarea inamicilor din flancuri. Chiar dacă ratau, *Providence* ar fi trebuit să poată trece când ruşii aveau să se despartă ca să înceapă urmărirea. Simms aprobă planul şi navele se despărţiră din nou.

McCafferty observă că se găsea încă la şaisprezece ore distanţă de banchiză. Probabil că în aer continuau să se rotească avioane ruseşti de patrulare. Irosise o torpilă – „Nu, se corectă el, a fost un atac bine ticluit.” Pur şi simplu, schema nu funcţionase, aşa cum se mai întâmpla uneori.

Din senin apăru o linie de balize sonar – de această dată active – spre nord-est. McCafferty îşi dori cu mânie ca sovieticii să aleagă odată o tactică anume şi să se ţină de ea. La naiba, nu-şi dorea decât să plece de acolo! Bineînţeles că lansase rachete asupra teritoriului sovietic şi probabil că inamicul continua să fie furios din pricina asta. Nimeni nu îi comunicase încă dacă misiunea avusese succes sau nu. McCafferty îşi ordonă singur să înceteze cu aceste gânduri aiurea. Avea destule probleme de rezolvat.

Chicago se deplasă spre nord-vest. În acelaşi timp, relevmentul tuturor contactelor de sonar se deplasă spre dreapta. Alfa continua să se afle acolo, zgomotele maşinilor diminuându-se şi intensificându-se aleatoriu. Din punct de vedere tehnic, McCafferty putea trage în acel submarin, dar tocmai văzuse că viteza şi manevrabilitatea acelui tip de submarin erau suficiente pentru a învinge o torpilă Mark-48. Se

întrebă ce manevre anume efectuase comandantul de pe Alfa. Surprinzător, dar inamicul nu trăsese nici o torpilă în direcţia din care se apropia torpila. Oare ce însemna asta? Era o tactică americană, presupusă a fi folosită şi de sovietici. Oare se comportase aşa pentru că ştia de existenţa navelor „amice” în zonă? McCafferty lăsa ideea într-un colţ de minte, ca pe un nou exemplu în care ruşii nu se comportau conform aşteptărilor.

Cursul spre nord-vest micşoră vizibil distanţa faţă de unul din contacte. Submarinul Alfa şi cel de-al doilea necunoscut manevraseră spre est, menţinând distanţa de peste zece mile, probabil fără să ştie cu ce se confruntă. McCafferty se postă deasupra planşetei. O soluţie de tragere era deja fixată pentru contactul cel mai apropiat. Distanţa scăzuse la opt mile. McCafferty se duse iarăşi în camera sonarului.

— Ce-mi poţi spune despre ăsta?

— Începe să semene cu un reactor nuclear de tip 2, noul model. Ar putea fi un Victor-III. Mai daţi-mi cinci minute şi voi şti cu siguranţă, domnule. Cu cât ne apropiem, cu cât lucrurile se limpezesc.

— Are maşinile stopate?

— Da, domnule. Cu câteva minute în urmă am crezut că pot să efectuez o numărătoare a elicelor, dar n-a mers. Probabil că se lasă purtat în derivă.

McCafferty se sprijinire peretele care separa compartimentul de imensul computer folosit pentru procesarea semnalelor. Linia de pe ecran care arăta frecvenţa unică a maşinilor de pe submarinul inamic continua să fie difuză, dar începea să se contureze. Trei minute mai târziu ajunse o linie verticală clară de lumină.

— Domnule comandant, acum pot clasifica ţinta Sierra-2 ca submarin rusesc din clasa Victor-III.

McCafferty se duse spre spate, la postul de comandă.

— Distanţa până la ţinta Sierra-2?

— Paisprezece mii cinci sute de metri, domnule.

— Soluţia este fixată, domnule, raportă ofiţerul cu armamentul. Gata pentru tubul unu. Tubul unu e inundat, uşile exterioare sunt închise.

— Cârma dreapta zece grade, ordonă McCafferty.

Chicago viră ca să ofere câmp de acţiune torpilei. McCafferty verifică adâncimea: şaizeci de metri. După lansare, avea să fugă repede spre est şi să se scufunde la trei sute de metri.

Submarinul viră încet la şase noduri; relevmentul ţintei era trei-cinci-unu, iar tuburile lanstorpilă din centrul navei erau uşor înclinate spre exterior faţă de axa navei.

— Soluţia?

— Introdusă!

— Deschideţi uşa exterioară.

Subofiţerul de la panoul torpilelor apăsă butonul adecvat şi aşteptă schimbarea de culoare a indicatorului de stare.

— Uşa exterioară deschisă, domnule.

— Aliniaţi relevmentele şi trageţi!

Cele şapte mii de tone ale submarinului se zgâlţâiră din nou odată cu lansarea torpilei.

— Tubul unu lansat, domnule.

McCafferty dădu ordin de schimbare a cursului şi a adâncimii, mărind viteza la zece noduri.

„Un alt exerciţiu de răbdare. Cât de repede o să audă torpila venind spre el?” Arma gonea la adâncime mică. McCafferty spera ca zgomotele ei de propulsie să se piardă în zgomotele furtunii de la suprafaţă. „Oare cât de bun e sonarul de pe Victor?” se întrebă el.

— Un minut.

Ofiţerul cu armamentul ţinea un cronometru. Torpila Mark-48 gonea cu o mie trei sute de metri pe minut la viteza fixată. Mai avea circa zece minute până la ţintă. McCafferty îşi spuse că parcă asistau la un eveniment sportiv bizar, o şarjă de atac dintr-un meci de fotbal american, două minute de joc efectiv care se puteau extinde la o jumătate de oră, dacă fundaşii adverşi îşi cunoşteau meseria. Cu excepţia faptului că acum ei nu încercau să adune puncte.

— Trei minute. Încă şapte de parcurs.

Chicago reveni la orizontală la trei sute de metri adâncime şi îşi reduse viteza din nou la şase noduri. Soluţiile de atac împotriva celorlalte două ţinte erau deja fixate. Însă acestea trebuiau să mai aştepte.

— Cinci minute. Încă cinci până la ţintă.

— Comanda, aici sonarul, ţinta Sierra-2 tocmai şi-a crescut puterea. Zgomote de cavitaţie, numărătoarea elicei indică douăzeci de noduri şi e în creştere.

— Viteză maximă pentru torpilă, ordonă McCafferty.

Torpila Mark-48 acceleră la patruzeci şi opt de noduri. Asta însemna o mie şase sute de metri pe minut.

— Ţinta virează stânga, numărătoarea elicei indică treizeci şi unu de noduri. Domnule, am un semnal ciudat slab în spatele ţintei. Relevmentul ţintei este acum trei-cinci-opt. Noul semnal este pe trei-cinci-şase.

— Generator de bruiaj?

— Nu sună aşa. Pare ceva diferit… nu e un dispozitiv de camuflare Nixie, dar e ceva asemănător, domnule. Ţinta continuă să vireze, domnule, relevmentul este acum trei-cinci-şapte. Cred că submarinul inversează cursul.

— Duceţi nava la şaizeci de metri, zise comandantul.

— Ce naiba face? se întrebă secundul, în vreme ce submarinul se ridică din nou.

— Domnule, acel semnal nou a mascat ţinta, anunţă sonarul.

— Torpila emite, domnule.

— Dacă a lansat o ţintă falsă – atunci a interpus momeala între el însuşi şi torpilă, raţionă cu glas încet comandantul. Controlul tirului, vreau o altă torpilă pe ţinta Sierra-2 şi actualizaţi soluţia pentru Sierra-1.

Distanţele şi cifrele coordonatelor fură imediat reintroduse în computer.

— Gata pentru tubul trei pe Sierra-2 şi pentru tubul doi pe Sierra-1.

Chicago trecu de pragul de o sută de metri.

— Aliniaţi relevmentul şi lansaţi. McCafferty dădu ordinul cu voce scăzută, apoi ordonă iarăşi coborârea submarinului. Cupola aia de pe Victor-III despre care noi credeam că adăposteşte un sonar remorcat, dacă este un dispozitiv-momeală ca „Nixie” al nostru?

„Noi nu le folosim pe submarine, îşi zise McCafferty, dar Ivan le foloseşte în cele mai neaşteptate moduri.”

— Torpila ar putea să-l ignore.

— Ivan nu crede asta. Crede că-i va merge, după care se poate întoarce la adăpostul zgomotului exploziei ca să lanseze o torpilă spre noi.

McCafferty se duse la planşetă. A doua torpilă se îndrepta spre ceea ce părea un alt submarin din clasa Victor. Cea de-a doua ţintă manevra spre est acum. Şi Alfa proceda la fel. Era o mutare tactică evidentă: fugeau din zona de pericol, se întorceau şi începeau propria vânătoare. Câtă vreme ambele se îndepărtau, sonarele le erau ineficiente în direcţia torpilei care avansa spre ele. În acea clipă se auzi sonarul:

— Domnule, aud o explozie relevment trei-cinci-patru. Am pierdut contactul cu ţinta Sierra-2. Nu ştiu dacă torpila a lovit-o sau nu. Celelalte două torpile par să navigheze normal.

— Răbdare, icni căpitanul.

— Comanda, aici sonarul, înregistrăm balize sonar în apă în spate.

Imediat noile coordonate apărură pe planşetă. Balizele formau o linie nord-sud la două mile în spatele lui *Chicago.*

— Una dintre celelalte nave a trimis un mesaj către amicii lor, sugeră secundul.

— Bună idee. Tactica asta de haită va deveni imbatabilă atunci când vor descoperi cum s-o aplice corect.

— Sierra-2 s-a întors, domnule. Am o semnătură de reactor tip 2 la trei-patru-nouă. Posibile zgomote de cocă. Sierra-2 îşi schimbă adâncimea.

Ofiţerul cu armamentul comandă uneia dintre torpile să vireze la stânga cu câteva grade. McCafferty apucă un creion şi începu să mestece capătul lui.

— Bun, probabil că sonarul lui este puţin confuz. Pun pariu că încearcă să ridice antena ca să le comunice prietenilor lui de unde am tras. Maşinile înainte la două treimi.

— Torpile în apă relevment zero-trei-unu!

— Mai avem şi altceva pe coordonatele alea?

— Nu, domnule, nu se vede nimic altceva.

McCafferty verifică planşeta. Tactica funcţiona, pentru numele lui Dumnezeu! Îi speriase pe ruşi ca să plece spre est şi spre Todd Simms!

— Comanda, aici sonarul, torpilă în spate, relevment doi-opt-şase!

— Coborâţi la patru sute de metri, ordonă imediat comandantul. Cârma banda dreapta, vino la curs nou unu-şase-cinci. Prietenul nostru, Victor, tocmai a trimis mesajul către prietenii săi înaripaţi.

— Domnule, am pierdut cablurile de la ambele torpile, raportă ofiţerul cu armamentul.

— Distanţa estimată până la Sierra-2?

— Torpila ar trebui să fie cam la şase mii de metri depărtare; e programată să înceapă emisia de semnale peste un minut.

— De această dată, domnul Victor a comis o eroare. Ar fi trebuit să se acopere înainte de a urca la suprafaţă ca să transmită mesajul avioanelor. Sonar, care e poziţia torpilei din

pupa noastră?

— Coordonatele se schimbă, domnule, am performanţe mai slabe la sonar din pricina zgomotelor de la suprafaţă. Ultimul relevment al torpilei ruseşti este doi-şapte-opt.

— Maşinile înainte la o treime!

McCafferty reduse din nou viteza submarinului. În două minute îşi dădură seama că torpila lansată din aer se îndepărta de ei şi că a doua lor lansare în direcţia Victor-ului se apropia de ţintă.

Pe ecranul sonarului apăruseră o mulţime de semnale. Ţinta Sierra-2 depistase târziu torpila care se apropia, dar fugea cu viteză maximă din calea ei. Torpila lansată spre celălalt Victor continua să avanseze, dar ţinta efectua manevre de evitare a unei alte torpile trimise de *Boston.* Submarinul Alfa naviga cu viteză maximă spre nord, cu o altă torpilă Mark-48 pe urme. Alte două torpile ruseşti se găseau în apă spre est, probabil pe urmele lui *Boston,* dar *Chicago* nu depista nava soră pe ecran. Cinci submarine se vânau reciproc, patru dintre ele urmărite de arme inteligenţe.

— Domnule, Sierra-2 a lansat o nouă momeală. Şi Sierra-1 a lansat una. Torpila noastră s-a fixat pe numărul 2. Torpila altcuiva s-a fixat pe numărul 1 şi una din torpilele ruseşti emite în direcţia zero-trei-cinci – domnule, înregistrez o explozie pe coordonate trei-trei-nouă.

„Tata voia să fiu contabil, îşi spuse McCafferty. Poate că aşa aş fi reuşit să reţin ca lumea toate numerele astea." Se duse la planşetă.

Nici planşeta nu arăta mai bine. Liniile care desemnau contacte de sonar şi torpile în navigare arătau ca o reţea de sârme aruncate la întâmplare pe o hartă.

— Domnule, aud zgomote puternice de maşini relevment trei-trei-nouă. Pare că s-a rupt ceva, domnule, sunt o mulţime de zgomote metalice. Aud şi ceva zgomote de aer acum, nava şi-a golit tancurile. Încă nu sunt sunete de ruptură majoră a carenei.

— Cârma banda stânga, vino la curs nou zero-unu-zero.

— Nu am distrus Victor-ul?

— M-aş mulţumi şi cu o zgârietură, dacă asta l-ar trimite acasă. O să înregistrăm asta ca o avariere. Ce se întâmplă cu celelalte două?

— Torpila din coada lui Sierra-1 emite, la fel ca şi torpila lui *Boston* – cred că e cea lansată de *Boston.*

Confuzia mai dură zece minute. Cea de-a doua ţintă se

întoarse cu pupa spre ambele torpile şi fugi spre nord-vest. Alte balize sonar apărură în calea lui *Chicago.* O nouă torpilă lansată din avion fu detectată spre vest, dar nimeni nu îşi dădu seama împotriva cui fusese lansată, ci doar că nu era destul de aproape ca să constituie un motiv de îngrijorare. Torpila lansată de ei împotriva celui de-al doilea submarin din clasa Victor se lupta să prindă din urmă o ţintă care gonea cât putea de repede, în vreme ce o altă torpilă se apropia din direcţie opusă. Era posibil ca *Boston* să fi lansat ceva şi împotriva lui Alfa, dar submarinul inamic se îndepărta cu o viteză aproape la fel de mare ca a torpilei. McCafferty restabili contactul pe sonar cu *Providence* şi continuă drumul spre nord. Haosul lucra în favoarea lui, iar el profită la maximum de asta. Spera ca *Boston* să poată scăpa de torpilele lansate în direcţia lui, dar problema îi depăşea deja posibilităţile de intervenţie.

— Două explozii relevment zero-zero-trei, domnule.

Erau ultimele. Coordonate ale celui de-al doilea Victor, dar sonarul nu mai detectă nimic altceva. Torpilele distruseseră submarinul, momeala sau se ciocniseră una de alta?

Chicago continuă drumul spre nord, mărind viteza la zece noduri în timp ce naviga în zigzag printre liniile de balize ca să mărească distanţa faţă de sora avariată, *Providence.* Echipajul din centrul de atac era epuizat din punct de vedere emoţional şi la fel de secătuit precum comandantul din pricina urmăririlor şi atacurilor cu torpile. Aspectele tehnice ale acţiunii fuseseră bine stăpânite în timpul exerciţiilor de dinainte de război, dar nimic nu se compara cu situaţia de bătălie reală. Comandantul trimise oamenii câte doi la sala de mese ca să mănânce şi să se odihnească o jumătate de oră. Bucătarii aduseră platouri cu sendvişuri pentru oamenii care nu-şi puteau părăsi posturile. McCafferty rămase în spatele periscopului, cu ochii închişi, sprijinindu-se cu capul de ceva metalic în vreme ce mesteca un sendviş cu şuncă, îşi aminti că văzuse conservele încărcate la bord. La începutul anului, marina obţinuse un preţ bun pe şuncă poloneză la conserve. „Şuncă poloneză, îşi spuse el. Ce nebunie."

O oră mai târziu permise echipajului să-şi ia liber de la posturile de luptă. Jumătate din oameni primiră permisiunea de a pleca, dar ei nu se îndreptară spre sala de mese, ci preferară cu toţii să se culce. Comandantul simţea că avea şi el nevoie de somn la fel de mult ca şi ei. „După ce ajungem la banchiză, îşi promise el, o să dorm o lună întreagă."

Boston se ivi pe sonar, ca o umbră fantomatică pe ecran la est de *Chicago. Providence* se afla tot în spate, navigând tot cu şase noduri şi continuând să emită prea mult zgomot. Timpul trecea mai repede acum. Comandantul rămase pe scaunul lui, uitând de demnitate şi ascultând rapoarte despre… nimic.

McCafferty înălţă capul. Se uită la ceas şi îşi dădu seama că aţipise o jumătate de oră. Încă cinci ore până la gheaţă. Banchiza devenea tot mai clară pe sonar, un geamăt de joasă frecvenţă care acoperea prova de o parte şi de alta pe un arc de treizeci de grade.

„Oare unde s-a dus Alfa?”

McCafferty ajunse în camera sonarului la zece secunde după ce îşi pusese întrebarea.

— Care au fost ultimele coordonate pentru Alfa?

— Domnule, l-am pierdut acum trei ore. Ultima dată când l-am văzut, naviga cu viteză maximă pe un curs constant spre nord-est. Semnalul s-a stins şi n-a mai revenit, domnule.

— Care e şansa să se ascundă în gheaţă şi să ne aştepte?

— Dacă o face, vom da de el mai repede decât va da el de noi, domnule. Dacă e în mişcare, generatorul lui scoate o mulţime de zgomote de frecvenţe medii şi înalte, explică şeful de la sonar. McCafferty ştia toate astea, dar voia să le audă din nou. Zgomotele de joasă frecvenţă scoase de gheaţă vor compromite şansa lui de a ne auzi de la mare distanţă, dar noi ar trebui să-l auzim de departe dacă se mişcă.

Comandantul dădu din cap şi se duse spre spatele navei.

— Secund, dacă ai conduce Alfa, unde ai fi?

— Acasă! Secundul zâmbi. Trebuie să ştie că pe aici mişună cel puţin două nave. Şansele lui sunt extrem de mici. Noi am avariat un Victor şi *Boston* probabil l-a distrus pe celălalt. Ce va crede? Ivan e curajos, dar nu e şi nebun. Dacă i-a mai rămas o urmă de bun-simţ măcar, va raporta pierderea contactului şi se va împăca cu ideea.

— Nu cred. Ne-a învins torpila ca viteză şi probabil că a învins şi una trimisă de *Boston,* rosti comandantul încetişor.

— S-ar putea să ai dreptate, domnule, dar tipul nu e pe sonar.

McCafferty trebuia să accepte acest punct.

— Ne vom apropia cu mare atenţie de gheaţă.

— De acord, domnule. Suntem şi aşa destul de paranoici.

McCafferty nu avea aceeaşi părere fără a şti însă de ce. „Oare ce îmi scapă?”

Reperele lor privind marginea banchizei erau depăşite. Curenţii marini şi vântul mutaseră mai mult ca sigura gheaţa cu câteva mile spre sud, pe măsură ce temperaturile tot mai ridicate ale verii subţiau acoperişul alb şi gros al oceanului. „Poate că o oră e suficient?” se întrebă comandantul plin de speranţă.

Planşeta arăta că *Boston* se găsea la cincisprezece mile est, iar *Providence* la opt mile sud-est. Încă trei ore până la gheaţă. Optsprezece mile nautice, poate chiar mai puţin şi aveau să fie în siguranţă. „De ce ar mai fi cineva acolo? Nu-şi pot trimite întreaga flotă după noi. Au o mulţime de alte probleme pentru care să-şi facă griji.” McCafferty aţipi din nou.

— Comanda, aici sonarul!

McCafferty înălţă capul.

— Comanda aici, răspunse secundul.

— *Providence* şi-a mărit întru câtva viteza, domnule. Estimăm că navighează cu zece noduri.

— Foarte bine.

— Câtă vreme am dormit? întrebă căpitanul.

— Circa o oră şi jumătate. Eraţi treaz de ceva vreme, domnule şi oricum n-aţi sforăit atât de tare cât să deranjaţi pe cineva. Pe sonar continuă să nu se vadă nimic, cu excepţia prietenilor noştri.

McCafferty se ridică şi se întinse bine. „Nu mi-a ajuns. Mă prinde nevoia de somn din urmă. Dacă o mai ţin mult aşa, voi deveni mai periculos pentru echipajul meu decât pentru ruşi.”

— Distanţa până la gheaţă?

— Circa douăsprezece mii de metri, din câte ne dăm seama.

McCafferty se duse să se uite la hartă. *Providence* venise tare din urmă şi acum ajunsese la acelaşi nivel cu *Chicago.* Lui McCafferty nu-i plăcea chestia asta.

— Treceţi la douăsprezece noduri şi veniţi în dreapta la zero-patru-cinci. Devine prea nerăbdător.

— Aveţi dreptate, rosti secundul după ce dădu ordinele, dar cine îl poate învinui?

— Eu. Ce naiba mai contează cinci minute în plus după tot timpul pierdut ca să ajungem aici?

— Comanda, aici sonarul. Avem un posibil contact relevment zero-şase-trei. Par a fi zgomote de maşini, foarte slabe. Se estompează acum. Auzim sunete de flux marin care maschează zgomotul.

— Să încetinim? propuse secundul.

Comandantul clătină din cap:

— Maşinile înainte la două treimi.

Chicago acceleră la optsprezece noduri. McCafferty se uită la hartă. Nu reuşea să vadă ceva important. Submarinul continua să navigheze la mare adâncime, la peste trei sute de metri. *Providence* continua să înainteze, dar naviga în apropiere de suprafaţă, iar asta însemna probleme pentru performanţele sonarului ei. Oare şi *Boston* naviga la mică adâncime? Oamenii de la echipa de urmărire continuau să mute poziţiile celor două submarine americane, pe cursul şi cu viteza cunoscute pentru amândouă. *Chicago* acoperi repede distanţa separatoare. După jumătate de oră ajunse în apropiere de prova lui *Providence* şi McCafferty ordonă iarăşi reducerea vitezei la şase noduri. În vreme ce submarinul încetinea, zgomotele de fond se reduseră şi sonarul reveni la funcţionarea cu performanţe optime.

— Contact sonar relevment zero-nouă-cinci!

Echipa de la planşetă trasă o linie pe hartă. Se intersecta cu linia anterioară… aproape exact între Bost*on şi* Prov*idence!* McCafferty se aplecă să verifice adâncimea din acea zonă – şase sute de metri. Mai jos decât se putea scufunda un submarin din clasa 688…

…dar nu prea adânc pentru un Alfa…

— Fir-ar să fie!

Nu putea trage împotriva contactului. Coordonatele acestuia erau prea apropiate de *Providence.* Dacă se rupea cablul de control, torpila intra în mod automat de căutare şi s-ar fi năpustit imediat asupra lui *Providence.*

— Sonar, treci pe activ, căutare Yankee relevment zero-nouă-cinci!

Pornirea sistemului dură câteva clipe. Apoi sunetul profund *ba-wah* zgudui apele oceanului. McCafferty voise să-şi alerteze tovarăşii. Reuşise să alerteze şi submarinul Alfa.

— Comanda, aici sonarul, aud zgomote de carenă mişcându-se şi zgomote crescute de maşini relevment zero-nouă-cinci. Încă n-avem nici o ţintă pe ecran.

— Haide, Todd! rosti căpitanul.

— Tranzitorii, tranzitorii! *Boston* tocmai a crescut puterea, domnule, uitaţi-o şi pe *Providence.* Torpile în apă, relevment zero-nouă-cinci! Mai multe torpile în apă la zero-nouă-cinci!

— Maşinile înainte cu toată viteza!

McCafferty se uită la planşetă. Alfa se găsea periculos de aproape de submarine, în spatele amândorura, iar *Providence* nu putea fugi, nu se putea scufunda, nu putea face nimic! McCafferty urmări cum echipa de la controlul focului pregătea două torpile. Alfa lansase patru torpile, câte două pentru fiecare navă americană. *Boston* schimbă cursul spre vest, la fel şi *Providence.* McCafferty şi secundul se duseră în camera sonarului.

Urmări liniile contactelor curbându-se spre stânga şi spre dreapta pe ecran. Cele groase reprezentau submarine; cele mai subţiri şi mai luminoase erau torpile. Cele două axate pe *Providence* se apropiau cu repeziciune de ţintă. Submarinul avariat mărise viteza la douăzeci de noduri şi scotea zgomote ca un camion cu pietriş pe o şosea proastă. Era limpede că n-avea cum să reuşească. Pe ecran apărură trei generatoare de zgomot, dar torpilele le ignorară. Liniile converseră către un singur punct care înflori strălucitor pe ecran.

— I-au venit de hac, domnule, rosti încet şeful de la sonar.

Boston avea o şansă mai mare. Simms naviga cu viteză maximă acum, cu torpilele la mai puţin de o mie de metri în spate. Şi el lansă generatoare de zgomot şi schimbă brusc cursul şi viteza. O torpilă se pierdu, năpustindu-se după o momeală şi explodând pe fundul apei. Cealaltă se fixă pe *Boston* şi reduse treptat distanţa până la ţintă. Pe ecran apăru un alt punct luminos şi cu asta totul luă sfârşit.

— Căutare Yankee pentru Alfa, zise McCafferty cu voce încărcată de ură.

Submarinul vibră din pricina puternicelor pulsuri ale sonarului.

— Relevment unu-zero-nouă, distanţa treisprezece mii.

— Fixat!

— Aliniaţi şi *trageţi!*

Alfa nu aşteptă să audă torpilele. Comandantul navei ştia că undeva acolo se găsea un al treilea submarin şi ştia că el însuşi fusese depistat. Submarinul sovietic acceleră la viteză maximă şi viră spre est. Ofiţerul cu armamentul de pe *Chicago* încercă să deplaseze torpilele pe curs de interceptare, dar acestea aveau un avantaj minim de viteză faţă de Alfa, iar matematica avea legile ei. Torpilele aveau să rămână fără combustibil la mai puţin de două mii de metri de ţintă. Lui McCafferty nu-i mai păsa. Trecu şi el la viteză maximă şi urmări inamicul o jumătate de oră, reducând viteza la cinci noduri cu trei minute înainte ca torpilele

să rămână fără combustibil. Zgomotul de fond se diminuă la timp ca sonarul de pe navă să audă cum Alfa încetineşte uşor.

— Bine, acum vom încerca din nou.

Se găseau la trei mile de gheaţă, iar *Chicago* devenise tăcut. Alfa viră spre vest şi echipa de urmărire de pe *Chicago* adună date ca să calculeze distanţa până la ţintă. Virajul spre vest constituia o greşeală. Evident se aştepta ca *Chicago* să alerge spre adăpostul banchizei de gheaţă.

— Comanda, aici sonarul. Contact nou, relevment zero-zero-trei.

„Ce mai e acum? O altă capcană rusească?"

— Am nevoie de informaţii!

— Foarte slab, dar observ o schimbare de relevment, tocmai s-a deplasat către zero-zero-patru.

Un subofiţer înălţă privirea de la panoul lui.

— Distanţa trebuie să fie sub zece mii de metri, domnule!

— Tranzitorii, tranzitorii! *Torpilă în apă relevment zero-zero-cinci!*

— Cârma banda stânga, viteză maximă!

— Coordonatele se schimbă! Torpila acum la zero-zero-opt!

— Anulaţi ordinul! strigă McCafferty.

Noul contact trăsese în Alfa.

— Iisuse, ce e chestia asta? întrebă şeful de la sonar.

Alfa auzi noua torpilă şi inversă cursul. Auziră din nou şi văzură pe ecran tunetul motoarelor submarinului rusesc… dar torpila înghiţea distanţa cu repeziciune.

— E o navă britanică. E unul din noile lor submarine Spearfish. Habar n-aveam că au intrat deja în dotarea flotei lor.

— Cât de rapide sunt? se interesă şeful de la sonar.

— Şaizeci sau şaptezeci de noduri.

— Uau! Hai să cumpărăm şi noi câteva.

Alfa goni în linie dreaptă vreo trei mile, apoi viră spre nord ca să intre la adăpostul gheţii. Manevra nu-i reuşi. Torpila scurtcircuită distanţele. Liniile de pe ecran se întâlniră din nou, apoi apăru un alt punct luminos.

— Du nava spre nord, îi spuse McCafferty secundului. Treci la optsprezece noduri. Vreau să mă asigur că ştie cine suntem.

— Suntem HMS *Torbay.* Voi cine sunteţi?

— Chicago.

— Am auzit exploziile mai devreme. Sunteţi singuri? întrebă

comandantul James Little.

— Da. Alfa ne-a prins în capcană – suntem singuri.

— Vă vom escorta.

— Înţeles. Ştii cumva dacă misiunea noastră a avut succes?

— Da, a avut.

40
Câmp de luptă

STYKKISHOLMUR, ISLANDA

Erau multe de făcut într-un timp extrem de scurt.

Locotenentul Potter şi echipa lui de comando găsiră opt soldaţi ruşi în oraş. Aceştia încercau să evadeze pe unicul drum spre sud când intrară într-o ambuscadă în cadrul căreia cinci dintre ei căzură victime sau fură răniţi. Erau ultimii inamici care puteau avertiza Keflavik-ul despre navele care se iviseră la orizont.

Primii militari americani aterizară în oraş cu elicopterele. Unităţi de dimensiunea unui pluton sau a unei companii fură plasate pe fiecare deal care înconjura oraşul. O grijă aparte fu acordată menţinerii elicopterelor sub orizontul radarelor din Keflavik, unde rămăsese în funcţiune o staţie rusească, în ciuda eforturilor de anihilare. Un elicopter CH-53 Super Stallion duse componentele unui emiţător radio mobil către un deal de pe coasta nord-vestică a insulei şi o echipă de tehnicieni trecu imediat la treabă ca să-l pună în funcţiune. La momentul în care navele intrară în coşmarul plin de stânci numit portul Stykkisholmur, cinci mii de soldaţi erau deja pe poziţii de-a lungul celor câtorva drumuri care duceau în oraş.

Căpitanul unui LST mare – navă de debarcare tancuri – încercase să numere stâncile mari. Se oprise cu numărătoarea la cinci sute şi atunci se concentrase pe memorarea zonei lui de responsabilitate, cunoscută ca Green-Two-Charlie. Lumina zilei şi valurile mici ajutau operaţiunea. Multe stânci erau vizibile din pricina nivelului scăzut al apei, aşa că echipajele de elicoptere care îşi îndepliniseră misiunile de a debarca trupe au marcat cu reflectoare şi bastoane luminate pe cele mai multe pietre, ceea ce îmbunătăţea considerabil situaţia. Ceea ce rămăsese de făcut era puţin mai sigur ca traversarea unei autostrăzi cu ochii legaţi. Navele LST sosiră primele, trecând printre stânci cu viteza de zece noduri şi bazându-se pe motoarele auxiliare din prova ca ajutor pentru cârmire prin labirintul ucigaş.

Echipa de comando a locotenentului Potter se dovedi şi aici de

ajutor. Oamenii se duseră din casă în casă pentru a-i găsi pe căpitanii şi marinarii de pe vasele de pescuit din partea locului. Marinarii experimentaţi ajunseră pe calea aerului pe punţile navelor ca să dea o mână de ajutor la pilotarea imenselor vase de debarcare prin cele mai înguste pasaje. Pe la amiază, prima navă LST coborî rampa de debarcare pe sol şi primele vehicule blindate ale infanteriei de marină debarcară pe insulă. Chiar în spatele lor veneau camioane încărcate cu plăci de oţel cu perforaţii, care vor alcătui piste de aterizare. Camioanele plecară spre est, către o zonă de teren plat desemnată a deveni bază pentru elicopterele marinei şi avioanele cu decolare verticală Harrier.

De îndată ce elicopterele îşi încheiară sarcina de a marca stâncile şi zonele periculoase, se întoarseră la misiunile de transport de trupe. Elicopterele de transport erau escortate de elicoptere de atac SeaCobra şi avioane Harrier, astfel încât perimetrul controlat de infanteria de marină se extinse până la dealurile dinspre râul Hvita. Acolo se realiză contactul cu avanposturile ruseşti şi începu prima luptă adevărată.

KEFLAVIK, ISLANDA

— S-au dus naibii şi rapoartele noastre de informaţii, mormăi generalul Andreiev.

Din cartierul său general putea vedea formele masive ce apăreau încet în raza vizuală. Erau cuirasatele *Iowa* şi *New Jersey,* însoţite de crucişătoare lansatoare de rachete pentru apărarea antiaeriană.

— Le putem angaja acum, zise şeful artileriei.

— Atunci, fă-o. „Cât mai poţi.” Se întoarse spre ofiţerul de comunicaţii. A fost expediat un mesaj spre Severomorsk?

— Da. Flota Nordului va trimite avioanele astăzi şi va trimite şi submarine.

— Spune-le că ţinta primară o constituie navele de debarcare americane de la Stykkisholmur.

— Dar nu ştim sigur că sunt acolo. Portul e prea periculos pentru…

— Unde naiba să fie în altă parte? tună Andreiev. Posturile noastre de observaţie de acolo nu ne răspund şi primim rapoarte despre elicoptere inamice zburând spre sud şi spre est din acea

direcţie. Gândeşte, omule!

— Tovarăşe general, obiectivul primar al marinei va fi gruparea de portavioane.

— Atunci explică-le tovarăşilor noştri în albastru că avioanele de pe portavion nu ne pot lua Islanda, dar nenorociţii lor de puşcaşi marini *pot!*

Andreiev zări fum înălţându-se de la una dintre bateriile lui grele de artilerie. Sunetul se auzi câteva secunde mai târziu. Prima salvă rusească ateriză în apă, cu câteva mii de metri distanţă de ţinte.

— Misiune de foc!

Iowa nu mai trăsese din plin cu tunurile sale imense din Războiul din Coreea, dar acum masivele ţevi de 350 mm în diametru se rotiră încet spre tribord. La postul central de control al artileriei, un tehnician manevra panoul de comandă al unui vehicul Mastiff fără pilot. Avionul miniatural, cumpărat cu câţiva ani înainte din Israel, se roti la aproape trei mii de metri deasupra bateriei ruseşti, cu camera de luat vederi mutându-se de pe un amplasament pe altul.

— Număr şase tunuri, par a fi de unu – cincizeci – cinci. Să spunem că sunt de o sută cincizeci de milimetri.

Locaţia exactă a bateriei ruseşti fu trasată pe planşetă. Apoi computerul analiză datele privind densitatea aerului, presiunea atmosferică, umiditatea relativă, direcţia şi viteza vântului şi mulţi alţi factori. Ofiţerul artilerist urmări panoul de control, aşteptând aprinderea indicatorului care arăta că soluţia de tragere fusese fixată.

— Începeţi tragerea.

Tunul din centrul turelei numărul doi trase un singur obuz. Un radar în bandă milimetrică de deasupra turnului de control de pe navă urmări obuzul, comparând traiectoria reală cu cea trasată de computerul de control al tirului. Nici o surpriză în faptul că existau erori în viteza estimată a vântului. Computerul radarului transmise mai departe datele observate către sistemul principal, astfel că celelalte opt tunuri ale bateriei îşi modificară uşor poziţia. Apoi toate opt traseră înainte ca primul obuz să aterizeze.

— Maică Precistă! icni Andreiev.

Flacăra portocalie ascunse câteva clipe imensa navă. Cineva

din stânga lui strigă, gândindu-se probabil că unul dintre obuzele artileriei ruseşti îşi atinsese ţinta. Andreiev ştia prea bine care era realitatea. Artileriştii lui îşi ieşiseră din mână şi încă nu încadraseră bine ţinta. Generalul îşi întoarse binoclul spre bateria de tunuri, aflată la patru kilometri depărtare.

Primul obuz ateriză la o mie cinci sute de metri depărtare sud-est de cel mai apropiat tun. Următoarele opt aterizară la două sute de metri în spatele tunurilor.

— Mutaţi imediat bateria aia de acolo!

— Mai scurt cu două sute şi trageţi!

Tunurile îşi încheiau deja ciclul de reîncărcare de treizeci de secunde. Gazul inert scuipă resturile săculeţelor de mătase pentru explozibil de-a lungul ţevilor pentru a elibera spaţiul, apoi se deschiseră culatele şi rampele de încărcare îşi ocupară locul. Ţevile fură inspectate pentru depistarea eventualelor reziduuri periculoase, apoi lifturile din puţurile de alimentare se înălţară la marginea din spate a rampelor şi obuzele fură introduse în ţevi. În spatele obuzelor fură încărcate calupurile grele cu explozibil. Apoi rampele se depărtară, culatele se închiseră hidraulic şi ţevile tunurilor se înălţară. Servanţii ieşiră din compartimentele de încărcare şi îşi puseră mâinile peste căştile protectoare de peste urechi. Degetele apăsară butoanele şi ţevile reculară din nou. Apoi ciclul reîncepu. Tinerii marinari îndeplineau acum aceleaşi sarcini pe care bunicii lor le îndepliniseră cu patruzeci de ani înainte.

Andreiev ieşi afară ca să privească mai bine. Era fascinat. Auzi sunetul de cârpă ruptă care anunţa trecerea monstruoaselor proiectile şi se întoarse cu privirea spre baterie. Camioanele se cuplară la tunuri în vreme ce artileriştii traseră ultima salvă, după care începură pregătiri frenetice pentru repoziţionarea tunurilor. Bateria avea şase piese de 152 de milimetri şi dispunea de multe camioane pentru transportul echipajelor şi al muniţiei. Brusc fu învăluită de o perdea de praf şi pietre, urmată de trei explozii secundare, apoi de patru salve noi când cuirasatul *New Jersey* se alătură navei gemene pentru a participa la bombardament.

— Ce mai e şi asta?

Un locotenent arătă spre un punct de pe cer.

Comandantul artileriei îşi luă privirea de la spectacolul

pierderii unei treimi din totalul tunurilor sale grele şi identifică avionul de recunoaştere telecomandat.

— Pot pune să fie doborât.

— *Nu*! ţipă Andreiev. Vrei să afle unde sunt ultimele noastre rachete antiaeriene?

Generalul se confruntase cu tiruri de rachete şi de aruncător de mine în Afganistan. Acum era pentru prima dată sub focul tunurilor grele navale.

— Celelalte baterii sunt toate camuflate.

— Vreau cel puţin trei poziţii alternative pentru fiecare tun pe care îl ai, toate bine camuflate.

Generalul se întoarse în clădire. Avea convingerea că americanii nu vor bombarda oraşul Keflavik, cel puţin nu în curând. Camera hărţilor conţinea hărţi de mărimea unui perete ale coastei vestice a Islandei. Echipa de ofiţeri de informaţii plasa deja steguleţe pentru poziţiile bănuite ale unităţilor americane.

— Ce avem pe Hvita? îl întrebă el pe şeful său de stat major.

— Un batalion. Zece transportoare blindate BMD; restul mijloacelor de transport este constituit din camioane şi vehicule cu remorcă. Dispun de aruncătoare de mine, rachete antitanc şi rachete antiaeriene individuale. Sunt pe poziţii de apărare a podului de autostradă de peste Bogarnes.

— Americanii se uită deja în jos către aceste poziţii de pe dealul ăsta. Ce fel de aeronave au fost depistate?

— Americanii au mai multe portavioane în apropiere de noi. Douăzeci şi patru de avioane de vânătoare şi treizeci şi patru de avioane de atac pentru fiecare portavion. Dacă au mai debarcat şi o divizie completă de puşcaşi marini, atunci ne confruntăm cu un număr semnificativ de elicoptere şi de avioane Harrier. Astea pot opera de pe navele-amfibie de debarcare sau de pe baze terestre înfiinţate special cu acest scop – activitate care se poate executa în patru până la şase ore cu materiale adecvate. O divizie de infanterie marină înseamnă aproape dublu ca număr de oameni faţă de noi, apoi mai e vorba de un batalion de tancuri grele şi acoperire puternică de artilerie, dar fără atât de multe aruncătoare de mine. Mă îngrijorează mai ales mobilitatea lor. Pot dansa de jur împrejurul nostru, folosind elicoptere şi nave de debarcare ca să plaseze trupe oriunde vor…

— La fel cum am procedat şi noi când am debarcat. Mda… Cât de buni sunt? se interesă generalul.

— Puşcaşii marini americani se consideră trupe de elită, la fel

ca şi noi. Fără îndoială că unii dintre ofiţerii şi subofiţerii lor au experienţă de luptă, dar puţini ofiţeri inferiori şi sergenţi au participat vreodată la acţiuni reale.

— Cât e de rău?

Un alt individ intră în încăpere. Era şeful KGB al zonei.

— Ticălos *cekist!* Mi-ai spus că divizia de puşcaşi marini se duce în Europa! Ăştia îmi ucid oameni chiar în vreme ce noi vorbim.

Tunetul îndepărtat al tunurilor grele accentuă cuvintele lui Andreiev. Cuirasatele îşi mutaseră focul pe un depozit. Din fericire, înăuntru nu prea mai rămăsese nimic.

— Tovarăşe general, eu…

— Ieşi afară! Am treabă de făcut.

Andreiev se întreba deja dacă misiunea lui nu era inutilă, însă era general de paraşutişti şi nu admitea eşecul. Dispunea de zece elicoptere de atac, toate dispersate şi bine ascunse după atacul împotriva aerodromului din Keflavik.

— Care e şansa să trimitem pe cineva ca să arunce o privire deasupra portului ăstuia?

— Suntem sub continua supraveghere a avioanelor radar americane. Elicopterul nostru ar trebui să zboare peste poziţii inamice ca să ajungă acolo. Americanii dispun de propriile elicoptere şi avioane – este o misiune sinucigaşă şi ar fi nevoie de un miracol ca omul nostru să se apropie suficient ca să vadă ceva, darămite ca să mai supravieţuiască pentru a ne povesti ce a văzut.

— Atunci interesează-te dacă poţi obţine un avion de recunoaştere de pe continent sau un satelit. Trebuie să ştiu cu ce ne confruntăm. Dacă putem distruge capul de pod, avem o şansă de a învinge trupele deja debarcate şi la dracu cu avioanele lor de pe portavioane!

Era un lucru complicat de executat, dar o cerere Flash de informaţii venind de la comandantul Flotei de Nord avea darul de a trece peste cea mai mare parte a birocraţiei. Unul din cei doi sateliţi sovietici capabili de recunoaştere în timp real arse un sfert din combustibilul de manevră ca să-şi modifice orbita şi sosi două ore mai târziu pe o poziţie deasupra Islandei. Câteva minute mai târziu fu lansat spre sud ultimul RORSAT de pe cosmodromul Baikonur, iar prima lui mişcare de revoluţie îl duse la distanţă de acţiune radar de Islanda. Patru ore după mesajul

lui Andreiev, ruşii dispuneau de o imagine clară a ceea ce aveau de înfruntat în Islanda.

BRUXELLES, BELGIA

— Sunt gata? întrebă SACEUR.

— Ar fi bine să mai aibă douăsprezece ore, dar sunt gata. Ofiţerul de operaţiuni se uită la ceas. Pleacă la fix. Încă zece minute.

Orele petrecute pentru aducerea noii divizii la locul ei fuseseră folosite în mod profitabil. Câteva brigăzi suplimentare fuseseră reunite în două noi divizii multifuncţionale. Pentru asta frontul fusese aproape complet golit de rezerve, în vreme ce, conform unui plan întocmit în pripă, unităţi radio fuseseră împrăştiate de-a lungul întregului front cu misiunea de transmitere a unor mesaje radio care să simuleze prezenţa formaţiunilor relocate. NATO îşi limitase deliberat până în acel moment operaţiunile de înşelătorie, dar acum folosea astfel de manevre pe scară largă.

HUNZEN, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

Era o provocare. Alekseiev trebuia să îşi deplaseze înainte forţele de categorie A, în vreme ce o divizie greu încercată de infanterie motorizată de categoria B avea grele pierderi în încercarea de a forţa trecerea Weser-ului. În tot acest timp generalul aştepta nervos veşti dinspre fragilul lui flanc drept. Nu primea nimic.

Comandantul Zonei de Vest se ţinuse de cuvânt şi lansase un atac de diversiune contra Hamburg-ului, ca să îndepărteze forţele NATO de locul ultimei breşe realizate de sovietici.

Manevrele nu erau uşoare. Din alte sectoare fuseseră luate unităţi de rachete antiaeriene şi de artilerie. Când NATO avea să evalueze ce se întâmpla, aveau să depună toate eforturile ca să împiedice înaintarea sovietică în bazinul Ruhr-ului. Până atunci rezistenţa fusese slabă. Poate că inamicul nu înţelegea ce se petrece sau poate că ajunsese chiar la capătul rezervelor în oameni şi tehnică de luptă.

Prima unitate de categorie A era Divizia 120 de Infanterie

Motorizată, celebrele Gărzi Rogaciev, are căror elemente din frunte tocmai traversau acum fluviul la Ruhle, urmată imediat de Divizia 8 de Tancuri de Gardă. Alte două divizii de tancuri se înghesuiau pe drumurile spre Ruhle, în vreme ce un regiment de pontonieri muncea la amplasarea a şapte poduri. Serviciile de informaţii estimau că în întâmpinarea acestor forţe veneau două, poate trei regimente NATO. „Nu sunt îndeajuns, îşi zise Alekseiev. Nu şi de această dată.” Nici măcar forţa lor aeriană nu mai era aceeaşi. Grupurile avansate de aviaţie raportau o opoziţie minoră doar în jurul Ruhle. „Poate că superiorul meu a avut dreptate în cele din urmă.”

— Activitate aeriană intensă la Salzhemmendorf, raportă un ofiţer de legătură cu forţele aeriene.

„Acolo e Divizia 40 Tancuri”, gândi Alekseiev.

Unitatea de categoria B fusese de-a dreptul tocată de atacurile germanilor…

— 40 Tancuri raportează un atac major al inamicului spre front.

— Ce vor să spună prin „major”?

— Raportul provine de la postul de comandă alternativ. Nu pot ajunge la cartierul general al diviziei. Locţiitorul comandantului raportează tancuri americane şi germane avansând cu forţa unei brigăzi.

„Forţa unei brigăzi? Un alt atac de diversiune?”

— Atac inamic în desfăşurare la Dunsen.

— Dunsen? Asta-i aproape de Gronau. Cum naiba au ajuns acolo? pufni Alekseiev. Confirmaţi raportul! Este un atac aerian sau la sol?

— Divizia 120 de Infanterie Motorizată a trecut un întreg regiment peste Weser. Unităţile avansează spre Brokeln. Elementele din frunte ale Diviziei 8 Tancuri au Weser-ul în raza vizuală. Unităţile de rachete antiaeriene ocupă poziţii ca să protejeze punctul de trecere.

Alekseiev avea impresia că oamenii îi relatau simultan părţi diferite ale aceluiaşi comunicat. Generalul Beregovoi se găsea pe front, coordonând traficul şi dând ordinele finale pentru manevrele post-traversare. Paşa ştia că se găsea în locul potrivit, dar, ca şi înainte, era iritat că se afla atât de departe de locul acţiunii, dând ordine ca un şef de partid şi nu ca un comandant de front. Artileria de sprijin pentru toate diviziile din ofensivă o luase mult înainte ca să protejeze traversarea de contraatacurile

posibile.

„Trupele din ariergardă sunt îngrozitor de slabe...”

— Tovarăşe general, atacul de la Dunsen e compus din tancuri inamice şi trupe motorizate care beneficiază de sprijin aerian tactic intens. Comandantul regimentului de la Dunsen estimează o forţă echivalentă unei brigăzi.

„O brigadă la Dunsen *şi o* brigadă la Salzhemmendorf?”

„Ăştia sunt comandanţi de unităţi B. Lipsiţi de practică şi neexperimentaţi. Dacă ar fi fost ofiţeri cu adevărat eficienţi, ar fi fost în mijlocul unor unităţi de tip A şi nu ar păstori de la spate rezervişti ieşiţi din formă.”

— Unităţi inamice terestre la Bremke, forţa necunoscută.

„Asta-i doar la cincisprezece kilometri de aici!” Alekseiev se apucă să caute o hartă. Înghesuiala era mare în vehiculul de comandă, aşa că generalul ieşi şi întinse hărţile pe pământ, cu ofiţerul de informaţii lângă el.

— Ce naiba se petrece aici? Mâna lui se plimbă pe hartă. Ăsta e un atac pe un front de douăzeci de kilometri.

— Noua divizie inamică nu ar fi trebuit să ajungă pe linia frontului încă, iar ofiţerii de informaţii spun că aceasta va fi împărţită pentru întăriri de-a lungul întregii zone nordice.

— Cartierul de la Folziehausen a raportat un atac aerian intens, după care a dispărut în eter!

Ca pentru a confirma ultimul raport, se auzi o explozie uriaşă în nord, în direcţia Bremke, unde Divizia 24 Tancuri avea principalul depozit de combustibil şi muniţii. Dintr-odată, la orizont începură să apară avioane. Postul mobil de comandă se găsea în pădure, acoperind micul orăşel Hunzen. Localitatea era în mare parte părăsită, iar emiţătoarele radio ale unităţii se găseau acolo. Avioanele NATO evitaseră până în acel moment să avarieze clădiri civile, dacă exista alternativă...

Nu şi în acea zi. Patru avioane de vânătoare-bombardament nivelară întreg centrul oraşului, acolo unde se ascundeau emiţătoarele, cu bombe cu mare putere de explozie.

— Puneţi imediat în funcţiune soluţia alternativă unu, ordonă Alekseiev.

Alte avioane se iviră deasupra capului, îndreptându-se spre sud-vest către autostrada 240, unde unităţile de categorie A ale lui Alekseiev se îndreptau spre Ruhle. Generalul găsi o staţie radio în stare de funcţionare şi apelă Comandantul Zonei de Vest, în Stendal.

— Atac inamic major venind din sud-est, dinspre Springe. Estimez forţa la cel puţin două divizii.

— Imposibil, Paşa, nu au două divizii în rezervă!

— Primesc rapoarte despre atacuri terestre la Bremke, Salzhemmendorf şi Dunsen. Părerea mea este că flancul drept e în mare pericol şi trebuie să îmi redistribui forţele pentru a-l întări. Cer permisiunea de a suspenda atacul asupra Ruhle ca să parez această ameninţare.

— Cerere refuzată.

— Tovarăşe general, eu sunt comandantul de la faţa locului. Situaţia poate fi controlată dacă am autoritatea de a o face cum trebuie.

— Generale Alekseiev, obiectivul tău este Ruhr-ul. Dacă nu eşti în stare să atingi acest obiectiv, voi găsi un alt comandant capabil de asta.

Alekseiev se uită la staţia radio nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Lucrase timp de doi ani pentru acest om. Erau prieteni, „Întotdeauna a avut încredere în judecata mea."

— Îmi ordoni să continui atacul indiferent de acţiunile inamicului?

— Paşa, este doar un nou atac diversionist şi nimic altceva. Tu du cele patru divizii peste Weser, rosti ceva mai blând superiorul lui. Terminat…

— Maior Sergetov! strigă Alekseiev. Tânărul ofiţer apăru o clipă mai târziu. Fă-ţi rost de un vehicul şi porneşte spre Dunsen. Vreau raportul tău personal despre ce găseşti acolo. Fii atent, Ivan Mihailovici. Vreau să te întorci în mai puţin de două ore. Dă-i drumul!

— Nu veţi mai face nimic? întrebă ofiţerul de informaţii.

Paşa îl urmări pe Sergetov cum se urcă la bordul unei camionete. Nu se putea înfrunta cu ofiţerul.

— Am ordinele mele. Operaţia de traversare a Weser-ului continuă.. Dispunem de un batalion antitanc la Holle. Spune-le să se deplaseze spre nord şi să fie atenţi la forţe inamice pe drumul dinspre Bremke. Generalul Beregovoi ştie ce are de făcut.

„Dacă îl avertizez, generalul îşi va schimba ordinele. Atunci Beregovoi va fi acuzat de nerespectarea ordinelor. Asta e mutarea de siguranţă. Trimit în mod prudent un avertisment şi – nu! Dacă eu nu pot să nu respect ordinele, nu am voie nici să cooptez pe altcineva să procedeze de asemenea manieră.

Dar dacă au dreptate? Ar putea fi un alt atac diversionist. La

urma urmei, Ruhr-ul *este* un obiectiv strategic de o importanţă imensă.”

Alekseiev ridică privirea.

— Ordinele de luptă rămân în vigoare.

— Da, tovarăşe general.

— Raportul despre tancurile inamice din Bremke nu a fost corect. Un ofiţer inferior îşi făcu apariţia. Observatorul a zărit tancurile noastre venind spre sud şi le-a identificat greşit!

— Şi asta e o veste bună? tună Alekseiev.

— Bineînţeles, tovarăşe general, răspunse căpitanul.

— Ţi-a trecut prin minte să întrebi de ce se îndreptau tancurile noastre spre *sud?* La naiba, *chiar sunt singurul care gândeşte aici?*

Nu putea ţipa la persoana potrivită, dar trebuia să se descarce pe cineva. Căpitanul se făcu mic sub ochii lui. Pe de o parte, Alekseiev se ruşină, însă pe de alta avusese nevoie de această descărcare.

Primiseră sarcina deoarece aveau mai multă experienţă de luptă decât oricine altcineva. Nimănui nu-i trecuse prin minte că în acest gen de operaţiune nu aveau nici un fel de experienţă.

Înaintau. Cu excepţia contraatacurilor locale, nici o unitate NATO nu încercase prea mult tactica, dar locotenentul Mackall – care continua să se socotească sergent – ştia că ei erau cei mai potriviţi pentru asta. Tancul M-1 dispunea de o limitare automată a puterii motorului la circa şaptezeci de kilometri pe oră. Primul lucru pe care echipajele tancurilor îl scoteau întotdeauna era tocmai acest dispozitiv.

Tancul M-1 se îndrepta spre sud cu o viteză de nouăzeci de kilometri pe oră.

Călătoria în atari condiţii de viteză era suficientă să-l facă pe Mackall să simtă că i se zdruncină creierii, dar, cu toate astea, nu mai cunoscuse vreodată o asemenea stare de euforie. Viaţa lui se balansa acum pe muchia subţire dintre îndrăzneală şi nebunie curată. Elicopterele grele zburau în faţa companiei lui de tancuri, cercetând traseul, pe care îl declaraseră liber până la Alfeld. Ruşii nu foloseau deloc această rută. De fapt, nu era chiar un drum, ci traseul unei conducte subterane, o cărare lată de treizeci de metri, care scurtcircuita distanţele direct prin pădure. Şenilele late ale tancului aruncau praf în urma lor precum aruncă o barcă şuvoaie de apă când navighează cu viteză maximă.

Şoferul încetini ca să ia o curbă abruptă, iar Mackall se uita atent înainte, încercând să vadă eventualele vehicule inamice neobservate de elicoptere. Nici măcar nu trebuia să fie vorba de un vehicul. Putea fi vorba de trei indivizi cu un lansator de rachete, caz în care doamna Mackall ar fi primit Marea Telegramă, în care ar fi fost informată cu regret că fiul ei…

„Treizeci de kilometri”, îşi zise el. La naiba! Trecuse doar o jumătate de oră de când grenadierii germani străpunseseră liniile ruseşti şi – *gata!* – iată cum trece cavaleria pe cai negri! Era o nebunie, dar la naiba, însuşi faptul că rămăsese în viaţă după prima luptă fusese o nebunie – la doar o oră de la izbucnirea războiului. Acum, mai avea puţin de străbătut.

— Ia uită-te la asta! Alte tancuri de-ale noastre se îndreaptă spre sud. Ce naiba se petrece?

Sergetov se zburli la şoferul său, deja vorbind precum generalul.

— Dar sunt tancurile noastre? întrebă şoferul.

Maiorul clătină din cap. Un alt tanc trecu pe cărarea din pădure – turela avea partea superioară plată şi nu rotunjită precum tancurile sovietice!

Un elicopter apăru deasupra cărării şi se înşurubă pe cer. Sergetov nu comise greşeala să-l socotească rusesc, iar aripile încărcate de pe ambele părţi ale fuzelajului îl identificau clar drept elicopter de atac. Şoferul viră la dreapta chiar înainte ca mitraliera din botul aeronavei să înceapă să tragă asupra lor. Sergetov sări din vehicul exact înainte ca gloanţele să ajungă în dreptul lor. Căzu pe spate şi se rostogoli spre liziera pădurii. Chiar dacă îşi ţinea capul la pământ, Sergetov simţi valul de căldură când trasoarele aprinseră rezervorul de combustibil din spatele camionetei. Tânărul ofiţer se adăposti printre copaci şi privi pe după un brad înalt. Elicopterul american se învârti la mai puţin de o sută de metri de vehicul pentru a se asigura că l-a distrus, apoi zbură spre sud. Staţia radio a lui Sergetov rămăsese în camioneta care acum ardea ca o torţă.

— Buffalo Three-One, aici Comanche.

— Comanche, aici Three-One. Raportează.

— Tocmai am nimicit un camion rusesc. În rest, totul pare liniştit. Pe ei, cowboy! îndemnă pilotul elicopterului.

Mackall izbucni în râs auzind asta. Trebuia totuşi să-şi

reamintească faptul că nu era nimic de râs aici. Mai mulţi şoferi de tanc intraseră în bucluc când se aventuraseră un pic prea mult fără protecţie în teritoriul german, iar acum li se *ordona* să procedeze aşa! Trecură alte două minute şi fură străbătuţi alţi trei kilometri.

„De-aici începe să devină interesant.”

— Buffalo Three-One, vedem trei vehicule ruseşti de pază pe coama dealului. Par a fi din clasa Bravo-Tango-Romeo. Pe pod întregul trafic pare a fi format de camioane. Atelierul de reparaţii este pe malul estic, la nord de oraş.

Tancul încetini când ajunse la ultimul viraj. Mackall ordonă „ieşirea” de pe drum şi intrarea pe iarba pajiştilor înconjurătoare, care delimitau un pâlc de copaci.

— Ţintă BTR, la ora unsprezece, două mii şapte sute! Trage când eşti gata, Woody!

Primul vehicul cu opt roţi explodă înainte ca cineva din echipaj să îşi fi dat seama că în apropiere se găsea un tanc inamic. Oamenii cercetau cerul după avioane şi habar n-aveau că din spatele lor veneau tancuri. Următoarele două vehicule explodară în decurs de un minut, aşa că plutonul de patru tancuri al lui Mackall goni mai departe.

Ajunseră cu toţii pe creastă trei minute mai târziu. Unul câte unul, imensele tancuri Abrams se postară pe dealul care domina ceea ce cândva fusese un orăşel cochet. Zilele de atacuri aeriene continue şi tiruri de artilerie puseseră capăt acelei imagini idilice. Patru poduri de pontoane erau operaţionale, cu numeroase camioane traversând râul pe ele sau aşteptându-şi rândul la traversare.

Mai întâi tancurile localizară şi ţintiră tot ce părea chiar şi vag periculos. Camioanele fură atacate cu mitralierele grele, în vreme ce tunurile lansară obuze către atelierul de reparat tancuri înfiinţat pe câmpul din nordul oraşului. Între timp, la faţa locului ajunseră două unităţi de infanterie, iar transportoarele blindate atacară şi ele camioanele cu tunurile uşoare de douăzeci şi cinci de milimetri. În mai puţin de cincisprezece minute, peste o sută de camioane ardeau, alături de suficientă muniţie ca să menţină în luptă timp de o zi o divizie rusească întreagă. Însă treaba cu muniţiile se petrecea doar ca o coincidenţă. Restul escadronului prindea din urmă elementele din frunte, iar misiunea lui era să menţină intact acest nod rusesc de comunicaţii. Germanii puseseră deja mâna pe Gronau, iar forţele ruseşti de la est de

Leine erau acum separate de liniile lor de aprovizionare. Două dintre podurile construite de ruşi erau libere, aşa că o companie de transportoare de infanterie M-2 Bradley le trecu ca să ocupe poziţii la marginea estică a oraşului.

Ivan Sergetov se târî la marginea drumului şi urmări cum trec unităţile militare, simţind un nod în stomac. Erau americani, după estimarea lui în număr de cel puţin un batalion, deplasându-se fără arme grele. Nici un camion, doar vehiculele cu remorcă. Îşi păstră sângele rece suficient de bine ca să înceapă să numere tancurile şi transportoarele de infanterie ce alergau în faţa lui cu o viteză pe care nu o crezuse posibilă. Cel mai mult îl impresiona zgomotul. Tancurile cu turbină M-1 nu scoteau mugetul tancurilor diesel. Până ce ajungeau la câteva sute de metri depărtare nici măcar nu se auzeau – combinaţia dintre zgomot redus şi viteză mare... „Se îndreaptă spre Alfeld!”

„Trebuie să raportez chestia asta.” Dar cum? Nu mai avea staţia radio. În plus, Sergetov trebui să se gândească bine un minut ca să-şi dea seama unde se află... „La doi kilometri de Leine, chiar dincolo de creasta aia împădurită.” Avea o decizie grea de luat. Dacă se întorcea la postul de comandă l-ar fi aşteptat un drum de douăzeci de kilometri de parcurs pe jos. Dacă alerga în spate ar fi putut da peste unităţi amice destul de repede şi astfel putea da alarma. Par fuga însemna laşitate, nu?

Laşitate sau nu, trebuia s-o ia spre est. Sergetov avu sentimentul neplăcut ca nimeni nu dăduse alarma încă. Se duse către liziera pădurii şi aşteptă o breşă în coloana de americani. Avea doar treizeci de metri de alergat. „Cinci secunde să traversez, îşi spuse el. Poate chiar mai puţin.”

Un alt M-1 trecu în goană pe lângă el. Sergetov privi în stânga şi văzu că următorul tanc venea la aproape trei sute de metri distanţă. Inspiră adânc şi o luă la goană.

Comandantul tancului îl văzu, dar nu reuşi să apuce mitraliera suficient de repede. În plus, nu merita să te opreşti pentru un infanterist nici măcar înarmat. Raportă incidentul în staţia radio şi se întoarse la misiunea lui.

Sergetov fugi până ce ajunse la o sută de metri în adâncul pădurii. Chiar dacă distanţa parcursă era mică, inima îi bătea mai să-i sară din piept. Se aşeză pe pământ cu spatele lipit de un copac ca să-şi tragă răsuflarea şi continuă să urmărească trecerea vehiculelor. Avu nevoie de câteva minute înainte de a

se putea mişca din nou. Urcă panta abruptă a dealului şi se trezi privind din nou în jos spre Leine.

Şocul prezenţei tancurilor americane era suficient de neplăcut. Dar ceea ce vedea era şi mai rău. Atelierul de reparaţii tancuri se transformase într-o ruină fumegândă. Pretutindeni se vedeau camioane arzând. Cel puţin acum urma să coboare panta dealului. Alergă pe partea estică a coamei, chiar spre râu. Descotorosindu-se iute de centura cu pistol, Sergetov păşi în curentul rapid de apă.

— Ce mai e şi aia? Hei, văd un rus care înoată!

Un mitralior întoarse imediat arma sa de calibru 50. Comandantul de vehicul îl opri.

— Păstrează-le pentru MIG-uri, soldat!

Se căţără pe malul estic şi se întoarse să privească înapoi. Vehiculele americane luau poziţii defensive. Alergă spre adăpost şi se opri din nou să numere înainte de a pleca mai departe. La Sack exista un punct de control al traficului. Sergetov o luă la goană într-acolo.

După prima oră lucrurile se domoliră întrucâtva. Locotenentul Mackall ieşi din tancul său ca să inspecteze poziţiile ocupate de pluton. Unul dintre puţinele transportoare de muniţie care însoţeau unităţile militare se oprea scurt pe la fiecare tanc şi echipajul distribuia câte zece proiectile fiecărui tanc. Nu destul ca să înlocuiască muniţia consumată, dar nici prea puţin. Urmau atacurile aeriene. Echipajele coborâră ca să doboare copaci şi arbuşti pentru a-şi camufla vehiculele. Infanteria însoţitoare îşi fixă poziţiile pentru lansatoarele de rachete Stinger. Deja avioanele de vânătoare ale forţelor aeriene începeau să se rotească deasupra locului. Serviciile de informaţii susţineau că pe malul vestic al acestui râu se găseau opt divizii ruseşti. Mackall le blocase ruta de aprovizionare. Dintr-odată, valoarea acelui loc devenise de nepreţuit.

USS INDEPENDENCE

„Ce schimbare faţă de ultima dată…”, îşi zise Toland. Forţele aeriene aveau un avion radar E-3 Sentry ce opera aproape de

Sondrestrom pentru a proteja flota şi patru E-2C Hawkeye. În Islanda tocmai se monta şi un radar terestru al Armatei. Portavioanele erau însoţite de două crucişătoare Aegis, iar un al treilea crucişător de acest tip însoţea forţa amfibie.

— Pe cine crezi că vor ataca mai întâi, pe noi sau amfibiile? întrebă amiralul Jacobsen.

— Asta e ca şi cum aş da cu banul, domnule amiral, răspunse Toland. Depinde de cine anume dă ordinele. Marina lor va vrea să ne distrugă pe noi mai întâi. Armata lor ar vrea să elimine mai întâi forţa amfibie.

Jacobsen îşi încrucişă braţele şi se uită la hartă.

— La o asemenea apropiere pot veni din orice direcţie doresc.

Nu se aşteptau la mai mult de cincizeci de bombardiere Backfire, dar mai existau multe avioane mai vechi Badger, iar flota se găsea la doar 2 400 de kilometri de bazele sovietice. Aceştia aproape că se puteau repezi până acolo cu încărcătura lor maximă. Ca să-i oprească pe ruşi, marina dispunea de şase escadrile de Tomcat-uri şi alte şase de Hornet-uri. Cu totul aproape o sută patruzeci de avioane de interceptare. Douăzeci şi patru dintre ele erau deja pe cer, sprijinite de cisterne aeriene, în vreme ce avioanele de atac la sol loveau permanent poziţiile sovietice. Cuirasatele îşi încheiaseră prima vizită la Keflavik şi se aflau acum în Hvalfjordur – Golful Balenelor – furnizând sprijin de artilerie puşcaşilor marini de la nord de Bogarnes. Întreaga operaţiune fusese plănuită cu luarea în calcul a probabilităţii unor atacuri ruseşti cu rachete aer-sol. Era imposibil ca „vampirii” să nu-şi facă apariţia.

Pierderea Norvegiei de nord eliminase utilitatea lui Realtime. Submarinul continua să se afle la post, adunând informaţii, dar sarcina de depistare a bombardierelor ruseşti fusese transferată avioanelor de patrulă britanice şi norvegiene care operau din Scoţia. Unul dintre avioanele norvegiene zări o formaţie de trei Badger-e îndreptându-se spre sud-vest şi transmise un avertisment prin radio. Avioanele ruseşti se găseau la circa şaptezeci de minute distanţă de flotă.

Postul lui Toland din CIC se găsea imediat sub puntea de zbor. Toland asculta mugetul motoarelor cu reacţie de deasupra datorat decolării avioanelor de vânătoare. Era nervos. Ştia prea bine că situaţia tactică de acum era mult mai diferită de cea din

a doua zi de război, dar îşi amintea că el fusese unul din cei doi supravieţuitori care scăpaseră dintr-un astfel de compartiment. Erau copleşiţi de un torent de informaţii. Radarul mare de sol, avionul E-3 al Forţelor Aeriene şi avioanele E-2 ale marinei îşi trimiteau datele împreună către portavioane. În aer zumzăia suficientă energie electromagnetică pentru a prăji o pasăre în zbor. Ecranul mare arăta interceptoarele îndreptându-se spre poziţiile lor de luptă. Tomcat-urile ajunseră pe ţărmul de nord al Islandei şi începură să descrie cercuri, aşteptând bombardierele sovietice.

— Idei, Toland. Vreau idei! rosti amiralul încetişor.

— Dacă vin după noi, se vor apropia dinspre est. Dacă se duc după formaţia amfibie, vor veni pe curs direct. Dacă se îndreaptă spre Stykkisholmur nu există tactică de înşelare.

Jacobsen dădu din cap.

— Aşa văd şi eu lucrurile.

Zgomotele pe puntea de zbor de deasupra continuară când avioanele de atac la sol apuntară ca să se reînarmeze cu bombe. Pe lângă efectul material de distrugere, piloţii sperau să slăbească moralul paraşutiştilor sovietici prin atacuri aeriene continue şi violente. Avioanele Harrier ale marinei intraseră şi ele în joc, împreună cu elicoptere grele de atac. Progresul înregistrat depăşea aşteptările iniţiale. Ruşii nu-şi dispersaseră trupele chiar atât de mult precum se crezuse, iar concentrările cunoscute de trupe erau supuse unui adevărat uragan de bombe şi rachete.

— Starbase, aici Hawk-Blue-Three. Observ ceva bruiaj pe coordonate zero-doi-patru… se intensifică acum.

Datele fură transmise instantaneu către portavion, astfel că pe ecran apărură pete galbene groase. De îndată, celelalte avioane radar raportară aceeaşi informaţie.

Ofiţerul responsabil cu operaţiunile aeriene schiţă un zâmbet şi apucă microfonul. Unităţile sale erau pe poziţii şi asta îi oferea mai multe opţiuni.

— Planul Delta.

Hawk-Green-One îl avea la bord pe comandantul de escadră de pe *Independence.* Pilot de vânătoare, care ar fi preferat să se afle la manşa unui Tomcat pentru această misiune, comandantul ordonă câte unei perechi de Tomcat-uri din fiecare escadrilă să caute avioanele sovietice de bruiaj. Avioanele Badger convertite în aeronave de bruiaj erau dispersate pe un front larg, ca să acopere apropierea bombardierelor înarmate cu rachete şi

zburau cu cinci sute de noduri, aflându-se acum la cinci sute de kilometri distanţă de linia de avioane radar de protecţie. Tomcat-urile se năpustiră spre ele tot cu cinci sute de noduri.

Fiecare avion de bruiaj genera o „pată”, o formă opacă pe ecranele radar americane asemănătoare cu spiţa unei roţi. Cum fiecare astfel de „spiţă” era unică pentru un emiţător radar, controlorii puteau compara datele, le puteau triangula şi trasa poziţia avioanelor de bruiaj. Tomcat-urile se apropiară cu repeziciune, în timp ce ofiţerii de interceptare radar de pe scaunele din spate ale fiecărui avion de vânătoare comutară radarele rachetelor Phoenix pe mod de atac-asupra-bruiajului în loc să depindă de radarul avionului pentru ghidare, rachetele aveau să caute singure zgomotul transmisie Badger-e.

Pe hartă apărură douăzeci de avioane de bruiaj. Optsprezece interceptoare se năpustiră asupra lor, fiecare ţintindu-le măcar cu două rachete.

— Delta – executaţi!

Tomcat-urile lansară la ordin de la 65 de kilometri distanţă de ţintele lor. Rachetele Phoenix sfâşiară încă o dată aerul. Timpul de zbor estimat era sub un minut. Şaisprezece avioane de bruiaj Badger dispărură de pe cer. Cele patru rămase intacte îşi închiseră dispozitivele de bruiaj când zăriră dârele de fum ale rachetelor şi coborâră în picaj, cu Tomcat-urile pe urme.

— Numeroase contacte radar. Raidul Unu are cincizeci de aparate, pe coordonate zero-zero-nouă, distanţa trei-şase-zero, viteza şase sute de noduri, altitudinea unu-zero mii. Raidul Doi…

Difuzorul se auzi mai departe, pe măsură ce avioanele inamice erau trasate pe planşete.

— Raidul principal, probabil compus din avioane Badger, va ataca forţa de debarcare. Aici vor ataca bombardierele Backfire. Vor încerca să lanseze rachetele împotriva noastră probabil de la mare distanţă, ca să ne atragă avioanele de interceptare departe de noi, zise Toland.

Jacobsen discută ceva cu ofiţerul de operaţiuni. Hawk-Green-One avea să controleze apărarea forţei de debarcare. Hawk-Blue-Four, de pe *Nimitz,* avea să apere gruparea de portavioane. Avioanele de interceptare se împărţiră conform planului şi trecură la treabă. Toland observă că Jacobsen lăsa coordonarea acţiunii aeriene pe seama controlorilor de zbor din avioanele radar. Ofiţerul de apărare antiaeriană al flotei de pe USS

Yorktown coordona navele dotate cu rachete antiaeriene; acestea intraseră toate în stare de alertă maximă, dar nu îşi activaseră încă radarele.

— Singurul lucru care mă îngrijorează e că ar putea să încerce din nou porcăria aia cu avioane-capcană, murmură Jacobsen.

— A mers o dată, fu Toland de acord. Dar atunci nu i-am luat atât de în pripă ca acum.

Tomcat-urile se împărţiră în formaţii de patru avioane, fiecare dintre ele coordonate de radar. Piloţii avioanelor fuseseră şi ei instruiţi cu privire la avioanele-capcană care păcăliseră portavionul *Nimitz.* Avioanele îşi menţinură radarele închise până ce ajunseră la optzeci de kilometri de ţinte, apoi folosiră radarele ca să localizeze ţintele pentru sistemele TV de la bord.

— Hawk-Blue-Four, strigă unul. *Tallyho,* am pus ochii pe un Backfire. Îl angajez acum. Terminat.

Planul rusesc de atac anticipase faptul că avioanele de vânătoare americane aveau să încerce străpungerea bruiajului inamic către nord, după care aveau să fie luate prin surprindere de apariţia avioanelor Backfire spre est. Însă avioanele de bruiaj dispăruseră, iar avioanele Backfire nu aveau încă flota americană pe radar şi nu-şi puteau lansa rachetele doar pe baza unor fotografii vechi de ore întregi. Nici nu puteau fugi. Bombardierele supersonice ruseşti porniră postcombustia şi îşi activară radarele într-o adevărată întrecere cu timpul, distanţa şi interceptoarele americane.

Reveni sentimentul că sunt cu toţii martori la un joc video. Simbolurile ataşate bombardierelor Backfire se schimbară când avioanele porniră propriile dispozitive de bruiaj. Bruiajul reducea eficacitatea rachetelor Phoenix, dar pierderile sovietice erau şi aşa serioase. Avioanele Backfire se găseau la cinci sute de kilometri distanţă. Radarele lor aveau o rază eficientă de acţiune de doar 240 de kilometri şi interceptoarele inamice deja roiau în jurul formaţiunilor. Pe circuitele radio se auziră o mulţime de „*Tallyho!*” pe măsură de Tomcat-urile se strânseră şi atacau bombardierele sovietice, iar simbolurile acestora începură să dispară de pe ecran. Avioanele Backfire se apropiau cu 27 de kilometri pe minut, radarele lor căutând cu disperare flota americană.

— O să scape câteva, zise Toland.

— Şase sau opt, fu Jacobsen de acord.

— Trebuie să socotim câte trei rachete la fiecare.

Între timp, Tomcat-urile îşi epuizaseră rachetele şi se dădură la o parte pentru a face loc avioanelor Hornet, care să atace la rândul lor cu rachete Sparrow şi Sidewinder. Interceptoarelor nu le era uşor să ţină pasul cu ţintele. Viteza bombardierelor le permitea să abordeze viraje extrem de strânse, iar interceptoarele rămâneau fără combustibil. Oricum, rachetele acestora continuară să facă victime, dar nimic nu le puteau păcăli pe toate, oricât de mare ar fi fost bruiajul sau manevrele evazive efectuate. Într-un târziu, un bombardier obţinu un contact radar de suprafaţă şi transmise prin radio poziţia acestuia. Cele şapte avioane Backfire rămase traseră rachetele şi virară strâns spre nord cu viteza Mach 2. Alte trei dintre ele căzură pradă rachetelor înainte ca avioanele de vânătoare să fie obligate să se întoarcă la nave.

Se auzi din nou anunţul de rachete inamice şi din nou Toland se înfioră. Pe planşetă înfloriră douăzeci de rachete care se apropiau. Formaţia de nave activă sistemele de bruiaj şi lansatoarele SAM, cu crucişătoarele Aegis pe axa de atac. În câteva secunde acestea lansau deja rachete de interceptare. Celelalte nave Sam echipate cu sisteme SM-2 adăugară propriile rachete la norul de proiectile, lăsând sistemele de computere Aegis să le ghideze rachetele. Cele douăzeci de rachete inamice aveau ţintite asupra lor circa nouăzeci de rachete antirachetă SM-2. Doar trei dintre ele reuşiră să treacă de norul SAM şi doar una se îndrepta spre un portavion. Tunurile antiaeriene de pe *America* urmăriră traseul rachetei AS-6 şi o distruseră la trei sute de metri distanţă de navă. Celelalte două rachete se năpustiră amândouă asupra crucişătorului *Wainwright* şi explodară la contactul cu nava, la şase kilometri distanţă de *Independence.*

— La naiba. Chipul lui Jacobsen se înăspri. Credeam că am scăpat cu faţa curată. Hai să recuperăm avioanele. Cred că au ajuns să zboare „pe uscat” acolo sus.

Atenţia tuturor se întoarse asupra avioanelor Badger. Grupurile de Tomcat-uri din nord tocmai ajungeau în raza de acţiune a vechilor bombardiere. Echipajele de pe Badger-e se aşteptau să urmeze traseul avioanelor de bruiaj de dinainte. Unii piloţi îşi dădură cu greu seama că nu dispuneau de nici un fel de zid electronic în spatele căruia să se ascundă, dar nimeni nu avea de ales. Detectară interceptoarele care se apropiau când încă mai aveau de parcurs cinci minute până la poziţiile de lansare. Bombardierele îşi menţinură cursul şi accelerară la

viteză maximă ca să scurteze perioada de vulnerabilitate, în vreme ce echipajele scrutau nervoase cerul în căutare de rachete.

Piloţii de pe Tomcat-uri fură surprinşi că ţintele nu îşi modificau cursul, fapt care le trezi suspiciunea că aveau de-a face cu avioane-capcană. Se apropiară mai mult ca să identifice vizual ţintele, de teamă să nu fie păcăliţi din nou.

— *Tallyho!* Badger la ora douăsprezece, la nivel cu noi.

Primul Tomcat lansă două rachete de la o distanţă de 65 de kilometri.

Spre deosebire de Backfire, bombardierele Badger dispuneau de o localizare a ţintelor, ceea ce le permitea să-şi lanseze încărcăturile de la distanţă maximă. Unul câte unul, bombardierele vechi de douăzeci de ani lansară şi virară strâns ca să scape de urmăritori. Manevrele de fugă permiseră unui număr de jumătate din avioane să supravieţuiască, deoarece interceptoarele marinei nu le puteau urmări. La bordul avionului radar distrugerea unui inamic în zbor era întâmpinată cu urale, chiar dacă rachetele ucigaşe ale inamicului zburau spre Stykkisholmur. Aviaţia marinei sovietice tocmai suferise o serie înfiorătoare de pierderi.

USS NASSAU

Edwards continua să fie sub efectul anestezicului când auzi sirena din Cartierul General al navei. Era doar vag conştient unde se află. I se părea că-şi aminteşte de drumul cu elicopterul, dar următoarea lui amintire era aceea că zăcea într-o cuşetă, cu diverse ace şi tuburi înfipte în mai multe părţi ale corpului. Ştia ce însemna alarma şi mai ştia că ar fi trebuit să-i fie teamă. Însă nu-şi putea controla emoţiile prin ceaţa indusă de medicamentele administrate. Reuşi să-şi înalţe capul. Vigdis şedea pe un scaun alături de patul lui şi îl ţinea de mâna dreaptă. Îi mângâie mâna, neştiind că fata doarme profund. O clipă mai târziu adormi şi el.

Cinci niveluri mai sus, comandantul navei *Nassau* stătea pe punte. În mod normal, postul lui de luptă se găsea în CIC, dar nava nu se mişca şi atunci acel loc era la fel de bun ca oricare altul pentru a urmări desfăşurarea evenimentelor. Peste o sută de rachete se năpusteau dinspre nord-est. Cu o oră înainte,

imediat după primirea avertismentului de raid aerian, toate echipajele de pe navă trecuseră la aprinderea fumigenelor instalate pe stânci în cadrul aşa-zisului loc de ancoraj. Comandantul ştia că asta era cea mai bună apărare pe care o avea la dispoziţie. Armele de apărare din colţurile punţii de zbor erau pe mod de acţiune automat. Botezate R2D2[47] pentru forma lor, tunurile Gatling pentru apărarea antiaeriană apropiată erau înălţate la douăzeci de grade şi îndreptate spre axa de unde venea ameninţarea. Mai mult nu se putea face. Experţii în apărare antiaeriană deciseseră că lansarea de rachete de bruiaj cu foiţe de aluminiu ar fi făcut mai mult rău decât bine. Comandantul dădu din umeri. Oricum, avea să afte deznodământul peste cinci minute.

Urmări crucişătorul *Vincennes* spre est, navigând în cercuri lente. Brusc, patru dâre de fum se iviră din lansatoarele de rachete, ca un semnal de începere a ciclului de lansare. Curând, la nord-est cerul se transformă într-o masă compactă de fum cenuşiu. Cu ajutorul binoclului, comandantul reuşi să zărească izbucnirile bruşte de fum negru care semnificau interceptări reuşite. Izbucnirile păreau să se apropie. Observă că şi rachetele se apropiau. Iar crucişătorul Aegis nu le putea doborî pe toate. *Vincennes* îşi goli magazia de rachete în patru minute, apoi viră cu viteză maximă ca să se ascundă între două insuliţe stâncoase. Căpitanul urmări uluit manevra. Cineva ducea un crucişător de un miliard de dolari într-un labirint de stânci cu o viteză de douăzeci şi cinci de noduri! Nici măcar la Guadalcanal…

O explozie zgudui insula Hrappsey, la şase kilometri distanţă. Apoi alta zgudui insula Seley. Manevra dădea roade!

La 16 kilometri înălţime, rachetele ruseşti comutară pe radarele proprii de căutare şi descoperiră o mulţime de licăriri pe ecranele ţintelor. Supraîncărcate cu informaţii, radarele începură automat să le scaneze pe cele mai mari în căutarea de identităţi în infraroşu. Multe dintre licăriri trădau surse de căldură şi rachetele le selectară automat pe cele mai mari pentru ultima parte a plonjonului, la viteza de Mach 3. Habar n-aveau că atacau de fapt roci vulcanice. Treizeci de rachete trecură prin barajul defensiv SAM. Doar cinci dintre ele ţintiră în cele din urmă nave.

Două dintre tunurile R2D2 de pe *Nassau* se rotiră la unison şi

---

47 Numele unui celebru robot din epopeea cinematografică *Războiul Stelelor* (n. tr.).

traseră într-o rachetă care zbura cu viteză prea mare pentru a fi văzută. Comandantul privi în direcţia tunurilor la timp ca să zărească un fulger alb la trei sute de metri înălţime. Zgomotul care urmă aproape îl asurzi. Îşi dădu seama ce prostie făcuse lăsându-se expus doar când schije metalice începură să pice peste cabina de comandă de lângă el. Alte două rachete căzură peste orăşelul de la vest de el. Apoi cerul se limpezi. O minge de foc spre vest îi spuse că cel puţin o navă fusese lovită. „Dar nu nava mea!”

— Ticăloşii! Ridică interfonul către centrul de informaţii de luptă. Centrul, aici puntea, două rachete au căzut în Stykkisholmur. Trimiteţi un elicopter acolo, probabil că s-au înregistrat victime.

În timp ce Toland privea, benzile video cu bătălia aeriană fură rederulate cu viteză mărită. Un computer număra distrugerile. Acum totul se petrecea automat.

— Vai! rosti ofiţerul de informaţii pentru sine.

— Nu mai e ca înainte, nu, fiule? observă Jacobsen. Spalding, vreau veşti de la amfibii!

— Tocmai sosesc, domnule. *Charleston* a încasat o lovitură şi s-a frânt în două. Am înregistrat avarii minore pe *Guam* şi pe *Ponce* – şi asta-i tot, domnule amiral!

— Plus *Wainwright.*

Jacobsen inspiră adânc. Două nave valoroase împreună cu o mie cinci sute de oameni dispăruseră şi, cu toate acestea, operaţiunea trebuia considerată un succes.

KEFLAVIK, ISLANDA

— Atacul ar fi trebuit să se termine până acum.

Andreiev nu se aştepta să primească informaţii prea repede. Americanii reuşiseră în sfârşit să-i avarieze ultimul radar şi el nu putea urmări bătălia aeriană. Echipele de interceptare a mesajelor radio înregistraseră numeroase transmisii de voce, dar acestea fuseseră prea slabe şi prea iuţi ca să se tragă vreo altă concluzie decât aceea că o bătălie avusese cu adevărat loc.

— Ultima dată când am pus mâna pe o forţă NATO de rangul unui portavion, am nimicit-o, rosti plin de speranţă ofiţerul de operaţiuni.

— Trupele noastre de deasupra Bogarnes-ului continuă să fie sub tir inamic intens, raportă un alt ofiţer.

Cuirasatele americane îi bombardau de peste o oră.

— Suferă pierderi serioase, continuă ofiţerul.

— Tovarăşe general, am o... mai bine ascultaţi asta, este pe circuitul nostru de comandă.

Mesajul se repetă de patru ori, în rusă:

„Comandantului forţelor sovietice din Islanda, aici este comandantul Flotei de Atac din Atlantic. Dacă nu primiţi mesajul, vi-l va aduce cineva. Uraţi-le bombardierelor dumneavoastră mai mult noroc data viitoare. Ne vom vedea în curând. Terminat.”

SACK, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

Sergetov ajunse împleticindu-se la punctul de control al traficului la timp ca să vadă un batalion de tancuri deplasându-se pe drum către Alfeld. Rămase ghemuit, cu mâinile pe genunchi, urmărind tancurile cum se îndepărtează.

— Identifică-te!

Era un locotenent KGB. Forţele de securitate preluaseră gestiunea traficului. Lor le venea uşor să-i execute cu sânge rece pe cei care încălcau regulile.

— Maior Sergetov. Trebuie să-l văd imediat pe comandantul de zonă.

— Ataşat cărei unităţi, Sergetov?

Ivan se ridică imediat în picioare. Fără „tovarăşe maior”, fără „tovarăşe”, doar „Sergetov”.

— Sunt aghiotantul generalului Alekseiev, comandant-adjunct al Teatrului de Vest. Şi acum du-mă imediat la comandantul tău!

— Actele.

Locotenentul întinse mâna, cu o expresie de aroganţă rece pe chip.

Sergetov schiţă un zâmbet. Actele lui de identitate se găseau într-o mapă de plastic rezistentă la apă. Îi dădu cardul de deasupra ofiţerului KGB. Era un act pe care tatăl lui reuşise să i-l procure înainte de mobilizare.

— Şi cam ce poţi face dumneata cu un permis de prioritate Clasa 1?

Locotenentului îi scăzuse simţitor aroganţa.

— Da’ tu cine mama dracului eşti ca să întrebi? Fiul de politician îşi înfipse chipul în faţa celuilalt. Du-mă *acum* la comandantul tău sau o să vedem imediat cine este împuşcat pe loc aici!

Individul se dezumflă complet şi îl duse pe Sergetov la o casă de ţară. Comandantul postului de control al traficului era un maior. Foarte bine.

— Am nevoie de o staţie radio conectată la circuitele militare, se răsti Sergetov.

— Nu dispun decât de staţii de legătură cu regimentul şi cu divizia, răspunse maiorul.

— Cât de apropiat e primul cartier general de divizie?

— Patruzeci Tancuri, la…

— E distrus. La dracu’, vreau un vehicul. Acum! La Alfeld există o forţă americană.

— Tocmai am trimis un batalion…

— Ştiu. Cheamă oamenii înapoi.

— Nu dispun de o asemenea autoritate.

— Prostule, se duc întins spre o capcană! Cheamă-i înapoi *acum!*

— Nu dispun de autori…

— Eşti cumva un agent al nemţilor? Nu ai observat ce se petrece aici?

— A fost un atac aerian, nu?

— Idiotule, îţi spun că sunt tancuri americane la Alfeld. Trebuie să lansăm un contraatac, dar un batalion nu ajunge. Noi… Se auziră primele explozii la şase kilometri depărtare. Maiorule, am nevoie de un lucru din două posibile. Fie îmi dai un mijloc de transport acum, fie îmi dai numele şi numărul de legitimaţie ca să te denunţ aşa cum trebuie.

Cei doi ofiţeri KGB schimbară între ei priviri uluite. *Nimeni* nu le vorbea pe un asemenea ton, dar cine o făcea… Sergetov obţinu vehiculul şi porni în goană. Jumătate de oră mai târziu se găsea la baza de aprovizionare de la Holle. Acolo găsi o staţie radio.

— Unde eşti, maiorule? tună Alekseiev.

— În Holle. Americanii ne-au străpuns liniile. Dispun de cel puţin un batalion de tancuri la Alfeld.

— *Ce?* Staţia amuţi câteva clipe. Eşti sigur?

— Tovarăşe general, a trebuit să trec blestematul de râu înot ca sa ajung aici. Am numărat o coloană de douăzeci şi cinci de

blindate la câţiva kilometri nord de oraş. Au distrus atelierul de reparaţii tancuri şi au măcelărit o coloană de tancuri. Repet, tovarăşe general, în Alfeld există o forţă americană de forţa a cel puţin unui batalion.

— Ia orice mijloc de transport spre Stendal şi raportează personal comandantului Vest.

USS INDEPENDENCE

— Bună seara, maior Hapaiev. Cum e piciorul? întrebă Toland, aşezându-se lângă patul de spital. Eşti tratat cum se cuvine?

— Nu am de ce să mă plâng. Rusa dumitale e… corectă.

— Nu am prea des ocazia să vorbesc cu un cetăţean rus. Poate că mă poţi ajuta cumva.

„Maior Alexandr Georgievici Hapaiev, se putea citi pe hârtia de la imprimantă. Vârsta – 30 de ani. Al doilea fiu al generalului Georgii Constantinovici Hapaiev, comandantul Districtului de Apărare Antiaeriană Moscova. Căsătorit cu cea mai mică fiică a unul membru al Comitetului Central, Ilia Nikolaievici Govorov." Şi, tocmai de aceea, era probabil un tânăr cu acces la multe informaţii confidenţiale…

— Cu gramatica? pufni Hapaiev.

— Tu ai fost comandantul MIG-urilor? Stai calm, maiorule, sunt toate nimicite acum. Ştii şi tu asta.

— Da, eram ofiţerul superior de zbor.

— Mi s-a spus că trebuie să te felicit. Eu nu sunt pilot, dar mi s-a comunicat că tactica folosită de tine deasupra Keflavik-ului a fost excelentă. Cred că aveai cinci MIG-uri. Ieri, noi am pierdut în total şapte avioane. Trei au căzut pradă MIG-urilor, două rachetelor şi două tirurilor antiaeriene de la sol. Luând în calcul şansele, am fost surprinşi în mod neplăcut.

— Trebuia să-mi fac datoria.

— Da. Cu toţii avem datorii de îndeplinit, fu Toland de acord. Dacă te preocupă modul în care te vom trata, să ştii că nu ai de ce să-ţi faci griji. Vei fi tratat cum se cuvine din toate punctele de vedere. Nu ştiu ce ţi s-a spus referitor la ce trebuie să te aştepţi, dar probabil că ai observat o dată sau de două ori că nu tot ceea ce spune Partidul este şi adevărat. Observ din actele tale de identitate că ai o soţie şi doi copii. Şi eu am o familie. Vom trăi amândoi să ne revedem familiile, maiorule. În fine, cel puţin aşa

cred.

— Şi când bombardierele noastre te atacă?

— Asta s-a întâmplat cu trei ore în urmă. Nu ţi-a spus nimeni?

— Ha! Prima dată…

— Eram pe *Nimitz.* Am încasat două lovituri. Toland descrise pe scurt atacul. De această dată lucrurile au avut alt rezultat. Acum conducem operaţiuni de salvare. Vei şti şi dumneata când vom începe să aducem supravieţuitori aici. Forţele voastre aeriene nu mai constituie o ameninţare pentru noi. Submarinele reprezintă o altă problemă, dar n-are nici un sens să întreb un pilot de aviaţie despre asta. De fapt, ăsta nici măcar nu e un interogatoriu.

— Şi atunci ce cauţi aici?

— Îţi voi pune câteva întrebări mai târziu. Am vrut doar să te văd şi să te salut. Îţi pot aduce ceva, ai nevoie de ceva?

Hapaiev nu mai ştia ce să creadă. Dincolo de posibilitatea ca americanii să îl împuşte pe loc, nu ştia la ce altceva să se aştepte. Primise predicile obişnuite despre încercările de evadare, dar era clar că astfel de tentative nu se puteau pune în practică de la bordul unei nave aflate în mijlocul oceanului.

— Nu te cred, rosti el în cele din urmă.

— Tovarăşe maior, n-are nici un sens să te întreb despre MIG-ul 29, pentru că nu mai există nici unul în Islanda. Toate celelalte din forţele aeriene sovietice se găsesc în Europa Centrală, dar noi nu mergem acolo. N-are sens nici să te întreb despre poziţiile defensive de la sol din Islanda; eşti pilot şi n-ai de unde să ştii aşa ceva. Acelaşi lucru e valabil şi în privinţa ameninţării rămase la adresa noastră: submarinele. Ce ştii tu despre submarine, ei? Gândeşte, maiorule, eşti un om cu educaţie. Crezi că deţii informaţii de care avem noi nevoie? Mă îndoiesc sincer. Vei fi schimbat la momentul oportun cu prizonieri din rândurile oamenilor noştri – o chestiune politică, de rezolvat de superiorii noştri politici. Până atunci te vom trata corespunzător.

Toland făcu o pauză. „Vorbeşte cu mine, maiorule…”

— Mi-e foame, zise Hapaiev după câteva secunde.

— Cina ar trebui să sosească în circa o jumătate de oră.

— Mă veţi trimite acasă, după…

— Noi nu avem lagăre de concentrare şi nu ucidem prizonierii. Dacă voiam să te maltratăm, de ce ţi-a cusut chirurgul piciorul şi ţi-a prescris medicamente contra durerii?

— Pozele pe care le aveam cu mine?

— Era să uit. Toland îi dădu rusului portofelul. Nu e împotriva regulamentului să iei aşa ceva cu tine?

— Îl port pentru a avea noroc, zise rusul.

Hapaiev scoase poza în alb şi negru cu soţia şi cele două fete gemene ale sale. „Vă voi revedea. S-ar putea să mai dureze câteva luni, dar vă voi revedea.”

Bob chicoti.

— Ei bine, ţi-a mers, tovarăşe maior. Uite şi pozele mele.

— Soţia ta e prea slabă, dar şi tu eşti un bărbat norocos. Hapaiev se opri, cu ochii uşor împăienjeniţi în lacrimi. Se descotorosi imediat de ele. Aş vrea să beau ceva, rosti el, plin de speranţă.

— Şi eu. Nu e voie pe navele noastre. Toland se uită la poze. Fetele tale sunt frumoase, maiorule. Să ştii că am fost nebuni să plecăm de lângă ele.

— Avem fiecare o datorie de îndeplinit, zise Hapaiev.

Toland dădu furios din mână.

— De vină sunt blestemaţii de politicieni. Ei ne spun să mergem – şi noi mergem, ca nişte idioţi! La naiba, nici măcar nu ştiu de ce a început războiul ăsta blestemat!

— Chiar nu ştii?

„Bingo! Codeină şi ceva simpatie arătată…” Casetofonul din buzunarul lui Toland era deja pornit.

HUNZEN, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

— Dacă o să continue atacul, vom fi distruşi aici! protestă Alekseiev. Am două divizii pline în coasta mea şi am primit un raport că tancurile americane sunt la Alfeld.

— Imposibil! replică furios comandantul Zonei de Vest.

— Raportul a fost dat de maiorul Sergetov. El i-a văzut sosind. L-am ordonat să vină la Stendal ca să vă dea raportul personal.

— 26 Infanterie Motorizată se apropie acum de Alfeld. O să se descurce ei cu americanii de acolo.

„Asta e o unitate de categoria C, gândi Alekseiev. Rezervişti, fără echipamente, cu instrucţia la pământ.”

— Care sunt progresele legate de traversare?

— Două regimente sunt dincolo, iar al treilea e în plină traversare. Activitatea aeriană inamică s-a intensificat… la naiba!

Am unităţi inamice în spatele meu!

— Vino înapoi la Stendal, Paşa. Beregovoi are comanda la Hunzen. Am nevoie de tine aici.

„Mi s-a luat comanda. Mi s-a luat comanda *mea!”*

— Înţeles, tovarăşe general, replică Alekseiev.

Închise staţia radio. „Pot să-mi las trupele atât de vulnerabile în faţa contraatacului? Pot să nu-mi avertizez comandanţii?” Alekseiev dădu cu pumnul în masă.

— Daţi-mi-l pe generalul Beregovoi!

ALFELD, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

Erau prea departe de sprijinul artileriei NATO, iar ei fuseseră obligaţi să-şi abandoneze propriile tunuri. Mackall plimbă luneta prin hăţişurile din faţă şi zări înaintarea formaţiunilor ruseşti. Estimă forţa inamică la două regimente. Asta însemna un atac de dimensiunea unei divizii în manieră clasică. „Hmm. Nu văd nici un fel de lansatoare SAM în faţă.” Colonelul aflat la comandă începu să dea ordine. Se apropia sprijinul aerian.

Elicopterele de atac Apache se iviră chiar în spatele poziţiilor. Se deplasară spre sud ca să încadreze vehiculele ruseşti în ofensivă, manevrând în sus şi în jos în timp ce îşi lansau rachetele Hellfire asupra eşalonului fruntaş de tancuri. Piloţii căutară vehicule lansatoare de rachete, dar nu descoperiră nici unul. Urmară avioanele A-10. Aeronavele cu două motoare se năpustiră la joasă înălţime, pentru prima dată fără să se teamă de ameninţarea rachetelor SAM inamice. Tunurile rotative de la bord şi bombele cu fragmentaţie continuară treaba începută de elicopterele Apache.

— Vin ca netoţii, şefu’, comentă tunarul.

— Poate că sunt boboci, Woody.

— Mie îmi convine.

Tancurile Bradley de la marginea estică a oraşului angajară inamicul cu rachete. Tancurile sovietice din frunte explodară chiar înainte de a ajunge în raza de acţiune a tancurilor de cealaltă parte a râului. Atacul începu să şchioapete. Tancurile ruseşti se opriră să riposteze cu foc. Lansară petarde fumigene şi traseră de la adăpostul fumului. Câteva proiectile lansate aiurea căzură aproape de poziţia lui Mackall. Atacul fu oprit la doi

kilometri de oraş.

— Îndreaptă-te spre nord, ordonă Alekseiev în cască.
— Tovarăşe general, dacă ne îndreptăm spre nord... începu pilotul să comenteze.
— Am spus spre nord! Menţine altitudinea joasă, adăugă Alekseiev.
Elicopterul Mi-24 coborî rapid. Alekseiev îşi simţi stomacul în gât, în vreme ce pilotul căuta prin manevră să se răzbune pentru ordinul stupid şi periculos primit. Alekseiev stătea în spate, ţinându-se bine de centură şi sprijinindu-se de uşa din stânga ca să vadă tot ce putea. Elicopterul se smuci violent în stânga şi în dreapta, în sus şi în jos – pilotul ştia care erau pericolele acolo.
— Acolo! strigă Alekseiev. La ora zece. Văd – americani sau nemţi? Tancuri la ora zece.
— Văd şi ceva lansatoare de rachete, tovarăşe general. Doriţi să le vedeţi mai îndeaproape? întrebă pilotul cu ironie.
Aduse elicopterul deasupra unui drum forestier, la nici doi metri înălţime deasupra solului.
— Era cel puţin un batalion, zise generalul.
— Aş spune chiar mai mult, estimă pilotul.
Manevra aparatul de zbor cu viteză maximă, cu nasul îndreptat spre pământ pentru a scoate întreaga putere disponibilă, în vreme ce cu privirea cerceta înainte, în căutare de posibile aeronave inamice.
Generalul se luptă cu harta. Trebuia să se aşeze mai bine pe scaun, ca să-şi folosească ambele mâini.
— Doamne, atât de mult spre sud?
— Aşa cum v-am spus, interveni pilotul prin intercom, au regizat o breşă.
— Cât te poţi apropia de Alfeld?
— Depinde de cât de mult vrea generalul să mai fie în viaţă la noapte.
Generalul sesiză frica şi mânia din cuvinte, apoi îşi aminti că pilotul elicopterului – un căpitan – era de două ori Erou al Uniunii Sovietice pentru fapte de curaj în bătălie.
— Cât de aproape crezi că suntem în siguranţă, tovarăşe căpitan. Trebuie să văd cu ochii mei ce întreprinde inamicul.
— Înţeles. Ţineţi-vă bine, va fi un drum greu.
Elicopterul se ridică pentru a evita câteva linii de înaltă tensiune, apoi plonjă din nou ca o piatră. Alekseiev se strâmbă

văzând cât de aproape de sol se opriseră.

— Aviaţie inamică deasupra capului. Pare a fi Crucea Diavolului… patru avioane îndreptându-se spre vest.

Trecură peste… ceva, care părea mai degrabă o panglică de iarbă decât un drum şi pe care se vedeau vehicule. Iarba fusese arsă până se transformase în praf. Îşi verifică harta. Drumul conducea spre Alfeld.

— Voi traversa Leine şi mă voi apropia de Alfeld dinspre est. Aşa vom fi deasupra trupelor noastre în caz că se întâmplă ceva, rosti pilotul.

Imediat după aceea, aparatul urcă şi coborî din nou cu violenţă. Alekseiev zări tancuri pe creastă. Multe. Câteva trasoare se repeziră după elicopter, dar se pierdură în spate.

— Sunt ceva tancuri aici, tovarăşe general. Aş spune că e vorba de un regiment. Atelierul de reparaţii tancuri este la sud – ce-a mai rămas din el – la naiba! Elicoptere inamice spre sud!

Aparatul se opri şi se roti în aer. Se auzi un muget când o rachetă aer-aer se desprinse de aripă, apoi elicopterul Mi-24 se puse din nou în mişcare. Sări iarăşi în sus şi în jos şi generalul văzu o dâră de fum deasupra.

— A fost aproape.

— L-ai prins?

— Vrea tovarăşul general să mă opresc ca să văd? Ce mai e şi asta? Nu era aici înainte.

Elicopterul se opri puţin în aer. Alekseiev zări vehicule în flăcări şi oameni care alergau. Tancurile erau T-55-uri vechi… ăsta era contraatacul despre care i se povestise! Nimicit. Un minut mai târziu văzu vehiculele regrupându-se pentru o nouă încercare.

— Am văzut destul. Plecăm drept spre Stendal cât de repede poţi.

Generalul se lăsă pe spate cu hărţile în braţe şi încercă să-şi compună în minte o imagine clară a ceea ce tocmai văzuse. Jumătate de oră mai târziu, elicopterul semnaliză şi ateriză.

— Ai avut dreptate, Paşa, rosti comandantul Zonei de Vest imediat ce Alekseiev păşi în camera de operaţiuni.

Comandantul ţinea în mână trei fotografii de recunoaştere.

— Atacul iniţial al Diviziei 26 de Infanterie Motorizată a fost zdrobit la doi kilometri în faţa liniilor inamice. Când am zburat peste zonă, se regrupau pentru alt atac. Este o greşeală, rosti Alekseiev. Dacă vrem să redobândim poziţia aia, trebuie să

atacăm după o pregătire serioasă prealabilă.

— Trebuie să reintrăm în posesia acelui cap de pod cât mai repede posibil.

— Perfect. Ordonaţi-i lui Beregovoi să detaşeze două dintre unităţile lui şi să pornească înapoi spre est.

— Nu putem abandona traversarea Weser-ului!

— Tovarăşe general, ori retragem acele unităţi, ori vor fi distruse de NATO. Deocamdată este singura alegere pe care o putem face.

— Nu. Odată ce punem iarăşi mâna pe Alfeld, putem obţine întăriri. Asta va învinge contraatacul de pe flancul lor şi ne va permite să ne continuăm înaintarea.

— Şi cu ce vom ataca la Alfeld?

— Trei divizii sunt acum pe drum…

Alekseiev privi spre alocarea unităţilor de pe hartă.

— Dar sunt toate formaţiuni de categorie C!

— Da. A trebuit să deviez cele mai multe unităţi de categorie B spre nord. NATO a lansat un contraatac şi în zona Hamburgului. Capul sus, Paşa, avem multe unităţi de categorie C care vin spre front.

„Minunat. Toţi rezerviştii ăştia graşi, bătrâni şi ieşiţi din mână vin în marş către un front pe care luptă inamici hârşâiţi în luptă.”

— Aşteaptă ca toate trei diviziile să-şi ocupe poziţiile. Pune artileria înainte, ca să putem bombarda poziţiile NATO. Ce-i cu Gronau?

— Nemţii au traversat râul Leine acolo, dar îi ţinem sub control. Două divizii sunt în marş ca să atace şi acolo.

Alekseiev se duse la harta principală şi căută schimbările tactice faţă de ultima dată când fusese aici. Frontul din nord nu se modificase apreciabil, iar contraatacul NATO pe direcţia Alfeld-Ruhle era abia acum afişat. La Gronau şi la Alfeld se vedeau steaguri albastre. Mai era şi contraatacul de la Hamburg.

„Am pierdut iniţiativa. Cum o recăpătăm?”

Armata sovietică pornise războiul cu douăzeci de divizii de categorie A staţionate în Germania, apoi adusese alte zece încă de la început şi de atunci multe altele. Toate erau acum angajate în bătălie şi multe fuseseră scoase din luptă din pricina pierderilor suferite. Ultimele rezerve se găseau la Ruhle, iar aceasta era pe cale să fie prinsă în capcană. Beregovoi era un militar prea disciplinat ca să încalce ordinele, chiar dacă ştia că forţele de care dispunea trebuiau retrase ca să nu fie iremediabil

izolate.

— Trebuie să abandonăm atacul. Dacă vom insista, diviziile alea o să fie prinse între două râuri, nu doar în faţa unuia singur.

— Atacul constituie o necesitate politică şi militară, replică comandantul Zonei de Vest. Dacă vor continua presiunea, NATO va trebui să îşi retragă forţele ca să apere Ruhr-ul. Atunci vom pune laba pe ei.

Alekseiev renunţă să mai încerce. Îl izbi un gând ca o pală de vânt îngheţat. „Am eşuat?”

USS INDEPENDENCE

— Domnule amiral, trebuie să discut cu cineva din MAF.

— Cu cine?

— Chuck Lowe – este comandant de regiment. Înainte de a primi comanda, am lucrat împreună în echipa de informaţii de la CINCLANT.

— De ce nu…

— E bun, domnule amiral, chiar foarte bun la astfel de chestii.

— Crezi că informaţiile sunt chiar aşa de importante? întrebă Jacobsen.

— Categoric da, domnule, dar am nevoie şi de o a doua opinie. Chuck e cel mai bun ofiţer disponibil.

Jacobsen ridică imediat telefonul.

— Dă-mi-l pe generalul Emerson, repede… Billy? Scott aici. Este la tine vreun colonel Chuck Lowe? Unde? Bine, unul dintre oamenii mei de informaţii trebuie să îl vadă imediat… e suficient de important, Billy. Foarte bine, pleacă peste zece minute. Amiralul lăsă telefonul jos. Ai copiat banda aia?

— Da, domnule. Asta este una dintre copii. Originalul este în seif.

— Te va aştepta un elicopter.

Până la Stikkysholmur zborul dura o oră. De acolo, un elicopter al infanteriei de marină îl duse spre sud-est. Îl găsi pe Chuck Lowe într-un cort, uitându-se la câteva hărţi.

— Te-ai ajuns destul de bine. Am auzit de *Nimitz,* Bob. Mă bucur să văd că ai scăpat. Ce s-a întâmplat?

— Vreau să asculţi banda asta. Îţi va lua cam douăzeci de minute.

Toland îi explică cine era rusul. Îi dădu colonelului un casetofon mic japonez, cu căşti. Cei doi ofiţeri ieşiră din cort către un loc ceva mai ferit de zgomote. Lowe derulă banda de două ori ca să asculte o anumită secţiune.

— Ticălosul, murmură el când termină audiţia.

— Credea că noi ştim deja.

Colonelul Lowe se uită în jos şi ridică o piatră. O cântări în mână câteva clipe, apoi o aruncă cât putu de tare.

— De ce nu? Noi credem că KGB-ul e competent, de ce ar crede ei că noi nu suntem? Am avut informaţia asta tot timpul… şi i-am dat *cu tifla!* În vocea colonelului se citea dezgustul şi uimirea. Eşti sigur că nu e o poveste contrafăcută?

— Când l-am scos din apă avea o tăietură urâtă la picior. Doctorii l-au cusut şi i-au dat analgezice. Eu am discutat când era slăbit din pricina pierderii de sânge şi destul de drogat din pricina codeinei. Cam greu să minţi când eşti beat, nu? Chuck, chiar am nevoie de opinia ta.

— Încerci să mă readuci în sfera informaţiilor? Lowe schiţă un zâmbet. Bob, mi se pare că are al naibii de multă logică. Chestia asta ar trebui să ajungă iute sus de tot.

— Cred că SACEUR ar trebui să afle.

— Dar nu poţi cere o audienţă pur şi simplu, Bob.

— Pot ajunge prin COMEASTLANT. Banda originală merge la Washington. CIA va dori să folosească un aparat de analiză a vocii. Însă eu am văzut ochii omului, Chuck.

— De acord. Ar trebui să ajungă cât mai sus şi cât mai repede, iar SACEUR poate folosi cel mai bine informaţia.

— Mersi, colonele. Cum rechem elicopterul?

— Mă descurc eu cu asta. Apropo, bine ai venit în Islanda!

— Cum merge?

Toland îl urmă pe colonel înapoi în cort.

— Ne batem cu nişte trupe bune, dar care au o problemă serioasă de organizare a defensivei aici, iar noi dispunem de întreaga putere de foc de care avem nevoie. L-am prins la strâmtoare! Colonelul făcu o pauză. Bună treabă ai făcut, amice!

Două ore mai târziu, Toland era la bordul unui avion care se îndrepta spre Heathrow.

MOSCOVA, URSS

Şedinţa era condusă de mareşalul Fiodor Borisovici Buharin. KGB-ul îi arestase pe mareşalii Şavirin şi Rojkov cu o zi înainte, o mutare care îi spunea lui Sergetov mult mai multe decât acea şedinţă.

— Atacul spre vest dinspre Alfeld s-a oprit din cauza unei planificări greşite şi a unei proaste execuţii din partea comandantului Frontului de Vest. Trebuie să recâştigăm iniţiativa. Din fericire, avem trupele necesare şi nimic nu schimbă faptul că NATO a suferit pierderi imense.

— Propun înlocuirea întregii echipe de comandă de pe Frontul de Vest şi…

— Staţi. Vreau să spun ceva, interveni Sergetov.

— Spune ce ai de zis, Mihail Eduardovici, rosti ministrul apărării, în mod clar iritat.

— Mareşale Buharin, propuneţi înlocuirea întregii echipe?

„Consecinţele practice asupra înlocuiţilor nu au fost rostite, gândi Sergetov, dar sunt suficient de clare.”

— Fiul meu este în echipa comandantului-adjunct al acelui Front, generalul Alekseiev, continuă el. Acest general este cel care a condus străpungerea de la Alfeld şi pe cea de la Ruhle! A fost rănit de două ori şi elicopterul lui a fost doborât de avioane inamice – după care s-a urcat într-un camion şi a pornit iarăşi spre front ca să conducă un nou atac de succes. Din câte ştiu eu, este singurul general eficient de care dispunem, iar voi vreţi să îl înlocuiţi cu cineva care nu cunoaşte situaţia – ce nebunie mai e şi asta?

Furia din vocea lui îl făcu pe ministrul de interne să se aplece.

— Doar pentru că fiul tău e în echipa…

Sergetov se făcu stacojiu la faţă.

— Spui că *„doar pentru că fiul meu”?* Fiul *meu* e pe front, în slujba statului. A fost rănit şi abia a scăpat cu viaţă când a fost doborât alături de generalul lui. Cine altcineva de la masa asta mai poate afirma aşa ceva, tovarăşi? *Unde sunt fiii voştri?*

De furie dădu cu pumnul în masă. Apoi, cu o voce mai calmă, vrând clar să-şi rănească colegii de o manieră care conta al naibii de mult, continuă:

— Unde sunt comuniştii aici?

Se lăsă o tăcere scurtă, dar mormântală. Sergetov ştia că ori îşi terminase cariera politică, ori tocmai şi-o lansase dincolo de orice închipuire. Soarta lui avea să fie decisă de cine anume lua cuvântul după el.

— În Marele Război pentru Patrie, zise Piotr Bromkovskîi cu demnitatea unui om bătrân, membrii Biroului Politic trăiau pe front. Mulţi şi-ai pierdut fiii. Chiar tovarăşul Stalin şi-a sacrificat copiii pentru Stat, în slujba Patriei alături de copiii muncitorilor şi ai ţăranilor obişnuiţi. Mihail Eduardovici vorbeşte bine. Tovarăşe mareşal, poţi să ne dai evaluarea pe care i-ai făcut-o generalului Alekseiev, te rog? Tovarăşul Sergetov apreciază bine situaţia?

Buharin păru stingherit.

— Alekseiev este un ofiţer tânăr şi inteligent şi, da, s-a descurcat destul de bine în poziţia lui actuală.

— Dar tu vrei ca să-l înlocuim cu unul dintre oamenii tăi? Bromkovskîi nu aşteptă răspunsul. E uluitor ce lucruri învăţăm şi ce lucruri uităm. Uităm că e nevoie ca toţi cetăţenii Uniunii Sovietice să poarte povara împreună – dar *ne amintim* de greşelile din 1941, când au fost arestaţi ofiţeri buni doar pentru că superiorii lor au dat greş şi au fost înlocuiţi cu amici politici care ne puteau conduce la dezastru! Dacă Alekseiev e un tânăr ofiţer strălucit, care ştie să se bată, de ce vrei să îl înlocuieşti?

— Poate că ne-am grăbit, admise ministrul apărării, urmărind cum se schimbă radical dispoziţia din jurul mesei.

„Te fac eu să plăteşti pentru asta, Mihail Eduardovici. Dacă vrei să te aliezi cu cel mai bătrân membru, n-am nimic împotrivă. Nu va trăi veşnic. Nici tu, de altfel.”

— Atunci s-a hotărât, interveni preşedintele partidului. Punctul următor, Buharin, care e situaţia în Islanda?

— Am primit rapoarte despre aterizarea unor trupe inamice, dar am atacat imediat flota NATO. Aşteptăm acum o evaluare a pierderilor provocate de noi. Trebuie să aşteptăm recunoaşterea din satelit înainte de a fi siguri de ceva.

Buharin cunoştea doar pierderile sovietice, dar nu voia să le dezvăluie înainte de a putea raporta lovituri favorabile împotriva inamicului.

STENDAL, REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

Sosiră imediat după lăsarea întunericului. Erau ofiţeri KGB în uniforme de luptă. Alekseiev se ocupa de amplasarea nou-sositelor divizii de categorie C şi nu-i văzu pe ofiţeri când aceştia intrară în biroul comandantului Zonei de Vest. Cinci minute mai

târziu fu chemat la ordin.

— Tovarăşe general Alekseiev, de-acum eşti comandant al Teatrului de Operaţiuni Militare de Vest, rosti simplu superiorul lui. Îţi doresc noroc.

Alekseiev simţi că i se ridică părul pe ceafă auzind tonul generalului. Omul era flancat de doi colonei KGB care purtau uniforme standard de luptă, adică haine de camuflaj croite după tiparul uniformelor de clasă A, cu emblema „Securitatea de Stat” – GB – imprimată pe epoleţii de pe umeri. Era o formă instituţională de aroganţă care i se potrivea perfect KGB-ului, la fel ca şi expresiile de pe chipurile coloneilor.

„Ce să spun? Ce pot face? Doar *este* prietenul meu.”

Fostul comandant rosti vorbele în locul lui:

— Adio, Paşa.

Îl scoaseră pe general de acolo. Alekseiev îl urmări plecând, apoi oprindu-se la uşă. Omul se întoarse cu o expresie de fatalism lipsit de orice speranţă pe chip, apoi îşi reluă mersul. Ultimul lucru pe care Alekseiev îl văzu fu centura de pistol a generalului, cu încuietoarea de piele bălăngănindu-se peste tocul gol. Se răsuci pe călcâie şi zări pe birou un telex care confirma noua lui poziţie de comandă. Telexul îi spunea că dispunea de întreaga încredere a Partidului, a Biroului Politic şi a Poporului. Alekseiev boţi hârtia şi o aruncă în perete. Zărise aceleaşi cuvinte, pe acelaşi tip de hârtie, cu câteva săptămâni înainte. Cel care primise acel mesaj de încredere era acum urcat într-o maşină care urma să se îndrepte spre est.

„Cât timp am *şi eu?*” Alekseiev îi chemă pe ofiţerul de comunicaţii.

— Fă-mi legătura cu generalul Beregovoi!

BRUXELLES, BELGIA

SACEUR îşi permise să se delecteze cu o masă adevărată. Pierduse cinci kilograme de la începutul războiului rezistând doar cu cafea, sendvişuri şi secreţii gastrice. Alexandru cel Mare comandase armate întregi la vârste fragede – şi poate de-asta se descurcase atât de bine. Fusese suficient de tânăr ca să reziste.

Lucrurile mergeau bine. Tancurile erau la Alfeld. Nemţii controlau clar zonele Gronau şi Bruggen, iar dacă Ivan nu reacţiona repede, diviziile sale de pe Weser aveau să aibă parte

de o surpriză tare neplăcută. Uşa biroului se deschise. Era ofiţerul lui de informaţii.

— Scuzaţi-mă, *Herr* General, am un ofiţer de informaţii navale aici.

— Este important, Joachim?

— Ja.

SACEUR privi farfuria.

— Cheamă-l înăuntru.

Generalul nu fu deloc impresionat. Omul era îmbrăcat în uniforma lui de la bordul navei. Doar un ochi foarte atent putea zări unde anume fusese uniforma călcată.

— Domnule general, sunt comandorul Bob Toland. Cu câteva ore în urmă eram cu echipa din Flota de Atac din Atlantic…

— Cum merg lucrurile în Islanda?

— Atacul aerian împotriva flotei a fost nimicit, domnule. Mai există problema submarinelor, dar puşcaşii marini sunt pe insulă şi înaintează. Cred că o să câştigăm de data asta, domnule general.

— Păi cu cât trimit mai multe submarine după portavioane, cu atât mai puţine se reped după convoaiele mele.

„E şi ăsta un mod de a privi problema”, gândi Toland.

— Domnule amiral, am capturat un pilot de vânătoare rus. Provine dintr-o familie importantă. L-am interogat personal; aveţi aici banda. Cred că ştim acum din ce cauză a pornit războiul.

— Joachim, ai verificat datele?

— Nu, domnule. COMEASTLANT a fost deja informat, iar amiralul Beattie a vrut ca datele să ajungă direct la dumneavoastră.

SACEUR îşi îngustă ochii.

— Să auzim, fiule.

— Din cauza petrolului.

41
Ţinte la alegere

BRUXELLES, BELGIA

Se făcură trei copii după bandă. Una fu trimisă unui ofiţer de informaţii pentru o nouă traducere, care să fie comparată cu a lui Toland. O alta ajunse la serviciile franceze de informaţii pentru analiză electronică. Cea de-a treia fu analizată de un psihiatru belgian care vorbea fluent limba rusă. În timp ce toate acestea erau în derulare, jumătate din ofiţerii de informaţii de la sediul NATO actualizau toate informaţiile legate de consumul sovietic de combustibil. CIA şi alte agenţii naţionale de servicii secrete începură o investigaţie furibundă a producţiei şi uzului sovietic de combustibil. Toland prezise rezultatul cu ore bune înainte ca acesta să apară: *date insuficiente.* Concluziile posibile trase prevedeau de la rezerve ruseşti de combustibil pentru câteva luni la epuizarea deja completă a acestora!

SACEUR nu se grăbi să accepte datele aşa cum erau. Anchetele întreprinse asupra prizonierilor oferiră ofiţerilor de informaţii o mulţime de date – cele mai multe contradictorii sau de-a dreptul false. Cum ofiţerii cu aprovizionarea veneau în mod firesc în urma trupelor combatante, foarte puţini dintre aceştia fuseseră capturaţi. Primii de la care fusese auzită ştirea erau ofiţerii din forţele aeriene. Aceştia observaseră că depozitele de combustibil erau mai mici decât ar fi fost de aşteptat. În locul unei singure instalaţii mari de alimentare, atât de obişnuite în societatea rusească (şi după aruncarea în aer a imensului depozit de la Wittemburg), ruşii trecuseră la depozite mai mici, acceptând să plătească preţul cerut de măsurile sporite de apărare antiaeriană şi de securitate. Misiunile de bombardament NATO se concentraseră pe aerodromuri, depozite de muniţie, noduri de transport şi coloane de tancuri care se apropiau de front… ţinte mai potrivite decât depozitele de combustibil, care în plus erau şi mai greu de depistat. Indiciile de trafic asociate marilor cisterne de combustibil se prezentau de obicei sub forma câtorva sute de camioane învârtindu-se în jurul unui loc.

Depozitele mai mici, de unde alimentau mai puţine cisterne, erau mai greu de depistat de radarele de căutare. Toţi aceşti factori militau acum pentru o altă prioritate de luptă.

După cincisprezece minute de discuţii cu comandantul operaţiunilor aeriene, SACEUR dădu peste cap totul.

STENDAL, REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

— Nu le pot face pe amândouă, şopti Alekseiev pentru sine.

Îşi petrecuse ultimele douăsprezece ore încercând să găsească o cale, care pur şi simplu nu exista. Pentru el era o minune că ajunsese în sfârşit la comanda deplină, fără a mai face pe subordonatul agresiv. Insă acum era *responsabil* de succes sau de eşec. Orice greşeală era greşeala *lui.* Orice eşec era eşecul *lui.* Se simţise mult mai confortabil din acest punct de vedere înainte. Ca şi predecesorul lui, Alekseiev trebuia să-şi noteze ordinele, chiar dacă aceste ordine erau imposibile. Trebuia să menţină înaintarea şi, în acelaşi timp, să-şi ia măsuri de precauţie. Dispunea de resurse pentru una sau alta, dar nu şi pentru amândouă concomitent. „Vei înainta către nord-vest dinspre Weser, anihilând forţele de pe flancul drept al ofensivei şi pregătind terenul pentru un atac decisiv în valea Ruhr-ului.” Oricine emisese ordinele nu ştia sau nu-i păsa că aşa ceva era imposibil.

Dar NATO ştia. Loviturile aeriene zdrobiseră convoaiele de pe toate drumurile dintre Ruhle şi Alfeld. Cele două divizii de tancuri de categorie B care păzeau flancul nordic al lui Beregovoi fuseseră prinse în „ofsaid” şi date peste cap. Unităţi de dimensiunea unui batalion ocupau cele mai multe intersecţii de drumuri, în vreme ce comandanţii NATO întăreau regimentul de la Alfeld. Probabil că două divizii complete de tancuri stăteau la adăpost în pădurile de la nord de Ruhle, dar deocamdată ele nu-l atacaseră pe Beregovoi. Inactivitatea lor îl *provoca,* de fapt, să traverseze râul şi îl invita să contraatace spre nord.

Alekseiev îşi amintea o lecţie importantă de la Academia Frunze: ofensiva de la Harkov din 1942. Nemţii permiseseră forţelor Armatei Roşii, aflate în ofensivă, să pătrundă adânc, după care le măcinaseră şi le distruseseră. „Înaltul Comandament (adică Stalin) a ignorat realităţile obiective ale

situaţiei (prin asta violând cea de-a Două Legea Bătăliei Armate), concentrându-se în schimb asupra percepţiilor subiective ale unui progres aparent care din nefericire s-a dovedit fals”, era concluzia acelei lecţii. Generalul se întrebă dacă actuala bătălie nu avea să devină obiect de studiu pentru o viitoare clasă de căpitani şi maiori care aveau să-şi treacă răspunsurile la teste şi eseurile în caiete, evidenţiind ce dobitoc fusese generalul-colonel Pavel Leonidovici Alekseiev!

Sau putea retrage unităţile... îşi putea recunoaşte înfrângerea, după care probabil ar fi fost împuşcat şi apoi menţionat pentru totdeauna ca trădător al Patriei. S-ar fi potrivit atât de bine... După ce trimisese atâtea mii de băieţi la moarte, acum se confrunta şi el cu moartea, deşi dintr-o direcţie neaşteptată.

— Maior Sergetov, vreau să te întorci la Moscova ca să le spui personal ce am de gând. Voi detaşa o divizie de la Beregovoi şi o voi duce spre est ca să deschid iarăşi un drum spre Alfeld. Atacul asupra Alfeld-ului va veni din două direcţii şi, după ce reuşeşte, vom putea să ne continuăm traversarea Weser-ului fără să ne mai temem că rămânem izolaţi.

— Un compromis inteligent, comentă maiorul.

„Exact ceea ce aveam nevoie să aud!”

BITBURG, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

Rămăseseră douăsprezece avioane Frisbee. De două ori fuseseră retrase din acţiune pentru a se decide ce tactici noi puteau micşora riscurile. Câteva dintre sistemele defensive sovietice dovediseră capacităţi nebănuite, dar jumătate din pierderi rămăseseră de neexplicat, cel puţin pentru colonelul Ellington. Fusese vorba de genul de accidente care apar în cazul zborurilor cu încărcătură maximă la altitudine joasă sau funcţionaseră pur şi simplu legile probabilităţii? Un pilot putea socoti acceptabil un procent de risc de unu la sută în cazul unei anume misiuni, dar începea să-şi pună întrebări serioase când îşi dădea seama că un număr de cincizeci de astfel de misiuni duceau procentul la peste patruzeci la sută şansă de a fi doborât.

Echipajele lui de zbor erau nefiresc de tăcute. Escadrila Frisbee de elită era o echipă strâns unită de oameni, din rândul căreia dispăruseră o treime. Profesionalismul lor, care îi făcea să

nu vocifereze şi să plângă în particular, avea şi el limite. Iar acele limite fuseseră depăşite. Performanţele scăzuseră. Însă cerinţele de luptă rămăseseră aceleaşi, iar Ellington ştia prea bine că în cadrul marilor scheme militare sentimentele ajungeau adesea mai puţin importante decât nevoia de a distruge ţinte.

Colonelul decolă cu avionul său şi porni singur spre est. În noaptea aceea nu ducea arme la bord, în afara rachetelor Sidewinder şi a rachetelor antiradar pentru autoapărare. Aparatul F-19A era echipat cu rezervoare suplimentare de combustibil în loc de bombe. Urcă la o altitudine iniţială de zbor de o mie de metri şi îşi verifică instrumentele, efectuând o uşoară corecţie de curs înainte de a începe coborârea lină spre o sută cincizeci de metri. Era altitudinea de traversare a Weser-ului.

— Observ ceva activitate la sol, Duke, raportă Eisly. Pare o coloană de tancuri şi de transportoare de infanterie îndreptându-se spre nord-est pe Autostrada 64.

— Dă-mi coordonatele.

În acest sector, orice se mişca devenea o ţintă. Un minut mai târziu, traversară râul Leine la nord de Alfeld. Puteau vedea licărele depărtate ale tirurilor de artilerie. Ellington viră stânga ca să evite orice pericol. Un obuz de 155 mm aflat pe traiectoria sa balistică nu făcea distincţie între un avion invizibil şi unul perfect vizibil.

„Ar trebui să fie mai puţin periculoasă decât o misiune de atac”, îşi spuse Ellington. Zburară spre est, la trei kilometri distanţă de un drum secundar pe care Eisly îl menţinea sub supraveghere cu camera de luat vederi montată în botul avionului. Sistemul de avertizare privind potenţialele ameninţări era pornit, căutând radarele lansatoarelor de rachete SAM, care baleiau cerul în căutarea posibililor intruşi.

— Tancuri, rosti el încet. Multe.

— În deplasare?

— Nu cred. Par a sta lângă drum, în apropiere de liziera pădurii. Stai aşa – avertizare de rachetă! SAM la ora trei!

Ellington împinse manşa până la fund şi spre stânga. În câteva secunde fu obligat să intre în picaj cu avionul într-o direcţie, să împartă capul în cealaltă direcţie ca să vadă racheta, apoi să îşi răsucească scăfârlia la loc ca să se asigure că între timp nu a săpat o tranşee în pământ cu avionul lui de cincizeci de milioane de dolari. Nu zări dinspre SAM decât o flacără alb-gălbuie care

venea spre el. Imediat ce ajunse cu avionul la orizontală, viră strâns spre dreapta. În spate, Eisly nu-şi dezlipea privirea de pe rachetă.

— Se abate, Duke… mda!

Racheta ajunse la nivelul vârfurilor de copaci în spatele lui F-19, apoi plonjă şi explodă în pădure.

— Instrumentele arată că era o SA-6. Radarul de căutare este foarte aproape, la ora unu.

— Bine, rosti Ellington.

Activă o singură rachetă Sideram antiradar şi o lansă asupra emiţătorului de la o distanţă de şase kilometri. Ruşii o detectară cu întârziere. Ellington văzu explozia. „Na şi asta, Darth Vader!”[48]

— Cred că ai dreptate în ce priveşte modul în care ne vin de hac, Duke.

— Mda.

Avionul Frisbee era proiectat să înfrunte radarele aeropurtate. Un radar terestru avea şanse mult mai mari să detecteze astfel de avioane. Putea să le înfrunte zburând la altitudine extrem de joasă, dar aşa n-ar mai fi fost capabili să vadă lucrurile precum şi-ar fi dorit. Ellington se întoarse să privească din nou la tancuri.

— Câte crezi că sunt, Don?

— Multe, peste o sută.

— Transmite mai departe.

Ellington viră înapoi spre nord, în vreme ce maiorul Eisly îşi transmise raportul. În câteva minute, mai multe Phantom-uri germane aveau să facă o vizită punctului de adunare a tancurilor. Atât de multe tancuri stând pe loc însemnau probabil că aici se afla o staţie de alimentare cu combustibil. Fie cisternele erau deja acolo, fie erau pe drum într-acolo. Acestea reprezentau acum ţinta prioritară, o schimbare surprinzătoare după săptămâni întregi de atacat depozite de provizii şi coloane în mişcare… „Ce mai e şi asta?”

— Camioane drept înainte!

Ducele urmări imaginea mărită de pe ecranul din faţa ochilor. O coloană lungă de… cisterne cu combustibil, deplasându-se în formaţie strânsă, cu luminile stinse şi mergând cu viteză. Forma cilindrică uşurau identificarea lor. Ellington viră din nou avionul ca să descrie cercuri la trei kilometri distanţă de drum. Imaginea în infraroşu luată de Eisly arăta strălucirea motoarelor şi a ţevilor

---

48 Aluzie la un celebru personaj negativ din epopeea *Războiul Stelelor* (n. tr.).

de eşapament, mai fierbinţi decât aerul răcoros al nopţii. Parcă se desfăşură o procesiune de fantome pe drumul de dedesubt.

— Număr cam cincizeci, Duke şi toate se îndreaptă către acel parc de tancuri.

„Cinci mii de galoane pe cisternă, îşi zise Ellington. Două sute cincizeci de mii de galoane de motorină… destul cât să umple fiecare tanc sovietic din două divizii.” Eisly transmise şi această informaţie.

— Shade Three, răspunse controlorul de pe AWACS. Am trimis optsprezece „păsări” într-acolo, ETA[49] patru minute. Ridicaţi-vă şi evaluaţi.

Ellington nu răspunse. Îşi lăsă avionul să planeze deasupra pădurii timp de câteva minute, întrebându-se câţi copaci ascundeau soldaţi ruşi dotaţi cu lansatoare de mână SA-7.

Trecuse mult timp de când zburase deasupra Vietnamului şi la fel de mult de când îşi dăduse seama că talentele lui de pilot nu valorau nimic în înaltul cerului dacă exista şansa de a fi lovit de un proiectil. Anii de zbor în vreme de pace îl făcuseră să uite acest adevăr – Ellington nu se gândise vreodată că putea muri din pricina unui accident. Însă un om cu un SA-7 îl putea ucide şi el n-avea de unde şti când anume trecea deasupra unuia… „Nu te mai gândi la asta, Duke.”

Dinspre est apărură avioanele Tornado ale RAF. Aparatul din frunte îşi lăsă ciorchinele de bombe în faţa coloanei. Celelalte avioane trecură peste drum la un unghi mic, lansând o ploaie de bombe, deasupra convoiului. Cisternele începură să explodeze, trimiţând mingi de combustibil arzând în înaltul cerului. Ellington zări siluetele a două avioane de vânătoare-bombardament îndreptându-se vest, către casă, pe fundalul flăcărilor portocalii. Combustibilul se împrăştie pe ambele laturi ale drumului. Colonelul urmări cisternele rămase intacte cum se opresc şi întorc, încercând cu disperare să scape de explozie. Unele fură abandonate de şoferi. Alte cisterne evitară focul şi încercară să îşi continue drumul spre sud. Câteva reuşiră. Cele mai multe se împotmoliră, mult prea încărcate ca să se poată deplasa pe pământ moale.

— Transmite că au lichidat cam jumătate din convoi. Nu-i rău deloc.

Un minut mai târziu, avionul Frisbee plecă la ordin din nou spre nord-est.

---

49 Timp estimat de sosire (n. tr.).

În Bruxelles, semnalele transmise de avionul radar de căutare la sol trasară drumul convoiului. Un computer fusese programat să îndeplinească funcţia de înregistrator video, care desenă traseul convoiului înapoi până la punctul de plecare. Alte opt avioane de atac porniră spre acel pâlc de copaci. Avionul Frisbee ajunse acolo primul.

— Am pe ecran radare SAM, Duke, rosti Eisly. Aş spune că e o baterie de SA-6 şi o alta de SA-11. Locul ăsta trebuie să fie important.

— Şi mai sunt şi o sută de nemernici mici cu lansatoare de mână, adăugă Ellington. ETA până la lovitură?

— Patru minute.

„Două baterii de rachete SAM înseamnă veşti foarte proaste pentru avioanele de atac."

— Hai să mai îmbunătăţim şansele atacului.

Eisly singulariză radarul de căutare SA-11. Ellington porni spre el cu patru sute de noduri, folosindu-se de un drum ca să zboare *sub* nivelul copacilor până ce ajunse la trei kilometri depărtare. O altă rachetă Sideram se desprinse de sub fuzelaj şi se năpusti spre emiţătorul radar. În acelaşi moment, două rachete se iviră în calea lor. Ducele trecu la viteză maximă şi viră strâns spre est, lansând un nor de aluminiu ca momeală. O rachetă pică în plasă şi explodă fără să provoace daune. Cealaltă se fixă pe semnalul radar reflectat dinspre Frisbee şi rămase fixată. Ellington urcă abrupt, apoi amorsă un viraj la maximum g, în speranţa de a înşela racheta. Însă SA-11 era prea rapidă. Explodă la treizeci de metri în spatele avionului. Cei doi membri ai echipajului se ejectară o clipă mai târziu din aeronava care se dezintegra. Paraşutele li se deschiseră la doar o sută şi vreo treizeci de metri de sol.

Ellington ateriză la marginea unui mic luminiş. Se desprinse repede de curele şi îşi activă emiţătorul radio de salvare, după care scoase revolverul. Zări paraşuta lui Eisly căzând în copaci şi alergă în acea direcţie.

— Nenorociţii de copaci! zise Eisly.

Picioarele îi atârnau în aer. Ellington se ridică pe vârfuri şi tăie curelele paraşutei. Faţa maiorului sângera.

Spre nord se auzi tunetul exploziilor.

— Au pus mâna pe ei! rosti Ellington.

— Da, dar cine a pus mâna pe noi? întrebă Eisly. M-am lovit la spate.
— Te poţi mişca, Don?
— La naiba, da!

STENDAL, REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

Dispersarea rezervelor de combustibil în depozite mici reduseseră atacurile NATO asupra lor aproape la zero. Sentimentul de securitate rezultat durase aproape o lună. Atacurile asupra coloanelor de tancuri şi depozitelor de muniţii erau serioase, dar existau din plin înlocuitori pentru amândouă. Cu combustibilul povestea era cu totul alta.
— Tovarăşe general, NATO şi-a schimbat ţinta atacurilor aeriene.
Alekseiev se întoarse de la hartă ca îl asculte pe ofiţerul de informaţii aeriene. Cinci minute mai târziu, se ivi ofiţerul responsabil cu aprovizionarea.
— Cât e de rău?
— Una peste alta, cam zece la sută din proviziile noastre înaintate s-au dus. În sectorul Alfeld, pierderile sunt de peste treizeci la sută.
În acea clipă se auzi telefonul. Era generalul ale cărui divizii urmau să atace Alfeld-ul peste cinci ore.
— Mi-a dispărut combustibilul! Convoiul a fost atacat şi distrus la douăzeci de kilometri de aici.
— Poţi să ataci cu ce ai? întrebă Alekseiev.
— Pot, dar nu îmi rămâne nimic pentru manevre ulterioare!
— Trebuie să ataci cu ce ai.
— Dar…
— Patru divizii de soldaţi sovietici vor pieri dacă nu le eliberezi. Atacul va decurge conform planului!
Alekseiev puse telefonul în furcă. Şi Beregovoi stătea prost cu combustibilul. Un tanc se putea alimenta cu suficient combustibil încât să parcurgă trei sute de kilometri în linie dreaptă, dar aproape niciodată nu se întâmpla aşa şi, în ciuda ordinelor, echipajele lăsau întotdeauna motoarele să meargă când tancurile stăteau pe loc. Timpul de care aveau nevoie să pornească motoarele diesel ar fi însemnat moarte sigură în cazul

unui atac aerian neaşteptat. Beregovoi fusese obligat să cedeze tot combustibilul lui de rezervă tancurilor care se îndreptau spre est, astfel ca acestea să poată lovi Alfeld-ul în cooperare cu diviziile de categoria C care se îndreptau spre vest. Cele două divizii de pe malul stâng al Weser-ului rămâneau, în esenţă, imobilizate. Alekseiev paria ofensiva contra abilităţii sale de a restabili rutele de aprovizionare. Îi ordonă şefului de la aprovizionare să aducă mai mult combustibil. Dacă atacul avea să-i reuşească, va avea nevoie de încă şi mai mult.

MOSCOVA, URSS

Durata de zbor era de-a dreptul ridicolă – mai puţin de două ore din Stendal până la Moscova cu avionul supersonic, de la război la pace, de la pericol la siguranţă. Şoferul tatălui său, Vitali, îl întâmpină la aeroportul militar şi îl conduse imediat la reşedinţa oficială ministerială din pădurile aflate la marginea capitalei. Intră în camera din faţă şi văzu un străin alături de tatăl său.

— Deci el e faimosul Ivan Mihailovici Sergetov, maior al Armatei Sovietice.

— Vania, dumnealui este Boris Kosov.

Pe chipul tânărului se citi foarte puţin din surpriza de a fi prezentat directorului KGB. Se aşeză pe un şezlong şi îl observă pe omul care ordonase bombardarea Kremlinului – după ce aranjase ca acei copii nefericiţi să se găsească acolo. Ceasul arăta ora două dimineaţa. Trupele KGB loiale – „socotite loiale”, se corectă în gând ministrul Sergetov – lui Kosov patrulau pe afară ca să păstreze secretul asupra întâlnirii.

— Ivan Mihailovici, rosti Kosov plin de efuziune, care este evaluarea dumitale asupra situaţiei de pe front?

Tânărul ofiţer îşi suprimă dorinţa de a se uita la tatăl lui pentru îndrumare.

— Succesul sau eşecul întregii operaţiuni atârnă în balanţă – amintiţi-vă că eu sunt ofiţer inferior şi îmi lipseşte expertiza necesară unei evaluări corecte. Dar aşa cum văd eu lucrurile, campania poate avea acum orice rezultat. NATO a rămas fără oameni, dar a primit o infuzie neaşteptată de provizii.

— Care valorează circa două săptămâni de bătălie.

— Probabil chiar mai puţin, zise Sergetov. Unul dintre lucrurile

pe care le-am învăţat pe front este acela că proviziile se epuizează mult mai rapid decât se aşteaptă. Combustibilul, muniţia şi toate celelalte par în permanenţă să se evaporeze peste noapte. Aşa că prietenii noştri din marină trebuie să continue să lovească acele convoaie.

— Capacitatea noastră de lovire este serios diminuată, zise Kosov. Nu mă aştept… Adevărul este că marina a fost învinsă. Islanda va recădea în curând în mâinile NATO.

— Dar Buharin nu a pomenit nimic de o asemenea posibilitate! obiectă Sergetov-tatăl.

— Nu ne-a spus nici că aviaţia cu rază lungă de acţiune a Flotei Nordului a fost aproape redusă la zero, dar aşa stau lucrurile. Idiotul crede că mă poate împiedica *pe mine* să aflu aşa ceva! Acum americanii au o divizie întreagă în Islanda şi primesc sprijin masiv din partea flotei lor. În afara situaţiei în care submarinele noastre pot scufunda această grupare de nave – şi amintiţi-vă că, atâta vreme cât sunt acolo nu pot ataca convoaiele – Islanda va fi pierdută în mai puţin de o săptămână. Asta va bloca strategia marinei de a izola Europa. Dacă NATO poate aduce câte întăriri vrea, ce se va întâmpla?

Ivan Sergetov se agită nervos pe scaun. Îşi dădea seama încotro se îndrepta discuţia.

— Atunci e posibil să fi pierdut.

— Posibil? pufni Kosov. Atunci suntem condamnaţi. Vom pierde războiul contra NATO, dispunem doar de o mică parte din necesarul energetic şi forţele noastre armate sunt doar o umbră a forţelor dinainte. Şi atunci ce va face Biroul Politic?

— Dar dacă reuşeşte ofensiva de la Alfeld…

Amândoi membrii Biroului Politic ignorară intervenţia tânărului.

— Ce se aude despre negocierile secrete din India? întrebă ministrul Sergetov.

— Ah, ai observat că ministrul de externe a cam scăldat-o? Kosov rânji viclean. Era un individ înnăscut pentru conspiraţii. Nu şi-au schimbat poziţia cu nici o iotă. În cel mai bun caz a fost o încercare de acoperire în caz de colaps al forţelor NATO. E posibil să fi fost şi o cacealma încă de la început. Nu suntem siguri. Şeful KGB îşi turnă un pahar cu apă minerală. Biroul Politic se întruneşte în opt ore. Eu nu voi fi acolo. Simt că mă paşte un atac de angină din pricina inimii mele bolnave.

— Deci Larionov va livra raportul?

— Da. Kosov zâmbi. Bietul Iosif. Este prins în capcană de propriile estimări secrete. Va relata că lucrurile nu se desfăşoară conform planului, dar că nu s-au deteriorat complet. Va susţine că atacul de acum al NATO reprezintă o tentativă disperată de a bara ofensiva de la Alfeld şi că negocierile cu nemţii continuă să fie promiţătoare. Ar trebui să te avertizez, tovarăşe maior, că unul dintre oamenii lui se găseşte în echipa ta. Îi cunosc numele, dar nu i-am văzut rapoartele. Probabil că el a fost cel care a furnizat informaţiile care au dus la arestarea fostului comandant şi la înlocuirea lui cu generalul tău.

— Ce se va întâmpla cu el? întrebă ofiţerul.

— Asta nu trebuie să te preocupe pe tine, răspunse Kosov cu răceală.

În ultimele treizeci şi şase de ore fuseseră arestaţi treizeci şi şase de ofiţeri superiori. Toţi se aflau acum în închisoarea Lefortovo, iar Kosov nu le putea schimba soarta nici măcar dacă ar fi vrut.

— Tată, trebuie să aflu care e situaţia combustibilului.

— Am rămas cu rezervele de stat minime – acum se livrează combustibilul pentru o săptămână. În mare, sunt disponibile rezervele care să ajungă timp de o săptămână forţelor din Germania, plus rezervele pentru o săptămână alocate forţelor armate desemnate să plece în Golful Persic.

— Aşa că spune-i comandantului tău că are două săptămâni ca să câştige războiul. Dacă eşuează, va plăti cu capul. Larionov va da vina pe armată pentru propriile greşeli legate de informaţiile livrate. Şi viaţa ta va fi în pericol, tinere.

— Cine e spionul KGB din echipa noastră?

— Ofiţerul cu operaţiunile. A fost cooptat acum opt ani, dar ofiţerul lui de control este în facţiunea lui Larionov. Nu ştiu exact ce anume raportează.

— Generalul Alekseiev este… din punct de vedere tehnic încalcă ordinele luând o unitate de pe Weser şi trimiţând-o în est ca să elibereze Alfeld-ul.

— Atunci este deja în pericol şi eu nu-l pot ajuta.

„Nu fără să-mi risc gâtul.”

— Vania, ar trebui să te întorci acum. Tovarăşul Kosov şi cu mine avem alte lucruri de discutat.

Sergetov îşi îmbrăţişă fiul şi îl conduse spre uşă. Urmări cum farurile roşii dispar pe după copaci.

— Nu-mi place că-mi folosesc fiul în chestia asta!

— În cine altcineva să te încrezi, Mihail Eduardovici? *Rodina* se confruntă cu posibila ei distrugere, conducerea de Partid a luat-o razna şi eu nici măcar nu deţin controlul complet asupra KGB-ului. Nu înţelegi că *am pierdut?* Acum trebuie să salvăm ce mai putem.

— Dar încă deţinem teritorii inamice…

— Ziua de ieri nu contează. Ziua de azi nu contează. Ce contează este ce va fi peste o săptămână. Ce va face ministrul nostru al apărării când va deveni evident chiar şi pentru el că am eşuat? Te-ai gândit la asta? Când oamenii disperaţi îşi dau seama că au eşuat – şi acei oameni deţin controlul asupra armelor atomice, ce se întâmplă?

„Chiar aşa, ce se întâmplă?” se întrebă Sergetov. În minte îi mai răsunară două întrebări. „Ce am eu – noi – de făcut în privinţa asta?” Apoi se uită la Kosov şi îşi puse a doua întrebare.

ALFELD, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

Mackall constată cu surprindere că ruşii nu reacţionau prea repede. În timpul nopţii avuseseră loc atacuri aeriene dure şi mai multe tiruri îngrozitoare de artilerie, dar asaltul terestru aşteptat nu se materializase. Pentru ruşi era o greşeală crucială. Sosise muniţie nouă, ceea ce însemna că, pentru prima dată de săptămâni întregi, dispuneau de încărcătură maximă. Şi mai bine, o întreagă brigadă de Panzere Grenadier germane întărise forţele slăbite ale Diviziei 11 Cavalerie, iar Mackall învăţase să aibă încredere în aceşti oameni, aşa cum avea încredere în blindajul compozit al tancului său. Poziţiile defensive erau înşirate în adâncime înspre est şi vest. Unităţile de blindate care presau frontul rus dinspre nord puteau sprijini acum Alfeld-ul cu tunurile lor cu rază lungă de acţiune. Inginerii reparaseră podurile ruseşti de pe Leine, iar Mackall era pe punctul de a-şi deplasa tancurile spre est, ca să sprijine trupele mecanizate care păzeau ruina în care se transformase Alfeld-ul.

Senzaţia pe care o încerca la traversarea podului rusesc de pontoane era ciudată – de fapt era ciudat şi să mergi spre est – iar şoferul tancului era tot mai încordat pe măsură ce traversau structura îngustă şi fragilă cu opt kilometri pe oră. Odată ajunşi dincolo, se deplasară spre nord de-a lungul râului, învârtindu-se

în jurul oraşului. De sus cernea o ploaie uşoară, cu ceaţă şi nori la joasă înălţime. O vreme tipică de vară europeană, care reducea vizibilitatea sub o mie de metri. Mackall fu întâmpinat de soldaţi care ghidau tancurile spre poziţii defensive selectate dinainte. De data asta sovieticii dăduseră o mână de ajutor. În efortul lor constant de a curăţa drumurile de moloz, lăsaseră americanilor grămezi ordonate de circa doi metri înălţime de cărămizi şi pietre, aproape ideal pentru a se ascunde un tanc. Locotenentul cobori din vehiculul său ca să verifice amplasamentul celor patru tancuri ale plutonului, apoi discută cu comandantul companiei de infanterie în sprijinul căreia venise acolo. La periferia oraşului se ascundeau în gropi individuale cam două batalioane de infanterie, sprijinite de un escadron de tancuri. Mackall auzi deasupra şuieratul obuzelor de artilerie, noul gen de obuze care lăsau mine pe câmpul de luptă învăluit în ceaţă din faţa lui. Şuieratul se schimbă în vreme ce Mackall se urca în tanc. Obuzele se apropiau.

STENDAL, REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

— Le-a luat prea mult ca să se pună în mişcare, mârâi Alekseiev în direcţia ofiţerului cu operaţiunile.

— Dar mai există încă trei divizii şi sunt pe drum.

— Dar câte întăriri au sosit?

Ofiţerul cu operaţiunile îl avertizase pe Alekseiev împotriva încercării de a coordona un atac în două direcţii, dar generalul rămăsese la planul lui. Divizia de tancuri de categorie A, a lui Beregovoi era pe poziţia de a ataca dinspre vest, în vreme ce cele trei divizii de categorie C loveau dinspre est. Forţa de blindate nu dispunea de artilerie – se deplasa prea repede ca să aştepte după aşa ceva – dar trei sute de tancuri şi şase sute de transportoare blindate reprezentau în sine o forţă formidabilă sau cel puţin aşa gândea generalul… însă cu ce aveau să se confrunte şi câte vehicule fuseseră deja distruse sau avariate de atacurile aeriene în cursul marşului de apropiere?

Sosi şi Sergetov. Uniforma lui impecabilă era acum boţită din pricina călătoriei.

— Şi cum a fost la Moscova? întrebă Alekseiev.

— Întuneric, tovarăşe general. Atacul, cum a mers?

— Abia acum începe.

— Oh?

Maiorul era surprins de întârziere. Se uită mai îndeaproape la ofiţerul cu operaţiunile, care stătea aplecat peste masa cu hărţi, privind încruntat dispunerile de forţe în vreme ce ofiţerii planşetişti se pregăteau să marcheze progresul atacului.

— Am un mesaj de la înaltul comandament pentru dumneavoastră, tovarăşe general.

Sergetov îi dădu o hârtie cu aspect oficial. Alekseiev o parcurse repede cu privirea… şi se opri din citit. Degetele lui strânseră tare hârtia înainte ca el să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Vino în biroul meu. Generalul nu mai rosti nici o vorbă până ce nu văzu uşa închisă. Eşti sigur de asta?

— Am fost informat de către directorul Kosov personal.

Alekseiev se sprijini de marginea biroului. Aprinse un chibrit şi arse hârtia, urmărind flacăra arzând până ce-i ajunse aproape de degete.

— Nenorocitul ăsta de viezure. *Stukach!* „Un informator chiar în echipa mea!” Ce altceva?

Sergetov îi relată cealaltă informaţie pe care o aflase. Generalul tăcu un minut, comparând necesarul de combustibil cu rezervele existente.

— Dacă eşuează atacul de azi… ne-am…

Se întoarse cu faţa în altă parte, incapabil să rostească gândul cu voce tare. „Nu m-am antrenat întreaga mea viaţă ca să *eşuez!*” îşi aminti de prima sa observaţie legată de campania împotriva NATO. „Le-am spus să atace imediat. Le-am spus că avem nevoie de surpriza strategică şi că o să întâmpinăm dificultăţi în obţinerea ei dacă aşteptăm atât de mult. *Le-am spus* că va trebui să închidem Atlanticul de Nord ca să prevenim alimentarea forţelor NATO. Aşadar… Acum, că n-am obţinut nimic din toate acestea, prietenul meu este într-o închisoare KGB şi viaţa mea e în pericol pentru că s-ar putea să nu fac ceea ce eu le-am spus că nu putem face – pentru că am avut dreptate tot timpul!”

„Haide, Paşa. De ce ar asculta Biroul Politic de soldaţii Patriei când poate foarte uşor să îi împuşte?”

Ofiţerul cu operaţiunile îşi vârî capul pe uşă.

— Trupele s-au pus în mişcare.

— Mulţumesc, Evgheni Ilici, răspunse Alekseiev pe ton amabil.

Se ridică de pe birou. Hai, tovarăşe maior, să vedem cât de repede putem zdrobi liniile NATO!

ALFELD, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

— Luptă corp la corp, zise Woody din postul lui de tunar.

— Aşa se pare, fu Mackall de acord.

Li se spusese să se aştepte la două sau trei divizii ruseşti de rezervă. Împreună dispuneau probabil de forţa de artilerie a două unităţi regulate şi trăgeau în ambele maluri ale râului. Vizibilitatea mizerabilă dăuna ambelor părţi. Ruşii nu-şi puteau ghida bine tirurile de artilerie, iar trupele NATO dispuneau de sprijin aerian minim. Ca de obicei, partea cea mai rea a acestui bombardament preliminar o constituiau rachetele. Tirul dură două minute, rachetele lipsite de ghidaj căzând ca o grindină. Deşi în urma lor muriră oameni şi explodară vehicule, forţa defensivă era bine pregătită şi numărul victimelor rămase mic.

Woody comută pe vederea în infraroşu. Aceasta îi permitea să vadă cam până la o mie de metri, dublu faţă de raza vizuală normală. În partea stângă a turelei, încărcătorul stătea nervos, cu piciorul odihnindu-i-se uşor pe pedala de control a uşilor de acces către compartimentul de muniţie. În locaşul lui ca un sicriu de sub tunul principal, conductorul bătea darabana cu degetele în tabloul de bord.

— Capetele sus. Se apropie prieteni, îşi anunţă Mackall echipajul. Sunt raportate mişcări spre est.

— Îi văd, zise Woody.

Se întorceau câţiva infanterişti de la posturile lor înaintate de observaţie. Mackall îşi spuse că nu erau atât de mulţi precum ar fi trebuit să fie. „Atât de multe victime ale trecutului…”

— Ţintă tanc la ora douăsprezece, rosti Woody.

Apăsă trăgaciul de pe manşă şi tancul păru să facă un salt odată cu primul proiectil tras.

Tubul gol fu aruncat de pe ţeava tunului. Încărcătorul apăsă pedala cu piciorul. Uşile compartimentului de muniţie se deschiseră şi omul trase un nou proiectil afară, după care îl răsuci într-un cerc strâns ca să-l introducă pe ţeavă.

— Gata!

Woody avea deja o altă ţintă. În esenţă era pe cont propriu,

căci Mackall urmărea întreaga poziţie a plutonului. Comandantul infanteriei chemă în ajutor sprijin de artilerie. Imediat în spatele primului rând de tancuri se vedeau infanterişti care alergau ca să ţină pasul cu tancurile. Printre tancuri erau amestecate şi opt transportoare de infanterie pe roţi. Transportoarele Bradley le angajară cu mitralierele grele de 25 de milimetri, în vreme ce obuze de artilerie cu focos de proximitate începură să explodeze la şase metri înălţime de sol, împroşcând infanteriştii cu schije.

Nu puteau rata. Tancurile ruseşti înaintau în intervale reduse la jumătate faţă de distanţa normală de o sută de metri, concentrate pe un front îngust. Woody văzu că erau tancuri T-55 vechi, cu tunuri demodate de 100 de milimetri. Distruse trei înainte ca ele să depisteze poziţiile NATO. Un proiectil ateriză pe grămada de piatră din faţa tancului lor, împroşcând vehiculul cu o ploaie de schije şi aşchii de piatră. Cu un proiectil HEAT, Woody se descotorosi de tancul care trăsese. Apoi începură să cadă obuze fumigene – fapt care nu-i ajuta deloc pe ruşi. Mijloacele electronice de vedere de pe vehiculele NATO nu se împiedicau de aşa ceva. Obuzele de artilerie porniră să cadă tot mai multe peste poziţiile americane acum, că ruşii ajunseseră suficient de aproape ca să ghideze tirurile, iar prin asta începu un duel de artilerie, căci tunurile NATO porniră în căutarea bateriilor ruseşti.

— Tanc cu antenă! Sabot!

Tunarul ţinti tancul T-55 şi trase. Proiectilul rată ţinta de această dată, aşa că reîncărcară alt obuz. Cel de-al doilea proiectil aruncă turela în aer. Imaginile termice arătau punctele strălucitoare ale rachetelor antitanc năpustindu-se înainte şi exploziile vehiculelor lovite. Brusc, ruşii se opriră. Cele mai multe blindate fuseseră distruse, dar unele se întoarseră şi o luară la fugă.

— Încetaţi focul, încetaţi focul! ordonă Mackall plutonului său. Raportaţi.

— Trei-doi are o şenilă smulsă, replică unul dintre comandanţii de tanc.

Celelalte blindate erau intacte, protejate de adăposturile lor de piatră.

— Nouă obuze trase, şefu', zise Woody.

Mackall şi încărcătorul deschiseră trapele tancului ca să elimine mirosul acru de praf de puşcă din turelă. Tunarul îşi scoase casca de piele şi clătină din cap. Părul lui de culoarea nisipului era murdar.

— Să ştiţi că îmi este dor de un lucru de la vechile M-60.

— Şi care e acel lucru, Woody?

— N-avem capac la fund. Era bine să te pişi fără să trebuiască să te dai jos.

— Chiar trebuia să spui asta! gemu şoferul.

Mackall râse. Îşi dădu seama de ce abia peste câteva clipe. Era pentru prima dată când îl alungau pe Ivan fără a fi obligaţi să se retragă – ceea ce era un lucru bun, de vreme ce poziţia lor nu le permitea retragerea! Şi cum reacţionase echipajul la toate astea? Făceau *glume.*

USS REUBEN JAMES

O'Malley decolă din nou. Ajunsese în medie la zece ore de zbor pe zi. În ultimele patru zile, trei nave fuseseră torpilate şi alte două lovite de rachete lansate de pe submarin, dar ruşii plătiseră cu vârf şi îndesat pentru toate astea. Probabil că trimiseseră douăzeci de submarine în apele islandeze. Opt pieriseră încercând să treacă prin barajul de submarine care apăra perimetrul exterior al flotei de atac. Altele căzuseră pradă liniei de nave dotate cu sonar remorcat, ale căror elicoptere erau acum sprijinite de cele de pe HMS *Illustrious.* Un comandant îndrăzneţ de Tango reuşise să penetreze în interiorul unuia dintre grupurile de nave sprijinite de portavioane şi lansase o torpilă spre *America*, dar fusese depistat şi scufundat de distrugătorul *Caron.* Portavionul era acum în stare să navigheze doar cu douăzeci şi cinci de noduri, abia reuşind să menţină operaţiunile de zbor, dar era încă acolo.

Forţa M de la Mike – *Reuben James, Battleaxe* şi *Illustrious* – escorta un grup amfibiu spre sud, către o nouă debarcare. Pe insulă mai erau duşmani şi Ivan avea să atace navele-amfibie imediat ce ar fi avut ocazia. De la trei sute de metri înălţime O'Malley le vedea pe *Nassau* şi alte trei nave spre nord. Din Keflavik se înălţau fuioare de fum. Trupele ruseşti nu aveau parte de nici un fel de odihnă.

— Nu le va fi uşor să ne urmărească, gândi Ralston cu voce tare.

— Presupui că trupele alea ruseşti dispun de staţii radio? întrebă O'Malley.

— Categoric.

— Presupui că ne pot vedea de pe dealurile alea şi pot transmite unui submarin ce văd?

— Nu m-am gândit la asta, admise Ralston.

— E-n regulă. Sunt convins că Ivan a făcut-o.

O'Malley privi din nou spre nord. Pe navele alea se aflau trei mii de puşcaşi marini. Puşcaşii marini îi salvaseră viaţa de mai multe ori în Vietnam.

Reuben James şi O'Malley păzeau partea dinspre ţărm a micului. Convoi, în vreme ce navele şi elicopterele britanice păzeau partea dinspre mare. Apele erau relativ puţin adânci. Sonarele lor remorcate erau deja în funcţiune.

— Willy, coboară – acum, acum, acum!

Prima baliză sonar activă fu lăsată la apă. În următoarele minute, alte cinci balize se iviră pe suprafaţa mării. În astfel de locuri balizele pasive folosite pentru căutare în ape oceanice adânci nu erau potrivite. Dacă submarinele sovietice erau ghidate încotro să se îndrepte, camuflajul nu folosea la nimic. Mai bine să fie speriate decât să se încerce manevre de fineţe cu ele.

„Trei ore”, îşi spuse O'Malley.

— Hammer, aici Romeo, se auzi Morris. Bravo şi India lucrează la un posibil contact înspre mare, doi-nouă mile, relevment doi-patru-şapte.

— Înţeles, Romeo, răspunse O'Malley. După care, în direcţia lui Ralston: Ticălosul a intrat în raza de acţiune a rachetelor. Asta ar trebui să-i facă fericiţi pe puşcaşii marini.

— Contact! Posibil contact la baliza patru, zise Willy, urmărind ecranul sonarului. Semnalul e slab.

O'Malley îşi întoarse elicopterul şi porni înapoi de-a lungul liniei de balize.

KEFLAVIK, ISLANDA

— Unde presupui că sunt? îl întrebă Andreiev pe ofiţerul de legătură navală.

Poziţia formaţiunii fusese trasată pe hartă potrivit rapoartelor primite de la mai multe posturi de observaţie postate în vârfurile dealurilor.

Omul clătină din cap.

— Încearcă să ajungă la ţinte.

Generalul îşi aminti momentele petrecute de el pe vas şi cât de vulnerabil se simţise. Cât de periculos fusese. O parte a conştiinţei sale simţea un soi de simpatie pentru puşcaşii marini americani. Însă galanteria reprezenta un lux pe care generalul nu şi-l putea permite. Paraşutiştii lui dădeau lupte grele, iar el n-avea nevoie de alte trupe inamice şi de echipamente grele pe insulă!

Divizia lui fusese astfel dispusă încât să menţină trupele americane departe de zona Keflavik-Reykjavik cât mai mult posibil. Ordinele lui iniţiale rămâneau în picioare: nu permiteţi accesul NATO la baza de la Keflavik. Putea duce ordinul la îndeplinire, deşi acesta avea să provoace probabil anihilarea trupelor lui de elită. Problema era că aeroportul din Reykjavik era la fel de util inamicului şi o divizie uşoară nu era îndeajuns ca să acopere ambele locuri.

Aşa că americanii defilau acum la vedere – un regiment de infanterie cu sprijin de arme grele şi elicoptere care puteau ateriza unde aveau chef. Dacă rearanja oamenii ca să facă faţă noii ameninţări, risca dezastrul când îşi muta trupele avansate. Dacă îşi muta rezervele, acestea aveau să se găsească în spaţiu deschis, acolo unde tunurile de pe nave şi avioanele le puteau masacra. Unitatea inamică era acum deplasată nu ca să-i sprijine pe ceilalţi împotriva paraşutiştilor lui, ci ca să exploateze cât mai rapid orice slăbiciune. Odată poziţionate, navele puteau aştepta lăsarea întunericului sau declanşarea unei furtuni şi puteau goni nevăzute spre ţărm pentru a-şi debarca oamenii. Oare cum îşi putea el aranja trupele ca să facă faţă unei asemenea situaţii? Radarele lui erau distruse, îi rămăsese un singur lansator SAM, iar cuirasatele îi nimiciseră sistematic cele mai multe din bateriile de artilerie.

— Câte submarine sunt acolo?

— Nu ştiu, tovarăşe general.

USS REUBEN JAMES

Morris urmări ecranul sonarului. Contactul de la baliză se estompase după câteva minute. Poate că fusese un banc de heringi. Apele oceanului erau pline de peşte şi multe bancuri arătau ca un submarin pe sonar. Sonarul de pe vas era inutil câtă vreme nava se lupta să ţină pasul cu navele-amfibie. Un posibil

submarin dinspre mare – şi fiecare contact submarin reprezenta o potenţială navă inamică dotată cu rachete – îi era suficient comandantului de convoi ca să treacă la viteză maximă.

O'Malley îşi lăsa acum propriul sonar în apă, încercând să redobândească acel contact pierdut. Era singurul care putea ţine pasul cu evoluţia lucrurilor.

— Romeo, aici Bravo. Fii atent că noi urmărim un posibil submarin purtător de rachete.

Doug Perrin trebuia să ia în calcul varianta cea mai rea.

— Înţeles, Bravo.

Conform celor ştiute de el, trei elicoptere sprijineau acum *Battleaxe,* iar fregata britanică se interpusese între contact şi convoiul de nave-amfibie. „Fii atent, Doug."

— Contact! zise Willy. Am un contact activ pe sonar relevment trei-zero-trei, distanţa doi trei sute.

O'Malley nu trebuia să se uite la ecranul său tactic. Submarinul era între el şi navele de debarcare.

— Sus sonarul! Pilotul menţinu elicopterul la punct fix în vreme ce cablul sonarului era ridicat. Contactul fusese în mod clar alertat. Iar asta îngreuna situaţia. Romeo, aici Hammer, avem un posibil contact aici.

— Înţeles.

Morris se uită la ecran. Ordonă ca fregata să se apropie la viteză maximă. Nu era o tactică prea inteligentă, dar n-avea de ales decât să ameninţe contactul înainte ca acesta să ajungă în raza de acţiune a convoiului de nave-amfibie.

— Semnalizaţi către *Nassau* că avem la un posibil contact.

— Jos sonarul! ordonă O'Malley. Scufundaţi-l la o sută treizeci de metri şi „ciocăniţi"!

Willy activă sonarul imediat ce acesta ajunse la adâncimea potrivită. Primi ca răspuns un ecran plin de ecouri. Emiţătorul era atât de aproape de fundul stâncos al apei că pe ecran se iviră aproape douăzeci de spirale cauzate de stânci. Nici fluxul nu ajuta la îmbunătăţirea situaţiei. Zgomotele de fond din jurul stâncilor îi ofereau numeroase date eronate şi prin receptoarele pasive de semnal.

— Domnule, am o mulţime de prostii aici.

— Îl simt, Willy. Ultima dată când am „ciocănit", pun pariu că îl aveam la adâncime periscopică şi a apucat să se ascundă în

adânc până am ajuns la el.

— Atât de repede? se miră Ralston.

— Atât de repede.

— Domnule, una dintre chestiile astea pare să se mişte puţin.

O'Malley activă radioul şi primi de la Morris permisiunea să lanseze. Ralston potrivi torpila pentru căutare în cerc şi pilotul o lansă în mare. Pilotul comută sonarul pe căştile lui. Auzi zgomotul elicei de torpilă, apoi sunetul de înaltă frecvenţă al sonarului ei. Torpila continuă să se învârtă timp de cinci minute, apoi trecu pe emisie continuă – şi explodă.

— Explozia a sunat ciudat, domnule, zise Willy.

— Hammer, aici Romeo – raportează.

— Romeo, aici Hammer, cred că tocmai am ucis o stâncă. O'Malley făcu o pauză. Romeo, e un submarin aici, dar nu pot dovedi încă.

— Ce te face să crezi asta, Hammer?

— Pentru că e un loc al naibii de bun să te ascunzi, Romeo.

— Corect. Morris învăţase să aibă încredere în instinctele lui O'Malley. Îl chemă pe comandantul de convoi de pe *Nassau.* November, aici Romeo, avem un posibil contact. Recomand să manevraţi spre nord câtă vreme noi urmărim contactul.

— Negativ, Romeo, replică imediat comandantul. India lucrează la un contact probabil, repet probabil, care se comportă ca un submarin cu rachete. Continuăm cu viteză maximă spre obiectivul nostru. Prinde-l tu pentru noi, Romeo.

— Înţeles. Terminat. Morris îşi puse telefonul la loc în furcă. Se uită spre ofiţerul de acţiune tactică. Continuă să te apropii de punctul de întâlnire.

— Nu e periculos să te repezi după un contact submarin? întrebă Calloway. Nu aveţi elicopterul ca să-l menţineţi la distanţă?

— Începi să înveţi, domnule Calloway. Aşa e, este periculos. Cred că la Annapolis s-a menţionat că treaba poate deveni periculoasă…

Ambele turbine ale navei se roteau cu toată puterea, astfel că prova ca un cuţit a fregatei tăia valurile cu peste patruzeci de noduri. Elicea unică îi dădea o uşoară înclinare de patru grade babord în cursa ei de prindere a submarinului.

— Chestia asta devine urâtă.

O'Malley putea vedea clar catargul fregatei la orizont, în

vreme ce el zbura la cincisprezece metri deasupra apei.

— Spune-mi ceva, Willy!

— Multe ecouri de fund, domnule. Fundul trebuie să arate ca un oraş, cu toate nenorocitele alea de pietre. Avem prea multe lucruri acolo, domnule. Condiţiile de sonar sunt împuţite!

— Treci pe pasiv.

Pilotul întinse mâna şi apăsă butonul de ascultare. Willy avea dreptate. Prea mult zgomot de fond. „Gândeşte!”, îşi porunci sieşi. Pilotul se uită la ecranul tactic. Navele de debarcare se găseau la doar cincisprezece kilometri distanţă. Nu le auzea pe sonar, dar existau treizeci la sută şanse ca submarinul să le audă. „Dacă ar mai fi fost la adâncime de antenă ca înainte, probabil că ar fi avut o idee unde sunt navele… dar nu destul de clară ca să tragă.”

— Romeo, aici Hammer, poţi avertiza amfibiile?

— Negativ, Hammer. Fug din calea unui posibil contact dinspre mare.

— Minunat! mârâi O’Malley în receptor. Willy, pregăteşte-te să ridici sonarul.

Un minut mai târziu se îndreptau spre vest.

— Comandantul ăsta de submarin are boaşe mari, zise pilotul. Are şi creier…

O’Malley apăsă butonul radioului.

— Romeo, aici Hammer, pune traseul lui November pe ecranul tactic şi transmite-mi datele.

Dură un minut. O’Malley îl binecuvântă pe inginerul necunoscut care introdusese această facilitate în computerul tactic de pe Seahawk. Pilotul trasă o linie imaginară dinspre singurul contact realizat cu submarinul spre cursul proiectat al navei *Nassau.* „Să ne imaginăm că submarinul navighează cu douăzeci până la douăzeci şi cinci de noduri…” Pilotul se aplecă şi îşi puse degetul pe tubul de sticlă.

— Aici este nemernicul!

— De unde ştiţi? se miră Ralston.

O’Malley îşi îndrepta deja elicopterul în acea direcţie.

— Pen’că acolo aş fi fost *eu,* dacă eram în locul lui! Willy, data viitoare când coborâm sonarul, menţine-l la exact treizeci de metri. Să-ţi mai spun un lucru, domnule Ralston – tipul ăsta crede că ne poate bate.

„Şi nimeni nu-l poate bate pe Hammer!” O’Malley se învârti deasupra locului ales şi menţinu elicopterul la punct fix.

— Jos sonarul. Willy. Doar căutare pasivă.

— Treizeci de metri şi ascultare, domnule.

Secundele se transformară în minute, în vreme ce pilotul se lupta cu manşa ca să menţină elicopterul pe loc.

— Posibil contact relevment unu-şase-doi.

— Trecem pe activ? întrebă Ralston.

— Nu încă.

— Relevmentul se modifică lent, acum este unu-cinci-nouă.

— Romeo, aici Hammer, avem un posibil contact submarin.

Computerul de la bordul elicopterului transmise datele către *Reuben James.* Morris modifică cursul fregatei ca să ajungă chiar în dreptul contactului. O'Malley ridică sonarul şi lansă o baliză sonar, ca să marcheze poziţia şi să menţină contactul activ, în vreme ce elicopterul se postă în altă poziţie. Fregata ajunsese la şapte kilometri depărtare.

— Jos sonarul!

Un alt minut de aşteptare.

— Contact, relevment unu-nouă-şapte. Baliza şase arată un contact relevment unu-patru-doi.

— Te-am prins, fraiere! Sus sonarul, hai să-l prindem!

Ralston programă sistemul de atac, iar O'Malley deplasă elicopterul spre sud, chiar în spatele ţintei. Setă ultima lor torpilă pentru o adâncime de căutare de şaizeci de metri şi un curs şerpuit.

— Jos sonarul!

— Contact, relevment doi-nouă-opt.

— „Ciocăneşte"!

Willy apăsă butonul de sonar activ.

— Contact pozitiv, relevment doi-nouă-opt, distanţa şase sute.

— Fixat! anunţă imediat Ralston.

Pilotul îşi puse degetul mare pe butonul roşu de lansare. Torpila de culoare verde căzu în apă.

După care nu se întâmplă nimic.

— Domnule, torpila nu s-a activat – e o torpilă moartă, domnule.

Nu era timp de înjurături.

— Romeo, aici Hammer, tocmai am lansat asupra unui contact pozitiv – torpilă proastă, stare de nefuncţionare a torpilei.

Morris îşi încleştă pumnul pe receptor. Dădu imediat ordine privind cursul.

— Hammer, aici Romeo, poţi continua să urmăreşti ţinta?

— Afirmativ, a luat-o la goană pe curs doi-doi-zero – stai aşa, virează nord… pare să încetinească acum.

Reuben ajunsese la şase sute de metri de submarin. Navele erau pe curs de ciocnire, fiecare în raza de acţiune a celeilalte.

— Stop maşinile! ordonă Morris.

În câteva secunde, întreaga navă vibra din pricina inversării sensului de rotaţie a maşinilor. Fregata încetini la cinci noduri în mai puţin de un minut şi Morris ordonă o viteză de trei noduri, ca şi cum ar fi plutit în derivă.

— Sistemul Prairie/Masker?

— Operaţional, domnule, confirmă ofiţerul de control al echipamentelor.

Calloway se ţinuse deoparte până atunci şi nu scosese o vorbă – dar acum era prea de tot.

— Căpitane Morris, nu vi se pare că suntem o pradă sigură?

— Ba da, confirmă Morris. Dar noi putem opri mai repede ca el. Sonarul lui abia acum ar trebui să redevină operaţional – şi noi nu generăm zgomot suficient ca să ne audă. Condiţiile de sonar sunt proaste pentru toată lumea. E un joc, admise comandantul.

Ceru prin radio încă un elicopter. *Illustrious* avea să-i trimită unul în cincisprezece minute.

Morris urmări elicopterul lui O’Malley pe radar. Submarinul rusesc încetinise şi coborâse din nou la mare adâncime.

— Vampir, vampir! izbucni tehnicianul radar. Două rachete în aer…

— Bravo spune că elicopterul ei tocmai a lansat împotriva unui SSGN, domnule! interveni ofiţerul ASW.

— Chestia asta se complică, observă Morris cu sânge rece. Foc de voie la arme.

— Bravo a distrus o rachetă, domnule! Cealaltă se îndreaptă spre India!

Privirea lui Morris se concentră asupra ecranului principal. Spre HMS *Illustrious* se îndrepta un simbol – cu viteză foarte mare.

— Vampir evaluat ca SS-N-19; Bravo spune că a fost lansat de o navă din clasa Oscar. Raportează o lovitură, domnule.

Patru elicoptere mişunau acum în jurul simbolului pentru contactul submarin.

— Romeo, aici Hammer, ticălosul e chiar sub noi – relevmentul s-a inversat spre noi.

— Sonar, căutare Yankee relevment unu-unu-trei! Morris ridică

radiotelefonul. November, virează nord acum! ordonă el comandantului de pe *Nassau.*

— India e lovită, domnule. Vampirul a lovit India… staţi, elicopterul de pe India raportează că a lansat o nouă torpilă asupra contactului!

Morris decise că *Illustrious* trebuia să-şi poarte singură de grijă.

— Contact pe sonar, domnule, relevment unu-unu-opt, distanţa o mie cinci sute.

Datele intrară în computerul de control al tirului. Indicatorul de fixare a soluţiei clipi.

— Fixat!

— Fooc! Morris făcu o scurtă pauză. Puntea, aici centrul de luptă: maşinile înainte cu toată viteza! Vino pe curs zero-unu-zero.

— Măi să fie, comentă Calloway.

În tribordul fregatei, lansatorul triplu de torpile se roti şi dădu drumul unei singure arme inteligente. Sub punte, mecanicii ascultau cum motoarele trec de la ralanti la turaţie maximă. Fregata se lăsă cu pupa în apă, în vreme ce elicea transformă apa în spumă. Turbinele puternice accelerară nava aproape ca pe un automobil.

— Romeo, aici Hammer: avertisment, avertisment, ţinta tocmai a lansat o torpilă spre tine!

— Sistemul Nixie? întrebă Morris.

Nava se deplasa prea repede ca sonarul să-i funcţioneze.

— Unul în apă şi un altul gata de acţiune, domnule, răspunse un subofiţer.

— Atunci asta e, zise Morris.

Băgă mâna în buzunar după o ţigară, se uită la ea, apoi aruncă întregul pachet într-un coş de gunoi.

— Romeo, aici Hammer, contactul are generator de tip doi. Evaluez contactul drept submarin din clasa Victor. Acum e la viteză maximă, virând spre nord. Torpila ta emite asupra ţintei. Am pierdut torpila lansată contra ta.

— Înţeles, rămâi cu submarinul, Hammer.

— Ce mai ticălos eşti! zise O'Malley prin intercom.

Putea vedea fum ieşind din HMS *Illustrious.* „Idiotule, îşi spuse pilotul. N-ar fi trebuit să laşi prima torpilă să cadă!" Acum singurul lucru pe care îl mai putea face era să emită impulsuri.

— Domnule, torpila tocmai a trecut pe regim de emisie continuă. Pare să se apropie de ţintă, intervalele de emisie se micşorează. Zgomot de carenă. Submarinul schimbă din nou adâncimea şi cred că iese la suprafaţă.

O'Malley zări un vârtej în apă. Brusc, prova sferică a submarinului Victor ţâşni prin apă. Submarinul pierduse capacitatea de a controla adâncimea în tentativa de a scăpa de torpilă. O clipă mai târziu urmă prima explozie reală pe care O'Malley o văzuse cu adevărat vreodată. Submarinul alunecă înapoi în adâncuri, lăsând să apară o bolboroseală intensă de apă la treizeci de metri de locul în care se ivise prova.

— Romeo, aici Hammer, ţinta a fost lovită – chiar *l-am văzut* pe nemernic! Repet, ţinta a fost lovită!

Morris verifică situaţia cu ofiţerul de la sonar. Nu se auzea nimic dinspre sonarul torpilei ruseşti. Torpila ratase ţinta.

Comandantului Perrin nu-i venea să creadă. Oscar-ul fusese lovit de trei torpile şi încă nu se auzeau zgomote de carenă sfărâmată. Însă zgomotele de maşini încetaseră şi submarinul apărea pe sonarul activ. *Battleaxe* se apropie cu cincisprezece noduri când forma neagră apăru dintr-o masă imensă de bulbuci la suprafaţa apei. Căpitanul alergă pe punte şi îşi fixă binoclul pe nava sovietică. Submarinul se găsea la mai puţin de o milă. Un om se ivi în vârful turnului de pe submarin, dând sălbatic din mână.

— Încetaţi focul! Încetaţi focul! strigă el. Controlule, du-ne cât de repede poţi paralel cu ţinta!

Nu-i venea să creadă. Submarinul Oscar se prezenta cu găuri mari în partea superioară a cocii şi plutea canarisit la treizeci de grade din pricina distrugerii tancurilor de balast. Oamenii ieşeau prin turn şi prin tambuchiul de pe puntea faţă.

— Bravo, aici Romeo. Tocmai am distrus un Victor la ţărm. Dă-mi, te rog, situaţia ta.

Perrin ridică telefonul.

— Romeo, avem un Oscar avariat la suprafaţă, echipajul abandonează nava. A tras două rachete. Elicopterele noastre au distrus una. Cealaltă a lovit India în plin. Ne pregătim de operaţiuni de salvare. Spune-i lui November că îşi poate continua promenada. Terminat.

— Aşa zic şi eu, Bravo! Terminat. Morris schimbă canalele. November, aici Romeo, ai auzit ultima transmisie a lui Bravo?

— Afirmativ, Romeo. Hai să ajungem pe plajă.

Generalul Andreiev luă personal raportul de la postul de observaţie înainte de a da radiofonul ofiţerului de operaţiuni. Navele americane de debarcare erau acum la cinci kilometri de farul de la Akranes. Probabil că aveau să înainteze până la vechiul port de baleniere din Hvalfjordur ca să îşi aştepte ocazia.

— Vom rezista până la capăt, zise colonelul KGB. Le vom arăta noi cum pot lupta soldaţii sovietici!

— Îţi admir spiritul, tovarăşe colonel. Andreiev se duse în colţul încăperii şi luă o puşcă. Uite, te poţi duce tu însuţi pe front cu asta.

— Dar...

— Locotenent Gasporenko, fă-i rost de un şofer colonelului. Merge pe front ca să le demonstreze americanilor cum se bat ostaşii sovietici.

Andreiev se uită la KGB-ist cu un soi de amuzament sumbru. Colonelul nu mai putea da înapoi. După plecarea lui, generalul îl chemă pe ofiţerul de comunicaţii al diviziei. Cu două excepţii, toate emiţătoarele radio de putere erau distruse. Andreiev ştia că nu se putea preda încă. Mai întâi trupele lui trebuiau să plătească un tribut de sânge, iar generalul avea să sufere pentru fiecare picătură vărsată. Însă mai ştia că în curând avea să se ajungă la un punct unde orice rezistenţă suplimentară devenea inutilă şi generalul n-avea de gând să-şi sacrifice oamenii degeaba.

ALFELD, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

Pentru o vreme se lăsă liniştea, Mackall îşi spuse că al doilea atac fusese cât p-aci să reuşească. Ruşii se năpustiseră cu tancurile la viteză maximă şi ajunseseră cu ele la cincizeci de metri de poziţiile americane, suficient de aproape ca tunurile lor vechi şi demodate sa distrugă jumătate din tancurile trupei. Însă atacul se oprise la limita succesului, iar cel de-al treilea atac, din amurg, nu însemnase decât un balet executat fără tragere de inimă de oameni prea obosiţi ca să mai avanseze în zona ucigaşă. Mackall auzea în spate zgomotele altei bătălii. Germanii de la vest de oraş erau sub un tir intens.

STENDAL, REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

— Generalul Beregovoi raportează un contraatac puternic dinspre nord – către Alfeld.

Alekseiev acceptă vestea impasibil. Jocul lui la risc eşuase. „De-asta i se spune risc, Paşa. Şi acum ce facem?”

În camera hărţilor se lăsase tăcerea. Ofiţerii inferiori care trasau mişcările forţelor amice şi inamice nu vorbeau niciodată prea mult, iar acum nici măcar nu se uitau unul la altul. Nu mai era o cursă pentru a vedea care forţă îşi atinge prima obiectivele.

„Cuvântul pe care îl cauţi tu este *dezastru,* Paşa.” Generalul rămase alături de ofiţerul de operaţiuni.

— Evgheni Ilici, sunt deschis la propuneri.

Omul dădu din umeri.

— Trebuie să continuăm. Trupele noastre sunt obosite. La fel sunt şi ale lor.

— Aruncăm oameni lipsiţi de experienţă contra veteranilor. Trebuie să schimbăm asta. Vom lua ofiţeri şi subofiţeri din unităţile de categorie A decimate şi îi vom folosi ca să întărim unităţile C care sosesc acum. Aceşti rezervişti trebuie să aibă soldaţi experimentaţi în luptă ca să îi îndrume, altfel înseamnă că îi trimitem ca pe nişte vite la abator. Apoi vom suspenda temporar operaţiunile ofensive…

— Tovarăşe general, dacă facem asta…

— Dispunem de suficientă forţă pentru un ultim efort. Acest efort va avea loc la momentul şi în locul ales de mine şi va fi un atac complet pregătit. Îi voi ordona lui Beregovoi să scape cum poate, dar nu am încredere în radio ca să transmit acest ordin. Evgheni Ilici, vreau să zbori la noapte până la cartierul general al lui Beregovoi. Va avea nevoie de un creier operaţional de excepţie ca să-l asiste. Asta va fi misiunea ta.

„Îţi ofer şansa de a-ţi spăla păcatele, trădător nemernic. S-o foloseşti bine.” Mai important, decizia îl îndepărta din vecinătatea lui pe informatorul KGB. Ofiţerul de operaţiuni ieşi ca să aranjeze cu mijlocul de transport. Alekseiev îl luă pe Sergetov cu el în birou.

— Tu pleci înapoi la Moscova.

42
Ştampilă pe conflict

BRUXELLES, BELGIA

— Uluitor ce poate face o pereche de cinciari…

— Ce anume, domnule general? întrebă ofiţerul lui de informaţii.

SACEUR clătină din cap, privind pentru prima dată harta cu încredere. Alfeld rezistase. Germanii încasaseră la vest o lovitură usturătoare, dar liniile lor nu cedaseră, deşi se îndoiseră serios. Ajutoare suplimentare erau pe drum. O brigadă de tancuri gonea spre ei cu întăriri. Nou-sosita divizie de blindate presa acum spre sud ca să izoleze divizia rusă de diviziile aflate pe Weser. Diviziile inamice cele mai avansate îşi terminaseră rezervele de rachete sol-aer, iar aviaţia NATO le bombarda poziţiile cu regularitate.

Recunoaşterea aeriană demonstra că terenul deschis de la est de Alfeld era un cimitir de tancuri arse. Întăririle se îndreptau şi într-acolo. Ivan avea să se întoarcă, dar cerul se limpezea din nou. Intra în joc întreaga greutate a aviaţiei NATO.

— Joachim, cred că i-am oprit.

— Ja, Herr General! Acum o să începem să-i dăm înapoi.

MOSCOVA, URSS

— Tată, generalul Alekseiev mi-a ordonat să îţi transmit că el nu crede că e posibil să învingem NATO.

— Eşti sigur?

— Da, tată. Tânărul se aşeză pe scaun în biroul ministrului. Nu am reuşit să dobândim surpriza strategică. Am subestimat puterea aeriană NATO… sunt multe lucruri. Nu am reuşit să împiedicăm aprovizionarea forţelor inamice. Cu excepţia acelui ultim contraatac, care putea să reuşească, dar… Mai există o şansă. Generalul suspendă operaţiunile ofensive în pregătirea unui atac final. Ca să facă asta…

— Dacă totul e pierdut, atunci la ce te mai referi?

— Dacă putem avaria forţele NATO suficient de mult ca să împiedicăm o contraofensivă majoră, ne vom păstra victoriile de până acum, permiţându-ţi – permiţând Biroului Politic să negocieze de pe o poziţie de forţă. Chiar şi o asemenea eventualitate este nesigură, dar e cea mai bună opţiune pe care o vede generalul. Cere ca tu să informezi Biroul Politic că e nevoie de o rezoluţie diplomatică şi rapidă a conflictului, înainte ca NATO să-şi recupereze forţele suficient de mult pentru o ofensivă proprie.

Ministrul dădu din cap. Se răsuci pe scaun ca să privească pe fereastră câteva minute, în vreme ce fiul lui aştepta un răspuns.

— Înainte ca aşa ceva să fie posibil, rosti ministrul în cele din urmă, vor ordona arestarea lui Alekseiev. Ştii ce s-a întâmplat cu ceilalţi arestaţi, nu?

Fiul avu nevoie de câteva clipe să desluşească înţelesul vorbelor tatălui.

— Nu se poate!

— Noaptea trecută, toţi şapte, inclusiv fostul tău comandant.

— Dar era un comandant eficient…

— A dat greş, Vania, zise încet Sergetov cel bătrân. Statul nu priveşte eşecul cu bucurie, iar eu m-am aliat, de dragul tău, cu Alekseiev…

Vocea i se stinse. „Acum nu mai am de ales. Trebuie să cooperez cu Kosov, ticălos cum e, indiferent de consecinţe. Şi mai trebuie să risc şi viaţa ta, Vania.”

— Vitali te va duce la reşedinţa de vară. Te vei schimba în haine civile şi mă vei aştepta. Nu vei ieşi afară şi nu te vei lăsa văzut de nimeni.

— Dar cu siguranţă că tu eşti urmărit!

— Bineînţeles. Sergetov senior schiţă un zâmbet. Sunt urmărit de ofiţeri din Comitetul pentru Securitatea Statului (KGB), ofiţeri din anturajul personal al lui Kosov.

— Şi dacă te joacă ca pe un pion?

— Atunci sunt un om mort, Vania şi aşa eşti şi tu. Iartă-mă, n-am visat niciodată că aşa ceva ar… m-ai făcut foarte mândru în aceste ultime săptămâni. Se ridică şi îşi îmbrăţişă fiul. Acum du-te, trebuie să ăi încredere în mine.

După ce fiul său plecă, Sergetov ridică telefonul şi formă numărul sediului KGB. Directorul Kosov era plecat, aşa că ministrul petrolului lăsă mesajul că cifrele pe care Kosov le

ceruse referitor la producţia de petrol din Golf erau gata.

Întâlnirea cerută de codul trimis de ministru avu loc curând după apusul soarelui. La miezul nopţii, Ivan Mihailovici era din nou în avion, îndreptându-se către Germania.

STENDAL, REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

— Directorul Kosov vă felicită pentru modul cum aţi procedat cu trădătorul. A spus că uciderea lui, chiar şi accidentală, ar fi trezit suspiciuni, dar acum, că e în siguranţă în spatele liniilor inamice şi îşi îndeplineşte datoria, vor fi siguri că nu e bănuit de nimic.

— Data viitoare când îl mai vezi pe nemernic, spune-i că-i mulţumesc.

— Prietenul dumneavoastră a fost împuşcat acum treizeci şi şase de ore, zise apoi Sergetov.

Generalul deveni imediat alert.

— Ce?

— Fostul comandant al Zonei de Vest a fost împuşcat, alături de mareşalul Shavrin, Rojkov şi alţi patru.

— Şi ticălosul ăla de Kosov mă felicită pentru…

— A spus că nu a putut întreprinde nimic şi v-a transmis condoleanţele lui.

„Condoleanţe din partea Comitetului pentru Securitatea Statului, îşi spuse Alekseiev. Va veni o vreme, tovarăşe Kosov…”

— Eu urmez, bineînţeles.

— Aţi avut dreptate să mă trimiteţi ca să discut raţiunea pentru operaţiunile viitoare cu tatăl meu. Atât el, cât şi Kosov cred că dacă aţi fi propus asta direct către STAVKA aţi fi fost arestat pe loc. Biroul Politic încă mai crede că victoria e posibilă. Când vor pierde această convingere se poate întâmpla orice.

Alekseiev ştia exact ce anume însemna acel *orice.*

— Zi mai departe.

— Ideea dumneavoastră de a introduce oameni cu experienţă în diviziile de categorie C care sosesc pe front este valoroasă – oricine îşi va da seama de asta. Mai multe astfel de divizii roiesc prin Moscova în fiecare zi…

Sergetov se opri ca să-l lase pe general să tragă propriile concluzii.

Alekseiev păru că începe să tremure din tot corpul.

— Vania, tu vorbeşti aici despre trădare.

— Vorbesc despre supravieţuirea Patriei-Mamă…

— Nu confunda importanţa pielii tale cu importanţa ţării noastre! Eşti soldat, Ivan Mihailovici, la fel ca mine. Vieţile noastre sunt nişte pioni disponibili…

— În mâinile conducerii noastre politice? pufni Sergetov. Respectul dumneavoastră pentru Partid vine cam târziu, tovarăşe general.

— Speram că tatăl tău poate convinge Biroul Politic să adopte o poziţie mai moderată de acţiune. Nu am avut intenţia să incit la o rebeliune.

— Timpul moderaţiei a trecut de mult, replică Sergetov, vorbind ca o tânără căpetenie de partid. Tatăl meu s-a opus războiului, ca şi alţii, fără succes. Dacă propuneţi o soluţie diplomatică veţi fi arestat şi împuşcat, mai întâi pentru neîndeplinirea obiectivului trasat, apoi pentru îndrăzneala de a propune o soluţie politică ierarhiei de partid. Cu cine veţi fi înlocuit şi care va fi rezultatul? Tatăl meu se teme că Biroul Politic va înclina spre o rezolvare nucleară a conflictului.

„Tata avea dreptate, gândi Sergetov, căci în ciuda mâniei faţă de partid, Alekseiev a slujit statul prea mult timp şi prea bine ca să-şi permită să se gândească la trădare ca la o soluţie logică.”

— Partidul şi Revoluţia au fost trădate, tovarăşe general. Dacă nu intervenim pentru salvarea lor, ambele vor fi pierdute. Tata spune că trebuie să vă hotărâţi pe cine şi ce slujiţi.

— Şi dacă decid greşit?

— Atunci eu voi muri, ca şi tata, ca şi alţii. Şi dumneavoastră nu veţi fi reuşit să vă salvaţi.

„Are dreptate. Are dreptate în toate privinţele. Revoluţia *a fost* trădată. Ideea de Partid a fost trădată – dar…”

— Încerci să mă manipulezi ca pe un copil! Tatăl tău ţi-a spus că nu voi coopera decât dacă mă vei convinge de… generalul ezită o clipă, căutând cuvântul potrivit… corectitudinea, da, de corectitudinea idealistă a acţiunii tale.

— Tata mi-a spus că aţi fost condiţionat, aşa cum *ştiinţa* comunismului susţine că oameni pot fi condiţionaţi. Vi s-a spus toată viaţa că Armata slujeşte Partidul, că sunteţi un păzitor al Statului. Mi-a spus să vă reamintesc faptul că sunteţi un om al Partidului şi că este timpul ca oamenii să reclame Partidul pentru ei înşişi.

— Aha, de-asta conspiră el cu directorul KGB!

— Poate că aţi prefera să lucrăm cu nişte preoţi bărboşi din Biserica Ortodoxă sau cu niscaiva disidenţi evrei din Gulag ca să facem o revoluţie pură? Trebuie să luptăm cu ce avem la îndemână.

Pentru Sergetov era o îndrăzneală enormă să vorbească astfel unui om sub care slujise prin foc şi pară, dar mai ştia în acelaşi timp că tatăl lui avea dreptate. În cincizeci de ani, Partidul îşi anexase de două ori Armata. În ciuda mândriei şi puterii lor, generalii Armatei Sovietice aveau acelaşi instinct faţă de rebeliune ca nişte căţeluşi. „Însă odată ce decizia e luată…”, îi mai spusese tatăl lui.

— Patria ţipă după salvare, tovarăşe general.

— Nu-mi vorbi mie despre Patrie!

„Partidul este sufletul oamenilor.” Alekseiev îşi aminti că repetase sloganul de o mie de ori.

— Atunci cum rămâne cu copiii din Pskov?

— KGB-ul a comis acea crimă!

— Daţi vina pe sabie pentru mâna care o mânuieşte? Dacă da, atunci ce sunteţi dumneavoastră?

Alekseiev ezita.

— Nu e uşor lucru să dai statul peste cap, Ivan Mihailovici.

— Tovarăşe general, datoria dumneavoastră este să duceţi la îndeplinire ordine care nu pot aduce decât distrugerea acestui stat? Noi nu căutăm să răsturnăm ordinea de stat, continuă Sergetov pe ton mai blând. Vrem doar să reinstaurăm statul.

— Probabil că vom da greş. Alekseiev simţi o senzaţie perversă de linişte declarând asta. Se aşeză la birou. Dar dacă trebuie să mor, mai bine să o fac precum un bărbat decât ca un câine.

Generalul scoase un carneţel şi un creion. Începu să conceapă un plan prin care să se asigure că nu vor da greş şi că el personal n-avea să moară înainte de a îndeplini un ultim lucru.

DEALUL 914, ISLANDA

Colonelul Lowe ştia că acolo se găseau trupe bune. Dealul era măcinat de aproape întreaga artilerie a diviziei, de atacurile aeriene continue, de tunurile de 130 de milimetri ale cuirasatelor. Colonelul urmări trupele sale urcând pantele

abrupte aflate sub focul ruşilor rămaşi. Artileria trăgea de pe ţărm cu obuze de proximitate care explodau la circa şase metri deasupra solului în nori negri şi urâţi de fum împrăştiind pretutindeni schije, în vreme ce tunurile grele ale infanteriei de marină împroşcau dealul în sus. La fiecare câteva minute artileria lua o pauză ca să permită avioanelor să se repeadă cu bombe cu fragmentaţie şi bombe cu napalm – şi totuşi ruşii continuau să riposteze.

— Acum, deplasaţi elicopterele acum! ordonă Lowe.

Zece minute mai târziu, auzi zgomotul asurzitor de rotoare când cincisprezece elicoptere trecură de postul lui de comandă spre est, virând prin spatele dealului. Coordonatorul artileriei ordonă încetarea focului câtă vreme cele două companii de puşcaşi aterizară pe culmea sudică a dealului. Erau sprijiniţi de elicoptere de atac SeaCobra şi porniră în goană către poziţiile ruseşti de pe crestele nordice.

Comandantul rus era rănit. Adjunctul lui îşi dădu prea târziu seama că are trupe inamice în spate. Când înţelese, situaţia lui lipsită de speranţă deveni disperată. Vestea se răspândi lent. Multe dintre staţiile radio ruseşti fuseseră distruse. Mai mulţi soldaţi nici măcar nu prinseră de veste şi muriră în adăposturile lor individuale de protecţie. Însă aceştia constituiau excepţia. Cei mai mulţi auziră cum tirurile slăbesc în intensitate şi văzură mâinile ridicate. Cu un amestec de ruşine şi uşurare în suflet, oamenii îşi aruncară armele şi aşteptară să fie capturaţi. Bătălia pentru acel deal durase patru ore.

— Dealul 914 nu răspunde; tovarăşe general, rosti ofiţerul de comunicaţii.

— Este inutil, murmură Andreiev pentru sine.

Artileria lui era distrusă, lansatoarele SAM la fel. I se ordonase să deţină insula doar pentru câteva săptămâni, i se promiseseră întăriri pe calea apei, i se spusese că războiul din Europa avea să dureze două săptămâni, maximum patru. El ţinuse insula în stăpânire mult mai mult decât atât. Unul dintre regimentele lui fusese distrus la nord de Reykjavik, iar acum americanii puseseră laba pe dealul 914, de unde puteau intra în capitala islandeză. Două mii de oameni din trupele lui muriseră sau erau daţi dispăruţi, iar o altă mie fuseseră răniţi. Era destul.

— Vezi dacă îl poţi prinde pe comandantul american pe staţia radio. Spune-i că cer o încetare a focului şi vreau să mă întâlnesc

cu el loc care îi convine.

USS NASSAU

— Deci tu eşti Beagle?

— Da, domnule general.

Edwards încercă să se ridice în capul oaselor, dar tuburile din braţ şi ghipsul de pe picior îl împiedicară. Spitalul de pe navă era plin de răniţi.

— Iar ea trebuie să fie domnişoara Vigdis. Mi s-a spus că sunteţi drăguţă. Am o fiică apropiată de vârsta dumneavoastră.

Oamenii de pe navă îi aduseseră fetei haine care i se potriveau destul de bine. Un doctor o examinase şi declarase că sarcina ei e normală şi sănătoasă. Vigdis se odihnise şi făcuse o baie; pentru Mike şi pentru toţi cei care o vedeau întruchipa o amintire a unor vremuri şi lucruri mai bune.

— Dacă nu era Michael, eram moartă.

— Aşa am auzit şi eu. Aveţi nevoie de ceva, domnişoară?

Fata se uită la Edwards şi privirea ei răspunse singură la întrebare.

— Te-ai descurcat destul de bine pentru un meteorolog, locotenente.

— Tot ce am făcut a fost să stăm cât mai departe, domnule.

— Nu. Tu ne-ai spus ce are Ivan pe stânca asta şi unde se află – în fine, cel puţin unde nu e sigur. Tu şi oamenii tăi aţi făcut mult mai multe decât să staţi cât mai departe, fiule. Generalul scoase o cutiuţă din buzunar. Ai făcut o treabă grozavă, puşcaş marin!

— Dar eu fac parte din forţele aeriene, domnule.

— Oh, da? Păi chestia asta de aici spune că eşti puşcaş marin.

Generalul înfipse Crucea Marinei în perna locotenentului. Un maior se apropie de general şi îi dădu un mesaj. Generalul îl băgă în buzunar şi se uită la şirurile de paturi de spital.

— Era şi timpul, icni el. Domnişoară Vigdis, vrei să ai grijă, te rog, de acest om pentru noi?

SVERDLOVSK, URSS

Încă două zile şi aveau să plece pe front. Divizia 77 de

Infanterie Motorizată era o unitate de categoria C şi, precum toate unităţile din această categorie, era compusă din rezervişti de treizeci şi ceva de ani şi poseda puţin peste o treime din echipamentul de care avea nevoie. De la mobilizare oamenii se antrenaseră intensiv, bătrânii cu experienţă militară pasând cunoştinţele lor recruţilor noi. Era o potrivire ciudată. Tinerii veniţi aveau o condiţie fizică perfectă, dar nu ştiau nimic despre viaţa militară. Cei mai bătrâni îşi aminteau multe dintre zilele serviciului lor militar, dar se înmuiaseră cu vârsta. Tinerii erau mânaţi de ardoarea tinereţii şi, chiar dacă se temeau în mod natural de expunerea la pericol pe câmpul de bătălie, nu ezitau nici o secundă să sară în apărarea ţării lor. Cei mai în vârstă, cu familii, aveau mai mult de pierdut. Un ofiţer veteran cu mare experienţă de luptă le ţinuse instructajele, care apoi fuseseră transmise mai departe până la nivelul soldaţilor. Germania n-avea să fie un loc plăcut. Un sergent de la comunicaţii recepţionă mesajul şi vestea se răspândi cu repeziciune: ofiţeri cu mare experienţă de luptă şi subofiţeri aveau să li se alăture la Moscova. Rezerviştii experimentaţi ştiau că aveau nevoie de astfel de oameni ca să le predea lecţiile învăţate cu preţul sângelui pe front.

Mai ştiau că asta însemna şi altceva: Divizia 77 de Infanterie Motorizată avea să intre în acţiune în mai puţin de o săptămână. În acea noapte se lăsă liniştea în tabăra militară. Oamenii rămaseră în afara barăcilor neîncălzite, privind pădurile de pini de pe pantele estice ale Munţilor Urali.

MOSCOVA, URSS

— De ce nu atacăm? ceru să afle secretarul general.

— Generalul Alekseiev m-a informat că acum pregăteşte un atac major. Spune că are nevoie de timp ea să-şi organizeze forţele pentru. O lovitură decisivă, răspunse Buharin.

— Spune-i tovarăşului general Alekseiev că vrem acţiune, nu vorbe! replică ministrul apărării.

— Tovarăşi, interveni Sergetov. Îmi amintesc, din vremea serviciului meu militar, că nici un atac nu trebuie efectuat până ce nu există un avantaj decisiv în oameni şi arme. Dacă îi ordonăm lui Alekseiev să atace înainte de a fi gata, ne condamnăm armata la eşec. Trebuie să-i oferim timp ca să-şi

facă datoria cum trebuie.

— Acum eşti expert şi în chestiuni legate de apărare? întrebă cu ironie ministrul apărării. Ce păcat că nu eşti expert şi în domeniul tău, poate că aşa nu am mai fi ajuns în situaţia de acum!

— Tovarăşe ministru, v-am explicat că estimările de folosire a petrolului pe front sunt mult prea optimiste şi am avut dreptate. Mi-aţi spus: „Dă-ne petrolul şi vom avea noi grijă să îl folosim cum trebuie”, nu? Aţi spus că această campanie va dura două săptămâni, maximum patru, nu? Sergetov privi în jurul mesei. O astfel de expertiză, ca a dumneavoastră, ne-a adus la dezastru!

— Nu vom eşua! Vom înfrânge Vestul!

— Tovarăşi, se auzi vocea lui Kosov, care tocmai intra în încăpere. Iertaţi-mă că am întârziat. Tocmai am primit informarea că forţele noastre din Islanda se predau. Generalul aflat la comandă citează pierderi de treizeci la sută şi o situaţie tactică disperată.

— Să fie arestat imediat! tună ministrul apărării. Şi arestaţi familia trădătorului.

— Tovarăşul ministru al apărării pare mai eficient în arestarea propriilor oameni decât în înfrângerea inamicilor noştri, observă Sergetov.

— Măi căcăcios mic!

Ministrul apărării se albi de furie.

— Eu nu susţin că am fost bătuţi, dar e clar că nu am dobândit încă victoria. A sosit vremea să găsim o soluţie politică acestui război.

— Am putea accepta termenii nemţilor, interveni ministrul de externe, plin de speranţă.

— Regret să vă informez că această opţiune nu mai e valabilă, răspunse Kosov. Am motive să cred că totul a fost o farsă – o *maskirovska* germană.

— Dar adjunctul dumitale a zis alaltăieri…

— L-am avertizat şi v-am avertizat că eu am dubiile mele. Astăzi a apărut un articol în ziarul francez *Le Monde* în care se spune că germanii au respins o ofertă *sovietică* de rezolvare politică a războiului. În articol se oferă momentele şi locaţiile corecte ale întâlnirilor – aşa că acest articol nu putea fi inspirat decât de canalele oficiale germane, iar implicaţia clară este aceea că totul nu a fost decât un efort NATO de a ne afecta gândirea strategică. Prin asta ni se trimite un mesaj, tovarăşi. Ni

se spune că nemţii sunt pregătiţi să se bată în acest război până la capăt.

— Mareşale Buharin, care e tăria forţelor NATO? întrebă secretarul general.

— Au suferit pierderi masive în termeni de oameni şi materiale de război. Armatele lor sunt epuizate fizic. Trebuie să fie aşa, altfel ne-ar fi contraatacat deja în forţă.

— Aşadar, încă un efort, decise ministrul apărării. Privi spre capul mesei pentru sprijin decizional. Încă un efort major. Poate că Alekseiev are dreptate… trebuie să coordonăm un singur atac masiv care să le zdrobească liniile.

„Acum te agăţi de reuşita altui om”, gândi Sergetov.

— Consiliul de Apărare va medita la această opţiune în particular, decise secretarul general.

— Nu! se opuse Sergetov. Aceasta este o chestiune politică pentru întregul Birou. Soarta ţării nu poate fi decisă doar de cinci oameni!

— Nu ai cum să te opui, Mihail Eduardovici. La masa asta nu ai drept de vot.

Sergetov era uluit să audă aceste vorbe chiar de la Kosov.

— Poate că ar trebui să aibă, interveni Bromkovskîi.

— Asta nu e o chestiune care se decide acum, anunţă secretarul general.

Sergetov se uită la chipurile din jurul mesei de stejar. Nimeni nu avea curajul de a spune răspicat lucrurilor pe nume acum. Sergetov aproape că reuşise să modifice balanţa puterii în Biroul Politic, dar vechile reguli aveau să prevaleze până când avea să se lămurească care facţiune era mai puternică. Întâlnirea luă sfârşit. Membrii Biroului Politic îşi luară tălpăşiţa, cu excepţia celor cinci membri ai Consiliului de Apărare, care îi făcură semn lui Buharin să rămână.

Sergetov ieşi afară în căutare de aliaţi. Pe lângă el trecură celelalte căpetenii de partid. Câţiva i se uitară în ochi, apoi îşi întoarseră privirea în altă parte.

— Mihail Eduardovici? Era ministrul agriculturii. Cât petrol va fi disponibil pentru distribuţia de alimente?

— Câte alimente vor fi? întrebă Sergetov.

„Câtă hrană mai poate exista în ţara asta?”

— Mai multe decât credeţi. Am triplat mărimea loturilor private în întreaga republică rusă…

— Ce?

— Da, bătrânii din gospodăriile ţărăneşti cultivă o mulţime de produse acum – suficient ca să hrănească măcar un timp. Problema acum ţine de distribuţie.

— Nimeni nu mi-a spus.

„În sfârşit ceva veşti bune?” se întrebă Sergetov.

— Aveţi idee de câte ori am înaintat această propunere? Nu, nu eraţi aici în iulie trecut, nu? Am susţinut ani de zile că printr-o asemenea soluţie putem rezolva multe probleme şi, în sfârşit, m-au ascultat! Avem hrană, Mihail Eduardovici – sper doar să mai avem oameni care să o consume! Am nevoie de combustibil ca să o transportăm spre oraşe. Voi avea acest combustibil?

— Voi vedea ce pot face, Filip Moiseevici.

— Aţi vorbit bine, tovarăşe. Sper că unii vor asculta.

— Mulţumesc.

— Fiul dumneavoastră e bine?

— Ultima dată când am avut veşti despre el era bine.

— Mi-e ruşine că fiul meu nu e şi el acolo. Ministrul agriculturii făcu o pauză. Trebuie – în fine, n-avem timp de asta acum. Daţi-mi cifrele de combustibil cât de repede puteţi.

„Un convertit? Sau un agent provocator?”

STENDAL, REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

Alekseiev ţinea mesajul în mână: „ZBURAŢI IMEDIAT LA MOSCOVA PENTRU CONSULTĂRI”. Să fi fost asta sentinţa lui de condamnare la moarte? Generalul îşi chemă adjunctul.

— Nimic nou. Avem unele încercări în jurul Hamburg-ului şi ceea ce pare o pregătire de atac la nord de Hanovra, dar nimic cu care să nu ne putem descurca.

— Trebuie să plecăm la Moscova. Alekseiev zări îngrijorarea de pe chipul omului. Nu-ţi face griji, Anatoli, nu sunt la comanda de suficient timp ca să fiu împuşcat. Va trebui să aranjăm transferurile de personal în mod sistematic, dacă vrem să transformăm aceste divizii de categorie C într-o forţă combatantă. Ar trebui să mă întorc în douăzeci şi patru de ore sau mai puţin. Spune-i maiorului Sergetov să îmi ia geanta cu hărţi şi să se întâlnească afară cu mine în zece minute.

Alekseiev îi dădu aghiotantului mesajul în spatele maşinii de comandant şi se uită ironic la maior.

— Ce înseamnă?
— Vom afla peste câteva ore, Vania.

MOSCOVA, URSS

— Sunt cu adevărat nebuni.
— Ar trebui să-ţi alegi cuvintele cu mai multă atenţie, Boris Georgievici, zise Sergetov. Ce a mai făcut NATO acum?
Şeful KGB dădu surprins din cap.
— Mă refer la Consiliul de Apărare, neghiob tânăr!
— Acest neghiob tânăr nu are drept de vot în Biroul Politic. Chiar dumneata ai subliniat asta.
Sergetov nutrise speranţa deşartă că Biroul Politic putea fi adus la sentimente mai bune.
— Mihail Eduardovici, am muncit din greu să te protejez până acum. Te rog să nu mă faci să regret. Dacă ai fi forţat o decizie a Biroului Politic în public ai fi pierdut şi probabil te-ai fi autodistrus. Aşa cum stau lucrurile… Kosov făcu o pauză ca să zâmbească… mi-au cerut să discut decizia lor cu tine în speranţa că le vei oferi sprijinul.
— Sunt de două ori nebuni, reluă Kosov. Mai întâi, ministrul apărării vrea să iniţieze folosirea câtorva focoase nucleare tactice mici. În al doilea rând, speră să îl sprijini. Ei propun din nou o *maskirovska*. Vor detona un mic dispozitiv tactic în RDG, forţând răspunsul nostru în vreme ce proclamă că NATO a violat acordul de neangajament nuclear. Dar s-ar putea ca lucrurile să se înrăutăţească.
— L-au chemat pe Alekseiev la Moscova ca să aibă evaluarea lui asupra planului şi să obţină cea mai bună cale de implementare. Alekseiev ar trebui să fie deja pe drum.
— Biroul Politic nu va fi niciodată de acord cu asta. Nu am înnebunit cu toţii, nu? Le-aţi spus cum va reacţiona NATO?
— Bineînţeles. Le-am explicat că NATO nu va reacţiona deloc la început din pricina confuziei.
— I-aţi încurajat?
— Aş vrea să ţii bine minte că ei preferă opiniile lui Larionov în dauna opiniilor mele.
„Tovarăşe Kosov, îşi zise Sergetov, dumitale îţi pasă mult mai puţin de pericolul în care se află patria decât de propriul tău viitor. Ai fi tare mulţumit să aduci întreaga ţară în genunchi, dacă

i-ai doborî mai întâi pe ei, nu?”

— Voturile din Biroul Politic…

— Vor sprijini Consiliul de Apărare. Gândeşte. Bromkovskîi va vota împotrivă, poate şi cel de la agricultură, deşi mă îndoiesc. Vor ca tu să vorbeşti în favoarea planului. Asta va reduce opoziţia la bătrânul Petia. Petia este un bătrânel cumsecade, dar nimeni nu îl mai ascultă.

— Nu voi face asta niciodată!

— Ba trebuie să o faci. Şi Alekseiev trebuie să fie de acord. Kosov se ridică şi se uită pe fereastră, afară. Nu ai de ce să te temi – nu vor fi folosite nici un fel de bombe nucleare. Am avut deja grijă de asta.

— La ce vă referiţi?

— Cu siguranţă că ştii cine controlează armele nucleare în ţara asta?

— Categoric, Forţele Strategice de Rachete, artileriştii armatei…

— Scuză-mă, nu mi-am formulat întrebarea cum trebuie. Da, aceştia controlează rachetele în sine. Însă oamenii *mei* sunt cei care controlează *focoasele,* iar facţiunea lui Iosif Larionov nu are nici o putere asupra acestui segment din KGB! De-asta trebuie să intri în joc.

— Foarte bine. Atunci trebuie să-l avertizăm pe Alekseiev.

— Cu mare prudenţă. Nimeni nu pare să fi observat că fiul dumitale a efectuat câteva drumuri la Moscova, dar dacă eşti văzut cu generalul Alekseiev înainte ca acesta să se întâlnească cu ei…

— Da, înţeleg. Sergetov se gândi câteva clipe. Poate că Vitali îi va aştepta la aeroport şi le va transmite un mesaj?

— Foarte bine! Cred că am să fac în cele din urmă un KGB-ist bun din dumneata!

Şoferul ministrului fu imediat chemat şi i se înmână o notă scrisă de mână. Omul plecă imediat cu Zil-ul ministerial spre aeroport. Un convoi militar de transportoare blindate de infanterie îl reţinu din drum. Patruzeci de minute mai târziu, observă că nivelul carburantului din rezervor scădea. Ciudat, doar umpluse rezervorul cu o zi înainte – membrii Biroului Politic nu duceau niciodată lipsă de ceva. Numai că acul continua să se îndrepte spre zero. Apoi motorul se opri. Vitali trase maşina pe dreapta, la şapte kilometri de aeroport, ieşi din maşină şi deschise capota. Şoferul verifică legăturile electrice şi

furtunurile. Totul părea în regulă. Se întoarse în maşină şi încercă să pornească motorul. Nu se întâmplă nimic. O clipă mai târziu îşi zise că cedase alternatorul şi maşina rămăsese fără energie electrică de la baterie. Încercă telefonul din limuzină. Bateria era complet moartă.

Avionul lui Alekseiev tocmai ateriza. O maşină oficială furnizată de comandantul Districtului Militar Moscova porni spre avion. Generalul şi aghiotantul său se urcară imediat ca să plece direct spre Kremlin. Pentru Alekseiev, cea mai înfricoşătoare parte a zborului fusese momentul când coborâse din avion – aproape că se aşteptase să vadă trupe KGB pândindu-i sosirea. Aproape că ar fi fost o uşurare să se vadă arestat.

Generalul şi aghiotantul călătoriră în tăcere – discuţiile între ei avuseseră loc în avionul zgomotos, unde dispozitivele de ascultare nu ar fi putut funcţiona. Alekseiev observă străzile pustii, lipsa camioanelor – cele mai multe se găseau acum pe front – ba chiar şi cozile mai scurte ca de obicei din faţa magazinelor alimentare. „O ţară în război”, îşi zise el.

Alekseiev se aşteptase ca drumul până la Kremlin să ia ceva vreme, însă constată că se întâmpla exact pe dos. Maşina trase în faţa porţilor Kremlinului parcă într-o fracţiune de secundă. Un sergent aflat în faţa Consiliului de Miniştri deschise portiera şi salută scurt. Alekseiev îi răspunse şi urcă treptele până la uşile mari, unde aştepta un alt sergent. Generalul merse ca un soldat, cu spatele drept, cu chipul împietrit într-o expresie de hotărâre. Bocancii proaspăt văcsuiţi sclipeau. Prinse cu privirea reflecţia luminilor din tavan în vreme ce intra în hol. Generalul ignoră liftul şi preferă scările ca să urce în sala de conferinţe. Observă în treacăt că masivă clădire fusese reparată după acel incident cu bombă.

Un căpitan din Gărzile Taman, unitatea de protocol staţionată la Alabino, în afara Moscovei, îl întâmpină pe general în vârful scărilor şi îl escortă spre uşile duble ale sălii de conferinţe. Alekseiev îi ordonă secretarului să aştepte afară, iar el intră cu pas semeţ şi cu cascheta prinsă bine sub braţ.

— Tovarăşi: Generalul-colonel P.L. Alekseiev s-a prezentat conform ordinului!

— Bine aţi venit la Moscova, tovarăşe general, zise ministrul apărării. Care e situaţia în Germania?

— Ambele tabere sunt epuizate, dar continuă lupta. Situaţia

tactică curentă este aceea de remiză. Noi dispunem de mai multe trupe şi mai multe arme, dar ducem lipsă majoră de combustibil.

— Puteţi învinge? se interesă secretarul general.

— Da, tovarăşe secretar! Cu câteva zile de organizare a forţelor mele şi, dacă pot întreprinde câteva lucruri esenţiale cu formaţiile de rezervă care vin pe front, cred că putem sparge frontul NATO.

— Credeţi? Nu sunteţi sigur? întrebă ministrul apărării.

— În război nu există siguranţă, răspunse simplu Alekseiev.

— Am învăţat lecţia asta, interveni sec ministrul de externe. De ce nu am câştigat încă?

— Tovarăşi, iniţial nu am reuşit să dobândim surpriza tactică şi strategică necesară. Surpriza este factorul variabil cel mai important în război. Odată dobândită, probabil – aproape sigur – am fi reuşit în două sau trei săptămâni.

— De ce anume mai aveţi nevoie ca să obţineţi sigur succesul acum?

— Tovarăşe ministru al apărării, am nevoie de sprijinul oamenilor şi al Partidului şi mai am nevoie de ceva timp.

— Evitaţi să răspundeţi la întrebare! observă mareşalul Buharin.

— În cadrul asaltului iniţial nu ni s-a permis folosirea armelor noastre chimice. Ar fi putut fi un avantaj decisiv…

— Costul politic al acestor arme a fost socotit prea mare, răspunse imediat ministrul de externe de pe poziţii defensive.

— Dar acum le puteţi folosi în mod profitabil? întrebă secretarul general.

— Cred că nu. Aceste arme ar fi trebuit folosite la început asupra depozitelor de stocare a echipamentelor militare. Depozitele sunt acum în esenţă goale şi lovirea lor ar avea doar un efect limitat. Folosirea armelor chimice pe front nu mai este o opţiune viabilă. Noile formaţii de categorie C nu dispun de echipamentul modern necesar ca să opereze eficient într-un mediu afectat chimic.

— Pun din nou întrebarea, repetă ministrul apărării. De ce aveţi nevoie pentru a vă asigura victoria?

— Ca să obţinem o breşă decisivă, trebuie să străpungem liniile NATO pe cel puţin treizeci de kilometri lăţime şi douăzeci în adâncime. Iar pentru asta am nevoie de zece divizii complet echipate, gata de ofensivă. Mai am nevoie de câteva zile ca să

pregătesc această forţă.

— Ce ziceţi de arme nucleare tactice?

Chipul lui Alekseiev rămase impasibil. „Aţi înnebunit, tovarăşe secretar general?”

— Riscurile sunt enorme.

„Mai citiţi şi printre rânduri.”

— Şi dacă putem preveni, din punct de vedere politic, un răspuns NATO? întrebă ministrul apărării.

— Nu ştiu cum ar fi posibil aşa ceva.

„Şi nici voi nu ştiţi.”

— Dar dacă va fi posibil?

— Atunci şansele noastre ar creşte enorm.

Alekseiev se opri, înfiorat de ceea ce citea pe acele chipuri. „Vor să folosească arme nucleare pe front – şi când NATO va răspunde la fel şi îmi va evapora trupele, ce se va întâmpla? Se vor opri lucrurile la un simplu schimb sau vor degenera, exploziile mergând tot mai departe spre vest şi spre est? Dacă le spun că sunt nebuni, vor găsi un general care li se va supune.”

— Tovarăşi, problema este a controlului.

— Explicaţi.

„Dacă trebuia să rămână în viaţă ca să preîntâmpine aşa ceva…” Alekseiev îşi alese cu grijă cuvintele, amestecând adevărurile cu minciuni şi bănuieli. Nu-i venea uşor să disimuleze, dar cel puţin discutase această chestiune cu omologii săi timp de peste zece ani.

— Tovarăşe secretar general, armele nucleare sunt, mai presus de toate, arme politice pentru ambele tabere şi sunt controlate de lideri politici. Asta le limitează utilitatea pe câmpul de luptă. Aceşti lideri trebuie să emită o decizie de folosire a unui focos atomică într-o anumită situaţie tactică. Până la obţinerea aprobării, situaţia tactică se va fi schimbat aproape cu siguranţă, iar arma devine inutilă. NATO pare să nu fi învăţat niciodată această lecţie. Armele lor sunt în principal proiectate să fie folosite de comandanţii de mari unităţi şi totuşi nu m-am gândit niciodată că NATO ar da uşor autoritate de folosire acestor comandanţi. Datorită acestui fapt, armele pe care ei le-ar folosi împotriva noastră ar fi mai degrabă arme strategice, îndreptate contra unor ţinte strategice şi nu arme tactice care să fie folosite pe terenul de luptă.

— Nu asta spun şi ei, obiectă ministrul apărării.

— Vă aduceţi aminte că atunci când am reuşit breşele de la

Alfeld şi de la Ruhle n-au fost folosite nici un fel de arme nucleare asupra capetelor de pod, deşi mai multe articole NATO antebelice păreau să sugereze o asemenea soluţie. Eu trag concluzia că în ecuaţie există mai mulţi factori variabili decât au fost apreciaţi. Am învăţat pe pielea noastră că realitatea războiului poate fi foarte diferită de teoria războiului.

— Deci dumneata sprijini decizia noastră de a folosi arme nucleare tactice? întrebă ministrul de externe.

„Nu!” De pe buze însă îi ieşi altceva:

— Dacă sunteţi siguri că puteţi împiedica un răspuns pe măsură, bineînţeles că sprijin decizia. Vă fac atenţi însă că aşteptările mele legate de răspunsul NATO sunt diferite de ceea ce am putea crede că reprezintă răspunsul posibil. Eu mă aştept ca răspunsul să apară câteva ore mai târziu decât credem noi şi, mai degrabă, împotriva unor ţinte strategice decât tactice. Este mult mai plauzibil ca ei să lovească intersecţii de drumuri şi de cale ferată, aeroporturi şi depozite de provizii. Acestea nu se mişcă. Tancurile noastre, da.

„Gândiţi-vă la ce tocmai am spus, tovarăşi: lucrurile vor scăpa repede de sub control. Faceţi pace, idioţilor!”

— Deci dumneata crezi că putem folosi arme tactice fără pericol dacă simultan ameninţăm ţinte strategice? întrebă secretarul general plin de speranţă.

— Asta reprezintă în esenţă doctrina NATO de înainte de începerea războiului. Ea trece cu vederea faptul că folosirea armelor nucleare deasupra teritoriilor prietene nu este întotdeauna înţeleasă cum se cuvine. Tovarăşi, vă avertizez că prevenirea unui răspuns NATO nu va fi un exerciţiu uşor.

— Dumneata fă-ţi griji în legătură cu câmpul de luptă, tovarăşe general, sugeră ministrul apărării pe ton mieros. Ne vom face noi griji în legătură cu aspectele politice.

Mai exista un singur lucru care îi putea descuraja.

— Foarte bine. În acest caz, voi avea nevoie de controlul direct asupra armelor.

— De ce? ceru secretarul general să afle.

„Ca să nu fie trase, dobitocule!”

— Avem aici o chestiune de punere în practică. Ţintele vor apărea şi dispărea în materie de minute. Dacă vreţi să fac o gaură în liniile NATO cu arme atomice, nu voi avea timp să obţin aprobarea voastră.

Alekseiev constată îngrozit că nici aşa ceva nu le schimba

hotărârea.

— De câte arme aveţi nevoie? vru să ştie ministrul apărării.

— Răspunsul ţine de locul şi momentul atacului. Vom folosi arme de mică putere împotriva unor ţinte punctuale şi nu împotriva centrelor populate. Aş spune că e nevoie de maximum treizeci de arme în gama de cinci până la zece kilotone. Le vom lansa cu rachete tactice.

— Cât de repede veţi fi gata pentru atac? se interesă mareşalul Buharin.

— Depinde de cât de repede pot introduce veterani în diviziile noi. Dacă rezerviştii trebuie să supravieţuiască pe câmpul de bătălie, trebuie să aducem oameni experimentaţi care să le întărească rândurile.

— O idee bună, tovarăşe general, îl aprobă ministrul apărării. Nu vă vom mai reţine. În două zile vreau să văd planurile detaliate ale ofensivei finale.

Cei cinci membri ai Consiliului de Apărare îl urmăriră pe Alekseiev salutând, răsucindu-se pe călcâie, apoi plecând. Kosov se uită la mareşalul Buharin.

— Şi voiaţi să-l înlocuiţi pe acest om?

Secretarul general dădu din cap.

— E primul soldat adevărat pe care îl văd de ani de zile.

Alekseiev îi făcu semn maiorului Sergetov să vină după el.

Doar el simţea greutatea de plumb care i se lăsase în stomac. Doar el ştia cum îi tremurau genunchii în vreme ce parcurgea scările de marmură. Alekseiev nu credea în Dumnezeu, dar ştia că tocmai zărise poartă iadului întredeschizându-se.

— Tovarăşe maior, rosti el pe ton neutru intrând în maşină, de vreme ce suntem în Moscova, poate că vrei să-ţi vizitezi tatăl înainte de a ne întoarce pe front?

— Sunteţi foarte amabil, tovarăşe general.

— Ţi-ai câştigat acest drept, tovarăşe maior. În plus, am nevoie de cifre privind rezervele noastre de combustibil.

Bineînţeles că şoferul avea să raporteze ce auzise.

— Vor să folosesc arme nucleare pe front! şopti Alekseiev imediat ce se închise uşa ministrului.

— Da, mă temeam de asta.

— Trebuie opriţi! Nimeni nu poate prezice ce catastrofa se poate petrece.

— Ministrul apărării susţine că un mediu nuclear tactic poate fi

controlat cu uşurinţă.

— Vorbeşte ca unul dintre idioţii ăia NATO! Nu există separaţie între un schimb nuclear tactic şi unul strategic, ci doar o linie fragilă de demarcaţie în imaginaţia amatorilor şi a teoreticienilor care oferă sfaturi liderilor politici. Singurul lucru care ar mai rămâne între noi şi un holocaust nuclear… însăşi supravieţuirea noastră ar fi la cheremul celui mai puţin *stabil* lider NATO.

— Ce le-aţi spus? întrebă ministrul.

Oare Alekseiev avusese suficient curaj ca să le spună ce trebuia?

— Trebuie să trăiesc ca să-i opresc – le-am spus că e o idee minunată! Generalul se aşeză. Le-am mai spus că trebuie să deţin controlul tactic al armelor. Cred că vor fi de acord cu asta. Mă voi asigura ca aceste arme să nu fie niciodată folosite. Chiar am şi omul din anturaj care să se ocupe de asta.

— Deci sunteţi de acord că Consiliul de Apărare trebuie oprit?

— Da. Generalul privi în podea, apoi îşi ridică privirea. Altfel… nu ştiu. E posibil ca planul lor să iniţieze ceva ce nimeni nu mai poate opri. Dacă e să murim, măcar să o facem pentru o cauză bună.

— Cum îi oprim?

— Când se întruneşte Biroul Politic?

— Acum în fiecare zi. De obicei ne întâlnim la nouă şi jumătate.

— În cine putem avea încredere?

— Kosov e cu noi. Vor mai fi şi alţii din Biroul Politic, dar nu ştiu încă pe cine să abordez.

„Minunat – singurul nostru aliat sigur e KGB-ul!”

— Am nevoie de ceva timp.

— Poate că asta va fi de ajutor. Sergetov îi dădu un dosar primit de la Kosov. Aici e o listă cu ofiţerii de sub comanda dumneavoastră bănuiţi de lipsă de sinceritate politică.

Alekseiev scană lista. Recunoscu numele a trei oameni care serviseră cu distincţie la comanda unor batalioane sau regimente… un ofiţer bun de stat-major şi altul îngrozitor. „Oamenii mei sunt bănuiţi chiar şi atunci când duc un război pentru Patria-Mamă!”

— Trebuie să formulez un plan de atac înainte de întoarcerea pe front. Voi sta la Statul-Major al Armatei.

— Mult noroc, Pavel Leonidovici.

— Şi dumitale, Mihail Eduardovici.

Generalul văzu îmbrăţişarea dintre tată şi fiu. Se întrebă ce ar fi gândit tatăl lui despre toate astea. „Către cine să mă îndrept pentru ajutor?”

KEFLAVIK, ISLANDA

— Bună ziua, eu sunt general-maior William Emerson. Dânsul este colonelul Lowe. Va fi interpretul nostru.

— General-maior Andreiev. Vorbesc engleza.

— Propuneţi să vă predaţi? întrebă Emerson.

— Propun să negociem, răspunse Andreiev.

— Cer ca forţele dumitale să înceteze imediat ostilităţile şi să predea armele.

— Şi ce se va întâmpla cu trupele mele?

— Vor fi tratate ca prizonieri de război. Răniţii vor avea parte de îngrijiri medicale adecvate, iar oamenii dumitale vor fi trataţi conform convenţiilor internaţionale obişnuite.

— De unde ştiu că spuneţi adevărul?

— Nu ştiţi.

Andreiev observă răspunsul direct şi sincer. „Dar ce am de ales?”

— Propun încetarea focului – se uită la ceas – la ora cincisprezece.

— De acord.

BRUXELLES, BELGIA

— Cât? întrebă SACEUR.

— Trei zile. Vom fi în stare să atacăm cu patru divizii.

„Ce a mai rămas din patru divizii, gândi SACEUR. I-am oprit, asta e clar, dar cu ce îi putem respinge?”

Aveau în schimb încredere. NATO pornise la război doar cu un avantaj tehnologic, care se accentuase acum. Stocurile ruseşti de tancuri şi tunuri noi fuseseră date complet peste cap, iar diviziile care soseau pe front erau compuse din puşti de douăzeci de ani. Cu toate astea, inamicul deţinea superioritatea numerică şi orice ofensivă plănuită de SACEUR trebuia cu atenţie pregătită şi executată. Superioritatea evidentă era deţinută doar în aer, dar forţa aeriană nu câştigase niciodată singură un război.

Germanii exercitau presiuni în favoarea unui contraatac. Prea mult din pământul lor şi prea mulţi cetăţeni ajunseseră în partea nepotrivită a graniţei. *Bundeswehr*-ul încerca deja manevre agresive pe mai multe fronturi, dar ăştia trebuiau să aştepte. Armata germană nu era suficient de puternică pentru a contraataca de una singură. Înregistrase prea multe pierderi în primele zile de stopare a ofensivei sovietice.

KAZAN, URSS

Tinerii erau prea emoţionaţi ca să doarmă. Cei mai în vârstă erau prea îngrijoraţi ca să doarmă. Nici condiţiile nu-i ajutau. Oamenii din Divizia 77 de Infanterie Motorizată erau înghesuiţi în vagoane de pasageri. Chiar dacă stăteau cu toţii jos, o făceau cu preţul de a se freca de camarazii lor tot timpul. Trenurile cu trupe se deplasau cu o viteză de o sută de kilometri pe oră. Şinele erau aşezate în stilul rusesc, cu segmentele de şină sudate cap la cap în loc de a fi prinse în buloane. Ca atare, în loc să se audă sunetul obişnuit al căilor ferate occidentale, oamenii din această divizie de categorie C auzeau doar un şir neîntrerupt de bătăi surde. Iar chestia asta le punea la încercare nervii deja întinşi.

Intervalul dintre bătăi începu să se rărească. Câţiva soldaţi priviră afară şi constatară că trenul lor se oprea în Kazan. Ofiţerii erau surprinşi. Nu ar fi trebuit să se oprească până la Moscova. Misterul se rezolvă curând. Imediat ce garnitura de douăzeci de vagoane se opri, înăuntru se iviră oameni noi.

— Atenţiune, strigă tare o voce. Sosesc soldaţi de pe front!

Cu toate că oamenii primiseră uniforme noi, bocancii lor trădau săptămânile de eforturi. Mersul lor îi califica drept veterani, în fiecare vagon se urcară cam douăzeci de oameni, care îşi asigurară repede locuri confortabile. Cei daţi la o parte trebuiau să stea în picioare. Printre oameni se numărau şi ofiţeri, care îşi descoperiră repede omologii. Ofiţerii din Divizia 77 începură să primească informaţii de primă mână despre tactica şi procedurile NATO, despre ceea ce mergea şi ce nu, toate lecţiile plătite cu sânge de soldaţii care se alăturaseră diviziei la Kazan. Recruţii nu primiră asemenea lecţii. Ei urmăreau oameni capabili să doarmă chiar în timp ce se îndreptau spre frontul de luptă.

FASLANE, SCOŢIA

Chicago era tras la chei şi încărca torpile şi rachete pentru următoarea ei misiune. Jumătate din echipaj era la ţărm ca să-şi dezmorţească picioarele şi să dea de băut echipajului de pe *Torbay.*

Nava lor dobândise o reputaţie pe cinste pentru ceea ce realizase în Marea Barents, ceea ce îi conferise misiunea de a porni înapoi imediat ce era gata, ca să escorteze grupurile de luptă conduse de portavioane, aflate acum în Marea Norvegiei, îndreptându-se către bazele sovietice din peninsula Kola.

McCafferty stătea singur în cabina lui, întrebându-se de ce o misiune care se încheiase cu un dezastru era considerată de succes şi spera că nu va fi trimis din nou în misiune – dar ştia că asta se va întâmpla…

MOSCOVA, URSS

— Veşti bune, tovarăşe general! Un colonel îşi vârî capul în biroul pe care Alekseiev îl rechiziţionase pentru sine. Oamenii dumneavoastră au putut să se alăture Diviziei 77 la Kazan.

— Mulţumesc.

Alekseiev se întoarse la hărţi în vreme ce colonelul se retrase.

— E uimitor.

— Ce anume, Vania?

— Oamenii pe care i-aţi selectat pentru Divizia 77, hârţogăraia, ordinele – toate au trecut ca prin brânză!

— Un transfer de rutină de personal – de ce să nu fi trecut? se miră generalul. Biroul Politic a aprobat procedura.

— Dar ăsta e singurul grup de oameni trimişi cu avionul.

— Ei mergeau cel mai departe.

Alekseiev ridică un formular de mesaj pe care tocmai îl completase. Căpitanul – nu, acum era maiorul Arkadi Semionovici Sorokin din Divizia 76 Aeropurtată de Gardă primise ordinul de a se prezenta de urgenţă la Moscova. Pe calea aerului. Ce păcat că nu putea aduce şi câţiva din oamenii căpitanului, însă aceştia se găseau acolo unde nici un general sovietic nu putea ajunge.

— Aşadar, Mihail Eduardovici, ce plănuieşte generalul Alekseiev?

Sergetov îi dădu câteva însemnări. Kosov răsfoi câteva minute hârtiile.

— Dacă reuşeşte, primeşte cel puţin Ordinul Lenin din partea noastră, da?

„Generalul ăsta e prea deştept. Mare păcat pentru el”.

— Suntem departe de un asemenea moment. Cum rămâne cu temporizarea? Depindem de dumneata să aranjăm scena.

— Am un colonel care e specializat în astfel de lucruri.

— Sunt convins.

— Încă un lucru de făcut, zise Kosov.

Explică ce avea în minte câteva minute înainte de a pleca. Sergetov împături hârtiile de la Alekseiev şi îl puse pe Vitali să le dea foc.

Lumina de avertizare şi soneria de alarmă atraseră imediat atenţia dispecerului. Ceva se întâmplase cu macazul de pe podul Elektrozavodskaia, la trei kilometri est de gara Kazan.

— Trimiteţi un inspector acolo.

— E un tren la jumătate de kilometru depărtare, îl avertiză asistentul.

— Spune-i să oprească imediat!

Dispecerul apăsă comutatorul care controla semnalul turnului de control.

Dispecerul adjunct ridică telefonul.

— Trenul 1199, aici dispeceratul central din Kazan. Probleme pe podul din faţă, opreşte imediat!

— Văd semnalul! Opresc acum, răspunse mecanicul. Nu vom reuşi!

Nici nu putea. 1199 era o garnitură cu o sută de vagoane-platformă încărcate cu blindate şi cutii de muniţii. În lumina de dinaintea zorilor se zăriră scântei în vreme ce mecanicul aplică frânele pe fiecare vagon. Avea însă nevoie de mai mult de câteva sute de metri ca să oprească trenul. Se zgâi înainte, căutând cu privirea care era problema – sperând că era vorba de un semafor care o luase razna.

Nu! O şină se desprinsese chiar pe marginea de vest a podului. Mecanicul strigă un avertisment către echipaj şi se ghemui în sine aşteptând impactul. Locomotiva deraie peste şina

desprinsă şi se opri pe marginea terasamentului. Nu putu împiedica cele trei vagoane din spatele ei şi opt vagoane-platformă să năvălească înainte. Acestea săriră de pe şine şi doar cadrul metalic al podului le opri să nu cadă în râul Iauza. Inspectorul feroviar ajunse un minut mai târziu. Plecă imediat înjurând spre cabina telefonică de pe pod.

— Avem nevoie imediat de două macarale mari aici!

— Cât e de rău? întrebă dispecerul.

— Nu atât de rău ca accidentul din august. Va dura douăsprezece ore, poate chiar şaisprezece.

— Ce s-a întâmplat?

— Cu tot traficul de pe podul ăsta – tu ce crezi?

— A fost rănit cineva?

— Nu cred – nu mergeau foarte repede.

— Trimit o echipă acolo în zece minute.

Dispecerul privi în sus spre tabelul cu lista de trenuri care urmau să sosească.

— La naiba! Şi cu astea ce facem?

— Nu avem ce face, e o întreagă divizie a armatei care călătoreşte împreună. Ar fi trebuit să ocolească prin partea de nord. Nu-i putem trimite nici prin sud. Podul Novodanilovskîi e plin de ore întregi.

— Du-i în gara Kursk. Voi suna dispecerul din Rjevskaia ca să văd dacă ne poate face el o redirecţionare pe calea asta.

Trenurile sosiră la ora şapte şi jumătate. Unul câte unul fură deviate pe liniile secundare din staţia Kursk şi fură oprite. Mulţi dintre soldaţii de la bordul garniturilor nu mai fuseseră niciodată la Moscova, însă, cu excepţia celor care stăteau în capetele garniturilor, tot ce puteau vedea acum erau trenurile cu alţi colegi de-ai lor soldaţi.

— O tentativă intenţionată de sabotare a căilor ferate ale Statului! zise colonelul KGB.

— Mai probabil e vorba de uzura şinelor, tovarăşe, rosti dispecerul din Kazan. Dar aveţi dreptate să fiţi prudent.

— Şine uzate? se repezi colonelul. Individul ştia sigur că alta fusese cauza. Cred că dumneata nu iei chestiunea asta în serios.

Dispecerul simţi un gol în stomac auzind acuzaţia.

— Şi eu am responsabilităţile mele. Deocamdată asta înseamnă să curăţ podul de resturi şi să pun din nou trenurile în

mişcare. Şi acum, am şapte trenuri transportând o unitate militară care staţionează la Kursk şi dacă nu le pot face să pornească spre nord…

— Din ce văd eu pe harta dumitale, deplasarea întregului trafic în jurul perimetrului nordic al oraşului depinde de un singur macaz.

— Păi… da, dar asta cade în responsabilitatea dispecerului din Rjevskaia.

— Ţi-a trecut prin minte că sabotorii nu sunt alocaţi la fel ca dispecerii? Poate că acelaşi om operează într-un district diferit! A verificat cineva macazul ăla?

— Nu ştiu.

— Ei bine, află! Nu, nu, trimit eu oamenii mei să verifice înainte ca voi, idioţii de la căile ferate, să mai stricaţi ceva.

— Dar, programarea mea…

Dispecerul era un om mândru, dar ştia că întinsese deja prea mult coarda.

— Bun venit la Moscova, rosti, bine dispus, Alekseiev.

Maiorul Arcadi Semionovici Sorokin era un om scund, ca majoritatea ofiţerilor de paraşutişti. Un tânăr chipeş cu păr castaniu, Sorokin avea o flacără în ochii albaştri pe care Alekseiev o înţelegea mai bine chiar decât maiorul. Omul şchiopăta uşor din pricina celor două gloanţe pe care le încasase în picior în timpul asaltului iniţial asupra bazei aeriene Keflavik din Islanda. Pe piept i se vedea panglica Ordinului Steagul Roşu, câştigat pentru conducerea companiei sub focul inamic. Sorokin şi cele mai multe victime iniţiale fuseseră trimise acasă pentru tratament medical. El şi ceilalţi aşteptau acum noi misiuni, căci divizia din care făcuseră parte fusese capturată în Islanda.

— Cum îl pot sluji pe general? întrebă Sorokin.

— Am nevoie de un nou aghiotant şi prefer ofiţerii cu experienţă de luptă. Mai mult, Arcadi Semionovici, voi avea nevoie ca tu să îndeplineşti o sarcină delicată. Înainte de a discuta despre asta însă, trebuie să-ţi explic ceva. Te rog să iei loc. Cum ţi-e piciorul?

— Doctorii m-au avertizat să nu-l forţez încă o săptămână. Aveau dreptate. Am încercat să alerg cei zece kilometri obişnuiţi ieri şi am tras pe dreapta după numai doi.

Omul nu zâmbea. Alekseiev îşi imagină că tânărului îi dispăruse zâmbetul încă din mai. Generalul îi explică pentru

prima dată care era adevărul. Cinci minute mai târziu, pumnul lui Sorokin se deschidea şi se închidea alături de braţul fotoliului de piele, acolo unde ar fi fost pistolul dacă el ar fi stat în picioare.

— Tovarăşe maior, esenţa unui soldat înseamnă disciplina, trase Alekseiev concluzia. Te-am adus aici cu un motiv, dar trebuie să ştiu că îţi vei îndeplini exact ordinele. Voi înţelege dacă nu poţi.

Pe chipul maiorului nu se vedea nici un fel de emoţie, dar mâna i se relaxă.

— Da, tovarăşe general şi vă mulţumesc din suflet că m-aţi adus aici. Va fi exact cum spuneţi.

— Atunci vino. Avem treabă de făcut.

Maşina generalului aştepta deja. Alekseiev şi Sorokin porniră pe centura interioară din jurul Moscovei centrale, care îşi schimbă numele la fiecare câţiva kilometri. Este botezată Şkalova acolo unde trece de Teatrul Steaua către staţia de cale ferată Kursk.

Comandantul Diviziei 77 de Infanterie Motorizată moţăia. Avea un nou adjunct, un general de brigadă venit de pe front, care îl înlocuise pe colonelul mult prea bătrân ca să mai deţină acel post. Discutaseră zece ore despre tacticile NATO, iar acum generalii profitau de oprirea neobişnuit de lungă din Moscova ca să tragă un pui de somn.

— Ce naiba mai e şi asta?

Comandantul diviziei deschise ochii şi dădu peste un general de patru stele care se uita mânios la el. Sări în picioare ca un cadet.

— Bună dimineaţa, tovarăşe general!

— Bună dimineaţa şi ţie! *De ce dracu' doarme o divizie a Armatei sovietice pe o blestemată de cale ferată secundară în vreme ce oamenii mor în Germania?*

Alekseiev aproape că urlă la bietul om.

— Noi… noi nu putem pune trenurile în mişcare, e o problemă cu şinele.

— E o problemă cu şinele? Dar aveţi vehiculele cu voi, nu?

— Trenul merge spre staţia Kiev, unde vom schimba locomotivele pentru drumul până în Polonia.

— Voi aranja transportul pentru voi, explică Alekseiev ca unui copil neştiutor. Nu avem timp ca o divizie de război să stea pe loc. Dacă trenul nu se poate deplasa, voi puteţi! Coborâţi

vehiculele de pe platforme, vă vom duce prin Moscova şi veţi ajunge singuri la staţia Kiev. Şi acum lăsaţi-vă somnul şi puneţi divizia în mişcare înainte de a găsi pe altcineva care o poate face!

Generalul era întotdeauna uimit ce rezultate putea avea un pic de lătrat la oameni. Alekseiev îl urmări pe comandantul diviziei urlând la comandanţii de regimente, care plecară urgent să urle la comandanţii de batalioane. În zece minute, urletele ajunseră la nivel de comandanţi de pluton. Zece minute după aceea, lanţurile de fixare erau scoase de pe transportoarele de infanterie BTR-60 şi primul dintre ele coborî de pe platforma trenului şi parcă în piaţa Korskogo din faţa staţiei de cale ferată. Infanteriştii se urcară la bordul transportoarelor, arătând foarte periculoşi în echipamentele lor de luptă, cu armele în mâini.

— Aveţi noii ofiţeri de comunicaţii? întrebă Alekseiev.

— Da, mi-au înlocuit complet oamenii, confirmă comandantul diviziei.

— Bine. Am învăţat plătind scump ce înseamnă securitatea comunicaţiilor pe front. Noii tăi oameni te vor sluji bine. Şi noii puşcaşi?

— O companie de veterani în fiecare regiment, plus alţii împrăştiaţi individual în rândul companiilor de puşcaşi.

Comandantul era mulţumit să dispună de noi ofiţeri combatanţi care să-i înlocuiască pe mai mulţi dintre subordonaţii săi mai puţin pricepuţi. Alekseiev îi trimisese în mod clar oameni buni.

— Bun, formează divizia în coloane de regimente. Haide să arătăm oamenilor din oraş ceva măreţ, tovarăşe. Să le arătăm cum trebuie să arate o divizie a Armatei Sovietice. Au nevoie de asta.

— Cum trecem prin oraş?

— Am obţinut câţiva grăniceri KGB pentru controlul traficului. Menţine-ţi oamenii în ordine, nu vreau să se piardă cineva!

Un maior veni în fugă.

— Gata de plecare în douăzeci de minute.

— Cincisprezece! insistă comandantul.

— Foarte bine, observă Alekseiev. Generale, te voi acompania. Vreau să văd cât de familiarizaţi sunt oamenii tăi cu echipamentele.

Mihail Sergetov ajunse devreme pentru întrunirea Biroului

Politic, aşa cum îi stătea în obicei. La post se găseau gărzile obişnuite ale Kremlinului, o companie de infanterie cu armament uşor. Erau oameni din Divizia de Gardă Taman, trupe de ceremonie cu o instruire minimă în domeniul folosirii armamentului – o gardă pretoriană incapabilă să „muşte” care, precum multe alte unităţi de protocol, practica mai mult parada şi lustruirea bocancilor, deşi la Alabino dispunea de echipament complet de tancuri şi tunuri. Adevăraţii gardieni ai Kremlinului erau grănicerii KGB şi divizia de trupe MVD cu garnizoana în afara Moscovei. Era tipic pentru sistemul sovietic să existe trei formaţiuni înarmate loiale faţă de trei ministere diferite. Divizia Taman avea cele mai bune arme, dar era cea mai prost instruită. KGB-iştii erau cel mai bine instruiţi, dar dispuneau doar de armament uşor. Trupele MVD, care aparţineau Ministerului de Interne, aveau tot arme uşoare şi erau instruite mai degrabă ca o forţă de poliţie, dar erau compuse din tătari, fiind trupe de o ferocitate recunoscută şi care nutreau o antipatie profundă faţă de etnicii ruşi. Relaţia dintre cele trei forţe era mai mult decât complicată.

— Mihail Eduardovici?

— Ah. Era ministrul agriculturii. Bună dimineaţa, Filip Moiseevici.

— Sunt îngrijorat, zise omul încet.

— De ce?

— Mă tem că ei – Consiliul de Apărare – se gândesc la folosirea armelor atomice.

— Nu pot fi atât de disperaţi.

„Dacă eşti un agent provocator, tovarăşe, atunci ştii că mi s-a spus asta. Mai bine să aflu ce hram porţi.”

Chipul slav, deschis la culoare, al omului nu se schimbă.

— Sper să aveţi dreptate. Doar nu am reuşit în sfârşit să hrănesc ţara asta ca să văd că o aruncă cineva în aer!

„Un aliat!” îşi spuse Sergetov.

— Şi dacă se supune la vot?

— Nu ştiu, Mişa, aş vrea să o facă. Prea mulţi dintre noi ne lăsăm târâţi de evenimente.

— Te vei ridica împotriva acestei nebunii?

— Da! Curând voi avea un nepot şi el trebuie să aibă o ţară în care să crească, chiar dacă asta înseamnă să-mi dau viaţa!

„Iartă-mă, tovarăşe, iartă-mă pentru toate lucrurile pe care le-am gândit despre tine înainte.”

— Întotdeauna vii aşa devreme, Mihail Eduardovici?

Kosov şi ministrul apărării se iviră împreună.

— Eu şi Filip trebuia să discutăm alocarea de combustibil pentru distribuţia de hrană.

— Tu să-ţi faci griji în legătură cu tancurile mele! Hrana poate aştepta.

Ministrul apărării trecu pe lângă ei în sala de conferinţe. Sergetov şi compatriotul lui schimbară o privire.

Şedinţa se deschise zece minute mai târziu. O începu secretarul general, care imediat îndreptă discuţia spre apărare.

— Trebuie să facem o mutare decisivă în Germania.

— Ne promiţi chestia asta de săptămâni întregi! interveni Bromkovskîi.

— De această dată va funcţiona. Generalul Alekseiev va fi aici peste o oră ca să-şi prezinte planul. Deocamdată vom discuta folosirea armelor nucleare tactice pe front şi cum să preîntâmpinăm un răspuns NATO.

Sergetov era unul dintre cei care se păstrară impasibili la masă. Numără patru inşi care afişară o groază evidentă. Discuţia care urmă deveni încinsă.

Alekseiev merse alături de comandantul de divizie primii câţiva kilometri, până dincolo de Ambasada Indiei şi de Ministerul Justiţiei. Ultima clădire atrase o privire ironică din partea generalului. „Ce potriveală ca să trec prin faţa acestei clădiri astăzi!” Vehiculul de comandă avea în esenţă funcţia unei staţii imense de radio pe opt roţi. Şase ofiţeri de comunicaţii se găseau în spate, ca să permită comandantului conducerea diviziei chiar din acel loc. Ofiţerii veneau de pe front şi erau loiali ofiţerilor care îi aduseseră înapoi.

Înaintarea se dovedea înceată. Vehiculele de luptă erau proiectate pentru viteză, dar viteza însemna distrugerea caldarâmului. Practic, orice ar fi mers cu mai mult de douăzeci de kilometri la oră risca să provoace găuri în asfalt. Aşa cum era situaţia, mergeau înainte, atrăgând mici grupuri de oameni care urmăreau, făceau cu mâna şi salutau la trecerea soldaţilor. Procesiunea nu se desfăşura cu aceeaşi precizie ca o paradă a gărzilor Taman, exersată zilnic. Chestia asta îi făcea pe civili să fie şi mai entuziaşti. Acum treceau soldaţi adevăraţi care mergeau pe front. De-a lungul itinerariului stăteau ofiţeri KGB, care îi „sfătuiau” pe ofiţerii din miliţia moscovită să lase divizia

să treacă – le explicaseră motivul, anume incidentul de la calea ferată, iar miliţienii de la circulaţie deveniseră extrem de zeloşi să elibereze drumurile pentru soldaţii Patriei-Mamă.

Alekseiev se ridică prin trapa tunarului când coloana ajunse în piaţa Nogina.

— Ai procedat bine aducându-ţi oamenii la un asemenea nivel de instruire, îi spuse el comandantului de divizie. Vreau să cobor şi să văd cum se descurcă restul trupelor dumitale. Ne vom revedea la Stendal.

Alekseiev li ordonă şoferului să nu se oprească. Sări din vehiculul de comandă cu agilitatea unui tânăr caporal şi rămase în stradă, salutând vehiculele care treceau şi pe ofiţerii care şedeau mândri în ele. Trecură cinci minute până ce se ivi al doilea regiment. Alekseiev aşteptă batalionul doi. Maiorul Sorokin se găsea în vehiculul de comandă al batalionului şi se aplecă ca să apuce mâna generalului şi să-l tragă la bord.

— Un om în vârstă ca dumneavoastră s-ar putea răni, tovarăşe general, îi avertiză Sorokin.

— Măi, armăsar tânăr! Alekseiev era mândru de condiţia lui fizică. Privi spre comandantul de batalion, un om abia venit de pe front. Gata?

— Sunt gata, tovarăşe general.

— Amintiţi-vă ordinele şi menţineţi controlul asupra oamenilor.

Alekseiev deschise cureaua de prindere a pistolului în teacă.

Sorokin avea un pistol-mitralieră AK-47.

Se putea vedea acum Catedrala Sfântul Vasile, cu colecţia ei de turnuri şi domuri de la capătul străzii Razina. Unul câte unul, vehiculele din procesiune virară strâns la dreapta şi trecură de vechea catedrală. În spatele lui, soldaţii din transportoarele de infanterie îşi ţineau capetele sus, admirând priveliştea. Era cel mai vechi model de BTR, căruia îi lipsea acoperişul.

„Acolo!” îşi spuse Alekseiev. Poarta construită de Ivan cel Groaznic care ducea direct spre clădirea Consiliului de Miniştri. Chiar prin poartă, pe sub turnul cu ceas. Ceasul arăta zece şi douăzeci. Ajunsese cu zece minute mai devreme la întâlnirea cu Biroul Politic.

— Oare am înnebunit cu toţii? întrebă ministrul agriculturii. Credem că ne putem juca cu armele atomice ca şi cu nişte artificii?

„E un om bun, îşi zise Sergetov, dar n-a fost niciodată

elocvent.” Ministrul petrolului îşi frecă mâinile transpirate de pantaloni.

— Tovarăşe ministru al apărării, ne-ai adus la limita distrugerii, rosti Bromkovskîi. Iar acum vrei să trecem dincolo de ea după dumneata!

— E prea târziu ca să ne oprim, rosti secretarul general. Decizia a fost luată.

O explozie anulă afirmaţia.

— Acum! ordonă Alekseiev.

În spatele vehiculului de comandă, ofiţerii de comunicaţii activară reţeaua radio a diviziei şi anunţară o explozie la Kremlin. Un batalion de puşcaşi sub comanda personală a generalului Alekseiev urma să investigheze situaţia.

Alekseiev se pusese deja în mişcare. Trei transportoare BTR trecură prin poarta distrusă şi se opriră la treptele din faţă ale clădirii Consiliului de Miniştri.

— Ce naiba se petrece aici? ţipă Alekseiev la căpitanul gărzilor Taman.

— Nu ştiu – nu puteţi fi aici, nu aveţi voie, trebuie să…

Sorokin îl reduse la tăcere cu trei gloanţe. Maiorul sări din vehicul, aproape prăbuşindu-se pe piciorul rănit, după care o luă la fugă spre clădire, cu generalul pe urme. Alekseiev se întoarse la uşă.

— Asiguraţi zona, ăsta e un complot de asasinare a Biroului Politic!

Ordinul fusese transmis în direcţia trupelor care veneau în goană. Soldaţii din gărzile Taman alergau prin spaţiile deschise dinspre vechea clădire a Arsenalului. Se auziră câteva focuri de avertisment. Gărzile ezitară, apoi un locotenent trase o întreagă magazie de cartuşe din pistolul-mitralieră şi în interiorul zidurilor Kremlinului începu un schimb intens de focuri. Două unităţi de soldaţi sovietici, dintre care doar vreo zece oameni ştiau ce se petrece cu adevărat, începură să tragă, în timp ce membrii Biroului Politic urmăreau scena de la ferestre.

Lui Alekseiev nu-i convenea că Sorokin preluase conducerea, dar maiorul ştia a cui viaţă era mai valoroasă. La etajul doi întâlniră un căpitan de gărzi şi Sorokin îl ucise. Continuară să urce, cu Alekseiev şi comandantul batalionului în urma maiorului, care căuta să-şi amintească schema etajului patru al clădirii. Un alt militar – de această dată un maior – îi aştepta acolo cu o

mitralieră. Maiorul reuşi să tragă o rafală, ratând când ţinta se adăposti, dar Sorokin se rostogoli pe jos şi îl ucise. Sala de conferinţe se găsea la doar douăzeci de metri depărtare. Găsiră un colonel KGB care ridică braţele în sus.

— Unde e Alekseiev?

— Aici!

Generalul îşi ţinea pistolul în mână.

— La acest etaj nu mai sunt gărzi în viaţă, zise KGB-istul.

Tocmai ucisese patru oameni cu un pistol automat cu amortizor ascuns sub veston.

— Uşa.

Alekseiev îi făcu semn lui Sorokin. Maiorul nu izbi cu piciorul în ea. Uşa era descuiată şi conducea într-o anticameră. Uşile duble de stejar de dincolo duceau spre locul în care se afla Biroului Politic.

Sorokin trecu primul.

Găsiră douăzeci şi unu de bărbaţi în vârstă sau de vârstă medie, în principal stând în picioare la ferestre pentru a urmări lupta de infanterie care se desfăşura mai jos. Gărzile Taman staţionate în Kremlin nu erau organizate pentru acest gen de asalt şi nu aveau nici cea mai mică şansă de a învinge o companie de puşcaşi de elită.

Apoi intră Alekseiev, ţinând ferm pistolul în mână.

— Tovarăşi, vă rog să vă înapoiaţi la locurile dumneavoastră. Evident, suntem martori la un complot care vizează cucerirea Kremlinului. Din fericire, tocmai veneam spre întrunire când am fost depăşit de această coloană de soldaţi. Staţi jos, tovarăşi! ordonă generalul.

— Ce naiba se petrece aici? întrebă ministrul apărării.

— Acum treizeci şi patru de ani, când am intrat la şcoala militară, am jurat să apăr statul şi Partidul de toţi inamicii, zise Alekseiev cu răceală. Inclusiv de cei care îmi distrug ţara pentru că nu ştiu ce naiba altceva să facă! Tovarăşe Sergetov? Ministrul petrolului arătă spre doi oameni. Voi, tovarăşi şi tovarăşul Kosov veţi rămâne. Ceilalţi veţi pleca cu mine peste câteva minute.

— Alekseiev, ţi-ai semnat condamnarea la moarte, zise ministrul de interne.

Omul întinse mâna după telefon. Maiorul Sorokin îşi ridică arma şi distruse telefonul cu o singură rafală.

— Să nu mai repetaţi greşeala. Vă putem omorî foarte uşor pe toţi. Ar fi mult mai convenabil decât ceea ce avem noi de gând.

Alekseiev aşteptă o clipă. Un alt ofiţer intră în încăpere şi dădu din cap. Acum vom pleca, tovarăşi. Dacă vreunul dintre voi încearcă să vorbească cu cineva, veţi fi cu toţii executaţi pe loc. Doi câte doi – începeţi să mergeţi!

Colonelul KGB care tocmai pusese cea de-a doua bombă în Kremlin scoase primul grup de prizonieri.

După plecarea lor, Sergetov şi Kosov se apropiară de general.

— Bine lucrat, zise directorul KGB. Lucrurile sunt pregătite la Lefortovo. Oamenii de acolo sunt cu toţii ai mei.

— Nu mergem la Lefortovo. O schimbare de plan, anunţă Alekseiev. Vor merge la vechiul aeroport şi după aceea îi voi trimite cu elicopterul spre o tabără militară comandată de cineva în care *eu* am încredere.

— Dar am aranjat totul!

— Sunt convins. El e noul meu ajutor, maiorul Sorokin. Maiorul Sergetov este chiar acum în acea tabără, efectuând aranjamentele finale. Spuneţi-mi, tovarăşe director, Sorokin vi se pare cunoscut?

Omul *arăta* oarecum cunoscut, dar Kosov nu-l putea localiza exact.

— Era căpitan – de atunci a fost promovat pentru fapte de curaj – în Divizia 76 Aeropurtată de Gardă.

— Da?

Kosov sesiza pericolul, dar nu şi motivul.

— Maiorul Sorokin avea o fată în rândul Tinerilor Octombrişti. Divizia 76 are cartierul general la Pskov, explică Alekseiev.

— Pentru mica mea Svetlana, zise Sorokin, care a murit cu faţa sfârtecată.

Kosov nu avu timp să vadă decât ţeava armei şi un fulger alb.

Sergetov se îndepărtă şi se uită şocat la Alekseiev.

— Chiar dacă aţi avut dreptate să aveţi încredere în acest KGB-ist, eu nu accept ordine de la nici unul. Vă las o companie de soldaţi loiali. Trebuie să pun mâna pe controlul armatei. Treaba dumneavoastră este să preluaţi controlul asupra aparatului de partid.

— Cum putem avea încredere în dumneavoastră? întrebă omul de la agricultură.

— De-acum ar trebui să fim pe drum ca să controlăm liniile de comunicaţii. Totul va fi executat în conformitate cu planul nostru. Se va anunţa o tentativă de răsturnare a guvernului, prevenită de trupe loiale. Mai târziu, în cursul zilei veţi apărea la

televiziune. Trebuie să plec. Noroc.

Îndrumate de ghizi KGB, batalioanele motorizate se îndreptară spre televiziune, staţiile radio şi principalele centrale telefonice. Se deplasau rapid acum, răspunzând la apeluri de urgenţă ca să asigure oraşul împotriva unui număr necunoscut de contrarevoluţionari. De fapt, n-aveau nici cea mai mică idee ce făceau, dar ştiau că au ordine de la un general de patru stele. Ofiţerilor de la Divizia 77 de Infanterie Motorizată le era suficient atât. Echipele de comunicaţii se descurcaseră bine. Ofiţerul politic al diviziei apăru în clădirea Consiliului de Miniştri şi găsi patru membri ai Biroului Politic la telefoane, dând ordine. Lucrurile nu erau aşa cum ar fi trebuit, dar oamenii partidului păreau să ţină lucrurile sub control. Individul află că ceilalţi membri fuseseră ucişi sau răniţi într-un atac mârşav executat chiar de către gărzile Kremlinului! Directorul KGB detectase complotul la timp, doar cât să cheme trupele loiale, dar murise eroic în rezistenţa împotriva atacatorilor. Toate acestea nu prea aveau sens pentru politrucul diviziei, dar nici nu trebuia să aibă sens. Ordinele lui aveau logică, aşa că le transmise prin radio comandantului diviziei.

Sergetov era surprins cât de uşor se desfăşurau evenimentele. Numărul oamenilor care ştiau ce se petrecuse în realitate nu depăşea două sute. Lupta se desfăşurase în întregime între pereţii Kremlinului şi, în vreme ce mulţi auziseră zgomotele, povestea spusă explica totul de minune pentru moment. Sergetov avea câţiva prieteni în Comitetul Central şi aceştia făcură exact ce li se spuse în caz de urgenţă. Până la sfârşitul zilei frâiele puterii erau împărţite între trei oameni de Partid. Ceilalţi membri ai Biroului Politic ajunseseră sub pază armată strictă în afara oraşului, maiorul Sorokin răspunzând de paza lor. Fără nici un fel de instrucţiuni de la ministrul lor de interne, trupele MVD primeau ordinele de la Biroul Politic, în vreme ce trupele KGB ezitau, lipsite de lideri. Era ironia finală a sistemului sovietic care, fără cap, nu se putea salva pe sine. Controlul omnipotent al Biroului Politic asupra tuturor aspectelor vieţii sovietice îi împiedica acum pe oameni să pună întrebări cărora trebuia să li se răspundă înainte de începerea oricărei rezistenţe organizate şi fiecare oră scursă îi conferea lui Sergetov şi clicii lui mai mult timp ca să-şi consolideze puterea. Sergetov îl avea pe bătrânul, dar distinsul Piotr Bromkovskîi ca să conducă aparatul de stat şi ca să acţioneze ca ministru al apărării. Ţinut minte în

armată ca un comisar căruia îi păsa de oamenii alături de care lupta, Petia dispuse de mijloacele necesare ca să-l ungă pe Alekseiev ca ministru adjunct şi şef al Marelui Stat-Major. Filip Moiseevici Krîlov reţinu agricultura şi dobândi afacerile interne. Sergetov avea să acţioneze ca secretar general al Partidului. Cei trei oameni formau o troică stabilă, care avea să apară în faţa compatrioţilor până ce puteau fi aduşi oameni noi la conducere. Mai rămânea o sarcină enormă de rezolvat.

43
O plimbare prin pădure

BRUXELLES, BELGIA

Nu există frică mai firească decât cea de necunoscut şi ea e cu atât mai mare cu cât mai teribil este acel necunoscut. SACEUR avea patru rapoarte de informaţii aliniate pe biroul lui. Singurul lucru asupra căruia toate patru cădeau de acord era că nimeni nu ştia ce se întâmplă, dar era posibil să fie de rău.

„Şi pentru o asemenea concluzie am nevoie de experţi?” se întrebă SACEUR.

Câteva date transmise de un satelit îl informau că în Moscova avuseseră loc ceva lupte şi existaseră deplasări de trupe către centrele de comunicaţii, dar televiziunea şi radioul de stat îşi menţinuseră programul normal timp de douăsprezece ore, până la ora cinci dimineaţa, ora Moscovei, când se transmisese un comunicat oficial legat de evenimente.

„O tentativă de lovitură de stat a ministrului apărării? Astea n-ar trebui să fie veşti bune şi faptul că a fost dejucată reprezintă doar parţial ceva bun.” Staţiile de monitorizare tocmai auziseră un discurs scurt al lui Piotr Bromkovskîi, cunoscut ca ultimul stalinist dur. Era un discurs de îndemnare a populaţiei să-şi menţină calmul şi să-şi păstreze încrederea în Partid.

„Oare ce naiba înseamnă asta?” se întrebă SACEUR.

— Am nevoie de informaţii, îi spuse el şefului de la informaţii. Ce ştim despre structura de comandă rusească?

— Alekseiev, noul comandant al Zonei de Vest, nu este la postul lui de comandă. Asta e o veste bună pentru noi, de vreme ce atacul nostru este programat peste zece ore.

În acea clipă bâzâi telefonul de pe biroul lui SACEUR.

— Ţi-am spus, fără apeluri – da, zi-i înainte, Franz… Patru ore? Potsdam. Încă nici un răspuns. Te caut eu peste puţin timp. SACEUR închise. Tocmai am primit un mesaj prin radio că şeful de Stat Major sovietic vrea să se întâlnească de urgenţă cu mine în Potsdam.

— Vrea „de urgenţă”, *Herr General?*

— Asta spunea mesajul. Pot merge cu elicopterul şi ei vor furniza o escortă de elicoptere până la locul de întâlnire. SACEUR se lăsă pe spătarul scaunului. Presupui că vor să mă împuşte pentru că am făcut o treabă aşa de bună?

Comandantul suprem al aliaţilor din Europa îşi permise un zâmbet ironic.

— Trupele lor se adună la nord-est de Hanovra, observă şeful informaţiilor.

— Ştiu, Joachim.

— Nu vă duceţi, zise omul. Trimiteţi un reprezentant.

— De ce nu a cerut aşa ceva? se întrebă SACEUR. În mod normal aşa se procedează.

— Se grăbeşte, zise Joachim. Ei nu au câştigat. Încă n-au pierdut nimic, dar ofensiva lor a fost stopată şi continuă să aibă probleme cu combustibilul. Dacă la Moscova puterea a fost preluată de o structură cu totul nouă? Presa se închide în vreme ce se încearcă consolidarea puterii şi atunci e firesc să dorească încetarea ostilităţilor. Nu au nevoie de griji suplimentare. Este un moment prielnic să atacăm în forţă, trase el concluzia.

— Când sunt disperaţi? se miră SACEUR. Încă mai au la dispoziţie o mulţime de rachete nucleare. Ceva tipare de activitate sovietică în acest sens, ceva care pare neobişnuit?

— Nimic în afara noilor divizii de rezervă care sosesc pe front.

„Dacă aş putea opri blestematul ăsta de război?”

— Mă duc.

SACEUR apucă telefonul şi îl informă pe secretarul general al Consiliului Atlanticului de Nord de decizia lui.

Deveneai uşor îngrijorat când vedeai o pereche de elicoptere ruseşti de atac zburând în formaţie strânsă. SACEUR rezistă tentaţiei, de a privi pe geam către ele şi se concentra asupra dosarelor informative din faţa lui. Avea cu el dosarele, oficiale NATO a cinci dintre comandanţii superiori sovietici. Habar n-avea cu cine anume se întâlnea. Aghiotantul stătea în faţa generalului. El îşi permitea sa privească pe geam.

POTSDAM, REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

Alekseiev se plimba nervos, iritat că era departe de Moscova,

unde noii şefi de partid – chiar dacă erau membri cu state vechi de activitate în partid – încercau să lege lucrurile laolaltă. „Idiotul ăla a întrebat cum pot să aibă încredere în mine!” îşi spuse el. Revizui informaţiile pe care le primise asupra omologului său din NATO. Vârsta, cincizeci şi nouă de ani. Fiu şi nepot de militari. Tatăl fusese ofiţer de paraşutişti şi fusese ucis de nemţi la vest de St. Vith în timpul Bătăliei de pe Bulge. Absolvent de West Point, al cincisprezecelea din clasa lui. A fost în Vietnam, patru misiuni, ultima în calitate de comandant al Diviziei 101 Aeropurtate; privit de nord-vietnamezi ca un tactician neobişnuit de periculos şi de inovator – „a dovedit din plin asemenea calităţi”, mormăi Alekseiev pentru sine. Licenţiat în relaţii internaţionale, presupus a avea talente deosebite pentru limbi străine. Căsătorit, doi fii şi o fiică, nici unul dintre aceştia aflaţi sub arme – „probabil că cineva decisese că ajungeau trei generaţii de militari în familie”, îşi spuse Alekseiev – patru nepoţi. „Patru nepoţi... când un om are nepoţi...” îi plăceau jocurile de noroc cu cărţi, singurul lui viciu cunoscut. Un băutor moderat. Fără deviaţii sexuale cunoscute. Alekseiev zâmbise citind asta în raportul informativ. „Suntem amândoi prea bătrâni pentru astfel de prostii! Şi cine mai are timp de aşa ceva?”

Zgomotul rotoarelor de elicopter se făcu auzit printre copaci. Alekseiev stătea într-un mic luminiş, lângă un vehicul de comandă. Echipajul acestuia se găsea ascuns în copaci, împreună cu un pluton de puşcaşi. Nu părea probabil, dar NATO putea folosi oportunitatea ca să atace şi să ucidă – „nu, nu suntem atât de nebuni şi nici ei nu sunt”, îşi spuse generalul.

Era unul dintre noile lor elicoptere Blackhawk. Aeronava semnaliză şi se aşeză cu graţie pe pajiştea ierboasă, cu cele două elicoptere ruseşti Mi-24 descriind cercuri deasupra. Uşa nu se deschise imediat. Pilotul opri motoarele şi rotorului îi trebui două minute ca să înţepenească. După aceea uşa se deschise şi generalul ieşi, cu capul descoperit.

„Cam înalt pentru un paraşutist”, gândi Alekseiev.

SACEUR şi-ar fi putut lua cu el Colt-ul 45 care îi fusese dat în Vietnam, dar judecase că e mai bine să-l impresioneze pe rus venind neînarmat, în ţinută obişnuită. Patru stele negre îi împodobeau gulerul şi insignele de paraşutist de elită şi infanterist combatant îi erau cusute pe partea stângă a pieptului. Pe partea dreaptă se vedea o plăcuţă simplă cu numele:

ROBINSON. „Nu trebuie să fac paradă, Ivan. Eu am câştigat oricum.”

— Spune oamenilor din pădure să se dea jos şi să se retragă.

— Dar, tovarăşe general!

Era un secretar nou, care nu-l cunoştea încă bine pe general.

— Repede. Dacă o să am nevoie de interpret, am să fac semn din mână.

Alekseiev porni spre comandantul NATO. Aghiotanţii se îndreptară din instinct unul către celălalt.

Se schimbară saluturile militare de rigoare, dar nici unul nu întinse primul mâna.

— Dumneata eşti Alekseiev, zise generalul Robinson. Mă aşteptam la altcineva.

— Mareşalul Buharin se retrage – rusa dumitale este excelentă, generale Robinson.

— Mulţumesc, generale Alekseiev. Acum câţiva ani am devenit interesat de piesele lui Cehov. O piesă bună de teatru se poate înţelege cu adevărat numai dacă o auzi în limba ei originală. De atunci am citit destulă literatură rusă.

Alekseiev dădu din cap.

— Cu atât mai bine pentru înţelegerea inamicului tău. Trecu pe engleză. Un gest foarte amabil din partea dumitale. Facem câţiva paşi împreună?

— Câţi oameni ai în copaci?

— Un pluton de puşcaşi. Alekseiev reveni la rusă. Robinson stăpânea mai bine rusa decât stăpânea el engleza şi Paşa îşi demonstrase deja punctul de vedere. De unde era să ştim ce răsărea din elicopterul ăla?

— Adevărat, admise SACEUR. „Stăteai în spaţiu deschis – ca să-mi arăţi că nu ţi-e teamă de nimic.” Despre ce vom discuta?

— Poate despre o încetare a ostilităţilor.

— Ascult.

— Ştiţi cu siguranţă că nu am avut nici un amestec în declanşarea acestei nebunii.

Robinson îşi răsuci capul.

— Care soldat începe aşa ceva, generale? Noi doar ne vărsăm sângele, dar încasăm învinuirile. Tatăl dumitale a fost soldat, nu?

— Tanchist. A avut mai mult noroc decât tatăl dumitale.

— Adesea doar despre asta e vorba, nu? Despre noroc.

— Nu le putem explica liderilor noştri politici aşa ceva.

Alekseiev aproape că zâmbi, până ce îşi dădu seama că îi oferise lui Robinson o deschidere.

— Cine sunt liderii dumitale politici? Dacă vom ajunge la o înţelegere care să funcţioneze, trebuie să fiu capabil să transmit liderilor mei cine e la conducere.

— Secretarul general al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice este Mihail Eduardovici Sergetov.

„Cine?” se miră SACEUR. Nu-şi amintea de acest nume. Îşi împrospătase memoria cu toţi membrii plini ai Biroului Politic, dar acest nume nu se regăsea pe listă. Începu să tragă de timp.

— Ce naiba s-a întâmplat?

Alekseiev zări nedumerirea pe chipul lui Robinson şi, de această dată, îşi permise un zâmbet. „Habar n-ai cine e, nu, tovarăşe general? Uite o necunoscută pentru tine la care să te gândeşti.”

— Aşa cum vă place vouă, americanilor, să spuneţi, sosise vremea pentru o schimbare.

„Cine te-a învăţat să joci pocher, fiule? se întrebă SACEUR. Dar eu am aşi peste popi. Tu ce ai?”

— Care e propunerea dumitale?

— Nu ştiu cum să fiu diplomat, ci doar soldat, zise Alekseiev. Propunem încetarea ostilităţilor, urmată de retragerea în etape către poziţiile de dinainte de război în decurs de două săptămâni.

— În două săptămâni pot obţine asta şi fără încetarea ostilităţilor, răspunse Robinson cu răceală.

— Cu costuri şi riscuri mari, evidenţie generalul rus.

— Ştim că nu mai aveţi combustibil. Întreaga voastră economie s-ar putea prăbuşi.

— Da, generale Robinson şi dacă armata noastră se duce de râpă, aşa cum susţii dumneata, vom avea o singură opţiune de salvare a statului.

— Ţara dumitale a lansat un război de agresiune împotriva alianţei NATO. Vă imaginaţi că vă putem lăsa să reveniţi la starea de dinainte fără nimic altceva? întrebă încet SACEUR. Generalul încerca din răsputeri să-şi menţină emoţiile sub control. Deja avusese o scăpare şi asta însemna prea mult. Şi să nu-mi aduceţi în discuţie complotul ăla cu bombă din Kremlin – ştiţi prea bine că noi n-am avut nici un amestec în treaba asta.

— V-am explicat că eu n-am nici un amestec. Eu urmez ordine. La ce v-aţi fi aşteptat, ca Biroul Politic să nu facă nimic în vreme

ce economia noastră naţională risca să se oprească? Ce fel de presiuni politice aţi fi exercitat asupra noastră, ei? Dacă aţi fi ştiut despre problemele noastre petroliere…

— N-am ştiut până acum câteva zile.

„A funcţionat *maskirovska?*”

— De ce nu ne-aţi spus că aveaţi nevoie de petrol? întrebă Robinson.

— Şi ni l-aţi fi dat, pur şi simplu? Robinson, eu nu am studiile dumitale în relaţii internaţionale, dar nu sunt chiar atât de prost.

— Am fi cerut şi am fi primit ceva concesii – dar nu credeţi că aşa am fi prevenit tot acest dezastru?

Alekseiev rupse o frunză dintr-un copac. Se uită la ea câteva clipe, la minunata reţea de vene vegetale, prin care totul se interconecta cu totul. „Tocmai ai ucis o altă fiinţă vie, Paşa.”

— Presupun că Biroul Politic nu s-a gândit niciodată la asta.

— Au lansat un război de agresiune, repetă Robinson. Câţi au murit din cauza lor?

— Oamenii care au luat acea decizie sunt arestaţi. Vor fi judecaţi în Tribunalul Poporului pentru crime împotriva Statului. Tovarăşul Sergetov s-a ridicat împotriva războiului şi şi-a riscat viaţa, ca şi mine, ca să-i pună capăt.

— Îi vrem. Vom reînfiinţa Tribunalul de la Nurnberg şi îi vom judeca pentru crime împotriva umanităţii.

— Îi veţi putea avea doar după ce terminăm noi cu ei. Va fi un proces lung, generale Robinson, adăugă Alekseiev. Ambii bărbaţi vorbeau acum ca nişte soldaţi, nu ca nişte diplomaţi. Credeţi că ţările voastre au suferit? Într-o zi vă voi povesti despre suferinţele îndurate de noi din pricina acestor oameni corupţi!

— Şi junta dumitale va schimba toate astea?

— De unde să ştiu? Cert e că vom încerca. În orice caz, asta nu intră în preocupările voastre!

„Pe naiba, nu intră!”

— Vorbiţi cu mare încredere pentru reprezentantul unui guvern nou şi foarte şubred.

— Şi dumneavoastră, tovarăşe general, vorbiţi cu foarte multă încredere pentru un om care acum două săptămâni era în pragul înfrângerii! Vă amintiţi ce spuneaţi despre noroc? Puteţi să ne presaţi cât vreţi. Uniunea Sovietică nu mai poate învinge, dar ambele tabere pot continua să piardă. Ştiţi cât de aproape de catastrofă am fost. Aproape că v-am învins. Dacă blestematele alea de bombardiere invizibile ale voastre nu ne-ar fi distrus

podurile în prima zi sau dacă noi am fi reuşit să distrugem încă trei sau patru convoaie de-ale voastre, acum aş fi dictat termenii de pace.

„Zi mai bine unu sau două convoaie, îşi reaminti Robinson. Atât de aproape aţi fost.”

— Eu vă ofer încetarea focului, repetă Alekseiev. Ar putea începe chiar de la miezul nopţii. După asta, în decurs de două săptămâni, revenim la liniile noastre de dinainte de război şi omorurile vor înceta.

— Schimburi de prizonieri?

— Putem face asta mai încolo. Deocamdată, cred că Berlinul este locul potrivit pentru schimb.

Aşa cum era de aşteptat, Berlinul rămăsese în mare parte neatins de război.

— Cum rămâne cu civilii germani rămaşi în spatele liniilor voastre?

Alekseiev se gândi la asta câteva clipe.

— Pot pleca liberi după încetarea focului. Ba chiar mai bine, voi permite trecerea proviziilor de hrană prin liniile noastre către ei, sub supravegherea noastră.

— Şi cum rămâne cu relele tratamente aplicate civililor germani?

— Asta e treaba mea. Oricine a încălcat regulamentele de comportare pe câmpul de luptă va fi trimis în faţa Curţii Marţiale.

— De unde ştiu că nu veţi folosi cele două săptămâni ca să pregătiţi o nouă ofensivă?

— Şi eu de unde ştiu că nu veţi lansa contraatacul pe care l-aţi programat pentru mâine? replică Alekseiev.

— De fapt, pentru câteva ore din acest moment, admise Robinson. Liderii dumitale politici se vor supune acestor termeni?

— Da. Dar ai dumitale?

— Trebuie să le prezint situaţia, dar am autoritatea să aprob o încetare a focului.

— Atunci decizia e la dumneata, generale Robinson.

Secretarii generalilor stăteau neliniştiţi împreună la marginea copacilor. Scena era urmărită şi de un pluton de puşcaşi sovietici şi de echipajul elicopterului american. Generalul Robinson întinse mâna.

— Slavă Domnului, zise aghiotantul rus.

— *Da,* fu de acord omologul său american.

Alekseiev scoase o sticlă de jumătate de litru de votcă din buzunarul de la spate.

— Nu am băut nimic de câteva luni, dar noi, ruşii, nu putem încheia un acord fără ceva de băut.

Robinson luă un gât şi înapoie sticla. Alekseiev făcu la fel, după care aruncă sticla înspre un copac. Aceasta rămase intactă. Ambii bărbaţi izbucniră în hohote puternice de râs. Se simţeau amândoi cuprinşi de un val de uşurare pentru acordul pe care tocmai îl încheiaseră.

— Ştii, Alekseiev, dacă am fi fost diplomaţi şi nu soldaţi…

— Da, de asta sunt aici. Un război e mai uşor de oprit de oamenii care îl înţeleg bine.

— Ai acest drept.

— Spune-mi, Robinson… Alekseiev făcu o pauză, amintindu-şi primul nume al americanului, Eugene; numele tatălui, Stephen. Aşadar, spune-mi, Evgheni Stepanovici, când am realizat străpungerea la Alfeld, cât de aproape…

— Foarte. Suficient de aproape ca nici măcar eu să nu mai ştiu sigur. Ajunsesem cu proviziile la cinci zile la un moment dat, dar două convoaie au reuşit să treacă aproape neatinse şi asta ne-a menţinut în luptă. Robinson se opri din mers. Ce vei face cu ţara ta?

— Nu-ţi pot spune, pentru că nu ştiu. Nici tovarăşul Sergetov nu ştie. Dar Partidul trebuie să răspundă în faţa oamenilor. Liderii trebuie să dea socoteală cuiva. Am învăţat cel puţin această lecţie.

— Trebuie să plec. Pavel Leonidovici, îţi doresc noroc. Poate că, mai târziu…

— Da, poate ca mai târziu…

Îşi strânseră din nou mâinile.

Alekseiev îl urmări pe SACEUR cum îşi cheamă aghiotantul, care strânse mâna omologului său rus. Împreună, cei doi se urcară în elicopter. Rotorul se trezi la viaţă, după care aeronava se ridică de la sol. Elicopterul Blackhawk dădu ocol luminişului o dată, ca să ofere elicopterelor de escortă timp să i se alăture, apoi porni spre vest.

„Nu vei afla niciodată, Robinson, gândi Alekseiev, zâmbind pentru sine, singur în luminiş. Nu vei şti niciodată că atunci când Kosov a murit, n-am putut găsi codurile lui personale de control al armelor noastre nucleare. Ar mai fi durat cel puţin încă o zi până ce le-am fi putut folosi.” Generalul şi secretarul său se

duseră spre vehiculul de comandă, unde Alekseiev transmise un scurt raport radio ce urma să fie retransmis spre Moscova.

SACK, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

Colonelul Ellington îl ajută pe Eisly să iasă dintre copaci. Ambii trecuseră prin instructaje de supravieţuire în condiţii ostile, un curs atât de dur, că Ellington jurase să renunţe la cariera de aviator, dacă ar mai fi fost obligat să treacă încă o dată prin el. Şi tocmai de aceea, acum îşi amintea perfect acele lecţii. Aşteptase paisprezece ore doar ca să traverseze un blestemat de drum. Calculase în minte că erau 24 de kilometri din locul în care se prăbuşiseră până la liniile prietene. O simplă plimbare la ţară, care se transformase într-o săptămână de stat ascuns, băut apă din pâraie ca animalele şi deplasări de la un copac la altul.

Acum se aflau la marginea unui teren deschis. Era întuneric şi surprinzător de linişte. Oare ruşii se retrăseseră din acea zonă?

— Hai să încercăm, Duke, zise Eisly.

Îl durea spatele şi acum putea merge doar ajutat.

— Bine.

Înaintau cât de repede puteau. Parcurseseră o sută de metri când în jurul lor se văzură mai multe umbre.

— Rahat! şopti Eisly. Îmi pare rău, Duke.

— Şi mie, fu colonelul de acord.

Nici măcar nu se gândi să întindă mâna după revolver. Numără cel puţin opt oameni şi toţi păreau înarmaţi cu puşti. Oamenii se strânseră repede în jurul americanilor.

— *Wer sind sie*? întrebă o voce.

— *Ich bin amerikaner,* răspunse Ellington. „Slavă Domnului – sunt germani.” Nu erau. Forma căştilor le dezvălui acest amănunt o clipă mai târziu.

„La naiba! Eram aşa de aproape!”

Locotenentul rus examină chipul colonelului cu o lanternă. Ciudat, omul nu îi luă revolverul lui Ellington. Apoi se petrecu ceva şi mai ciudat. Locotenentul îşi aruncă braţele în jurul ambilor americani şi îi sărută pe obraji. Apoi le indică încotro era vestul.

— Într-acolo, doi kilometri.

— Nu te certa cu omul, Duke, şopti Eisly.

În vreme ce se îndepărtau, simţeau privirile ruşilor aţintite asupra lor. Cei doi aviatori ajunseră în liniile prietene o oră mai târziu, unde aflară de încetarea focului.

USS INDEPENDENCE

Grupul de nave se îndrepta spre sud-vest. Încă o zi şi ar fi fost pe poziţii de lovire a bazelor sovietice din jurul Murmansk-ului. Toland tocmai parcurgea estimările legate de numărul avioanelor ruseşti de vânătoare şi de forţa lansatoarelor SAM când află de ordinul de rechemare. Închise dosarul şi îl puse înapoi în seif, apoi coborî sub punte ca să-l anunţe pe maiorul Hapaiev că aveau, într-adevăr, amândoi să trăiască spre a-şi revedea familiile.

ATLANTICUL DE NORD

Avionul-spital C-9 Nightingale zbura tot spre sud-vest, îndreptându-se către baza aeriană Andrews de lângă Washington D.C. Aeronava era plină cu infanterişti de marină răniţi de pe urma ultimei bătălii din Islanda, plus un locotenent de aviaţie şi un civil. Echipajul avionului se opusese să transporte civilul, până ce un general cu două stele le explicase în staţia radio că toţi puşcaşii marini aveau să o socotească o jignire personală dacă *cineva* o îndepărta pe doamna de la căpătâiul locotenentului. Acum Mike era treaz în cea mai mare parte a timpului. Piciorul lui avea încă nevoie de operaţie – tendonul lui Ahile era rupt – dar nimic din toate astea nu mai conta. Peste patru luni şi jumătate avea să devină tată. Iar după aia puteau plănui şi un copil al lor.

NORFOLK, VIRGINIA

O'Malley zburase deja la ţărm, luându-l pe reporter cu el. Morris spera ca omul de la Reuters să-şi poată scrie ultimul articol de război înainte de a trece la altceva – fără îndoială, un articol despre situaţia de după război. *Reuben James* escortase *America* până la Norfolk pentru reparaţii. Morris se uită de pe punte spre portul pe care îl cunoştea atât de bine, având grijă la

flux şi la viteza vântului în timp ce îşi trăgea fregata la chei. Cu o parte a minţii se gândea la ce însemnaseră toate cele trăite.

O navă pierdută, prieteni dispăruţi, morţi provocate de el şi la care fusese el însuşi martor…

— Cârma la mijloc, ordonă Morris.

O briză dinspre sud o ajuta pe *Reuben James* să se apropie de chei.

În spate, un marinar aruncă o parâmă oamenilor de pe ţărm. Ofiţerul însărcinat cu acostarea făcu semn unui subofiţer, care apăsă butonul sistemului de anunţare.

„Ce au însemnat toate cele trăite, decise Morris, e că totul s-a terminat…”

Din difuzoare se auzi un păcănit, apoi vocea subofiţerului:

— Acostăm…

Cuprins